

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

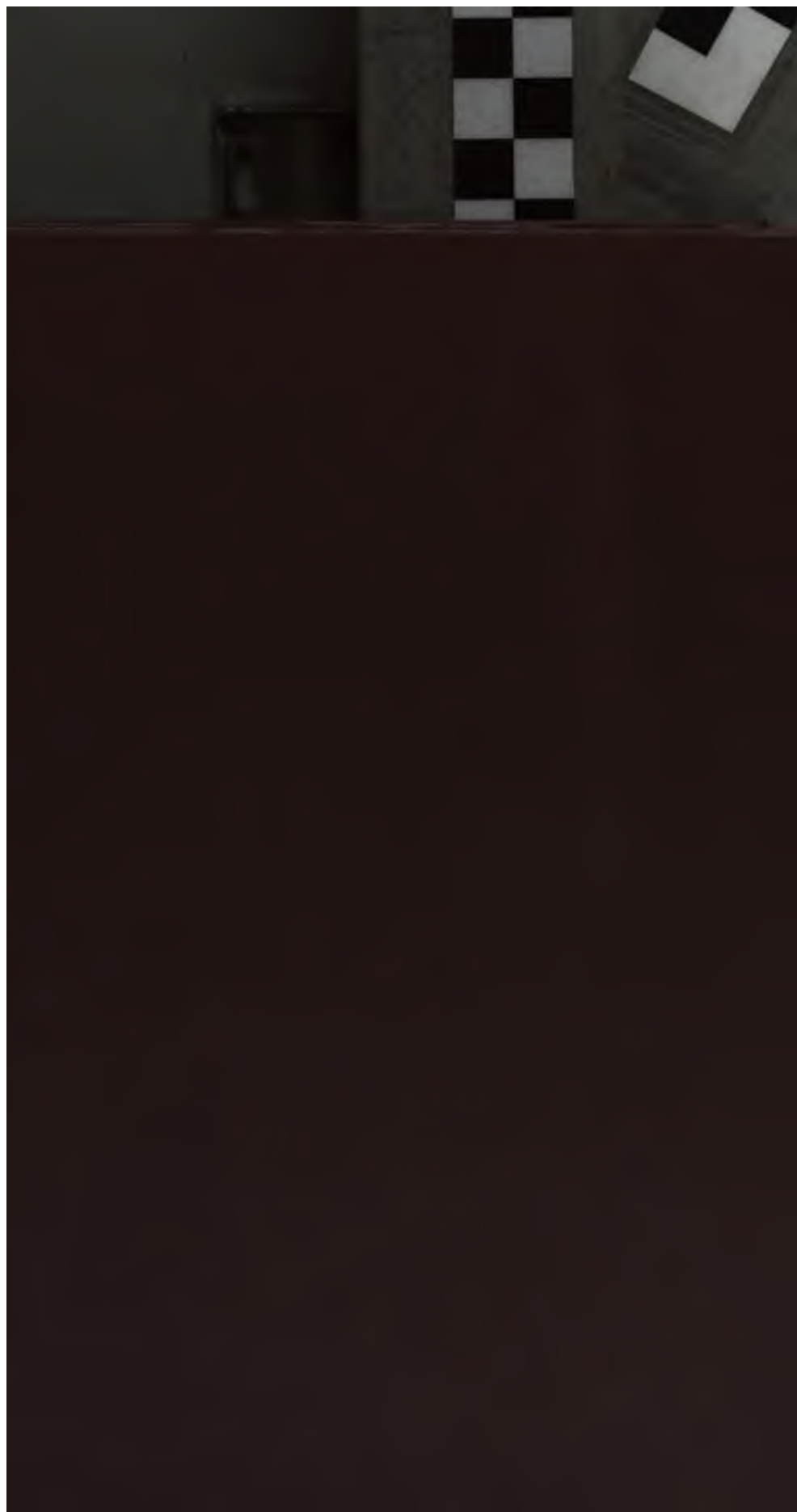
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

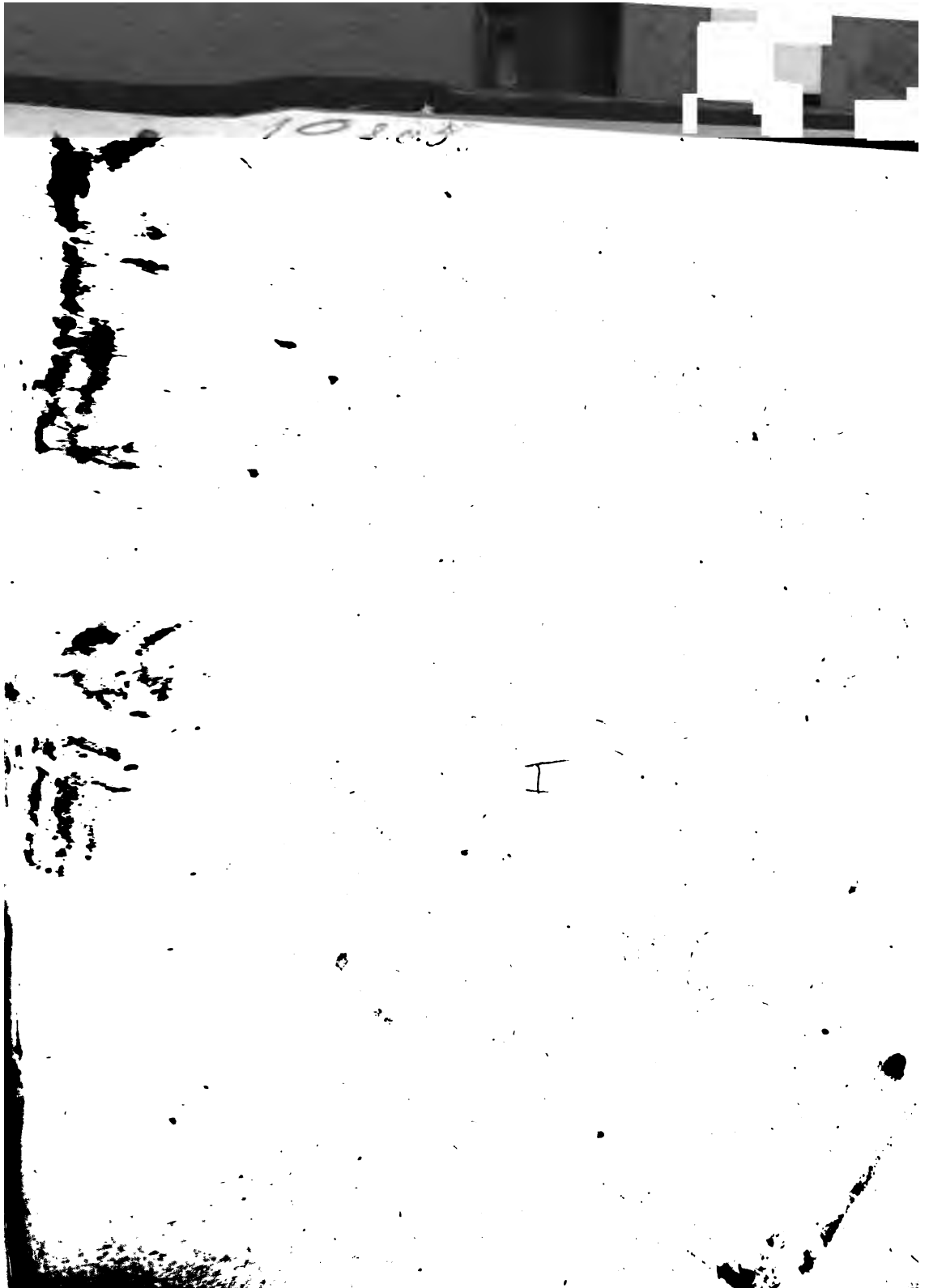

108 c. 5.

Bible was first translated into Yiddish
by Abraham ben Meir (1540-1571)
after Luther's German Edition.
(cf. Bonnet)

Prof-Oversættning

af then

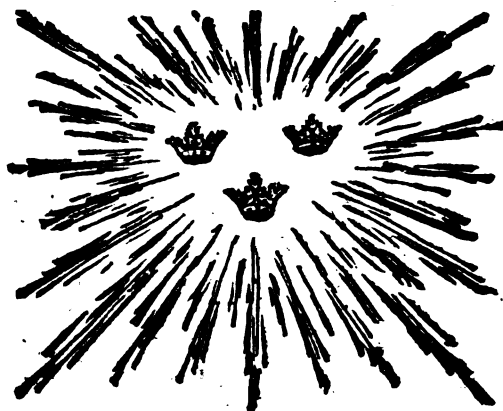
Heliga Skrift,

på

Hans Kongl. Majts Nædigste Befallning,

af

Then till Swenska Bibelöfversættningens öfversæende i Næder
förordnade särskilde Commission.

STOCKHOLM,

tryckt hos Affessoren JOHAN PFEIFFER, År 1774.

Företal.

Efter Hans Kongl. Maj:ts, vår Nådigste Konungs, befallning och föransaltande framgives thetta profas en förbättrad then Heliga Skrifts öfversättning på Swenska.

Våre förfäder, särdeles ifrån then store Konungens, Gustaf Adolphi tid, och den kundskapen i Österländska språken sig mera utbredt, hafwa wäl förmärkt brister i then öfversättning, som wid Reformations början här gjordes: Swenska församlingen har och af den orsak för mer än ett hundrade år tillbakå fått anledning, at wänta theß närmare öfversättning; men thetta har dock för hwarjehanda tillstötte hinder ej kommet til werksällighet för, när nu warande Nådigste Konung täckt thesom foga then anstalt, och taga the eftertryckliga mått, som låswo ett så wigtigt werks utförande och fullbordan. Och gör man sig förstånd, att wår Allmänhet lärer så mycket benägnare emottaga thenna början thetill, och önska theß förbättring, som then ofelbart ej annat kan, än inse theß nödwändigbet.

Wi nyttje, som bekant är, nyssberörde Uttolning, hwilken i Konung Gustaf I:stas tid blef utbetad, och för hwilken D. Luthers Lyfwa, som år 1534 tillsammans trycktes, ligger till grund. Och ehuru samma Lyfwa öfversättning, så then anses i hela sin wid, med skäl utlås för ett måstarstycke, och bewis på sin Auctors genomträngande förstånd, djupa insigt och försäkerhet att omgå med Guds Ord, är then dock i wissa delar ej fri för the fel och misstag, som ej annat kunde än ärfölja thet tids warf, hwaruti han lefde. These hafwa och till någon del icke ändfallet D. Luthers sjeff, såsom the tid efter annan af honom, i samråd med hans öfwer, gjorde, och the söljande uplagor intagne förbättringar nogsaunt wittna: hwaremot önska öfversättningen allt hittills kommet att bibehållas i thet skick, then år 1541 af trycket utgafs, utan all annan förbättring, än then språkets skiftan på the framstutne twänne århundraden gjort alldeles oundgängelig.

I sådan ställning af wår Swenska Bibel, och på en tid, så en närmare kändedom af Österländskas språk och hwarer gör hwad thesom finnes feladt mera synbart och stötande, thet förmodelligen ej undfalla en uplyst Allmänhet huru angeläget thet will wara, att på the, som i andra Protestantiske Stater för thetta skett, härå skaffa rättelse. Ingen lär wäl wäl och skäligen kunna befara, eller föresälla sig, att med thet wår Bibeluttolning i sådan stånd warder öfwersebb, och närmare efter grundtexten inrättad, någon nybet skulle pålystas, som at betymra öma sinnen, än mindre grunden till wår Christeliga tro löpa något äfwentyr: the, är icke thesom öfwertygad, att af then Heliga Skrift, sådan som then hittills på wår öfwerdömlå såses, allt Guds råd om människors salighet tillförlitligen inbemas: men så kan the heller thet bescribas, att så man, med tillhjelp af the i sebnare tider tillkomne kundskaper, är än ytterligare förwisa sig om Guds Andas mening i Ordet, och lägga then fram för the, som sjeffwe ej hafwa tillfälle, att känna then af grundspråken, skall sådant lända thetas önska stycke, förekomma många sjelfflotas förtydningar, möta thetas intast, och i synnerhet beskrivas en thesisten församling wärdigt, hvars ömhet och wördnad för the uppenbarade sanningar ej bör lämna något oförbitt, som till thetas närmare och öfwertygeligare kändedom i the måtto kan bidraga.

Härpå har och wår Nådigste Konung syftat med thetta Commiterade i Råder anbefalte: men huru wida the waret och tydelige, att till en början uplysa samma höga affigt med warande öfversättning af trenne Bibliiska Böcker, torde allrabäst inhämtas af jemförelsen thesenna, och then förra uttöfningen, så både hållas emot Grundtexten. Commiterade the wäl thewid användt all then slit och sorgfällighet, som thet wigtiga ämnet, och thet öfver thet efter then undfångne höga Instructionen af them fordrar: dock framgifswo the thetta öfversättning som et föröf, hwilket med tiden genom uplyste och ömsinte Medborgares bidrag

Öfversättet till Swenska Bibeln af år 1541, wid slutet.

~~...~~ ~~...~~ ~~...~~, hafwa the dock i brist häraf, och till
mindre fända ord stolat blifwa dödt, och för the fläste lå
anlätne, at behålla the, som i förra öfversättningen för
alla hänseenden skulle kunna årkännas för jämnogodt med
sådant i synnerhet blefwet nödvändigt wid persons, orter
teliga namn!

3.) Kände thet Committerade trott sig åligga, att i
Grundspråken egne talesätt, förnämligast hafwa afseende
thet måtte uttryckas, utan att binda sig wid hwarje ord i
ning skulle medföra en mindre beqväm och tydelig mening
fina ställen wågat fylla the i Grundtexten ej sållspnte elliw
hos oss nu brukelige skrifart, både underlåtet, att uprepa e
thet, utan saknad för meningens fullständighet och klarhet, sig
de af långa parentheser, the ther för mindre öfwade och skarpt
manhang, uttryckt meningen i then ordning och följd han
för hwilke slige afbrott nu mera äro främmande, plågar i al

4.) I fullkomligaste öfwertygelse om then försyn, som
Örd, att thet ofdrifskadt måtte bibehållas, har man åttat
ther dels handskrefne, dels tryckte Editioner af Grundtexten
ren, följa then, som med the påliteligaste Exemplar, äldre ut
manhang närmast befunnets instämna. Committerade hafu
ifriga, hwarom Kongl. Instructionen stadgar, brukat all år
frann urskiänning: och ehuru the icke hafwa tillfälle, att här ut
årskildt ställe låtet hos sig gälla, twisla de dock ej, att the
ned billighet granskas och wågas.

5.) Widkommande sielswa språket och skrifarten, så ha
årke, att uttrycka Textens mening, såsom the then fattat
henna tiden åger, och thet i möjligaste renhet och tydeli
hseende till Ortographien, ej kunnat ~~...~~

GENESIS

Förste Boken Mose.

1. **I** begynnelsen skapade Gud himmelen och jorden. Men jorden var öde och tom, ett haf med mörker öfverhöligt, till theß Guds Ande satte wattenet i rörelse. Då sade Gud: warde lys, och thet wardt lys. Och emedan Gud såg, att ljuset wor godt, förornade Han, att ljuset och mörket skulle omskifta. Ljuset kallade Gud dag och mörket kallade Han natt. Och thet wardt afton, och thet wardt morgon then förste dagen.

Doch Gud sade: blifwe en wid rymd emellan watten, så att watten med hwarandra skulle omskifta. Gud gjorde och i denna rymden så, att the watten, som äro nedan i thenna rymden, måga omskifta med them, och thet öfwan till äro. Och thet wardt så. Thenna rymden kallade Gud himmel. Och thet wardt afton, och thet wardt morgon then andra dagen.

Doch Gud sade: samle sig alla vatten i thenna läge under ena stället, och thet wardt ett torra, synligt. Och thet steddde så. Thet torra kallade Gud land, och the plasser, the watten samlats, kallade Han haf. Och Gud såg, att thet war godt. Therefter sade Gud: upwäre ur jorden gräs och örter, som fröa sig, och trä, som bära frukt med frö uti, hwart och ett efter sin art, på jorden. Och thet steddde så. Jorden frambragte gräs och örter, som fröa sig, hwart efter sin art; och trä, som bära frukt med frö uti, hwart och ett efter sin art. Och Gud såg, att thet war godt. Och thet wardt afton, och thet wardt morgon then tredje dagen.

Och Gud sade: warde lysande kroppar i himlarymden, så att dag och natt må omskifta, och bestämda tider, dagar och år utmärkas. Blifwe thesa kroppar lysande uti himlarymden, för att gifwa lys åt jorden. Och thet steddde så. Gud gjorde twänne lysande kroppar; then förste att regera dagen, then mindre att regera natten. Likaledes gjorde Gud

theri lefwa, och sådanna, som
flyga öfwer jorden, uti him-
I. larymden. Gud skapade stora
hafsdjur, och alla djur som lef-
wa, röros och frambringas i wät-
nen, efter deras art, och alla
med wingar flygande, hwart och
ett efter sin art. Och Gud såg
att det war godt. Therför wäl-
signade Gud dem, och sade: wa-
rer fruktamme, och förökens,
och uppfyller wattenen uti haf-
wen. Likaledes förökte sig och
foglarna på jorden. Och thet
wardt afton, och thet wardt mot-
gon then femte dagen.

Och Gud sade: frambringe
jorden lefwande djur, hwart
och ett efter sin art, sånad
samt kråkande och wilda djur,
hwart och ett efter sin art.
Och thet skedde så. Gud gjorde
wilda djuren, hwart och ett ef-

ter dem, uti
Han them.
de them, oc-
ret fruktam-
ret fruktam-
ne såsom e-
öfwer fiska-
larna under
wer all dj-
jorden. Och
hafwer gift
som fröa sig
yta, och al-
frukt med frö-
da skall thet
wer och gift
ter till föda
den, och åt
himmelen, oc-
på jorden, oc-
thet skedde så-
allt, thet ha-
si, thet war
thet wardt aft-
morgon den

3. så han gjort, så att han på sjunde dagen hvilade af all sin verk, som han gjort hade. Ther för wälsignade Gud then sjunde dagen, och helgade honom, emedan Gud på then dagen hvilade af allt sitt verk, som han funnet godt att skapa.

4. Detta är himmelens och jordens begynnelse, då the skopades, på then dag, då HERREN Gud gaf jord och himmel warelse. Annu fanns ingen buske på marken, och ingen ört war ännu uppvuxen, emedan HERREN Gud hade icke låtet rågna på jorden, och ingen människa war till, som brukade

5. henne: utan en dimma uppsteg ifrån jorden, som fuktade marken
6. öfwer allt. Men HERREN Gud bildade människan af jordens stoft, och inblåste en liflig andedrägt i hans näsa, så att människan blef ett lefwande wäsende.

7. HERREN Gud planterade ut en trädgård uti Eden, öster ut, hwaruti han satte människan, som
8. han bildat, och hwart HERREN Gud hade låtet ur marken framwäxsa alla handa träd, angenäma till wäsende och tjentiga till föda, tillika med lifsens träd inne i trädgården och kundskapsens träd på

9. det godt och ondt. Till att watta nägheten utgingo utur Eden floder, hwilka ju längre ju mera skildes ifrån hwarandra. The hade
10. sin utspring. Then första flodens namn är Pison, som går

omkring hela landet Hawilla, hwar est finnes guld, och thet landets guld är kosteligt: ther finnes och Bedellion och Onyxsten. Then andras namn är Gihon, som går omkring hela landet Rusch. Then tredjes namn är Hiddekel, som går framför Assyrien. Then fjorde floden är Phrat.

För att bruka och wårda trädgården, tog HERREN Gud Adam, satte honom theruti, och gaf honom thenna befallning: utaf all slags träd i trädgården får tu äta, men af kundskapsens träd på godt och ondt, skall tu icke äta: ty på hwad dag tu theraf äter, skall tu wiserligen dö.

11. Och HERREN Gud sade: thet är icke godt, att Adam blifwer allena: jag will göra honom en hjälp, med hwilken han må kuma förena sig. När nu HERREN Gud hade utaf jorden bildat all djur i marken och alla himmelens foglar; låt han them komma till Adam, för att se, hwad han skulle kalla them: ty hwad namn Adam gofwe hwarje lefwande wäsende, thet skulle hwar och ett sedan behålla. Men när Adam gifwit namn åt all fånad och åt himmelens foglar, och åt all djur i marken, fann han sielf ingen hjälp, med hwilken han kunde förena sig. Då låt HERREN Gud en dwale falla på

14. tagen. **T**herföre md en man öf-
 bergifwa sin fader och sin moder:
 men wid sin hustru skall han blif-
 wa, så att the warda till ett kött.
 5. Både twå, Adam och hans hu-
 stru, woro nakne: dock likwål
 bygdes the icke för hwarannan.

Dear the
 de HEN
 närmare oc
 wille Adan
 sticka sig si
 bland trær
 Men H
 kallade Ada
 hwar åst i

^{ap.} **M**en ormen war listigare än all
 3. **D**jur i marken, som HEN
 Gud hade gjordt, och sade
 till qwinnan: Skulle wål Gud
 hafwa gifwit sådan befallning,
 I stolen icke äta af något träd
 i trädgården? qwinnan swarade
 ormen: af trädens frukt i träd-
 gården äte wi, men hward an-
 går thetta trädets frukt, som
 står här i trädgården, har Gud
 befallt: I stolen icke äta the-
 af, och icke röta thewid, att
 I icke stolen dö. Ormen sade
 åter till qwinnan: Ingalunda
 stolen

Jag hörd
 den, och t
 naken, och
 mig. Gud
 låtet mig fö
 ten? hafwe
 träd, om hu
 att tu the
 Adam swar
 tu gifwit n
 then, som
 så att jag d
 HEN Gud
 hwarföre gj
 rade hon: o

sin buk skall tu krypa, och äta stoft, så länge tu lefwer.

15. Jag skall sätta fiendskap emellan dig och qwinnan, emellan tin säd och hennes säd. Han skall söndertroga titt huswud, och tu skall stinga honom i hans hd!. Till qwinnan sade han: Jag skall göra tin wedermöda ganska mycken, så tu hafwer aflat; med smärta skall tu föda barn: titt begär skall dock wara till tin man, och han skall råda öfwer dig. Till Adam sade han: emedan tu lydde tin hustrus tal, och ät af thet trä, om hwilket jag befälte dig, att tu theraf icke skulle äta; förbannad ware jorden för tin skull: i wedermöda skall tu nåra dig af henne, så länge du lefwer. Torne och tistel skall hon bära dig, under thet du nårer dig af hwad, som växer på marken. I titt anleres sweitt skall du njuta födan, till thet du åter warder till jord, hwaraf tu tagen äst. Ty stoft äro du, och till stoft skall du återgå.

Men Adam hade kallat sin hustrus namn Ewa, efter hon skulde lifwa under ät alla lefwande.

16. Och HERREN Gud gjorde Adam af stins ät Adam och hans hustru, i hwilka han lät them lifwa.

17. Därefter sade HERREN Gud till Adam war såsom en af

öf, wetande, hwad godt och ondt är. Tu på thet han icke må uträcka sin hand, och jemwål taga af lifsens trä, ätt äta, och lefwa allt framgent, befälte HERREN Gud honom, att gå ut ur Edens trädgård, till att bruka jorden, utaf hwilken han war tagen. Gud utdref Adam, och satte Cherubim framför Edens trädgård, med et brinnande och sig swängande swärd, att förwara wägen till lifsens trä.

Adam kände sin hustru Ewa, och hon wardt hafwande, och födde Cain, hwarwid hon sade: jag hafwer fått en sönneman. Därefter födde hon hans broder Abel. Abel blef en fåraherde, men Cain en jordbrukare. Då nu Cain, wid årets slut, offerade HERREN en goswa af jordens frukt; offerade äfwen Abel af sin hords förstfödingar och af theras fetma. Abel och hans goswa ansåg HERREN med wälbehag, men till Cain och hans goswa såg HERREN icke. Derswärd blef Cain swära wred, och gick med nedslagit ansigte. Men HERREN sade till honom: hwarförre wredgas du, och hwarförre är titt ansigte nedslaget? är thet icke så? om tu gör thet godt är, kan tu frimodigt upplysta ögonen; men gör tu icke, thet godt är, ligger

U 3 syn

. att taga
 ra på min broder? men HERN.
 N sade till honom: hwad
 wer tu gjort? tin broders
 d talar och ropar till mig
 jorden. Sjelfwa märken,
 i måst öppna sin mun, att
 uttaga tin broders blod ur
 tin hand, förbannar tig.
 Ir tu brukar henne, skall
 i icke mer gifwa tig, hwad
 i kunde gifwa. Båfwande
 flygtig skall tu vara på
 den. Lå sade Kain till HERN
 N: min misgerning är stör,
 du att hon mig skulle kun
 förlåtas. Tu bortdrifwer
 i nu ifrån thetta landet:
 får hädanefter icke wisa
 för Titt ansigte: båfwan
 och flygtig blifwer jag på
 en. Thet måste hända, att
 döddas af hwad som bålst
 far mig. Men HERNEN
 födde Methusalem
 de Lamech. Thet
 ne hustrur, af
 het Ada och thet
 da födde Jubal,
 bodde i tjäll ibid
 Hans broder het
 ste som handthera
 pa. Zilla födde
 bal Kain, som ar
 da kopper och i
 syster war Naem
 sade till sina huss
 tal, Ada och
 hwad jag säger
 hustrur. Jag
 man ibid, mig
 en yngling, n
 Kain. Skall ha
 men Lamech sju
 Adam lände
 och hon födde
 hon kallade Seth
 Gud ~~har mig~~

man nämna sig efter HER och tio år. Hwarefter han dog.
 HARS namn.

1. Detta är Adams Slägtregi.
 5. Her. När Gud skapade Adam, gjorde Gud honom så, att
 2. han skulle lifna Gud. Man och
 kvinnan skapade Gud them, och
 wälsignade them, och kallade them
 människa, sedan the blifwet skapade.
 3. de. Adam hade lefwat hundra
 tretio år, när han födde, i likhet
 med sig, en son efter sitt beläte,
 4. hwilken han kallade Seth. Sedan
 han födt Seth, woro hans
 dagar åtta hundra år, och han
 5. födde söner och döttrar, så att hela
 hans lifstid war nio hundra och
 tertio år. Hwarefter han dog.
 6. Seth hade lefwat hundra
 fem år, när han födde Enos.
 7. Sedan han födt Enos, lefde han
 åtta hundra sju år, och födde
 8. söner och döttrar: så att hela
 hans lifstid war nio hundra och
 tolf år. Hwarefter han dog.
 9. Enos hade lefwat nio och
 10. när han födde Kenan. Sedan han
 födt Kenan, lefde han åtta hundra
 11. och döttrar, så att hela hans lifstid
 war nio hundra och fem år.
 Hwarefter han dog.
 12. Kenan hade lefwat stuttio år
 när han födde Mahalalel. Sedan
 han födt Mahalalel, lefde han
 13. åtta hundra fyratio år, och
 14. födde söner och döttrar; så att hela
 hans lifstid war nio hundra

Mahalalel hade lefwat sextio 15.
 fem år, när han födde Jared. 16.
 Sedan han födt Jared, lefde han
 åtta hundra tretio år och födde
 söner och döttrar: så att hela hans
 17. lifstid war åtta hundra och nio
 och fem år. Hwarefter han dog.

Jared hade lefwat hundra 18.
 sextio tu år, när han födde Henoch.
 Sedan han födt Henoch, 19.
 lefde han åtta hundra år, och
 födde söner och döttrar: så att hela
 20. hans lifstid war nio hundra
 och sextio tu år. Hwarefter
 han dog.

Henoch hade lefwat sextio fem 21.
 år, när han födde Methusalah.
 Han tjente Gud ännu i try hundra 22.
 drade år, sedan han födt Methu-
 salah, och födde äfwen flera söner
 och döttrar; så att hela hans lifstid
 23. war try hundra sextio fem
 år. Han tjente Gud ännu vidare, 24.
 men war icke mer på jorden: ty
 Gud hade toget honom till sig.

Methusalah hade lefwat hundra 25.
 drade åttatis sju år, när han födde
 Lamech. Sedan han födt Lamech, 26.
 lefde han sju hundra åttatis
 27. tu år, och födde söner och
 döttrar; så att hela hans lifstid
 war nio hundra och sextio nio
 år. Hwarefter han dog.

Lamech hade lefwat hundra 28.
 åttatis tu år, när han födde en
 son, hwilken han kallade Noah; 29.

- ty, sade han: theñne warder-wi tröstande, under wårt arbete och wara händer möda wid jordens brukande, som HERR. 30. HERR har förbannat. Sedan Lamech födt Noah, lefde han fem hundrade niotio fem år, och födde söner och döttrar; så att hela han lifstid war sju hundrade och sjuttio sju år. Hwarefter han dog. 32. Noah hade lefwat fem hundrade år, när han födde Sem, Ham och Japhet.

- Cap. 6. Men när människorna begynte förökas på jorden, och them jämwäl föddes döttrar; sågo Guds söner människornas döttrar, att the woro dägeliga, och togo sig hustrur, hwilka them hälsst behagade. 3. Då sade HERREN: min Ande skall icke bestraffa människorna oupphörligen under thetas willfarelse. The äro kött: ännu skola the så lefwa i hundrade och tjugu år. 4. Människor af owanlig kropps storlek woro på jorden i the tider: sedan ock Guds söner blandat sig med människornas döttrar, föddes them barn. These woro i fordna werlden wäldige och betydade män. 5. När nu Gud såg, att människornas ondskas war stor på jorden, och att allt thetas hjertans begär och uppsåt war idel ondt, ångrade thet HERREN, att Han glordt människorna på jorden; Hans hjerta bedröfwades, så att Han sade: människorna, hwilka jag skapat, skall jag förgöra af jorden, och tillika med them, fånaden, och hwad sig rörer, och himmelens foglar, ty thet ångrar mig, att jag gjordt them. Men Noah fann nåd inför HERR. 7. Thetta år hwad sig med Noah och tilldrog. Noah war i the åttio skilliga tidehwars, på hwilka han lefde, en rättskaffens och from man, som tjante Gud beständigt. Han hade tre söner, Sem, Ham och Japhet. Men jorden war bleswen i en syggelse för Gud, och full med öfwerwäld. Gud såg på henne, och hon war alldeles wederskyggelig; alla människor hade förderfwat thetas wandel. Thersöre såde Gud till Noah: Thet är nu thertill kommet, att alla människor måste förgås; ty jorden är full med öfwerwäld, som the bedrifwa. Jag skall förderfwa både them och jorden. Bygg dig ett fartyg af starka Irtån, indela thet i flera skildta rum, och beka thet utan och innan. Efter thetta mått skall tu bygga. Tre hundrade alnar bór fartyget hålla i längden, femtio i bredden, och trettio i högden. Ett afhållt tak skall tu göra thetpå, till en alns flutning ofwan iftån. Ingången sätter tu på ena sidan

dan af fartyget, som bår gö-
 ras med underdeck, mellandect
 17. och öfwerdeck. Ty jag låter en
 wattuslod öfwerfinnåmina jor-
 den, på thet alle, som therup-
 på lefwa, skola förgås, och ic-
 ke mer finnas under himme-
 len. Allt, som på jorden är,
 18. skall omkomma. Men med mig
 stadgar jag thetta mitt för-
 bund, att tu skall ingå i far-
 tyget, tu och tina söner och tin
 hustru och tina söners hustrur
 19. med mig. Så skall tu och af
 allt, som lefwer bland djuren,
 införa i fartyget ett par af
 hwarje, för att bibehålla them
 wid lif hos mig; hanne och ho-
 20. na skola the wara. Af fog-
 larna, efter hwarjes art, af
 sknaden, efter hwarjes art, och
 af allt, som röres på jorden,
 efter hwarjes art, ett par af
 hwarthera skola gå in till mig,
 21. för att bibehållas wid lif. An-
 skaffa mig och all slags spising,
 som tjänlig är, och samla in
 till mig, att tu och the måge
 22. thet af njuta föda. Thetta gjorde
 Noah. Alltsammans gjorde han,
 såsom Gud hade befallt honom.

HERREN sade till Noah:
 7. Gå in, tu och all tin wård-
 8. i fartyget. Mig hafwer
 9. funnet rättshaffens för mig
 10. thetta släktet. Af alla
 11. djur skall tu taga sju par,
 12. hanne och hona, men af the ore-

na ett par, hanne och hona. Lita-
 ledes af the rena himmelens fog-
 lar sju par, hanne och hona, på
 thet hwar och ett må kunna
 framdeles foreplanta sitt släkte
 öfwer hela jorden. Ty efter sju
 4. dagar skall jag låta regna på
 jorden i fyratio dagar och fy-
 ratio nätter, och förgöra allt
 hwar therupå hast warelse,
 och thet jag gjort hafwer, så
 att thet icke skall finnas på jor-
 den. Allt thetta verkställte Noah,
 5. såsom HERREN befallt honom.

Noah war sex hundrade år
 6. gammal, när wattusloden kom öf-
 wer jorden. Han ingick så med
 7. sina söner, sin hustru, och sina sö-
 ners hustrur i fartyget, undan
 wattusloden. Af rena djur och o-
 8. rena, af foglar och af allt, som
 röres på jorden, ingingo partals
 9. till Noah uti fartyget, hanne och
 hona, såsom Gud hade befallt ho-
 nom. På siunde dagen therefter
 10. kom wattusloden öfwer jorden. I
 11. sjetta hundrade året af Noahs äl-
 der, i andra månaden, på siut-
 tonde dagen af månaden, brusto
 thet stora hafwets källor och him-
 melens skyar öppnades, så att hål-
 12. lande regn nedföll på jorden i fo-
 ratio dagar och fyratio nätter. På
 13. thenna samma dagen ingick Noah
 och hans söner, Sem, Ham och
 Japhet, och hans hustru, och hans
 söners tre hustrur med them, i far-
 tyget; och tillika allahanda wilda
 14. och

7. I fyratio dagar war floden
 öfwer jorden; wattenen stego och
 upplyfte fartyget, så att thet gick
 8. högt öfwer jorden. The wärte
 mer och mer, och blefwo allt stark-
 rare och starkare, medan fartyget
 9. dref oswan på them. The tillto-
 go så swära öfwer jorden, att al-
 la högga berg under hela himme-
 10. len öfvertäcktes. Femton alnar
 högt stego wattenen, och bergen öf-
 11. vertäcktes. Allt förgicks hwad sig
 rörde på jorden, ibland foglar, och
 tama djur och wilda, och kråk,
 som krällade på jorden, och alla
 12. människor. Alle, hwillas näsa
 fanns liflig andedragt, ibland al-
 la djur, som woro på thet torra,
 blefwo döde. Allt, hwad hittills
 haft warelse, utöfwer hela jor-
 13. den, förgicks. Människor, fånad,
 och hwad äljest rört sig, och him-
 melens foglar, allesammans för-

och minskat
 femtio daga
 gen, i sijn
 fartyget på
 bergen. Se
 småningom.
 På första d
 den syntes i
 rationde da
 Noah ett fe
 han gjort, i
 ga, hwilken
 till theß wat
 den. Dikalei
 utstyga, att
 wattenen af
 rå duswan i
 hwarpå hon
 ty wattenen h
 den, kom hor
 tyget. Så i
 och tog henni
 bidde ännu s
 låt åter dufm

12. icke mera följde jorden. Han väntade likväl ännu sju andra dagar, innan han lät dufwan utflyga, som thärefter icke mer till honom återkom. I första och sista te hundra de dret, första dagen i första månaden, woro watten uttorkade ofwan jorden. När först hemsfull Noah borttog talet af fartyget, såg han jordens nytta öfwer allt wara ledig ifrån watten; 14. men i andra månaden, på tjugonde sjuende dagen, war jorden tillräckeligen torr.
15. Då sade Gud till Noah: gå 16. ut af fartyget, tu och din hustru, och dina söner, och dina söners hustrur med dig. Låt oss tillika alla djur, som warer hos dig, wilda och tama, och fåglar, och alle, som röra sig på jorden, gå ut med dig, att de må fortplantas kring jorden, wara fruktsamma och föröka sig theruppå. 18. Så gick Noah ut och hans söner, och hans hustru, och hans söners hustrur med honom. Gingo och tillika ut fartyget lefwande djur, alla fåglar; och alle hwad som röra sig på jorden, efter deras slag.
20. Och Noa byggde ett altare HERREN, tog af allahanda rena djur, och allahanda rena fåglar, och offerade på altaret.
21. Thetta hans försonings offer ossäg. HERREN med välbehag, och sade till sig sjelf: jag skall icke mer ödelägga jorden för

människans skull, fastän människohjertats uppsåt är ondt allt ifrån barndomen, icke heller skall jag bådansfret döda allt lefwande, såsom jag nu gjort. Så länge jorden är till, 22. skall säning och skörd, köld och hetta, sommar och winter, dag och natt alldrig upphöra.

Thärefter wälsignade Gud No. 9. Cap. 9. Ah och hans söner, och sade till dem: warer fruktsamma och föröka eder och uppfyller jorden. Alla djur på jorden, och alla himmelens fåglar skola rådas och frukta sig för eder; allt hwad som röra sig på jorden, och alla hafwets fiskar. 2. I erro lemnade i edert wäld. Allt hwad röres och lefwande är, må tjäna eder till mat: till samma ändamål, som gröna örter, hafwer jag gifwit eder allt thetta. 3. Rött allenast, i hwilket thes blod ännu är kvar, stolen i icke äta. Ty jag skall 4. och utlösa edert blod, i ansen de till hwars och ens lif. Jag skall utlösa thet hos alla djur och hos människor. Swar och en människas lif skall jag utlösa ur hans broders hand. 5. Then som utgjuter människoblod, hans blod skall af människor blifwa utguter; ty Gud har gjort människan efter sitt belöfte. Men I, warer fruktsamma 7. samme

get. Jag stadgar mitt för-
bund med eder, att männi-
ornas och djurens släkte all-
rig hådanester, genom watten-
ns flod, skall förgås; icke
eller hådanester någon flod
någon att föröda jorden. Till
En, att ihetta mitt förbund
värdeliga tider warder stån-
nde, emellan mig och eder,
allt lefwande wäsende jäm-
eder, hafwer jag satt min
ge uti molnen, till tecken af
bundet emellan mig och jor-
den. När jag låter molnen öf-
trädka jorden, och bogen syn-
i molnen, skall jag tänka
mitt förbund, emellan mig
eder, och allt lefwande wä-
sande bland människor och djur,
att watten alldrig hådan-
ester stola öfwer swämman, till
förgöra alla människor och
djur. När botten synes i molnen

ire woro Noah
ihessa har hela je
byggare.

Noah, en
åfwen plantera
när han drack a
drucken, så att
sitt tjäll. Han,
såg, att hans
och berättade de
bröder, som wa
nåmligen. Sem ö
ett täcke, lade ih
ras arlar, ginge
betäckte ihers fi
sigtan woro från
icke sågo sin faders
nu Noah uppvak
och fick weta hr
son gjort honom,
bannad ware Ca
blifwa sina bröder
men lefwad war
Sems Gud, Ca

28. Noah lefde efter floden try
hundra och femtio år, så att
hans hela lifstid war nio hundra
och femtio år. Swarefter han
dog.
29. Detta är Gem, Ham och Ja-
10. phets, Noahs söners, släkt-
register, hwilkas barn föddes ef-
ter floden.
1. Japhets söner woro Gomer,
Magog, Madai, Javan, Thu-
3. bol, Mesech och Thiras. Gomers
söner woro Asseris, Riphat och
4. Thogarma. Javans söner woro
Eisa, Tharsis, Chittim och Do-
5. danim. These hafwa utspridt sig
i flera wid sjö belägna länder,
och blefvet i språk, släkter och
fäktlog åtskilde.
6. Hams söner woro Chus, Miz-
7. raim, Phut och Sanaan. Chus
söner woro Seba, Hawila, Sab-
tha, Raema och Sabthea. Raem-
mas söner woro Scheba och De-
8. dan. Af Chus härstammade oc
9. Almrod, som begynner blifwa en
wäldig man i landet. Igenom
10. Mose, hwadan och plågar så-
gås: Stark, såsom Tim-
rod, i jagande insår S E R.
11. K A T. Men begynnelsen till
hans rike war Babel, Erech, U-
12. r och Calne i landet Sinear.
13. Af detta landet utgick Assur och
byggde Ninewe, Rehoboth Ir,
14. och Calah, och Resen, emellan
15. Ninwi och Calah, then stora sta-
den. Af Mizraim härstamma the 13.
16. Lyder, Ananeer, Schabeer, Naph-
17. tucheer, Patrusseer och Caslucheer,
af hwilka the Philisteer och Gath-
18. toreer äro härkomne. Canan söd. 15.
19. de Zidon, sin äldsta son, och Het.
20. Af honom härstamma äfwen the 16.
21. Jebuseer, Emoreer, Girgaseer, 17.
22. Heweer, Arkeer, Sineer, Arwa-
23. deer, Zemoreer, och Hamatheer.
24. Sedannämliken Cananeernas släg. 18.
25. te utwidgat sig, gick theas gräns 19.
26. från Zidon till Gerar, Gaza,
27. Sodom, Gomorra, Adama och
28. Beboim ända till Easa. These ä. 20.
29. ro Hams efterkommande, såsom
the i hwarjehanda släkter, språk,
land och folkslag blefvet åtskilde.
30. Gem hade likaledes barn, han 21.
31. som war stamfader för alla Ebre-
er och broder till Japhet, then äld-
ste ibland sina bröder. Gems sö. 22.
ner woro Elam, Assur, Arpha-
rad, Lud och Aram. Arams sö. 23.
ner woro Uz, Hul, Gether och
Mas. Arpharad födde Salah. 24.
Salah födde Eber. Eber hade 25.
tvänne söner, then ena het Pe-
leg, efter jorden i hans tid blef
delad; then andre het Jafetan.
Jafetan födde Almoad, Gileph, 26.
Hazaraweth, Jarah, Habo. 27.
ram, Usal, Diklah, Obal, A. 28.
bimael, Seba, Oshir, Hamila 29.
och Jobab. These alle woro Ja- 30.
fetas söner, hwilke bodde i thet
land, som sträcker sig ifrån Mes-
sa till Sephar, i bergstrakterna
31. B 3

Da tungomål och öfverens- efter floden.
 stämmande talesätt. Men när män- pharad, lefde
 niska förtog sig ifrån öster, och år och födde
 funno et vidsträckt fält i landet Arpharad
 Sinear, satte the sig ned therstä- år gammal nå
 des, och sade till hwarannan: Sedan han
 Kommer, låter oss slå och brän- han fyra huri
 na tegel. Teglet brukades af them, födde söner oc
 i stället för sten, och jordbetet, Salah var
 i stället för kalkbruk. The sade: när han födde
 Kommer låter oss bygga en stad födt Eber; le
 åt oss, och ett torn, hwilkets drade try år
 spets nåcke upp till skyarna: dötrar.
 görom oss ett högt märke, på Eber hade
 thet wi ej måga fringspridas år, när han
 öfver hela jorden. Att bese the- dan han födt
 na staden och thetta tornet, som fyra hundrade
 Adams barn byggde, nedsteg de söner och di
 HERREN och sade: ännu är Peleg hade
 det ett folk; alle tala ett tun- när han födde
 nomål: thetta hafwa the bes- födt Regu, le
 synt; the återvända icke förr, de nio år oc
 in allt blifwer verkställt, som dötrar.
 the föbetatet ska. Låt oss ned- Reau hade 1

22. Serrog hade lefwat trettio år; hwilket jag tig wälsände ward
 23. när han födde Nahor. Sedan jag skall göra dig till ett
 han födt Nahor, lefde han tu stort folk; jag skall wälsigna dig
 hundrade år och födde söner och och låta dig winna stort namn;
 döttrar. tu skall blifwa idel wälsignel-
 24. Nahor hade lefwat tjugu nio se. Them som dig wälsigna, 3.
 25. år, när han födde Tharah. Se- skall jag wälsigna, och them,
 dan han födt Tharah, lefde han som dig förbanna, skall jag för-
 hundrade nitton år, och födde sö- banna. I dig stola alla släg-
 ner och döttrar. ter på jorden blifwa wälsigna-
 26. Tharah hade lefwat sjuttio år, de. Theridre fortsatte Abram sin 4.
 när han födde Abram, Nahor och resa, såsom HERRN hade be-
 Haran. fallt honom; och Loth reste tilli-
 27. Thetta år Tharahs lägstregi- ta med honom. Shuto fem år
 ter: Tharah födde Abram, Na- gammal war Abram, när han re-
 28. hor och Haran. Haran födde Loth; ste ifrån Charan. Han tog med 5.
 hwarester han dog i sin födelse sig Sarai sin hustru, och Loth,
 ort Ur uti Chaldeen, medan hans sin broderson, och alla häfwor,
 fader Tharah ännu lefde. Abram som the förskaffat, och alla the
 och Nahor togo sig och hustrur. personer, som the förwärfwat sig
 29. Abrams hustru het Sarai; Na- i Charan, och foro till Canaans
 hors hustru het Milca, en dotter land, i hwilket the irgingo, och
 af Haran, Milcas och Ziskas fa- hwilket the igenomreste, tills the 6.
 30. der. Men Sarai war ofraktsam kommo till Sichem till lunden
 31. och hade inga barn. Då tog Tha- More. Då woro Cananeerne re-
 rash sin son Abram, och sin sons dan ther i landet.
 Harans son Lot, och sin sonahus- Och HERRN uppenbarade 7.
 32. ter, Abrams hustru, och for tilli- sig för Abram, och sade: thetta
 ta med them ifrån Ur i Chalde- landet skall jag gifwa tina ef-
 33. er, ämnade sig att resa in i Ca- tertkommande. Då byggde han
 naans land. Men när the kom- therstädes ett altare HERRN-
 34. me till Charan, förblefwo the ther- NDN, som uppenbarat sig för
 35. stades. Här dog Tharah, sedan honom. Therifrån for han fram 8.
 han lefwat tu hundrade fem år. till bergshyddan, öster ut ifrån
 36. Bethel, och slog sitt tjäll upp, så
 att Bethel war i wäster och Ur i
 öster. Han byggde och ther ett
 altare HERRNNDN och åkalla-
 de
37. Men HERRN hade sagt till
 38. Abram: gack utur ditt
 land, ifrån tin födelse ort och
 39. till faders hus, in i thet land,

9. de **HERRNS** namn. Sedan
 10. flyttade han längre och längre
 fram söder ut; men när hungers-
 nöd inföll i landet för han utför-
 re till Egypten, att någon tid
 11. ther förblifwa, medan hungers-
 nöden war tryckande i Canaans
 land. När han nu kommet så
 nära, att han skulle fara in i E-
 gypten, sade han till Sarai sin
 hustru: jag wet, att tu är en
 12. dågelig qwinna till utseende;
 thet sker, när Egyptierne få
 se dig, att the säga: thenna är
 hans hustru, och lå mig ihjäl
 13. för att behålla dig. Råre såg,
 att tu är min syster, på thet
 mig må wäl gå för tin skull,
 och jag, genom dig, må blif-
 14. wa wid lif. Thet hände och,
 när Abram kommet in i Egp-
 ten och Egyptierne sågo qwinnan
 15. wara mycket dågelig, att Pha-
 raos förnämste män, som äfwen
 sett henne, berömde henne för
 16. i Pharaos hus. Imedlertid we-
 derfots Abram godt för hennes
 skull. Han egde får, oxar, åsnor,
 17. tjånare, tjånorinnor, äminnor och
 cameler. Men **HERRN** lät
 svåra plågor komma öfwer Pha-
 rao och hans hus för Sarai A-
 18. brams hustrus skull. Då kallade
 Pharaos Abram till sig, och sade:
 hwad är thetta, som tu gjort
 mig? hwarföre hafwer tu dölg-
 för mig, att hon är tin hustru?
 hwarföre sade tu, hon är min

syster? thet hadt ju kunnat se, 19
 att jag taget henne mig till
 hustru. Tu si, här är hon?
 tag henne och far härifrån. Och 20
 Pharaos befalle sine män om ho-
 nom, att the skulle beledsaga ho-
 nom med hans hustru, och allt
 hwad honom tillhörde.

Så for Abram upp utur Egp-
 ten, han och hans hustru, 13
 med allt hwad honom tillhörde, och
 Loth med honom, till södra trak-
 ten af Canaans land. Han war
 mycket rik på bostap, silfwer och
 guld, och flyttade tid efter an-
 nan ifrån södra trakterna intill
 Bethel, till then ort, ther han i
 14
 bbrjan hade haft sine tjäll, emel-
 lan Bethel och Ai, och ther han
 i förstone byggt altaret. Här å-
 kallade han åter **HERRNS**
 namn. Men Loth, som åtföljde
 Abram, hade jämwäl får, oxar
 och tjäll, så att landet icke räckte
 till för them båda. The hade bå-
 15
 de så ansenliga bostapshjordar, att
 the icke vidare kunde rymmas till-
 hora i en och samma landsbygd.
 Ofta uppkom twist emellan Abrams
 herdar och Loths herdar; hwarföre
 utan äfwen Cananeerne och Phe-
 reseerne så bodde i landet. Abram
 sade theföre till Loth: Låre lät
 ingen anledning finnas till mig,
 förstånd emellan mig och dig,
 emellan mina herdar och dina
 herdar: wi äre ju bröder. Står
 ic

icke helat landet öppet för dig?
 läse: Skilg dig ifrån mig. Will
 du till wänster, skall jag wän-
 da mig till höger, men will
 du till höger, skall jag wända
 10. mig till wänster. När då Lot
 hade närmare besett hela engden
 wid Jordan ända till Zoar, och
 funnet honom wänturik, sådan som
 han war, innan HERREN för-
 sköde Sodom och Gomorra, så
 som en HERRENS trädgård,
 11. således lit Egypten; wälde han
 hela thenna engden wid Jordan,
 och för öster ut, så att the skil-
 12. de then ene från then andra. A-
 bram bodde i Canaans land, men
 Lot bodde i engdens släder wid
 Jordan; och utsträckte sina tjäll
 13. memot Sodom. Thenna stadens
 tillbyggare wore onde och syndade
 wädra emot HERREN.
 14. Sedan Abram war skild ifrån
 Lot, sade HERREN till honom:
 lyft tin ögon upp och se dig
 om, ifrån thet rum, på hwil-
 ket du nu är, till norr och sö-
 der, till öster och wäster;
 15. ty allt thetta landet, som du
 ser, skall jag gifwa dig och tin-
 na efterkommande, i ewärde-
 16. lig tid. Jag skall göra tina
 efterkommande så många, som
 stofwet på jorden. När thetta
 af någon människa kan räk-
 17. nas, blifwer thet och möjligt,
 att rädda tina efterkommande.
 17. Stätt upp, för landet igenom
 Amaks och Andalango; ty dig

hafwer jag gifwet thet. Ed 18.
 slog Abram up sina tjäll i lunden
 Mamre, wid Hebron, bodde thet-
 stades och uppbyggde ett Altare
 HERRENS.

När Amraphel war Konung i En-
 Sinear, Ariol Konung i El. 14.
 lasar, Kedorlaomer Konung i E-
 lam och Ideal Konung hos de 2.
 Bojiter, begynte thet trüg emot
 Bera, Konungen i Sodom, och
 Birsa, Konungen i Gomorra, och
 Sineab, Konungen i Adama, och
 Gemeber, Konungen i Zeboim,
 och Konungen i Wela, som oc-
 kallas Zoar. Alle these kommo 3.
 tillsammans i dalen Siddim, thet
 nu är saltshwet. Tolf år hade 4.
 thet warat under Kedorlaomer, men
 på thet trettande afflö the ifrån
 honom. På thet fjortande kom 5.
 förthenfull Kedorlaomer och the
 i förbund med honom warande
 Konungar, och slog thet Rephe-
 er i Astaroth. Parnaim, och the
 Guseer i Ham, och the Emcer i 6.
 Same Kirjathaim, och the Hori-
 ter på thetas berg Seir, ända till
 Elparan, som ligger wid önen.
 Sedan togo the annan wäg, och 7.
 anfölo Enmispal, som oc kallas
 Kades, och slog hela thet Ama-
 leketers land, tillika med the A-
 moreer, som bodde i Hazefon Cha-
 mar. Ed utdrog Konungen i So- 8.
 dom, och Konungen i Gomorra,
 och Konungen i Adama, och Ko-
 nun-

par, så att Konungarne i Sodom
 och Gomorra måste taga till flyg-
 ten och blefwo therstädes slagne;
 the öfrige undflydde till bergen.
 Fienderne togo alla Sodom's och
 Gomorras egodelar, jämte allt för-
 råd af matvaror, och foro sin
 väg; så togo the och Lot, Abrams
 broder, som då bodde i So-
 dom, och alla hans egodelar, och
 förde honom med sig bort. En,
 som undankomet genom flykten,
 berättade thetta strax för Abram
 then Ebreern, hwilken då bodde i
 Ramres lund, then Amorerens,
 en broder till Escol och Aner, A-
 brams Bundsförwanter. När nu
 Abram hörde, att hans broder
 var fången bortförd, bewåpnade
 an tre hundrade aderton af sina
 emfödda tjenare, och efterlatte
 landerna intill Dan. Ther dela-
 de han sitt folk och öfwerföll sien-
 derne om natten. Han them och

signade Abrah-
 Sögte, hini-
 nes Skapare
 och läfwad
 Sögte, som
 der i ritt w
 honom tionde
 nungen i Sod
 gif mig folk
 tu behålla. A
 upplyfter mi
 XXI, Gud
 melens och j
 och försäkrar
 will taga en
 rem af allt
 på thet tu ej
 jag har rikt
 allenast ward
 the unge ka
 da förtärt, oc
 hwilka mig fi
 Aner, Escol

- wer mig mycket godt: tin lön och skyddade them midt i tu och
 2. skall blifwa ganska stor. Abram
 svarade: **SERRE, SERRE**,
 hwad skulle tu wäl widare gif-
 wa mig? jag går ur werlden
 utan barn. Denne Elieser
 från Damascus är then, som
 3. förestår mitt hus. Och sade
 åter: mig hafwer tu icke gif-
 wet barn: han, som är en af
 mitt husfolk, blifwer min arf-
 4. winge. Då talade **HERREN**
 till honom och sade: icke skall
 denne blifwa tin arfwinge.
 Tin son, som af dig födas skall,
 5. han skall arfwa mig. Och **HER-**
REN förde honom ut, och sade:
 se upp och betrakta himmelen:
 räkna stjernorna, om tu kan
 räkna them. Hwarpå **HER-**
REN å nyo sade: så många
 stola och tina efterkommande
 6. blifwa. Abram trodde **HER-**
REN, och thet wardt ho-
 nom räknadt till rättfärdighet.
 7. Därföre sade **HERREN** wida-
 re: jag är **SERRE**,
 som fört dig ut ifrån Ur i
 Chaldéen, på thet jag skulle
 gifwa dig thetta landet till egens-
 8. dom. Abram frågade: **SER-**
RE, SERRE, hwaraf skall
 jag med säkerhet weta, att thet
 blifwer min egendom? då swa-
 9. rade Han: tag hit till mig en
 tryckra quiga, en tryckra get,
 och en tryckra wäddur, en tur-
 kusfärg och en ung duswa.
 10. Alla thessa brogte Abram fram
 och skyddade them midt i tu och
 lade hwart stycke gent emot thet
 andra; men foglarna skyddade han
 icke. Och när roffoglarna flögo 11.
 ned på thessa stycken dref Abram
 them thesifrån. Men inemot so- 12.
 len skulle gå ned, föll en tung
 dwale på Abram, full med för-
 sträckelse och stor ångstan. Thet 13.
 sades till honom: war alldeles
 förwisad therom, att tina ef-
 terkommande stola blifwa främ-
 lingar i ett land, som them
 icke tillhörde, och att man skall
 twinga them i trældom, och
 plåga them i fyra hundrade
 år. Men thet folk, hwilket the 14.
 nödgas tjäna, skall jag döma,
 och thereafter stola the utgå med
 stora egodelar. Tu skall fara 15.
 till tina fäder i fred, och be-
 grafwas i behaglig alderdom.
 16. I sjerde mans äldren stola
 the åter komma hit, ty the A-
 moreers syndamått är ännu icke
 uppfylldt. När solen sedan 17.
 war nedgången, och thet blef
 wet ganska mörkt, uppsteg såsom
 röf af en ung, och eldslåga,
 som for emellan styckena. På 18.
 thenna dagen skiftade **HERREN**
 förbund med Abram och sade: at
 tina efterkommande hafwer
 jag gifwet thetta landet, ifrån
 Egypti bäck till then stora flo-
 den Phrat, the Keneer, Ke-
 niser, Radmoneer, Zetheer,
 Pherefeer, Kexher, Amoreer,
 C 2 Ca

Cananeer, Gergefeer och Jebuseer.

- Cap. I medlertid födde Sarai, A. 16. I Abrahams hustru, inga barn. Men hon hade en Egyptiskt tjänstewinna. 2. na, som het Hagar, om hwilken hon sade till Abram: efter HERRE icke tillåter mig, att få barn, så tag min tjänstewinna till hustru jämte mig. Kanste, att jag igenom henne får 3. barn. Abram samtyckte till Sarais åstundan. Thersfore tog Sarai, hans hustru, sin Egyptiska tjänstewinna Hagar, och gaf henne åt sin man Abram till hustru, sedan Abram bott tio år i Canaans land. Han tog Hagar sig till hustru och hon wardt hafwande; hwilket när hon märkte, begynte hon med förakt anse sin fru. 5. Så sade Sarai till Abram: tu är skull till then oförrätt, som jag lider. Jag har gifwet min tjänstewinna dig till hustru, och nu, när hon märker, att hon är hafwande, anser hon mig med förakt. Döme HERRE emellan mig och dig. 6. Abram svarade Sarai: din tjänstewinna är ju i ditt wäld, gör med henne såsom dig bäst synes. När så Sarai wille förödmjuka henne, rynde hon bort ifrån henne. 7. Men HERRES ängel sann Hagar i öken, wid en källa, på wägen till Sur, och sade: Hagar, Sarais tjänstewinna, hwari-

från hafwer tu kommet, och hwart ännar tu dig? hon svarade: jag flyr undan för min fru. HERRES ängel sade till henne: wänd om igen till din fru, och förödmjuka dig under henne. Och HERRES ängel sade än vidare till henne: jag skall göra tina efterkommande, så många, att the icke stola tumma räknas. Anteligen sade HERRES ängel till henne: tu äst hafwande worden och skall föda en son, hwilken tu skall kalla Ismael; ty HERRE har hört ditt lidande. Han skall blifwa en wild man: i hans hand skall wara emot alla och allas hand emot honom: han skall bo gent emot sina bröder. Hagar kallade HERRES namn, som talade med henne, tu är Gud, som låter mig ses. Ty, sade hon, har jag icke härstades, då han bortgick, sitt then, som mig ser? Thersfore kallas Hamwål brunnen, en brunn, then lefwandes, som mig ser. Thenna brunn är emellan Kadis och Bared.

Och Hagar födde Abram en son, hwilken sin son, som Hagar födt, han kallade Ismael. Och åttio år gammal war Abram, när Hagar födde honom Ismael.

När Abram war nio och nio-tio år gammal, uppenbarade

De HERREN sig för honom och
 sade: jag är Gud Allsmäktig,
 wandra för mig och håll dig
 2. i allt till mig. Jag skall upp-
 rätta mitt förbund emellan
 mig och dig, och fördöla dig
 3. ganska mycket. Då föll Abram
 ned på sitt ansigte, medan Gud
 4. talade med honom och sade: si,
 jag gör förbund med dig, tu
 skall blifwa fader för en stor
 5. folkstara. Tu skall hädanefter
 icke beta Abram, utan Abra-
 ham, ty jag hafwer sätt dig
 till en fader för en stor folk-
 6. stara. Jag skall göra dig gans-
 ka mycket fruktig, hela folk-
 slag och Konungar stola af dig
 7. härstamma. Mitt förbund,
 som jag stadfäst emellan mig
 och dig och tina estertommande,
 att jag är tin och tinas Gud
 efter dig, skall, alla tinas al-
 drar igenom, blifwa ewärde-
 8. ligt. Att dig och tina estertom-
 mande skall jag gifwa thet land,
 hwart tu nu är främmande,
 hela Canaans land till ewär-
 delig egendom. Jag skall wa-
 9. ra tinas Gud.
 Och Gud sade än widare till
 Abraham: tu skall hålla mitt
 förbund, tu och tina estertom-
 10. mande i alla tidehwarf. Och
 theta är thet förbund emellan
 mig och eder, och med tina
 estertommande, som i stolen
 11. lita, allt mantön ibland eder
 skall omstöras. I stolen om-
 störa eder förbud, och thet
 skall wara tecken till förbundet
 emellan mig och eder, Swart 12.
 och ett piltebarn, när thet är
 åtta dagar gammalt, skall om-
 störas i alla edra tidehwarf,
 så wäl then som hemma fö-
 des, som then, hwilken köpes
 för penningar af all slags ut-
 künningar, som icke af dig här-
 stamma. Så wäl then, som 13.
 hemma födes, som then, hwil-
 ken köpes för penningar, skall
 omstöras, så att i baren mitt
 förbunds tecken på eder kropp,
 och att förbundet blifwer ewär-
 deligt. Swart och en oomstö- 14.
 ren mansperson, som icke låtet
 sin förbud omstöras, skall ut-
 testlutas ifrån sitt folk; han
 hafwer brutet mitt förbund.
 Gud sade ock till Abraham: 15.
 tin hustru skall hädanefter icke
 beta Sarai; hon skall beta Sa-
 16. ra. Jag skall wälsigna henne,
 och skall af henne äfwen gif-
 wa dig en son. Jag skall wäl-
 signa henne, så att hela folk-
 slag, och folkslags Konungar
 stola af henne härstamma. Då 17.
 föll Abraham ned på sitt ansigte
 och tänkte wid sig sjelf, skall åt
 en hundrade års man födas barn,
 och skall Sara, nitio år gam-
 mal, föda? men till Gud sade
 han: O! att dock Ismael sin- 18.
 ge lefwa inför dig. Swart på 19.
 Gud swarade: helt wist skall Sa-
 20. ra

- ra tin hustru föda dig en son, som tu skall kalla Isaac, och med hwilken jag skall stadfästa mit förbund, så att thet blifwer ewärdeligt med hans efterkommande.
20. Swad Ismael angår, hafwer jag och hört tin bön; jämwäl honom hafwer jag wälsignat; jag skall göra honom fruktosam och föröka honom gansta mycket. Tolf furstar skall han föda, och jag skall låta af honom blifwa ett stort folk. Men med Isaac, hwilken Sara skall föda dig, wid thenna tiden, nästa år, will jag stadfästa mitt förbund.
21. När Gud slutat thetta tal med Abraham, for Han upp ifrån honom. Men Abraham tog Ismael sin son och all i hans hus födda, och alla them, som han köpt för penningar, allt mankøn ibland hans husfolk, och omskar thetas förhud på then samma dagen, såsom Gud hade thet befallt honom.
22. Abraham war nio och nioio år gammal, så han lät omskara sig, och Ismael, hans son, tretton år, så han blef omskoren.
23. På en och samma dag blefwo Abraham och hans son Ismael omskorne, tillika med allt mankøn i hans hus, så wäl hemma födde, som utifrån köpte för penningar.
24. dör och thet war som betast på dagen. Abraham lyfte upp sin båg och blef warse tre mån, som stodo stilla, icke långt ifrån honom. Så snart han fick se them, sprang han them till mötes utur tjälls dörren, bugade sig ned till jorden och sade: min Herre, har jag funnet nåd för dig, så gick icke förbi tin tjänare. Låt hämtas litet watten, att twå edra fötter och hwilen eder under thetta trädet. Jag will sätta fram något mat till eder för fristning; sedan mågen, i fullblja eder resa, efter som i hafwen taget wägen hit är eder tjänare.
25. The swarade: gör såsom tu sagt. Då skyndade sig Abraham in i tjället till Sara, och bad henne i hast taga try mått af finaste hwetemjöl och thetas baka kakor. Han sjelf sprang bort till bostapen, tog en god spåd kalf, och gaf åt tjänaren, att han skulle som snarast tillreda honom. Sedan satte han fram för them lupen och söt mjölk, tillika med kalfwen, som war tillagad; men han stod utmed them under trädet, medan the äto.
26. The frågade honom: hwar är Sara tin hustru? han swarade: hon är inne i tjället. Swarad en af them sade: När jag kommer igen till dig, nästa år, wid thenna tiden, skall tin hustru hafwa en son. Thetta hörde Sara uti tjälls dörren, som war
- Cap. 18. Efter uppenbarade HERREN sig för Abraham uti Mamres lund, så thenne satt wid sit tjälls

11. var bakom. Och efter både A-
braham och Sara woro gamle och
12. till älders komne, så att Sara ic-
ke mer hade, som qwinnor plåga,
log hon i sitt sinne, och tänkte,
skulle wäl then sågnaden kunna
hända mig, i mina gamla dagar,
sedan och min man hunnet till så
13. hög ålder: men HERREN sade
till Abraham: hwarfdre log Sa-
ra och tänkte: skulle thet kun-
na hända, att jag får barn,
14. så gammal som jag är? är
wäl något så förunderligt, att
icke SERAET skulle förmd
göra thet? wid thenna tiden,
att annat är, skall jag komma
igen till dig, och Sara skall
15. hafwa en son. Då blef Sara
radd, wille neka, och sade: jag
log icke. Men han swarade:
thet är icke så tu log werke-
ligen.
16. Theruppå srego männen up-
therifrån och wände sig till So-
dom. Abraham gick med them,
17. för att följa them till wägs. Då
sade HERREN: kan jag wäl
dölja för Abraham hwad jag
18. gör. Han är utfedd till stam-
fader för ett stort och mäktigt
folk, och alla folkslag skola i
19. honom blifwa wälsignade. Jag
hafwer utwaldt honom till min
vän, på thet han skall besalla
sin barn och sin slägt efter
sig, att wandra på SERA-
ETS wäg, och göra thet,
som sant och rätt är, och att
SERAET må låta honom
wederfaras hwad han honom
lofwat. Och HERREN sade: 20.
ropet öfwer Sodom och Go-
morra är stort, och theras
synd är gansta swär. Jag 21.
will gå ned och tillse, om the
gjort allt hwarfdre blefwet
ropat till mig, eller icke, på
thet jag må säkert weta thet.
Då gingo männen bort therifrån 22.
till Sodom; men Abraham blef
än widare qwarstående inför HER-
ran, trädde fram närmare och 23.
sade: will tu så förgöra then
fromma tillika med then ogud-
aktiga? kunde hända, att i 24.
staden funnos femtio fromme;
skulle tu förgöra alla tillhopa,
och icke håldre stona thenna or-
ten för the femtio frommas
skull, som thet inne funnos?
Bort thet ifrån dig, att så gö- 25.
ra och dräpa then fromma med
then ogudaktiga, och att thet
blefwe lika mycket, att vara
from eller ogudaktig. Bort
thet ifrån dig. Skulle hela
jordens domare icke döma rätt-
tan dom? HERREN swarade: 26.
finner jag i Sodoms stad fem-
tio fromma, skall jag stona he-
la orten för theras skull. A-
braham sade åter: Si jag haf- 27.
wer taget mig före, att tala
med SERAET, fastän jag
är stoft och aska. Kanste, att 28.
fem feltes i the femtio from-
mas

- mas antall; wille tu förstöra hela staden för the fem skull? **HERREN** swarade: jag skall icke förstöra honom, om jag finner ther fem och fyratio. **Abraham** fortsatte än vidare sitt tal till **HERREN** och sade: kunde hända, att ther funnos fyratio. **HERREN** swarade: jag skall icke göra thet för the fyratio skull. **Abraham** sade: **SERRE**, blif icke vred, tillstånd mig ännu att tala. Ther finnas, kanste, tretio. **HERREN** swarade: jag skall icke göra thet, om jag finner ther tretio. **Abraham** sade **Abraham**: O! jag hafwer taget mig före att tala med **SERRE**. Ther finnas, kanste, tjugu. **HERREN** swarade: jag will icke förstöra staden för the tjugu skull.
32. **Ändteligen** sade **Abraham**: **SERRE**, blif icke vred, tillstånd mig ännu thenna gången att tala. Ther finnas, kanste, tio. **HERREN** swarade: jag skall icke förstöra staden för the tio skull. Då gick **HERREN** bort, sedan han lyttat tala med **Abraham**; och **Abraham** gick tillbaka hem igen.

Cap. 19. **M**en the tvåanne änglarna gingo in i Sodom, om aftenen, så **Lot** satt wid stadsporten. Så snart han blef them warse, steg han upp, gick them till mötet, bugade sig med ansigtet ned

till jorden, och sade: sigen ur, mine Herrar, uti eder tjånarens hus, och blifwen ther öfwer natten, och låter twå edra fötter; i morgon bittida tunnen. i sedan fortsätta eder resa. The swarade: nej, wi wilje öfwer natten blifwa på öppna gatan. Men **Lot** släppte them icke förr än the följde med honom, och gingo in uti hans hus, hwarest han tillredde aftenmåltid åt them, och öfvrade kaför, hwilka han hafat; och the doto. Ännu hade the icke lagt sig, när the, som bodde i staden Sodom, unge och gamle, alle tillsammans omringade huset, och ropade till **Lot**: hwar äro the männerne som gått in öfwer natten till dig; haf them härut, att wi måge känna them. Då gick **Lot** ut till them wid porten, stöt dören till efter sig, och sade: jag beder, mine bröder, gören icke så illa; jag har tvåanne döttrar, ännu ogifta, them will jag håldre låta gå ut till eder: gören med them, efter edert godtycke; tillfogen allenast thesa männer ingen öfverrätt; efter som the gått in under mitt tak. Men the sade: Kom tu hit; skall en främling, som satt sig ned hos oss, tillwälla sig domsrättighet; Tig stole wi nu göra mer ondt än them. The trängde och på **Lot**, med mycken öf-

10. häftighet, och lupo till, att sönderbryta dören. Då räckte männerna ut sina händer, togo Lot in till sig i huset och tillstod dören.
11. Men folket, som war utanför huset, slogo the med blindhet, ifrån then minsta till then största, så att the fäcdngt möddade sig, att finna dören.
12. Therepå sade männerna till Lot: är någon mer som dig tillhör, antingen mäg, eller söner, eller döttrar, eller hwad tu alljest eger här i staden, så staffa allt bort härifrån.
13. Zela thenna orten stole wi nu förstöra, efter ropet öfwer them är gräfsligt inför **HERRE**, och han hafwer sändt öf, att förstöra allt sammans.
14. Lot gick straxt ut, talade med sina mäggar, som skulle få hans döttrar, och sade: står upp, och går bort härifrån, ty **HERRE** förstör nu thenna staden. Men the ansågo hwad han sade såsom gåckeri.
15. När nu dagen begynte gry, syndade änglarne på Lot, och sade: ståt upp, tag tin hustru med dig och tina två älskade döttrar, som äro här hos dig, att tu icke omkommer tillika med thenna syndiga staden. Och när han hade drögt, togo the honom, hans hustru, och hans båda döttrar vid handen, efter **HERRE** wille frälsta honom, till the staden.
16. Men the singo honom utur staden. När the woro utkomne, sade en af them till honom: fly nu undan, att tu må rädda titt lif; wänd icke om tillbaka; blif icke heller någorstädes qwarstående i hela thenna engden. Fly undan till bergstrakten, att förderfwet icke afwen drabar dig. Lot swarade them: ach! nej, jag beder, min Herre: tu har ju nåd för tin tjänare; tu har bewisat mig then stora ömheten, och frälst mitt lif. Jag förmår icke fly undan till bergstrakten; torde hända, att thet onda förföljer mig, och jag omkommer. Se ther ligger en stad så nära, att jag thit kan taga min tillflykt; han är liten, låt mig fly thit, är han icke liten, ther kan jag blifwa wid lif. Han swarade Lot: jemwål härutinnan skall jag göra dig till wiljes och icke förstöra then staden, som tu nämnt. Skynda dig, fly undan thit, ty ingen ting kan jag uträtta, förr än tu thit kommet. Här af har then staden blifwit kallad Zoar.
17. När Lot gick in i Zoar, war solen redan uppgången. Då låt **HERRE** regna öfwer Sodom och Gomorra swagwel och eld ifrån **HERRE**, ifrån himmelen, och omstörte thesa städer och hela engden ther omkring, och alla them, som bodde i the städerna, och växten på marken. Men

- Lots hustru tvände om tillbaka i från honom, och wardt en salt-
 27. stöd. Samma morgon hade A-
 braham ständat till thet rum, thet
 han stått inför **HERRAN**.
 28. Han bestädade, från högden, So-
 dom och Gomorra med hela eng-
 den theromkring, och såg röf upp-
 stiga af jorden, såsom af en ugn.
 29. När nu Gud förstörde städerna i
 then engden, tänkte Han på A-
 braham, och ryckte Lot midt u-
 tur förderfwet, så städerna om-
 störtes, ibland hwilka Lot bodde.
 30. Men Lot gick upp ifrån Zoar
 och tog sitt hemwist i bergsträ-
 ten, med sina tvåanne döttrar, es-
 ter han icke torde blifwa qwar i
 Zoar. Han bodde i en kuta, han
 31. och hans tvåanne döttrar. Här sa-
 de then äldre till then yngre. Vår
 fader är gammal, ingen man är
 nu mera till i thetta landet, som
 kunde taga oss till hustrur, efter
 allmän sedwana bland människor.
 32. Låt oss gifwa vår fader win att
 dricka, att wi måge ligga hos
 honom och få barn af honom.
 33. The goswa och thetas fader win
 att dricka, inemot natten; och
 then äldsta gick och lade sig hos
 sin fader, utan att han blef war-
 se, när hon lade sig, eller stod
 34. upp. Dagen thet efter sade then
 äldre till then yngre: i går natt
 låg jag hos min fader; låt oss
 gifwa honom win att dricka,
 äfwen inemot nästa natt och
 gäck likaledes tu och lägg dig
 hos honom, att wi måga få
 barn af vår fader. The goswa och
 31. thenna samma natten win att the-
 ras fader att dricka, och then yn-
 gre gick och lade sig hos honom,
 så att han icke blef warse, när
 hon lade sig, eller stod upp. The-
 31. på blefwo både Lots döttrar haf-
 wande af thetas fader. Then äld-
 31. sta födde en son, hwilken hon kal-
 lade Moab; han är stamfader till
 the Moabiter, som ännu så heta.
 Then yngre födde äfwenwäl en
 31. son, hwilken hon kallade Benam-
 mi; han är stamfader till Am-
 moniterna, som ännu så heta.
- A**braham for vidare in åt lan-
 Ca det söder ut, och bodde så-
 2C som främmande i Gerar, emellan
 Kades och Sur. Om Sara sin
 3 hustru talade han, såsom hade
 hon waret hans syster; thet för-
 skickade Abimelech, Konungen i
 Gerar, och låt hemta henne till
 sig. Men Gud kom till Abime-
 3 lech i en dröm om natten, och sa-
 de: tu måste dö för then qwin-
 nans skull, som tu taget till
 4 mig, hon är en mans äkta hu-
 stru. Abimelech, som icke kom-
 met wid henne, swarade: **HERRAN**,
 4 **HERRAN**, will tu och dräpa ett os-
 skyldigt folk. Svarer han ic-
 5 ke sagt till mig, att hon wo-
 re hans syster, och hafwer ic-
 ke hon sjelf likaledes sagt, att
 han wore hennes broder. Af
 en

ensaldigt hjerta, och med o-
 6. styldiga händer hafwer jag
 gjort thetta. Då sade Gud ä-
 ter till honom i drömmen: jag
 wet och wäl, att tu gjort thet
 af ensaldigt hjerta, och jem-
 wäl therföre hafwer jag hållet
 7. sig tillbaka, att tu icke skulle
 synda emot mig, och haf-
 wer icke tillåtet mig, att
 komma wid henne. Återgif
 nu mannens hustru; ty han
 är en prophete, att han må
 bedja för dig, och tu må blif-
 wa wid lif. Wiswer tu hen-
 ne icke åter, så war försäkrad,
 att tu och alle tine wiserligen
 8. måste dö. Strax om morgonen för-
 then skul kallade Abimelech alla sina
 tjänare, och berättade allt thetta för
 9. dem, hwardswer the bleswo helt
 försträckt. Abimelech skickade och
 efter Abraham, och sade till ho-
 nom: hwad hafwer tu gjort
 of, och hwari hafwer jag fe-
 lat emot dig, att tu skulle å-
 draga mig och mitt rike en så
 stor synd? På otillbörligt sätt
 hafwer tu handlat emot mig.
 10. Och sade widare: hwad hafwer
 11. förändret dig, att så göra? A-
 braham svarade: jag tänkte, i
 thetta landet är aldeles ingen
 Gudsfruktan, the slå mig i-
 till för min hustrus skull.
 12. Och i sanning är hon min sy-
 ster; hon är dotter af min fa-
 der, fast hon icke är dotter af
 min moder. När hon sedan

wardt min hustru, och Gud
 besallte mig fara ifrån min fa-
 ders hus, sade jag till henne:
 wisa mig beständigt then öm-
 heten, och säg på alla orter,
 thit wi komme, att jag är tin
 broder. Då tog Abimelech, får,
 14. och oxar, och tjänare, och tjäna-
 rinnor, och skänkte Abraham, jäm-
 te thet han återlämnade honom
 Sara, hans hustru. Abimelech 15.
 sade och: mitt land står dig öp-
 pet, ther tu finner dig bäst, må
 tu gärna bo. Och till Sara sa-
 de han: jag har skänkt tusende
 silfwerpenningar åt tin broder,
 köp dig för them en slöja, och 16.
 bär henne för alla, som äro
 omkring dig, på thet the må
 weta att tu är gift. Men A. 17.
 braham bad Gud, så att Gud å-
 tergaf Abimelech, hans hustru,
 och hans tjänstegwinnor hellsan,
 så att the fingo barn. Ty HEN. 18.
 HEN hade gjordt allt Abimelechs
 hus ofruktigt för Saras, Abra-
 hams hustrus skull.

Andteligen såg HENEN ind. Cap.
 21. der till Sara, såsom han ta-
 lat, och fullkomnade thet löfte
 Han gifwet henne. Hon wardt 2.
 hafwande och födde Abraham eu-
 son på hans ålderdom, alldeles
 wid then tiden, som Gud hade
 förut sagt. Thenne sonen, som 3.
 Sara födde Abraham, kallade han 4.
 Isaac, och omskar honom på ät-
 ton

- tonde dagen, såsom Gud thet be-
 5. fallt. Hundrade år gammal war
 Abraham, när thet hans son
 6. Isaac föddes honom. Och Sara
 sade: Gud hafwer gjort mig till
 ett ärlöje: hwilken som får hö-
 7. ra thet, lär le åt mig. So må-
 thet wäl hafwa waret, som sa-
 de till Abraham: Sara skall
 gifwa barn dia, ty nu har jag
 födt honom en son på hans äl-
 derdom.
8. Men när barnet war så wårt,
 att thet skulle afwänjas, höll A-
 braham thet dagen, på hwilken
 Isaac blef afwänd, ett stort gå-
 9. stabod. Thärwid märkte Sara, att
 thet Egyptiska qwinnan Hagar
 son, som hon födt Abraham, dref
 10. begabberi. Thersföre sade hon till
 Abraham: drif ut thet tjän-
 steqwinnan och hennes son; in-
 galunda skall thet tjänste-
 qwinnans son ärfwa med min
 11. son Isaac. Thetta ömjade A-
 12. braham för hans sons skull. Men
 Gud sade till Abraham: låt sig
 icke tyckas hårdt wara, i an-
 seende till pilten, eller tjänste-
 qwinnan, utan gör alle hwad
 Sara säger dig, ty Isaacs ef-
 tertommande allena skola kal-
 13. las tin såd. Och hwad an-
 går tjänsteqwinnans son, skall
 och han blifwa stamsfader för
 ett helt folkslag, efter han är
 14. tin son. Morgonen therpå skyn-
 dade Abraham, tog spöning, jem-
 te en flaska watten, och lade på
 Hagers skuldror, gaf henne pil-
 ten och befalte henne gå bort.
 Hon gick i öknens Bersaba, utan
 att weta hwart hon tog vägen
 Och när watten war allt i flä- 15
 skan, lemnade hon pilten under
 en af buskarna, gick bort och sat-
 te sig ned gent öfwer, så långt
 ifrån som kan skutas med boga,
 ty, sade hon; jag gitter icke se
 att pilten dö. Gent öfwer sat- 16
 te hon sig ned, hof upp sin röst
 och gret. Men Gud hörde pilstens
 röst. Guds ängel ropade åt Ha- 17
 gar från himmelen, och sade till
 henne; hwad fattas dig Hagar,
 frukta mig icke; Gud hafwer
 hört pilstens röst thet han lig-
 ger. Startt upp, hjelp öfwen 18
 pilten upp, och led honom wid
 handen; jag skall göra honom
 till Stamsfader för ett stort folk.
 Gud öppnade och hennes ögon, 19
 att hon blef warse en wattungbrunn,
 thit hon gick, upfyllde flaskan
 med watten, och gaf pilten att
 dricka. Gud war sedan med pil- 20
 ten, som warte till, bodde i ök-
 nen och blef bogeskytt. Han bod- 21
 de i Öknens Pharan, och hans
 moder tog honom hustru utur E-
 gypti land.
- Wid samma tid sade Abime. 22
 lech och Phicol hans härhöfwid-
 man till Abraham: Gud är med
 mig uti alle hwad tu företager.
 Swär mig nu härstädes wid
 Gud, att tu icke tillskyndar mig,
 el

eller mina efterkommande något ondt, utan hafwer för mig och för thet land, hwari tu nu är en främling, en lika omhet med then, som jag bewi-

24. sat sig. Abraham swarade: ja, thet will jag edeligen

25. lofwa. Men tillika föreställde han Abimelech hwad som händt wid en wassubrunn, hwilken Abimelechs tjänare tillwållat sig.

26. Då sade Abimelech: mig är Alldeles obekant, hwilken som gjort sådant; hwarken hafwer tu tillförene berättat mig thet, ej heller har jag hört thet förre

27. än nu. Och Abraham tog får och oxar och gaf Abimelech, att låta sönderstycka, så the med

28. hwarandra stöto förbund. När och Abraham affides ställde sju

29. lammen, och Abimelech frågade hwad han wille med thesa sju lammen, som han ställt affides, swarade

30. han: thesa sju lammen skal tu emotaga af mig, såsom till witnessbörd, att jag låtet gräfw

31. wa thessa brunnen. Thersfore kallas thetta rummet Bersaba, efter Abimelech och Abraham thes

32. steds-med ed förbundo sig inbör-

33. des. Sedan the således ingått förbund med hwarandra, steg Abimelech upp, med Phicol sin härskidsman, och for tillbaka till the Philisteers land. Men Abraham planterade löfrika trån i Bersaba och kallade HERMANES

34. Guds namn, under thet

han i flera år upphöll sig i the Philisteers land.

Theretter sörfökte Gud Abra. Cap. 22.
 1. ham, och sade till honom: Abraham! han swarade: här är jag. Då sade Gud: tag tin son, 2.
 tin enda, som tu så lär hafwer, tin Isaac; gäck bort till 3.
 4. Moria land, och offra honom thet till bränneoffer, på ett af the berg, som jag dig warder 5.
 befallande. Abraham ständade morgonen thepå, sadlade sin åsna; 6.
 tog tvänne tjänare med sig och Isaac sin son; lät hugga wed till 7.
 bränneoffret, stod upp och for bort till thet rum, som Gud hadde befallt honom. På tredje dagen fick 8.
 Abraham se rummet långt ifrån, och sade till sina tjänare: blifwer I qwar härstädes med åsnan, medan jag och piltan gå thit bort. Wi stole thet för-
 9. rätta vår Guds tjänst, och så komma till eder igen. Weden till bränneoffret tog Abraham, och lade på Isaac sin son. Han sjelf tog elden och knifwen i handen, och så gingo the både tillsammans. Under wägen sade Isaac till Abraham sin fader: min fader; Abraham swarade: ja, min son. Isaac sade: wi hafwe eld och wed, men hwar är säret till bränneoffret? Abraham swarade; Gud utser wäl sjelf at sig säret till bränneoffer, min son;

- son; och så gingo the än wida
 9. re tillsammans. När the nu fram-
 kommet till thet rum, som Gud
 hade befallt Abraham, byggde A-
 braham thårstades ett Altare, la-
 de upp weden, bandt Isaac sin
 son och lade honom på altaret,
 10. ofwan på weden. Men när A-
 braham räckte ut handen, att ta-
 ga knifwen och slagta sin son,
 11. ropade **HERMANS** ängel till
 honom ifrån himmelen, och sade:
 Abraham, Abraham; han swa-
 12. rade: här är jag. Ängelen sa-
 de: låt icke din hand komma
 wid pilten, och gör honom ic-
 ke något. Jag wet nu wist
 att tu fruktar Gud, efter tu
 icke skonat din son, din enda,
 13. för min skull. När ock Abra-
 ham såg sig omkring, blef han
 warse bakom sig en wädur, som
 satt fast med hornen i en tjock
 buske. Thenne tog han och offra-
 de till bränneoffer i stället för
 14. sin son. Stället kallade Abra-
 ham: **SEKRETT** warder seende.
 Swarsöre man än i dag säger;
 på thet berget thet **SEKRETT**
 15. låter sig ses. Men till Abra-
 ham ropade **HERMANS** ängel
 andra gången från himmelen, och
 16. sade: jag hafwer sworet wid
 mig sjelf, säger **HERREN**,
 efter tu gjort thetta och icke
 17. skonat din son, din enda, skall
 jag besynnerligen wälsigna dig,
 och göra tina efterkommande
 så många, som stjernorna på
 himmelen, och som sanden wid
 haffsens strand. Tina efter-
 kommande stola besitta thetas
 fienders portar. Och i tin såd 18
 skall allt folk på jorden blifwa
 wälsignadt, till belöning för thet
 tu lydt min röst. Therpå gick A- 19
 braham tillbaka till sina tjänare.
 Allesammans fölgdes åt till Ber-
 saba, hwarest Abraham war bo-
 ende.
- Therester blef för Abraham 20
 berättadt, att hans broder Nahor
 äfwenledes hade barn med Milca,
 nämligen Uz, äldsta sonen, och 21
 Buz hans broder, och Remuel, 22
 Arams fader, och Kesed och 23
 Haza och Pildas och Tidlas och
 Bethuel, som födde Rebecka. Thes-
 sa åtta söner hade Nahor, Abra-
 hams broder, med Milca. Utom 24
 thesa hade han med sin frilla,
 som het Rehuma, jämwäl Lebas,
 Baham, Thabas och Maacha.
- Sara lefde i hundra sju och 25
 tiugu år, och blef död i Ri. 26
 riat Abta, som ock kallas Hebron,
 i Canaans land. Sedan Abra-
 ham gått in, att sörja och begrä-
 ta henne, steg han upp ifrån sin
 döda, att tala med Heths barn,
 till hwilkä han sade: jag är en
 främling och har ingen fastig-
 het hos eder, gif mig till e-
 gendom bland eder en begräf-
 nings plats, att jag må jorda
 min döda. Heths barn swara-
 de

6. de Abraham och sade: hör of, phron swarade Abraham: min 15.
 min Serre, tu äst en Guds Serre, hör mig, parken är wård
 Surste ibland of, wälg tig sjelf fyra hundrade siklar silfwer;
 then bästa ibland wära graf men hwad är wäl thet of e
 ställen. och begraf tin döda; mellan. Begraf tu tin döda.
 ingen af of; warder tigg för. 16.
 7. sin graf. Abraham steg upp, phron sagt, och uppwägdde åt ho
 bugade sig ned för landets folk, nom så mycket silfwer, som han
 8. nämningen för Heths barn, och talade till them således: är thet e
 lade till them således: är thet e höt; nämligen fyra hundrade si
 der wilje, att jag i någon graf lar silfwer, sådana som ibland
 9. mig, och bedjer för mig hos handlande gängse woro. Härige 17.
 Ephron, Soars son, att han nom blef Ephrons rarf i Mac
 till mig uppläter then kulan i pelah, gent emot Mamre, näm
 Macpelah, som han eger wid ligen parken och kulan theruti,
 ändan af sin park, och att han, och all trå i parken innom then
 till arfwegrift ibland, eder lem nom tillhörig, såsom hans egen
 ner henne åt mig, emot full dom, i Heths barnas åsyn och
 10. uttalsning. Ephron, som nufatt alla thetas, som genom thenes
 bland Heths barn och wäl sjelf stadaport ingingo. Thersfter be
 11. a Hetheer, swarade Abraham, 19.
 så att alle Heths barn, alle som grof Abraham Sara sin hustru,
 ingingo genom hans stadaport, hör i kulan uti parken Macpelah, gent
 12. de thet, och sade: icke så, min emot Mamre, som ock kallas He
 13. Serre, hör mig. Jag stänker groni i Canaans land. Och så 20.
 14. tigg then parken, then kulan, blef parken och kulan thet af
 15. som thet är, stänker jag tigg Heths barn lemnad Abraham till
 16. i hela mitt folks åsyn stänker arfwegrift.
 17. jag tigg henne. Begraf tin dö Men ndr Abraham war till hög Car
 18. Abraham bugade sig ned för alder kommen, och HER 24.
 19. landets folk, och talade till Ephron, HER hade wälsignat honom i 2.
 20. landets folk hörde thet. O! allt, sade han till sin tjänare, then
 21. till han, att tu doct wille hö äldsta bland hans husfolk, som
 22. mig. Jag gifwer silfwer bekyrde om allt hwad han egde:
 23. mycket som parken är wård: lägg tin hand under min höft,
 24. af mig, att jag thet och swär mig wid HER 27, 3.
 25. begrafwa min döda. E kända

- himmelens och jordens Gud, sopotamien till Nabhors stad.] Ca. 11
att tu icke tager hustru åt min
son af the Cananeers döttrar,
4. ibland hwilka jag nu bor, u-
tan att tu far till thet land,
ther jag är född, och ther ta-
ger hustru åt min son Isaac.
5. Tjänaren swarade honom: torde
hända, att qwinnan icke will
följa med mig till thetta lan-
det. Skall jag då föra tin son
till thet land, ur hwilket tu
6. utgått? Abraham sade till honom:
se dig noga före, att tu icke
låter min son komma thit till-
7. baka. **SECRET** himmeleus
Gud, som taget mig ur min
faders hus, ur thet landet ther
jag är född, och som talat till
mig och sworet mig, och sagt:
åt tina efterkommande skall jag
gifwa thetta landet; Han sself
warder wäl sändande sin än-
gel framsför dig, att tu må ta-
ga hustru åt min son therifrån.
8. Skulle qwinnan icke wilja föl-
ja med, så är tu qwitt then
eden, som jag nu fordrar af
9. dig; men ingalunda får tu fö-
ra min son thit tillbaka. Då
lade tjänaren sin hand under A-
brahams, sin Herres höft, och
lofwade honom edeligen angående
thetta ärendet.
10. Strax gjorde tjänaren sig re-
sefärdig, tog tio af sin Herres
cameler och af allahanda sin Her-
res hästwor, som han hade under
sin hand, stöd upp och for till Me-
sopotamien till Nabhors stad.] Ca. 11
melerna lät han utanför staden
lägga sig ned wid en wattungbrunn,
om astonea, så qwinnorna plåga-
de gå ut, att hemta watten. Jo. 12
medlertid sade han: **SECRET**,
Abrahams, min Herres, Gud,
låt mig nu träffa hwad jag sö-
ker, och gör barmhertighet med
min Herre Abraham: jag haf-
13. wer ställt mig wid thettawattu-
källan, thit theras döttrar, som
i staden bo, snart låta gå ut,
att hemta watten. När nu nå- 14
gon af them kommer, och jag
säger till henne; gif mig drick-
ka ur ditt wattungkäril, och hon
swarar: drick, jag will afwen
wattna tina cameler, lät hen-
ne då wara then, hwilken Tu
utser till hustru åt tin tjäna-
re Isaac, och lät mig theri-
genom blifwa försäkrad, att
tu gjort barmhertighet med
min Herre. Knappt hade han syl- 1
tat så tala, när Rebecca kom gå-
ende, dotter af Bethuel, och son-
dotter till Milca och Nabor, A-
brahams broder. Hon bar wat- 11
tungskärilet på sina oxlar, war myr-
ket dägelig och ännu jungfru, som
ingen man widrört. När hon då
steg ned till brunnen, fyllde wat- 1
tungskärilet och gick åter uppåt, sprang
tjänaren henne till mötes, och sa-
de: lät mig dricka litet watten
ur ditt wattungkäril. Hon swara- 1
de: drick min Herre: lade och
strax

- strax wattulärket ned på sin arm hem till sin moder och berättade
 19. och gaf honom dricka. Och så hwad som händt war. Hennes
 snart hon lyktat att låta honom 29. broder åter, som het Laban, sprang
 dricka, sade hon: jag will äfwen utur staden till mannen wid käl-
 20. äsa åt tina cameler, till thes the lan. Efter han sett ännespännet
 alle blifwet wattnade. Skyn- 30. och armbanden på sin systers ar-
 dade thespå att uttömma kärilet i mar, och hört henne berätta hwad
 wottuhon, och sprang åter till mannen sagt till henne, gick han
 brunnen att äsa, hwilket hon gjor- ut till mannen, the han stod ut-
 21. de åt alla hans cameler. Man- med camelerna, wid källan, och
 nen undrade på henne och teg stilla, sade: Kom och gå in tu
 till thes han fulleligen utbröt, om 31. **HER** wälsignade, hwarföre
REN gjort hans resa lyck- dröjer tu här ute? jag har till-
 22. lig, eller icke. Men när hon lykt redt herberge åt dig och åt äf-
 tat wattna camelerna, tog han wen rum för camelerna. Så
 fram ett gyllene ännespan af en 32. förde han mannen in i huset, låt
 half sikels wigt, och twänne arm- och affabla camelerna, och gaf
 band, likaledes af guld, wägan- them strå och foder, och wattn att
 de tio sifflar, att sätta på hennes två hans fötter samt folkets, som
 23. armar, och frågade: hwilkens woro med honom. Gattes och mat
 dotter äst tu? Läre såg mig fram att äta; men mannen sade:
 thet. Är thet och rum för oss jag will icke äta, förän jag
 i tin faders hus, att hwila fått omtala mitt ärende. The
 thet öfwer natten? Hon swara- 34. swarade: låt oss höra thet. Då
 24. de: jag är Bethuels dotter; sade han: jag är Abrahams
 min fader är Milkas och Na- tjänare. **HER** hafwer
 25. hors son. Hos oss är både wälsignat min Herre med mycket
 strå och foder i myckenhet, och stora rikedomar, och gifwet ho-
 jemwål rum att hwila öfwer nom får och oxar och silfwer
 26. natten. Då bugade mannen, ka- och guld, och tjänare och tjä-
 bade sig ned att tillbedja **HER** narinnor, och cameler och ä-
 27. **REN**, och sade: lofwad ware snor. Min Herres hustru, Sa-
REN, Abrahams min ra, hafwer födt honom en son,
 Herres Gud, som icke upphört så han redan war gammal.
 med sin barmhertighet och tro. Är thenna sin son hafwer min
 för min Herre. Han har Herre gifwet allt hwad han e-
 28. lofwat mig på resan, och fört ger. Han hafwer med oss för-
 till min Herres bro- pliktat mig, att jag icke skulle ta-
 29. hus. Rebecca sprang **E** 37. **G**

- ga hustru åt hans son af the Cananeers döttrar, i hwilkas land han nu bor, utan att jag skulle fara till hans faders hus och slågt, och thet taga hustru åt hans son. Och då jag föreställde honom, att qwinnan, torde hända, icke wille följa med mig, hafwer han swarat mig: **HERREN**, inför hwilken jag wandrar, skall sända sin ängel med mig och göra din wäg lyckosam, så att tu wäl warder finnande hustru åt min son, uti min slågt och min faders hus. Tu äst qwitt then ed, hwilken jag ålagt dig, om tu kommer till min slågt, och the icke gifwa mig then tu begär; tin ed förbinder mig då icke vidare. När jag nu i dag kom till källan, sade jag: **HERRE**, Abrahams, min Herres, Gud, om Tu will göra min resa, på hwilken jag är stadd, lycklig, så låt se, medan jag står wid wattrukällan, att then jungfru, som går ut att hemta watten, och till hwilken jag warder sägande: 44. titt wattrukärl, och hwilken då swatar mig: drick, jag will afwen ösa åt tina camel, må wara then samma, som Tu, **HERRE** utsett till hustru åt min Herres son. Anapt hade jag lyttat, att så tala wid mig self, när Rebecka kom ut med sitt wattrukärl på axeln, och steg ned till brunnen att ösa. När jag då sade till henne: 45. Läre gif mig dricka, tog hon strax ned sitt wattrukärl, och sade, drick, jag will afwen wattna tina camel. Jag drack ej allena, utan hon wattnade ock mina camel. Jag frågade henne: hwilkens dotter äst tu? hon swarade: Bethuels, och han är Labors son med Milca. Då satte jag ännespännat på hennes ansigte, och armbanden på hennes händer, bugade och fastade mig ned, att tillbedja **HERREN**. Jag tackade **HERREN**, Abrahams, min Herres, Gud, som fört mig på rätta wägen, att jag singe min Herres broders dotter till hustru åt hans son. Om I nu förthen skull hafwen ömhet och förtroende för min Herre, så sägen mig thet; hwat och icke, så gifwen mig ock thet tillkänna, att jag må wända mig, antingen till höger, eller till wänster. Då han och Bethuel swarade: **HERREN** hafwer self förordnat thetta; oss tillhör icke, att swara dig hwarken nej eller ja; se här Rebecka, tag henne och för henne hem med mig, att hon må blifwa hustru åt din Herres son, såsom **HERREN** self befallt. Då snart Abrahams tid

nare hörde thetta theas swar, så
 stode han sig ned på jorden, att
 53. tillbedja HERREN, tog sedan
 fram silfwer och gyldene klenodier
 och klädningar, och gaf Rebecka:
 54. således gaf han hennes broder
 och moder dyrbara skänker. The-
 på äto och drucko han och hans
 folk, som med honom följt, och
 och hvilade öfwer natten.

Om morgonen, så snart the
 stått up, sade Abraham's tjäna-
 re: låter mig nu resa tillbaka
 55. till min Herre. Wåde hennes
 broder och moder swarade: låt
 henne blifwa hos oss ännu
 wid tio dagar; therefter må
 hon resa. Men han sade till
 56. them: uppehållen mig icke, ef-
 ter HERRETI gjort min res-
 sa så lycklig; låten mig fara,
 att jag åter kommer till min
 57. Herre. The swarade: låt oss
 kalla hit Rebecka, och fråga
 58. henne sjelf; the kallade och hen-
 ne fram och frågade henne: will
 du resa med thenna mannen?
 hon swarade: ja, jag will resa.

59. Då offrådade the Rebecka theas
 syster, tillika med hennes omma,
 och Abrahams tjänare och hans
 60. medfölje. The wålsignade henne
 och sade: tu äst wår syster,
 och stamma af dig tusende gån-
 ger tusend, och tine efterkom-
 mende besitte theas fienders
 61. gator. Så gaf Rebecka sig
 62. wägen med sina tjänarinnor,
 och sig tillika med them på ca-

melerna, och fölgde efter mannen,
 som emottogt henne, och nu for
 hem igen.

Men Isaac hade flyttat till Ge-
 then trakten, thet brunnen är, som
 kallas thet lefwandes, som mig
 fer, och bodde i landet söder ut.
 Han hade gått ut, att se sig om
 63. i marken inemot aftenen, och blef
 warse camelerna, som ankommo.
 När då Rebecka lemmål fick Isaac
 64. i ögnastigte, kastade hon sig ned
 65. af camelen och frågade tjänaren,
 hwilken then mannen wore,
 som gick i parken them till mö-
 tes, hwarpå tjänaren swarade:
 thet är min Herre. Då tog hon
 sin sölja och betäckte sig. Och
 66. tjänaren berättade Isaac huru han
 allsamman's uträttat. Isaac för-
 67. de Rebecka in i sin moders tjäll,
 tog henne sig till hustru, och ha-
 de henne mycket kär. Wardt och
 saknaden af hans moder therige-
 nom lindrad.

Abraham hade åter toget sig en
 hustru som het Retura. Hon
 25. födde honom Simran och Jaksam
 2. och Medan och Midjan och Jis-
 bac och Suoh. Jaksam födde Ge-
 3. ba och Dedan. Af Dedan här-
 3. stamma the Assureer och Letuseer
 och Leynmeer. Midjans barn wo-
 4. ro Epha och Epher och Hanok
 och Abida och Eldaa. Alle these
 5. woro Returas barn. Att Isaac
 lemnade Abraham allt hwad han
 E 2

6. egde. Men åt barnen af frillor-
na, som han haft, gaf han skän-
ker, och befalte them, medan han
ännu lefde, resa ifrån sin son J-
saac, in i landet Redem öster ut.
7. Abrahams hela ålder och lifstid
8. var hundrade sjuttio fem år. Han
afled och blef död i behaglig ål-
der, gammal och mått af år, och
9. samlades till sitt folk. Isaac och
Ismael hans söner begrofwö ho-
nom i Macpelas kuta, uti Ephrons,
Zoars söns then Hetheerns, park,
10. gent öfwer Mamre. I thenna par-
ken, som Abraham hade köpt af
Heths barn, ligger han med sin
11. hustru Sara begrafwen. Efter A-
brahams död wälsignade Gud J-
saac hans son, hwilken då bodde
wid brunnen kallad, then lefwand-
des, som mig ser.
12. Thetta är Ismaels slägtregister,
som var Abrahams son med Ha-
gar then Egyptiskan, Saras tjän-
13. stegwinna. Ismaels söners namn
i then ordning, hwaruti the blef-
wet födde, äro Nebasoth, hans
14. förstfödde, och Redar, Adbeel,
15. Mibsam, Misma, Duma, Mas-
16. sa, Hadar, Thema, Jetur, Ma-
phis och Kedma. These äro Is-
maels söner, och these äro the-
ras namn i theira boningar och
hemwist, tolf förstar för äfwen så
17. många slägter. Men Ismaels he-
la lifstid war hundrade trettio sju
18. år. Han afled och blef död, och
samlades till sitt folk. Hans ef-
terkommande innehade the länder,
hwilka sträcka sig ifrån Hamila till
Zur, som ligger midt öfwer E-
gypten, och till Assyrien, så att
the bodde gent emot hans bröder.
- Thetta är hwad sig tilldraget 19.
med Isaac, som war Abrahams
son, född af Abraham. Isaac 20.
war fyratio år gammal, när han
tog sig Rebecca till hustru, dotter
af Bethuel, then Arameern, ifrån
Mesopotamien, och systers till La-
ban, likaledes en Arameer. Hon 21.
war i lång tid ofruktig. Men
när Isaac bad HERMAN för
henne, hörde HERMAN hans
bön, så att Rebecca hans hustru
blef hafwande. Hon kände bar- 22.
nen söta sig med hwarannan i hen-
nes lif och sade: emedan thet-
ta skulle hända mig, hwarfö-
re hafwer jag då blifwet haf-
wande? gick så kort till att frå-
ga HERMAN. HERMAN swa- 23.
rade henne: tu folk äro uti titt
lif, och två slägter skola föddas
af dig: thet ena slägter skall
warda mächtigare än thet an-
dra; then äldre skall tjäna then
yngre. Då nu tiden inföll, att 24.
hon skulle föda, märktes thet, att
hon hade twillingar. Then som 25.
först framkom, war röd och öf-
werallt hårig, som ett pelswerk,
hwarföre the kallade honom Esav.
Therester framkom hans bröder, 26.
som med sin hand höll i then för-
ras hül. Han fick therföre heta
Jacob. Septio år gammal war
J-

- Isaac, när these både föddes. jag vara med dig och wälsig-
 27. re. Esav köade jogg och wilstades na dig; ty åt dig och tina ef-
 mest på marken. Jacob war en terkommande skall jag gifwa
 28. from man och bodde i tjäll. J- alla thesa länder, och stadfä-
 saac hade Esav lärare, ty then- sta then ed, som jag sworet
 ne skaffade honom willebråd att 4. Abraham tin fader. Jag skall
 29. för Jacob. En gång, när Jacob göra tina efterkommande så
 höll på att koka mat och Esav många som stjernorna på him-
 kom trött hem ur marken, sade melen, och gifwa them alla
 30. han till Jacob: käre lär mig få thesa länder. I tin såd sko-
 äta mig mått af then röda rät- wa wälsignade, till belöning
 ten, ty jag är helt trött. Swar- för thet att Abraham lydde min
 af Esav och är blefwen kallad 5. fallte honom, nämligen mina
 31. dom. Jacob swarade: sälj mig bud och stadgar och min lag.
 32. ta nu tin förstfödsförrätt. Esav Thersöre blef Isaac boende i Gerar. 6.
 sade: jag måste ändock dö; När folket i orten frågade om
 hwartill tjänar mig förstföd- 7.
 33. förrätten? Då swarade Jacob: hans hustru, sade han: Son är
 köfwa mig nu thet med ed. min syster, ty han fruktade, att
 om han sade, hon är min hustru,
 34. Esav swor honom, och sålde så torde the så honom ihjäl för Re-
 sin förstfödsförrätt åt Jacob, som beckas skull, emedan hon war myc-
 gaf Esav bröd och the kokade 8.
 erna. Han åt, drock, stod upp ket dågelig. Sedan han så län-
 och gick sin väg. Så litet wär- ge waret ther, hände en gång,
 de satte Esav på sin förstfödsförrätt. att Abimelech, the Philisteers Ko-
 ning, såg ut genom fenstret och
 blef warse, att Isaac skämtade
 med Rebecca sin hustru. Strax 9.
 35. Sedan kom hängersnöd i lan- låt Abimelech kalla Isaac till sig
 det, utom then förra, hwil- och sade: hon är wiserligen tin
 ken hade waret i Abrahams tid. hustru. Zuru hafwer tu kun-
 Isaac reste förthen skull till Abime- nat gifwa henne ut för tin sy-
 36. lech, the Philisteers Konung i Ge- ster? Isaac swarade honom. Jag
 37. 2. Thersuppenbarade sig HER- tänkte, att jag för hennes skull
 38. 1. ned till Egypten, utan torde äfwentyra mitt lif. Då
 39. 1. i thet land, som jag war- sade Abimelech: hwarsöre haf-
 40. 1. sig besvallande. Uppehåll wer tu gjort of thetta? huru
 41. 1. i thetta landet, så skall lätt

... åter i thet-
sa landet, förbåde han hvarje år
hundrade salt; ty **HERREN**
wälsignade honom. Mannen tog
till i wälmåga, blef ju längre thes
rikare och förwärfwade ganska stor
egendom. Han hade så mycken
boskaps afwel och så widsträckt å-
kerbruk, att Philisteerne begynte
afunnas på honom. Alla the brun-
nar, som Abraham hans fader då
sin tid låter genom sina tjånare
grafwa, kastade Philisteerna igen
och uppfyllde sedan med jord. Abi-
melech sjelf sade till honom: far
bort ifrån oss, tu äst worden
oss allt för mäktig. Då for I-
saac therifrån, satte sig ned i däl-
den wid Gerar och bodde ther.
Han låt ock åter uppgrafwa the
wattubrunnar, som i hans faders
Abrahams tid blifwit grafne, men
the Philisteer, efter Abrahams
död, igenfyllde, och behöll sam-

nan brunn,
nom ingen
han honom
nu hafwer
oss rum,
widga oss
han upp till
HERREN
barade sig för
jag är Ab-
Gud; frukta
med mig; jag
och göra till
många, för
Abrahams stu-
ther ett altare
HERREN nan
stt tjäll, seda
städes grafwe
Här kom
nom ifrån G
Ausath och
Phicol. I
hvarje år

29. **A**kte, låt oss edeligen öfwerenskomma, och inga förbund med dig, att du icke tillfogar oss något ondt, såsom icke heller vi ofredat dig; hafwe oss redan gjort dig allt godt, så wi i frid låto dig fara ifrån oss. Du äst nu **SERXATIS** wälsignade.
30. **I**saac anrättade therpå för them måltid, så att the äto och drucko.
31. **M**orgonen therefter stöndade the, och förbundo sig med hwarannan edeligen. Sedan tog Isaac affled of them, och the foro i frid ifrån honom.
32. **S**amma dag kommo Isaacs tjänare och berättade honom angående brunnen, som the grafwet, och sade, att the ther funnet watten. Therefore kallade han honom Saba, hwarigenom staden Bersabas namn blifwit allt intill thenna tid behållet.
34. **E**sau war fyratio år gammal när han gifte sig med Jehudith, Berri then Herheerus dotter, och med Basmath, Elon then Herheerus dotter. These båda gjorde Jacob och Rebecka mycken oro.
27. **N**är Isaac på sin alderdom blifwit så stumög, att han icke kunde se, låt han kalla till sig Esau sin äldre son, och sade till honom: min son. Denne swarade: Här är jag. Isaac sade till honom: jag är nu gammal och wet icke när jag skall dö. **E**sau min tjana jagttyg, titt toger du min bog, och gack ut i marken, att hemta mig willebråd. Tillred theraf en sådan rätt, som plägar smaka mig wäl, och bär in till mig, att jag må äta theraf, på thet jag må wälsigna dig, förrän jag dö. **T**hetta, som Isaac talade med sin son Esau, hörde Rebecka. När då Esau gäck ut i marken, att jaga och hemställa willebråd, sade Rebecka till sin son Jacob: jag hafwer hört, huru din fader befallt Esau, att jag må äta, så will jag, inför **SERXATIS**, wälsigna dig förrän jag dö. **T**u, min son, hör hwad jag säger och hwad jag härmed befäller dig. **G**ack du till hjorden och tag mig hit twänne utwälda tidlingar, att jag theraf må tillaga sådan rätt, som plägar smaka din fader wäl; then skall du bära in till din fader, att han må äta och wälsigna dig, för än han dö. **J**acob swarade Rebecka sin moder. **E**sau, min broder, är på kroppen täckt med hår, men jag är slät; torde hända, att min fader tager med handen på mig, och jag blifwer af honom ansedd såsom en bedragare; så afsmakt jag mig förbannelsen, i stället för wälsignelse. **M**oderen sade: then förbannelsen tu fruktas före, tager jag på mig, min

Jacob sin yngre son, och svepte af lidningarnas skinn om hans händer, och ther han war slät på halsen. Och honom så, att frambringa then wälsmakande råttan, jämte bröd, som hon tillagat. Han gick in till sin fader och sade: min fader. Isaac frågade: ho äst du, min son? Jacob svarade sin fader: jag är Esau, tin förste födde; jag hafwer gjort, som du befalle mig. Sätt dig nu upp och ät af mitt willebröd, att du sedan må wälsigna mig. Isaac frågade honom: huru hafwer du nu så snart träffat, min son? Denne svarade: HERRE, tin Gud lät ther komma för mig. Isaac sade till honom: kom närmare till mig, att jag må taga på dig med händerna, och blifwa försäkrad, om du är min son Esau, eller inte. Jacob gick fram till Isaac och in till drack. Then fram till min son, tyfste fadren ten af hand honom och ät såsom I hwilken S wälsignat. af himmeledens fetma, korn och m skola tjäna t slag falla ne du tina bröders söner Ware then förbannat, som dig wälsignat. Napt had signa Jacob, Jacob utgång

32. signa mig. Hans fader Isaac sade till honom: tu skall hafwa frågade honom: ho äst tu? han svarade: jag är Esav tin son, tin förstfödde. Lå öfwerfödd Isaac en ganska stor bestörtning. Swilken, sade han, war wäl then jägaren, som nyss bar in till mig sitt willebråd, hwaraf jag ät, innan tu kom in, och wälsignade honom? wälsignad
34. skall han och blifwa. När Esav hörde thesa sin faders ord, utbrast han i est ganska bittert flägorop, och sade till honom: wälsigna mig, wälsigna och mig, min fader. Isaac svarade: tin broder hafwer waret här hos mig på listigt sätt, och taget bort tin wälsignelse. Esav svarade: skulle han då, efter han heter Jacob, nu andra gången förtrampa mig? min förstföddstörätt hafwer han borta, nu hafwer han och undångätt mig min wälsignelse. Och sade åter: hafwer tu ingen wälsignelse i behåll åt mig? Isaac svarade: Jag hafwer satt honom till Herre öfwer dig, och gifwet honom alla hans bröder till tjänare; med korn och must hafwer jag rikeligen försert honom. Swad skulle jag nu kunna göra dig, min son? Esav sade till sin fader: hafwer tu då icke mer än en wälsignelse? wälsigna öfwer mig, min fader. Och Esav begynte öfwerfljudt gråta. Då såg Isaac hans fader, och
- sade till honom: tu skall hafwa tin boning i bördigaste jord, män, och som sultas af himmelens dagg öfwanifrån. Tu skall råda dig med ditt swerd och wara tin broders tjänare; men när tu greper dig an, skall tu sönderbryta hans öf utaf tin hals.
- Och Esav wardt häft emot Jacob för then wälsignelses skull, hwarmed hans fader honom wälsignat hade, och sade wid sig sjelf: the dagar warda snart kommande då min fader måste få sorg, ty jag will dräpa Jacob min broder. Så snart Rebecka fick kundskap om sådant hennes äldre sons Esavs tal, sände hon och lät kalla Jacob sin yngre son till sig, och sade till honom: Esav, tin broder, will slåcka sin harm på dig och slå dig ihjäl. Tu, min son, hör hwad jag säger. Statt upp, och fly undan till min broder Laban uti Charan. Uppehåll dig hos honom någon tid, till thest tin broders heta saktat sig. När hans wrede återwändt, och han glömt hwad tu gjort honom, skall jag sända och hämta dig tadan. Swad före skulle jag mista eder båda på en gång? men till Isaac sade Rebecka: jag ät ledsen wid att leswa, för Seths dötrar skull. Tager Jacob sig och hustru ibland Seths dötrar, och

upp, far till Mesopotamien, Men J
 till Bethuels tin. morfaders saba och te
 hus, och tag dig hustru theri och kom til
 från ibland tin morbroders La. blef öfwer
 3. bans döttrar. Gud then Alls- redan nedgå
 mågtige wälsigne dig, och låte som han fan
 dig blifwa fruktsum, och för- till hufwudg
 öke dig, så att af dig en-stare thet stället af
 4. af folkslag må härstamma. Of- de och tyckte
 wer dig låte han komma A- på jorden,
 brahams wälsignelse, öfwer dig råckte upp t
 och tina efterkommande tilli- hwilken Gull
 Ra med dig, så att tu må be- och ned. H
 sitta thet land, hwaruti tu nu REN och se
 är främling, och hwilket San REN, Abr
 gifwet åt Abraham. Således Gud, och J
 affärdade Isaac Jacob, som gick ta land, hw
 till Mesopotamien, till Laban, skall jag gi
 Bethuels son, then Arameern, och efterkommand
 broder åt Rebecca, Jacobs och blifwa så må
 Esavs moder. stoft. Tu
 Och Esav såg, att Isaac wäl- till wäster oc
 signat Jacob och sändt honom till och söder.
 Mesopotamien, att therifrån taan såd skola alla

- jag fullbordat hwad jag dig tillsagt.
26. När Jacob uppvaknade af sömnen, sade han: wiserligen är **HERRE** i thetta rum, och jag wiste thet icke. Han blef intagen of stuktan, och sade: widdare: huru wårnadswardt är icke thetta rum. Thet är icke annat än ett Guds hus, en port till himmelen. Strax förthenfull om morgonen kyndade han, tog stenen, som han hade haft under hufwudet, reste honom upp till minnesward och begbt honom öfwerst uppå med olja. Han kallate rummet Bethel; ty thetta är samme staden, som fordom kallades Bus. Tillika gjorde han ett löfte, och sade: om Gud blifwer beständig med mig, och bewarat mig på then resa, som jag företager mig, om han gifwer mig föda och kläder och jag kommer lyckligen till min fader hem igen, och **HERRE** är min Gud; så skall på thetta stället, thet jag uppsett thenna sten, till minnesward, blifwa ett Guds hus, och af allt, som Tu warder mig förlånande, skall jag gifwa Dig tionde.
- Heretter forskatte Jacob resan framåt landet öster ut. På thetta stället blef han warse en brunn, hwartwid trenne säradar lägo; ty utur samma brunn skulle thesa hjarde waltas. Efter stenen war stor, som låg på öppningen af brunnen, plögade alla hjordarna thet samlas, på thet stenen så skulle häfwas utaf öppningen på brunnen, för att waltas sären, och sedan åter läggas öfwer öppningen af brunnen på sitt ställe. Jacob frågade herdarna: hwarifrån ären I, mine bröder? the swarade: wi äre från Charan. Han frågade widdare: kånne I Laban, Nathors son? The swarade: ja, wist kånne wi honom. Åter sade Jacob till them: mär han wäl? The swarade: han mär helt wäl; hans dotter Rachel lär rätt nu wara här med sin hjord. Så sade Jacob: thet är dunu hög dag och tiden är än icke inne, att drifwa bostapen tillsammans. Waltmen sären och gån åter bort, att beta them. The swarade, thet så wi icke göra, förrän alla hjordarna hunnet stenen af öppningen på brunnen, och waltar sären. Medan nu Jacob och herdarna så talade, kom och Rachel med sin faders hjord, hwilken hon plögade fora i bet. Så snart Jacob såse henne, som war hans morbroders Labans dotter, och tillika såg Labans, sin morbroders, hjord, kreg han fram, hof stenen af öppningen på brunnen och waltade

~~han kom till honom~~ till mötes, tog de sig hos honom i famn, kysste honom och han sin tjänst. Förde honom hem till sig, hvar dotter Lea efter Jacob berättade för Laban. gonen therpå war Lea, och allt hwad honom händt war. Laban sade till honom: tu äst min nära blodsfrände. Och så förblef Jacob en hel månad hos Laban. Rachel, hwä. Therefter sade Laban till bedragit mig Jacob: Äst icke tu min nära chet är icke bi slägtinge, men skulle tu ther att bortgifwa före tjäna mig för intet? säg framför ther mig hwad belöning tu ästun slutet af then dar. Laban hade tvåanne döttrar, och Rachel g och then yngre Rachel. Lea war thet tu än i klendgd, men Rachel theremot wäl nar mig. wäntade wäl wärt och af dågelligt utseende, så att Ja ob fick tycke för henne. chel till hustru Han swarade förhensfull: jag tjänstearwinna will tjäna tig i sju år för Ra ning. Således hel, tin yngre dotter. Laban sade: thet är bättre, att afwen äktenst hwilken han h gifwer henne at tig, än ~~at~~

- de en son, hvilken hon kallade Ruben, ty, sade hon, **HERRETT** hafwer sett mitt lidande, nu lär min man hålla sig till mig.
33. Åter blef hon hafwande och födde en son, hwarwid hon sade: **HERRETT** hafwer hört, att jag waret försmädd och gifwet mig jernwål thenna sonen; han skall heta Simeon. Åter blef hon hafwande och födde en son, så, sade hon: nu blifwer min man beständigt mig tillgifwen, efter jag födt honom trenne söner; thersföre kallade hon honom Levi. Nu en gång blef hon hafwande, födde en son och sade: nu skall jag låfwa **HERRETT**; thersföre kallade hon honom Juda; och höll så upp, att föda.
30. Efter nu Rachel såg, att hon icke fick barn med Jacob, begynte hon afunnas på sin syster, och sade till Jacob: Skaffa mig barn, äljest dörr jag. Jacob svarade, förfråd på Rachel: är jag såsom Gud, then thet förmenar dig tin lifsfrukt? Hon sade: tag då min tjänstegwinna Bilha till hustru, att hon må föda åt mig, och jag äminstone genom henne må få barn. Sedan och Rachel gifte sig till tjänstegwinna åt sin man, och han taget henne sig till hustru, wardt hon hafwande och födde Jacob en son. Då sa-
- de Rachel: Gud hafwer dömt min sak, och hört min klagan, och gifwet mig en son; thersföre kallade hon honom Dan. Åter wardt Bilha, Rachels tjänstegwinna, hafwande, och födde Jacob then andra sonen, hwarwid Rachel sade: Gud hafwer hulpet mig, att kämpa med min syster, så att jag wunner, och kallade honom Naphtali. När imedlertid Lea såg, att hon icke mera fick barn, tog afwen hon sin tjänstegwinna Silpa, och gaf henne till hustru åt Jacob, hwar- efter Silpa, Leas tjänstegwinna, födde Jacob en son. Då sade Lea, till lycka! och kallade honom Gad. När Silpa, Leas tjänstegwinna, födde ännu en son åt Jacob, sade Lea: åter är jag lycklig, wiserligen statta dottrarna mig nu lycklig, och kallade honom Aser.
- Men i hweteanden hade Ruben gått ut i marken och funnet lilior, hvilka han bar hem med sig till Lea sin moder. Rachel sade till henne: Båre, gif mig några af tin sons lilior. Hon svarade: är thet icke nog, att tu taget min man ifrån mig? skola och min sons lilior böra rig till? Rachel sade: låt mig nu få tin sons lilior, så skall Jacob i natt få sofwa hos mig. När då Jacob kom hem ur marken om aftonen, gif Lea honom

teqwinna de min man, och kallade den yngsta
 19. lade sonen Isaschar. Efter wardt föga, som
 hon hafwande och födde Jacob kom till ti-
 then sjette sonen, hwarwid hon wet gansta-
 20. sade: Gud hafwer gifwet mig RÄTT hafi-
 en rik skänk; nu warder min hwarest jag
 man boende hos mig, emedan skall och ja-
 jag födt honom sex söner, och gen hushåll-
 kallade thenna sista sonen Sebu- ter: hwad
 1. lön. Therefter födde hon och en Jacob swarc
 dotter, then hon kallade Dina. skall tu gifva
 2. Andteligen tänkte Gud jem- an widare
 wäl på Rachel och hörde hennes na hjordar,
 bön, och gjorde henne fruktsam. mig hwad ja-
 Hon blef hafwande och födde en mig i dag
 son. Gud, sade hon, hafwer bort- na hjordar
 taget min smålet; och kallade brokora och
 sonens namn Joseph, och sade yt- swartaktiga
 terligare: Gud warder mig gif- lika med alle
 wande ännu en son. ligt ibland ge-
 Men sedan Rachel födt Jo- dan brokot oc
 seph, sade Jacob till Laban: till må blifwa n
 låt mig nu att fara bort, att sättet skall n
 jag må komma till min ort danefter

- 34 hos mig finnes. Laban sade: ja, gerna; låt så ske, som tu
 35. sagt. Han frånskilde ock sam-
 ma dag alla bockar, som hade
 fläckar på benen, eller åljest wo-
 ro fläckige, alla getter, mer eller
 mindre spräcklige, eller på-hwilla
 något hwitt war, och allt swart-
 ottigt ibland fåren, lemnade allt
 36. sådant i sina söners händer, med
 befällning, att emellan them och
 thet öfriga af Labans hjordar,
 som Jacob wärdade, låta wara
 tre dagresfor.
37. Men Jacob tog färsta káp-
 par af poppel, mandel och lönn,
 och afbarkade på them hwita rån-
 der, så att thet hwita blef bart.
38. Kåpparna, som han således af-
 barkat, lade han i waturennorna,
 hwarutur fåren skulle dricka, så
 the thitkommit, och ställde fåren
 gent emot hwarandra, på thet the
 skulle blifwa drägtige, under thet
 39. the drucko. När så fåren blifwet
 drägtige wid the afbarkade káp-
 parna, wordo lammen, som fram-
 söddes, tecknade på benen, eller
 på then öfriga kroppen brokota och
 40. spräckliga. Jacob affskilde ock få-
 ren, och satte the hwita gent e-
 mot the på benen tecknade, och
 alla swarta gent emot the hwita,
 emedan han åt sig sjelf inrättat
 egna hjordar, hwilka han icke låt
 41. komma ihop med Labans. När
 så then tidsödde hjorden lopp, la-
 de Jacob kåpparna them under
 benen i rennorna, att the skulle
 blifwa drägtige wid kåpparna;
 men när the sensödde lupo lade
 42. han icke thit kåpparna; hwaraf
 skedde, att the sensödde blifwo
 Labans, och the tidsödde Jacobs.
 43. Mannen utwidgade sig således
 ganska mycket, så att han hade
 många fårahjordar, tjänarinnor
 och tjänare och camelar och åsnor.
- Medlertid fick Jacob höra, att
 Labans barn isade: Jacob
 hafwer taget allt hwad war fa-
 der eger och af thet, som tillhört
 war fader, hafwer han bragt
 till sig hela theenna förmögen-
 heten. Jacob märkte ock, att La-
 ban icke ansåg honom på samma
 sätt som tillförene. Då sade HER-
 3. REN till honom: far tillbaka
 till tina faders land och till
 then ort ther tu äst född; jag
 skall wara med dig. Strax
 4. skickade Jacob och låt kalla Ra-
 chel och Lea till sig i marken till
 sina hjordar, och sade till them:
 jag märker, att eder fader icke
 5. te anser mig på samma sätt
 som tillförene, men min faders
 Gud hafwer beständigt waret
 med mig. I weten, att jag
 6. tjänt eder fader af all min för-
 måga, men att han icke hållit
 7. hwad han mig lofwat, utan
 wäl tio gånger förwandlat min
 lönn, fastän Gud icke tillåtet
 honom, att göra mig skada.
 8. När han sade, the brokota sko-
 le

jag huru alle bockar, som på honom omel
 rade sig med sären, woro teck, husgudar,
 nade på benen, eller brokote flyktade uni
 1. och spräcklige. Jag hörde och blef berättat
 Guds ängel i drömmen ropa cob för sin
 till mig: Jacob! då jag swa- Thenne
 rade: här är jag. Han sade: hwad honon
 2. lyft tin ögon upp och se huru älsfwen, och
 bockarne, som på sig med sä, Gilead. De
 ren, dro tecknade på benen, el- ter sig Labar
 ler brokote och spräcklige, ty cob begifwet
 jag hafwer sett alle hwad La- tog han sina
 . han gör dig. Jag är then Gud, med sig och
 som uppenbarade mig i Bethel, dagresfor, till
 hwarest tu med ossa begöt min, honom på be
 neswärden, och hwarest tu gjor, Gud kom till
 de mig löfte. Tu gör dig re, meern, i en t
 do, gick utur thetta landet, sade: wakta
 och far åter i ditt födsoland. ten med hot
 Rachel och Lea swarade och sade drar Jacob.
 till Jacob: ege wi nu mera nå- hann på Jacol
 gon del, eller något arf i wår get upp sina tjä
 faders hus? Hafwer han icke före- och Laban
 insett oss såsom främmande

27. trar, såsom trigsfångar. Swar före dölgde tu, att tu wille fara bort och höll thet hemliga, och sade thet icke för mig, så att jag kunnat affärda dig med glädje och sång, med trummar och harpor. Tu hafwer icke ens tillåtit mig, att tyssa mina söner och mina döttrar. Tu hafwer gjort owisligen.
29. Tog egde jag magt att wergålla eder ondr. Men eder faders Gud sade i går natt till mig: wakta dig, att tu hwartem med löften, eller hot hindrar Jacob. Och nu, om tu oteligen skulle resa, efter tu så högeligen långtade till tin faders hus, hwartöre hafwer tu olofligen borttaget med dig mina husgudar?
31. Jacob swarade Laban: jag fruktade och tänkte, at tu med wäld torde hindra tina döttrar, att fara med mig. Men hos hwilken tu finner tina gudar, then skall icke behålla lifwet. Tillertänn dig i tina bröders åsyn, om tu hos mig finner något, och återtag thet till dig. Så talade Jacob, ty han wiste icke, att Rachel hade taget dem.
32. Så gick Laban in i Jacobs hus, så ock Reas och the två trawinnornas, utan att finna hwad han sökte. Utur Reas gick han in i Rachels. Hon hade taget bilderna, och stucket in them i camelsadeln, och satte sig therpå. När då Laban igenomsocht allt thet öfriga i tjället, och ingen ting funnet, sade Rachel till sin fader: förlåt mig, min herre, jag kan icke stiga upp för dig, ty jag hafwer nu, som qwinnor plåga hafwa.
33. Sedan Laban, oaktat noga ransakande, ingenstädes funnet bilderna, blef Jacob häftigt upprörd, tilltalade honom hårdt och sade: hwad hafwer jag misshandlat, eller syndat, att tu så hetsigt försöligt mig? tu hafwer sielf ransakat all min boting, hwad hafwer tu funnet, som dig tillhör? lägg thet fram för mina och tina bröder, att the måge döma emellan oss båda.
34. I the tjugu år jag warer hos dig, hafwer för tina får och getter i södslen icke mislyckats, och wädrarna af tin hjord hafwer jag icke förtårt. Swad af willdjuren blef riswet, förde jag dig icke till last, jag måste betala thet. Af mig utfordrade tu hwad mig, dag eller natt, blef undanstulet. Af hetta för tårdes jag om dagarna, af köld om nätterna, och sömnen wet ifrån mina ögon. Så hafwer jag hos dig förnött thesa tjugu åren. Jag hafwer tjänt dig: fjorton år för tina båda döttrar och i sex år för tina hjordar, medan tu wäl tio gånger

- men natt förhållit sig ther. ra öfwer
 43. Laban swarade och sade till Ja- fara öfver
 cob: döttrarna äro mina döt- göra skal
 trar; sönerne, mine söner; och Nab ders Gu
 hjordarna, mina hjordar, och den Gu
 allt hwad tu ser, är mitt. Men Jac
 Swad skall jag nu göra mina hwilken I
 döttrar och theras barn, som de. Han
 44. the födt? låt oss ingå förbund, get, hwart
 jag och tu, och låt thet blif- att äta till
 wa witne emellan mig och sig. ätet, blef
 45. Då tog Jacob en sten och uppre- berget. D
 46. ste honom till minneswård, sade Laban, ty
 och till sina bröder: hemter ihop döttrar, wa
 stenar. The togo stenar och gjor- och kom till
 de theraf ett röse och äto tillsam-
 7. mans på stenröset; Laban kallade Men Je
 thet Jegar Sahadutha, men Ja- och C
 8. cob kallade thet Galed. Och La- nom. Na
 ban sade: thetta röset är i dag sade han: t
 witne emellan mig och sig; och kallade
 hwarföre thet och heter Galed och Framför sig
 Mispa, efter han sade: SER, sav, sin bro
 RET warder skådande.

5. den. Jag hafwer oxar och åsnor, får, och tjänare och tjänarinor. Jag skänder nu och gifwer min Herre thetta tillkänna, för att vinna tin yn-
6. nest. Buden kommo igen till Jacob och sade: wi hafwe råkat tin broder Esav. Han möter dig med fyra hundra män.
7. Så blef Jacob mycket förfärad och ängslig. Han skifte folket, som hos honom war, och sären och oxarna och comelerna, i tvåändre skarar, och sade: om Esav kommer öfwer then ena skaran och slår honom, må dock then andre undkomma. Han sade också: min faders Abrahams Gud, min faders Isaacs Gud, Tu **SEXXE**, som befallt mig fara till mit land och till min födelseort, Tu som lofwat, att
10. göra mig godt. Jag är alltför ringa till all then barmhertighet och all then trohet, som tu bewisat tin tjänare. Med stafwen i handen för jag öfwer thenna jordanen, och nu är jag till två skarar worden.
11. Skäls mig, jag beder, utur min broders Esavs hand. Jag fruktar att han kommer, och slår mig tillika med mödrar
12. och barn. Thet är ju Tu sjelf, som lofwat: Jag skall göra dig idel godt; tina efterkommande skola blifwa som sanden i hafwet, then så mycken är, att han ej kan räknas.
- Jacob blef thestades natten 13. öfwer och tog af hwad han hade till hands, att skänka sin broder 14. Esav, tu hundra getter, tjugu bockar, tu hundra får, tjugu wädrar, trettio daggande cameler 15. med theras föl, fyratio kor, tio oxar, tjugu åsninnor och tio unga åsnor. Thetta allt lemnade 16. han åt sina tjänare, hwar hop för sig särskildt, och sade till them: Gån fram för mig, så att I lemnen rum emellan then ena hopen och then andra. Han 17. befallte then första och sade: om min broder Esav möter dig, och frågar, hwem tu tillhör, hwart tu ämnar dig, och hwilken är egare af then hop tu drifwer; skall tu swara: tin; tjänare Jacob eger honom; thet är en gofwa skickad till min Herre Esav; han sjelf kommer härefter. En lika befall-
19. ning gaf han then andra, och then tredje, och alla them, som drefwo hoparna, och sade: såsom jag nu budet eder, skolen I tala till Esav, när I råken hopen, och jemwål säga: tin 20. tjänare Jacob kommer sjelf härefter. Jacob tänkte, jag will försöka, att blidka honom med then skänk, som jag skickat fram för mig, sedan will jag se honom; kan hända, att han wäl undfår mig. Så gingo skänkningarna 21. framför honom; men han sjelf blef

med honom till theß morgonråd-
 5. nan uppgick. När thenne märk-
 te, att han icke war Jacob öfwer-
 mågtig, stötte han, under thet han
 brottades, så håftigt på Jacobs
 höft, wid sjelfwa ledgången, att
 6. höften blef förlamad. Då sade
 mannen: låt mig gå, ty dagen
 begynnar gry. Men Jacob swa-
 rade: jag släpper dig icke, med
 7. mindre tu wälsignar mig. Man-
 nen frågade: hwad är ditt namn?
 Han swarade: Jacob. Mannen
 8. sade: tu skall icke mer heta Ja-
 cob, utan Israël; ty tu haf-
 wer kämpat med Gud och män-
 nistor och fått öfwerhanden.
 9. Då begårade Jacob, att få weta
 hans namn. Men han swarade:
 hwarföre frågar tu så efter
 mitt namn? och wälsignade ho-
 nom thesammastådes. Thurföre
 kallade Jacob rummet Dnuel, ty,
 10. som han icke hafwer fått

mei och
 Han låt
 theras barn
 hennes barn
 med Josef
 gick fram
 ned till jord
 han kom till
 Esau språk
 omfamnade
 om halsen
 de greto.
 11. qwinorna
 han: hwilke
 hafwer med
 Theße äro
 behagat gif
 gingo tjänste
 theras barn
 ledes Lea med
 Rachel med
 gade sig. Esau
 will tu me
 som jag

- för mig, så tag min gofwa utaf mig, emedan jag sett ditt ansigte, såsom jag såge Guds ansigte, och tu har med wälwilja bemödt mig. Käre tag emot min skänt, som jag fört till dig, som Gud hafwer mig bestårt. Jag hafwer allt hwad jag behöfwer. Så nödgade Jacob honom, att han tog thet emot.
12. Esav sade: låt oss fara wi dare och fortsätta resan, jag will följa med dig. Men Jacob swarade: min Serre wet wäl, att barnen äro späda, och at bland sären och bostapen, som jag hafwe, äro flera drägtiga, om man dreswe them hårdt en enda dag, kunde hela hjorden dö bort. Min Serre fare förut framför sin tjänare, jag will så satta, som jag hittills gjort, och som hjordarna och barnen tola, komma efter, till thes jag hinner till min Serre i Seir. Esav sade: Käre, låt mig så lemna några qwar hos dig af thet folk, som med mig är. Jacob swarade: hwad görs thet behof? låt mig allwast behålla min Serres ynnest.
6. Så for Esav samma dag tillbaka till Seir.
7. Men Jacob for till Succoth, och byggde sig hus, och uppsatte hyddor åt sin bostap, hwaraf och rummet blifwet kalladt Succoth.
8. Därefter kom han, utan att haf-

wa under resan lidet någon skada, till Staden Sichem, som ligger i Canaans land, sedan han foret ifrån Mesopotamien, och lågrade sig gent emot staden. Han köpte thet stycke land, hwarpå han uppfog sina tjäll, utaf Hemors, Sichems faders, barn för hundrade penningar. Satte thet ett altare, och kallade thet: Gud är Israels Gud.

Därefter gick Dina, Jacobs dotter af Lea, ut, att bestå landets dottrar. När Sichem, Hemors son, then Heberns och förnämste i landet, fick se henne, tog han och förkränkte henne. Hans sinne war fastadt wid henne, och som han hade henne så kär, sökte han att tillfridsställa henne, och bad Hemor sin fader, att förskaffa henne sig till hustru. Jacob, som hade fått weta, att Sichem förnedrat Dina hans dotter, teg dock stilla, till thes hans söner, som så woro ute på marken med hans bostap, skulle hemkomma. Men Hemor, Sichems fader, gick ut till Jacob, att tala med honom, så och Jacobs söner kommo hem ifrån marken, så snart the fått kunskap therom. The förtröt them och the woro ganfska förbittrade theröfwer, att Sichem begått en så neflig gerning i Israel, och förkränkt Jacobs dotter, hwilket war alldeles otillbörligt.

- landet skall stå es
 der öppet, sätter eder ned ther
 uti: drifwer eder näring och
 1. blifwer här bosaste. Sichem
 sjelf sade ort till Dinas fader och
 bröder: låter mig sinna wäl-
 wilja hos eder, ehwad J och
 fordren af mig, skall jag gif-
 2. wa. Allägger mig så stor brud-
 skatt och så många stänker,
 som J wiljen; jag skall gifwa
 eder, såsom J begären af mig;
 låter mig allenast få then un-
 3. ga qwinnan till hustru. Ja-
 cobs söner swarade Sichem och
 Hemor, hans fader, listeligen för
 att bedraga, emedan han förkränkt
 1. Dina, theras syster. The sade till
 honom: os är icke löfligt, att
 göra thetta och gifwa wår sy-
 ster åt en man, som icke är
 omstören; thet blefwe en wän-
 bedet för, os. Wi kunne icke
 lemna eder wårt samtycke ~~_____~~
- skade Jac
 och war ni
 dre i sin
 gick Hemor
 in i theras
 borgarena i
 se männ li
 os, the w
 drifwa thet
 det är och
 me för the
 ga theras
 them wåra.
 icke öfwer
 os och blif
 under anna
 mantön ho
 tet, såsom
 Blifwa icke
 egendom, o
 os tillhörig
 till wiljes,
 ende hos c

nas bröder, hvarthera sitt swerd, förskafade staden och ihjållogo allt
26 manfön. The slogo ihjäl Hemor och Sichem, hans son, med swerds-egg, togo Dina utu Sichems hus, och gingo sin wäg.

27. Kommo ock andre Jacobs söner, sedan folket war ihjålslaget, och plundrade staden, uti hwilken

28. deras syster blifwer förkränkt. Inwånarens får och oxar och åsnor, och hward i staden och på landet

29. war, förde the bort. Alla deras häfwor, alla små barn och qwinnor förde the bort, och plundrade i ynnerhet allt, som fanns i

30. Sichems hus. Så sade Jacob till Simeon och Levi: I hafwen inbragt orättfärdigt gods ibland

thet mitt år och gjort mig westerstyggelig för them, som bo i landet, för the Cananeer och Phereseeer.

Jag och the mine äro en ringa hop. När the församla sig, slå the mig ihjäl, så att jag blifwer utrotad, jag

och mitt hus. Men the swarade: Skulle han rå handtera war syster såsom en stöka?

31. Och Gud sade till Jacob: gör

32. dig redo, far till Bethel och bo ther. Bygg ther ett altare Gudi, som uppenbarade sig för dig, då tu flydde undan för tin bröder Esau.

33. Cirax besökte Jacob sitt husfolk och alle them, som woro med honom: och gaf the ifrån eder the främman-

de Gudar, som äro ibland eder, och tager andra kläder på eder. Gör om oss sedan redo, att fara till Bethel, ther skall jag bygga ett altare Gudi, som swarade mig i min nöds tid, och war beständigt med mig, på then wäg, som jag hafwer rest.

34. Så lemnade the till Jacob alla främmande Gudar, som the hade hos sig, och sina dringar, hwilka Jacob nedgrof under the trä, som stod wid Sichem. Sedan reste the vidare, och Gud skickade en förskräckelse öfwer the städer, som lågo ther omkring, så att ingen fattre efter Jacobs söner.

35. Och Jacob kom till Eus i Canaans land, som ock kallas Bethel, han och allt thet folk, som med honom war. Ther byggde han ett altare på thet rummet, som han hade kallat El Bethel, då Gud ther uppenbarade sig för honom, när han flydde för sin bröder.

36. Ther hade ock Rebeckas amma Debora blifwet begrafwen nedan för Bethel, under then ek, som kallas gråtoek.

37. Och Gud uppenbarade sig åter för Jacob, sedan han war kommen ifrån Mesopotamien, och wälsignade honom. Gud sade till honom: -titt namn hafwer warek

Jacob; men så skall tu icke hetas hädanefter, utan Israel. Och så gaf Gud honom thet namnet Israel. Gud sade ock till honom: Jag

38. Jag

39. Jag

40. Jag

41. Jag

42. Jag

43. Jag

44. Jag

Jag är Gud Allsmågtig: war fruktksam och förökta mig; ett helt folkslag, en myckenhet folk skall af mig härstamma. För Konungar skall tu blifwa stamfader. Thet land, som jag gifwet Abraham och Isaac, skall jag också gifwa dig. At tina efterkommande skall jag, efter tin död, gifwa thet. Sedan Gud såret upp ifrån thet rum, hwarest han talat med honom, satte Jacob en minneswård af sten. just på thet rummet, hwarest Gud talat med honom, och göt drickoffer och olja therofswanpå. Thetta rum, thet Gud talat med Jacob, kallade han Bethel.

16. Ifrån Bethel fortsatte the resan, och då ännu ett stycke wäg war igen till Ephrat, inföll tiden för Rachel, att hon skulle föda och födslen blef henne swår. När hon då i födslen mycket plågades, sade jordgumman till henne: frukta dig icke, tu får också thenna gången en son. Rachel, som i thet samma gaf upp andan, och dog, kallade honom Benoni; men hans fader kallade honom Benjamin. Så dog Rachel, och blef begrafwen wid wägen till Ephrat, som också kallas Bethlehem. Dfwer hennes graf uppreste Jacob en minneswård. Samma år then Rachels grafwård, som ännu i dag ther står. Israel fullföljde sin resa och uppslog sina tjäll på hindersidan af tornet Eder. Medan han

bodde i thetta landet, gick Ruben och lade sig när Bilha, sin faders frilla, hwilket Israel fick weta.

Jacobs söner woro tolf. Sed nerne af Lea woro Ruben, Jacobs förstfödde, Simeon, Lewi, Juda, Jiaschar och Sebulon. Af Rachel woro Josef och Benjamin. Af Bilha, Rachels tjänstgwinna, woro Dan och Naphtali. Af Silpa, Leas tjänstgwinna, at woro Gad och Asser. These äro Jacobs söner, som blifwet honom födde i Mesopotamien.

Om sidet kom Jacob till sitt fader Isaac i Mamre, som jemwål kallas Kiriat Arba och Hebron; hwarest Abraham och Isaac bott såsom främlingar. Isaacs hela lifstid war hundrade åttio år. Han afled, blef död och samlades till sitt folk, gammal och mått af lefnad. Hans söner Esau och Jacob begrofworo honom.

Thetta är släktregistret af Esau, som också kallas Edom. Esau hade taget hustrur af Canaans dottrar, nämligen Uda, Elons then Hetheerns dotter, och Abolibama, en dotter af Ana, som war Zibeons, then Heveerns, son. Han hade också Basmath till hustru, Ismaels dotter och Nebajoths syster. Uda födde honom Eliphas, men Basmath födde Reguel. Abolibama födde Zeus, Jarlam och Korah. These woro Esavs söner, som föddes honom i Canaans land. Ther

6. Därefter tog Esav sina hustrur och söner och döttrar, och allt sitt husfolk, sina hjordar och all sin boskap och all sin egendom, som han förvärfvat i Canaans land, och for till ett annat land ifrån sin broder Jacob. Ty the ras egodelar woro större, än att the kunde bo tillhopa. Landet, hwaruti the woro främlingar, räckte icke till at them för the ras hjordars skull. Därföre satte Esav sig ned på berget Seir. Esav är Edom.
7. Och these äro Esavs efterkommande, af hwilken the Edomeer härstamma på berget Seir. Namn på hans söner äro Eliphas, Adas son, och Reguel, Basmaths son, hwilka båda woro Esavs hustrur. Eliphas söner woro Theman, Omar, Zepha, Gatham och Kenas. Eliphas, Esavs son, hade en frilla, som het Thimna, hon födde Amalek. These äro söner af Ada, Esavs hustru. Reguels söner woro Rahath, Serah, Samma och Misa. These äro söner af Basmath Esavs hustru. The söner, som föddes Esav af hans hustru Aholibama, dotter af Ana, Zibeons son, woro Zeus, Jaelam och Korah.
8. These äro stamförstar för Esavs efterkommande, nämligen af Eliphas söner, som war Esavs förfädder, Försten Theman, Försten Omar, Försten Zepho, Försten Kenas, Försten Korah, Försten Gatham, Försten Amalek. These äro stamförstar af Eliphas i Edoms land, och Adas efterkommande.
9. These äro Reguels söner, Esavs sons: Försten Rahat, Försten Serah, Försten Samma, Försten Misa; these äro stamförstar af Reguel i Edoms land, och Basmaths efterkommande.
10. These äro Aholibamas, Esavs hustrus, söner. Försten Zeus, Försten Jaelam, Försten Korah. These äro Aholibamas, Anas dotters, Esavs hustrus stamförstar.
11. These äro således Esavs efterkommande och the ras stamförstar. Esav är Edom.
12. Men Seirs, then Choritens, söner, hwilke bodde i thet landet, woro Potan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ezer och Disan. These äro stamförstar till the af Seir härstammande Choriter i Edoms land. Potans söner woro Hori och Heman. Potans syster het Thimna. Solals söner woro Alvan, Manachat, Ebal, Chesof och Dnam. Zibeons söner woro Aja och Ana. Thenne Ana är then, som fann warma källor i öknen, då han betade sin faders Zibeons åsnor. Anas söner woro Disan; Aholibama war Anas dotter. Disons söner woro Hemandan, Esban, Jithram och Eheran. Zers söner woro Bilham, Saaban och Alan. Disans söner woro Uz och

29. och Aran. These äro således stamförstar för the Choriter: Försten Potan, Försten Sobat, Försten
30. Zibeon, Försten Ana, Försten Dison, Försten Ezer, Försten Dison. These äro Choriternas stamförstar, hwar och en i sin slägt i Seirs land.
31. Men the Konungar, som regerat i Edoms land, före än någon Konung regerat öfwer Israels
32. barn, äro these: Bela, Beors son, war Konung i Edom, och
33. hans stad het Dinhaba. Efter Belas död regerade, i hans ställe, Jobab, Serahs son, af Be-
34. ras. Efter Jobabs död regerade, i hans ställe, Husam af the Be-
35. maners land. Efter Husams död regerade, i hans ställe, Hadad, Bedads son, som slog the Midianiter på Moabs slätt; hans stad
36. het Abit. Efter Hadads död regerade, i hans ställe, Samla af
37. Masreka. Efter Samlas död regerade, i hans ställe, Saul af
38. Rehoboth wid Ålswen. Efter Sauls död regerade, i hans ställe,
39. Baal Hanan Achors son. Efter Baal Hanans Achors sons död, regerade, i hans ställe, Hadad. Thennes stad het Pagu och hans hustru Rehetabeel Matreds dotter, som war dotter af Mesahab.
40. Elias stamförstar efter heras slägter, boningsplatser och namn
41. hafwa och these wäret: Försten Thimna, Försten Alwa, Försten Jetheth, Försten Aholibama, För-
- sten Ela, Försten Pinon, Försten Kenas, Försten Theman, Försten Mibzar, Försten Magdiel, Försten Iram. These äro Edoms stamförstar, såsom the bati i the ras egna länder. Elav är then, som war stamfader för the Edomeer.
- Men Jacob bodde i Canaans land, hwarest hans fader uppehåller sig såsom främling; och thetta är hwar som tilldraget sig med hans barn.
- Wid sjutton års ålder blef Joseph herde öfwer fåren, tillika med sina bröder. Pilten war hos Bilhas och Silpas, sin faders husstrus söner, och gaf the ras fader tillkänna thet onda rykte, som the ädrogo sig. Israel hade honom, efter han war född på hans ålderdom, kärare än alla hans bröder, och lät göra honom en broköt klädning. När nu hans bröder märkte, att the ras fader hade honom kärare än them alla, blefwo the honom så hånfulla, att the icke kunde tala något vänligt ord med honom. När och Joseph berättade för them en dröm, som han haft, blefwo the honom ännu hånfullare. Han sade till them: Läre, hörer hwar jag drömt. Mig ryktes se of binda kärfe war på marken, och min kärfe we ej allenast stiga upp, utan och wara stadigt stående, då dra

- dra kärswar ther omkring buga-
 8. de sig ned för min kärswa. Jo-
 sephs bröder swarade: skulle tu ta
 regera, skulle tu blifwa Zerre öf-
 wer oss? och hatade honom antä
 mera för hans drömmars och tals
 9. skull. Han drömde å nyo en an-
 nan dröm, hwilken han likaledes
 berättade för them och sade: jag
 har åter drömt. Mig tycktes
 jag såg solen och månan och
 ellofwa stjernetor buga sig för
 10. mig. När han berättade thetta
 så wäl för sin fader, som för si-
 na bröder, straffade honom hans
 fader och sade: hwad är thetta
 för en dröm, som tu drömt,
 skulle ta wi komma, jag och
 tin moder och tina bröder, och
 kasta oss ned för dig till jor-
 11. den? Afunden tilltog härigenom
 hos hans bröder, men hans fader
 behöll thenna hans dröm i minnet.
 12. En dag, sedan hans bröder
 hade gått, att beta sin faders får
 i Sichem, sade Israel till Joseph:
 13. tina bröder beta ju fåren i Si-
 chem: kom jag will sända dig
 till them. Joseph swarade: här
 14. är jag. Israel sade: gå nu och
 se åt, om thet står wäl till med
 tina bröder och med fåren, och
 gif mig thetom swar. Israel
 sände honom så ifrån sig i däl-
 den wid Hebron, och han kom till
 15. Sichem. Ther träffade honom,
 medan han gick wilse på feltet,
 16. en man, som frågade: hwad sö-
 ker tu? han swarade: jag söker
 mina bröder; käre, kan tu wi-
 sa mig hwarest the beta fåren?
 Mannen sade: the hafwa faret 17.
 härifrån; ty jag hörde them
 säga: låtom oss gå till Dothan.
 Då gick Joseph efter sina bröder,
 och fann them i Dothan. The 18.
 sågo honom långt ifrån, och förr-
 än han kom them närmare, lade
 the råd sinns emellan, att dräpa
 honom. Then ene sade till then 19.
 andra: se then drömmaren hwar
 han kommer: nu wäl, låt oss 20.
 slå honom ihjäl, och kasta ho-
 nom i en grop, och säga, att
 nogot willdjur ätet upp honom,
 så så wi se hwad thet blifwer
 af hans drömmar. När Ru- 21.
 ben hörde thetta, wille han fräl-
 sa honom utur theras händer, och
 sade: ingalunda stole wi taga
 lifwet af honom. Sade och yt- 22.
 terligare till them: utgjuter icke
 blod, kaster honom i gropen,
 som är här på feltet, och bä-
 rer icke händer på honom. The-
 ta sade Ruben, på thet han skul-
 le så tillfälle, att frälssa honom
 utur theras händer, och föra ho-
 nom till hans fader igen. Så 23.
 snart Joseph nu framkommet till
 sina bröder, aflådde the honom
 hans klädning, nämligen then bro-
 tota klädningen, som han hade på
 sig, togo honom och kastade ho- 24.
 nom i gropen, hwilken nu war tom
 och utan watten. Sedan satte the 25.
 sig ned, att äta, och finga imed-
 ler.

lertid i ögnastigte en hop resande
 Ismaeliter, som kommo ifrån Gi-
 lead och ämnade sig fara ned till
 Egypten med Krydder, balsam
 och ladanum, som fördes på the-
 26. ras cameler. Då sade Juda till
 sina bröder: hwad gagnade thet,
 om wi mördade wår broder,
 27. och fördölgde hans blod? lå-
 tom oss sälja honom till thesa
 Ismaeliter, att wåra händer
 icke komma wid honom; han
 är ju wår broder; han är wårt
 28. blod. Thetta bisbillo och hans brö-
 der. När då the Midianitiske
 männerne, som woro handlande,
 skulle fara thet fram, drogo Jo-
 sephs bröder honom upp, togo ho-
 nom utur gropen och sålde honom
 för tjugu siklar silfwer till Isma-
 eliterna, som förde honom med
 sig in i Egypten.
 29. Men när Ruben återkom till
 gropen, och icke fann Joseph thet,
 ref han sina kläder sönder, gick
 tillbaka till sina bröder och sade:
 30. pilten är borta! och jag! hwart
 31. skall jag wända mig? Då togo
 the Josephs klädning, slagade en
 bock och doppade klädningen i blo-
 32. det. Sände så then brokote kläd-
 ningen bort, och låto båra honom
 till sin fader och säga: thenna
 hafwe wi hittat. Se till om
 thet är tin sons klädning,
 33. eller icke. Han kände strax igen
 klädningen. Min sons klädning
 är thet, sade han. Ett wildjur
 hafwer åtet upp honom; och!

ja, Joseph är ihjälkrifwen. Ja, 34
 cob ref sina kläder sönder drog
 en säck uppå sig och sörgde sin
 son i lång tid. Alle hans söner, 55
 alla hans döttrar stego fram, att
 trösta honom; men han wille in-
 gen tröst emottaga. Sörjande
 skall jag nedstiga, sade han, till
 min son i grafwen. Så begret
 hans fader honom.

Men Midianiterne sålde Jo, 36
 seph in i Egypten åt Potiphar,
 Pharaos Hofmästare och diwerste
 för lifwaktien.

Wid then tiden for Juda ned Em
 från sina bröder och bodde 38
 i grannskap med en man från U-
 dullan, som het Hira. Thet såg 2
 han en Cananeisk mans dotter,
 som het Sua, tog henne och gif-
 te sig med henne. Hon wardt 3
 hafwande och födde en son, som
 blef kallad Er. Åter wardt hon 4
 hafwande och födde en son, som
 blef kallad Onan. Hon wardt 5
 tredje gången hafwande och födde
 en son, som blef kallad Sela.
 När hon födde then souen war
 Juda i Chesib. Åt sin förstfödd- 6
 de son Er tog Juda en hustru,
 som het Thomar. Men Er, Ju- 7
 das förstfödde son, war ond in-
 för HERREN, hwarföre och
 HERREN dödade honom. Då 8
 sade Juda till Onan: tag tin
 broders enkla till hustru och
 träd i arfgifte med henne, att
 tin

- tin broders ätt må genom dig
 9. bibehållas. Omän, som wiste,
 att barnen icke skulle nämnas ef-
 ter honom, förderkwade såden, att
 then fött på jorden, när han in-
 gick till sin broders efterlemnade
 hustru, på thet han icke skulle lå-
 ta sin döda broders ätt bibehållas.
10. Thetta som han gjorde, war HER-
 RARDOM en skyggelse, hwar-
 före och HERREN likaledes
11. dödade honom. Då sade Juda
 till Thamar sin sonhustru: för-
 blif i din faders hus, såsom
 enka, till thet mitt son Sela
 warder fullwuxen. Han tänk-
 te, torde hända, att och han dö-
 de som hans bröder. Thamar gick
 sthensskull bort, och förblef i sin
12. faders hus. Therefter gick någon
 tid förbi till thet Suas dotter,
 Judas hustru, jemwål med döden
 afled. Juda, sedan han utförjt,
 for till Timna till sina säkräppa-
 re, han och hans wän Hira, then
13. Audamiten. Thetta blef Tha-
 mar berättadt, och sådes henne:
 si, din swärfader reser upp till
 Timna, att låta klippa sina
14. får. Då lade hon af sina enke-
 kläder, betäckte sig med en stöja,
 insvepte sig theri och satte sig wid
 porten af Enaim, som ligger på
 vägen till Timna; ty hon wiste,
 att Sela war fullwuxen, och hon
15. ville till hustru. Juda såg hen-
 ne och trodde, att hon war en
 stöja, efter hon hade öfwerhöligt
 sitt ansigte. Han gick thesfore 16.
 till henne, thet hon satt på vä-
 gen, och begärade af henne, att
 få ligga när henne; ty han wiste
 icke att hon war hans sonhustru.
 Hon swarade: Swad will tu 17.
 gifwa mig thesfore? Jag will
 sända dig, sade han, ett lid
 från hjorden. Ja, swarade hon,
 om tu gifwer mig pant, till
 thet tu kan sända honom. Ju-
 da sade: hwad slags pant will 18.
 tu, att jag skall gifwa? Titt
 signete, swarade hon, med snö-
 tet thetill, och stafwen, som
 tu hafwer i handen. Han gaf
 henne thet och låg när henne, så
 att hon blef hafwande. Therra 19.
 steg hon upp, gick thetfrån, lä-
 de bort stöjan, som hon haft på
 sig, och återtog sina enkekleder.
 Juda sände stox lidet, genom sin 20.
 wän från Abdullam, att igerlösa
 panten utur qwinnans hand. Men
 thet henne fann henne icke igen. Han 21.
 frågade folket i orten, hwarest i den
 stöjan i Enaim wore, som pläga-
 de sitta wid vägen; men thet swa-
 rade: här hafwer ingen stöja
 waret. Han for tillbaka till Ju- 22.
 da och berättade, att han icke fun-
 net henne, och att folket i orten
 äfwen påstätt, att thet ingen stö-
 ja waret. Då sade Juda: hon må 23.
 behålla thet, på thet wi ej måge
 blifwa wanryktade. Jag haf-
 wer ju sticket till henne lidet, och
 tu hafwer icke träffat henne.

24. Vid tre månader therefter, blef thet Juda sagt: Thamar, tin sonhustru, hafwer begått hor, och i sitt hor är hon nu blefwen hafwande. Då sade Juda: förer henne hit fram, hon skall brännas. Men, när hon fördes fram, lått hon sända till sin swärfader och säga: af then mannen, som thetta tillhör, är jag blefwen hafwande. Se nu till hwilken är ägare till thetta signetet och snöret, och thenna
25. stafwen. Juda kände igen allsammans, och sade: hon har rätt och jag orätt, emedan jag icke gifwet henne åt min son Sela. Dock hade han sedermera icke något omgång med henne.
26. När nu tiden inföll, att hon skulle föda, funnos twillingar i hennes lif. Under barnskörden gaf sig en hand ut, omkring hwilken jordgumman bandt en röd tråd och sade: thetta barnet är thet förstfödda. Men sedan thet åter draget handen tillbaka, kom thes broder fram. Då sade hon: hwad hafwer tu slitet sönder? tin skull är thet, att thet gått sönder: therefore fick han heta Peres.
27. Therepå kom hans broder fram, som hade then röda tråden om handen. Honom kallade man Serah.
28. Men Joseph war redan nedförd till Egypten, och en Egyptisk man Potiphar, Pharaos hofmästare och öfwerste öfwer lifwaktten, hade köpt honom af Ismaeliterna, som fört honom thit ned. HERREN war med honom, så att all ting lyckades, medan han tjänte i sin Herres, then Egyptierns hus. Och emedan hans Herre såg, att HERREN war med honom, och låt allt hwad han fördrättade lyckas under hans hand; blef han så wäl ansedd hos sin Herre, att han tog honom till sin egen betjäning, satte honom öfwer sitt hus, och anförtrodde all sin egendom uti hans wård; ifrån hwilken tid, och sedan hans Herre således satt honom öfwer sitt hus och all sin egendom, wälsignade HERREN Egyptierns hus för Josephs skull. HERRENS wälsignelse röntes i allt thet Egyptiern egde både hemma i huset och på landet. Hwarföre och thenne så öfwerlemnade allt hwad han egde i Josephs wård, att han icke frågade efter något, som skedde i hans hus, utom hwad han sielf åt.
29. Joseph war wäl wårt och af wackert utseende. Sedan thetta förthensfull så war skedt, begynte hans Herres hustru lasta ögonen på honom, så att hon och wille förleda honom till otukt. Joseph wägrade thet, och sade till sin Herres hustru: si, min Herre bekymrar sig om intet, af thet jag gör i huset, och allt hwad han

Cap. 39. Men Joseph war redan nedförd till Egypten, och en Egyptisk man Potiphar, Pharaos

han eger hafwer han anför-
trött i min wård. Han haf-
wer gjort mig lika råbande
med sig sjelf i huset. Sig al-
lena hafwer han intet förbehål-
let utom mig, emedan tu äst
hans hustru. Zuru skulle jag
tå begå en så skändelig get-
ning, och tillika synda emot
10. Gud? Hon talade till honom then
ena dagen efter then andra, men
han lät sig icke öfvertalas till o-
tukt, eller att omgås med henne.
11. En dag, när han gått in i hu-
set, att göra sin lösla, och ingen
af husfolket war thet tillstädes,
så hon honom i manteln och sade:
12. Ligg när mig. Men han lät blif-
sa manteln i hennes hand, och
13. sprang hastigt ut. När hon så såg,
att han lemnat manteln i hennes
14. hand, och sprungit bort, ropade
hon på husfolket och sade till them:
Si här, Östiphar hafwer fört
på oss en Ebreisk man för att
komma oss på stam. Thenne
kom in till mig, och wille wäl-
föra mig; jag måste ropa öf-
15. werljudet; hwilket när han hör-
de, och när jag ropade thet
häftigaste jag kunde, lemnade
han manteln här hos mig,
16. sprang sin wäg och rymde bort.
Manteln behöll hon qwar hos sig,
17. till thet Josephs Herre kom hem
18. till honom berättade hon
19. alla sät. Then Ebreiske rå-
daren, sade hon, som tu fört
20. på oss, att komma mig på stam,

war här inne hos mig; men 18.
så snart jag ropade thet häf-
tigaste jag kunde, lemnade han
manteln qwar hos mig, sprang
sin wäg och rymde bort. När 19.
Josephs Herre hörde thetta sin
hustrus tal, hwarmed hon beklagade
sig för honom och sade: så
hafwer thenne tin tjänare gjort
mig, blef han ganska förrödnad,
lät fastaga Joseph och lösta ho- 20.
nom i thet fångellet, thet Konun-
gens fångar förvarades.

Således blef Joseph satt i fän- 21.
gelse. Men och thestlides war
HERREN med honom och lät
honom finna barmhertighet, och
stickade så, att befälningssmannen
öfwer fångahuset wardt honom be-
nåden. Thenne lemnade alla fän- 22.
garna, som woro i fångellet, un-
der Josephs hand, och allt hwad
thet skulle göras, stödde genomt
honom. Befälningssmannen öfwer 23.
fångahuset brydde sig nu mera om
intet, som under hans wård war,
efter HERREN war med Jo-
seph, och lät allt hwad han för-
rättade wäl lyckas.

Derester hände thet, att Ko- 24.
nungen i Egypten skänk och
bagare förbruto sig emot sin Her-
re, Konungen i Egypten. Både 2.
thetse Pharaos botbetjenter, näm-
ligen öfwerste skänken och öfwer-
ste bagaren, föllo i hans onåd.
Han lät sätta them i fångelse u- 3.
ti

- ti öfwerstens hus för lifwaken, dagar skall Pharao taga dig
4. i samma rum, hwaruti Joseph utur fängelset, och åter sätta dig till ditt ämbete, så att du får lemna Pharao bågaren i hand, såsom tillföre, så du var hans skänk. Kom då i hog mig när dig väl går, och bewisa mig then ömheten, att du nämner mig hos Pharao, och låter mig uttagas ur thetta fängelset. Jag är hemligen bortförd utur the Ebreers land, och sedan jag hertom, hafwer jag icke thet ringaste gjort, hwarföre man bort insätta mig. När nu öfwerste bågaren märkte, att Josephs uttydning innehöll något godt, sade han till Joseph: mig tycktes likaledes i drömmen, att jag såg tre korgar med bakwerk på mitt hufwud. I then öfwersta korgen war allahanda slag af sådant, som bagare plåga tillreda för Pharaos bord; men foglarna uppåto thet utur korgen på mitt hufwud. Joseph swarade och sade: thetta är uttydningen af tin dröm. The tre korgarna betyda tre dagar. Efter tre dagar skall Pharao låta taga ditt hufwud af dig och fästa dig wid ett trå, och foglarna skola åta af tin kropp.
5. När the någon tid setat i fängelset, drömde både två samma natt, hwar och en sin dröm, hwarthera af egen betydelse, nämligen skänken och bagaren, som förrut betjänt Konungen i Egypten, och nu suto i fängelse. Om morgonen, när Joseph kom till them, och fann them ängsliga, frågade han thesa Pharaos hofbetjänter, som woro med honom i fängelset, uti hans Herres hus, hwarföre the nu syntes så bedröfwade. The swarade honom: wi hafwe drömt i natt, och ingen är som kan yttyda thet. Joseph sade: hvarra icke uttydningarna Gud till?
6. dock förtäljer mig thet. Öfwerste skänken berättade sin dröm på thetta sättet. Jag tyckte mig i drömmen se ett winträ framför mig. På winträdet woro trenne rankor. Trået slog ut, blomstrade och bar mogna druswor.
7. Jag hade Pharaos bågare i min hand, tog druswosasten, blandade then med watten uti Pharaos bågare, och lemnade så bågaren uti Pharaos hand. Joseph sade till honom: thetta är uttydningen af tin dröm. The tre rankorna betyda tre dagar. Efter tre
8. dagar skall Pharao taga dig utur fängelset, och åter sätta dig till ditt ämbete, så att du får lemna Pharao bågaren i hand, såsom tillföre, så du var hans skänk. Kom då i hog mig när dig väl går, och bewisa mig then ömheten, att du nämner mig hos Pharao, och låter mig uttagas ur thetta fängelset. Jag är hemligen bortförd utur the Ebreers land, och sedan jag hertom, hafwer jag icke thet ringaste gjort, hwarföre man bort insätta mig. När nu öfwerste bågaren märkte, att Josephs uttydning innehöll något godt, sade han till Joseph: mig tycktes likaledes i drömmen, att jag såg tre korgar med bakwerk på mitt hufwud. I then öfwersta korgen war allahanda slag af sådant, som bagare plåga tillreda för Pharaos bord; men foglarna uppåto thet utur korgen på mitt hufwud. Joseph swarade och sade: thetta är uttydningen af tin dröm. The tre korgarna betyda tre dagar. Efter tre dagar skall Pharao låta taga ditt hufwud af dig och fästa dig wid ett trå, och foglarna skola åta af tin kropp.
9. The hånde och på tredje dagen, som war Pharaos födelsedag, att han låt anrätta en måltid af alla sina tjänare, och ibland them

hem lät tåga öfwerste stånden och öfwerste bagaren utur fängel-
21. set. Then öfwerste stånden satte han åter till sitt förra ämbete, så att han fick gifwa Pharaos hån-
22. garen i hans hand, och then öfwerste bagaren lät han upphån- ga, såsom Joseph sagt them, att
23. hvarjes dröm betydde. Men then öfwerste stånden tänkte icke på Joseph, utan glömde bort honom.

41. **T**u hela är thefter hände thet, att Pharaos hade en dröm, och tyckte sig stå wid stranden af
2. Nilströmmen. Han såg sju nöt-
3. ar och sju fåglar uppgå utur älf-
4. wägen, och gå i bet i wäsen. Ef-
ter thesa såg han sju andra fula och magra nöt uppgå utur älf-
5. wägen, och stå bredwid the förra på stranden af älfwägen. The sju fula och magra åto upp the sju wackra och feta; hwarwid Pha-
6. raos wakenade. Åter somnade han in, och drömde andra gången. Han tyckte sig se sju ar på ett och samma stånd frodiga och stö-
7. wa, och efter thesa sju klena och af östanwinden förbrända ar upp-
8. waga. Thesa klena ar uppsluka-
de the sju frodiga och fula; hwar-
9. wid Pharaos wakenade och fann,
10. att thet war en dröm.

Om morgonen blef han myc-
11. krolig till sinnes, stöckade bort
12. lät kalla till sig alla teknä-
13. rare och wisa män i Egypten,
14. hwilka han berättade hwad

han drömt, men ingen war, som kunde uttyda thet för honom. Då
9. sade öfwerste stånden till Pharaos: nu kommer jag ihog min för-
10. brytelse. Pharaos war blefwen fördrömad på sina tjänare, och
11. lät sätta mig i fängelse, uti öf-
12. werstens hus för lifwatten, mig och öfwerste bagaren. Ther
13. hade wi, jag och han, en och samma natt, hwarthera sin
14. dröm af särskild betydelse. Til-
15. lika med oss war och ther en
16. Ebreis yngling, öfwerstens tjä-
17. nare för lifwatten. Zonom
18. förtalde wi thet och han ut-
19. tydde oss wåra drömmar, så-
20. som hwar och en af oss hade
21. drömt. Utgången sannade och
22. alldeles hans uttydning. Mig
23. hafwer Pharaos åter satt till
24. mitt ämbete, och then andre
25. blef hängd. Therpå sände Pha-
26. raos och lät kalla till sig Joseph.
27. Man tog honom strax utur fän-
28. gellet. Han lät raka sig, tog an-
29. dra kläder på sig, och gick så in-
30. till Pharaos.

Pharaos sade till Joseph: jag
15. har drömt, och ingen kan ut-
16. tyda thet. Men om dig haf-
17. wer jag hört sägas, att ndr
18. drömmar berättas dig, uttyder
19. tu them. Joseph swarade Pha-
20. raos och sade: sådant öfwersta-
21. min förmåga. Gud allena kan
22. gifwa Pharaos godt och lyckligt
23. swar. Pharaos sade till Joseph: 17.
24. i dröm.

- i drömmen tyckte jag mig stå och sju år; äfwen som the sju wid stranden af Tilstömmen. 18. Utur thenna uppstego sju sköna och feta nöd, som gingo i bet i wasen. 19. Efter them uppstego sju andra nöd, magra och ganska fula och utswultna. Så fula som thesa hafwer jag aldrig sett i hela Egypti land. 20. Thesa magra och fula nöden uppåto the sju förra feta nöden. 21. Och fastän the sednare nedswälgt the förra, syntes likwäl icke uppå them, att the hade äter them, utan sägo the sednare lika så toma ut, som tillförene: Swarwid jag wakenade. 22. Sedan drömde jag å nyo och tyckte mig se sju frodiga och sköna ar på ett och samma stånd, och efter them sju förwinade, klena och af östanwinden förbrända ar uppwarra, hwilka klena ar uppsluka de the sju frodiga. 23. Jag hafwer berättat thetta för tecknarena, men ingen ar, som kan säga mig hwad thet inmbär. 24. Joseph swarade Pharaos: både Pharaos drömmar betyda ett och thet samma. Swad Gud göra will förkunnar Son Pharaos. The sju sköna nöden äro sju ar, och the sju sköna aren äro likaledes sju ar. Thet ar allt enahanda dröm. The sju magra och fula nöden, som uppstego efter the förra, äro och sju ar; äfwen som the sju toma och af östanwinden förbrända aren. Sju ar warda kommande med hungers nöd. Swad Gud nu göra will gifwer han Pharaos tillkänna, så som jag redan sagt Pharaos. Sju ar tillstunda, på hwilka stor ömnhet skall wara i hela Egypti land. Men efter them skola och sju så hårda ar följa, att all then förra ömnheten i Egypti land warder glömd, och hungers nöden föröder landet. Then förra ömnheten skall icke mera mätkas för then hungers nöden, som therefter kommer, och som skall blifwa ganska tryckande. Men att Pharaos drömt ett och thet samma twänne gånger, gifwer tillkänna, att thet ar af Gud faststaldt, och att Gud skall snart göra thet. Sörthen skall utwälje sig Pharaos en förständig och wis man, och sätte honom öfwer Egypti land. Göre Pharaos thetta, och sticke tillika uppsyningsmän öfwer landet, at upphemta femtedelen af all gröda i Egypti land, under the sju ömnhiga aren. All spising i the tilltundande goda aren blifwe hoppsamlad, och sedan inlagd och förwarad i skåderna, till Pharaos förordnande, på thet förråd af spising må wara, att

tillgå i landet, under the sju hårda åren, som thester skola infalla i Egypti land, och att landet icke förddes af then dyra tiden. Thetta rådet syntes Pharao och alla hans tjänare godt och hellsamt. Och sade Pharao till them: kan wål någon finnas, sådan som theenne, en man, uti hwilken Guds ande är?

39. Men till Joseph sade Pharao: sedan Gud låtet mig få weta allt thetta, är ingen så wis och förständig som tu selsf. Tu skall hafwa att besälla öfwer mitt hus, efter tina bud skall allt mitt folk råta sig. Allenast på min Konungatron will jag wara mer än tu. Pharao sade och ytterligare till Joseph: si, jag sätter dig öfwer hela Egypti land; tog så sin signets ring utaf sin hand, och satte honom på Josephs hand, låt klåda honom i kostligaste linnekläder, och hängde en gullende kedja om hans hals. Pharao befälte och honom nyttja then wagnen, som then närmaste till Pharao plögade åka uti, och att man för honom skulle utropa Abrek. Således satte Pharao honom öfwer hela Egypti land, och 44. sade till honom: Jag är Pharaos, och utom tin wertschap skall ingen wåra hwarthen hand eller 45. för uti hela Egypti land. Pharaos ombytte jemwål Josephs namn

och kallade honom Zophnat Paaneah, och gaf honom till hustru Asnat, dotter af Potiphera, som war Prest i On. Hwarefter Joseph blef en Herre öfwer Egypti land. Trettio år gammal war Joseph, då han stod inför Pharao, Konungen i Egypten, och när han gått ut ifrån honom, for han igenom hela Egypti land.

I the första sju ömninga åren 47. gaf landet ganska rik skörd. Hwar 48. före och Joseph låt under thesa sju ömninga åren, som wore i Egypti land, sammanföra all slags spisning, och förwara uti städerna; innom hwarje stad låt han upplägga then såd, som af the kringliggande felten förddades; han 49. hopamlade såd så mycket som sonden i hafwet, och till så stort antal, att man wände igen att räkna, ty thet kunde icke vidare räknas. Före än hårda åren inföll, födde honom Asnat, dotter af Potiphera, presten i On, två nne söner. Sin förstfödda son kallade han Manasse, ty, sade han, Gud hafwer låtet mig glömma bort all min wedermöda, och allt min faders hus. Then 52. andra kallade han Ephraim, ty, sade han, Gud hafwer låtet mig wara till i thet land, thet jag så mycket lidet.

Imedertid gingo the sju åren 53. till slut, som waret så ömninga i Egypti land, och the sju hårda åren

- ären beghyntes, såsom Joseph för-
54. ut sagt. I alla andra länder
 var hungers nöd; men i hela E-
55. gypti land fanns bröd. Men när
 hungren äfwen therstädes plögade,
 och folket ropade till Pharao om
 bröd, sade han till alla Egyptier,
 går till Joseph och görer hwad
56. han befäller eder. Ty sedan hun-
 gers nöden utbredt sig äfwer allt
 landet, hade Joseph låtet öppna
 sitt sådesförråd, och sålde åt E-
 gyptierna, under thet, att dyra
 tiden tog äfwerhand i Egypten.
57. Thit for man och ifrån alla län-
 der till att köpa af Joseph, eme-
 dan hungers nöden allestädes tog
 äfwerhanden.
- det. Therefore gingo hans bröder
 fram till honom, och kastade sig
 ned för honom med ansigtet till
 jorden. Joseph såg sina bröder
 och kände them; men ställde sig
 för them främmande, tilltalade
 them hårdt och sade: hwarifrån
 kommen I? The swarade: ifrån
 Canaans land till att köpa spis-
 ning. Ehuru Joseph kände igen
 sina bröder, kände the likväl icke
 honom. Då tänkte Joseph på
 drömmarna, som han hade haft
 om them, och sade till them: spe-
 jare ären I: att utröna hwar-
 est landet är öppet ären I hit-
 tomne. The swarade: Nej, min
 Serre, tine tjänare äro tomne
 för att köpa spisning. Wi ä- 11
 re allesammans en mans söner;
 redligt folk äre wi; tine tjä-
 nare hafwa alldrig waret spe-
 jare. Han sade till them: I 12
 sägen icke sannt: I ären hit-
 tomne för att tillse hwarest
 landet är öppet. The swarade: 13
 tolf bröder wore wi, tine tjä-
 nare, en mans söner i Canaans
 land. Then yngste är nu be-
 ma hos vår fader, och then-
 ene är icke mera till. Joseph sa- 14
 de åter till them: alldeles, som 15
 jag sagt eder, spejare ären I.
 Härpå will jag pröfwa eder.
 Så wist som Pharao lefwer,
 I skolen icke slippa hädan för-
 än eder yngste broder kommer
 hit. Sänder en af eder bort, 16
 som
- Cap. När då Jacob förnam, att såd
 42. N var fal i Egypten, sade han
 till sina söner: hwarföre stån I
 2. så rådlöse? Jag hafwer hört,
 att såd är fal i Egypten, fa-
 rer thit ned, och köper of theri-
 från, att wi måge uppehålla
 3. lifwet och icke dö. Då foro tio
 Josephs bröder ned, att köpa såd
 4. i Egypten. Ty Jacob låt icke
 Benjamin Josephs broder fara
 med sina bröder, emedan han fruk-
 tade, att något wädeligt måtte
 hända honom.
 5. Israels söner antommo, att
 köpa såd, i följe med flera andra,
 efter hungers nöden tryckte Ca-
 6. naans land. Joseph war then,
 som hade att befälla i landet, och
 låt sälja såd åt allt folket i lan-

som hemtar hit eder broder. I medlertid stolen J blifwa här i förwar, på thet edert tal må bepröfwat, om J saren med sanning. Swar och icke, så wist som Pharao lefwer; ären J spejare.

17. Joseph lät sätta them alle sammans i fångelse i tre dagar.

18. På tredje dagen sade han till them: gören thetta, på thet J mågen behållas wid lif. Jag fruktat Gud. Ären J redligt folk, så blifwe en af eder bunden qwar i fångelsät; men J öfrige reser härifrån, och föder hem med eder hwad J köpt mot hungern: Taget sedan med eder hit till mig eder yngsta broder, på thet edert tal må finnas vara sannfärdigt, och J icke dö. Thetta åtogo the sig att göra. Men sig emellan sade the: wiserligen hafwe wi förskyllat thetta på wår broder, så wi sågo hans själs ångest, under thet han ömteligen bad oss, och wi hörde honom icke; thes förde hafwe wi nu råttat i thenna wändan. Ruben svarade: sade jag eder icke: synder icke på pilken; J wilken så icke höra mig. Tu sen J, att hans blod, äfwen utskötes. The wiste icke, att Joseph stöod them, emedan han talade med them genom toll. Men han såde sig bort ifrån them och sat sig så tillbata till them,

talade åter med them, lät taga ifrån them Simeon, och fångsla honom för thes ägon.

Therpå befälte han, att thes säckar skulle fyllas med säd, och att thes penningar skulle återställas i hwars och ens säck, samt fördring gifwas them på resan. Thetta blef werksåldt. Swar, efter the lade then köpta säden på sina åsnor, och foro thesifrån. När så en af them öppnade sin säck, för att gifwa sin åsna foder på thet ställe, thet the skulle hwi-la öfwer natten, blef han warse sina penningar öfwan i säcken, och sade till sina bröder: mine penningar äro mig återståldte; se här ligga the i min säck. Så blefwo the alldeles modfällte, och sade förskräckte till hwarandra: hwar förde hafwer Gud gjordt oss thetta?

När the kommet hem till sin fader i Canaans land, berättade the för honom allt hwad som händt them, och sade: then mannen, som är Herre i landet, talade hårdt till oss och påstod, att wi woro sådanne, som wille bespeja landet. Wi sade till honom: redligt folk äre wi, alldrig hafwe wi waret spejare. Tolf bröder hafwe wi waret, wår faders söner; then ene är icke mera till, och then yngste är nu hos wår fader, i Canaans land. Men then

J 3 sam

- Janime mannen, som är Her- worden I störande min al-
 re i landet, sade åter till of: derdom med jämmer ned i
 härigenom skall jag få weta, grafwen.
 om I ären redligt folk. Lem-
 ner en af eder qwar hos mig;
34. taget hem med eder hwad I
 betarfwen emot hungern, och
 farer så bort, att sedan till
 mig hitföra eder yngsta bro-
 der. När jag på thet sättet
 får weta, om I icke ären spe-
 jare, utan redligt folk, skall
 jag till eder återställa eder
 broder, och I skolen sritt så
 35. köpslaga i thetta landet. Ther-
 efter tömde the ut thetas säckar,
 och si, hwar och ens penninge-
 knyte låg i hans säck. Wid thet
 the och thetas fader sågo thesa
 penningeknyten, blefwo the för-
 36. skrækte. Och Jacob, thetas fa-
 der, sade till them: mina barn
 hafwen I taget från mig. Jo-
 seph är icke mera till; icke hel-
 ler Simeon; Benjamin wiljen
 I och föra bort ifrån mig!
 37. Ofwer mig går allt thetta. Så
 sade Ruben till sin fader: mina
 twänne söner må tu låta um-
 gälla med thetas lif, om jag
 icke återförer Benjamin till tig.
 Gif mig honom i min wård;
 jag skall åter skaffa honom till
 38. tig. Men Jacob swarade: min
 son skall ingalunda fara med
 eder. Hans broder är död,
 han är ensam qwar. Om nå-
 got ondt honom hände på re-
 san, som I ännen företaga
- I tryckande i landet. När the 43
 förthenfull alldeles förtårt the 2
 köpta säden, som the infört ifrån
 Egypten, sade thetas fader till
 them: farer åter och köper of
 något spisning; hwarpå Juda 3
 swarade honom: mannen sade
 till of flera resor och uttrycke-
 ligen: kommer icke för mina
 ögon, utan att eder broder är
 med eder. Om tu förthenfull 4
 sänder wår broder med of,
 wilje wi fara utföra och köpa
 tig spisning; men sänder tu
 honom icke; så kunne icke hel-
 ler wi fara; ty mannen sade
 of: kommer icke för mina ö-
 gon, utan att eder broder är
 med eder. Så sade Israel: hwar-
 före gjorden I så illa emot
 mig, och låten mannen få we-
 ta, att I hadn ännu en bro-
 der? The swarade: mannen frå-
 gade så noga om of, och om
 wår slägt. Leswer, sade han,
 eder fader ännu? hafwen I
 någon broder? Thetta berättade
 wi honom alldeles, såsom
 thet werkeligen är. Zuru kun-
 de wi weta, att han skulle så-
 ga: förer eder broder hit ne-
 der? Men Juda sade till Israel
 sin fader: sänd tin son med mig,

så vilje wi göra oss redo och fara, att wi skaffe oss lifs uppehälle och icke dö, wi, och tu, och våra små barn. Jag vill vara ansvarig för honom: utur min hand skall tu fordra honom åter. Om jag icke förer honom hem till dig, och ställer honom inför ditt ansigte, så vill jag vara brottslig i alla tider. Sannerligen, thet vi icke drögt, hade vi nu tvåanne gånger kunnat vara tillbaka igen. Då sade Israel thetas fader till them: emedan nu så är, måste thet väl ske. Tager då wed eder utaf landets bästa afkomst, att skänka ä mannen, nämligen något balsam och något honing, krydder och ladanum, pistacier och mandlar. Tager och andra penningar med eder, och förer tillbaka them, hwilka funnos eder återställda ofwan i edra säckar; kan hända thet är någon irting. Tager så eder broder, görer edet redo, och farer åter till mannen. Gud Allsmäktig låte eder finna barmhertighet in för honom, så att han återlemnar till eder then andra eder broder och Benjamin. Men jag! jag hafwer redan mistat barn, nu måste jag åter mista.

jamin; stodo upp, foro ned till Egypten, och blefwo Joseph förrestälde. När Joseph såg Benjamin vara med them, sade han till föreståndaren för sitt hus: låt thesa männerna gå in i huset. Laga till slagt, och anrätta måltid. The Kola ata middagsmåltid med mig. Then gjorde såsom Joseph befallt, och förde männerna in i Josephs hus; hwaröfwer the blefwo förfarade och sade: för the pennings skull, hwilka förra gången kommo med tillbaka i våra säckar, äre wi hit införde, att man må så sak med oss, och öfwerfalla oss, och göra oss till trålar och fräntaga oss våra äsnor. Då gingo the till föreståndaren af Josephs hus, att tala med honom wid porten af huset, och sade: min Herre, wi hafwe en gång tillförene warer hit nedreste, att köpa spisning. På hemvägen hände, när wi komme till nattlägret och öppnade våra säckar, att hwars och ens penningar efter full wigt lågo ofwan på hans säck. Thesa penningar hafwe wi nu med oss, och jämte them äfwen andra, att ä nyo för thesa köpa spisning. Wi wete icke, hwilken som lagt våra penningar i säckarna. Han swarade them: här är allt säkert. Skutter eder icke.

- Eder Gud och eder faders Gud hafwer gifwit eder theta syndet i edra säckar. Edra penningar hafwer jag fått. Då hade han ut Simeon till them,
24. förde allesammans in i Josephs hus, och gaf them watten, att två sina fötter, och foder åt the-
25. ras åsnor. Skänkerna satte the i ordning, till thes Joseph skulle komma in middagstiden, emedan the hade hört, att the therstädes
26. skulle spisa. När Joseph gått in, boro the skänkerna, som the hade med sig, in till honom, och kastade sig ned för honom till jor-
27. den. Han frågade them, huru the mädde; sade ock: huru när eder gamle fader, om hwilken J berättat mig? Leswer han
28. annu. The swarade: tin tjånare, vår fader när wäl, ännu leswer han. Swarwid the
29. bugade och kastade sig neder. När han ock blef warse Benjamin sin broder, sin moders son, sade han: är thetta eder yngste broder, om hwilken J berättat mig? Och sade ytterligare: Gud wa-
30. re mig nådelig, min son. Styndade sedan, ty han war innerligen rörd af ömhet för sin broder; sökte rum att få gråta, och gick in i kammaren, och gret the-
31. Sedan han twoget sitt ansigte, gick han åter ut, tvingade sig, och sade: sätter fram maten.
32. Då sattes serkildt för honom, och för hans bröder serkildt, och li-
- kaledes serkildt för Egyptierna, som åto med honom. Ty Egyptierna hafwa icke lof, att åta tillhepa med Ebreerna. The hafwa thes förde affty. Hans bröder blef-
3. wo satte efter thetas ålder, then äldre först och then yngre sist, hwaröfwer the med förundran så-
- go på hwarannan. Rätterna boro
3. ros till them ifrån Josephs bord, och fem gångor så mycket till Benjamin, som till hwarje af alla the andra. The drucko hos honom, så att the blefwo wäl förnöjde.
- M**en Joseph befallte föreståndaren: Ca
daren för sitt hus, och sa. 44
de: fyll thesa männers säckar
med spising, så mycket som
the kunna föra, och lägg hwats-
och ens penningar ofwan i hans
säck, och min silfwerbågar of-
wan i then yngstas säck, jämte
penningarna för then af ho-
nom köpta säden. Thetta gjorde
föreståndaren, såsom Joseph
hade befallt, och blefwo männer-
ne, om morgonen så ljust wardt,
affärdade tillika med thetas åsnor.
När the hade saret utur staden,
och ännu icke woro långt komne,
sade Joseph till föreståndaren för
sitt hus: ståt upp, sätt efter
männerna, och när tu hunnet
på them, skall tu säga till them:
Swarföre hafwen i lönt godt
med ondt? är thet icke thet,
som min Herre dricker utur.
Och

Och han! wist förstår han hwar före? borden J icke weta, att thet igenfinnes. J hafwen en sådan man, som jag är, 6. gjort ganska illa. Föreståndaren hann strax upp them, och tilltalade them såsom honom blifwet befallt. The swarade: huru kan min Serre tala på thet sättet? Bort thet, att tina tjänare skulle så göra. Wi hafwe ju fört till dig ifrån Canaans land the penningar, som wi sunnet ofwan i våra säckar. Suru skulle wi då hafwa taget något med oss ur tin Serres hus, antingen silfwer eller guld. 7. Then af tina tjänare, hos hwilken bägaren träffas, skall dö, och wi alle stole blifwa min Serres trålar. Föreståndaren sade: wäl an, låt thet så ste, som J sagt; dock att then allenast, hos hwilken bägaren träffas, blifwer min träl, men J andre gån fric. Strax hof hwar och en ned sin säck på marken, 8. och löste upp honom. Föreståndaren igenomsköte, begynnande på then äldsta och slutade med then yngsta, och bägaren fanns igen i Benjamins säck. 9. Då restwo the sina kläder sönder; hwar och en lade säcken på sin åsna, och alle fero tillbaka in i Staden. 10. Juda och hans bröder gingo in i Josephs hus, hwarest Joseph ännu var qwar, och föllo ned för honom till jorden. Joseph sade till dem: hwad är thetta för en begärping, som J nu taget eder före? borden J icke weta, att skulle strax märka sådant? 11. Juda swarade: hwad kunne wi säga inför min Serre, eller tala, eller ansdra till vårt urskuldande? Gud hafwer sunnet här äre wi, både wi, och then hos hwilken bägaren blifwet funnen, äro min Serres trålar. 12. Joseph sade: bort thet, att jag skulle så göra. Then allenast, hos hwilken bägaren är funnen, skall wara min träl; men J, faren med frid till eder fader. 13. Då gick Juda fram till honom och sade: O! min Serre, låt tin tjänare få tala, så att min Serre tackes höra thet. 14. Blif icke wred på tin tjänare. Tu är alldeles så, som Pharaos huf. 15. Min Serre frågade sina tjänare och sade, lefwer eder fader ännu, eller hafwen J någon broder? 16. Wi swarade, min Serre: vår fader lefwer, och är gammal. 17. Han hafwer ock en son, född på hans alderdom, som är yngst af oss. 18. Thennes broder är dödd. Efter sin moder är thenne ensam qwar, och hans fader hafwer honom kär. 19. 20. Då befallte tu tina tjänare: föret honom ned till mig, att jag må få se honom. 21. Wi swarade strax: han kan

- kan icke stillas ifrån sin fader; om han stildes ifrån honom, 23. dog fadren. Men tu sade till tina tjänare; therest eder yngste broder icke kommer hit ned med eder, skolen I icke mer så wisa eder för mitt ansigte.
24. Sedan wi så farer upp till tin tjänare, min fader, och berättat honom hwad min Serre talat, sade han åter till oss, 25. farer thit igen och köper något spisning. Wi swarade: 26. oss är omöjligt att fara thit ned, så framt wi icke så taga vår yngsta broder med oss; då först skole wi fara. Wi så alldeles icke wisa oss för mannens ansigte, om icke vår yngste broder är med oss. Då sade tin tjänare, min fader, till oss. I weten, att min hustru 28. födt mig twänne söner. Then ene gick bort ifrån mig: man sade förwist, att han blifwet ihjälriswen; jag hafwer sedan icke sett honom allt hittills.
29. Skullen I och taga thenna bort ifrån mig, och honom något ondt wedersfores, worden I störtande min alderdom med 30. jemmer ned i grafwen. Kommer jag nu hem till tin tjänare, min fader, och thenne hans yngste son icke är med oss, då likwäl min faders själ är bunden wid hans själ; dör 31. min fader, så snart han ser, att thenne sonen icke är med oss; och så worde wi, tina tjänare, störtande tin tjänare, vår fader, med jemmer ned i grafwen. Jag, tin tjänare, 31. hafwer ställt mig i ansvar för honom, innan min fader släppte honom ifrån sig. Om jag icke, sade jag, åter för honom till dig, will jag wara brottslig inför min fader i alla tider. Låt nu förthen skull mig, 31. tin tjänare, wara min Serres träl, i stället för thenna min yngsta broder, och låt honom fara upp med sina bröder. 32. Hur skulle jag fara upp till min fader, när thenne min yngste broder icke wore med mig? måste jag icke då se then jemmer som kommer öfwer min fader?
- Joseph kunde icke härwid hålla sig för alla them, som stodo omkring honom. Han ropade: går ut allesammans ifrån mig. Ingen stod qwar hos honom, då han gaf sig tillkänna för sina bröder. Han utbrast öfwerlyudt i gråt, så att Egyptierne och Pharaos husfolk hörde thet. Han sade till sina bröder: Jag är Joseph. 2. Leswer min fader ännu? Hans bröder kunde intet swara honom, så bestörte blefwo the för hans ansigte. 3. Då sade åter Joseph till them: går fram till mig. Och när the gått fram, 4. sade han ännu vidare: jag är Joseph,

Joseph, edet broder; then samme som I falden till Egypten. Och nu, låter thet icke betymra eder, icke heller må thet synas eder hårdt, att I sålt mig hit. Gud sjelf hafwer såndt mig före eder, att I skaffa eder uppehålle. Thetta är andra året af dyra tiden i landet, ännu återstå fem år, under hwilka ingen plögning eller skörd skall wara. Gud hafwer sticket mig före eder, att låta eder blifwa qwarbehållne i landet, och att uppehålla eder wid lif, så att många måge räddas. Icke hafwen I såndt mig hit, utan Gud. Han hafwer satt mig till fader för Pharao, och till Herre öfwer allt hans hus, och till regerande öfwer hela Egypti land. Skynder eder, farer upp till min fader, och säger honom: så säger tinson Joseph: Gud hafwer satt mig till Herre öfwer hela Egypten. Kom ned till mig, fördrög icke. Tu skall så bo i landet Gosen, och wara nära intill mig, tu och tine söner och tina söners söner, och tina får och orar, och allt hwad tu eger. Jag skall försörja dig thet. Ty ännu återstå fem år af dyra tiden, tu werde alljest lida nöd, tu och ditt hus, och alle, som tig tillhåra. I hafwen sjelfwe sett,

Benjamin min broder hafwer och sett, att thet är jag, som talar med eder. Berätter min fader all min härlighet här i Egypten, och allt hwad I sett; Skynder eder, att föra min fader hit neder. Sedan föll han Benjamin sin broder om halsen, och gret, och Benjamin gret likaledes wid hans hals. Alla sina bröder kyste han, och gret med them; hwaresther the begynte tala med honom.

Thetta blef strax bekant i Pharao's hus, nämligen att Josephs bröder woro ankomne. Wäde Pharao och hans tjänare tyckte wäl therom. Pharao sjelf sade till Joseph: gif tina bröder thetta rådet: görer edra dragare tillreds; farer härifrån in i Canaans land, att hemta eder fader och edert folk, och kommer sedan till mig igen. Jag will gifwa eder thet bästa af Egypti land, och I skolen åta thet feta theruti. På min befallning säg them: tager wagnar utur Egypti land för edra små barn, och edra hustrur, och eder fader, att I therupå mågen föra them och komma hit. Betymrer eder icke om edert husgeråd; thet bästa i hela Egypti land är till eder tjenst.

Israels barn gjorde så. Joseph gaf them wagnar efter Pharao's

- raos befallning, och förtåring under resan. Hwarthera af dem alla gaf han en högtids klädning; men Benjamin gaf han tre hundra silfverpenningar och fem högtids klädningar. Till sin fader skickade han likaledes tio åsnor laddade med gods utur Egypten, och tio åsninnor med säd och spisning, och förtåring under resan.
24. Således affärdade han sina bröder, och sade till dem, när the reste: frukter eder icke för något under resan.
25. The foro upp utur Egypten, och kommo in i Canaans land till
26. Jacob sin fader. The berättade för honom och sade: ännu lefwer Joseph. Han är regerande öfwer hela Egypti land. Jacob war härwid kallslänig, ty han trodde them icke. Men när the förtalde honom allt hwad Joseph hade sagt till them, och när han såg wagnarna, som Joseph hade skickat, att föra honom uti, fick han likasom nytt lif, och sade:
28. Jag hafwer nog, att min son Joseph lefwer: Jag will resa, och se honom förrän jag dör.
- Cap. 46. Då begaf sig Israel på wägen med allt thet honom tillhördde, och när han kom till Bersaba, offrade han åt sin faders Israels Guds, som sade till honom i en syn om natten: Jacob, Jacob. Theenne swarade: här är jag. Gud sade: jag är Gud, tin faders Gud. Frukta dig icke, att fara ned till Egypten. Jag skall göra dig ther till ett stort folk. Jag skall fara ned med dig till Egypten, och skall likaledes föra dig ther ut igen. Joseph skall lägga i hop tina ögon. Therpå for Jacob ifrån Bersaba, och Israels barn förde Jacob, sin fader, och sina små barn, och sina hustrur på the wagnar, hwilka Pharao sändt, att hemta honom. The togo och med sig sin boskap och sina hästwor, som the förwerfwat i Canaans land, och kommo så in i Egypten, Jacob och med honom alle the, som af honom härstammade. Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar, alla them, som af honom härstammade, förde Jacob med sig till Egypten.
- These äro namnen på Israels barn, som kommo in i Egypten, Jacob och hans söner. Jacobs förstfödde son Ruben. Rubens söner woro Hanoch, Palulu, Hezron, och Charmi. Simeons söner woro Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Johar, och Saul, then Cananeestans son. Levis söner woro Gersom, Kehat och Merari. Judas söner woro Er, Onan, Sela, Perez och Serah. Er och Onan dogo i Canaans land, men Perez söner woro Hezron och Chamul. Issachars sö-

14. söner woro Eholä, Phuba, Job och Simron. Sebulons söner woro 15. ro Sered, Elon och Jahleel. These äro Leas söner, som hon födde Jacob i Mesopotamien, tillika med Dina, hennes dotter. Alle tillhopa, med söner och döttrar, tre och tretio personer.
16. Sabs söner woro Ziphion, Haggi, Guni, Eylon, Eri, Arodi och Areli. Assers söner woro 17. Jimna, Jischva, Jisui, Brya och Serah, theas syster, men Bryars söner woro Heber och 18. Malchiel. These äro Silvas söner, hwilken Laban gaf åt Lea, sin dotter, och som födde Jacob thesa sexton personer.
19. Rachels, Jacobs hustrus, söner woro Joseph och Benjamin.
20. Josephs söner woro Manasse och Ephraim, som föddes honom i Egypten af Asnat, Potirheras 21. dotter, prestens i On. Benjamin's söner woro Bela, Becher, Asbel, Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard.
22. These äro Rachels söner, som föddes Jacob. Alle tillsammans fjorton personer.
23. Dans söner woro Husim, Raphai, 24. Hais söner woro Jahzeel, Guni, Jezer och Sillem. These äro 25. Bilhas söner, hwilken Laban gaf åt Rachel, sin dotter, och hwilken födde Jacob thesa sju personer.
26. Alla the personer, som reste med Jacob till Egypten, af honom sjelf härkomne, förutan Jacobs söners hustrur, woro tillhopa sextio sex. Josephs söner, som 27. föddes honom i Egypten, woro tvåanne, så att alla the personer af Jacobs hus, som kommo in i Egypten, woro sjutio.
- Juda sände han förut till 28. Joseph, att honom måtte wilas wägen till Gosen. Således foro the in i landet Gosen. Joseph 29. lät lå spanna för sin wagn, och for sin fader Israel till mötes till Gosen. Så snart han såe se honom, föll han honom om halsen, och gret länge wid hans 30. hals. Israel sade till Joseph: nu will jag gerna dö, sedan jag sett dig, och wet, att tu lefwer. Men till sina bröder och 31. sin faders hus sade Joseph: jag will fara upp och berättä Pharaon, och säga för honom, att mine bröder och min faders hus, som hittills bott i Canaans land, nu komma till mig; att the äro fåraberdar, 32. som alltid idkat bostaps stötsel, och att the fört med sig sina får och oxar, och allt hwad the ega. När då Pharaon låter 33. ter kalla eder, och frågar hwad eder handtering är, stolen I swara: tine tjänare, både 34. wi och wåre fäder, hafwa idkat bostapsstötsel ifrån wår första ålder allt hittills; på thet I mågen så sätta eder ned i landet

landet Gosen; ty för alla slags fåraberdar hafwa Egyptierne assisty.

- Cap. 47. **S** herefter gick Joseph till Pharaon, berättade honom och sade: min fader och mine bröder äro komne hit från Canaans land, med theras sät och oxar, och allt hwad the äro; och the äro nu i landet
2. Gosen. Tillika tog han fem af sina bröder, och ställde them inför
 3. för Pharaon, som frågade them:
 4. hwad är eder handtering? the svarade: tina tjänare äro fåraberdar, såsom wåre fäder jemwål waret; och sade ytterligare: wi hafwe kommet hit, att bo i landet såsom främlingar, emedan intet bete finnes för tina tjänares bostap, så länge hungers nöden trycker Canaans land; och nu, gör wål, och låt tina tjänare få sätta sig ned i landet Gosen.
 5. Pharaon sade till Joseph: emedan tin fader och tina bröder äro komne till mig, och Egypti
 6. land står mig öppet, så wålgått tin fader och tina bröder hwad trakt i landet, som kan wara them tjänligast. Låt them blifwa boende i landet Gosen: om tu wet några dogse män ibland them, så anför tro them öfwerinseendet öfwer min bostap.
 7. Så förde Joseph sin fader Jacob, och ställde honom inför

för Pharaon. Sedan Jacob wålsignat Pharaon, frågade Pharaon honom, huru gammal äst du? Jacob svarade: hela min wandrings tid är hundrade och tretio år: så och onde hafwa mina lefnads dagar waret, och räcka icke till mina faders lefnads dagar, under theras wandrings tid. Jacob wålsignade åter Pharaon, och gick så ut ifrån honom.

Men Joseph skaffade sin fader och sina bröder boning, och gaf them jemwål besittningsrätt thertill i Egypti land, i then delen af landet, som war them tjänligast, nämligen i trakten Rameses, såsom Pharaon hade budet. Han försörgde sin fader och sina bröder, och hela sin faders hus, och gaf them spisning, allt efter som the hade barn till.

I hela landet fanns intet bröd, ty hungers nöden war hårdt tryckande, så att Egypten och Canaans land wille theraf försmåta. Joseph insamlade allt silfwer, som fanns i Egypten och Canaans land, för then såd, som af them köptes, och låt silfret inläggas i Pharaos hus. När så silfwer icke mer war att tillgå i Egypten och Canaans land, kommo alle Egyptier till Joseph, och sade: Skaffa oss bröd: hwarfdre skulle wi dö under tina ögon? nu är silfret allt. Joseph sade: hafwer

wer fram eder bostap, jag skall
 gifwa eder för bostapen, om
 17. silfret är allt. Therpå förde the
 sin bostap till Joseph, och han
 gaf them bröd för theras hästar,
 får, orar och åsnor, så att han
 underhöll them med bröd i thet
 18. året, för theras bostap. När
 thetta gått till ända, kommo the
 till honom thet följande året, och
 sade: wi kunne icke dölja för
 min Herre, att ej allenast allt
 vårt silfwer, utan ock all wår
 bostap är i min Herres wåld;
 wi hafwe intet mer öfrigt, in-
 för min Herre, än wåra egna
 19. kroppar, och wår jord. Swar-
 före skulle tu wilja se på, att
 wi dö och wår jord ödelägges?
 köp nu öf och wår jord för
 bröd, och låt både öf och wår
 jord blifwa Pharaos egne; gif
 öf säd, att wi måge uppehål-
 la lifwet och icke dö, och att
 20. landet icke blifwer öde. Så köp-
 te Joseph all Egypti jord åt Pha-
 rao, medan Egyptierne hwår och
 en sålde sina egor, twungne af
 then dyra tiden; och blef så lan-
 21. det Pharaos eget. Men folket
 ägtade Joseph omkring i städer,
 22. ifrån then ena ändan af E-
 23. gypten intill then andra. Preste-
 ras jord allena köpte han icke;
 24. ty them tilldelades af Pharao
 hwad the behöfde, och the lefde
 af then bestånda del, som Pha-
 25. rao gaf them; therföre sålde the
 26. sin jord. Så sade Joseph till

folket: nu mera hafwer jag köpt
 eder och eder jord åt Pharao:
 här gifwer jag eder säd, att
 27. dermed besä edra åttar. Vår 24.
 skörden inbargas, skolen I gif-
 wa femte delen theras åt Pha-
 rao; fyra delar må tjåna till
 utsäde, och till föda åt eder
 och edert husfolk och edra barn.
 The swarade: thet är tu, som 25.
 uppehållet öf wid lif; haf tu
 nåd för öf, min Herre, wi ä-
 re gerna Pharaos tjänare. Thet 26.
 28. ta gjorde således Joseph till be-
 ståndig lag, som ännu efterlefwes,
 att af Egyptens jord femtedelen
 skall höra Pharao till, presternas
 jord allena undantagen, som icke
 blef Pharaos egen.

Så bodde Israeliterna i Egyp- 27.
 ten, i landet Gosen; förwårswa-
 de sig egendom ther, woro frukt-
 samme, och förökades ganska myc-
 ket. Och Jacob lefde i Egypten 28.
 29. sjutton år, så att hela hans ål-
 der och lifstid war hundrade sy-
 ratio och sju år.

När så tiden kallades, att 29.
 han skulle dö, låt han kalla sin
 son Joseph, och sade till honom:
 om tu hafwer kärlet för mig,
 så lägg tin hand under min-
 höft, och lofwa, att tu wisar
 mig then ömhet och trohet,
 att tu icke begrafwer mig i E-
 30. gypten. Jag will ligga jämte 30.
 mina fäder. Låt tu mig fö-
 31. ras utur Egypten, och nedlåg-

gas i thetas graf. Joseph swarade: jag skall göra, som tu befäller. Jacob sade: lofwa mig thet med ed. Joseph lofwade edeligen. Då kostade Jacob sig ned till hufvudgården på sängen, att tillbedja.

Cap. 48. **I**cke långt therefter sades thet Joseph: tin fader är sjuk.
 2. Då tog han sina tvänne söner Manasse och Ephraim med sig, lät berätta Jacob och säga: tin son Joseph kommer till mig. Israel tog styrka till sig, satte sig upp i sängen, och sade till Joseph:
 3. Gud Allsmågtig uppenbarade sig för mig uti Lus i Canaans land, wålsignade mig,
 4. och lofwade, att göra mig frukt- sam och föröka mig, och låta mig blifwa stamsfader för en stor folkstara, och efter min död gifwa thetta land till en wärdelig egendom åt mina
 5. efterkommande. Tu skola för- thenskull tine både söner, som blifwer mig födde uti Egypten före min hittkomst till mig, wara mine söner. Ephraim och Manasse skola wara mine, så
 6. som Ruben och Simeon. Men the barn, hwilka tu föder efter thesa båda, skola höra mig till: the skola inberäknas under thetas bröders namn wid
 7. arfstiftet. Ty när jag kom ifrån Mesopotamien dog Rachel från mig i Canaans land,

på wägen, då ännu ett stycke war igen till Ephrat, och jag begref heime wid wägen till Ephrat, som ock kallas Bethlehem. Israel såg Josephs söner och sade: hwilke äro thesa. Joseph swarade sin fader: the äro mine söner, som Gud gifwer mig härstädes. Swarpå Jacob sade: tag them då hit till mig, att jag må wålsigna them. Men Israels ögon woro genom ålder förswagade, att han icke kunde wäl se. Therefore förde Joseph fram sina söner till honom, och Jacob kyste och omfamnade them. **E**twarefter Israel sade till Joseph: jag trodde mig icke ens kunna önska, att: så se mig, och nu hafwer Gud thertill med låtet mig så se tina barn. Då lät Joseph them gå ifrån Israels knän, och bugade sig ned med ansigtet till jorden. Sedan tog han them båda, Ephraim i sin högra hand, emot Israels wänstra, och Manasse i sin wänstra emot Israels högra, och förde them så åter fram till Israel. Då räckte Israel ut sin högra hand och lade henne på Ephraims hufvud, som war: then yngste, och sin wänstra på Manasse hufvud: med silt lade han sina händer på, ehuru Manasse war then förfödde. Han wålsignade Joseph och sade: Gud, inför hwilken mine fäder Abraham och Isaac wandrat; **G**ud,

Gud, som warer min herde i jag förthenstull Sichem, utom
från min första lefnads stund lott och delning med tina brö-
16. intill thenna dag; Angelen, der, hwilken ort jag taget med
som frälst mig ifrån alle ondt, mitt swerd och min boga, u-
wälsigne thesa ynglingar, så tur the Amoreers hand.
att the måga bära mitt och
mina faders, Abrahams och
17. Isaacs namn, och i stor myc-
tenhet wara till i landet. När
nu Joseph såg, att hans fader
hade lagt sin högra hand på E-
phraims hufwud; tyckte han thet
icke wara rätt, och fattade för-
thenstull i sin faders hand, att
föra henne ifrån Ephraims huf-
wud, och lägga på Manasses.
Sade ock till honom: icke så,
18. min fader. Thenne är then
förstfödde; lägg tin högra hand
på hans hufwud. Men fadren
19. wille icke, utan sade: jag wet
wäl, min son, jag wet helt
wäl. Af thenna stola ock folt
härstamma, han skall ock blif-
wa stor, dock skall hans yngre
bröder blifwa större än han,
och stamfader för et talrik
20. foltslag. Israel wälsignade them
som en gång på then dagen, och
sade: när framdeles någon i
Israel wil wälsigna, skall han
saga: Gud göde dig såsom E-
phraim och Manasse; så att
han ock så satte Ephraim fram-
21. för Manasse. Therefter sade Jo-
seph till Joseph: Jag döer nu,
men Gud skall wara med e-
der, och åter föra eder in i e-
der faders land. Tig stänker

jag förthenstull Sichem, utom
lott och delning med tina brö-
der, hwilken ort jag taget med
mitt swerd och min boga, u-
tur the Amoreers hand.

Therpå lät Jacob kalla sina sö-
ner till sig och sade: 49.

Warer här tillhopa, at jag
må förkunna eder, hwad eder
hända skall i tillkommande ti-
der. Blifwer tillsammans och 2.
höret, I Jacobs söner. Sö-
rer Israel eder fader.

Ruben, tu äst min förstfö-
3. de, min kraft och förstlingen
af min styrka. Tig tillhörde
företräde i wärdighet, företrä-
de i magt. Tu har rusat fram 4.
som watten. Tu skall icke haf-
wa företräde, efter tu uppstige
get i tin faders lägre. Ta bes-
mittade tu mig. I min säng
hafwer han uppstiget.

Simeon och Levi lika brö-
5. der. Sin trolofning nyttjade
the till mordwapen. Min själ 6.
komme icke in i thesas sams-
mangaddning, och min dra-
komme icke i thesas hop. I
sin wrede hafwa the dräpet
mannen, och med berädt mod
hafwa the omstörtat muren.
Förbannad ware thesas wre- 7.
de, att hon så häftig är, och
thetas grymhet, att hon så
hård är. Jag skall stingra
L thes

- lagt sig ned som ett lejon och som de
 en lejinna. Swilken skulle twin- skall fran
 ga honom, att stå upp igen? fligheter.
10. Spiran skall icke wila ifrån Napht
 Juda, icke heller lagsskiparen, radt trä,
 som af honom född blifwer, Josep
 till theß fridsförsten kommer, frodig ti
 och folken honom med lydriad qwistarne
 11. tillfalla. Han skall binda sin ren. St
 sole wid winträet, och sin ä- bitte; el
 sninnos son wid then ädla hatade he
 winqwisten. Han hafwer twa- ge behöll
 get sin klädnad i win, och sin der och
 12. mantel i drufwors blod. Röd- stadgade a
 aktigare i ögonen än win, och händer. U
 hwitare till tänderna än mjölk. Israels b
 13. Sebulon skall bo wid hafs- Af tin fa
 stranden, wid steppshammen, sätt hjelp
 och sträcka sig till Sidon. skall wälf
 14. Isaschar, strämmandes last- nelser ofn
 dragare, ligger stilla emellan med wälf
 15. gränförna. Han säg hwilostäl- liggande
 let, att thet är godt, och lans- nelser på
 det, att thet är angenämt. Han faders w
 böjde sin axel under bördan, gare än el
 och blef en störtspalkin tidnare ämnelän

- wud, och på hjeskan af then, som bär kronan ibland sina bröder.
27. Benjamin är en ulf, som sönderfliter. Om morgonen förtår han rofwet, och om aftenen utkastar han bytet.
28. These alle äro the tolf Israels stamfäder, och thetta är hwad Israel, thetas fader talade till them, så han tog afsked af them, och gaf hwar och en sin wällsig.
29. Han befalle the jemwål, och sade till them: jag samlas nu till mitt folk, begrafwer mig hos mina fäder i then tulan, som är i Ephrons, then Setheerns park, i then samma tulan, som är i parken Macpelah, gent öfwer Mamre, i Canaans land, och hwilken park Abraham köpte af Ephron, then Setheern till arfgift. Ther äro Abraham och hans hustru Sara begrafne. Ther äro Isaac och Rebecka hans hustru begrafne. Ther hufwer jag också begrafwer Lea.
30. Parken och tulan theruti, är en egendom, köpt af Seths barn. Sedan Jacob hade anbefallt sina söner allt thetta, lyfte han föttern upp på sängen, led sig och samlades till sitt folk.
31. Joseph kastade sig strax på sin faders ansigte, gret öfwer honom och kyste honom. Befallde sedan läkarena, som han hade i sin tjenst, att the skulle balsamera hans fader, hwilket the och gjorde i hela syratio dagar, såsom wanligt war, när någon dödd skulle balsameras. Och när the sju tio forgedagar, i hwilka Egyptierne begreto honom, woro förbi, talade Joseph till Pharaos husfolk och sade: Om I hafwen godhet för mig, så bringen thenna min begäran fram till Pharao: min fader förpligtade mig med ed, och sade: jag dörr nu, begraf mig i min graf, som jag låtet tilreda åt mig i Canaans land. Tu förthenstull låt mig fara upp, och begrafwa min fader. Jag skall sedan komma tillbaka igen. Pharao swarade: far gerna upp, och begraf tin fader, såsom han med ed ålagt tigt.
32. Så for Joseph upp, att begrafwa sin fader, och foro tillika med honom alle Pharaos betjänter, the äldste i Pharaos Hof, alle äldste i Egypti land, och Josephs husfolk, och hans bröder, och hans faders tillhörige. These lemnade allenast thetas barn, och thetas får och orar qwar i Gosen. Wagnar och rytteri togos och med, så att thet war en gansta stor skare. När the hade kommet till planen Atad, på andra sidan Jordan, anställdes ther en gansta stor forgeklogan, hwilken Joseph låt hållas öfwer sin

11. sin fader i sju dagar. Landets inwånare, nämligen Cananeerne, som sågo thetta förjandet på planen Atrad, sade: en stor sorg måste hafwa åkommit Egyptierna; hvarföre och sselfwa orten, som ligger på andra sidan Jordan, blef kallad Avel Mizraim (the Egyptiers sorg).
12. Jacobs söner gjorde alldeles såsom han hade befallt them. The förde honom in i Canaans land, och begrofwö honom i kulan, uti parken Macpelah: hwilken part Abraham hade köpt sig till arfgrift af Ephron then Hetheern, gent öfwer Mamre. Therefter och sedan Joseph hade begrafwet sin fader, for han tillbaka till Egypten igen, han och hans bröder, och alle the, som till hans faders begrafning följt med honom.
15. Men sedan theas fader war dödd, fruktade sig Josephs bröder och sade: kan hända Joseph är oss gramse, och wedergäller oss allt thet onda, hwarmed wi oförrättat honom. The låto förthensfull säga honom: tin fader bödd oss före sin dödd, och sade: så stolen I säga till Joseph: förlåt dock nu tina bröder thet onda och thet wäld, hwarmed the oförrättat tig; förlåt nu them, som äro tin faders Guds tjänare, theas misgärning. Men Joseph brast i tårar, wid thet the så talade till honom. När ock hans bröder gingen och föllo ned för honom och sade: se wi äre tina trålar, swarade han: frukter eder icke. Är jag i Guds ställe? nog tänkten J ondt emot mig, men Gud hafwer wändt thet till godo, på thet Han skulle göra så, som nu skett är, och wid lif uppehålla mycket folk. Tu frukter eder icke, jag skall försörja eder och edra barn. Således tröskade han them och ställte them tillfreds.
14. Så bodde Joseph i Egypten, han och hans faders hus, och lefde hundrade och tio år. Han såg Ephraims barn till tredje led, och blefwo äfwen af Machir, Manasses son, barn födde, som han i sitt sköte fick upptaga. Andteligen sade han till sina bröder: jag döer nu; men Gud warder i nåde seende till eder, och förande eder upp utur thetta landet till thet land, som Han sworet Abraham, Isaac och Jacob. Han tog thesföre en ed af Israels barn, och sade: när Gud warder eder sökande, så förer mina ben hådan. Joseph dog hundrade och tio år gammal; sedan låto the honom balsameras, och läggas i en kista i Egypten.

EXODUS

Andra Boken Mose.

1. **T**hessa äro namnen af Isra-
 2. els söner, som kommo in i
 3. Egypten med honom, och
 4. af hvilka hvar och en hade sina
 5. tillhöriga med sig: Ruben, Si-
 6. mon, Levi och Juda; Issaschar,
 7. Zebulon och Benjamin; Dan,
 8. Naphtali, Gad och Aser. Alle
 9. de som af Jacob närmast här-
 10. sammade, woro sjuttio personer.
 11. Men Joseph war redan förut i
 12. Egypten. Sedan nu Joseph blif-
 13. mit död, och alle hans bröder, och
 14. alle the som samma tid lefwat,
 15. förlödes Israels barn, och ut-
 16. trädde sig, och blefwo så gansta
 17. många och manstärkte, att landet
 18. fullt af dem uppfylltes,
 19. emellan tiden wardt en ny Ko-
 20. nige regerande öfwer Egypten,
 21. som icke kände Joseph. Then-
 22. nige sade till sitt folk: I sen, att
 23. Israels barn äro flere och man-
 24. stärke än wi sjelfwa; låtom
 25. oss förtigt omgå med them,
 26. så icke widare må skas,
 27. när the künde hånda, när trig
 28. wärdne, att the gjorde ett
 29. med wädra fiender och stridde

mot oss, och foro sluteligen boet
 ur thetta land. Therefore sattes
 11: arbetsfogdar öfwer them, som skul-
 12: le twinga them under hwarjehanda
 13: bördor, medan Pharaos lät bygga
 14: förrådsstäderna Pitom och Ra-
 15: meses. Men ju mera man twan-
 16: gade them, ju mera föröklades the,
 17: och thesto lidere blef theras antal,
 18: så att Egyptierne än mera fruktade
 19: för them, och begynte hand-
 20: tera them med stränghet, såsom
 21: trålar. The gjorde them lifwet
 22: bittert, under hårdt arbete, med
 23: kall och tegel, och mycket släpan-
 24: de på marken, samt hwarjehanda
 25: annat, hwilket the med stränghet
 26: lade på them. Konungen i Egypten
 27: befalle ock the Ebreiska Jordgum-
 28: morna, af hvilka en het Siphra
 29: och then andra Pua, och sade till
 30: them: när I hjälpen the Ebrei-
 31: ska qwinnor, ser till, när the
 32: skola föda; dr thet mankön, så
 33: dräper thet, dr thet qwinkön,
 34: så låter thet lefwa. Men Jord-
 35: gummorna fruktade för Gud, och
 36: gjorde icke så, som Konungen i
 37: Egypten.

3. Egypten besatt them; utan låta mildebarnen lefwa. Så följade Reningen i Egypten Jordgummorna, och sade till them: hvarföre gören I thetta, och låten på-
19. tebarnen lefwa? Jordgummorna svarade Pharaon: The Breifsta qwinnot äro icke så, som the Egyptiska; the första sjelfwa att hjälpa sig, så the stola föda; för än Jordgumman kommer till them, hafwa the födt.
20. Thersföre gjorde Gud väl emot Jordgummorna. Fallet förblå-
21. Des och wärdet gansta mycket. Så nu Jordgummorna fruktade för Gud, och Gud låt Israels barn allwäxa i myckenhet, besatte Pharaon allt sitt folk, och sade: allt mantön, som wärdet födt, stå i Nilströmmen, men allt qwintön låter lefwa.
- Cap. 1. En man af Levi sågte gifte sig, och tog sig hustru af samma
2. slägt. Qwinnan blef hafwande och födde en son, hwilken så hon såg wara ett wacker barn, föddolde hon honom i tre månader. Men när hon icke längre kunde fördråja barnet, tog hon en liten båt af pappas Mellar, besat honom med fet lera och beck, lade thet thet, och satte wid stranden, thet hwilket watingräs war. Systren ställte sig ett stycke thetstrån, att se till hwad barnet skulle handa.
5. När Pharaos dotter strax thespå
- gick ned till Nilströmmen att tvätta sig, och hennes jungfru följde ut med brådden af Nilen, fick hon se båten i watingraset, och besatt sin tjänstqwinna att hemta honom. Hon öppnade, och såg barnet, som lå gret, hvarföwer hon röddes till hwilken hon såde: thetta är ett af the Breiers barn. Systren frågade Pharaos dotter: Will tu, att jag gå, och kallar till mig den Breifsta qwinna, som gifwet dig, att hon ammat barnet upp åt mig. Pharaos dotter svarade: Ja: så gick pigan och hade barnets egen moder allbaka med sig. Till henne såde Pharaos dotter: Tag thet. Ja barnet och amma thet upp åt mig, jag will thet förebäta till mig. Qwinnan tog barnet, ammade thet upp, och när thet war stort blifwet, återlemnade hon thet till Pharaos dotter, som antog thet för sin son, och kallade honom Mose, ty, såde hon, ut wattenet hafwer jag taget honom.
- Flera år therefter, sedan Mose war fullwuxen, gick han ut till sinna bröder, att se på theras tunga arbete, och blef warse, att de Egyptier slog ihjäl en Öfretman, en af hans bröder. Han såg sig om hit och thit, och såg han fahn ingen människa wära thet tillrådes, slog han ihjäl Egyptiern, och gömde ned honom i

- dråg tina skor af tina fötter, ty rummet, hvarpå tu står, är ett heligt land. Och sade ytterligare: Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud och Jacobs Gud. Då skylte Mose sitt ansigt, ty han fruktade, att se på Gud. HERREN sade: Jag hafver nogsamf sett mitt folks förtryckelse, som är i Egypten; jag hafver hört utheras klagan öfwer utheras plågar; jag wärdar mig sannerligen om utheras lidande. Jag skall stiga ned, att rycka them utur Egyptiernas wäld, och att föra them upp ut: thetta land, i ett godt och widsträckt land, i ett land, som flyter af mjölk och honing, till then trakt, som the Cananeer, Setheer, Amoreer, Phereseer, Seweer och Jebuseer nu bebo. Efter nu Israels barns klagan hafwer kommit in till mig, och jag jemwål sett thet twång, hwarmed Egyptierne betwinga them; så gadd tu, jag will sända dig till Pharao. Gör tu mitt folk, Israels barn, utur Egypten. Mose swarade: Swad är wäl jag, att jag skulle gå till Pharao, och föra Israels barn utur Egypten? Gud sade: Jag skall wara med dig, och thetta är dig tecknet hertill, att jag hafwer sändt dig; när tu fört folket ut ut Egypten, skola the hälla Guds tjänst på thetta berget. Mose swarade Gud: när jag kommer till Israels barn, och säger till them: edra faders Gud hafwer sändt mig till eder, och the fråga mig: huru heter han? hwad skall jag så swara them? Gud sade till Mose: Jag skall wara then jag wara skall. Och sade: så skall tu swara Israels barn: Jag skall warat. Han hafwer sändt mig till eder. Och Gud sade ytterligare till Mose: så skall tu säga till Israels barn: HERREN, edra faders Gud, Abrahams Gud, Isaacs Gud, och Jacobs Gud hafwer sändt mig till eder; thetta är mitt namn och min påminnelse i alla tider. Gadd och församla the äldsta af Israel, och säg till them: HERREN, edra faders Gud, Abrahams, Isaacs och Jacobs Gud, hafwer uppenbarat sig för mig, och sagt: Jag hafwer sett till eder, och till thet, som eder wedersfaret är i Egypten. Jag hafwer sagt, jag skall föra eder upp utur then Egyptiska förtryckelsen, in uti Cananeernas, Setheernas, Amoreernas, Phereseernas, Seweernas och Jebuseernas land, ett land, som flyter af mjölk och honing.

4. **E**t skola the höra tin röst; **Tu** och the äldste af **Israel** skolen gå in till **Konungen** i **Egypten**, och säga till honom: **SEKRETT**, the **Ebreers** **Gud** hafwer uppenbarat sig för oss; och nu låt oss gå tre dagsresor in uti öknen, att wi må offra inför **SEKRETT** vår **Gud**.
5. **Jag** wet väl, att **Konungen** i **Egypten** icke gifwer eder lof, att gå bort, icke ens, så han warder kännande min starka hand. Men jag skall utsträcka min hand, och straffa **Egypten** med allahanda mina under, som jag the inne warder gärande; thärefter skall han låta eder fara. Jag skall och låta thetta folket winna ynnest hos **Egyptierna**, så att när **J** åter bort, **J** icke skolen utgå med tomma händer. Swar och en qwinna skall begära af sin granbustru, och af then, som bor i samma hus med henne, silver, och guld-kärl, och kläder, hwilket allt **J** skolen lägga till edra söners och döttrars händer, så att **J** tagen thet med utur **Egypten**.
6. **J** swarade och sade: men om the tro mig, och icke wilja höra hwad jag talar, utan säga **SEKRETT** hafwer icke uppenbarat sig för dig? Så sade **HERREN** till honom: hwad äro det, som tu hafwer i tin hand? Han swarade: en staf. **Gud** sade: kasta honom ifrån dig ned på marken. **Mose** kastade honom ned på marken, och han blef en orm, så att **Mose** flydde undan för honom. **HERREN** sade till **Mose**: räck ut tin hand, och fatta honom om stjerten, hwilket när **Mose** gjorde, blef han i **Mose** hand en staf igen. På thet the skola tro, sade **Gud**, att **SEKRETT** thetas faders **Gud**, **Abrahams** **Gud**, **Isaacs** **Gud** och **Jacobs** **Gud** hafwer uppenbarat sig för dig. Ytterligare sade **HERREN** till honom: stick tin hand uti tin barm; han stack henne uti barmen, och när han drog henne ut, war hon af spetalsta hwit som snö. **Gud** sade åter: stick tin hand an en gång uti tin barm. **Mose** stack henne i barmen, och när han drog henne ut igen, war hon lifa som then öfriga kroppen på honom. Om the icke tro dig, sade **Gud**, eller bewetas af thet ena tecknet, skola the dock sätta tro till thet andra. Stulle the och twifla om bägge thetas sannfardighet, och icke göra hwad tu säger, så tag watten utur **Nilströmmen**, och gjut thet ut på torra landet, och thetta watten, som tu taget ur **Nilströmmen**, skall blifwa blod på torra landet. Så sade **Mose** till **HERREN**:

10. **MOSE:** Ach! Herre, jag hafwer ingen färdighet att tala; hwartentid hafwer jag tillförene haft, ellet hafwer jag fått, sedan Tu talat till tin tjänare; ty jag hafwer ett swårt malföre och tungt
11. **uttal.** **HERRN** swarade honom: hwilken är thet som gifwet människan mun? hwilken gör then ena dumm, en annan döf, then ena seende, en annan blind? är thet icke Jag,
12. **SARRETI.** Gad nu förthen skull; Jag skall wara med tin mun, och lära dig hwad tu bör
13. tala. Men Mose sade: Ach! Herre, sänd hwem Tu will. Då
14. blef **HERRN** mycket vred öfwer Mose, och sade: Är icke Aaron, af Levi slägte, tin broder? Jag wet ätt han kan tala med färdighet. San går nu ut, att motta dig; han ser dig, och sagnar
15. sig thet öfwer af hjertat. Till honom skall tu tala och lägga orden i hans mun. Jag skall wara med tin mun, och med hans mun, och skall lära eder
16. hwad I bören göra. San skall tala på tina wagnar till folket; han skall wara dig i stället för mun, och tu skall wara honom
17. i stället för Gud. Tag och thena stafwen i tin hand, med hwilken tu skall göra tecknena.
18. Då gick Mose tillbaka till Jethro sin Swärfader, och sade till honom: låt mig fara bort, att jag må återkomma till Mitt broder, som är i Egypten; och se om the ännu lefwa, hwara till Jethro swarade Mose: gad i frid: **HERRN** hade och sagt till Mose, så han ännu war i Midian: far tillbaka in i Egypten; alle the, som stått efter ditt lif, äro nu mera döda. Mose tog förthen skull sin hustru och sina söner; satte them på en åsna, och for tillbaka till Egypten. Så tog han och Guds staf med sig i sin hand. Och **HERRN** sade till Mose: medan tu nu far tillbaka till Egypten, kom ihog alla the under, hwilka jag gifwet dig magt att göra, så att tu gör them inför Pharaon. Jag skall förstöka hans hjerta; han skall icke låta folket fara bort. Men tu skall säga till Pharaon: Så säger **SARRETI:** Hrael är min förstfödde son: Jag befäl ler dig, låt min son fara bort, att han må tjäna mig; om tu nekar honom fara, skall jag dräpa tin förstfödde son.
- Men under resan på ett ställe thet the wero öfwer natten, mötte **HERRN** Mose, och hotade att döda honom. Då tog Zippora en knif, omskar sin son, och kastade förhuden för Moses fötter, sägande: tu äst mig en blodbrudgumme, hwarefter Gud lemnade Mose. Hon sade blodbrudgumme för omskarvens skull.

14. såsom när J haden strå. Och Skrifwärena af Israels barn, som Pharaos fogdar hade satt öfwer dem, blefwo slagne, under thet fogdarne sade: hwarfdre hafwen J icke, hwarthen i går eller i dag fullkomnat thet eder ålagda arbetet, såsom tillfdrene?
15. Skrifwärena af Israels barn gingo förthenstull in till Pharao, jämrade sig, och sade: hwarfdre handterat tu så tina tjånare?
16. Intet strå gifwes åt tina tjånare, och likasullt befaller oss, att tillwerka teglet. Tine tjånare blifwa slagne, och skulden 17. är dock hos titt eget folk. Pharao swarade: J ären syflöldse, ja, syflöldse; thefdre sågen J: låtom oss gå och offra in för vår Gud. Går nu strax bort, och görer edert arbete; strå skall icke gifwas eder, men teglet stolen J leswerera efter thet en gång fastställda antalet.
19. När således befallt blef, att intet skulle afkortas af teglet för hwarje dags arbete, sågo Skrifwärena af Israels barn, att theras elände icke kunde hjälpas, och som the träffade Mose och Aaron, hwille stodo them till mötes, så the gingo ut ifrån Pharao, sade the till them: **HEXER** skall se på eder och döma, efter J gjort oss wederstyggeliga för Pharao och hans tjånare, så att J och gifwet them swerd i händerna, att dräpa oss.
22. Så gick Mose åter till **HEXER**, och sade: Serre, hwarfdre gör Tu så illa mot thet folk? hwarfdre hafwer Tu nu såndt mig? Ifrån then stund jag gick in till Pharao, att tala i titt namn, hafwer han ju mer och mer plågat thetta folk, och Tu hafwer alldeles icke fräkt titt folk. **HEXER** swarade Mose. Tu thefdre skall tu så se, hwar jag skall göra med Pharao. Twungen af en stark hand, skall han låta them fara bort; twungen af en stark hand skall han drifwas them utur sitt land.
23. Och **HEXER** talade ytterligare till Mose och sade till honom: Jag är **HEXER**; Jag uppenbarade mig för Abraham, Isaac och Jacob, såsom then Allsmågtige Guden, men mitt namn **YHWH** gjorde Jag them icke kunnigt. Jag upprättade ej allenast med them mitt förbund, att gifwa them landet Canaan, uti hwilket the wandrade såsom främlingar, utan Jag hafwer och hört Israels barns suckan öfwer then tråldom, hwarmed Egyptierne betunga them. Jag skall tänka på mitt förbund. Säg tu förthenstull till Israels barn: Jag är **HEXER**. Jag skall befria eder ifrån the bördor,

der, under hvilka Egyptierne twinga eder; Jag skall frälsa eder ur eder trældom, och med utdräkt arm och stora straffdomar bewisa, att I hören mig som egna till. Jag skall upp-taga eder till mitt folk, och waza eder Gud. I stolen för-stä, att jag är **HERREN** eder Gud, ihä samme, som be-fräst eder ifrån the bördor, under hvilka Egyptierne be-twinga eder. Jag skall föra eder in i thet landet, som jag swuret Abraham, Isaac och Jacob, att gifwa; Jag skall stänka eder thet till egendom, Jag **HERREN**. Allt thet-na talade Mose till Israels barn; men the hörde icke Mose för the-rens själs ångest och för then här-ns trældomens skull.

10. Då befalle **HERREN** Mose 11. och sade: Gå tu in till Pha-ro, Konungen i Egypten, och säg honom, att han låter I-sraels barn fara bort utur sitt 12. land. Mose svarade inför **HER-REN** och sade: Vår Israels barn icke höra mig, huru skul-let Pharaos göra thet? Jag är 13. öfvertygad att föra ordet.

14. Då **HERREN** talade än- 15. sware till Mose och Aaron, 16. om them befäling till Isra- 17. elns barn och till Pharaos, Konun- 18. gen i Egypten, för att utföra I- 19. sraels barn utur Egypten.

These äro stamfäder för the af 14. dem härkomna slägter. Rubens söner, Israels förstfödde sons, wo-ro Hanoah, Pallu, Hezron och Charmi; These äro Rubens släg-ter. Simeons söner woro Zemuel, 15. Jarmin, Ohad, Jachin, Zohar och Saul, then Cananeiskans son; These äro Simeons slägter. The- 16. se äro Lewi söners namn, efter the-rens slägterregister: Gerson, Re-hat och Merari. Lewi lifstid war hundrade trettio sju år. Gersons 17. söner woro Dibui och Simej, stam-fäder för the-rens slägter. Rehats 18. söner woro Amram, Jizear, He-bron och Uziel. Rehats lifstid war hundrade trettio try år. Merari sö- 19. ner woro Maheli och Musi. These äro Lewi slägter, efter the-rens slägt-register. Och Amram tog sin For- 20. brors dotter Jochebed till hustru, som födde honom Aaron och Mo-se. Amrams lifstid war hundrade trettio sju år. Jizears söner woro 21. Korah, Nepheg och Sichri. Uziels 22. söner woro Misael, Elzaphan och Sichri. Och Aaron tog Elizaba 23. Amminadabs dotter, Nahesons sy-ster till hustru; hon födde honom Nadab, Abihu, Eleazar och J- 24. thamar. Korahs söner woro Ab- 25. sir, Elkana och Abiasaph; These äro the Korahiters slägter. Och 25. Eleazar Aarons son tog sig hu- stru af Puthiels dottrar, hon föd- de honom Pinehas. These äro Lewi-

- Drottinnas skänfader efter deras
 slägtreglister.
26. Ofröwandande Aaron och Mo-
 se äro the, hwilla HERREN be-
 fallte, att föra hela Israels folk
27. utur Egypten. The äro och the,
 som talade till Pharao, Konungen
 i Egypten, att the måtte föra I-
 sraels barn therrutur. Theanne Mo-
 se och theanne Aaron war thet.
28. Och när HERREN talade till
29. Mose i Egypten, sade HERREN
 till honom således: Jag ä: HER-
 RENT, såg till Pharao, Ko-
 nungen i Egypten, allt hwad
30. jag nu talat, med dig. Mose
 swarade inför HERREN: emes-
 dan jag ä alldeles ostidlig att
 föra ordet, huru skulle Pharao
 göra hwad jag säger?
1. 2. Så sade HERREN till Mose:
7. Jag hafwer satt dig såsom en
 Gud för Pharao; och Aaron,
 tin broder, skall wara tin Pro-
 2. phet. Tu skall tala allt thet
 Jag befaller dig, och Aaron,
 tin broder, skall tala thet in-
 för Pharao, att han låter I-
 sraels barn fara bort utur sitt
3. land. Jag will förhärda Pha-
 raos hjerta, så att jag må gö-
 ra mina teckn och under män-
4. ga uti Egypten. Pharao skall
 icke höra eder. Men jag skall
 bewisa min magt uti Egypten,
 och utföra hela mitt folk I-
 sraels barn therrutur genom sto-
5. ra straffdomar. Egyptierne
 stola förstå, att Jag ä: HER-
 RENT, när Jag bewisar min
 magt öfwer them, och förer I-
 sraels barn utur deras land.
- Mose och Aaron gjorde alldeles
 så, som HERREN hade befallt
 them. Mose war ättio år gammal,
 och Aaron ättio år gammal,
 the talade inför Pharao.
8. När sade HERREN till Mo-
 se och Aaron: Endå Pharao sä-
 9. ger till eder: bewiser eder tan-
 lan med något underwert, skall
 10. jag befalla Aaron, att han ta-
 ger sin staf, och kastar honom
 fram för Pharao, att stafwen
 warder en orm. När förthen-
 11. ic
 12. skull Mose och Aaron gå till
 Pharao, gjorde the alldeles så,
 som HERREN hade befallt.
 Aaron kastade sin staf fram för
 Pharao och hans tjänare; och
 stafwen wardt en orm. 13
 Pharao framkalla wisa och swar-
 14. konstiga; och the Egyptiske teck-
 tydare gjorde öfwen genom deras
 15. holska konstet thet samma. The
 kastade från sig hwar och en sin
 staf, och stafwarne wordo ormar;
 men Aarons staf uppslode the
 16. andras stafwar. Därwid blef
 17. Pharaoos hjerta förstäckadt, så
 att han icke hörde them, såsom HER-
 18. RENT hade sagt.
19. Therrföre sade HERREN till
 Mose: Pharaoos hjerta ä: hårdt;
 han will icke låta folket fara
 bort,

15. bort. Vad tu i morgon till honom, som så går ut till älfwen, och ställ dig wid brådden af älfwen, och följ honom till mörtes; tag och skäfwen i tin hand; 16. som waret wänd i en arm; och säg till Pharao: **SÄXXVII** the Ebreers Gud hafwer sändt mig till dig, och befaller dig; lät mitt folk fara bort, att de må offera inför mig i önen. 17. Nu, efter tu hittills icke hört mig, så säger: **SÄXXVIII** the: hvar skall tu förstå, att jag är **SÄXXVIII**; Jag slår nu watten, som är i älfwen, med theenna staf, som jag hafwer i min hand, så att watten skall wändas i blod, fiskarne, som äro i älfwen stola dö, älfwen skall stinka, och Egyptierne skuggas wid att dricka watten utur älfwen. **HERREN** befalle och Mose att säga till Aaron: tag tin staf och sträck ut tin hand emot watten i Egypten, emot älfwar, strömmar, sjöar och alla ställen, the watten samlas, så att allt warder blod, och thet blifwer blod i hela Egypti land, både i trä och sten-kärl. Mose och Aaron gjorde alldeles så, som **HERREN** hade befallt. Aaron lyfte sin staf, och slog watten uti älfströmmen för Pharaos och hans tjänares ögon, så att allt watten, som war theruti, blef wändt

i blod, och fiskarne theruti döga, 21. och älfwen stank, och Egyptierne icke kunde dricka watten utur älfwen, och thet war blod i hela Egypten. The Egyptiske tecknethydrer gjorde på samma sätt genom theas döfda konst, så att Pharaos hjerta wardt förstodadt, och han icke hörde Mose och Aaron, såsom **HERREN** hade sagt them. Pharao wände om, gick hem och lade icke heller thetta på hjertat. Men alle Egyptier grofwo ut med älfwen efter watten att dricka, the kunde icke dricka af thet, som war i älfwen. Hela sju dagar warade thetta, sedan **HERREN** hade slaget älfwen.

S herefter sade **HERREN** till Mose: gå in till Pharao och säg honom; thetta är hwad **SÄXXVII** befaller: lät mitt folk fara bort, att the må offera inför mig. Om tu wägrar them thet, straffar Jag nu alla tina landsändar med paddor, så att Nilströmmen skall uppvälla paddor, hwilka stola stiga upp och gå in i titt hus, i tin sofwekamare och i tin sång; i tina tjänares och titt folks hus; i tina bakugnar och baktråg. Paddorna stola stiga upp på dig och titt folk och alla tina tjänare. **HERREN** sade och till Mose: befall Aaron, att han

B 2 sträck

- sträcker ut sin hand och sin staf emot floder och strömmar och sjöar, så att paddorna stiga upp öfver Egypten. Aron sträckte ut sin hand emot watten uti Egypten, och paddorna stego upp och öfvertäckte landet. Tecknetydarena gjorde på samma sätt genom thetas dolda konstler, så att paddorna uppstego öfver Egypten.
8. Då lät Pharao kalla Mose och Aron, och sade: beder HERREN, att han tager bort paddorna från mig och mitt folk; jag skall då låta edert folk fara bort, att the må offera inför HERREN. Mose svarade Pharao: haf tu then åran fram för mig, och lägg mig före, wid hwad tid jag skall bedja för dig och tina tjänare och ditt folk, att paddorna skola warda fördrefna ifrån dig och tina hus; i Nilströmmen allena skola the quar blifwa.
10. Pharao sade: i morgon. Mose svarade: så, som tu hafwer sagt; på thet tu må förstå, att ingen är såsom HERREN.
11. wår Gud. Paddorna skola wita ifrån dig och tina hus och tina tjänare och ditt folk; i Nilströmmen allena skola the quar blifwa. När då Mose och Aron gått ut ifrån Pharao, bad Mose HERREN om thet, som han lofwat Pharao angående paddorna. Och HERREN gjorde så, som Mose sagt. Paddorna dogo bort utur husen och gårdarna och fälten. Egyptierne fastade dem allestädes tillsammans i hopar, så att landet stank theraf. Men Pharao, när han såg, att han fått lindring, förhärdade sitt hjerta, och hörde icke Mose och Aron, såsom HERREN hade sagt.
- Då sade HERREN till Mose: befall Aron, att han sträcker ut sin staf och slår på stoftet i marken, att thet blifwer mygg i hela Egypten. The gjorde så. Aron sträckte ut sin hand tillika med stafwen, och slog på stoftet i marken, att swermar af mygg kommo på människor och boskap; allt stoft i marken blef mygg i hela Egypten. Tecknetydarena gjorde på samma sätt genom thetas dolda konstler, att the skulle frambringa mygg, men the kunde icke. Myggswermarna woro på människor och boskap. Då sade tecknetydarena till Pharao: thetta är Guds finger. Men Pharaos hjerta war ändå förstockadt, och han hörde icke Mose och Aron, såsom HERREN hade sagt.
- Och HERREN sade till Mose: Skynda dig i morgon, och ställ dig inför Pharao, som då går ut till wattenet, och säg till honom: Thetta är hwad HERREN befaller; låt mitt folk

11. folk fara bort, ätt the offera in för mig. Om tu icke låter mitt folk fara bort, sänder Jag nu öfwer dig och dina tjänare, öfwer ditt folk och i dina hus stingande flugor, så att Egyptiernas hus skola blifwa fulla theraf, och likaledes landet
 12. hwaruti the bo. Men med landet Gosen, hwaruti mitt folk hafwer sitt hemwist, skall Jag på samma thenna tiden göra något besynnerligt, så att inga stingande flugor ther skola finnas, på thet tu må förstå, att Jag **HERRE** är närwarande i detta land. Jag skall så skilja mellan mitt folk och ditt folk, att the förra skola hafwa ingen länning af plågan. I morgon skall thetta tecknet ske.
 13. Och **HERREN** gjorde så: En öfswelig myckenhet af stingande flugor kom in i Pharaos och hans tjänares hus; och öfwer hela Egypten blef landet förderfwadt af the stingande flugorna. Då lät Pharao kalla Mose och Aaron, och sade: gåt ut ifrån mitt land, in för eder Gud. Mose svarade: thet låter icke mig. Vi måste offera inför **HERRE** war Gud så som det en styggelse för Egyptierna. När wi då offera, som Egyptierne styggat på, och the se thet, må de icke warda öf stenande?

Tre dagstesor måste wi gå in i ötnen, och thet offera inför **HERRE** war Gud, såsom han warder öf befallande. Pharao sade: jag will låta eder fara bort, att I må offera inför **HERRE** eder Gud, i ötnen; går allenast icke mycket långt härifrån, och beder nu för mig. Mose svarade: så snart jag gått ut ifrån dig, skall jag bedja **HERRE**. I morgon skola flugorna wara bortdrifna ifrån Pharao, ifrån hans tjänare och folk. Bryte allenast Pharao icke widare sitt löfte, så att han icke låter folket fara bort, att offera inför **HERRE**. Ed gick Mose ut ifrån Pharao, och bad **HERREN**. **HERREN** gjorde också så, som Mose hade sagt. Flugorna foro ifrån Pharao, ifrån hans tjänare och folk; icke en enda fanns mera kvar. Men Pharao förhärdade sitt hjerta öfwen thenna gången, och lät folket icke fara bort.

Sherföre sade **HERREN** till Mose: gå in till Pharao och säg honom: thetta är hwad **HERRE** the Ebreers Gud befäller; låt mitt folk fara bort, att the må offera inför mig. Om tu nekar them fara och annu kvarhåller them, så är **HERRE** hand öfwer din bostad på

- på marken, öfwer hästar, & snor, kameler, oxar och får med
4. grufwelig pestilentia. **HERRN** skall göra en besynnerlig skillnad emellan Israeliternas bostap och the Egyptiers; af them som höra Israels barn
 5. till, skall icke något dö. Här till utsatte **HERRN** en viss tid, och sade: i morgon skall **HERRN** göra thetta, i landet. **HERRN** gjorde och alldeles så,
 6. dagen therefter. Allhandas Egyptiernas bostap dog; men af Israels barns saknades icke ett enda.
 7. Pharaos sände ut, och icke ett enda fanns dödt af Israeliternas bostap. Icke theß mindre blef Pharaos hjerta hårdt, så att han icke lät folket fara bort.
 8. Då sade **HERRN** till Mose och Aaron: tager storstens sot, så mycket som får rum i ödra händer, och Mose skall kasta thet upp i wäddret uti Pharaos närvaro. Såsom stoft skall thet sprida sig ut öfwer hela Egypten, och både på människor och bostap blifwa hetsigt utslag med etterbölder, i hela Egypten.
 9. Mose och Aaron togo storstens sot, och ställte sig inför Pharaos. Och Mose kastade thet upp i wäddret, så att hetsigt utslag med etterbölder blefwo både på
 10. människor och bostap. Sjettio tecknethydarna kunde ej stå qwar hos Mose för böldernas skull, ty bölderna angrepo så wäl tecknethydarna; som alla öfriga Egyptier.
 - Men **HERRN** besöckade Pharaos hjerta, så att han icke hörde Mose och Aaron: såsom **HERRN** hade sagt Mose.
 - HERRN** sade förthenstullt ä nyo till Mose: Skynda dig i morgon, och ställ dig inför Pharaos, och säg till honom; thet ta du, hwad **HERRN**, the Ebreers Gud, befäller: lät mitt folk fara bort, att the må offra inför mig. Annars sänder Jag ifrå thenna stund alla mina plågor öfwer dig sjelf, dina tjånare och ditt folk, på thet tu skall förstå, att ingen är såsom Jag i hela werlden. Tu redan hade jag utsträckt min hand, och stolat på dig och ditt folk med pestilentia; att tu ej mera skall finnas på jorden; men Jag hafwer endast thesfordra lätet dig blifwa qwar; att Jag skulle bewisa på dig min magt och göra mitt namn kunnigt i hela werlden. Om du dare qwarhåller mitt folk, att the icke så fara bort, låter Jag wid thenna tiden i morgon, ett grufweligt hagel i stor myckenhet nedfalla, hwars like alldrig waret i Egypten, ifrå then tid thet först blef bebyggt, tills nu. Så sänd förthenstullt och förwara din bostap, och all thet du hafwer ute på markens alle människor och bostap, som war-

merka fundotta på marken, och
 icke blifvare inbrantade i husen,
 stola af haglet blifva ihjälslag-
 20. ne. The af Pharaos tjänare, som
 fruktade för HERRENs ord,
 läto och sin betjäning och boskap
 21. stäpa inlagas i hus; men the som
 icke aktade HERRENs ord,
 läto them blifva ute på marken.
 22. Så sade HERREN till Mose:
 Stäck ut din hand upp åt him-
 meln, att the må hagla öfver
 hela Egypten, öfver männis-
 skor, öfver boskap och öfver
 all gröda på marken uti Eryp-
 23. ten. Mose räckte ut sin staf upp
 åt himmeln, och HERREN lät
 dundret och hagel komma, så att
 den flög på jorden, och HER-
 REN lät hagel i stor myckenhet
 nedfalla öfver Egypten. Haglet
 och elden för om hvarannat så
 smafvetigen, att the: like aldrig
 höllt på något ställe i Egypten,
 sedan the först fick inbyggare.
 Haglet ihjälslag öfver hela Eryp-
 ten allt hvad fanns på marken,
 allt af människor och boskap. The
 öfver all grödan på marken, och
 öfver allt alla trädn. I landet
 blef allena, ther Israels barn
 bodt, icke intet hagel.
 Så sade Pharaos och lät kalla
 Mose och Aaron, och sade:
 Jag besver thenna gången syn-
 den HERRETT de rättfär-
 digas jag; och mitt folk de
 oskyldige. Bedet HER-

24. RET, att dundret och hag-
 let, som han komma lätet, de-
 terredunder, så skall jag låta er
 der fara bort, och I stolen icke
 längre blifva kvarhållne.
 Mose svarade honom: Så snart
 29. jag gått ut ur staden, skall jag
 uträcka mina händer till HER-
 RET; dundret skall upphöra,
 och thet skall icke hagla mer;
 på thet tu skall förstå, att lan-
 det hörer HERRETT till. Dock 30.
 wet jag, att tu och tine tjäna-
 re ännu icke frukten för HER-
 RET Gud.

31. Linet och bjugget blef nedslaget,
 ty bjugget hade redan gått i
 ar, och linet hade knoppat sig.
 Men hwetet och spelten blef icke
 32. nedslagen; ty både woro senfärd.

Sedan Mose så gått ut ifrån
 Pharaos, och utur staden, räckte
 han ut sina händer till HER-
 REN, och dundret och haglet
 wände igen, och intet regn föll
 mer på jorden. Men när Pha-
 34. rao såg, att regnet och haglet och
 dundret wändt igen, syndade han
 ännu ytterligare och förhärdade sitt
 hjerta, både han och hans tjäna-
 re. Pharaos hjerta var förstoc-
 35. kadt så att han icke lät Israels
 barn fara bort, såsom HERREN
 hade sagt genom Mose.

Så sade HERREN ä nyo till Mo-
 10. se: Gå in till Pharaos, I G.
 ty

- ty Jag hafwer förhådat hans och hans tjänares hjerta, på thet Jag må bewisa thesa mina tecken ibland them; och på thet tu må förtälja för dina barn och barnabarn mina stora gerningar och tecken, som Jag låtet ske ibland the Egyptier, och J mågen förstå, att Jag är **SEKXRTI**. Mose och Aaron gingo in till Pharao, och sade till honom: thetta är hwad **SEKXRTI**, the Ebreers Gud, befaller: huru länge will tu icke förödmjuka mig inför mig? låt mitt folk fara bort, att the må offera inför mig. Om tu än widare vägrar mitt folk att fara bort, låter jag i morgon gråshoppor komma inom dina landsändar, hwilka skola så öfvertäcka jorden, att hon icke skall kunna ses. The skola uppfräta hwad ännu fått blifwa kvar och eder öfrigt är efter haglet; the skola förderfwa all träd, som till edert gagn uppväxa utur marken; the skola uppfylla dina och dina tjänares och alla Egyptiers bus; hwilket hwarken tine såder eller försåder sett ifrån then tid, the begynte bo här i landet, intill thenna dag. Therepå wände Mose sig bort, och gick ut ifrån Pharao.
7. Då sade Pharao's tjänare till honom: huru länge skole wi li
- da thesa pågörelser? Mit människors fara bort, att the må offera inför **SEKXRTI** thesas Gud. Eller hafwer tu ännu icke blifwet warse, att Egypten är förderfwad? Mose och Aaron åter kallades thes förre till Pharao, som så sade till them: går åstad och offerer inför **SEKXRTI** eders Gud. Men hwilke och huru många äro nu the, som skola gå? Mose svarade: Wi måste gå unge och gamle, wi måste gå med våra söner och ödörrar, med vår både mindre och större bostap; ty öf. är befallt, att hålla **SEKXRTI**'s högtid. Pharao sade: rätt så, wäro **SEKXRTI** med eder, som jag skall låta eder fara bort med edra barn; J röjen sjelfwe, att J hafwen ondt för händer. Icke så; utan J, fullwaxne män, går åstad och offerer inför **SEKXRTI**; thet är ju thetta, som J åstunden. Och man dref dem bort ifrån Pharao's ögon.
- Då sade **HERREN** till Mose: sträck ut din hand öfwer Egypten, att gråshoppor må fara upp öfwer landet, och förtäro all gröda, som blifwet kvar på marken efter haglet. Mose gjorde så. När han räckte ut sin staf öfwer Egypten, låt **HERREN** öfwanwäder blåsa öfwer landet hela then dagen och hela

hela then natten, så att östanvädret hade om morgonen fört gräs-
 14. höfarna med sig. The forp upp öfwer hela Egypten, och förblef-
 wa innom alla theß gränfor i o-
 dräglig myckenhet, hwars life till-
 15. icke heller warder kommande. The öfwertäckte och förbräde hela
 landet; the förtärde all gröda på
 marken, och all träs frukt, som
 hoglet lämnat öfrig, så att intet
 grönt war mera qwar på trån,
 eller grödan i marken, öfwer hela
 16. Egypten. Då låt Pharaos strax
 kalla Mose och Aaron till sig, och
 sade: Jag hafwer syndat emot
 17. **HERREN** eder Gud, och es-
 mot eder. Förliät mig min
 synd allenast thenna gången, och
 beder **HERREN** eder Gud för
 mig, att Han dock afwänder
 ifrån mig thenna dödande plä-
 18. gan. Mose gick ut ifrån Pha-
 ras, och bad inför **HERREN**.
 19. **HERREN** wände och wädret i
 ganska starkt wästan, som förde
 bort gräshopporna, och störtade them
 i öden hafwet. Icke en enda af
 dem blef qwar innom hela Egyp-
 20. tens gränfor. Men **HERREN**
 öfverföde Pharaos hjerta, så att
 icke låt Israels barn fara bort.
 21. Öfverföde sade **HERREN** åter
 till Mose: Sträck ut tin hand
 22. mot himmelen, så att tjockt
 23. öfver med komma öfwer E-
 24. gypten. Mose sträckte ut sin hand

emot himmelen, och öfwer hela E-
 gypten blef så mörkt, som thet plä-
 gar wara wid midnattstid. Mör-
 kret warade i tre dagar. Then e- 23.
 ne såg icke then andra, och ingen
 rörde sig utur stället hela tre da-
 garna. Men hos Israels barn war
 ljusst, allestädes thet the bodde.

Då låt Pharaos kalla Mose och 24.
 Aaron till sig, och sade: går du
 stad, och offerer inför **HER-
 REN**, allenast eder bostap
 både mindre och större blifwe
 här qwar. Edra barn må följa
 med eder. Mose swarade: Tu 25.
 måste och tillåta, att wi tage
 med oss, hwaraf wi skole för-
 råtta offer och brännoffer in-
 för **HERREN** wår Gud.
 Wi böre hafwa med oss wår 26.
 bostap; icke en klöf skall blifwa
 tillbaka. Ty theraf böre wi ta-
 ga att offra inför **HERREN**
 wår Gud, och wi wete icke
 hwad wi sonom offra måge,
 innan wi komme fram på stäl-
 27. let. Men **HERREN** förstökade
 Pharaos hjerta, så att han icke
 wille låta them fara bort, utan
 sade till Mose: gack ifrån mig, 28.
 atta dig, att tu icke mera kom-
 mer för mina ögon; om tu nå-
 gon gång hädanefter wisar dig
 inför mig, skall tu dö. Mose 29.
 swarade: alldeles som tu säger;
 jag skall alldrig mer komma
 för tina ögon.

E

Imede

Cap. 11. **S**medlertid hade **HERREN** sagt till Mose: Annu en plåga skall Jag låta komma öfver Pharao och the Egyptier. Therefter skall han icke allenast låta eder med allone fara bort, utan och drifwa eder härifrån.

2. Tala tu förthen skull med ditt folk, både män och qwinnor, att the begära hwar och en af sina wänner silfwer och guld.

3. **K**äril. **HERREN** hade och alla redan låtet folket vinna gnest hos Egyptierna, och Mose sjelf war högt öftrad öfwer hela landet, både af Pharaos tjänare och the öfriga Egyptier. Mose sade förthen skull till Pharao: thetta är hwad **HERRN** talat: wid midnatts tid skall Jag utgå i Egypten, och allt förstföddt skall dö i landet, ifrån Pharaos förstfödda och efterträdare i regeringen, intill tjänsteqwinnsans förstfödda, som wid qwarnen arbetar, så och allt förstföddt i bland bostapen. En stor jåmmer skall höras öfwer hela Egypten, hwars like förrut aldrig waret, och icke heller här danester blifwa skall. Men hos alla Israels barn skall icke en hund röra sin tunga, hwarken emot folk eller bostap, på thet **J** stolen förstå, hwad stillnad **HERRN** gör emellan Egyptierna och Israeliterna. Då skola alle these tine tjänare

komma ned till mig, kasta sig till jorden för mig, och fara bort, tu och allt folket, som skall följa med dig. Och så skall jag fara härifrån. Therepå gick Mose ut ifrån Pharao, som war ganska wred.

Och emedan **HERRN** hade sagt till Mose: Pharao skall icke höra eder, på thet Jag må låta många under ske uti Egypten; gjorde jemwäl Mose och Aaron icke alla thesa under: inför Pharao, hwilkens hjerta **HERRN** hade förstöckat, så att han icke lät Israels barn fara bort utur sitt land.

Men till Mose och Aaron hade **HERRN** talat, medan the ännu woro i Egypten, och sagt: thenne månaden skall af 2 eder räknas såsom then förste; af honom stolen i begynna månaderna i året. Säger till hela Israels menighet: På tionde dagen i thenna månaden, skall hwar och en hufvader ibland eder taga ett lam, ju ett lam för hwarje hushåll. Och om i något hushåll icke finnas så många, att the kunde förtära ett lam, skall hufvadren med sin närmaste granne taga ett tillhoppa, efter antalet af personerna, så att these efter uträkning blifwa tillrädelige, att förtära lammet. Thetta skall wara

wara utan lyte, en hanne, och arsgammalt. Så wdt af får, som af getter kunnen J taga

6. thet. J stolen förwara thet hos eder till fjortonde dagen i samma månad, så hwarje hop utt Israels menighet skall slagta thet, sedan solen gått ned och

7. innan natten börjats. Af blodet stolen J taga, och stryta på båda dörrposterna och öfra dörtrödet af the hus, i hwilka lammet af eder warder ätet.

8. J stolen äta thet, samma then natten, stekt wid eld; med osyradt bröd, och bittert salt

9. stolen J äta thet. J stolen äte äta thet rått, eller kokadt i watten; utan stekt wid eld, med huswud, fötter och inself

10. wor. Äte hellet stolen J låta något theraf blifwa qwar till morgonens; de så något öfrigt stolen J uppbränna thet i eld.

11. När J äten thet, stolen J vara omgjordade kring edra kinder, hafwa edra stor på edra fötter och edra stafwar i händerna, och äta så, som the thet hafva till wägs. Thet de

12. Pasch inför **SKRÄLL**. Jag skall fara igenom Egypten, denna natten, och ihjälslå allt skräddet i landet, både ibland människor och bestar, och på alla Egyptens Gudar skall Jag hwisfa mina straffdomar, Jag

13. **SKRÄLL**. Så skall blodet

wara eder ett tecken, på the hus, i hwilka J äten, så att, när Jag ser thet, Jag går edes förbi, och then föröfswande plågan, hwarmed Jag ihjälslåe allt skräddet i Egypten, äte skall komma öfwer eder.

Thenne dag skall vara eder 14. en äminnelse-dag, hwilken J högtideligen stolen helig hålla till **SKRÄLLS** ära; inrättningen af thenna högtid stolen J bibehålla i alla edra tider ewärdeligen. Sju dagar stolen

15. J äta osyradt bröd, och strax på första dagen skall ingen surdeg mer finnas i edra hus. Swar och en som ifrån första dagen till then sjunde åter syradt bröd, skall utrotas utur Israel. På

16. första dagen skall offentligent förtunnas, att han bde helig hållas; likaledes på then sjunde. Intet arbete skall på thesa dagar förrättas, thet allena undantaget: som nödigt är, att tillaga ät hwar och en thes föda. Thenna ofsydade bröds

17. högtid stolen J hålla, efter Jag på samma thenna dag hafwer i hela härar utfört eder utur Egypten. J stolen begå thenna dagen i alla edra tider så som en ewärdelig inrättning. Ifrån aftonen af fjortonde da-

18. gen i thenna första månad, in till aftonen af tjugonde första dagen

- dagen i samma månad, stolen
19. I åta osyradt bröd. I sju dagar skal ingen surdeg finnas i edra hus. Swar och en, som ta åter syradt bröd, skall utrotas utur Israels menighet, ehwad han är främling eller
20. infödd i landet. Intet syradt bröd stolen I åta. På hwad ställe I och hon, stolen I åta osyradt.
21. Mose samman kallade och alla Israels äldsta och sade till them: tager nu fram åt eder lam, hwar och en för sitt hushåll,
22. och slagter Pasah. Tager jemmål ett knippe isop och dopper i blodet, som runnet i bäckenet, och bestryker dermed öfwersta dörrträdet och båda dörrposterna. Men ingen af eder skall gå ut ur sin husdör, intill morgonen.
23. **HERRETT** warder farande fram; att dräpa the Egyptier, och när Han ser blodet på dörrträdet och båda dörrposterna, skall Han gå förbi husdören, och icke tillåta the dödande förderswet komma in i
24. edra hus. I stolen bibehålla thetta såsom ewärdelig inrättning för eder och edra efterkommande, så att, när I kommet in i thet land, hwilket **HERRETT** efter sitt löfte warder eder gifwande, I jemmål ta bibehållen thenna Guds-
26. tjänsten, och sägen edra barn, när the warba frågande, hwad thenna Gudstjänsten skall betyda: thetta är Pasah-offret inför **HERRETT**, som gick för- 27 bi Israels barns hus i Egypten, och frälste them, när Han dröpte Egyptierna. Då bugade 28 folket sig och kastade sig ned på jorden; gingo sedan hwar och en hem, och gjorde hwad them sagdt war. The gjorde alldeles så, som **HERREN** hade befallt Mose och Aaron.
- När nu midnatten kom, slog 29 **HERREN** ihjäl alle förstföddt i Egypten, ifrån Pharaos förstfödd- da son och efterträdare i regeringen, till och med then fångnas förstfödda, som låg i fängelse, och alle förstföddt ibland bostapen. Då 30 stod Pharaos upp om natten, han och alle hans tjänare, och alle Egyptier; ibland alla war stor jämmer; ty intet hus fanns, hwaruti ej någon låg död. Han lät kalla 31 Mose och Aaron om natten, och säga: Skynder eder, går ut ifrån mitt folk, både I och Israels barn; går bort och offerer inför **HERRETT**, såsom I hafwen sagt. Tager med 32 der all eder både smärre och större bostap, såsom I hafwen begärt; går bort, och wälsigner jemmål mig.
- Egyptierna sjelfwe nödgade 33 folket, på thet the i största hast skulle

34. Kulle få thent bort utur landet; ty, sade the, wi äro eljest alle samman. Folket måste så taga rå degen med sig, som ännu icke war sprad, och inlägga honom i theras kläder, att bäras på arlar.

35. na. Israels barn hade och gjort, såsom Mose beföllt; och begärt af Egyptierna silfver och guld.

36. för till jämte kläder. Och HERREN hade gifwet them ynnest inför Egyptierna, så att these lemnat them hvad the begärt, hwilket the nu togo med sig ifrån Egyptierna.

37. Ifrån Rameses foro Israels barn till Succoth, wid sex hundrade tusende män till fot, the små barnen icke inberäknade.

38. Således följde med them en stor hord af skiffigt annat folk, och ganska tätt myckenhet af mindre och större boskap. Af degen, som the fört med sig utur Egypten, bakade the ofsprade kator; ty efter the i hast blifwet utdrefne af Egyptierna, och alldeles icke singo bröja, war han ännu icke sprad; icke heller hade the tillagat någon rådgost åt sig.

39. Men Israels barn och theras fäder hade bott uti Canaan och Egypten fyrahundrade och trettio år. Sedan thesa fyrahundrade och trettio år woro till ända bragte, sågo alle HERRENS härar på sagdan tid utur Egypten. Thetta är then natt, på hwilken HER-

REN beslutet, att utföra them utur Egypten; Therefore skall och samma natt wara helgad HERRENS NÄMND, att af alla Israels barn i theras tider högtideligen begås.

Och HERREN sade till Mo: 43.

se och Aaron: thetta är hwad i att tagas bör wid Pasah. Ingen, som är född af främmande, skall äta theraf. Men

44. hwar och en tjånare, som är köpt för penningar, skall äta theraf, sedan han blifwet om-

stören. Then som endast bor 45. ibland eder, eller är för lega, skall icke äta theraf. I ett och

46. samma hus skall the ätas. Intet af thes kött skall bäras utom hus, icke heller stolen i sönderbryta något ben theraf.

Sela Israels menighet skall hålla 47. Pasah. Uppehåller sig någon främling ibland eder, och

48. will hålla Pasah inför HERREN, skall allt mantön hos honom omståras; sedan må

han göra thet, och anses såsom inländskt. Men ingen oomstören

49. skall äta theraf. En och samma lag ware för then inländska och främlingen, som uppe-

håller sig ibland eder. Alla Israels barn gjorde thet: 50.

ty the gjorde alldeles så, som HERREN beföllt Mose och Aaron. Och således skedde thet, att 51.

HERREN, på sagdan tid, utförde

bede Istoris barn, i Iheras hä-
rar utur Egypten.

- Cap. 13. **H**an ytterligare talade **HER-
REN** till Mose och sade:
2. helga åt mig allt förstföddt, som
öppnar all slags moderlif hos
Israels barn, både ibland män-
nistor och bostap. Thet tillhöra
mig.
 3. Mose sade förthen skull till fol-
ket: minnens thenna dagen, på
hvilken **I** gått utur Egypten,
utur tråldomshuset, och huru
SERRETT med wåldig hand
fört eder therutur. Intet sy-
radt bröd får ätas. På then-
na dagen i månaden Abib gån
 5. **I** nu ut, när då **SERRETT**
låter eder komma in i the Ca-
naneers, Setheers, Amoreers,
Seveers och Jebuseers land,
hvilket **Gan** swuret edra fäder,
att gifwa eder, ett land, som
flyter af mjölk och honing, sto-
len **I** förrätta thenna Guds-
tjänsten i thenna månaden.
 6. Sju dagar stolen **I** äta osy-
radt bröd, och på sjunde da-
gen skall högtid hållas inför
 7. **SERRETT**. Osyradt bröd
skall ätas i thesa sju dagar.
Intet syradt bröd skall äta
innom någon af edra landsän-
8. dan. Då stolen **I** ock erinra
edra barn, och säga: Thetta
sker till äminnelse af thet, som

SERRETT gjordes med mig,
när jag gick utur Egypten.
Thet skall wara eder ett tecken **g**
på eder hand och en tänkeskrift
emellan edra ögon, på thet
SERRETT lag alltid må af
eder omtalas, och att **SER-
RETT** med wåldig hand fört
eder utur Egypten. **I** stolen **10**
i att taga thenna inrättning
på thes bestånda tid, ärligen.
Och när **SERRETT** låter **11**
der komma in i the Cananeers
land, såsom **Gan** swuret eder
och edra fäder, att gifwa eder
thet, stolen **I** tillägna Sonom **12**
allt förstföddt, jemwål ibland e-
der bostap; hwad mantön ät
theraf, skall wara **SER-
RETT**. Allt förstföddt af **13**
snan stolen **I** lösa med ett lam;
om **I** icke lösen, stolen **I** bry-
ta halsen af thet. Allt först-
föddt af männistor ibland edra
barn stolen **I** lösa. Och när **14**
edra barn fråga eder framde-
les och säga: hwad är thetta?
stolen **I** swara them; **SER-
RETT** hafwer med wåldig
hand fört oss utur Egypten,
utur tråldomshuset, och när **15**
Pharao gjorde sig så hård,
att han alldeles icke wille låta
oss fara bort, ihjäl slog **SER-
RETT** allt förstföddt uti Eryp-
ten, både bland männistor och
bostap; thersöre uppoffrar jag **20**

att **HERRN** alla mantön, som först öppnar moderlifwet, och löser hwar och en, som först födes ibland mina söner.

16. Ware således ihetta ett tecken på eder hand, och en tänkeskrift emellan edra ögon till åminnelse theras, att **HERRN** med wäldig hand fört oss utur Egypten.

17. Men när Pharaos låtet folket fara bort, förde Gud them icke på then vägen, som går till the Philisteers land, fastän han war genast; ty, sade Gud, thet torde ängra them, när the se drölig emot sig, och wända så tillbakå till Egypten; utan Gud lät them taga en omwäg genom öken wid röda hafwet. Dock for Israels barn i god ordning utur Egypten. Mose tog och Josephs berr med sig, efter Joseph hade med en förbundet Israels barn och sagt: när Gud warder i nåde seende till eder, så föra mina ben med eder härifrån.

18. Ifrån Succoth bröto the upp och lågrade sig i Etam, wid änden af öken. **HERRN** gick fram för them om dagen i ett beständigt wolk, att wisa them wägen, och om natten i ett beständigt ljus, att gifwa them ljus, så att the kunde fortsätta resan både dag och natt. Thet beständiga wolket om dagen, och thet bestän-

diga ljuset om natten wet icke bort, utan war framför folket.

19. Och **HERRN** talade till Cap. Mose och sade: befall **J. 14** Israels barn; att the wända om och lågra sig framför Pihachiroth, emellan Migdol och hafwet, framför Baalzephon gentheremot, wid hafwet. Pharaos menar då, att the fara wilse i landet, och att öken inneslutat them. Jag skall förstöka hans hjerta, att han skall jagå efter them, hwarigenom Jag will wisa min magt på Pharaos och all hans här, och the Egyptier skola förstå, att Jag är **HERRN**. Israels barn gjorde så.

20. När thet förthemskull blef Pharaos berättadt, att folket flydde undan, förändrades hans och hans tjänares hjerta emot folket. The sade: hwarföre hafwe wi gjort ihetta, och låtet Israel fara bort utur wår tjänst. Strax lät Pharaos spånna för sin wagn, och tog sitt folk med sig. Han tog sex hundrade utwalda wagnar, och hwad thet äljest war för wagnar i Egypten, och höfwidsmån öfwer them alla. **HERRN** hade förstokat Pharaos hjerta, Konungens i Egypten, så att han jagade efter them, fastän the uppenbärligen woro utgångne. Egyptierne, alle Pharaos hästar och wagnar

11. **HERRN.** Gade och till
 Mose: Woro icke grafwar nog
 i Egypten, att tu skulle föra oss
 ut till att dö uti öken? hwar
 före hafwer tu gjort oss thetta,
 12. och fört oss utur Egypten? Ar
 nu icke thetta, som wi sade
 till dig medan wi än woro ther,
 så wi bado dig: låt blifwa oss,
 att wi må tjäna the Egyptier.
 Gade thet icke waret bättre att
 tjäna them, än att dö här i
 13. öken? Mose swarade folket:
 frukter eder icke, står allenast
 stilla, och ståder huru **HER-**
RÉN i dag warder eder fräl-
 sande. The Egyptier, som I
 nu hafwen för ögonen, skolen
 I hädanefter alldrig mer så
 14. se. **HERREN** skall strida för
 eder; tiger I stilla.
 15. Men till Mose sade **HER-**
RÉN: hwad ropar tu så till
 mig? befall Israels barn, att
 16. the bryta upp. Och tu, lyft
 upp tin staf. och råd ut tin
 rao, på
 teri. I
 jämnväl
 framför
 bal efter
 molnet wa
 utan stod
 blef emell
 Israels läge
 molnet m
 andra upp
 thet ena
 thet andra
 Då nu
 emot hafv
 ett starkt
 ten, drifw
 thet torrt,
 hwarefter
 nom hafw
 att watten
 theras hög
 gypierne,
 wagnar oc
 och gingo
 Sam nu 1

25. ning. Han lät blusen falla ifrån
 wagnarna, så att the swedstigen
 kunde komma längre. Så sade E-
 gyptierne: Lät om oss fly undan
 för Israel. **HERREN** strö-
 26. der för them, emot oss. Men
HERREN sade till Mose: räck
 ut tin hand emot hafwet, så
 att watten falla tillbaka öf-
 wer Egyptierna, öfwer theas
 27. wagnar och rytteri. Mose räck-
 te ut sin hand emot hafwet, och
 thet föll i morgonstunden tillbaka,
 och återtog sin förra fart, hvil-
 ken när the flyktande Egyptier
 mötte, störtade **HERREN** them
 midt i hafwet. Watten, som föll
 tillbaka, öfvertäckte wagnarna
 och rytteriet, med hela Pharaos
 här, som gått in i hafwet efter
 Israels barn; icke en enda af
 them kom undan. Theremot gingo
 Israels barn på torra bottn ge-
 mot hafwet; watten war them en
 mur på theas högra och vänstra
 sidan. Således frälste **HERREN**
 Israel på thessa dagen ifrån E-
 gyptiernas wäld. Och när I-
 sraels barn sågo Egyptierna ödda
 i hafstranden, och then stora
 fara som **HERREN** bewisat på
 Egyptierna, fruktade allesamman
HERREN, och satte tro till Ho-
 norens och Hans tjänare Mose.
 28. Sång Mose och Israels barn
 thessa löffningen **HERREN**
 till ära, och sade:

Jag will sjunga **HERREN**
 ära.
 Han är then Allrahögste.
 Häst och karl hafwer Han i haf-
 wet störtat.
 Min starkhet och min löffning är 2.
HERREN,
 Han har kommit mig till undsätt-
 ning,
 Han är min Gud, jag skall ära
 honom.
 Han är min faders Gud, jag skall
 upphöja honom.
HERREN är en Hjelte i krig; 3.
HERRE är Hans namn.
 Pharaos wagnar och här kastade 4.
 Han i hafwet:
 The utwäldaste af Pharaos Hof-
 widsmän föllo i röda hafwet
 ned.
 Bljorna öfvertäckte them. 5.
 Till bottnen foro the ned lifsom
 stenar.
 Din högra hand, **HERRE**, o! 6.
 Du min härlige i magt,
 Din högra hand, **HERRE**, sönder-
 der slog fienden.
 Högre än the förstörde Du them, 7.
 som emot Dig stodo.
 Du sände ut Din wrede, han för-
 tärde them lifsom strå.
 För Din häftiga blåst ställte sig 8.
 watten upp;
 The flyktande watten stodo lifsom
 i en hop.
 Bljorna stelnade midt i hafwet.
 D. Siens

- i the djupa wattenen. wagnar,
11. Swiltten är såsom Tu bland Gudarna? **HERRE,** Öfwer them wets
Swiltten är såsom Tu? oförlignelig i helighet. När Israels igenom Miriam
Tu, hwars låf väcker fruktan, Tu undergörare. Marons syste
12. Tu räckte ut tin högra hand; them uppslukte jorden. i sin hand,
13. Tu anförde med barmhertighet thet folk, som Tu befriat. de henne ef
Tu ledsagade i Tin starkhet, till Tin helga boning. dans. Ho
14. Folket hörde och försträcktes; Angstan betog Philisteerna. nerna: sjun
15. Då förwirrades Edoms Förstar. dra; San
Baswan betog the förnamsta i Moab. håst och ka
Alla Canaans inbyggare försmåtte af råddhoga. wet störtat
16. Galle öfwer them fruktan och befrämning. Ifrån r
Genom Tin arms styrka låt them upp med
blifwa stumme liksom stenar; från till öfr
Till thet Titt folk går fram, gar gingo
tråffa watten
till Mara,
af wattenet
bittert; hw
fallades Mo
ket emot
Stole wi di

han lade i watten, blef thet sött. Ther satte han för them lag och
 26. rätt, och försökte them. Han sa-
 de: om tu med lydriad hörer
 HERRENS, tin Guds,
 röst, och gör hwad rätt är in-
 för Sonom, så att tu ej alle-
 nast med dronen fattar Hans
 bud, utan ock håller alla Hans
 lagar, skall Jag icke lägga på
 dig någon af the sjudomar,
 som Jag lade på Egyptierna;
 ty Jag, HERRE, är tin
 27. läkare. Sedan kommo the till
 Elim, hwarest tolf wattufällor wo-
 ro, och sjutio palmtrån. Ther låg-
 rade the sig wid wattenet.

18. Ifrån Elim bröt hela Israels
 19. barns menighet upp, och gick
 in i öknen Sin, som ligger emel-
 lan Elim och Sinai, på femton-
 de dagen i andra månaden, sedan
 2. the gått utur Egypten. I thenna
 3. barn knorrade hela Israels barns
 4. menighet emot Mose och Aaron,
 och sade till them. O! att wi
 gått dö genom HERRENS
 hand uti Egypten, ther wi
 sate wid köttgrytor, och hade
 kött nog att äta. I hafwen
 oss therutur, in i thenna
 ökn, på thet I stolen låta
 oss äta. Då sade HERREN till
 Mose. Jag låter regna åt er
 5. löfsöning ned af himmelen,
 6. så att folket må gå ut och hem-

ta, för hwarje dag, så mycket
 som behöfwes, på thet jag skall
 försöka them, om the wilja
 wandra efter min lag eller icke.
 På sjetta dagen stolen I så an-
 stalta, att hwad I fören hem,
 blifwer dubbelt emot thet, som
 I hören hemta hwarje dag.

Thersföre sade Mose och Aa-
 ron till alla Israels barn: nu i
 afton stolen I förstå, att HER-
 REN hafwer fört eder utur
 Egypten, och i morgon stolen
 I så se HERRENS härlig-
 het; efter han hört eder knor-
 ran emot Sonom. Ty hwad är
 re wi, att I stolen knorra em-
 mot oss? Mose sade ock: thetta
 skall se therigenom, att HER-
 REN gifwer eder nu i afton
 kött att äta, och i morgon bröd,
 att mätta eder med, efter HER-
 REN hört eder mydna knor-
 ran emot Sonom. Ty hwad
 är wi? icke emot oss, utan em-
 mot HERREN ären I upp-
 röriske.

Men till Aaron sade Mose:
 9. såg till hela Israels barns me-
 nighet: går fram inför HER-
 REN, ty han hafwer hört er
 dert knorrande. Medan ock Aa-
 ron ännu talade till hela menighe-
 ten af Israels barn och the wändt
 sig emot ökn, så så synes HER-
 RENNS härlighet emot mol-
 net. Och HERREN talade till
 11. Mose

- eder **Quo.**
3. Thetta skedde jemwål så. Om aftonen kom sådan myckenhet återhöns, att the öfvertäckte lågret, och om morgonen låg dagg rundt
14. the omkring, hwilken dagg, sedan han uppstigit, blef man warse öfwer hela fältet af öfwen något smått, rundt, så smått som rimfrost på marken. När Israels barn sågo the på, sade then ene till then andra: hwad är thetta? ty the wiste icke hwad thet war. Men Mose sade till them; thetta är thet brödd, som **SEKXET** gifwet eder till föda. Thetta är nu
16. hwad **SEKXET** befallt: Semter härutaf, hwar och en så mycket, som han behöfwer till sin föda, ett Gomer för hwar hufwad, efter personernas antal; hwar och en tage åt så många, som han hafwer i sitt
17. tjäll. Israels barn gjorde så, och hemtade, then ene mer, then andra
18. dre mindre. Men när the måtte
- Je morgon de så mycket, si sin föda. Tillkom, förfrim dagen hemtaning, nämlige hwar person; menigheten gif berättade the them: Thetta **SEKXET** och I är Sabbath **SEKXET** wiljen baka hwad I witer. Men se i morgon till födemyet. till morgonde fälte, och the icke heller wite Mose sade: ty i dag är **KATIS** & I icke finner. I ser

27. ide. Sedan hastadt gingo någt af folket jumbal ut på fjunde dagen till att hånda; men the funno icke något. Då sade HERREN

28. till Mose: Huru länge wiljen I icke hålla mins bud och lagar. 29. Bekänner, att efter HERRETT insticktat ibland eder Sabba-then, gifwer San ock eder på sjette dagen spöning för två- ne dagar. Blifwer, hwar och en på sitt ställe, och ingen gånge ut ifrån sitt rum på fjunde 30. dagen. Så blef ändteligen folket stilla på fjunde dagen.

31. Israeliterna kallade then nya spöken Man. Thetta liknade Eo- nander-föd, war hvitt och smu- fode som kala bakad med honing.

2. Mose sade: Så hafwer HERRETT befallt. Gylter theraf ett Gomet, att förvaras för edra efterkommande, på thet the må- so-then spöning, hwarmed Jag uppehållet eder i öknem, sedan Jag hade fört eder utur E- gypten. Han sade ock till Aaron:

3. tag ett kåril, lägg theruti så mycket Man, som ett Gomet; och när thet inför HERRETT, förvaras för edra efterkom- mander. Aaron gjorde så, som HERRETT befallt Mose, och thet inför Wittnesbördsens förvaras. Thetta Man förvaras barn i fyratio år, till thet the gingo in i thet land thet the skulle. The sto Man, till

the the kommo till gränsen af Canaanis land. Men ett Gomet är slande delen af ett Eppa.

3. Ifrån bluen Sin bröt hela J. Cap. Israels barns menighet upp, 17.

4. att efter HERRENES befallning försätta sin resa, och lågrade sig i Meghidim. Ther hade folket in- tet watten att dricka, hwarfwer the i hårda ord utbruso mot Mos- se och sade: Kaffer of watten att dricka. Mose swarade them: hwarföre lifwen I alltid emot mig? hwarföre fresten I HERRETT? Men efter folket thesta-

5. des led törst i brist af watten, blef- so the upproriske mot Mose och sade: hwarföre hafwer tu na- fört of upp utur Egypten, att tu skulle döda of och wära barn och war kostap genom törst?

6. Mose ropade till HERREN och sade: hwad skall jag göra the- ta folket? thet fattas icke myc- ket, att the stena mig. HERREN swarade Mose: gå fram för folket, tag med dig af the äldsta i Israel, och tin staf, hwarmed tu slog Ulftrömmen, i tin hand, och gac så widars.

7. Jag Sjelf står ther fram för dig wid klippan i Soreh. Ulf- tu står på klippan skall watten theratur utspringa, och folket så att dricka. Mose gjorde så inför the äldstas ögon i Israel. The

8. D 3 före

- wälj ut folk åt oss, och gå ut att strida emot Amalekiterna. I morgon ställer jag mig öfwerst på högden, med Guds staf i min hand. Josua gjorde såsom Mose befallt honom, och gick ut att strida emot Amalekiterna, sedan Mose, Aaron och Hur stigit upp öfwerst på högden. Och thet skedde, att när Mose höll sina händer uppe, hade Israael öfwerhanden, men när han släppte them ned, fingo Amalekiterne öfwerhanden. Efter nu Moses händer wero tunga, tog man en sten och lade under honom, hwarpå han fätte sig; och Aaron tillika med Hur höllo under hans händer, hwar på sin sida, så att the stadigt höllos uppe; till thes solen gick ned. Således nederlade Josua Amalekiterna genom swerdsågg. Och HERREN sade till Mose: Skrif thetta till åminnelse i boken, och berättta thet jemwål munteligen för Josua, nämli-
- J. 1. fader, fått Gud gjort folk, och hithem utur Gses swärfade pora, Mosee tillbaka sändner, af hwil som; efter jag hafwer i ett främmandre Eliese min faders pet mig och för Pharaos Moses söner Jethrs, Mose nom, uti de slaget lå och låt säga fader Jeth och tin hus nes söner. att möta sin ned och tyll

8. Mose berättade för sin svärfader allt det HERREN hade gjort Pharos och Egyptierna för Israels skull, och all then wedersäda, som träffat them på resan, och huru HERREN förlofat them.
9. Jethro glädde sig öfver allt det goda HERREN hade gjort Israel, i det Han förlofat them utur Egyptiernas hand; och sade:
10. HERREN som förlofat er utur Egyptiernas och Pharaos hand, ware löfward, i the Han befriat folket, att the nu mera icke de under Egyptiernas hand.
11. Tu förstår jag, att HERREN de större än alla Gudar; ty just genom the samma, hwarmed Egyptierne wäldsamligen handlade emot Israels barn, hafwer Han bewisat sin magt.
12. Jethro, Moses swärfader, offrade då Gudi brännoffer, och andra offer, hwarwid Aaron och Israels äldste woro med honom till måltid inför Gudi.
13. Morgonen thefter satte sig Mose, att döma folket, som stod omkring honom ifrån morgonen till aftonen. När hans swärfader såg allt thet han gjorde för folket, sade han: hwad de du gör, som tu gör med folket? Han svarade: sitta tu allena, och jag står omkring dig ifrån morgonen till aftonen? Mose svarade sin swärfader: folket kommer till mig, att fråga Gud om råd. Vad the hafwa någon sat sin emellan, komma the till mig, att jag skall döma emellan båda parterna, och underwisa them om Guds bud och lagar. Moses swärfader sade till honom: thet de icke godt, som tu gör. Swarken tu eller folket, som de hos dig, utbärdar themed. Thetta drendet de dig för swårt, tu kan icke uträtta thet allena. Gör för thestull hwad jag säger. Jag will gifwa dig råd, och Gud skall wara med dig. Sköt tu folket inför Gud, och framställ drenderna inför Sonom. Förklara för them buden och lagarna, och wisa them then wäg, på hwilken the böra wandra, och the skyldigheter, hwilka the böra i att taga. Men utse och dig, ibland hela folket, dogse män, som frukta Gud, sannings män, som hata girighet, och sätt them öfwer folket till föreståndare öfwer tusende, öfwer hundrade, öfwer femtio, och öfwer tio. These må döma folket, wid alla tillfällen. At någon sat af större värde, hafwe då then inför dig, men alla mindre sater måga the afdöma, så warder thet dig lättare, när the hjälpa dig, att draga bördan. Om tu gör thetta, och Gud så befaller dig,

26. femtio, och öfwer tia. Theser stäm-
 le döma folket wid alla tillfällen,
 hafwa inför Mose hwad swårare
 sak wore, men sielfwe af döma. ob-
 27. Ja af mindre wårde. Therefter lät
 Mose sin swår-fader fara bort, som
 tog sin wäg till sitt land igen.

19. På första dagen af tredje må-
 naden, sedan Israels barn
 gått utur Egypten, kommo the in
 2. i öknén Sinai. När the brötet
 upp ifrån Rephidim, gingo the in i
 öknén Sinai, och lågrade sig the-
 städes. Gent emot berget lågrade
 3. sig Israél. Och Mose steg upp till
 Gud, så HERREN talade till
 honom ifrån berget och sade: Så
 skall tu säga till Jacobs hus,
 och thetta skall tu förkunna
 4. Israels barn. I hafwen sett
 hwad Jag gjort Egyptierna,
 och huru Jag upptaget eder på
 örnewingar och fört eder till
 5. mig. Om I nu med lydnad
 hören min röst, och hållen mitt

te wi göra
 Mose återfö
 Så sade
 Jag sielf i
 tjock moln
 skall höra,
 sig, och je
 deligen. O
 folkets swar
 sade HERREN
 till folket,
 the helga s
 gon och tu
 att the är
 dagen; ty
 HERREN
 la folkets
 Tu skall o
 folket, run
 ga them:
 icke stigen
 rösten wil
 hwar och
 berget, så
 öddad. J

thet de böstap eller människa, skall thet icke få lefwa. När man hörer ett långsamt ljud af basunen, skola these stiga 14. upp på berget. Då gick Mose ned ifrån berget till folket, och befälte them helga sig, och tvätta 15. sina kläder. Han sade också till them: Warer tillreds på tredje dagen; ingen komme wid någon qwinna.

16. Som nu tredje dagen kom, medan thet än war morgon, upphof sig dunder och ljungeld och ett tjockt moln på berget, jämte ganska starkt basuneljud, så att allt 17. folket i lågret försträcktes. Mose förde folket fram utur lågret till att möta Gud, och the ställte sig nedan för berget. Hela berget Sinai rökte, sedan HERREN stigit ned derpå uti eld; thes rök gick upp såsom röken utur en ugn, och hela berget darrade ganska häftigt. Basuneljudet blef allt starkare och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom öfverhördt. När nu HERREN hade stigit ned på Sinai berg, på öfversta spitsen theraf, kallade Han Mose upp till bergsspitsen. Mose gick upp, och HERREN sade till honom: gick ned, och war till folket, att the icke tränga fram till SERRA, för att de och många af them blifva tillslagne; och att jemväl de äldste, som få gå närmare

intill SERRA, helga sig, att SERRA icke må förderfwa them. Mose svarade 23: HERREN: Folket kan icke komma upp på berget Sinai, ty Tu hafwer befällt of och sagt: Sätt strankor omkring berget och helga thet. Men HERREN 24: sade till honom: gick, stig ned. Tu, och Aaron med dig, må återkomma hit upp; men the äldste och folket tränge sig icke fram, att stiga upp till SERRA, att San icke må förderfwa them. Mose gick till folket, och sade them thetta.

Då talade HERREN alla thesa orden och sade: 20.

Jag är SERRA tin Gud som utfördt dig utur Egypten, utur tråldoms huset. Tu skall inga andra Gudar hafwa för mig. 3:

Tu skall icke göra dig något beläte, eller äljest någon liknelse, hwarken af thet, som är i himmelen öfwantill, eller nedre på jorden, eller i watten under jorden. Tu skall icke fälla ned för them, eller tjäna them. Ty Jag, SERRA tin Gud, är en stark hämnare, som straffar fädernas misgjerning på barnen intill tredje och fjärde 5: de

- de led, them som mig
 6. hata: men gör barmher-
 tighet på mång tusende,
 som älska mig, och håll
 la mina bud.
7. Tu skall icke misbruka
SEXARIS, tin Guds,
 namn, ty **SEKRETA**
 skall icke låta honom blif-
 wa ostraffad, som Hans
 namn misbrukas.
8. Tänk på Sabbathsda-
 gen, att tu helgar honom.
9. Sex dagar skall tu arbeta och
 10. fördrätta dina syflor. Men på
 sjunde dagen, som är **SEX-**
ARIS, tin Guds, Sabbath,
 skall tu intet arbete göra, icke
 heller tin son, eller tin dotter,
 eller tin tjänare, eller tin tjä-
 narinna, eller tin bostap, eller
 främlingen, som är inom tin
 11. na portar. Ty på sex dagar
 hafwer **SEKRETA** gjort him-
 meln och jorden, och hafwet,
 och allt hwad theruti är, och
 hwilade på sjunde dagen. Ther-
 före hafwer **SEKRETA** wäl-
 signat Sabbaths dagen, och hel-
 gat honom.
12. Tu skall hedra tin fa-
 der och tin moder, på
 thet tu må länge lefwa
 i thet land, som **SEK-**
RETA tin Gud sig gif-
 wer.
- Tu skall icke dräpa. 13
 Tu skall icke göra hor. 14
 Tu skall icke stjäla. 15
 Tu skall icke bära falskt 16
 vittnesbörd emot tin
 nästa.
- Tu skall icke hafwa lust 17
 till tin nästas hus. Tu
 skall icke begära tin nä-
 stas hustru, eller hans
 tjänare, eller hans tjä-
 narinna, eller hans ora,
 eller hans åsna, eller
 hwad som hållst honom
 tillhör.
- Allt folket såg och hörde duns 18
 dret och ljungelden, och basuns-
 ljudet, och berget som rökte; the
 sågo thet med häfwan, och stodo
 långt ifrån. The sade till Mose: 19
 tala tu med oss, wi stole hö-
 ra thetill, men låt icke Gud
 tala med oss, att wi icke dö.
 Mose svarade folket: rådens ic 20
 ke, ty Gud är kommen till att
 försöka eder, och att hans fruk-
 tan skall wara för eder ögon,
 så att I icke synden. Icke thes 21
 mindre förblef folket långt ifrån
 slående; men Mose gick intill thet
 mörka molnet, hwaruti Gud war.
- Och. **SEKRETA** sade till Mo- 22
 se: så skall tu säga till Isra-
 els barn; I hafwen sett, huru
 Jag talat med eder ifrån him-
 meln.

23. melen. Sätter ingen ting lika med mig; görer icke eder sif-
 24. wer eller gyldene Gudar. Altare
 åt mig må tu göra af jord,
 och therpå offra tina brännof-
 ser och tackoffer, tina får och
 orar. På hwad rum Jag stift-
 tar mitt namns äminnelse, will
 Jag komma till dig och wäl-
 25. signa dig. Men will tu göra
 mig altare af sten, skall tu icke
 bygga thet af huggna stenar,
 ty så snart tu nyttjar thet till
 26. jern att hugga med, gör tu
 thet ofårdt. Icke heller skall
 tu på trappor uppstiga till mitt
 altare, att icke tin blygd thet
 på må blifwa upptäckt.

27. **S**hessa dro the lagar, som
 21. tu skall förhålla them.

28. Köper någon en Ebreisk träl,
 tjåne then i sex år; men på
 sjunde året hafwe han frihet
 att gå utur sin tjänst, utan lö-
 29. sen. War han allena, när han
 köptes, gånge han ock allena ut.

30. Om han hustru med sig, skall
 hon utgå tillika med ho-
 31. nom. Hafwer hans Herre gif-
 vet honom hustru, och hon födt
 honom söner eller döttrar, skall
 hustrun och hennes barn höra
 sin herre till, och mannen
 utur tjänsten utgå. Säger
 jag hafwer min Herre,
 hustru och mina barn så-
 32. jag will icke warda fri; före

td hans Herre honom till do-
 marena, ställe honom in wid
 dören, eller dörrposten, och ge-
 nombore hans öra med en syl,
 och hafwe hans Herre honom
 sedan i sin tjänst ewärdeligen.

33. Säljer någon sin dotter till
 7. trälinna, bdr hon icke ur tjån-
 sten utgå på thet sätt, som om

trälur sagdt är. Missagat hon
 8. sin Herre och hafwer han icke
 förlofwat sig med henne, låte
 henne återköpas. Men icke ege
 han magt, att sälja henne åt
 främmande folkslag, hwarige-
 nom han troldst handlade med
 henne. Förlofwar han henne
 9. med sin son, njute hon dotters

rätt. Tager han annan hustru
 10. at sin son, njute hon icke thes

mindre sin föda, sin beklädning
 och sin äktenstaps rätt. Wäg-
 11. ras henne något af thesa try-
 stycken, hafwe hon frihet att
 gå utur tjänsten, utan att betala
 några penningar.

Then som slår någon till
 12. döds, skall mista lifwet. Saf-

13. wer han icke gjort thet med be-
 rådt mod, utan Gud låtet thet
 honom oförwarandes så handa,
 will Jag utsätta får eder then
 ort, hwartill han fly må. Slår
 14. någon ihjäl en annan med be-
 rådt mod försäteligen, en så-
 dan, wore thet ock ifrån mitt
 altare, skall borttryckas till döden.

18. Om någre tråta, och ~~den~~ ene slår then andra med sten, eller knytnäfwä, så att han icke dörr, utan blifwer liggande till
19. fängs, och han sedan wedersås och kan gå ut, stödjande sig wid sin staf, skall then, som slog honom, wara utan skuld, allenast han betalar then andra tidspillan och lätarelönn.
20. Slår någon sin träl eller trälinna med käpp, så att någonthera dörr under hans hand, skall han straffas. Men lefwer then slagne öfwer en eller två dagar, straffas han icke, ty träl- len wär köpt för hans penningar.
22. Slås någre med hwarannan, och enthera stöter en hustru, som är hafwande, så att hon får missfall, och ingen stada widare ster, skall han böta så mycket, som hustruns man åligger honom, och utbetala thet, efter som stuljemån finna ~~billigt~~. Ster någon stada ther-
- ~~for~~ Stängar na, så att noxen stenas, åtas; men re utan stutillsdorene wgas, och t tillfogdt, m wakta hono dödar man oxen stenas, straffas till egaren att gar, skall h lif, gifwa a der ålagdt. hjal, anting ware lag så eller trälinn gat, betale herre tretio oxen warda Öppnar ler gräfwertäcka henne

wa penningarna åt then, som egt oxen eller åsnan; men then döda kroppen höre then förra till.

35. Stöter någons ore en annars ore till döds, skall then lefwande oxen säljas, och thes värde jämte then döda kroppen delas till hälften emellan

36. them båda. War thet kunnigt, att oxen tillföre brutat stängas, och egaren icke låtet wakta honom, skall egaren betala skadan, ore för ore, och then döda kroppen höra honom till.

37. Stjäl någon ore eller får, och slagtar, eller säljer thet, skall han betala fem oxar för en, och fyra får för ett.

Träffas tjuf thet han inbrott gör, och blifwer slagen till döds, at thet ingen blodskuld; men har solen redan gått upp, at thet blodskuld; tjufwen både antingen kunnat betala, eller, om han ingen ting egt, vara såld för sin tjufnad. Om thet stulna uti hans hand, ware sig ore, eller åsna, eller får, som annu lefwa, skall han betala dubbelt.

Om thet någon stada i annars egen part eller wingård, och thet sin bostap in, att afbeta annans part, skall han ersätta skadan, med thet bästa i sin egen part eller wingård.

Kommer eld lös och fastnar i törnen så att skylat, eller thet osturna såden, eller hwad djest är på marken, förtdres, skall then, som släppt elden lös, ersätta skadan.

Gifwer någon at en annan penningar eller husgeråd: att förwara, och thet blifwer stulet ur thennes hus, skall tjufwen, om han ertappas, betala dubbelt. ertappas icke tjufwen, skall husvärden hafwas fram för domarena, och med ed bestyrkt, att han icke förgripet sig på annan mans egendom.

I alla mål theruti bestyrkning göres om tillfogad oförrätt, ware sig om ore, eller åsna, eller får, eller kläder, eller hwad annat, som förekommet, och hwilket hwarthera påståt wara sitt, stola både parterne tråda inför domarena; then, som domarena sakfälla, skall betala then andra dubbelt.

Gifwer någon at en annan åsna, eller ore, eller får, eller hwad bostap thet och wore, att förwara, och thet dödr, eller städas, eller bortdröwas, så att ingen wet theraf; skall thet, parterna emellan, komma till ed wid **SERIALT**, och bestyrktas, att then ene icke förgripet sig på then andras egendom; egaren skall antaga

- nan och thet städas eller där, af mist i
 så egaren icke är tillstädes, skall som och
 then, som låntaget, betala thet. nom; J
14. Är egaren tillstädes, betale then nom med
 andre thet icke. War thet legdt, J af nå
 gånge thet för sin lega. nad; stol
15. Lockar någon md, som är honom, i
 oförlofwad, och lågrar henne, Thet är
 skall han erlægga hwad han med han
 bort gifwa för henne, och ta är hans
 ga henne till hustru. Will hen hwad stu
 nes fader alldeles icke gifwa att sofw
 henne åt honom, skall thenne gen, att n
 icke thet mindre betala så myc skall jag l
 ket, som bort gifwas för att hertig.
16. winna md till hustru. Dorna
17. En trollkona skall tu icke lä na, och
 ta lefwa. folt skall
18. Then, som bedrifwer styg- Först
 gelse med bostap, skall mista och win
 lifwet. stjuta att
19. Then, som offerar åt annan södda af
 Gud, än **SIKKATI** allena, gifwa n
 skall med dödsstraff utrotas. göra m
20. Tu skall icke ofördrätta nå Sju dag
~~ett~~ ~~stolning~~. eller förtroda moder:

på marken besträfs ihjälkräfwet; stolen I icke äta; åt hundarna mågen I kasta thet.

12. **U**tspreid icke falskt ryckte. Kom 23. **V** icke öfwerens med then, som har ordtt, att blifwa 2. wärdigt wittne. Följ icke the flesta efter, att göra thet som ondt är, och tala icke så i någon sak, att tu, för att följa the flesta efter, förwänder rått. 3. **l**ea. Gynna icke heller någon i hans sak för hans fattigdoms skull.

4. **T**räffar tu tin owäns ore, eller äfna, som gå wisse, skall tu strax låta återföra them till honom. Ser tu thens äfna, som hatar dig, ligga under sin bärda, skall tu icke gå theris sida, utan göra honom hjälp.

Tu skall icke förwända then fattigas rätt, som hos dig är, till han then utföra will. War långt ifrån allt bedrägeri, och låta icke then ostydiga, och som som hafwer sanningen på sin sida, ty Jag frisdager all then, som ordtt gör. Tag mutor; ty mutor göra the både blinda, och the billiga wärdige wadlande.

Tu skall icke förtrycka främmande; I weten sjelfwe huru främmlingen i hjertat likar, I och uti Egypten waret wärdige.

I sex år skall tir bestå tin 10. jöed, och insamla hennes öfkomst. Men på sjunde året 11. skall tu låta henne ligga och wara orörd, på thet the fattige, som hos dig är, då många njuta hwad thet på wärd. Blifwer något öfrigt må willa djuren förtära thet. På samma sätt skall tu göra med tin wingård och titt oljeberg.

I sex dagar skall tu för 12. rätta tins systor; men på sjunde dagen skall tu upphöra, på thet tin ore och äfne må hwila, och tin tjänare och främmlingen wederkwida sig.

Tager eder i allt, hwad 13. Jag befallt eder, noga till wara, att I icke låten andra Gudar namnas; blifwe thetas namn aldrig hört i eder mun.

Tre gånger stolen I hålla 14. mig högtid om året. I stolen 15. hålla öfyrade bröds högtiden. I sju dagar stolen I äta öfyradt bröd, såsom Jag befallt eder, på bestämd tid, i månaden Abib, uti hwilken I ginge utur Egypten; och då stolen I icke wisa eder för mitt ansigte med toma händer. Stör 16. de Högtiden skall hållas, när I upphämtat förstlingen af hwad I utsatt i marken, och Insamlings-Högtiden, sedan I wid årets slut insamlat fructen af

- af hwad J på marken planter
 17. rat. Tre gånger om året skall
 allt munkön wisa sig inför then
 HERAN, som är JESUAS.
 18. Mitt offers blod skall tu icke
 offera, då surdeg är tillstådes;
 och thet feta af min Sögtids
 offer skall icke blifwa qwar tills
 19. morgonen. Förstlingen af tin
 jords tidigaste gröda skall tu
 föra in i HERAKTIS, tin
 Guds, hus. Tu skall icke toka
 något tid i sin moders mjölk.
 20. Si Jag sänder en Ängel
 fram för dig, att förwara dig
 på resan, och att föra dig in
 i thet land, som Jag beredt.
 21. Tag dig till vara inför Sonom,
 och hör hans röst; förtörna icke
 honom, ty Han warder icke
 stonande, om J blifwen brott-
 slige; mitt namn är i Sonom.
 22. Hörer tu, med lydnad hans röst,
 så att tu gör allt hwad Jag
 befäller, skall Jag vara tina
 fienders fiende, och förtrycka
 23. them, som dig förtrycka. Min
 Ängel skall gå framför dig, och
 föra dig in till the Amoreer,
 Setheer, Phereseer, Cananeer,
 Heveer och Jebuseer; och Jag
 24. skall utrota them. Då skall tu
 icke lasta dig ned för theas
 Gudar, eller tjäna them, eller
 göra sådant, som the folken gör-
 ra; utan tu skall platt förstöra
 them, och alldeles nederbryta
 25. theas beldten. HERAKTIS
 erder Gud stolen J tjäna, och
 Han skall wällsigna eder mat-
 och dryck; krankheter skall Jag
 afwända ifrån eder. Ingen
 otidig börd, ingen ofruktfam
 skall wara i ditt land. Tina da-
 gars tal skall Jag låta blifwa
 uppfyllt. Gruktan för mig skall
 Jag utsända framför dig. Jag
 skall försträcka alla the folk till
 hwilka tu kommer, och drifwa
 them på flykten för dig. Jag
 skall sända landsplågor fram-
 för dig, som stola drifwa Se-
 veerna, Cananeerna och Sethe-
 erna undan för dig. Jag skall
 icke bortdrifwa them ifrån dig
 på ett och samma år, att lan-
 det icke må warda öde, och
 willdjuren, till tin skada, för-
 öka sig. Tid efter annan skall
 Jag drifwa them undan för
 dig, allt efter som tu wärrer
 till, och kan bebygga landet.
 Tina gränser sätter Jag ifrån
 röda hafwet till the Philisteers
 haf, och ifrån öknen till Pherat.
 Ty Jag skall gifwa thetta lan-
 dets inwånare i edra händer,
 och J stolen drifwa them un-
 dan för eder. Då stolen J icke
 te ingå i något förbund med
 them, eller theas Gudar. The
 stola icke blifwa qwarboende i
 edert land, att the icke må för-
 leda eder till synd emot mig,
 så att J tjäna theas Gudar,
 och thet blifwer eder till en
 snara.

23. **E**fter sade Gud till Mose:
 24. **S**tig upp till **SEKRETT**,
 tu och Aaron, Nadab och A-
 bibu och sjutio af the äldsta i
 Israel, och tillbedjer, medan
 2. **J** ännu ären långt borta. Mos-
 se allena trädde närmare fram
 till **SEKRETT**, men the an-
 dre komme icke närmare, icke
 heller må folket stiga upp med
 honom.
 3. **E**d gic Mose, och förtunnade
 folket alla **HERMANS** ord, och
 alla Hans befällningar. Allt fal-
 dt svarade enhälligen och sade:
 allt thetta, som **SEKRETT**
 4. befallt, skole wi göra. Och Mo-
 se uppstref alla **HERMANS** ord,
 skådade sig om morgonen thepå,
 och byggde ett altare nedan vid
 berget, tillika med tolf stoder, ef-
 ter the tolf Israels slägters antal.
 5. Han sände ock thit unga män af
 Israels barn, att offra brännoffer
 och orar till tackoffer inför **HER-**
MAN. Sjelf tog han hälften af
 blodet och gic i offerkålar, men
 the andra hälften stänkte han på al-
 taret; han tog ock förbundets bok,
 och läste thetutur så, att folket
 6. svarade: Mår the så svarade: allt
 thetta, som **SEKRETT** befallt, skole
 wi göra och åtlyda; tog Mose
 blodet och stänkte themed på fol-
 ket. **S**edan sade: thetta är thet för-
 bundets blod, som **SEKRETT**
 7. har gic med eder, att **J** skole
 göra alla thesa bud.

Efter stego Mose, Aaron, 9:
 Nadab och Abihu, och sjutio af
 the äldsta i Israel upp. Här så- 10:
 go the Israels Gud. Under Hans
 fötter war såsom en genomskinlig
 saphir, och såsom seltwa himme- 11:
 len, så han är klar. Han uttråk-
 te icke sin hand till the ofwännam-
 de förnamsta af Israel, utan, se-
 dan the hade skådat Gud, åto the
 och drucko. Men till Mose sade 12:
HERREN: stig upp till mig
 på berget, och blif thestades,
 att **J** gifwer dig Tafkor af
 sten, och Lag, och Bud, som
J jag skrifwet, att tu skall lära
 them. **E**d stod Mose upp tillika 13:
 med sin tjänare Josua, och steg
 upp på Guds berg, sedan han sagt
 till the äldsta: blifwer **J** här till 14:
 thesa wi komme igen till eder;
 Aaron och Sur äro hos eder;
 then som hafwer någon sak,
 att andraga, wånde sig till
 them.

Ed nu Mose kommet upp på 15:
 berget, öfvertäckte molnet thet.
 Och **HERMANS** härlighet blef 16:
 qwar på berget Sinai, och mol-
 net öfvertäckte thet i sex dagar.
 På sjunde dagen kallade Gud Mo-
 se utur molnet: Men utseendet af 17:
HERMANS härlighet war så-
 som en förtärande eld, öfwerst på
 berget, för Israels barns ögon.
 Mose gic in i molnet, och steg 18:
 vidare upp på berget, hwarest han
 för-

3. gofwan. Och tetta at hwad I
till gofwa stolen taga af them: wunnest
tig gifwan
4. guld, silfwer, koppar, mörk
blått, purpur, rosenrödt, sex
träddigt linne, camelgarn, saf
nan aln br
bim helguti
5. fian, tachas-stin, accacie-trä,
6. olja till lampor, speceri till smör,
je-olja och till godt rötwerk,
7. onyxstenar, och andra ädla ste
nar, till infattning på lifman
then andra
8. teln och bröstsmucket. The sto
la göra mig en helgedom, att
Jag må bo ibland them. Allt
stucke med
thessa Cher
darna ther
9. sammans, så wäl tabernaklet,
som hwad thertill hörer, sto
len I göra efter then förebild,
som Jag wisar dig. stola thesa
oswandfwei
täcka lodet
stall wara
10. Man skall göra en art af a
cacie-trä, halftredje aln lång,
halfannan aln bred, och half
dras, och b
da ned at
arten skall
11. annan aln hög. Sonom skall
tu öfwerdraga med rent guld
som Jag u
både innan och utan, och göra
på honom en list af guld allt
inuti hono
12. omkring. Tu skall och gjuta
thertill fyra ringar af guld, och
mig finnas
thenna såle
bördets art

23. Tu skall och göra ett bord af acacie-trä, två alnar långt, en aln bredt, och halfannan aln

24. högt. Tu skall öfverdraga thet med rent guld, och göra there på en list af guld alltomkring,

25. och en tvärslä, en hand bred, samt kring thenna likaledes en list af guld. Tu skall göra there till fyra ringar af guld, och sätta them wid hörnen på hwars och en af bordets fyra fötter.

27. Dessa ringar skola sitta inwid sidan, för att i them insätta stångerna, på hwilka bordet med bäras, och hwilka skola vara af acacie-trä, och öfverdragas med guld, så att bordet på them

29. mid bäras. Af rent guld skall tu och göra flata och djupa fät och skålar, och sedar, att brukas wid offren. På bordet skall tu lägga stådebröd inför mitt ansigte beständigt.

31. Tu skall och göra en Ljusstake af rent och tätt guld. Sedan skall den med fot, armar, upphöjningar, sirat-kulor och blommor skola vara i ett och samma stycke. Sex armar skola gå

32. ut på sidorna: Trenne på then högra sidan af staten, och likaledes

33. tre trenne på then andra. På then högra och en arm skola vara tre likaledes formiga upphöjningar, en sirat-kula och en blomma, och alla sex armarne blifwa likaledes som den andra. Sjelfwa sta-

ten skall hafwa fyra mandel-formiga upphöjningar, tillika med sirat-kulor och blommor.

Under hwart och ett par af the 35.

sex armar, ther the gå ut på staten, skall vara en sirat-kula, arbetad i samma stycke som staten. Sirat-kulorna och armar-

36. ne, tillika med hela ljusstaken bör göras af ett och samma stycke, tätt och rent guld. There

37. till skall tu och göra sju lampor, och så inrätta them ofwänd på, att then sidan, ther lågan

38. är, wändes in åt staten. Ljus-saxarna och skålarna, hwaruti wickarna brinna, skola likaledes

39. vara af rent guld. Ljusstaken med hela thes tillbehör skall wäga en centner rent guld. Se

40. på thenna förebild theraf, som Jag wisar dig här på berget, och gör therefter.

3. Till Tabernaklet skall tu göra Cap. tio tapeter af sex-trådigt

26. twinnadt linne, samt mörtblätt, purpur och rosenrött, med konstigt arbetade figurer af Cherubim. Swar och en tapet skall

2. vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred, alla efter ett

3. och samma mått. Af thesa skola fem och fem hopfogas, then ene med then andra till ett stycke.

4. Sedan skall tu göra öglor af mörtblätt i kanten af tapeten

och göra femtio hättor af guld,
och sammanfästa tapeterna, then
ena wid then andra med hätt-
torna, så att thet blifwer ett
Tabernakel.

7. Till öfwerdrag öfwer Taber-
naklet skall tu göra ellofwa ta-
peter af Camelgarn. Swar och
en tapet skall wara tretio alnar
lång, och fyra alnar bred. Ett
och samma mått skola alla el-
lofwa hafwa. Af thesa skall tu
hopfoga fem till ett särskildt
stycke, och the sex öfriga jem-
wäl till ett särskildt stycke, och
lägga then sjetta tapeten dub-
bel på främsta delen af öfwer-
draget. Sedan skall tu sätta
femtio öglor på kanten af then
tapeten, som är ytterst i thet
ena stycket, och femtio öglor på
kanten af tapeten i thet andra
stycket. Tu skall och göra fem-
tio hättor af koppar, och sätta
hättorna i öglorna, så att öf-
werdraget sammanfästes, och

uppå ett a

af aca

till Taber

brädet. Sv

ra tio aln

nan aln bi

ett bräde si

tappningar

passar em

skall tu g

till Taber

der till Ta

ta tjugu si

till höger,

fyratio un

att två un

hvar och

tvänne in

skola på a

naklet, i n

der med i

slag af sil

derlag bli

ett bräde.

långsidorn

24. Hörnerna af Tabernaklet wid båda långsidorna. The stola i winstel wända sig åt båda sidorna; och nedifrån gå tillsammans på lika sätt allt upp till öfwersta ändan thereaf, och hafwa en ring. Så skall hwarthera af the twänne göras, så att the tjåna till hörnen. Ther blifwa två ätta bräder, och theas underslag af silfwer sexton, nämligen twänne underslag under hwar och ett bråde.

25. Tu skall också göra stottstånget af acacie-träd, fem till bräderna på ena sidan af tabernaklet,

26. fem till bräderna på then andra sidan thereaf, och jämwal fem till then sidan thereaf, som är emellan båda långsidorna, i wäster. Then medlersta stottstånget skall gå midt på bräderna, ifrån then ena ändan till then andra.

27. Bräderna skall tu öfwerdraga med guld, och göra theas ringar af guld, att i them må insättas stottstånget, hwilka också guld stola öfwerdragas.

28. Så skall tu uppställa Tabernaklet efter thet sätt, som blifwit mig wisadt här på berget.

29. Du skall också göra en förlåten af blått, purpur och rosensött, samt sextrådigt twinnadt linne, med konstigt arbetade siffror af Cherubim. Tu skall också göra honom på fyra pelare af acacie-träd, öfwerdragna

med guld; krotarna på them stola wara af guld; men understa stycket på them alla fyra af silfwer. Tu skall sätta förlåten 33: under hädertorna, och therinnan före ställa wittnesbördets Art, så att förlåten tjånar eder till stillnad emellan thet helga och thet allrahelgaste, hwarest tu 34: jemwal skall sätta locket öfwan på wittnesbördets Art. Utan 35: för förlåten skall tu ställa bordet, och ljusstaken gent emot bordet, wid sidan af Tabernaklet, till söder, så att bordet står wid norra sidan.

Uti ingången till Tältet skall 36: tu göra ett förhånge af mörktblått, purpur och rosensött, samt sextrådigt twinnadt linne, af stickadt arbete. Till thetta 37: förhånge skall tu göra fem pelare af acacie-träd, och öfwerdraga them med guld. Krotarne på them stola wara af guld, men understa stycket på them alla skall tu gjuta af koppar.

Altaret skall tu göra af acacie-träd, fem alnar långt 27: och fem alnar bredt, i fyrkant, och tre alnar högt. Theß fyra 2: hörn stola göras i ett och samma stycke som altaret. Tu skall 3: öfwerdraga thet med koppar, och göra allt hwad thetill hörret, theß skettel, stolar, bådten,

och öfwerdraga them med koppar
 7. par. The stola sättas in i rinderna
 garna, så att the blifwa på båda
 sidorna af Altaret, och att
 8. thet med them må bäras. J
 holigt af plankor skall tu låta
 thet göras, alldeles såsom tig
 blifwet wisadt här på berget.
 9. Tu skall också göra en Gård
 utan omkring Tabernaklet. På
 södra sidan, till höger, skall
 ombånget vara af sextrådigt
 tvinnadt linne, och hålla hund
 rade alnar i längden, på the
 10. na första sidan. Pelarena the
 till stola vara tjugu, och the
 ras tjugu underslag göras af
 koppar, men krotarne på pel
 rena, och stångerna the mel
 lan af silfwer. Likaledes skall
 ombånget, på norra sidan, hål
 la hundrade alnar i längden,
 the pelare vara tjugu, och the
 ras tjugu underslag göras af

på anota
 likaledes
 pelarena
 underslag
 gården
 ge tjugu
 blätt, på
 samt sexti
 ne, af st
 thertall
 thetas un
 På alla p
 den, stola
 lan, och l
 wer, men
 par. Lån
 vara hund
 femtio, o
 get af tv
 alnar. U
 af koppar
 tjänstens
 naklet hör
 thet och

lamporna på ljödstaten må be-
 21. ständigt underhållas. Aaron
 och hans efterkommande stola
 i församlings Tältet, utansför
 för läten, som är framför witt
 nesbordet, så tillaga them, att
 the lysa ifrån aftenen till mor-
 22. gonen inför **SEX**. Thet
 ta skall vara en ewigdelig skyl-
 dighet för Israels barn i alla
 deras tider.

la emottaga guld, thet mörkt
 blå, purpur, thet rosenröda
 och thet fina linnet.

Lifmanteln stola the ton 6.
 stigt försärdiga af guld, mörkt
 blått, purpur och rosenrödt,
 samt sexträdigt twinnadt linne.
 7. Han skall hafwa twänne axel-
 stycken, som fästas uti båda öf-
 re ändarna, så att han genom
 them sammanhålles. Bandet 8.

på honom, hwarmed han skall
 omknytas, bör vara i ett och
 samma stycke som manteln, och
 likaledes göras af guld, mörkt-
 blått, purpur och rosenrödt, samt
 sexträdigt twinnadt linne. Tu 9.

skall och taga två Onyx-stenar,
 och på them utsticka Israels sö-
 10. ners namn, sex theraf på then
 ena stenen, och the sex öfriga
 på then andra, i then ordning,
 som the blifwit födde. Efter 11.

stensnidare konst, och på thet
 sätt, som signeten stickas, skall
 tu låta Israels söners namn
 stickas på the två stenarna,
 rundt omkring infattade i guld.

Båda stenarna skall tu sätta 12.
 på axelstyckena af manteln, att
 the förwara minnet af Israels
 söner, och att Aaron bär the-
 ras namn inför **SEX**, på
 båda sina arlar till äminnelse.

Tu skall göra häftor af guld, 13.
 och likaledes twänne kadjor af 14.
 rent guld, lika stora, af wridet
 arbe

60 100 110 120 130 140 150 160 170 180 190 200

23. Men Aaron, tin broder,
 24. jämte hans söner, skall
 ta från Israels barn affstilla,
 och förordna them åt mig till
 25. Prester; nämligen Aaron sjelf,
 och hans söner, Nadab, Abi-
 26. hu, Eleazar och Ithamar. At
 27. Aaron, tin broder, skall tu gö-
 28. ra heliga kläder, till åra och
 29. prydnad. Tala förthenstull med
 alla them, som ega stickelighet,
 och hwilka Jag uppfyllt med
 30. wigt och förstånd, att the gö-
 31. ra kläder åt Aaron, hwaruti
 han må inwigas, att fördrätta
 32. Presteambetet inför mig. Och
 33. gör åra kläderna, som the
 34. göra: ett bröst-smycke, en
 35. mantel, en längre mantel, en
 36. underklädnad, en huf-
 37. wadnad, och ett bälte; the
 38. gör åra heliga kläder åt A-
 39. ron, tin broder, och hans sö-
 40. ner, hwaruti Presteambetet in-
 41. fästas. The,
 42. försärdiga kläderna, sto-

annat. Tu skall theri insätta
 ädla stenar uti fyra rader. Then
 första raden skall vara en Car-
 neol, en Topas, en Smaragd;
 1. then andra, en Carbunkel, en
 2. Saphir, en Beryll; then tredje
 en Opal, en Achat, en Amethyst;
 3. then fjerde en Chrysolith, en
 Onyx och en Jaspis, alle in-
 fattade i guld, på sina ställen
 1. i smycket. Efter antalet af J-
 straels söners namn skola ste-
 narne vara tolf, och i hvarje
 af them, ett namn af the tolf
 slågterna, utstucket, på sätt,
 2. som signeten stickas. Till smyc-
 ket skall tu göra kådjor af rent
 guld och lita storlet, samt wri-
 3. det arbete, och två ringar af
 guld, hwilka skola sättas på
 båda öfre ändarna af smycket.
 4. I thesa ringar skola the två
 gyldene kådjor wid samma an-
 ordning sättas. Men the

dro på lifma-
 ket fastnyta-
 blätt snöre, a
 wid bandet a
 icke lofnar th
 Aaron båra
 namn i ambe
 hjerta, ndr h
 helga, till be
 inför SERR
 i ambets-smy
 och Tummin
 på Aarons b
 går inför S
 han bdr Jst
 ständigt på
 SERRAT.
 Then lå
 bdr sitta un
 tu göra he
 ofwanpå ho
 öppning me
 ring ikring
 aen af en i

34 mellan hwårt och ett af dem
små klockor af guld, så att en
guldklocka och ett granatäple
kommer att sitta hwårt efter
annat, rundt omkring fallen
35 ned wid manteln. Thenna man-
telns skall Aaron hafwa på sig,
när han förtärrar sin tjänst,
så att ljudet må höras, när
han ingår i thet heliga in för
SEXAKTI, och när han går
ut, och att han icke dörr.

36 Tu skall också göra en stif-
wa af rent guld, och i henne
37 stickas, på sått som signeten
stickas, thesa orden: **SEX-**
AKTIS HELIGSET.

38 Den skall stickas wid ett mörkt
blått snöre, och sättas fram-
39 på hufwudbonaden, så att
hon ther blifwer sittande, på
Aarons panna; till ett tecken,
att Aaron skall bära alla the
heliga gofwors brister, som J-
40 stas barn offra och frambara.
På thet att thesa må blifwa
41 behagliga inför **SEXAKTI**,
42 skall then gyldene stifwan all-
43 vara på Aarons panna.

44 Then trånga undertlådningen
hufwudbonaden skall tu göra
45 af sexträdigt linne, men
46 af stickadt arbete.

47 Italeses skall tu göra åt
48 Aarons söner mantlar och bäl-
49 ter, och bonader på thesas huf-
50 udder och prydnad.

51 Sedan skall tu kläda på A-

aron, tin broder, och hans sö-
ner jämte honom, thesas klä-
der, och smörja them, gifwa
them thet första offret i häns-
berna, och helga them, så att
the blifwa mine Prester. Gör
52 också att them nedanklädder af lin-
ne, att betäcka thesas blygd;
53 hwilka kläder bära råda ifrån
medjan ned till benen. Aaron
och hans söner skola hafwa thes-
sa kläder på sig när the gå in
i församlingsstället, eller trä-
54 da fram till Altaret, att göra
tjänst i helgedomen, på thet the
icke må ådraga sig skuld, och
55 dö. Thetta skall wara en ewig
delig lag för Aaron och hans
efterkommande.

Thetta är hwad tu skall göra. Tag
56 ra med them, för att in-
57 wiga them, att the blifwa mi-
ne Prester. Tag en stut och
twänne wädrar, alla utan lyte;
och osyradt bröd, och twägge
58 handa osyrade kakor, thet ena
slaget inknodadt med olja, och
thet andra begutet med olja,
alltsammans utaf renaste hwe-
59 temjöl. Kakorna skall tu läg-
60 ga i en och samma forng, och
bära them fram theruti, samt
61 afwen föra fram stuten och the
båda wädrarna. Sedan skall
62 tu låta Aaron och hans söner
gå fram till ingången af för-
63 sam-

på hans hufwud, och smörja
 honom.

1. Så skall tu och låta Aarons
 söner gå fram, sätta på them
 klderna, omgjorda them med
 bältet, Aaron så wäl som hans
 söner, och binda på them huf-
 wudbånden, hwarigenom Pre-
 sterkapet blifwer them ewärdes-
 ligen tillagdt. Och tu skall gif-
 wa Aaron och hans söner i hän-
 der thet första offeret. Tu skall
 låta föra stuten fram till För-
 samlingståltet, hwarest Aaron
 och hans söner skola lägga the-
 ras händer på hans hufwud.

2. Sedan skall tu slagta stuten in-
 för **SERXXVI**, wid ingången
 til församlingståltet, doppa titt
 finger i stutens blod, och the-
 med bestryka hörnen af altaret,
 men gjuta allt thet andra blo-
 det under altaret. Therpå skall
 du taga alle thet feta, som be-

sönderstycka h
 elswor och fö
 till styckena
 och uppbrända
 Altaret. The
 fer inför **SER**
SERXXVII
 förtårdt offer
 Therester
 andra wddure
 ron med sina
 händer på ha
 ta honom, ta
 och stryka på
 söners högra
 men af thetas
 på stora tän
 fot, och stant
 ret allt omtri
 taga af blodet
 taret, och af
 stänka på A
 der, på hand
 kldder idmte

wadduren taga thet feta, näm-
 ligen fjertan, thet feta, som
 besäcker inelsworna, måtet of-
 wer lesten, båda njurarna, med
 thet feta, som på them är,
 och höggra bogen, ty thetta är
 23. inwignings wadduren; och ett
 stycke bröd, samt en af hwarje
 slag af the med olja tillredda
 hator, utur torgen, med the o-
 syrade bröden, som står infö-
 24. **SEKXVII**, och lägga allt-
 sammans på Aarons och hans
 söners händer, och låta them
 upplyfta thet inför **SEKXVII**;
 25. hwarefter tu skall taga thet af
 theras händer, och uppbränna
 thet på Altaret till ett bränn-
 offer, ett till **SEKXVIII**
 wäldebag i eld förtärdt offer.
 26. Men bringan af wadduren
 wid Aarons inwigning, skall
 du taga och upplyfta inför
SEKXVII, då hon sedan skall
 27. bära dig till. Och således skall
 du belga bringan, som blifwit
 upplyft, och bogen af waddu-
 ren, som blifwit gifwen, wid
 Aarons och hans söners inwig-
 ning. The Kola höra Aaron
 och hans efterkommande till,
 som är wärdelig rätt af Isra-
 28. els barn; ty thet är en giswa,
 som gifwa skall thet wara af I-
 29. sraharns tackoffer; en gis-
 wa som the gifwa åt **SEK-**
XVII.
 30. Aarons heliga kläder skola

hans efterkommande hafwa ep-
 ter honom, så att the uti them
 warda smorde och inwigde.
 Sju dagar efter hwaraman 30.
 skall then af hans söner, som
 blifwer Prest efter honom, klä-
 da them på sig, när han skall
 gå in i Sörsamlingstältet, till
 att göra tjänst i Helgedomen.
 Inwignings-wadduren skall tu 31.
 taga, och låta hans tött kolas
 på beligt rum. Aaron och hans 32.
 söner skola, wid ingången till
 Sörsamlingstältet, äta waddu-
 rens tött och brödet, som är i
 torgen. The ras försonings och 33.
 inwignings offer skola the sjelf-
 we äta; ingen främmande får
 äta the ras, ty thet är beligt.
 Om något af inwignings-wa- 34.
 durens tött, eller af brödet blif-
 wer öfrigt till morgonen, skall
 tu i eld upbränna thetta, som
 blifwet öfrigt. Thet får icke af
 någon ätas, ty thet är beligt.
 Allt thetta skall tu göra med 35.
 Aaron och hans söner, såsom
 Jag befallt dig. I sju dagar
 skall tu fördrätta the ras inwig-
 ning, och offra på hwarje dag 36.
 en stut till syndoffer och försö-
 ning. Tu skall rena Altaret
 therigenom, att tu offra för-
 soningen theruppå, och smörja
 thet, att thet blifwer belgadt.
 I sju dagar skall tu på Alta- 37.
 ret offra försoningen, och bel-

börjats. Till hwart och ett färet
 skall tagas en tiondedel fina-
 ste hwetemjöl, blandadt med en
 fjerdedels hin pressad olja, och
 till drickoffer en fjerdedel af ett
 hin win. Thet andra färet skall
 tu offera, efter solens nedgång,
 innan natten börjats, med sam-
 ma spisoffer och drickoffer, som
 om morgonen, att thet blifwer
 ett till **SERAXIS** wälbehag
 i eld förtdrödt offer. Thetta skall
 hos eder wara thet beständiga
 brännoffret, i alla tider, wid
 ingången af Sörsamlingstältet
 inför **SERAXI**, hwarest
 Jag skall låta mig finnas af
 eder, för att tala till dig. Jag
 skall therstades låta mig fin-
 nas af Israels barn, och wi-
 sa mig helig uti min härlig-
 het. Jag skall helga Sörsam-
 lingstältet och Altaret; Jag
 skall helga Aaron och hans sö-
 ner, i fyrta-
 nar högt. The-
 ra i ett och sa-
 altaret. Tu
 thet med rent g-
 öfra botten, so-
 ten och hörn,
 af guld allt or-
 göra twänne
 therpå, under
 sidorna, och så
 sidorna, att i
 må sitta, hw-
 bäras. Stång
 af acacie-trä,
 med guld. T
 inför förlåten
 för wittnesbö-
 nådastolen
 det, hwarest
 finnas af dig.
 uppå upptänd
 rötwerk, hwa-

10. skall rådde vara en rådtelse inför **SERAAI**, i alla tider. Ingen främmande rådtelse stollen i theruppd antända, eller brännoffer eller spisoffer, icke heller stollen. I gjuta theruppd något drikoffer. En gång om året skall Aaron till försöning bestryka thes börn med syndoffrets blod; en gång om året skall thenna försöning hos eder se, och thet i alla tider. Thet skall vara en af the största belgedomar inför **SERAAI**.

11. **HERREN** talade än ytterligare till Mose, och sade: när tu skär Israels barn, för att lura antalet af them, skall war och en gifwa en lösepening för sitt lif at **SERAAI**, så thet ingen plåga må wedersäras them, när the blifwa rådt. Swar och en, som upptages i rådtningen, skall gifwa en half sitel efter belgedomens. En sitel håller tjugu ger. Thenna halfwa sitel skall gifwa at **SERAAI**. Swar och en, som at tjugu at gammal och therutöfwer, upptages i rådtningen, och skall gifwa en halfwa gifwa at **SERAAI**. Men icke skall icke gifwa mer, och den fattige icke mindre, en half sitel, så the gifwa thenna gifwan at **SERAAI**, för att lösa sina lif.

16. Thessa lösepenningar skall tu emottaga, af Israels barn, och använda till församlingställets tjänst, att thet blifwer them till äminnelse inför **SERAAI**, och att the dermed lösa thes lif.

HERREN talade och till Mo. 17. se, och sade: tu skall göra ett 18. tvättelar af koppar och thes underrede af koppar, och ställa thet emellan församlingstältet och Altaret, och låta watten theruti, att Aaron och hans söner therutur må tvätta sina händer och fötter. När the gå in i församlingstältet stola the tvätta sig med watten, att the icke dö; likaledes när the gå fram till Altaret att göra tjänst, och att uppbränna offeren inför **SERAAI**. 21. La the tvätta sina händer och fötter, att the icke dö. Thetta skall vara en ewärdelig lag för Aaron och hans efterkommande, i alla tider.

HERREN talade och till Mo. 22. se, och sade: tag bästa speceri, 23. ädlaste myrrha femhundrade delar, en half gång så mycket canel, nämligen tvåhundrade femtio, och Calamus tvåhundrade femtio, och Cassia femhundrade, efter belgedomens wigt, och ett hin oliveolja, och gör therutaf en belig smörjeolja,

se: gack, stig ned, ty titt ~~var~~,
 som tu fört upp utur Egypten,
 8. hafwer förderfwat sig. Snar-
 ligen hafwa the witet af ifrån
 then wdg, som Jag befallt
 them. The hafwa gjort sig en
 guten kalf, för honom. ~~Laga~~
 the sig ned, inför honom offra
 the, om honom säga the: thet
 ta är tin Gud, Israel, som
 9. fört dig upp utur Egypten. Och
 HERRN sade ytterligare till
 Mose: Jag ser, att thetta fol-
 10. ket är ett hårdnackadt folk. Och
 nu, hindra mig icke, att ju
 min wrede må upptändas öf-
 wer them, och att Jag må för-
 tåra them; så will Jag göra
 11. dig sjelf till ett stort folk. Men
 Mose bad allwärligen inför HERN
 NIM sin Gud, och sade: hwar-
 före skulle Tin wrede, HER-
 REN, upptändas öfwer Titt folk,
 som Tu utfört utur Egypten

~~U~~ ~~er~~ ~~2~~
 estertomma
 Stjernorna
 allt thet lar
 wat, skall
 estertomma
 ewärdeligen
 fertallade H
 hwarmed H
 Men Mo
 ned ifrån ber
 nesbördets ta
 lor skesna p
 på then ena
 Thefa taffor
 och strifen
 Inristad på
 hörde folket
 de han till
 i lågret. V
 hwarken re
 winna, elle
 thet är ett
 sar, som

slog them skänder nedanför berget.
 20. Tog kalfwen, som the hade gjort,
 brände upp i eld, och malde skän-
 der till pulwer, strödde thet uti
 waltket, och lät Israels barn thet
 21. af dricka. Men till Aaron sade
 han: hwad hafwer thetta folket
 gjort dig, att tu skulle låta en
 så stor synd komma öfwer them?
 22. Aaron swarade: min Herre blif-
 we icke så häftigt wred. Tu
 känner thetta folket och wet,
 23. att thet är ganska ondt. The
 sade till mig: gör oss Gudar,
 som gå framför oss; ty hwad
 Mose angår, then mannen, som
 fört oss upp utur Egypten, we-
 te wi icke hwad honom är we-
 rtfaret. Jag swarade: hvil-
 ken är thet, som hafwer guld?
 24. Då refwo the thet af sig och
 gafswo mig. Jag kastade thet
 i elden, och thetas är thenna
 kalfwen worden. Då nu Mose
 såg att folket war i oordning bragt,
 ty Aaron hade bragt thet i oord-
 ning, så att thet för hwilken, som
 anföle them, worde tagande till
 skriften, ställte han sig i porten af
 lägret, och ropade, then som an-
 na håller sig till HERRETT,
 komme hit till mig. Så för-
 sökte sig till honom alle Leviter-
 ne. Till them sade han: thetta
 är hwad HERRETT Israels
 Gud befaller, tager hwat och
 ett swerd wid sidan, går
 fram och åter ifrån then kna

porten af lägret till then an-
 dra, och dräper broder, wän
 och anbdrig. Leviterne gjorde så 28.
 som Mose hade befallt, och föllo
 of folket, på then dagen, wid tre-
 tusende män. Ty Mose hade sagt 29.
 till them: inwiger eder i dag till
 HERRETTS tjänst, om thet
 och wore mot son och broder,
 så att wälsignelse kommer i dag
 öfwer eder.

Morgonen thepå sade Mose 30.
 till folket: I hafwen begått en
 ganska stor synd; jag will gå
 upp till HERRETT, torde hån-
 da, att jag kan finna förlätel-
 se för eder synd. Mose gick och 31.
 åter till HERREN, och sade:
 ach! thetta folket hafwer begått
 en ganska stor synd; the hafwa
 gjort sig Gudar af guld. Och 32.
 nu, o! att Tu wille förlåta the-
 ras synd; hwar och icke, så
 utstryk mig nu utur tin bok,
 som Tu hafwer skrifwet. Men 33.
 HERREN swarade Mose: hvil-
 ken som syndar emot mig, ho-
 nom skall Jag utstryka utur
 min bok. Gå nu och för folket 34.
 till thet land, som Jag befallt
 dig. Min Ängel skall gå fram-
 för dig. Men när min tid kom-
 mer att hemsöka, skall Jag på
 them hemsöka thetas synder.
 HERREN lät och en plåga kom 35.
 ma öfwer folket för kalfwens skull,
 som the och Aaron gjort hade.

p Angel, och utdrifwa the
Lananeer, Amoreer, Setheer,
Ihereseer, Seveer, och Jebu-
eer; men sielf will Jag icke
håra med dig, ty du är ett hård-
nackadt folk, att Jag icke till
kventyrs förtärer dig under
resan.

När folket fick höra theta be-
dröfliga talet, begynte the förja,
och ingen tog sin prydnad på sig.
Th HERREN hade sagt till Mo-
se: säg till Israels barn: J-
ären ett hårdnackadt folk. J-
ett ögnablick kunde Jag kom-
ma öfwer dig, och till intet gö-
ra dig. Men nu, lägg ned din
prydnad ifrån dig; Jag wet
väl hwad Jag skall göra dig.
Så lade Israels barn sin prydnad
af sig allt ifrån theras wa-
relse wid Horebs berg.

Men Mose tog tältet, slog thet
ut, utan för lågret, ett

tältet, och kastade
tältet öfver sig. HERREN
Mose personligen
niska talar med
se gick ofta till
hans tjänare J

som ännu war
qvar inne uti tältet

Och Mose sat

Tu befaller mig
föra thetta folk

hafwer icke lätt
hwilken Tu u

mig. Och lik
sagt: Jag känd

och du hafwer
nåd inför mig

förtbenstull af
Tig, så lät mig

wäg, att jag
och jemväl

nåd inför Tig

16. **MR:** om Tu icke Sjelf går hand, och tu skall få se mig på ryggen; men mitt ansigte kan icke ses.

annat sätt skulle thet wäl blifwa kunnigt, att jag och Titt folk funnet nåd inför Tig, om icke therigenom, att Tu går med of, så att jag och Titt folk besynnerligen wärdas framsför allt annat folk, som finnes i

17. werlden. **HERREN** swarade Mose: Jag will och göra theta, som tu nu begärt; ty tu hafwer funnet nåd inför mig, och Jag känner dig wid namn.

18. Så sade Mose: låt mig nu 19. så se Tin härlighet. **HERREN** swarade: Jag will låta all min godhet gå framsför dig, nämna

SEKALIS namn inför dig, och säga: Swem Jag är nådelig, honom skall Jag wara nådelig, och öfwer hwilken Jag förbarmar mig, öfwer honom skall

20. Jag mig förbarma. Sade of: mig sjelf kan tu icke få se; ty ingen människa kan se mig,

21. och blifwa wid lif. Och **HERREN** sade ytterligare: si här ett rum när mig, thet tu skall stäl-

22. la dig i Hippan. När min härlighet gått framom, skall Jag ifätta dig i stentlyftan, och täta öfwer dig med min hand,

23. så thet Jag gått framom. Sedan will Jag taga bort min

HERREN sade of så till Mo. Cap. 34. se: uthugg dig två sten-

taflor, sådana, som the förra woro. Jag skall på them skrifa samma ord, som woro på the förra taflorna, hwilka tu

2. slaget sönder. War tillreds i morgon, att tu bittida går upp på berget Sinai, och wänta mig

3. thet öfwerst på berget. Ingen stige upp med dig, och blifwe icke heller någon människa sedd

på hela berget. Ingen boskap, hwarken större eller mindre, får beta inwid thetta berget. Och

4. Mose uthög två stentaflor, sådana som the förra, skyndade sig om morgonen, och steg upp på berget Sinai, såsom **HERREN** hade

befallt honom, och tog the två stentaflorna uti sin hand. Så steg **HERREN** ned i molnet, och stäl-

5. te sig thet med honom, och nämde sig wid namn: **HERRE**. Sedan gick **HERREN** fram om honom, och ropade: Jag **HERRE**, **HERRE**, är en

6. barmhertig och nådelig Gud, långmodig, af mycken mildhet, och trohet.

Som bewarar nåd till tusende leder, som förlå-

7. tet

n. Han sade: hafwer jag nu
nnet nåd inför Tig, **HERRE**,
blifwe **HERREN** ibland oss;
etta är wäl ett hårdnackadt
ilt; men förlåt oss dock wåra
liffgerningar, och wåra syn-
er, och låt oss få wåra Tin-
gendom. **HERREN** svarade:
Si Jag fastställer ett förbund.
Jag skall för allt titt folks ö-
on göta sådanna under, som
ldrig waret gjorda i hela
oerlden, eller hos något folk-
lag. Sela thetta folket, ibland
willet tu är, skall se **HERRE**
KATS gerningar; ty försär-
igt är thet, som jag med dig
gör. Tag noga i allt hwad Jag
refaller dig i dag. Jag sielf
drifwer undan för dig Amore-
erna, Cananeerna, Setheerna,
Phereseerna, Seveerna och Je-
buseerna. Wakta dig, att tu
icke ingår i något förbund med
och offra för them
wer buden och åt-
offer, eller tager bi-
föner af theras dö-
ta, så the bedrifwa
theras Gudar, d-
förledande tina si-
Gjut alldrig någon
åt dig. Osyra de bi-
skall tu hålla, så
dagar åter osyrad
Jag befallt dig,
tid, i Abibs mån-
månaden gick tu i
ten. Allt hwad fö-
rer mig till. I
bostap, både störr
skall thet förstfödd-
fras. Thet först-
nan må tu lösa
men löser tu thet
bryta halsen af the
födda af tina sö-
sa, och ingen si-

22. den. **Veckohögstiden** skall tu hålla, när tu får förslingen af hweteskörden, och **Insamlingshögstiden**, när året gått till ända.

23. da. Tre gånger om året skall allt mankön ibland dig wisa sig inför **HERRAN JESUAS**, Israels Gud. När Jag warer utdrifwande folken för dig, och hafwer utwidgat tina gränser, skall ingen få lust, att anfälla titt land, medan tu far upp, att wisa dig inför **HERRAN** tin Gud, tre gånger om året. Tu skall icke utgjuta mitt offers blod, medan tu ännu hafwer surdeg; och af **Pasah-högstidens offer** får intet blifwa öfbrigt tills morgonen. Förslingen af titt lands tidigaste gröda skall tu föra in i **HERRANS** tins Guds hus. Tu skall icke toka något tid i sin moders mjölk.

7. Och **HERRAN** sade jemwäl till Mose: Skrif dig upp thesa orden, ty efter thesa ordens innehåll hafwer Jag fastställt ett förbund med dig och Israel. Så förblef Mose hos **HERRAN** i fyratio dagar och fyratio nätter, utan att äta eller dricka. Och han skref på taforna sjelfwa förbundet, the tio orden.

Men när Mose gick ned ifrån berget Sinai, med the två wittneberdets tafor uti sin hand, wiste han icke, att hans ansigtes hud

blifwet stinadt, medan Gud talat med honom. När då **Aaron** och alla Israels barn sågo, att hans ansigte glänsade, fruktade the sig att gå närmare fram till honom. Men Mose ropade till them, så att **Aaron** och alle the förnämste af menigheten gingo tillbaka till honom, och han fick tala med them. Sedan gingo och alle the andre Israels barn fram till honom, då han befalle the allt hwad **HERRAN** hade talat till honom på berget Sinai. När han thetta till slut utsagt, lade han ett täckelse öfwer sitt ansigte. Så ofta han gick in till **HERRAN**, att tala med honom, tog Mose af sig täckelsen: tills han åter gick ut, hwar efter han talade till Israels barn allt thet som blifwit befallt. Då sågo Israels barn, att Moses ansigte gaf glans ifrån sig. Men Mose lade täckelsen öfwer sitt ansigte, tills han å nyo skulle gå in, att tala med **HERRAN**.

Sedan församlade Mose hela Israels barns menighet, och sade till them: thetta är hwad **HERRAN** befallt eder att göra. I sex dagar skall arbetas; men then sjunde dagen skall af eder hållas helig, och till **HERRANS** ära wara en hwilodag. Swar och en, som gör något arbete på honom, skall

H 3

mista

3. mista lifwet. I stolen ingen eld upptända i någon af edra boningar på Sabbaths dagen.
4. Mose sade också till hela Israels barns menighet: thetta är hwad **HERRE** hafwer befallt:
5. Taget af thet I sjelfwe egen en gofska åt **HERRE**. Hwar och en, som hafwer frivilligt hjerta, frambäre thenna gofska.
6. wan inför **HERRE**. Nämligen guld, silfwer, koppar, mörtblätt, purpur, rosenrött, sexträddigt linne, camelgarn,
7. saffian, tachas-stin, acacie-trä,
8. olja till lampor, speceri till smörjeoljan, och till godt rått-
9. verk; onyxstenar, och andra ädla stenar till infattning på
10. lifmanteln och bröstsmycket. Alle sticketige konstnärer ibland eder gifwe sig an, att försärdragga allt thet, som **HERRE**
11. hafwer befallt. Nämligen Tabernaklet, med thes öfwerdrag och täckelse, samt hättor, bröstder, stänger, pelare och underslag; Arken med thes stänger
13. och lock, samt förlåten; bordet med thes stänger och öfriga tillhörigheter, samt städebrö-
14. den; ljusstaken med thes tillhörigheter, samt lampor och olja;
15. Råttelsealtaret med thes stänger; smörjeoljan; råttverket af speceri; förhänget wid ingån-
16. gen till Tabernaklet; brännoffers altaret med thes koppar-
- galler, stänger och öfriga tillhörigheter; tvättetaret med underrede; omhängetkring den med pelarena och till underslag, samt förhänget ingången till gården; på till Tabernaklet och till gård med theras tog; Ambetsklarna till tjänsten i thet hos Presten Arons heliga kläder hans söners kläder, wid förtäningen af theras Prestesamt.
- Sedan då Israels barns menighet gått bort ifrån Mose, hwar och en, hwilken eget och fri wilja thertill bewekt, bar fram en gofska till **HERRE**, att församlingsstället hela thes inrättning, och thega kläderna theraf skulle förtägas. Både männer och qwif så många som thertill sjelfwe willige, boro fram spännen, i gar, ringar, bälten och allat annat arbetat guld; hwar och som hade guld att frambära, thet åt **HERRE**. Hwar och hos hwilken fanns mörtblätt, purpur, eller rosenrött, eller linne eller camelgarn, eller saffian, tachas-stin, bar thet fram. Hwar och en, som hade råd, att gifwa silfwer eller koppar, bar thet såsom en gafska åt **HERRE** och hwar och en, hos hwilken acacie-trä till föremarande af afstemmaadt thet likaledes. Alla c

24. ner, som hade skicklighet thertill, sprunno med sina händer, och boro fram thet the spunnet af mörktblått, 25. purpur, rosenrödt och linne. Så spunno och the qwinnor camelgarn som thertill woro williga, och ha 27. de lärt then konsten. The förnämste skänkte onyxstenar, och andra 28.  dla stenar till infattning på lif- manteln och br sttsmycket, samt spe- 29. cetti, och olja till ljusstaken, sm r- teoljan, och godt rökwerk. Både män och qwinnor ibland Israels barn, hwilka thesas eget hjerta be- wette, att anskaffa hwad n digt war till arbetet, som HERRN genom Mose befallt att låta f r- färdigas, boro fram frimillig g f- wa åt HERRN.

30. Mose sade åt till Israels barn: 31. I, SERRATI hafwer wid namn utn mmt Bezaleel, Uris son, Surs son, af Juda sl gte, 32. uppfyllt honom med Guds  n- da, och gifwet honom f rstand, 33. skicklighet och insigt i allaban- da arbete, till att konstigt be- reda och förfärdiga guld, silf- 34. ner och koppar; att snida  d- la stenar till infattningar, och 35.  bugga träwirke, och förför- diga allabanda konstigt arbete, samt beredwillighet att under- 36. stöttas andra. Aboliab, Abisa- 37.  ns son, af Dans sl gte skall 38.  ttas honom till hjelp. Båda 39.  ttas hafwer SERRATI upp- 40.  ttas med snille och f rstand,

att förfärdiga all-slaga dugligt och konstigt arbete, att sticka med mörktblått, purpur, rosens- r dt och linne, och att w fwa. These skola förfärdiga allt ar- betet och konstigt tillwverka thet.

Bezaleel förthenfull och Aho. Cap. liab, jämte alla konstefar. 36. na, hwilka HERRN hade be- g fwat med f rstand och skicklig- het, att rätteligen förfärdiga ar- betet till helgedomens tjanst, f - retogo sig allt sammans, såsom HERRN hade befallt. 37. 2. Mose hade kallat till sig Bezaleel och Aboliab, med alla konstefar- na, hwilka HERRN hade be- g fwat med snille och f rstand, och som af fri wilja gingo till ar- betet, samt budet them, att the- med göra början. These togo t  3.  mot af Mose alla the g fwor, som Israels barn hade framburet, på thet the skulle förfärdiga thet arbete, som fordrades till helgedo- mens tjanst. Men emedan folket bar  n vidare till Mose frimilliga, g fwor hw rje morgon; gingo alle 4. konstefarne, som  taget sig helge- domens arbete, hwar och en ifrån thet arbete, som han hade  taget sig, och sade till Mose: folket b r 5. fram mera, än som behöfwes till thet arbete, hwilket SERRATI befallt, att man skall göra. 6.  r för före l t Mose utropa i l -

- i lägret och påbjuda, att ingen, hwarken man eller qwinna, skulle widare gifwa något till helgedomens arbete. Då wände folket i
7. gen, att frambära mera; ty thet redan gifwet war tillräckeligt till allt arbetets förfärdigande, och äntå therutöfwer
8. Således begynte alle konstfarnne thet arbete, som the åtaget sig. The gjorde till Tabernaklet tio tapeter af sextrådigt twinnadt linne, samt mörkblått, purpur och rosenrödt, med konstigt arbetade
9. figurer af Cherubim, hwar och en tapet tjuguåtta alnar lång, och fyra alnar bred, alla efter ett och
10. samma mått. Fem af them fogades ihop till ett stycke, och så gjordes jemwål med the fem an-
11. dra. I kanten af tapeten, wid ändan af thet ena stycket, sattes öglor af mörkblått, och likaledes i kanten af then yttersta tapeten i
12. andra stycket. Femtio öglor sattes på then ena tapeten, och lika många wid ändan af tapeten i thet andra stycket, så att öglorna suto jämnt, then ena mot then
13. andra. Af guld gjordes femtio häktor, hwarmed thet ena stycket sammanfästades med thet andra, så att thet blef ett Tabernakel.
14. Till öfwerdraget öfwer Tabernaklet gjordes ellofwa tapeter af
15. Camelgarn, hwar och en tapet trettio alnar lång och fyra alnar bred; alla ellofwa efter ett och
- samma mått. Fem af them fogades ihop till ett särskildt stycke och så gjordes jemwål med the öfriga. I kanten af then yttersta tapeten, i thet ena stycket, sattes femtio öglor, och lika så många kanten af tapeten i thet andra stycket. Af koppar gjordes femtio häktor att sammanfästa öfwerdraget så att thet blef ett stycke.
- Utöfwer thetta gjordes ett täfelse af soffian, och öfwerst ut på ett annat af tachas-skin.
- Bräderna till Tabernaklet gjordes af acacie-trå, upprätt ståend hwart och ett bråde tio alnar lång och halfannan aln bredt. På hwarje bråde woro twänne intappningar, af hwilka then ena påsa mot then andra; så gjordes på alla bräderna till Tabernaklet. I södra sidan af Tabernaklet, i höger, sattes tjugu bräder i hwilka tjugu gjordes fyratio underslag af silfwer, så att hwar och ett bråde genom theß twänne intappningar stod på twänne underslag. På andra sidan af Tabernaklet, i norr, sattes likaledes tjugu bräder, och fyratio underslag af silfwer, så att twänne danna woro under hwart och ett bråde. Emellan båda långsidor af Tabernaklet, i wäster, sattes tjugu bräder, och twänne i hörnen af Tabernaklet, wid båda långsidorna. Theßa hörnbräder wände

I vinklet åt båda sidorna, och ginge
 nedifrån tillsammans, på lika
 sätt, allt upp till öfversta ändan
 thereaf, och hade en ring. Så
 gjordes hvarthera af the tvänne,
 30. att the tjånne till hörnen. Ther
 blefwo så ätta bräder, och thes
 underlag af silfwer sexton; tvän-
 ne sådana under hvar och ett
 31. bråde. Af Acacie-trä gjordes ock
 stottstänger, fem till bräderna på
 32. ena sidan af Tabernaklet, fem till
 bräderna på then andra, och lika-
 ledes fem till bräderna, emellan
 33. långsidorna, i wäster. Then med-
 lersta stottstängen gick midt på
 bräderna, ifrån then ena ändan
 34. till then andra. Bräderna öfwer-
 bogos med guld, och thes rin-
 ner gjordes af guld, i hvilka stott-
 stängerna infattes, likaledes med
 guld öfwerdragna.
 Förslåten gjordes af mörkblått,
 purpur och rosenrödt, samt sex-
 tidigt twännadt linne med kon-
 stigt arbetade figurer af Cherubim.
 Han uppsattes på fyra pelare af
 Acacie-trä öfwerdragna med guld,
 och hwilkas fotlar woro af guld.
 Öfversta stycket på hwarje af thes
 pelare blef gädet af silfwer.
 Ingången gjordes ett för-
 häng af mörkblått, purpur och
 rödt, samt sextidigt twin-
 nadt linne, stickadt arbete, och fem-
 tidigt twännadt linne med thes
 fotlar. Pelarna uppsattes af
 guld, och mellanstångerna
 öfwerdragos med guld; men un-

dersta stycket på hwarje af thes
 fem pelare war af koppar.

Arken gjorde Bezaleet af Acacie-trä,
 37. hälftredje aln lång, hälftredje
 aln bred, och hälftredje
 aln hög. Han öfwerdrog ho-
 nom med rent guld, både innan
 och utan, och gjorde en list af
 guld allt omkring. Wid fyra hör-
 38. nen gbt han thertill fyra ringar
 af guld, så att tvänne ringar wa-
 ro på then ena sidan thereaf, och
 tvänne på then andra. Stänger-
 na gjorde han af Acacie-trä, öf-
 39. werdrog them med guld, och sat-
 te them in i ringarna wid Arkens
 sidor, att themed bära honom.
 Han gjorde locket af rent guld,
 40. hälftredje aln långt, och hälftredje
 aln bredt, och två Cherubim
 af tätt guld, på båda ändarna
 af locket, så att en Cherub war på
 41. then ena ändan, och en på then
 andra. I ett och samma stycke
 med locket gjorde han thes Cher-
 42. rubim på båda ändarna thereaf.
 The utsträckte sina wingar öfwan
 43. uppå, så att the öfvertäckte locket
 med wingarna. Then enas ansig-
 te war gent emot then andras,
 och bägges ansigten woro wända
 ned åt locket.
 Han gjorde ock bordet af Acacie-trä
 44. två alnar långt, en aln
 bredt och hälftredje aln hög. Han
 45. öfwerdrog thet med rent guld, och
 gjorde

- gjorde en list therepå af guld allt
 12. omkring. Han satte ock en två-
 stå allt omkring, en hand bred,
 och omkring therepå stån, en list
 13. af guld. Fyra ringar af guld gøt
 han thertill, och satte ringarna wid
 hörnen på hwor och en af bor-
 14. dets fyra fötter. In wid stån su-
 to ringarna, att theri insticka stån-
 15. gerna, hwarmed bordet skulle bå-
 ras. Han gjorde stångerna af A-
 cacie-trå, och öfwerdrog them med
 guld, att med them båta bordet.
 16. The stål, som borde wara på
 bordet, gjorde han af rent guld,
 nämligen theß djupa och flata fat,
 och stålar och stedar, att brukas
 wid offren.
 17. Han gjorde ock ljusstaken af
 rent och tätt guld; hela staken,
 med fot, armar, upphögningar,
 strå-kulor och blommor gjordes i
 18. ett och samma stycke. Sex armar
 gingo ut på sidorna; trenne på e-
 na sidan af staken, och trenne li-
 19. kaledes på then andra. På hwar
 och en arm af the sex, som gingo
 ut på staken, woro tre mandelför-
 20. miga upphögningar, en strå-kula
 och en blomma. På sjelfwa staken
 woro fyra mandelformiga upphög-
 21. ningar, tillika med strå-kulor och
 blommor. Under hwart och ett
 par af the sex armar, ther the
 gingo ut på staken, war en strå-
 kula arbetad i samma stycke som
 22. staken. Strå-kulorna och armar-
 na, tillika med hela ljusstaken
 gjordes i ett och samma stycke
 tätt och rent guld. Likaledes gjor- 2:
 des the sju lamporna, ljus-sakar-
 na och stålarna, hwari melarna
 skulle brinna, af rent guld. He- 2:
 la staken, med alle theß tillbehör,
 wog en centner rent guld.
 Han gjorde ock Rökelsealtaret 2:
 af acacie-trå, en aln långt och en
 aln bredt i fyrkant, och två al-
 nar högt; i ett och samma stycke
 med altaret woro theß hörn. Han 2:
 öfwerdrog thet med rent guld, theß
 öfre bottin och sidostycken allt om-
 27. kring, och theß hörn; och gjorde
 en list therepå af guld, allt om-
 kring. Han satte tvåanne ringar 27:
 af guld under listan på båda si-
 dorna theraf, att i them insticka
 stångerna, hwarmed altaret skulle
 båras. Stångerna gjorde han af 28
 acacie-trå och öfwerdrog them med
 guld.
 Then heliga smörjeoljan och 29
 thet rena rökverket tillredde han
 efter Apothekare-konst.
- A**f acacie-trå gjorde han ock 29
 Brännoffers altaret, fem al- 30
 nar långt, och fem alnar bredt,
 i fyrkant, och tre alnar högt,
 theß hörn i theß fyra vinklar
 gjorde han så, att the woro af ett
 och samma stycke som altaret, och
 öfwerdrog thet med koppar. Allt
 hwad thertill hörde, theß asse- 31:
 ril, rostlar, bårken, gafflar och
 32. solpan-

4. kopsannor gjorde han af koppar, rena tre, och theras underslag tre. 17
 4. tillika med gallret, såsom ett nät, 17
 under eldstaden, wid hälften af på hvarthera sidan om porten till
 5. altaret nedifrån. Han göt fyra gården, omhånget war femton al-
 ringar i fyra ändarna af koppar- nar, pelarena tre, och theras un-
 gallret, att i them infatta stån- derstag tre. Hela omhånget fring 16.
 6. gerna, hwilka han gjorde af aca- om gården gjordes af sextrådigt
 cie-trå, och öfwerdrog them med twinnadt linne. Underlaget till 17.
 7. koppar. I the fyra ringarna, wid hwarje pelare war af koppar, men
 stöarna af altaret, satte han stån- krotarna på pelarena, och stänger-
 gerna, att med them bära thet. na mellan them woro af silfwer.
 8. I högt af plankor gjorde han thet. Hufvuden på pelarena woro öf-
 8. Zwettelkaret med thes underre- werdragna med silfwer, och mel-
 de gjorde han likaledes af koppar, lan alla pelarena till gården woro
 som togs af the qwinners speglar, stängerna af silfwer. Förhånget i 18.
 hwilka kommo tillsammans wid in- porten till gården gjordes med stic-
 9. gången till Församlingstållet. kadt arbete af mörtblått, purpur
 9. Till gården, på södra sidan, och rosenrödt samt sextrådigt twinn-
 9. dt höger gjorde han omhånget af nadt linne, tjugu alnar långt, och
 sextrådigt twinnadt linne, hundra- fem alnar högt, på bredden, li-
 10. de alnar långt. Pelarena thertill ka med omhånget omkring gården.
 10. woro tjugu. Underlaget på hwar- Pelarena thertill woro fyra, och 19.
 je af thesa tjugu pelare war af underlaget till hwarje af thesa
 11. koppar; men krotarna på them, pelare af koppar; men theras krot-
 och stängerna mellan them woro af tar och stänger emellan them, wo-
 11. silfwer. Likaledes war längden, ro af silfwer, och theras hufvud-
 på norra sidan, hundrade alnar, den öfwerdragna med silfwer. Al- 20.
 pelarena tjugu, theras underslag la pålarna, så wäl till Taberna-
 af koppar tjugu, och krotarne på klet, som till gården alltomkring,
 them samt mellanstångerna af silf- woro af koppar.
 12. wer. På wästra sidan war om- Thetta är beräkningen af thet, 21.
 hånget femtio alnar långt, pela- som upparberades till Wittnesbör-
 12. den thertill tio; theras underslag dets Tabernakel, såsom thet rät-
 och krotarna på them samt nadt blef efter Moses uppgift, till
 mellan dem mellan them af silfwer. Rebiternas wård, under Ithamars
 13. På södra sidan i öster war ock femtio tillsyn, som war Presten Arons
 13. alnar i längden. Omhånget war son; och hwilket Bezaleel 11ris 22.
 14. femton alnar på ena sidan, pela- 3 2 son;

- son, Hurs son, af Juda slägte hade alldeles så, som HERRN
23. befallt Mose, upparbetat tillika med Aholiab, Ahisamachs son, af Dans slägte, en snäll konstnär, och som förstod att sticka med mörkblått, purpur och rosenrött, samt linne.
24. Allt thet guld, som användes till thetta arbete, och till hela inrättningen af helgedomen, och som thertill blifwet skänkt, war tjugonio centner och sjuhundrade tretio sikkar, efter helgedomens wigt.
25. Men silfret, som war gifwet af dem, hwilka blifwet råknade i menigheten, war hundrade centner, och ett tusende sju hundrade sjutiofem sikkar, efter helgedomens wigt: nämligen en half sikkel efter
26. helgedomens wigt för hwarje hufwud ibland dem, som blefwo upptagne i räkningen, ifrån tjugu års ålder och therutöfwer, och hwilka woro sexhundra tre tusende och
27. fem hundrade femtio. Hundrade centner silfwer uppgingo, att gjuta underlagen till helgedomen och till förlåten; hundrade underslag gjorde hundrade centner, hwart
28. underslag wog en centner. The tusende sjuhundrade och sjutiofem sikkarna nyttjades till krolarna på pelarena, och att öfwerdraga thetas hufwuden, samt till stångerna mellan dem.
29. Kopparen, som blifwet skänkt, wog sjuttio centner och två tusende
- fyrahundrade sikkar. Theraf gjordes underlagen till pelarena i ingången af Församlingståttet, och kopparaltaret med theß galler af koppar, och allt theß tillbedde, jemwål underlagen till pelarena kring gården, och till dem, som woro i porten till gården, samt alla pålarna så wål till Tabernaklet, som till gården allt omkring.
- M**en af thet mörkblåa, purpurn och rosenröda gjordes betskläderna till tjänsten i helgedomen, och Marons heliga kläder, såsom HERRN hade befallt Mose.
- Skifmanteln gjordes af guld, mörkblått, purpur och rosenrött, samt sextrådigt twinnadt linne. Man slog ut guldet till tunna blad, och skar therutaf trådar, att infätta bland thet mörkblåa, purpurn och rosenröda samt linnegarnet, med konstigt arbete. Årsklyfkena sammanfästades, så att lifmanteln i båda theß öfwersta ändar satt tillhopa. Bandet på honom gjordes i ett och samma stycke som manteln, och på lika sätt, nämligen af guld, mörkblått, purpur och rosenrött, samt sextrådigt twinnadt linnegarn, såsom HERRN hade befallt Mose. Man infattade Önyxstenarna i guld, och utstäck på dem Israels söners namn, på thet sätt, som signeten

7. ställas, och satte them på axelstyckena af lifmanteln, att förvara äminnelsen af Israels söner, såsom **HERRN** hade befallt Mose.

8. Bröstsmycket gjordes på lika konstigt sätt, som lifmanteln, af guld, mörkblått, purpur och rosenrödt, samt sextrådigt twinnadt

9. linne. Thet war fyrkantigt, och låg dubbelt på hwarannat, en spann långt och en spann bredt,

10. så thet war lagdt dubbelt. Man insatte theruti fyra rader ädla stenar.

11. I then första raden war en **Carneol**, en **Topas**, en **Smaragd**;

12. i then andra en **Carbunkel**, en **Saphir**, en **Beryll**;

13. i then tredje, en **Opal**, en **Achat**, en **Amethyst**,

14. och i then fjerde, en **Chrysolith**, en **Onyx**, och en **Jaspis**, alle insattade i guld, på sina ställen i

15. smycket. Efter antalet af Israels stamars namn woro stenarne tolf

16. stycken, och i hwarje af them ett namn af the tolf Israels släkter, insattade på sätt, som signeten

17. ställas. Man gjorde ock till thetta smycket tvådjur, lika stora af wri-

18. det arbete och rent guld, samt två ädla hästör och två ädla ringar

19. af guld, hwilka två ädla ringar sattes wid båda öfre ändarna af

20. smycket. The två tvådjorna af guld sattes i the två ringarna

21. i den första ändarna af smycket, och the andra två ändarna af bå-

22. de tvådjorna sattes wid hwar-

23. thera af hästorna på lifmanteln axelstycken ofwanuppå honom. Man gjorde ock två ringar af guld, 19. och satte them wid the två andra ändarna af smycket på then sidan, som låg inåt lifmanteln; samt 20. två andra ringar af guld, som fastades wid the två axelstyckena af lifmanteln nedanpå yttre sidan, ther han sammanknöts, och utanpå hans band. Genom ringarna 21. wid smycket och the, som woro på lifmanteln, sammanknöts smycket, med ett mörkblått snöre, så att thet satt qwar wid bandet af lifmanteln, och icke lösnade therifrån, såsom **HERRN** hade befallt Mose.

Thet långre manteln, som borde sitta under lifmanteln, wäfdes hel mörkblå. Midt ofwan uppå honom gjordes en öppning, såsom öppningen af en pantgarstjorta, med en stoffering ikring, att han icke skulle rifwas sönder. Redwid 24. fällen af honom sattes mörkblå, purpur och rosenröda granatäpplen af twinnadt linne, och emellan 25. thesa små flockor af rent guld, så att en guldflocka och ett granatäpplen kom att sitta hwart efter annat, rundt omkring fällen, nedwid manteln, att themed tjänstgöra, såsom **HERRN** hade befallt Mose.

Underkläderna wäfdes af linne 27. åt **Aaron** och hans söner. 28.

- gjordes och hufvudbonaden både åt honom och hans söner af linne, och nedertäckerna af sertrådigt twinnadt linne. Men bältet gjordes med stickadt arbete af sertrådigt twinnadt linne, samt mörkblått, purpur och rosenrött, såsom **HERRN** hade befallt Mose.
29. Man gjorde och Skivan till then heliga bindeln af rent guld, och inskref på henne, såsom i signeten plågar skrivas, thesa orden: **HERNENS HETSHER.**
30. Ett mörkblått snöre påfattes, att dermed fasta bindeln wid hufvudbonaden framman uppå, såsom **HERRN** hade befallt Mose.
31. När således allt war färdigt, som fordrades till Tabernaklet och Församlingstållet, och sedan Israels barn hade gjort allsammans så, som **HERRN** befallt Mose; förde the fram till honom Tabernaklet, Öfverdraget med allt thet tillbehör, thet hättor, bräder, stänger, pelare och underslag;
32. Täckelset af saffian, med thet yttre af Zachaslin; Förkläten; Wittnesbördets Ark med thet stänger och locket; Bordet med allt thet tillbehör, och Rådebröden; Ljusstaken af rent guld, med the lampor, som therepå skulle sättas, och allt thet tillbehör, samt oljan thertill; gyldene Altaret; Smörjeoljan, och Rökverket af speceri; Förhånget i ingången till tältet;
33. kopparaltaret med thet galler af koppar, och stänger, och allt tillbehör; Twättelaret med thet underrede; Omhånget till gården med pelarena thertill, och thetas underslag, samt förhånget wid porten till gården, med thennas tog och pålar; allsammans, som fordrades till Tabernaklet och Församlingstållet; såsom och Ambetskläderna till tjänstens förrättande i helgedomen, nämligen Presten Aarons heliga kläder, och hans söners Presterliga kläder. Alldeles så, som **HERRN** befallt Mose, hade och Israels barn förfärdigt hela inrättningen. Mose be-
40
41
42
43
44
45. såg allt thet, som war arbetadt, och bekänn, att the gjort alldeles så, som **HERRN** hade befallt, hvarföre han och wälsignade them.
- S**å talade **HERRN** till Mose och sade: I första månaden, på första dagen i månaden, skall tu uppsätta Tabernaklet och Församlingstållet. Tu skall ställa Wittnesbördets Ark thertuti, och hänga Förkläten framför arken. Tu skall låta bordet bäras in, och ordenteligen sätta hwad therepå wara bör, likaledes ljusstaken, hwilkens lampor tu skall upptända. Thet gyldene altaret till rökelsen, skall tu ställa framför Wittnesbördets ark, och uppsätta förhånget uti ingången till

6. till Tabernaklet; men Brännoffers altaret skall tu ställa fram för ingången till Tabernaklet 7. och Församlingståltet. Mellan Församlingståltet och altaret skall tu ställa tvättetaret, 8. och låta watten theruti. Gården skall tu inrätta allt omkring, och uppfatta förhänget i porten theraf. Sedan skall tu taga smörjolja, och smörja Tabernaklet, med allt hwad theruti är, och helga thet med allt thes tillbehör; så att thet 9. blifwer en helgedom. Tu skall smörja Brännoffers altaret, med allt thes tillbehör, och helga thet, så att thet blifwer en 10. af the största helgedomar. Likaledes skall tu smörja tvättetaret, med thes underrede, och helga thet. Therefter skall tu hafwa Aaron och hans söner fram till ingången af Församlingståltet, låta them tvätta sig i watten, kläda på Aaron the heliga kläderna, och smörja honom och helga honom, så att han blifwer min Prest. Tu skall och hafwa hans söner fram, kläda på them thes kläder, och smörja them, såsom tu smört thes fader, att the blifwa mine Prester. Genom thes smörjelsen skall se, att Prestskapet blifwer ewärdeligen 11. förbrände them och thes efterkommande.

Allt thet gjorde Mose, alldeles så, som HERREN hade befallt honom. På första månaden 12. i andra året, på bästa dagen i månaden, blef Tabernaklet uppställt. Mose uppställte thet, så att han lade nedest underlagen, fastade i them bräderna, infatte stottstångerna, och uppreste pelarna. Han utbredde öfverdraget 13. öfwer Tabernaklet, och lade the yttre täckelserna ther öfwan uppå, såsom HERREN hade befallt honom.

Han tog Wittnesbördet, lade thet in i Urken, satte stångerna på arken, och hängde Förlåten framföre öfwanifrån. Urken lät han bära in i Tabernaklet, hängde upp Förlåten, och betäckte themed Wittnesbördets ark, såsom HERREN hade befallt honom.

Bordet satte han i Församlingståltet, wid norra sidan af Tabernaklet, utanför Förlåten, och lade ordentligen theuppå bordet inför HERREN, såsom HERREN hade befallt honom.

Ljusstaken satte han i Församlingståltet gent emot bordet, wid södra sidan af Tabernaklet, och upptände lamporna inför HERREN, såsom HERREN hade befallt honom.

Likaledes satte han guldene Altaret i Församlingståltet, framför Förlåten, och upptände thet uppå

- uppå rökelsen af speceri, såsom HERRN hade befallt honom.
28. Uti ingången till Tabernaklet
29. uppsatte han Gdrhänget; men Brännoffers Altaret ställte han framför ingången till Tabernaklet och Gdrsamlingståltet, och offrade therpå brännoffer och spisoffer, såsom HERRN hade befallt honom.
30. Emellan Gdrsamlingståltet och altaret ställte han Tvättelaret, och lät ösa watten theruti, till tvättning, att Mose och Aaron samt hans söner skulle therutur tvätta sina händer och fötter, när the
31. gingo in i Gdrsamlingståltet, och skulle tråda fram till Altaret, såsom HERRN hade befallt Mose.
32. Han inrättade och gärdade omkring Tabernaklet och Altaret, uppsatte förhänget, i porten till gården, och fulländade således hela thetta werket.
33. Då öfvertäckte molnet Gdrsamlingståltet, och HERRNS härlighet uppfyllte Tabernaklet. Mose dristade sig icke gå in i Gdrsamlingståltet så länge molnet war theröfver, och HERRNS härlighet uppfyllte Tabernaklet. När molnet steg upp therifrån, bröto och Israels barn upp på alla ställen, hwarest the reste. Men när molnet icke steg upp, reste the icke heller, intill then dagen, då the uppsteg. HERRNS moln war öfver Tabernaklet om dagen, men om natten war eld theruti för hela Israels folks ögon, på alla ställen, hwarest the reste.

LEVITICUS.

Tredje Boken Mose.

1. Och HERREN kallade Mo-
se, talade till honom utur
Sörsamlings-tältet och sa-
de: Tala till Israels barn och
säg till them: hwilken ibland es-
der, som will frambära något
offer inför HERREN, han ta-
g thet af bostapen, antingen
af then större eller then smärre.
2. Will någon frambära bränn-
offer af större bostapen, skall
thet vara en hanne, utan want;
till ingången af Sörsamlings-
tältet skall han hafwa thet fram,
att thet må blifwa behagligt in-
för HERREN. Han skal läg-
ga sin hand på hufwudet af
brännoffret, så att thet må blif-
wa behagligt och lända honom
till försöning. Han skall slagta
halswen inför HERREN; men
Aarons söner, Presterne, skola
frambära blodet, och stänka thet
omkring på Altaret, som är wid
ingången till Sörsamlings-tältet.
Sedan skall han draga af bränn-
offret, och dela thet i sina styck-
ken. Men Presten Aarons sö-
ner skola på Altaret göra eld,
och på elden i ordning lägga
wed. Sedan skola Aarons sö-
ner, Presterne, i ordning lägga
styckena, hufwudet och thet fe-
ta, på weden öfwer elden, som
är på Altaret. Insworna och
fötterna skola skolas i watten;
och skall Presten uppbränna alle-
sammans på Altaret. Thet är
brännoffer, ett till HERRENS
wålbehag i eld förtärde offer.
3. Will någon taga af smärre
bostapen, antingen af får eller
getter, till brännoffer, skall thet
vara en hanne, utan want.
Sedan han slagtat thet wid nor-
ra sidan af Altaret inför HER-
REN, skola Aarons söner, Pre-
sterne, stänka blodet omkring på
Altaret. Han skall dela thet i
sina stycken, tillika med hufwu-
det och thet fetta, och skall Pre-
sten i ordning lägga them på
weden öfwer elden, som är på
A

13. Altaret. Inseworna och fötterna skola stölas i watten, och så skall Presten frambära allsammans och uppbränna thet på Altaret. Thet är brännoffer, ett till **ZERRAUS** wälbehag i eld förtärde offer.
14. Will någon frambära af foglar till brännoffer inför **ZERRAUS**, skall han taga thet af Turturdufwor eller unga dufwor.
15. Presten skall frambära thet till Altaret och wrida af theß hufwud, samt uppbränna thet på Altaret; men theß blod skall utkramas wid wäggen af Altaret.
16. Kråfwan med fjädrarna skall han borttaga och kasta them wid östra sidan af Altaret, thet är
17. Kan samlas. Han skall kudda theß wingar, utan att afbryta them; och så skall Presten uppbränna thet på Altaret ofwan på weden, som ligger på elden. Thet är brännoffer, ett till **ZERRAUS** wälbehag i eld förtärde offer.
18. Will någon frambära spisoffer inför **ZERRAUS**, tage han thertill finaste mjöl, gjute thet på olja och lägge rökwert thet ofwan på. Han skall bära thet fram till Aarons söner, Presterna, då af mjölet och oljan tages en nåsfa full, tillika med allt rökwert, hwilken del af offeret Presten skall uppbränna på Altaret; ett till **ZERRAUS** wälbehag i eld förtärde offer. Men hwad öfrigt är af spisoffret, skall bära Aaron och hans söner till; thet är thet besynnerligen beliggiga af **ZERRAUS** i eld förtärda offer.
- Will någon frambära spisoffer af sådant, som i ugn graddas, tage han thertill af finaste mjöl osyrade kator, inknodade med olja, eller osyrade tunnkor, begutne med olja. Men will tu gradda titt offer i flat panna, skall thet wara osyrad kaka af finaste mjöl, inknodad med olja. Thenna skall tu bryta i små stycken och gjuta thet på olja; thet är spisoffer. Tillredes titt offer i djupare panna, skall thet göras af finaste mjöl med olja.
- Thet spisoffer, som på någotthera af thesa sätt tillredes, skall tu bära fram inför **ZERRAUS**, och lemna thet till Presten: han skall hafwa thet fram till Altaret. Presten skall thet af taga then delen, som offras bör, och uppbränna på Altaret; ett till **ZERRAUS** wälbehag i eld förtärde offer. Men hwad öfrigt är af spisoffret, skall bära Aaron och hans söner till; thet är thet besynnerligen beliggiga af **ZERRAUS** i eld förtärda offer.

Allt spisofter, som I fram-
en inför **ZERAR**, skall
as ofyradt; ty af ingen sur-
eller honing stolen I upp-
ma något ibland offren, som
förtåras inför **ZERAR**.
som gofwa af förstling må-
I hafwa thet fram inför
ARAR; men på Altaret
thet icke komma till wälbe-
ligt offer.

Allt titt offer af mjöl skall
med salt salta, och icke låta
Guds förbunds salt fattas
titt spisofter; till alla tina
: skall tu lägga salt.

Will tu frambara offer in-
ZERAR af första frukt-
på åkren, skall tu torka a-
wid eld, stöta kornen söm-
och så bära thet fram in-
ZERAR, till offer af tin-
s första frukt. Tu skall gju-
lja thet på och ofwan på låg-
röktverk, thet är spisofter.

Presten skall thet af upp-
ma then del, som offeras bör
the sönderstöta kornen och
oljan, tillika med allt rökt-
let; thet är ett i eld förtårdt
: inför **ZERAR**.

Will någon frambara tack-
offer, och han tager thet
örre boskapen, antingen af
re eller hona, skall han haf-
fram thet, som är utan want,
: **ZERAR**. Han skall

lägga sin hand på hufwudet af
sitt offer, och slagta thet wid
ingången till Sörsamlings-
tältet. Men Aarons söner, Presterne,
skola stänka blodet omkring på
Altaret. Sedan skall han af
tackoffret frambara thet, som i
eld bör förtåras inför **ZER-
AR**; nämligen thet fetta,
som betäcker inelworna, och
allt thet fetta, som wid them
är, och båda njurarna med thet
fetta, som wid them är, intill
lenderna, och nåtet öfwer lef-
ren; han skall taga thet bort til-
lika med njurarna. Men Aa-
rons söner skola uppbränna thet
på Altaret, ofwan på bränn-
offret, som är på weden öfwer
elden; ett till **ZERARS** wäl-
behag i eld förtårdt offer.

Will någon taga af smärre
boskapen till tackoffer inför **ZER-
AR**, antingen hanne eller ho-
na, skall han hafwa fram thet,
som är utan want. Tager han
får till sitt offer, skall han haf-
wa thet fram inför **ZERAR**,
lägga sin hand på hufwudet af
sitt offer och slagta thet in wid
Sörsamlings tältet. Men Aa-
rons söner skola stänka blodet
omkring på Altaret. Sedan skall
han af tackoffret frambara thet,
som i eld bör förtåras inför
ZERAR; nämligen thet fe-
ta, hela stjerten, hwilken han
in

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

22

- inwid ryggraden skall afskära, och thet feta, som betäcker in-
 elsworna, och alle thet feta, som
 10. wid them är, och båda njurar-
 na, med thet feta, som wid them
 är, intil lendarna, och nåtet öf-
 wer lesten; han skall taga thet
 bort tillika med njurarna. Thet,
 11. ta skall Presten uppbränna på
 Altaret, att i eld förtäras in-
 för **HERREN**.
 12. Är någons offer taget af get-
 ter, skall han hafwa thet fram
 13. inför **HERREN**, lägga sin hand
 på thes hufwud, och slagta thet
 inwid Sörsamlings-tältet. Men
 Aarons söner skola stänka blo-
 14. det omkring på Altaret. Se-
 dan skall han theraf frambrä-
 sitt offer, som i eld bör förtä-
 ras inför **HERREN**, nämli-
 gen thet feta, som betäcker in-
 elsworna, och alle thet feta, som
 15. wid them är, och båda njurar-
 na, med thet feta, som wid them
 är, intill lendarna, och nåtet öf-
 wer lesten; han skall taga thet
 16. bort tillika med njurarna. Thes-
 sa stycken skall Presten uppbrän-
 na på Altaret, att i eld förtä-
 ras till wälbehag. Allt thet se-
 17. ta hörer **HERREN** til. Thet-
 ta skall vara ewärdelig stadga
 för edra afkommande, på alla
 ställen, thet I warden boende.
 Intet fett och intet blod skolen
 I äta.

Ytterligare talade **HERREN** till
 till Mose, och sade: Tala 4.
 till Israels barn och säg: Syn: 2.
 dar någon af owetenhet emot
 något **HERRENS** bud, så att
 han gör thet, som icke hade borde
 göras, och thet wore then smor- 3.
 de Presten, som genom sin synd
 ädrogo skuld öfwer folket, skall
 han för sin synd, som han be-
 gått, framhafwa en ung stur,
 utan want, till syndoffer inför 4
HERREN. Han skall föra
 fram stuten till ingången af
 Sörsamlings-tältet inför **HER-**
REN, och lägga sin hand på
 stutens hufwud, och slagta ho-
 nom inför **HERREN**. Se- 1
 dan skall then smorde Presten
 taga utaf stutens blod och bå-
 ra thet in i Sörsamlings-tältet.
 Thet skall han doppa sitt finger
 i blodet, och stänka blodet sju 1
 gånger inför **HERREN**, emot
 förlåten i thet Setga, samt stry- 2
 ka af blodet på hörnen af Rök-
 kelse-Altaret som är i Sörsam-
 lings-tältet inför **HERREN**; 3
 men alle thet öfriga af stutens
 blod skall han utgjuta wid fo-
 ten af Brännoffers Altaret, som
 är wid ingången til Sörsam-
 lings-tältet. Theresfter skall han
 taga alle thet feta af syndoffers
 stuten, nämligen thet feta, som
 betäcker inelsworna, och alle thet
 feta, som wid them är, och bå- 4
 da

- da njurarna, med thet fetta, som
 wid them är, intill lendarna,
 10. och nåtet öfwer lefren; han skall
 taga thet bort tillika med njurarna, såsom thet tages af en
 tackoffers ore, och skall Presten
 uppbränna thet på brännoffers
 11. Altaret. Men stutens hud, och
 alle hans fötter, hans hufwud,
 fötter, inelsswor och gorr, thet
 12. är hela stuten, skall han utföra
 ucom lågret, till ett kene stål-
 le, thet affan utkastas, och upp-
 bränna honom på wed i eld;
 thet affan utkastas, skall han
 uppbrännas.
13. Söråge sig hela Israels me-
 nighet, så att ingen i menighe-
 ten wiste theraf, och emot nå-
 got HERRAS bud gjorde
 thet, som icke hade bordt göras,
 men the sedan finna sig brott-
 sliga, och then synd, som the
 begått, blifwer kunnig, skall me-
 nigheten framhafwa en stut till
 syndoffer och föra honom fram
 inwid Sörsamlings-tältet. The
 Äldste af menigheten skola läg-
 ga sine händer på stutens huf-
 wud inför HERRA, och stu-
 ten skall slagtas inför HER-
 RA. Men then smorde Pre-
 sten skall bära utaf stutens blod
 in uti Sörsamlings-tältet. Ther
 skall Presten doppa sit finger i
 blodet och stänka sju gånger in-
 på HERRA, emot förlåten,
 och af blodet stryka på hörnen
 af Altaret, som är inför HER-
 RA, uti Sörsamlings-tältet;
 men alle thet öfriga af blodet
 skall han utgjuta wid foten af
 brännoffers Altaret, som är wid
 ingången till Sörsamlings-tältet.
 Therafter skall han taga alle thet
 19. fetta af stuten och uppbränna på
 Altaret. Han skall med then-
 20. na göra alldeles thet samma,
 som med then förra syndoffers
 stuten, och försöna menigheten,
 och them skall warda förlåtet.
 Han skall utföra thenna stuten
 21. utan för lågret och uppbränna
 honom, såsom han uppbrant
 then förra. Thetta är syndof-
 fer för menigheten.
- Syndar någon Surste, och 22.
 emot något HERRAS sin
 Guds bud af owetenhet gör thet,
 som icke hade bordt göras, och 23
 han finner sig brottslig, eller en
 annan gifwer honom tillkänna
 then synd, som han begått; skall
 han föra fram till offer för sig en
 getebock, som är utan want, och 24.
 lägga sin hand på bockens huf-
 wud, och slagta honom på thet
 ställe, thet brännoffren slagtas
 inför HERRA; thet är ett
 syndoffer. Sedan skall Presten 25.
 taga med sitt finger af syndof-
 fers-blodet och stryka på hörnen
 af brännoffers Altaret, men ut-
 gjuta thet öfriga blodet wid fo-
 ten af samma Altare. Alle thet 26.
 fetta

- feta skall han uppbränna på Altaret, såsom thet feta af tackoffret. Således skall Presten försona thens synd, som syndat, och thet warder honom förlåtet.
27. Syndar någon bland meniga folket i landet af owetenhet, så att han emot något **HERRENS** bud gör thet, som icke hade bordt göras, och han finner sig brottslig, eller en annan gifwer honom tillkänna then synd, som han begått, skall han föra fram till offer för sig en get utan want, för then synd, som han begått. Han skall lägga sin hand på hufwudet af syndoffret och slagta thet på thet ställe, thet brännoffren slagtas. Sedan skall Presten taga med sitt finger utaf thes blod, och stryka på hörnen af brännoffers Altaret; men allt thet öfriga blodet skall han utgjuta wid foten af Altaret. Allt thet feta thet på skall han taga bort, såsom thet feta borttages wid tackoffren, och skall Presten uppbränna thet på Altaret, till **HERRENS** wälbehag. Således skall Presten försona honom, och thet warder honom förlåtet.
28. Men will han taga af får till syndoffer, skall han hafwa fram en hona utan want, lägga sin hand på hufwudet af syndoffret, och slagta thet till syndoffer på thet ställe thet bränn-
- offren slagtas. Och skall Presten taga af syndoffrets blod med sitt finger, och stryka på hörnen af brännoffers Altaret; men allt thet öfriga blodet thet öfriga blodet thet på shall han utgjuta wid foten af Altaret. Allt thet feta thet på shall han taga bort, såsom thet feta borttages af tackoffersfåret, och shall Presten uppbränna thet på Altaret, jämte **HERRENS** offer, hwilka i eld förbräas. Således shall Presten försona honom för then synd som han begått, och thet warder honom förlåtet.
29. Syndar någon så, att ehuru han hörret eden sig föresägas, såsom wittne till thet, han antingen sett, eller äljest wäl wät, och ändå icke berättar thet, utan gör sig skyldig till straff; eller att han kommet wid något slags orent, ware sig död af oren bostap, eller af orena tråk, utan att han wiste thet, och blifwer therigenom orenad och brottslig; eller att han kommet wid någon orenlighet hos människan, af hwad art thet wara må, therigenom en annan förorenas, och han icke wiste thet, men märker thet sedan och finner sig brottslig; eller att han swuret obetänksamt med

med fina läppar, att göra an-
tingen ondt eller godt, i hwad
sak thet hända kan, att någon
obetänksamt swär, utan att han
wisste theraf, men märker thet
sedan, och finner sig brottslig till
något sådant; till hwilken af
theha förbrytelser någon blifwer
skyldig, han skall bekänna thet,
som han hafwer syndat, och för
then synd, som han begått, fram-
bära till skuldoffer inför **HER-
REN** en hona af smärre boska-
pen, antingen får eller get, till
syndoffer, och Presten skall för-
sona honom för hans synd.

Eger han icke så-mycket, att
han kan gifwa får eller get, skall
han för sitt brott hwarmed han
syndat, frambara två turtur-
duswor eller två unga duswor,
inför **HERREN**, then ena till
syndoffer, och then andra till
brännoffer. Han skall bära them
till Presten, hwilken skall först
taga then, som ännas till synd-
offer, och omwrida thes huf-
wad, utan att thet fränstilles,
och sedan af syndoffrets blod
sänka på wäggen af Altaret;
men thet öfriga af blodet skall
utramas wid foten af Altaret;
the är ett syndoffer. Then an-
dra turturduswan, eller unga
duswan, skall han offra såsom
brännoffer, efter thet sätt, som
ordnad är. Således skall
Presten försona honom för hans

synd, som han begått; och thet
warder honom förlåtet.

Eger han icke så mycket, att
han kan gifwa två turturdus-
wor, eller två unga duswor,
skall han bära fram till offer för
thet han syndat en tionde del
af ett Epha finaste mjöl, till
syndoffer. Icke skall han giu-
ta olja, eller lägga rökwert thes
på, ty thet är syndoffer. Han
skall bära thet till Presten, hwil-
ken theraf skall taga sin hand
full, nämligen then del, som off-
ras bör, och uppbränna på Al-
taret, jämte **HERRENS** of-
fer, hwilka i eld förtäras; thet
är syndoffer. Således skall Pre-
sten försona honom för then synd,
som han begått i något mål af
the förenämnda; och thet war-
der honom förlåtet. Thet öfri-
ga skall höra Presten till, såsom
wid spisoffren.

HERREN talade ock till Mo-
se och sade: Förbryter sig någon
så att han af owetenhet förtä-
ger sig på något, som är hel-
gadt **HERRENS**, skall han
frambara till skuldoffer inför
HERREN, en wädur utan
wanke, så många sikkor silfwer
wärd, efter Zelgedomens sikel,
som tu finner swara emot brot-
tet. Thet helga, hwar på han
sig förtaget, skall han betala,
och thet utöfwer femte delen, samt
gif-

Tredje. Boken Mose.

- gifwa thet åt Presten, hwilken skall försona honom igenom skuldoffers wåduren, och då warder thet honom förlåtet.
17. Syndar någon så, att han emot något af **HERRENS** bud gör thet, som icke hade borde göras, och han icke wiste thet, men märker sedan sitt brott och
18. är skyldig till straff; skall han till Presten frambära en wådur utan wank, af smärre bostap, såsom tu finner swara emot brottet, och skall Presten försona honom för hans förselsse, i hwilken han faller, utan att han wiste thet; och då warder thet honom förlåtet. Thet är skuldoffer. Han hade ådragit sig skuld inför **HERREN**.
20. **HERREN** talade och till Mo-
21. se och sade: Syndar någon och förbryter sig emot **HERREN**, så att han förnekar sin nåsta, hwad han i förwar taget, eller hwad han med löfte gifwet, eller hwad han med wåld borttaget, eller eljest med orätta under sig
22. slaget, eller om han hittat, hwad borttapade waret, och nekar thet före, samt gör falsk ed; ehwad förbrytelse thet wara må, hwar-
23. med en människa sig försyndar, skall then, som så syndar, och wet sig wara brottslig, återgifwa hwad han med wåld borttaget; eller med orätta under sig slaget, eller hwad i förwar hos honom blifwet lemnadt, eller thet borttapade, som han hittat, eller hwad annat, hwarom han swurit falsk ed; han skall ersätta allsammans, och therutöver betala en femtedel åt egaren, på samma dag, som han sitt brott widkännes, och fram-bära till Presten sitt skuldoffer inför **HERREN**, nämligen en wådur utan wank, af smärre bostapen, såsom tu finner swara emot brottet. Presten skall försona honom inför **HERREN**, och då warder thet honom förlåtet, ehwad brott thet waret, till hwilket han gjort sig skyldig.
- Och HERREN** talade till Mo-
se och sade: Bjud Aaron och hans söner, och säg: Thet är lagen angående brännoffer, som bör brinna på Altaret, hela natten igenom till morgonen, så att elden på Altaret ständigt underhålles. Presten skall kläda på sig sina linnekläder, samt linne nedankläderna öfwer sin kropp, och borttaga askan efter brännoffret, som elden förtärt på Altaret, och lägga henne wid sidan af Altaret. Sedan skall han kläda af sig och taga på sig andra kläder, och bortföra askan utanför lägret till ett rent ställe. Men elden på

- Altaret skall brinna och icke utsläckas. Presten skall hvarje morgon lägga ved på elden, och theruppå i ordning lägga brännoffret, samt theruppå uppbedna thet seta af tackoffren.
6. Eld skall beständigt brinna på Altaret och icke utsläckas.
7. Thetta är Lagen angående spisoffer: En af Aarons söner bäre thet fram inför **HERRN** till Altaret, och tage therutaf sin hand full af mjölet och af oljan, som till spisoffret höra, och allt rötverket, som är på offret samt uppbränne thet på Altaret, såsom then del, hwilken offras bör, till wälbehag inför **HERRN**. Swad öfrigt theraf är skall Aaron och hans söner äta. Thet skall ätas i öfyrade kakor, på ett heligt rum; uti gården omkring Sörsamlingsdålet skola the äta thet. Thet får icke bakas med surdeg. Jag beswör gifwit them thet till del af mina offer, som i eld förätras. Thet är besynnerligen heligt, lika som syndoffer eller Guldoffer. Alle mantön ibland Aarons barn skola äta thet. En smärtdelig stadga skall thetta wara i alla edra tider wid **HERRNS** offer, som i eld förätras. Swar och en, som kommer wid them, bör wara helig.
- HERRN** talade och till Mose och sade: Thetta är thet offer, som Aaron och hans söner skola frambringa inför **HERRN** på then dag, då hwar och en af them smörjes, nämligen tionde delen af ett Ephefinaste mjöl, sådant som i dagliga spisoffret wara bör, hälften om morgonen och hälften om aftonen. Thet skall med olja tillagas i panna; tu skall frambringa thet wäl omblandadt, och offra thet i smärre stycken sönderdelt, såsom med spisoffer ske bör, till **HERRNS** wälbehag. Then Presten, som blifwer smord efter Aaron, utaf hans söner, skall förättat thetta. Thet skall wara en ewardelig stadga inför **HERRN**; helt och hållet skall thet uppbrännas. Alla en Prests spisoffer skola helt och hållet uppbrännas och icke ätas.
- HERRN** talade och till Mose och sade: Tala till Aaron och hans söner och säg: Thetta är Lagen angående syndoffer. På samma ställe som brännoffren slagtas, skola och syndoffren slagtas inför **HERRN**; thet är besynnerligen heligt. Presten, som förättar syndoffret, skall äta thet; på ett heligt rum skall thet ätas, uti gården omkring Sörsamlingsdålet. Swar och en, som kommer wid thet fört, bör wara helig; och hwad af thet

af. ~~Uti ut betydningen~~
 ligt. Innet syndoffer, af hvil-
 lets blod inbåres i Sörsam-
 lingstället, att dermed försona
 i thet helga, skall åtas; thet
 skall i eld uppbrännas.

then Prästen
 rar. Men
 olja inknöde
 skall höra al
 så then ena

Thetta

Shetta är Lagen angående
 skuldoffer. Thet är besyn-
 nerligen beligt. På samma stäl-
 le, som brännoffren slagtas, sto-
 la och skuldoffren slagtas. The-
 ras blod skall stänkias omkring
 på Altaret, och alle thet fetta
 af them offeras; nämligen stjer-
 ten och thet fetta, som betäcker
 inelworna och båda njurar-
 na, med thet fetta, som wid
 them är, intill lendarna, och nå-
 tet öfwer lefron; thet skall til-
 lika med njurarna borttagas.
 Presten skall uppbränna alle thet-
 ta på Altaret; thet är offer,
 som i eld fördras bör inför

tackoffer, hr
 inför **SER**
 lika låffoffer
 lägga osyrat
 med olja, c
 kor, begutni
 kor af sinast
 blandas, far
 das. San f
 på syrade b
 sitt läf, och
 ka af hro
 aftagas od
SERAT
 ra then p
 ter tackoffi
 böttet af h

på samma dag, som offret fram-
båres, och om något theref rå
blifwer öfrigt, skall thet åtas
17. på följande dagen; men hwad
öfrigt blefwe af offerets kött till
tredje dagen, skall i eld upp-
18. brännas. Åtes något af tack-
offerets kött på tredje dagen, blif-
wer then, som thet framburet,
icke wälbehagelig; thet warder
honom icke tillräknadt såsom of-
fer, thet är olagligt, och then
som theref åter, blifwer skyldig
19. till straff. Thet kött, som kom-
met wid något orent, skall icke
åtas, utan i eld uppbrännas;
men hwad åljest offerkötteret an-
går, må hwar och en, som ren
20. är, åta thet. Åter någon medan
han ännu är oren, af thet tack-
offers kött, som är inför HER-
RAN, skall han utrotas utur
21. sitt folk. Och om then, som kom-
met wid något orent, ware sig
oren människa eller bostap eller
hwad annat styggeligt, åter af
thet tackoffers kött, som är in-
föR HERRAN, skall han ut-
rotas utur sitt folk.

2. HERREN talade och till Mo-
se och sade: Tala till Israels
barn och säg: I skolen icke åta
något af thet fetta på oxen, får
eller get. Thet fetta af hwad
selföddt eller ihjälriswit är, må
nyttjas till hwad hållst theref
åbras kan, men ingalunda sko-
lan I åta thet. Swiken thet

och wore, som åter thet fetta af
bostap, hwaraf offeras att i eld
blifwa förtärdt inför HER-
RAN, skall för thet han så
åter, utrotas utur sitt folk. In- 26.
ret blod skolen I åta af foglar
eller bostap, på något ställe,
thet I warden boende. Swar 27.
och en, som åter något blod,
skall utrotas utur sitt folk.

HERREN talade och till Mo- 28.
se och sade: Tala till Israels
barn och säg: then, som will
offra tackoffer inför HERRAN
skall sjelf hafwa fram sin gof-
wa inför HERRAN af sitt tack-
offer; med egna händer skall 30.
han frambära HERRANS
offer, som i eld förtäras bör.
Thet fetta tillika med bringstyc-
ket skall han frambära; hwilket
bringstycke skall nedläggas inför
HERRAN. Thet fetta skall 31.
Presten uppbränna på Altaret,
men bringstycket skall höra Aa-
ron och hans söner till. Åt Pre- 32.
sten skolen I och gifwa hög-
ra bogen af edra tackoffer. Then 33.
af Aarons söner, som offerar
tackoffers blod och thet fetta,
skall hög- bogen tillhöra, så-
som hans del. Ty bringstycket, 34.
som nedlägges, och bogen, som
upplystes, hafwer jag taget af
Israels barn wid thetas tack-
offer, och gifwet them åt Aa-
ron Presten och hans söner till
B 2 ewära

35. ewärdelig rättighet af Israels barn. Thetta är then del af **ZERKATIS** offer, som i eld förtåras, hwilken Aaron och hans söner hafwa böra, sedan the blifwet inwigde, på then dag, då the framställtes att förtårta Prestämberet inför **ZERKAT**,
36. och hwilken del **ZERKAT** budet, på then dag the blifwet inwigde, att them gifwas skall af Israels barn, såsom ewärdelig rättighet, i alla thetas tider.
37. Thetta är Lagen om brännoffer, spisoffer och syndoffer och skuldoffer, och inwigningsoffer och tackoffer, hwilken **HERREN** gaf Mose på Sinai berg, då han bdd Israels barn, att frambara thetas offer inför **HERREN**, uti öknen Sinai.

- Cap. 8. **O**ch **HERREN** talade till Mose, och sade: Tag Aaron och hans söner med honom, och kläderna och smörjeoljan, och syndoffersstuten och the två wädrarna och korgen med offerade kornen, och församla hela menigheten wid ingången till Församlingsstället. Mose gjorde så, som **HERREN** budet honom, och menigheten församlades wid ingången till Församlingsstället.
1. Då sade Mose till menigheten: Thetta är thet, som **ZERKAT** budet, att göra. Sedan låt Mose Aaron och hans söner gå fram,

och twädde them i watten; satte på Aaron underklädna den, omgjordade honom med gördeln, klädde på honom then längre manteln, och therofswan på lifmanteln, fastknöt thenna med thes band, och klädde honom dermed, fastade smycket på honom, låt i smycket komma Urim och Thummim, och satte hufwudbonaden på hans hufwud, samt fram på hufwudbonaden then gyldene kiskan, then heftiga bindeln, såsom **HERREN** budet Mose.

Therest tog Mose smörjeoljan och smorde Tabernaklet, samt allt hwad theruti war, så att han helgade thet. Han stänkte thetas på Altaret sju gånger, smorde Altaret och allt hwad ther till hörde, och twättetaket tillika med thes underrede, på thet han skulle helga them. Sedan göt han af smörjeoljan på Aarons hufwud, smorde honom, på thet han skulle helga honom, och låt Aarons söner gå fram, klädde på them thetas kläder, omgjordade them med gördeln, och bandt thetas hufwudbonader på them, såsom **HERREN** honom budet.

Han hade ock fram syndoffersstuten på hwilkens hufwud när Aaron och hans söner lagt sina händer, slagade Mose honom, tog blodet och ströf med sitt finger omkring på hörnen af Altaret, och skårade thet; men thet öfriga blodet utgöt han

han wid foten af Altaret och helgade thet, att thet på förrätta försoningsoffer. Sedan tog han allt thet feta på inelsworna, och nåtet öfwer lefren och båda njurarna med thet feta, som wid them är, och uppbrände på Altaret. Men slutten, hans hud, fött och gorr uppbrändes i eld utanför lågret, såsom HERRN hade budet Mose.

Han hade ock fram brännoffers wåduren, på hwilkens hufwud när Aaron och hans söner lagt sina händer, slagade Mose honom, slänkte blodet omkring på Altaret, och belade wåduren i sina stycken, samt uppbrände hufwudet, styckena och thet feta. Inelsworna och fötterna fölgde han uti watten, och uppbrände hela wåduren på Altaret. Thet är brännoffer, ett till HERRNS wälbehag i eld förtärdt offer, såsom HERRN hade budet honom.

Sedan hade han fram then andra wåduren, nämligen inwigningswåduren, på hwilkens hufwud när Aaron och hans söner lagt sina händer, slagade Mose honom, tog af hans blod, och ströf på tippen af Aarons högra öra, och på tummen af hans högra hand, och på stolta tån af hans högra fot. Likaledes hade han fram Aarons söner, och ströf af blodet på tippen af deras högra öra, och på tummen af deras högra hand, och på stolta tån af deras högra fot. Thet

öfriga blodet slänkte Mose omkring på Altaret. Theres ter tog han thet feta, nämligen stjerten och allt thet feta, på inelsworna, och nåtet öfwer lefren, och båda njurarna, med thet feta, som wid them är, och högra bogen; och utur korgen med osyrade kakorna, som stod inför HERRN, en osyrad kaka, och en brödkaka med olja, och en tunn kaka, hwilka kakor han lade på thet feta och på högra bogen. Allt thet gaf han Aaron och hans söner uti händer att nedlägga inför HERRN. Sedan återtog han thet af deras händer och uppbrände på Altaret, ofwanpå brännoffret. Thet är inwigningsoffer, som i eld till HERRNS wälbehag förtäres. Mose tog ock bringstycket och nedlade thet inför HERRN; hwilket blef Mose del af inwigningswåduren, såsom HERRN hade budet honom.

Mose tog ock utaf smörjeoljan och af blodet, som war på Altaret, och slänkte på Aaron och hans kläder, samt på Aarons söner och deras kläder, att han skulle helga Aaron och hans kläder tillika med hans söner och deras kläder.

Men till Aaron och hans söner sade Mose: Koker köttet wid inwigningskorset till församlingsmåltid; ther skolen I jemwäl äta thet tillika med brödet, som är uti inwigningskorgen, såsom mig

34. väcka, och **HERRN** hafwer för eder. budet, att hwad i dag stedt är, an widars skall fördrättas, till att försona eder. Wid ingången till Sörsamlingstället skolen **HERRN** förblifwa, dag och natt, i sju dagar, och i aftraga, hwad **HERRN** budet, att i aftragas bör, på thet **J** icke skolen blifwa dödade. Ty så är mig 36. budet. Och Aaron med hans söner gjorde alle thetta, som **HERRN** hade budet genom Mose.

29. På åttionde dagen kallade Mose Aaron och hans söner, samt the äldsta i Israel, och sade till Aaron: Tag en oxkalf till syndoffer, en wädur till brännoffer, båda utan wank, och för them fram inför **HERRN**. Tala också till Israels barn och säg: Taget en getebock till syndoffer, en kalf och ett får, årsmåna, the huro

för eder. ron: Gack fördrätta till brännoffer folket; förfer, och **HERRN** Strart i taret och skoffer för si fram blodet doppade sinnen af All blodet göt Altaret.

och nätet ret uppbre som **HERRN** se; men l han upp i e efter slagta söner bure ket han sk the huro

15. Kännodl them ofwarpå brännoffret på Altaret.
 Sedan hade han folkets offer fram-
 Han tog becken, som skulle blif-
 wa syndoffer för folket, slagta-
 de honom, och förrättade ihetta
 16. syndoffer på samma sätt som thet
 förra. Therefter hade han fram
 brännoffret och förrättade thet på
 17. sätt, som förordnadt war. Han
 bar ock fram spisoffret, tog theraf
 sin hand full och uppbrände på Al-
 taret; förutan thet brännoffret, som
 18. war offradt om morgonen. Sidst
 slagade han oxen och wäduren,
 som skulle blifwa folkets tackoffer.
 Hans söner buro till honom blo-
 det, hwilket han stänkte omkring
 på Altaret. Men thet feta af oxen
 och hjerten och thet feta på inel-
 worna och njurarna och lefwer-nä-
 tet af wäduren lade the på bring-
 styckena. Allt thetta feta uppbrän-
 de Aaron på Altaret; men bring-
 styckena och högra bogen nedlade
 Han inför HERMAN, såsom Mo-
 se hade budet.
 Therefter upplyste Aaron sina
 händer till folket, wälsignade them
 och sleg ned, sedan han förrättat
 syndoffret, brännoffret och tack-
 offer. Mose och Aaron gingo in i
 församlingsstället och åter ut igen,
 och wälsignade folket. Då uppen-
 barade sig HERMANs härlig-
 het för hela folket. Eld gick ut
 från HERMAN och förtärde brän-
 noffret och thet feta på Altaret.

När all folket såg thetta, gästos
 the frögderop och kastade sig ned
 på sina ansigten.

Men Aarons söner Nadab och E-
 10. Abihu togo hwarthera sitt
 röfkeskar, lade eld theruti, strö-
 de therpå röfwerk, och buro fram-
 mande eld inför HERMAN hwil-
 ket han icke hade budet them.

Straxt gick eld ut ifrån HER-
 2. MAN, och slog them, så att the
 lägo döde inför HERMAN.

Då sade Mose till Aaron: 3.
 Thetta är hwad HERMAN
 talat och sagt: På them, som
 framgå till mig, skall jag be-
 wisa mig wara helig, och in-
 för alle folket skall jag låta se
 min herlighet. Men Aaron blef
 4. helt fram. Mose ropade till Mi-
 fael och Elzaphan, söner af Uziel,
 Aarons faderbröder, och sade till
 them: Går fram och bärer bort
 edra bröder utur Zelgedomen,
 utom Lägret. The gingo fram,
 5. togo them, såsom the lägo i sina
 Prestekläder och buro bort them,
 utom Lägret, efter Mose befallning.

Men till Aaron och hans sö-
 6. ner, Eleazar och Jthamar, sade
 Mose: Blotter icke edra huf-
 wud och rifwer icke sönder ed-
 dra kläder, att I icke blifwer
 dödade och Guds wrede kom-
 mer öfwer hela menigheten.
 Edre bröder, hela Israels folk,
 m

dra starka drycker skall hwar
 ten tu dricka eller tina söner,
 när J skolen ingå till försam-
 lingsåltet, att J icke blifwen
 dödade. Thetta skall vara en
 ewärdelig stadga i alla edra
 10. tider; på thet J mågen skilja e-
 mellan thet, som heligt är och
 icke heligt, emellan thet, som
 11. orent och thet som rent är, och
 att J mågen lära Israels barn
 alla the stadgar, som **HER**
KET påbudet genom Mose.
 12. Och till Aaron samt till Elea-
 zar och Ithamar, hans qwarblefna
 söner, sade Mose: Tager thet spis-
 offer, som blifwet öfrigt af
HER i eld fördräda of-
 fer, och äter thet osyradt wid
 Altaret; ty thet är besynnerli-
 13. gen heligt. J skolen äta thet
 på heligt rum, ty thet tillhörer
 mig och tina söner af **HER**
KET i eld fördräda offer.

ra mig och
 delig rått
KET ha
 Men n
 syndoffer
 uppbränd.
 på Eleaz
 qwarblefna
 Swarfsöre
 syndoffre
 met? The
 ligen hel
 hafwer g
 len båda
 försona
 Si thet
 i then
 skolen för
 helgedom
 är. War
 wet, att
 rat theta
 offer in
 mitt haf

se hörde thetta, syntes thet och honom godt wara.

64. Och HERREN talade till
 11. Mose och Aaron, och sa-
 de till them: Taler till Israels
 2. barn och säger: These äro the
 djur, som J mågen äta, af all
 slags boskap, som finnes på jor-
 3. den. Allt thet, som är twelöf-
 wadt bland boskapen, så att löf-
 wen är alle igenom klufwen och
 4. som idislar, mågen J äta. These
 sa förthenfull, som antingen
 blott idisla, eller endast äro twe-
 löfswade, skolen J icke äta:
 kamelen idislar wäl, men är
 icke alldeles twelöfswad; han skall
 wara eders oren; och kaninen i-
 dislar wäl, men är icke twelöf-
 swad; han skall wara eders oren;
 och haren idislar wäl, men är
 icke twelöfswad, han skall wa-
 ra eders oren; och swinet är
 wäl twelöfswad; så att löfwen
 är alle igenom klufwen, men i-
 dislar icke; thet skall wara eders
 oren. Af thesas lött skolen J
 icke äta, och icke komma wid
 thesas döda kroppar; the äro
 eders orena.

Thetta är thet, som J mågen
 äta, af allt som i watten fin-
 nes. Allt hwad fenor och fjäll
 hafwer uti watten, både i sjö-
 ar och strömar, mågen J äta.
 Men allt thet, som icke hafwer
 fenor och fjäll i sjöar eller strö-

mar, bland wattendjur, och bland
 alle, som i watten lefwer, skall
 wara eders en styggelse. The sko-
 la förblifwa eders en styggelse.
 Af thesas lött skolen J icke äta, 11.
 och skolen sty för thesas döda
 kroppar. Allt thet, som icke haf- 12.
 wer fenor och fjäll, uti wate-
 nen, skall wara eders en styg-
 gelse.

These äro the, för hwilka 13.
 J skolen sty bland foglarna; the
 skola icke ätas; the äro en styg-
 gelse: Ornen, falcken, basdr. 14.
 nen, gladan, gamen, och hwad
 af thesas art är; alla slags kor. 15.
 par; strußen; swalan; fiskmå- 16.
 sen; sparfhöken, och hwad af
 thes art är; uswen; wrakfo- 17.
 geln, ugglan, rördromen, pelea- 18.
 nen, racham, storcken, hägren, 19.
 och hwad af thes art är; stri-
 kan och fladderlappen.

All slags flygande kråk, som 20.
 gå på fyra fötter, skola wa-
 ra eders en styggelse. Them al- 21.
 lenast af flygande kråk, som gå
 på fyra fötter, mågen J äta,
 hwilka hafwa twänne öfwer the-
 sas andra fötter uppstående knän
 att themed hoppa uppå mar-
 ken. Af them mågen J äta 22.
 thesa, som kallas arbe, saleam,
 hargol och hagab, och hwad af
 hwarjes art är. Men alla an- 23.
 dra flygande kråk, som hafwa
 fyra fötter, skola wara eders en
 styg-

26. Allt thet bland boskapen, som
wål är twelöfwadt, men an-
tingen icke hafwer löfwen all-
igenom Flufwen, eller icke idis-
flar, skall wara eder orent; hwar
och en som kommer wid them,
27. blifwer oren. Alla the bland
fyrfotade djuren, som gå på s-
na tafar, skola wara eder ore-
na: hwar och en, som kommer
wid thes döda kroppar, skall
28. wara oren intill aftonen; och
then, som bär bort them, skall
twärta sina kläder och wara oren
intill aftonen. The skola wara
eder orena.
29. Thetta är, hwad i skolen an-
se för orent, ibland the djur,
som krypa på marken. Null-
waden och fältrattan, och alla
30. arter ödlor, såsom anaka, coch,
ketaa, chomesch och tinschemeth.
31. Thessa skola wara eder orena,
ibland all slats krypande djur;
- le åtas, oc
är, blifwi
dryck, som
Etril thet
Allt thet,
dödt är af
orent. Ue
la nedbryt
skola war
warda icke
eller andre
santas, or
kommer w
thet dödt
ler någor,
på hwad
som skall
icke oren
ter på sk
gor, som
wer them
Störel
skap, som

- kläder, och wara oren intill af-
tonen; och then som bortför thes
döda kropp, skall tvätta sina Eld-
der och wara oren intill afro-
41. nen. Allt hward som kryper på
marken, skall wara en styggelse;
42. thet skall icke ätas. Allt hward
som kråker på buken, och alle
hward som går på fyra eller fle-
ra fötter ibland them, som kry-
pa på marken, skolen J icke äta;
43. ty the äro en styggelse. Göret
icke eder sjelfwa wederstyggeliga
genom något slags krypande
djur, och besmitter eder icke rå
them, att J thet igenom blifwen
44. orene; ty jag är **HERRE**
eder Gud; J skolen hålla eder
heliga, och wara helige; ty jag
är helig. Besmitter icke eder
sjelfwa på något krypande djur,
5. som kråker på marken. Ty jag
HERRE är then, som fört
eder upp utur Egypten, att jag
skulle wara eder Gud. J sko-
len wara helige, ty jag är helig.
6. Thetta är Lagen om bostap och
seglar, och all slags lefwande djur,
som röra sig i watten, och all slags
djur, som krypa på marken, es-
7. ter hwilken Rillas bör emellan
het, som orent och rent är, och
emellan the djur, som få ätas, och
dem, som icke skola ätas.
- HERREN** talade till Mo-
se och sade: Tala till J-
saks barn och säg: Söder en
hustru barn och får en son, skall
hon wara oren i sju dagar, så-
som i the dagar, id hon är af-
sides för sin krankhet. På ät- 3.
tonde dagen skall sonen omsk-
ras. Theresfter skall hon hålla 4.
sig hemma i tre och trettio da-
gar, medan hennes reningeblood
afgår: hon skall icke röra wid
något, som heligt är, eller in-
gå till helgedomen, till thes hen-
nes reningedagar äro slutade.
Söder hon en dotter, skall hon 5.
wara oren i två weckor, såsom
id hon krank är. Theresfter skall
hon hålla sig hemma i sex och
sextio dagar, medan hennes re-
nings blood afgår.
7. När hennes reningedagar
äro slutade, antingen efter son
eller dotter, skall hon till ingån-
gen af Sörsamligstället föra
fram till Presten ett års gam-
malt får till brännoffer, och en
ung duswa eller turturduswa till
syndoffer. Presten skall tå of- 7.
fra thet inför **HERREN**, och
försona henne; och hon skall blif-
wa ren efter sin barnsbörd.
Thetta är Lagen om barnafö-
derkor, antingen the fått son
eller dotter.
8. Eger hon icke så mycket, att
hon kan gifwa ett får, tage hon
två turturduswor, eller två un-
ga duswor, then ena till bränn-
offer, och then andra till synd-
of-

3. Iprenta tunor outwa, itau dan på huden
 föras till Aaron Presten, eller honom or
 till en af hans söner, Prester. Hafwer
 3. na. Presten skall besigtiga thet elsta; s
 angrepna stället på huden af sten. Pr
 Kroppen; och om håren på thet finner ha
 angrepna stället hwitnat, eller huden, oc
 stället synes lågre än huden på nat; och
 then öfriga Kroppen, så är thet är thetta
 spētessmitta, och Presten, när på huden
 han honom besigtigat, skall dö och Pres
 4. ma honom oren. Men är släc oren. Pi
 ten hwit på huden af hana ta honom
 Kropp, utan att något synes lå hafwer f
 gre än then öfriga huden, och huden, or
 hafwa håren icke hwitnat, skall den af t
 Presten innesluta then sjuka i sju hwarest t
 5. dagar. På siunde dagen skall sjukas hi
 Presten åter besigtiga honom. så widt P
 Ser thet angrepna stället så li nen; och
 ka ut, som tillsörne, och har besigtigar
 skadan icke utwidgat sig på hu täckt helc
 den, skall Presten innesluta ho döma thet
 6. nom i sju andra dagar. An thet hafv

ma thet orent; thet röda förtet 16. är orent; thet är spetelsta. Om åter thet röda förtet förändrar sig och hvitnar, skall then sju- 17. te gå till Presten. Sinner så Presten, som besigtigar honom, att thet angrepna stället blifwet hwi- 18. t, skall Presten döma thet rent; thet är rent.

11. Om på huden af någons kropp waret böld, som blifwet lått, och på thet ställe, thet bölden 19. waret, sedermera märkes hwit blemma, eller hwit fläck, som rådnat, skall han wisa sig för 20. Presten. Presten skall besigtiga, och om så finnes, att stället ser 21. lägre ut, än then öfriga huden, och att håren therepå hwitnat, skall Presten döma honom ören; thet är spetelsta, som slaget ut 22. efter bölden. Men sinner Pre- sten wid besigtningen, att hå- 23. ren på thet angrepna stället icke hwitnat, och thetta icke blifwet 24. lägre än then öfriga huden, utan blifwet blekare; skall Presten innesluta honom i sju dagar. 25. Hafwer stadan therefter utwid- 26. gat sig på huden, skall Presten döma honom ören; thet är spet- 27. elsta. Men hafwer fläcken be- 28. hållit sitt första ställe, och icke 29. utwidgat sig; är thet en lem- 30. ning efter bölden; Presten skall döma honom ren.

21. Om ock på huden af någons kropp waret brännsår, och se-

dan thetta blifwet lått, märkes 22. hwit fläck, som rådnat, eller är helt hwit, skall Presten besigti- 23. ga honom; och finnes så, att håren hwitnat på fläcken, och att 24. thetta ser lägre ut, än then öf- 25. riga huden, är thet spetelsta, som slaget ut efter brännsåret. 26. Presten skall döma honom ören; thet är spetelsta. Men sinner 27. Presten wid besigtningen, att hå- 28. ren icke hwitnat på fläcken, och att thetta icke blifwet lägre än 29. then öfriga huden, utan blifwet blekare, skall Presten innesluta 30. honom i sju dagar. På sju- 31. de dagen skall Presten åter be- 32. sigtiga honom; hafwer stadan så utwidgat sig på huden, skall 33. Presten döma honom ören; thet är spetelsta. Men hafwer fläc- 34. ken behållit sitt första ställe, och icke utwidgat sig på huden, u- 35. tan blifwet blekare; är thet en blemma efter brännsåret. Pre- 36. sten skall döma honom ren; ty thet är en leuning efter brännsåret.

37. Wisar sig på man eller qwin- 38. na någon stada i hufwudet el- 39. ler stägget, skall Presten besig- 40. tiga thet angrepna stället, och finnes så, att thet ser lägre ut, 41. än then öfriga huden, och att håren therepå dro golaktiga och 42. tunna, skall Presten döma then 43. siuka ören, thet är elak storf; 44. thet

- Presten åter besigtiga Skadan, spriddt
 och finnes så att Skofwen icke rent.
 utwidgat sig, och att håren ther Om be
 på icke äro golaktige, och att Skof- gons hufv
 wen icke ser lågre ut, än then än han är
 33. öfriga huden; skall then sjuke bort fram
 raka sig, utan att han astrakar wud, är
 ther angrepna stället, och Pre- är fintsta
 sten skall innesluta honom i sju på hans l
 34. andra dagar. På sjunde dagen eller fram
 skall Presten å nyobesigtiga Skof- skallig, hve
 wen, och finnes så, att thenns så är the
 icke utwidgat sig på huden, och ut ther be
 icke ser lågre ut, än then öfri- bak eller
 ga huden, skall Presten döma skall besig
 then sjuka ren; han skall twå- så finnes
 ta sina kläder och vara ren. let hwit
 35. Men utwidgar Skofwen sig på ther han
 huden, sedan then sjuke blifwet eller fram
 36. dömd ren; skall Presten besig- den på l
 tiga honom, och finnes så, att speteksta
 Skofwen utwidgat sig på huden, är oren.
 skall Presten icke hafwa affsens nom oren
 antingen the mo- kan i sin

45. och ropa: oren, oren. Så länge han är behäftad med smittan, förblifwer han oren. Han skall bo från andra afflid och utanför lägret.

47. Wisar sig spetska på någon

48. Klädnad af ull eller linna, eller på råmning eller inslag af ylle eller linne, eller på skinn, eller på hvad skinnarbete thet wore, och thet är grön eller rödaktig såd på klädnaden eller skinnnet; eller på råmningen eller inslaget; eller på hvad skinnarbete thet wore, så är thet spetska och bör röf-
 49. sas åt Presten. Presten skall besigtiga smittan och innefluta thet, som smittadt är, i sju dagar. På sjuende dagen skall Presten åter besigtiga thet, som smittadt är, och om då finnes att smittan utwidgat sig på klädnaden, eller på råmningen eller inslaget, eller på skinnnet, till hvad slags bråk thet och wore nyretadt, så är thet en inbiren spetska; och thet är oren. Man skall uppbränna klädnaden eller råmningen eller inslaget af ylle eller linne, eller hvad skinnarbete thet wore, hwar på smittan besittes; och thet är en inbiren spetska; och skall thet uppbrännas. Men om Presten wid besigtningen, ser smittan icke utwidgat sig på klädnaden, eller på råmningen eller inslaget, eller på hvad skinnarbete thet wore, så är man utväntar thet, som är besmittadt, och skall innefluta thet i sju andra dagar. Sinner då Presten wid besigtningen, sedan thet, som smittadt war, blifwet utväntadt, att smittan icke förändradt ser utseende; så är thet oren; tu skall i eld uppbränna thet; smittan har åter sig ut, antingen hon är på rådsidan eller then afwiga. Men sinner Presten wid besigtningen, att smittan blifwet blekare, sedan thet, som smittadt war, blifwet utväntadt, skall han bortrifwa thet smittade stycket af klädnaden, eller af skinnnet, eller af råmningen eller inslaget. Och om smittan än widare skulle utse sig på klädnaden, eller råmningen eller inslaget, eller hvad skinnarbete thet wore, är hon bring sig fruktande; i eld skall tu uppbränna thet, hwar på hon besittes. Men then klädnad, eller råmning eller inslag, eller skinnarbete, af hvad slag thet wore, på hvilka, sedan thet blifwet utväntadt, smittan gått bort, skall utväntas ännu en gång och då wara rens. Detta skall wara lagen om spetska smittan på klädnad af ylle eller linne, eller på råmning eller inslag, eller på skinnarbete af hvad slag thet wore; efter hvilken thet bör rens eller rens dömas. Cap.

5. **P**resten sjou, att man tager
 åt honom, som skall dömas ren,
 två lefwande rena foglar, och
 ett stycke cederträ, och en rosen-
 röd träd, och isop. **P**resten skall
 sedan bjuda, att man slag-
 tar then ena foglen öfwer ett
 lerkärl, hwaruti är friskt watten.
6. **T**hen lefwande foglen skall han
 taga tillika med cederträet och
 rosenröda träden och isopen, och
 doppa then, samt then lefwan-
 de foglen uti then öfwer friska
 wattenet slagdade foglens blod.
7. **S**edan skall han stänka på then,
 som skall dömas ren från spet-
 elstesmittan, sju gånger och dö-
 ma honom ren, samt låta then
 lefwande foglen flyga bort öf-
 wer fria fältet. **T**hen, som blif-
 wet dömd ren skall tvätta sina
 kläder, afrika allt sitt hår, och
 bada sig i watten. **T**å är han
 ren, och skall sedan ingå uti lä-
 met: men skrifwa utom det
- gen, skal
 vidare b
 fer inför
 gången t
Och skall
 lammet
 till skuld
 och skall
RÅT.
 ta lamm
 man slag
 offren,
 som synde
 offren **P**
 synnerlige
Presten t
 och stryl
 högra ö
 och på t
 hand, o
 högra fo
 skall **P**
 sin wens
 ett finne

17. **ART.** Af then öfriga oljan, som är i Prestens hand, skall han stryka på tippen af thens höggra öra, som blifwer renad, och på tummen af hans höggra hand, och på stora tån af hans höggra fot, oswan uppå skuldoffers 18. fersblodet. Swad äntå öfrigt är af oljan uti Prestens hand, skall han slå på hufwudet af then, som blifwer renad, och så skall Presten försona honom inför 19. **SEXXXVII.** Therefter skall Presten förträta syndoffret, och försona then, som blifwer renad, ifrån sin osenlighet. Sidst skall han och slagta bydnoffret, samt offra thet jämte spisoffret på altaret. Således skall Presten försona honom och så är han renad. Men är han fattig, och tillåta icke hans wilkor, skall han taga ett lam till skuldoffer, at låta försona sig, och en tionde del swaste mjöl, inknodadt med olja till spisoffer, och ett log olja, samt två turtuduswor, eller två unga duswor, efter som hans wilkor tillåta, af hwilka then ena skall tagas till syndoffer, och then andra till brännoffer. Thetta skall han, för att then renad, föra fram på åttonde dagen, till Presten, wid ingången till församlingstället inför **SEXXXVIII.** Då skall han taga lammet till skuldoffer, och loget olja och fram-

skälla then inför **SEXXXVII.** Han skall slagta skuldoffers lammet, och skall Presten taga af skuldoffrets blod och stryka på tippen af thens höggra öra, som blifwer renad, och på tummen af hans höggra hand, och på stora tån af hans höggra fot. Men af oljan skall Presten gjuta i sin wänstra hand, och med ett finger af sin höggra, stänka af oljan, som är uti hans wänstra hand, sju gånger inför **SEXXXVIII.** Sen skall och af oljan, som är uti hans hand, stryka på tippen af thens höggra öra, som blifwer renad, och på tummen af hans höggra hand, och på stora tån af hans höggra fot, på thet stället, thet skuldoffers blodet blef struket. Swad öfrigt är af oljan uti Prestens hand, skall han slå på hufwudet af then, som blifwer renad, till att försona honom inför **SEXXXVIII.** Therefter skall Presten af turtudusworna, eller the unga dusworna, efter som personens wilkor tillåta etthera slagget, offra then ena till syndoffer och then andra till brännoffer, jämte spisoffret. Och således skall Presten försona honom, som blifwer renad, inför **SEXXXVIII.** Thetta skall vara lagen om then, som wäret spejels, och hwilkens D för-

- gå till Presten, gifwa ett
 Kanna och säga: mig synes som
 36. wore smittan uti huset. Då skall
 Presten bjuda, att hwad i hu-
 set är uteslyctas, innan han går
 ttherin, att besigtiga smittan, på
 tther icke alle, hwad ttheruti är,
 må blifwa orent. Therester skall
 Presten gå in, att besigtiga hu-
 37. set. Sinner han wid besigtning-
 gen, att smittan är på wäggar-
 na i huset, nämligen godna el-
 ler rödaktiga holigheten, och att
 tthesa synas lågre, än tthen of-
 38. riga wäggen, skall han gå utur
 huset till husporten och tillslu-
 39. ta huset i sju dagar. På sju-
 de dagen skall Presten åter gå
 ttherin och besigtiga; finnes då,
 att smittan utwidgar sig på wäg-
 40. garna i huset, skall han bjuda,
 att man bryter ut stenarna, på
 hwilka smittan är, och för tthem
 bort utom staden, till ett orent
 ställe och ett hult hål i skogen.

foglens blod och i thet friska wättnet, samt bestänka huset sju gånger. Således skall han rena huset genom foglens blod, och thet friska wättnet, och then lefwande foglen och cedarträet, och isopen och rosenfärgade träden. Men then lefwande foglen skall han låta flyga bort utur staden, öfwer fria fälter. Då hafwer han försömat huset, och thet är rent.

24. Thetta skall wära lagen om all slags smitta af spetelsta och skorf; om spetelsta på kläder och i hus; om hlemmor och hårets offallande och fläckor; efter hwilken dömas bör, när något blifwer orent, och när thet är rent. Thetta är lagen om spetelsta.

25. Och HERREN talade till Mo- se och Aaron, och sade: Talat till Israels barn och säger till them: Swar och en, som är sju af sådens frö, han är orent. Hans orenhet bör anses på följande sätt: Antingen sju kornen har flytande med sig eller förstopning, är han orent. Om sju korn, han ligger uppå, eller om sju korn, han sitter, skall han anses orent. Then, som kommer wid hans säng, skall twätta sina kläder och bada sig i watten, och wära oren intill aftonen. Den, som sätter sig på något orent, hwar på then sjuke su-

ret, skall twätta sina kläder, och bada sig i watten och wära oren intill aftonen. Then som kommer wid then sjukas kropp, skall twätta sina kläder, och bada sig i watten, och wära oren intill aftonen. Händer thet, att then sjukas spott kommer på någon, som är ren, skall thenne twätta sina kläder och bada sig i watten, och wära oren intill aftonen. Allt resetyg hwar i then sjuke särdat, skall wära orent. Swar och en som kommer wid något, som under honom wäret, skall wära oren intill aftonen, och then som bär bort något sådant, skall twätta sina kläder, och bada sig i watten, och wära oren intill aftonen. Swar och en, wid hwilken then sjuke rör, innan thenne affölgt sina händer i watten, skall twätta sina kläder och bada sig i watten, och wära oren intill aftonen. Lerkärl som then sjuke widrör, skall slås sönder, och alle träkärl afföljas i watten. Blifwer en sådan sjuk fri istån sin suld, skall han räkna sju dagar, innan han för ren anses kan; och så twätta sina kläder och bada sin kropp i rinnande watten, att han må blifwa ren. På åternde dagen skall han räkna två turturdufwoor, eller två unga dufwoor, och gå fram inför

<p>går, skall han bada hela sin kropp i watten, och wata oren intill astone. All Klädnad och alle skinn, som med sådan såd besäckadt är, skall twättas i watten, och vara orent intill astone.</p> <p>1. Hafwa man och qwinna tött sig beblendelse med hwarannan, skola the bada sig i watten och vara orene intill astone.</p> <p>2. När en qwinna hafwer sin renselse, så att blodet från henne afgår, skall hon i sju dagar vara affides; hwar och en som kommer wid henne, skall wata oren intill astone. Allt thet, hwar på hon ligger, och hwar på hon sitter, medan hon affides är, skall vara orent. Hwar och en som kommer wid hennes säng, skall twätta sine kläder och bada sig i watten, och vara oren intill astone. Hwar och en, som kommer wid något, hwar</p>	<p>dag, antin dagar, antin öfwer hennes nes orenhet, ifrån henne, det hennes ren. Ehwad uppå, then ti henne, är till hwar på hon råkning; och sitter; skall w under samma en, som kom dant, blifwe twätta sine kläder i watten, och astone. Allt thet ifrån sin sju dagar, anses kan. Skall hon re wor, eller och bära e</p>
---	--

- sona henne inför **HERRN**, efter hennes orenhet.
31. I skolen förwara Israels barn för thet, hwarigenom the kunna förorenas, att the icke må blifwa dödade i sin orenhet, så the oreña mitt Tabernakel, som ibland them är.
32. Thetta skall wara lagen om then, som är sjukt af sådens flöd, och om then från hwilken tiden afgår, att han therigenom blifwer oren,
33. och om qwinna, som hafwer sin råkning, och om then, som är sjukt af någon flöd, antingen man eller qwinna; och om man, som ligger när en oren qwinna.
34. Och **HERRN** talade till Mose, efter the tvåanne Aarons söners död, som blefwo dödade, så the gingo fram inför **HERRN**.
35. Och sade **HERRN** till Mose: Tal till Aaron din broder, att han icke på obehörig tid går in i thet Zelga, inom förlåten, inför Lådestolen, som är öfver på Arken, att han icke blifwer dödad; ty i ett moln will jag uppenbara mig öfwer Lådestolen.
36. Särmed skall Aaron gå in i thet Zelga, med en stut till syndoffer, och en wädur till brännoffer. Så skall han klåda sig then heliga underklädning af linne, och linnedantlånna öfwer sin kropp, och omgirda sig med linnegördel, och påsätta linnehuswudbonaden, hwilka alla äro heliga kläder, samt bada sin kropp i watten, innan han kläder them på sig.
37. Men af Israels barns menighet, skall han taga tvåanne getebockar till syndoffer och en wädur till brännoffer.
38. Aaron skall först hafwa fram stuten till syndoffer för sig sjelf, att försona sig och sitt hus.
39. Sedan skall han taga the tvåanne bockarna, ställa them inför **HERRN**, wid ingången till Sörsamlingstället och kasta lott om them båda, till att uttaga then ena, att offras inför **HERRN**, och then andra till att släppas fri.
40. Så skall Aaron hafwa fram then bocken, på hwilken lotten föll att offras inför **HERRN**, och hwilken Aaron skall offra till syndoffer.
41. Men then bocken, på hwilken lotten föll, att släppas fri, skall ställas lefwande inför **HERRN**, att igenom thensamma försona, och sedan släppa honom fri uti öppna fältet.
42. Therefter skall Aaron framhafwa stuten till syndoffer för sig sjelf, att försona sig och sitt hus, och slagta honom till syndoffer för sig. Han skall ock taga ett rått kelfskar fullt med glödande kol af altaret inför **HERRN**, och sin hand full med stött råttwerk, och

15. Ta inför Nådastolen sju gånger af blodet med sitt finger. Sedan skall han slagta then bocken, som blifwer syndoffer för folket, bdra thensammas blod inom för låten, göra med blodet så, som han gjort med stutens blod, och stänka thet wid Nådastolen och
16. inför Nådastolen. Alltså skall han försona thet Zelga ifrån Israels barns orenheter, och öfverträdelser, och alla theras synder; och så skall han göra med Sörsamlingsståltet, som är uppsatt hos them ibland theras orenheter. Ingen människa skall vara i Sörsamlingsståltet, rå han ingår att försona i thet Zelga, och till theß han utgår; han skall försona för sig och sitt hus, och hela Israels menighet. Sedan skall han gå ut till altaret, som är inför ZERRAR, och försona thet. och rata af stutens
- els barns i la theras i der. Han bockens hu thetill be bocken, att fältet. Do på sig all gar till ett han blifwe fältet.
- Theres i Sörsamlir the linnet på sig, n thet Zelga förblifwa. da sin fro rum, och dra Ami offra sitt kets bränd de för sig och på d

kläder och bada sin kropp i watten;
 27. ret. therefter må han gå in i låg-
 syndoffers bocken, hwilkas blod
 blifwer inburet att försona i thet
 Zelga, skall man utföra utom
 lågret, och i eld uppbränna the-
 28. ras hud, fött och gorr. Then,
 som uppbränner them, skall wäs-
 ta sina kläder och bada sin kropp
 i watten; therefter må han gå
 in i lågret.
 29. Thetta skall vara eder en e-
 wärdelig stadga. I sjunde må-
 naden på tionde dagen i må-
 naden, skolen I hålla fasta, och
 intet arbete förrätta, hwarken
 then infödd är, eller främlin-
 gen, som wistas ibland eder.
 30. Ty på then dagen sker eder för-
 ning till att rena eder. I blif-
 wen så inför **HERREN** rena-
 de från alla edra synder. Thet
 skall vara eder en helig hwilo-
 dag; I skolen så hålla fasta.
 Thet skall vara en ewärdelig
 stadga. Försoningen skall för-
 rättas af then Prest, som blif-
 wet sinord och genour offer in-
 31. migd, att förrätta Prestedämbe-
 tet i sin faders ställe. Thenne
 skall kläda på sig the heliga lin-
 kläderna, och försona then in-
 32. helgedomen, och församlings-
 altar, och Altaret, och Prester.
 33. och alle folket uti menighe-
 ten. Thet skall vara eder en
 ewärdelig stadga, att således en

gång hwarje år försona Israels
 barn från alla theras synder.

Allt thetta förrättades så, som
HERREN hade budit Mose.

Då **HERREN** talade till Mo. ^{Cap.}
 se, och sade: Tala till Na. ^{17.}
 ron och hans söner, och till al- ^{2.}
 la Israels barn och säg till them:
 Thetta är hwad **HERREN** haf-
 wer budet och sagt: Swar och ^{3.}
 en af Israels hus, som slagtar
 oxer eller får eller get, antingen
 inom lågret eller utom, och icke ^{4.}
 för thet fram wid ingången till
 Sörsamlings, tältet, att theraf
 frambära offer till **HERREN**,
 inför **HERRENS** Tabernakel,
 honom skall thet tillräknas så
 som blodskuld; han hafwer ut-
 guret blod; thensamme skall ut-
 rotas utur sitt folk. På thet att ^{5.}
 Israels barn, som tillförene slag-
 tat theras offer i öppna fältet,
 skola föra them inför **HER-**
REN, wid ingången till Sör-
 samlingstältet, och lemna them
 till Presten, att slagta them till
 tackoffer inför **HERREN**, så ^{6.}
 att Presten stänker blodet på
HERRENS Altare wid in-
 gången till Sörsamlings- tältet,
 och uppbränner thet fetta till wäl-
 behag inför **HERREN**; och på ^{7.}
 thet the icke mera skola offra
 theras offer åt afgudar, med
 hwilka the hor bedrifwet. Thet

10. folk. Swar och en af Israels
 hus eller af främlingarna, hwil-
 ka ibland them wistas, som äter
 något blod, honom skall jag strafs-
 sa för thet han blod äter, och
 11. utrota honom utur sitt folk. Ty
 Kroppens lif är uti blodet, och
 Jag hafwer hos eder förordnat,
 att thet skall komma på altaret,
 till att försöna eder sielfwa; ty
 blodet är thet, som skall försö-
 na hwar och en af eder. Ther-
 före hafwer jag budet Israels
 barn: Ingen af eder skall äta
 blod; icke heller skall främlingen,
 som wistas ibland eder, äta blod.
 13. Swar och en af Israels barn,
 eller af främlingarna, hwilka
 ibland them wistas, som på jagt
 fångar något willde djur, eller
 någon fogel, som får ätas, skall
 utgjuta theß blod, och öfwertäc-
 ka thet med jord. Ty all kroppens

skyldig till

Och H^E

Mose

Israels ba-

Jag är S:

Efter thet

ti land, th

Skolen J ic

efter thet,

naans land

för; och est

len J icke

ter Skolen

na stadgar

J theses

XXXXXXXXXX

len iaktta

mina rätt

hwar och

them håll

XXXXXXXXXX

Ingen

till sin ni

Möders blygd skall tu icke blotta; hon är tin moder; tu skall icke blotta hennes blygd.

8. Tin faders hustrus blygd skall tu icke blotta; thet är tin faders blygd.

9. Tin systers blygd skall tu icke blotta, som är tin faders eller tin moders dotter, antingen hon blifwet född hemma eller utom hus; tu skall icke blotta. thetas blygd.

10. Tin sondotters eller dotterdotters blygd skall tu icke blotta; thet är tin egen blygd.

11. Tin faders hustrus dotters blygd, som är född af tin fader, skall tu icke blotta; hon är tin syster.

12. Tin faders systers blygd skall tu icke blotta; hon är tin faders nästa blodstänka.

13. Tin moders systers blygd skall tu icke blotta; ty hon är tin moders nästa blodstänka.

14. Tin faderbroders blygd skall tu icke blotta; tu skall icke ingå till hans hustru; hon är tin faster.

15. Tin sonhustrus blygd skall tu icke blotta; hon är tin sons hustru; tu skall icke blotta hennes blygd.

16. Tin broders hustrus blygd skall tu icke blotta; thet är tin broders blygd.

17. En qwinnas och hennes dotters blygd skall tu icke blotta. Ennes sondotter eller hennes

dotterdotter skall tu icke taga, att blotta någonthetas blygd; the äro hennes nästa blodstänkor. Tbet är en skändelig gerning.

En qwinna tillika med henne 18. En syster skall tu icke taga, henne till oro, och blotta hennes blygd medan then förra ännu lefwer.

Till en qwinna, så hon ören 19. är, under thet hon hafwer sin räkning, skall tu icke ingå, till att blotta hennes blygd.

Med tin nästas hustru skall 20. tu icke hafwa köttlig beblandelse, till att oreña sig med henne.

21. Af tina barn skall tu icke gifwa någon att gå genom eld för Molech, och icke obelga tin Guds namn. Jag är HERRE.

Tu skall icke ligga när drän 22. gar, såsom när en qwinna. Tbet är en wederstygkelig gerning.

Tu skall icke begå tidelag med 23. något djur, att themed oreña sig; och ingen qwinna skall hafwa att stassa med något djur. Tbet är en wederstygkelig gerning.

24. Örener eder icke igenom någon af thesa styggelser; ty igenom alla thesa hafwa the folk slag ornat sig, hwilka jag will drifwa ut för eder. Landet hafwer

- bort i landet, så att thet blif- på tredje
 28. wet orenadt. På thet att lan- olagligt, oc
 det icke skall likaledes utspy e- behag anse
 der, så J orenen thet; såsom theraf, blif
 thet skall utspy thet folk, hwil- ty han haf
 29. ket för eder theti bor. Ty al- RATS h
 le the, som bedrifwa någon af skall utrota
 thesa styggelser, skola för thet När J
 the sådant göra, utrotas utur edert land,
 30. sitt folk. Tager förthenstull i ga allsamm
 akt, hwad jag budet, att iack- ren, och icke
 tagas bör, så att J icke gdren och ett ar
 efter the wederstyggeliga sedwa- J efterherr
 nor, som waret gängse för eder, och icke noi
 och orenen eder thetmed. Jag na. At th
 är HERRN eders Gud. lingen skall
 Jag är H

19. Och HERRN talade till Mo- J skolen
 se och sade: Tala till hela ljuga, och
 2. Israels barns menighet, och la, then
 såg till them: Warer helige, ty J skolen i
 jag, HERRN eders Gud, är mitt namn
 3. helig. Swar och en hålle sin skall tu ic
 moder och sin fader uti wörd, HERRN

- h behålla hos sig öfwer natten intill morgonen.
14. Tu skall icke banna then döfwa, och icke sätta för then blinda något, hwarpå han kunde stå sig, utan frukta för tin Gud. Jag är **HERRE**.
15. Görer ingen ordtt i domen. Haf icke affsende på then fattigas person, och låt sig icke röra theraf, att någon är mågig. Efter thet som rätt är, skall tu döma tin nästa.
16. Gå icke omkring att belacra någon ibland titt folk. Stå icke heller tin nästa efter lifwet.
17. Jag är **HERRE**. Hata icke tin broder i tite hjerta; förhöll och rätta tin nästa, att icke blifwer delaktig i hans synd. Samnas icke och bär icke ryg till någon bland titt folk; utan ästa tin nästa, såsom tig själf. Jag är **HERRE**.
18. Minna stadgar skolen I hålla. Ein boskap skall tu icke låta bländas med them, som är af annat slag. Tin åker skall tu icke beså med olika säd. Håller af olika slag, ylle och händer, skall tu icke bära på sig. Öfwer en man lötslig bekländast med en tjänstegwinna, eller förlofwad med annan, men som ännu icke är frigift, eller frigiftwen, skall thet förbuds slag, men the skoldes dödas, efter hon icke war
- fi. Han skall frambara sitt 21. Skuldoffer inför **HERRE**, wid ingången till Sörsamlingsediet, nämligen en waddur till skuldoffer. Och skall Presten försöka 22. na honom igenom skuldoffrets wadduren inför **HERRE**, för then synd, som han begått, och så skall then synd, som han begått, honom föråttas.
- När I kommen in i landet, 23. och planterer allehanda fruktträd, skolen I icke astaga thetas frukt. I tre år skall thetas frukt af eder lemnas orörd, och icke ätas. Men på sjerde året skall 24. all thetas frukt wara en högtidelig helighet inför **HERRE**, och på femte året må 25. gen I äta thetas frukt, samt insamla ät eder thetas afkomst. Jag är **HERRE** eder Gud.
- Ären icke något med blod. 26. Görer eder inga spådomar af ormar, ellet af molnens utseende. Kringstärer icke håret rundt 27. omkring på edert hufvud. Räta icke alldeles bort titt slägg. Görer icke någon instärning på 28. eder kropp för någon döds skull, och inbränner icke något märke på eder. Jag är **HERRE**.
- Wanåra icke tin dotter, att 29. tu håller henne till skölesnad, så att landet förfaller i orute och uppfylles med ständelig misgärning.

30. Mina sabbather skolen I iakttaga och min helgedom skolen I hålla uti wördning. Jag är **HERRE**.
31. Wänder eder icke till them, som beswärlig döda, eller till andra spåmän; fråger them icke så att I genom them blifwen orene. Jag är **HERRE** eder Gud.
32. För ett grått hufwud skall tu uppstå, och ära the gamla och frukta för tin Gud. Jag är **HERRE**.
33. Wistas en främling i edert land, skolen I icke förtreyta honom. Såsom en infödd skall främlingen, som wistas hos eder, af eder bemötas. Tu skall döda honom såsom dig sjelf. Ty I hafwen sjelfwe waret främlingar uti Egypti land. Jag är **HERRE** eder Gud.
35. Görer ingen orätt i dom, i mått, i wigt, i delning. Rätt wäg, rätt pund, rätt skeppa, rätt kanna skall wara hos eder. Jag är **HERRE** eder Gud, som fört eder utur Egypti land, att I skolen hålla alla mina stadgar och alla mina rätter, och göra efter them. Jag är **HERRE**.
20. **Och HERREN** talade till Moses och sade: Till Israels barn skall tu säga: Swar och en af Israels barn eller af främlingarna, hwilka wistas uti Israel, som gifwer någon af sina barn åt Moloch, skall straffas till lifwet; i landet skall stena honom. Skall sjelf wända mig i u emot then människan och i ta honom utur sitt folk, efter af sina barn gifwet åt Moloch på thet han skulle orena min helgedom och wanåra mitt hufwud. Och om folket i landet tillsluta och bortwända sig från then människan han gifwer af sina barn åt Moloch, så att the icke straffas till lifwet; skall jag wända mig i wrede emot människan, och emot hans folk och utur theas folk utrota honom och them, som med honom skändeligen hålla, att bedröwa med Moloch. Then människan, som frågar them, om the beswärlig döda, eller om andra spåmän, att lika som bedrifwa honom; emot then människan skall jag sjelf wända mig i wrede och utrota honom och hans folk. Gäller eder heliga och wärew helige; ty jag **HERRE** är eder Gud. Gör mina stadgar och gör efter the rätter; Jag **HERRE** är ti som hafwer helgat eder.
2. Swar och en, som bannader eller moder, skall straffas till lifwet; fader eller moder han bannat; han är sjelf till sin död. 10.

10. Then man, som hor bedrif-
wet med annan mans hustru,
skall för thet, han hor bedrif-
wet med sin nästas hustru, stras-
sas till lifwet; både han och hon,
som hor bedrifwet.

11. Then man, som ligger när
sin faders hustru, hafwer blot-
tat sin faders blygd; The skola
både två straffas till lifwet;
the äro sjelfwe skuld till sin död.

12. Ligger någon när sin sonhustru,
skola the båda två straffas till
lifwet; the hafwa begått en skän-
delig misgerning: The äro sjelf-
we skuld till sin död.

13. Ligger man när man, såsom
när en qwinna, hafwa the båda
begått en wedderstyggelig misger-
ning; the skola straffas till lif-
wet; the äro sjelfwe skuld till
sin död.

14. Gifter sig någon med en qwin-
na och hennes moder tillika, är
det en skändelig misgerning;
skall man uppråna bo-
nen, och båda qwinnoorna, på
det. Skändelig misgerning
skall blifwa ibland eder.

15. Then man, som begår tve-
spå med ostältigt djur, skall straf-
sas till lifwet, och djuret skolen
dödas.

16. Hafwer en qwinna
tve-spå med ostältigt djur, skall
hon straffas både qwinnan och dju-
ret. Både mannen och qwinnan
skall straffas till lifwet; the äro
skuld till sin död.

17. Om någon tager sin syster,
eller sin faders dotter, eller sin
moders dotter, och the med
hwarannan förstigen beblanda
sig, är thet blodskam; the sko-
la för sitt folks ögon blifwa
utrotade: han hafwer blottat
sin systers blygd; han är skyl-
dig till sitt straff.

Ligger man när qwinna, så
hon hafwer sin fränkhetstid, så
att han blottar hennes blygd,
och uppräder hennes orenhet,
och hon likaledes blottar sin blods
orenlighet, skola the båda utro-
tas utur sitt folk.

19. Ein moders systers blygd,
och ein faders systers blygd skall
tu icke blotta. Then thet gör,
blottar sin nästa blodsfräntas
blygd. The äro skyldige till sitt
straff. Then man, som ligger

20. när sin faderbroders hustru,
hafwer blottat sin faderbroders
blygd. The äro skyldige till sitt
straff. The skola dö barnlöse.
21. Tagen någon sin broders hustru,
är thet en olofflig gerning. Han
hafwer blottat sin broders blygd.
The skola förblifwa barnlöse.

22. Håller alla mina skadgar och
alla mina rättor, och görer thet
efter, så att thet landet icke ut-
spyr eder, uti hwilket jag eder
införer, att thetuti bo. Wan
23. drer icke efter thet folkets sed-
wanor, hwilket jag för eder ut-
E 3

drifwer; ty the hafwa gjort alle
 24. thetta, så att jag hafwer en
 styggelse till them. Thersföre
 hafwer jag sagt till eder: I Sko-
 len besitta thetas land, och jag
 skall gifwa thet åt eder, att be-
 sitta thet; ett land, theti mjölk
 och honing flyter. Jag är HER-
 KULTI eder Gud, som affskilt
 eder ifrån andra folkslag.

25. Görer åtskillnad emellan re-
 na djur och orene, och emellan
 rena foglar och rena; och ore-
 ner icke eder sjelfwa på djur, el-
 ler på foglar, eller på något,
 som kräker på marken, hwilket
 jag befallt eder åtskilja, att I
 26. hållen thet för orent. Warer
 helige inför mig, ty jag HER-
 KULTI är helig, och hafwer af-
 skilt eder ifrån andra folkslag,
 att I skolen höra mig till.

27. Swar och en man eller qwinna,
 som beswärjer döda eller far med
 annan spådom, skall straffas till
 lifwet; man skall stena them;
 the äro sjelfwe skuld till sin dö.

Cap. 21. Och HERKULTI sade till Mo-
 se: Tala till Presterna,
 1. Aarons söner, och säg till them:
 Ingen af eder orene sig på nå-
 2. gon dödd ibland sitt folk; undan-
 tagande på närmaste slägringe,
 såsom moder, fader, son, dot-
 3. ter eller broder; hwad syter wid,
 kommer, må han ej orene sig
 på hennes lif, ehuru hon är hans

ndrstylda, så framt hon icke döde
 jungfru, samt ingen mans hu-
 stru waret. Then som Prest ä
 ibland sitt folk orene sig icke
 så att han thet wandrar. Han
 skall icke stå på någon plats på
 sitt huswud, och icke alldeles af-
 raka sitt skägg, och ingen in-
 skärning göra på sin kropp. He-
 lige skola the wara inför the-
 ras Gud, och icke wandra the-
 ras Guds namn; ty the äro the
 som frambara HERKULTIS of-
 fer, hwilka Gudi till ära i ell-
 förtäras, thersföre skola the wa-
 ra helige. Ingen skola och in-
 gen förbrant och ingen från si-
 man bortdrifwen skola the ta-
 ga till husten; ty the äro hel-
 ge inför thetas Gud. Tu skal
 anse them för heliga, ty the äro
 the, som frambara tin Guds of-
 fer: helige skola the wara tig
 ty jag HERKULTI är helig
 som hafwer helgat eder. Om
 en Prests dotter gifwer sig til
 horeri, wandrar hon sin faders
 i eld skall hon uppbrännas.

Men then öfwerste Presten
 ibland sina bröder, på hwilken
 huswud smörjeokan är guld
 och som genom offer är inwigt
 att bära Öfwerste Prestetlig
 kläderna, skall icke blotta si-
 huswud, och icke söndertröwa
 na kläder. Till ingen, som dö-
 blifwer, skall han ingå; hwil-
 som dö

En på sin faders eller moders
 1. till skall han orna sig. Ur hvi-
 gedomen skall han icke utgå,
 och icke wandra sin Guds hel-
 gedom; ty han är inwigt ge-
 nom sin Guds sändroelija, som
 på honom är. Jag är **HER**
 3. **RETT**. Till hustru skall han ta-
 ga then, som jungfru är. Swor-
 ten enkla eller bortdrifwen, el-
 ler förkräntr, eller skola, utan
 en jungfru af sitt folk, skall han
 taga till hustru, på thet han icke
 skall wandra sina barn ibland
 sitt folk; ty jag **HERRETT** är
 den, som honom helgar.
HERRETT talade och till Mo-
 se, och sade: Tala till Aaron och
 hans söner, någon ibland dina ef-
 terkommande, i alla ertas slag-
 ar, hafwer något kroppes lyte
 på sig, skall honom icke tillä-
 ta, att frambrä sin Guds of-
 fer. Ingen, som hafwer nå-
 got kroppes lyte på sig, skall gå
 ut, wate sig blind, eller huf-
 vuden plåstretsig, eller med en lö-
 slig läjre än then andra, el-
 ler i hanteln i fot eller hand, el-
 ler i hufvuden, eller mycket li-
 gert, eller windög, eller skab-
 belse, eller starrig, eller fördrä-
 ten. Ingen, som hafwer något kroppes
 lyte på sig, ibland ditt folk, ef-
 terkommande, skall gå
 ut, till offer. Jag är **HERRETT** of-
 fer. Ingen, som hafwer något kroppes
 lyte på sig; han skall

icke gå fram att offra sin Guds
 offer. Af sin Guds offer så wäl 22,
 the besynnerligen heliga, som
 the heliga, må han äta; men 23,
 innom fördräten skall han icke in-
 gå, icke eller nalkas till alta-
 ret; ty han hafwer kroppes lyte
 på sig; att han icke skall wan-
 dra mina helgedomar; ty Jag
HERRETT är then, som hel-
 gar then.

Thetta allt talade Mose till Aa- 24.
 ron och hans söner, och till alla
 Israels barn.

MIRJAM talade en yt 25.
 troligare till Mose, och sa 22.
 de: Tala till Aaron och hans
 söner, att the skola, wäl the äro
 öfne, och hålla sig ifrån the hel-
 gedoman, hwilka Israels barn
 helga är mig, på thet the icke
 må wandra mitt heliga namn.
 Jag är **HERRETT**. Säg till 3.
 them: Swar och en af edra ef-
 terkommande, i alla edra tider,
 som nalkas the heliga, hwilket
 Israels barn helga inför **HER**
RETT, och så hafwer någon o-
 renhet på sig, thenamme skall
 utrotas, och aldrig komma in-
 för mig. Jag är **HERRETT**.
 Swar och en af Aarons ef-
 terkommande, som bleswe speciff 4.
 eller stult af sådens skid, skall
 icke äta af thet heliga, till thet
 han warder ren. Then som kom-
 met

- och icke äta af thet heliga, ~~men~~
 nan han badat sin Kropp i watten. ligt är, st
 7. Men sedan solen gått ned, skall tedel thet
 han, wara ren, och therefter så sten thet
 äta af thet helgade; ty thet är Presten
 hans underhåll. thet helga
 8. Swad sjelföddt är, eller ihjäl gifwa ät
 rifwet, skall han icke äta, att thet drage
 han therigenom bleswe ordnad. td the äta
 Jag är ~~SKRIFTEL~~. ~~SKRIFTEL~~ är
 9. The skola saktraga hwad jag. Och H
 budet att iakttagas bör, så att se och sode
 the icke ådraga sig straff och blif hans söne
 wa dödade, för thet heliga, som els barn,
 the wandrat. Jag ~~SKRIFTEL~~ och en af
 är then, som helgat them. främninga
 10. Ingen främmande skall äta will fram
 thet helgade, icke heller skall thet gan esten
 som bor hos Presten, eller hans fri wilja
 11. dagakar äta thetas, Men haf inför ~~SKRIFTEL~~
 wer Presten köpt någon till träl fer, bör
 för sina penningar, må thenne winnas
 äta thetas, såsom ock then, hwil waut, en
 ten är hemfödd träl i Prestens pen, eller
~~the~~ ~~af~~ ~~hans~~ ~~skolen~~ ~~icke~~

HERRN efter besynnerligt löfte, eller af fri wilja; antingen af större boskapen eller af then smärre, skall thet vara utan want; så framt thet skall winna wälbehag. Ingen want 22. skall vara thet på. Är thet blindt eller brutet, eller sargadt, eller förtwinadt; eller sabbigt, eller sdrigt, skolen **I** icke frambära något sådant inför **HERRN**, icke heller låta thet något komma på altaret inför **HERRN**, att i eld förtåras. Ore eller smärre boskap, som hafwer någon lebamot längre eller kortare än then andra, må tu taga till frivilligt offer, men såsom icke blifwer thet icke behagligt. Godt förkamadt eller stort icke rifwet, eller utskuret är, skolen **I** icke frambära inför **HERRN**; och icke uti edert lad så göra med något djur. **I** skolen icke emottaga något sådant af en utlänning och frambringa till offer inför eder Gud; icke är förståndt; thet hafwer want på sig: **I** kunnen icke thet winna wälbehag.

HERRN talade också till Moyses och sade: Kalf eller får eller lamm skall efter födslen i sju dagar blifwa när sin moder; på den sjuende dagen och therutöver skall thet behagligt till offer i eld förtåras inför **HERRN**. Men hwarken af

större eller smärre boskapen skolen **I** slagta något tillika med thet foster, på en och samma dag.

När **I** offren Läsoffer inför **HERRN**, skolen **I** så offera thet, att **I** thet med wännen wälbehag. På samma dag skall thet åtas. **I** skolen icke lemna thet till morgondagen. Jag är **HERRN**. Säller mina bud, och görer thet efter. Jag är **HERRN**. Wandrer icke mitt heliga namn; Jag will helig åttas ibland Israels barn. Jag **HERRN** är then, som helgat eder; som utfört eder utur Egypti land, att Jag skall wara eder Gud, Jag **HERRN**.

HERRN talade till Moyses och sade: Tala till Israels barn och säg till them: Thesa äro **HERRNS** högtider, hwilka **I** skolen såsom heliga tungöra låta; the äro mina högtider.

I sex dagar skall arbete förtåras; men på sjunde dagen skall wara sabbath och hwilodag, hwilken såsom helig skall tungöras. Innet arbete skolen **I** så förtåras; thet är sabbath inför **HERRN**, på alla ställen, thet **I** warden bosende.

Thesa äro **HERRNS** högtider.

- SEXKATT.** I sju dagar
 7. len I äta osyradt bröd. På för-
 sta dagen skall förkunnas, att
 han af eder bör helig hållas;
 intet tjänstearbete skolen I ta
 8. förrätta. I sju dagar skolen
 I frambära offer, att i eld för-
 tåras inför **SEXKATT.** På
 sjunde dagen skall lungöras,
 att han är helig; intet tjänste-
 arbete skolen I ta förrätta.
9. **HERREN** talade och till Mo-
 10. se, och sade: Tala till Israels
 barn, och säg till them: När
 I kommet in uti thet land, som
 jag will gifwa eder, och I upp-
 ståren säden theri, skolen I bär-
 ra till Presten en kärswa såsom
 11. förstling af eder skörd. Han skall
 nedlätta kärswan inför **SEX-**
KATT, att I theemed winnen
 wälbehag. Dagen efter sabba-
 then skall Presten thet göra.
12. Och I skolen på samma dag,
 att i eld

ställa them, tillita med brödet af första återfrukten inför **HERRE**, jämte the tvänne fären; the skola wara belgade at **HERRE** och höra Presten till. På samma thenna dagen skolen I tungöra låta, att han bör af eder helig hållas. Intet tjänstearbete skolen I ta för rätta. Thetta skall wara en ewärdelig stadga, på alla ställen, ther I warden boende, i alla edra tider. När I uppståren såden i edert länd, skolen I icke afbarga alltsammans intill ändan af åren, och icke noga uppehmta hwart och ett år; at then fattiga och främlingen skolen I lämna them. Jag är **HERRE** eder Gud.

HERREN talade ock till Mo- se och sade: Tala till Israels barn, och säg: I sjunde månaden, på första dagen af sammas månad, skall af eder hållas hwilodag, och till att påminna eder skall blås i basun, samt för- minnas, att dagen är helig; intet tjänstearbete skolen I ta för rätta, utan frambara offer, att det förstås inför **HERRE**. **HERREN** talade ock till Mo- se och sade: I synnerhet skall den tredje dagen i thenna sjunde månad, som är Sörsonings- dagen, tungöras, att han af eder helig hållas. I skolen I hålla fasta och frambara of-

fer, att i eld fördras inför **HERRE**. Intet arbete skolen I för rätta på then dagen; ty thet är sörsoningsdagen, att sörsona eder inför **HERRE** eder Gud. Swar och en som icke fastar på then dagen, skall utrotas utur sitt folk; och hwar och en som för rättar något arbete på then dagen, skall Jag låta förhå utur sitt folk. Intet arbete skolen I ta för rätta, Thetta skall wara en ewärdelig stadga i alla edra tider, på alla ställen, ther I warden boende. En sabbath och hwilodag skall thet wara eder, och I skolen hålla fasta. På nionde dagen i månaden, om astone, skolen I begynna thenna eder sabbath, och begå honom ifrån samma aften, till then följande.

HERREN talade ock till Mo- se och sade: Tala till Israels barn och säg: På femtonde dagen i thenna sjunde månaden är Löfhyddehögtiden, som bör hållas i sju dagar, inför **HERRE**. På första dagen skall tungöras, att han är helig; intet tjänstearbete skolen I ta för rätta. I sju dagar skolen I frambara offer, att i eld fördras inför **HERRE**. På åttonde dagen skall tungöras, att han af eder bör helig hållas. I skolen I frambara offer, att i eld

- eld förtäras inför **HERRE**; thet är then stora och största dagen af högtiden; intet tjenste-
37. arbete skolen **J** då förrätta. Thessa äro **HERRE**'S högtider, hwilka **J** skolen såsom heliga kungöra låta, att frambara offer, som i eld skola förtäras inför **HERRE**, nämligen bränoffer och spisoffer, tactoffer och drickoffer; hwart och ett på sin-
38. dag, förutan **HERRE**'S sabbathar, och edra andra gäfwor, och allehanda edra löften och frivilliga offer, som **J** gifwen är
39. **HERRE**. **J** synnerhet skolen **J** på femtonde dagen i sjunde månaden, när **J** insamlat landets afkomst, hålla **HERRE**'S högtid i sju dagar. Then förste dagen är hwilodag,
40. och likaledes then attionde. På första dagen skolen **J** taga fruktten af wackra trån, qwistar af palmträ, och grenar af andra löfrika trån, och af pil, som wäret wid bäckar, och glädja eder inför **HERRE** edet Gud,
41. i sju dagar. **J** skolen sira thenna högtiden inför **HERRE** i sju dagar, hwarje år. En ewärdelig stadga skall thet wara i alla edra tider, att **J** siren uti sjunde månaden then-
42. na högtiden. Uti hyddor skolen **J** bo i sju dagar. Hwar och en infödd uti **Israel** skall
43. då bo i hyddor, på thet kunnigt

warå må i alla edra tider, **Jag** låt **Israels** barn bo hyddor, sedan **Jag** utfört ett utur **Egypti** land, **Jag** **HERRE** edet Gud.

Thessa **HERRE**'S högtid påhödd **Mose** för **Israels** barn

OG **HERREN** talade till **Mose** och sade: **Bjud** **Israels** barn, att the bära till mig i och af oliver präskad olja, hwil med lamporna på ljusstaken beständigt underhållas. U om föreläten, framför **Mitt** borden i församlingstället i **Aaron** tillaga them, att the sa ifrån astonen till morgon beständigt inför **HERRE**. Thetta skall wara en ewärd stydighet i alla edra tider. Then gyldene ljusstaken skall tillaga lamporna inför **HERRE** beständigt.

Tu skall också taga smästa m och tbrak baka följ tafor, att hwarje baka håller två tionde delar. Them skall gura i tvåanne högar, ser sty i hwarje hög, på thet gyll border, inför **HERRE**, lägga ofwanpå hwarje hög i tölwerk, att i stället för bröd såsom offer i eld förtäras för **HERRE**. Hwarje i barchedag skall man beständigt lägga them i ordning inför **HERRE**.

XX. Thetta är ett ewärde-
ligt förbund, som af Israels
barn hållas skall. Brödet skall
höra Aaron och hans söner till,
som skola äta thet på heligt rum;
ty thet är besynnerligen beligt;
thet hörer honom till af HER-
KUNNS offer, som i eld för-
tåras. En ewärdelig stadga.

XXI. Men en Israelitisk qwinnas son,
hwillens fader war en Egyptier,
gick ut ibland Israels barn, då
ihenne Israelitiskans son, och en
Israelitisk man begynte bära hän-
der på hwarannan i lägret, och
then Israelitiska qwinnsans son nämnde
HERKUNNS namn, och små-
dade; hwarefter man förde honom
till Mose. Hans moder hette So-
mich, Dibri dotter af Dans släk-
te. Man satte honom i fångelse,
till thes the singo inhemta HER-
KUNNS eget utskände.

XXII. Då talade HERREN till Mo-
se och sade: För honom, som
smådat, utom lägret, och sedan
alle the som hört thet, lagt sin
hand på hans hufwud, skall
hela menigheten stena honom.
Men till Israels barn skall ta ta-
la och säga: Swar och en, som
händer sin Gud, är skyldig till
dödsstraff, och then som näm-
nar HERKUNNS namn skall
straffas till lifwet; hela menig-
heten skall stena honom. Så
skall den som infödd skall straf-
fas till lifwet, när han näm-

ner HERKUNNS namn. Slår 17.
någon en människa till döds,
han skall straffas till lifwet.
Then, som ihjålslår någon bo- 18.
skap, skall betala thet stycke för
stycke. Then som tillfogar sin 19.
nästa någon tropps skada, ho-
nom skall man göra, såsom han
gjort. Benbrott för benbrott, ö- 20.
ga för öga, tand för tand, samma
skada, som han gjort en annan,
skall han sjelf lida. Then som 21.
ihjålslår någon bostap skall be-
tala thet; men then som slår en
människa till döds, skall straf-
fas till lifwet. Lag samma skall 22.
vara för eder, antingen thet
är främpling eller infödd; ty
Jag HERKUNN är eder Gud.

När Mose talat thetta för J. 23.
Israels barn, förde the then, som
smådat, utom lägret, och stenade
honom. Israels barn gjorde så,
som HERREN hade budet Mose.

Men HERREN hade ock på Sin-
Sinai berg talat till Mo. 25.
se och sagt: Tala till Israels barn
och säg till them: När J kom-
met in i Landet, som jag will
gifwa eder, skall ock landet haf-
wa sin hwilostid inför HER-
KUNN. J ser ar skall tu be- 3.
så tin åker, och i sex år omla-
ga rin wingård, och insamla
thes afkomst. Men på sunde 4.
dret skall landet hafwa sin sab-
bath

- bath och hwilotid, en sabbath inför **SEXXVII**. Tin åter skall tu icke beså, och icke om-
5. laga tin wingård. Swad af sig sjelfst wårt efter tin bergning, skall tu icke störda, och the drufwor, som utan titt arbete wårte åro, icke afhämta: thet skall vara ett hwiloår för landet.
 6. hwad på thenna landets hwilotid wårer skall vara fritt att åta utaf, för tig och tin tjänare, och tin tjänarinna, och tin dagakarl, och för främlingarna,
 7. som bo hos tig. All slags landetsafromst skall vara öppen för tin bostap, och för willda djuren i titt land, att then förtära.
 8. Tu skall öck räkna sju års weckor, thet är sju gånger sju år, så att thesa sju års weckor
 9. blifwa fyratio nio år. Då skall tu låta blåsa i basun, i sjunde månaden, på tionde dagen i samma månad; på Sörsoningsdagen skolen I låta blåsa i basun öfwer hela edert land. I skolen helga thet femtionde året och utropa frihet i landet för alla thes inbyggare; thet skall hos eder vara Jubelår, så att hwar och en af eder till sin arfwejord och till sin slägt återkom-
 - II. mer. Thet femtionde året skall hos eder vara Jubelår. I skolen då hwarken så eller berga hwad af sig sjelfst wårt, eller afhämta thet, som wintrån ut-
- om edert arbete bära. T är Jubelår, thet skall warer heligt; af marken måge åta hwad thepå wårer. thetta Jubelår skall hwar en återkomma till sin arfwejord. Om I säljen något åt eder sta, eller köpen något af hon skolen I icke förfördela thetne then andra. Efter ant af åren, sedan Jubelåret är bi, skall tu köpa af tin nå och efter antalet af the år, hkas afkomst njutes, skall han ja tig. Ju flere the åren thes mer skall tu betala the re, och ju färre the åro, i mindre skall tu betala. Sanjer tig icke mer än hwarje afkomst. Sörfördeler icke ene then andra, utan frukter eder Gud; ty Jag **SEXXVIII** är eder Gud.
- Såller mina stadgar och i tager mina rätter och görer t efter, så skolen I med tryhet bo i landet. Landet gifwa sin frukt, att I skolen wa nog till att åta, och trygghet bo theruti. Och I än saden: hwad skole wi på sjunde året? wi så ju herten så eller insamla wårt wårt; skall Jag dock bjuda wålsignelse komma öfwer på sjette året, att thes afkastall blifwa tillräckelig för

22. dt. Då J sän på åttonde året, stolen J ännu hafwa att äta af gammal årswärt; till theß thet nionde årets aftomst blifwer insamlad, stolen J äta af thet gamla.

23. Ingen jord skall säljas för ewärdelig tid. Ty mig hörer landet till; men J ären främlingar och gäster inför mig. Ofwer hela landet, som J besittent, stolen J låta lösningsrätt af jordäggor gälla. Blifwer tin broder fattig, och säljer något af sin arfwejord, skall then som eger lösningsrätt, nämligen hans närmaste slägtinge, gå åstad och inlösa thet, som hans broder sålt. Men hafwer han ingen som löser, och han sjelf förmår anställa så mycket, som till lösen erfordras, skall han afståna för the åren, under hwilka jorden waret såld, och återbetala thet öfriga åt then man, åt hwilken han sålt, och så återkomma till sin arfwejord. Sörmar han icke anställa så mycket, som erfordras till återköp, schblifwer hwad han sålt, uti köparens hand, till Jubelåret. På Jubelåret skall thet warda löst och han återkomma till sin arfwejord.

Säljer någon hus, som byggt i en stad med mur omgifvet, hafwer lösningsrätten rum, som helt är efter sälgningsdagen; i så lång tid skall lösningsrätten gälla. Lösas thet icke, till theß helt är till ända gått, förblifwer huset, i then stad, som med mur omgifwen är, köparens och hans arfwingars ewärdeliga egendom; thet skall icke warda fritt på Jubelåret. Men hus i städer, som icke hafwa mur omkring sig, stola anses lika med jordegendomar; wid them hafwer lösningsrätt alltid rum, och the warda på Jubelåret fria. Wid hus i the städer, som ärteligen tillhöra Leviterna, ega Leviterna lösningsrätt, på hwad tid thet och wore. Och om någon löser thet, som Lewiter tillhörigt är, skall thet sålda huset i staden, hwilken the ega, fritt återgå på Jubelåret; ty Lewiternas hus i thesas städer äro thesas ärteliga egendom, ibland Israels barn. Men utmarken omkring thesas städer, får icke säljas; ty thet är en ärtelig egendom, som them ewärdeligen tillhör.

Om tin broder warder fattig och kommer af sig hos dig, skall tu taga honom till dig, att han må lefwa hos dig, såsom främlingen och then hos dig bor ende utlänningen. Tu skall icke ockra på honom, eller draga winning af honom, utan fruktta för tin Gud, så att tin broder må lefwa hos dig. På the

- penningar, som tu lånar honom, skall tu icke odra, och icke göra dig af honom någon
38. winst på tina matwaror. Jag är **HERREN** eder Gud, som utsönd eder utur Egypten, att gifwa eder landet Canan, på thet jag skall wara eder Gud.
39. Blifwer tin broder hos dig så fattig, att han säljer sig åt dig, skall tu icke påläggga honom
40. trälarbete. Såsom en dagas karl och som utlänningen, hwilken bland dig bor, skall han wara hos dig; han skall tjäna hos
41. dig till Jubelåret. Då skall han fri utgå utur tin tjänst, han och hans barn tillika med honom, och återkomma till sin släkt och
42. sina faders egendom. The äro ju mine tjänare, hwilka jag utsönd utur Egypten; the skola icke säljas, såsom trålar säljas.
43. Tu skall icke råda öfwer honom med strånghet, utan frukta för
44. tin Gud. The trålar och trålinnor, som I behöfwen, mågen I köpa af the folkslag, som
45. omkring eder äro. Likaledes mågen I köpa af främlingars och bland eder boende utlänningars barn och af theas släkter hos eder, them the föda i edert land; these må wara eder
46. årstreliga egendom. Thesa mågen I lemna åt edra barn efter eder, att årstreligen äga them, och ewärdeligen hafwa them till trålar. Men ibland edra
- der, Israels barn, skall i af eder råda öfwer then a med strånghet.
- Blifwer en främling eller länning hos dig så förmöden men tin broder, hos honom fattig, att han säljer sig främlingen, eller åt then boende utlänningen, eller ågon, som härstammar af sin släkt; skall han, ehuru sålt sig, så utlösas; en af broder skall utlösa honom. I och skall hans faderbroder eller faderbroders son, eller ågon annan af hans närre släktingar utlösa honom. Han sjelf skaffa sig så myckan han och sjelf utlösa sig. Skall då med then, som köpt honom, räkna ifrån thet året han sålde sig åt köparen, till beldret, och penningarne, hwilka han sålt sig, skola bärnas efter antalet af åren. I tid, han waret hos köparen, anses såsom en dagakarl. Tersta flera år, skall han i må mon återgifwa till sin sin af the penningar, för I ta han blifwet köpt; men så är öfrige till Jubelåret, räkningen therefter ske; efter åren äro många till, skall och återgifwa till sin lösen, som dagakarl skall han för b

je de anses af then, som honom löpt. Thenne skall icke råda öfwer honom med strånghet, in-
 14. för tina ögon. Blifwer han icke på sätt, som sagdt är, löst, skall han fri utgå på Jubelåret, han och hans barn tillika med
 15. honom. Ty mine tjänare äro Israels barn, the äro mine tjänare, hwilka jag utdret utur Egypten, Jag **HERRE** eder Gud.

skall gifwa frid i landet, att I stolen lefwa uti ro, och ingen finnes som försträcker. Jag skall utur landet fördrifwa stadedjur, och swärd skall icke komma öfwer edert land. I stolen jaga
 7. edra fiender, och the skola falla för eder, genom swärd. Sem
 8. af eder skola jaga hundrade, och hundrade af eder jaga tiotusende, så att edra fiender skola falla för eder genom swärd. Jag
 9. skall wända mig till eder, och göra eder fruktsamma och fördä edra, och stadfästa mitt förbund med eder. I stolen haf-
 10. wa att äta af gammal wårt i från flera är tillbaka, och utföra then gamla, att rum må blifwa för then nya. Jag skall haf-
 11. wa min boning ibland eder, och skall icke ledsna wid eder. Jag
 12. skall wandra ibland eder, så att jag skall wara eder Gud, och I stolen wara mitt folk. Jag
 13. är **HERRE** eder Gud, som utfört eder utur Egypti land, att I icke skulle wara Egyptiernas trålar, och brutet sönder edert tunga of, att I kunnen gå med uprätt hufwud.

I stolen icke göra eder någon afgud, icke heller uppresa hos eder något beläte, eller någon stod. I stolen icke uppsätta, i edert land, någon sten med bilder uppå, att kasta eder ned för then samma; ty Jag **HERRE** är eder Gud. Mina sabbather stolen I iakttaga och hålla min helgedom uti wördring. Jag är **HERRE**.

Om I wandren efter mina stadgar och hållen mina bud, så att I gören the rester, skall jag gifwa eder regn i rättan tid; så att landet skall gifwa sin wårt och trån på marken the ras frukt. Löstetiden hos eder skall råka intill winbergningen, och winbergningen intill säningstiden; I stolen äta edert bröd, så att blifwen måtte, och stolen med trygghet bo i edert land. Jag

Men, om I icke lyden mig,
 och icke gören efter alla thesa
 mina bud; om I förakten mi-
 15. na stadgar och ledsnen wid mina rätter, så att I icke gören
 G ef

- efter alla mina bud, utan bryta mitt förbund; skall och Jag göra eder thetta: Jag skall hem söka eder med försträckelse, med twinsot, och långwariga sjukdomar, som förstålla ansigtet, och förtära lifwet. Sörgåfwes skolen I utså eder såd; edre fiender skola förtära årswärten.
17. Jag skall wända mig i wrede emot eder, att I skolen warda slagne för edra fiender; att edre hatare skola råda öfwer eder och I skolen fly, fast än ingen följer eder. Wiljen I äntå icke lyda mig, skall jag sjufallt öka straffet för edra synders skull.
19. Jag skall bryta eder högmödigga genstörtighet, och låta eder himmel blifwa såsom jern och eder jord såsom koppar. Sörgåfwes skall eder möda användas; edert land skall icke gifwa sin wäxt, och trån på maten skola icke bära sin frukt. Och om I äntå wandren mig emot, och icke wiljen lyda mig, skall jag ännu sju gånger mer slå eder, för edra synders skull. Jag skall utsända öfwer eder willdjur, som skola borttrycka föräldrar ifrån barnen, och barn ifrån föräldrarna, och uppåta eder, att wägarna i edert land skola blifwa öde. Om I och af thessa straff icke låten eder föras till mig, utan wandren mig emot såsom fiender, skall och Jag fiendteligen handla emot eder, och å nyo slå eder sjufallt, för edra synders skull. Jag skall låta swärd komma öfwer eder, som skall hämnas förbunds brott, att I skolen nödgas innesluta eder uti edra städer; då Jag skall sända pestilencie ibland eder, och I skolen lemnas i fiendernas wäld. När Jag borttaget från eder bröds föräd, skola tio qwinnor grädda edert bröd i en och samma ugn, och återlemna thet efter wiget, så att när I åten, I icke skolen blifwa mätte. Och om I thetta oaktadt äntå icke wiljen lyda mig, utan wandren mig emot; skall Jag i min wrede gå eder emot: ja, Jag skall straffa eder sjufallt, för edra synders skull. I skolen åta edra söners och döttrars kött. Jag skall låta förstöra edra högder, och nedbryta edra bilder, och kasta edra ödda kroppar öfwanpå edra sönderslagna afgudar; Jag skall alldeles styggas wid eder. Edra städer skall jag låta blifwa öde platser och förstöra edra helgedomar, och icke tala edra öfser. Jag skall så ödeldgga landet, att och edre fiender, som theri bo, skola grufwa sig öfwer. Eder sjelfwa skall jag tringsprida bland frammande folkslag, och låta swärd utdras

gas efter eder. Edert land skall
 34. ligga förstördt; och edra städer
 vara ödeplatser. Då skall lan-
 det finna behag uti att sira si-
 na sabbather, all then tid, på
 hwilken thet ligger öde, och J
 35. ären i edra fienders land; då
 skall landet hwila och finna be-
 hag uti att sira sina sabbather.
 All then tid, på hwilken thet
 36. ligger öde, skall thet hwila, ef-
 ter thet icke fick hwila på edra
 sabbather, då J therinne bod-
 37. den. Men hos them af eder,
 som antä wid lif äro, skall jag
 göra hjertat bäsawande, i theras
 fienders land; ett rustande löf
 skall förjaga them, att the sto-
 la fly såsom undan för swärd,
 och falla, fast än ingen för-
 38. följer. Then ene skall falla på
 then andra såsom för swärd,
 fast än ingen förföljer. In-
 39. genstädes stolen J blifwa be-
 stående emot edra fiender. J
 stolen förgås ibland framman-
 40. de folkslag, och edra fienders
 land skall förtära eder. The,
 som antä af eder wid lif äro,
 stola försmåtta för theras mis-
 41. gernings skull i edra fienders län-
 det, ja för theras fäders och
 egna misgerningar stola the
 försmåtta.

sig emot mig; ja, att the wan-
 drat mig emot, så att Jag och 41.
 gått them emot och bortdrifwet
 them till theras fienders land.
 När då theras oomstorna hier-
 ta förödmjukt sig, och the wid-
 42. gå sin misgerning, skall jag tän-
 ka på mitt förbund med Jacob;
 Jag skall tänka på mitt för-
 bund med Isaac; och på mitt
 förbund med Abraham. Jag
 43. skall och tänka på landet, och
 huru thet af them måst lem-
 nas, att thet skulle sira sina sab-
 bather, medan thet legat öde,
 då the therifrån waret borta,
 och att the skulle widgå theras
 misgerning, nämligen att the
 föraktat mina rättter, och leds-
 44. nat wid mina stadgar. Ty jäm-
 wäl och då the äro uti theras
 fienders land, baswer jag icke
 förkastat them, eller så, ledsnat
 wid them, att Jag skulle göra
 45. ra ända på them, och therigenom
 ogilla mitt förbund med them;
 ty Jag **SKRÖTT** de theras
 Gud. Jag skall, för att hjäl-
 46. pa them, tänka på förbundet
 med förfäderna, hwilka Jag
 för frammande folkslags ögon
 utfört utur Egypti land, att
 Jag skulle vara theras Gud;
 Jag **SKRÖTT**.

47. Då stola the betänna sin och
 sina fäders misgerning, hwar-
 48. genom the swärligen förgripet

49. These äro the stadgar och rätt-
 50. ter och lagar, hwilka **HERRNEN**
 51. **G** 2. **Sk**

stiftat emellan sig och Israels barn,
på berget Sinai, igenom Mose.

- Cap. 27. Och HERRN talade til Mo-
se, och sade: Tala till I-
sraels barn och säg till them:
2. Will någon göra besynnerligt
löfte åt HERRN, så skall,
efter som tu utsätter wärdet,
3. för hwarje person betalas. Tu
skall så utsätta wärdet, att för
hwarje mansperson ifrån tjugu
till sextio år, betalas femtio
4. siklar silfwer, efter helgedomens
5. siklar. Ifrån fem år till tju-
gu, skall tu för mansperson ut-
sätta wärdet till tjugu siklar,
och för qwintönet till tio sik-
6. lar. Är någon ifrån en må-
nad till fem år gammal, skall
tu utsätta wärdet för mansper-
son till fem siklar silfwer, och
för qwintönet till tre siklar silf-
7. wer. Är någon sextio år gam-
mal eller therutöfwer, skall tu
för mansperson utsätta wärdet
till femton siklar, och för qwin-
8. tönet till tio siklar. Är någon
så fattig, att han icke kan be-
tala thet wärde, som tu utsatt,
skall man framställa honom för
Presten, hwilken skall för ho-
nom utsätta wärdet; allt som
thens willkor äro, som gjort löf-
set, skall Presten för honom
utsätta wärdet.

Angår löftet sådan bosta
som får offras inför HERRN,
skall thet, som åt HERRN
lofwadt är, wara l-
ligt, ehurudant thet ock wor-
Man skall icke ombyta thet, o-
icke gifwa ett bättre, i stäl-
för ett sämre, eller sämre i stäl-
let för ett bättre. Ombyt-
någon djur för djur, skall be-
de thet, som han lofwade, o-
thet, hwilket han gifwet i stäl-
let, wara heligt.

Är thet, som blifwet lo-
wadt, något orent djur, se-
icke får offras inför HERRN,
skall man framstä-
djuret för Presten, hwilken sk-
wärdera thet, allt som thet
bättre eller sämre till; såse
Presten då wärderar thet, sk-
thet gälla. Will någon lö-
thet, skall han till thet utsat-
wärdet lägga en femtedel.

Selgar någon sitt hus
HERRN, skall Presten wär-
dera thet, allt som thet är be-
tre eller sämre till. Såsom Pi-
sten då wärderar thet, skall thet
gälla. Will then, som helg-
huset, åter till sig inlösa thet
skall han till thet utsätta wär-
det lägga en femtedel; då ha-
set blifwet honom igen till-
rigt.

6. Helgat någon åt **HERRE** ett stycke åker af sin arfwejord, skall tu wårdera thet efter utsädet. Thet land, thet en homer torn kan utsås, skall wårderas till femtio silar silfwer.
7. Hafwer han helgat sin åker, allt ifrån Jubelåret, skall åkeren gälla såsom tu wårderat.
8. Men hafwer han helgat åkeren någon tid efter Jubelåret, skall Presten beräkna honom penningarna efter the, till nästa Jubelår, återstående åren; och då bör af wårdet aftorkas. Will then, som helgat åkeren, till sig åker inlösa honom, skall han till thet utsatta wårdet, lägga en femtedel, då åkeren blifwer honom igen tillhörig. Men löser han icke, utan åkeren säljes till annan man, får åkeren sedan icke inlösas. Och när åkeren på Jubelåret återgår ifrån köparen, skall han wara helgad åt **HERRE**, såsom Sonom hemfallan; åkeren blifwer då Prestens ästelige ägendom.
9. Helgat någon åt **HERRE** en köpt åker, som icke är hans arfwejord, skall Presten beräkna honom så stor summa wårdet, som swarar emot thet till Jubelåret återstående åren, hwilken summa han på samma dag skall betala, och hwilken blifwer åt **HERRE** hel-

gad. Men på Jubelåret skall åkeren återgå till säljaren, och hwilkens arfwejord åkeren är.

All tin wårdering skall ske efter Selgedomens siel. Sitten skall hålla tjugu gera.

Men hwad förstföddt är bland bostapen, och såsom förstföddt redan hörer **HERRE** till, skall ingen helga; wate sig af större eller smärre bostapen, så är thet förut **HERRE**. Thet förstfödda bland orena djur må lösas efter tin wårdering, när en femtedel tillägges; löses thet icke, skall thet säljas till thet af dig utsatta wårdet.

Men allt, hwad till spillo gifwit är, och hwad någon på thet sättet åt **HERRE** helgat af sin egendom, ware sig människa eller bostap, eller arfwejord, skall hwarken säljas eller lösas. Allt till spillo gifwet hörer **HERRE** till, såsom bösynnerligen heligt. Ingen till spillo gifwen människa skall lösas; han måste umgäla med lifwet.

All landets tionde af säden i landet och af träfrukter hörer **HERRE** till; then skall

31. helgas at **SERXAT**. Men på bättre eller sämre, icke hel-
will någon lösa then tionde, ler ombyta thet. Byter nå-
som han borde gifwa, skall han gon, skall thet ena så wdl som
32. thertill lägga en femtedel. All thet andra wara at **SER-**
tionde af större och mindre bo- **XAT** helgadt. Intetthera får
skap, eller allt hwad under her- lösas.
destafwen förbigår, skall så hel-
gas at **SERXAT**, att hwar-
je tionde som tillignas.
33. Man skall icke hafwa affeende

These äro the bud, som **HEX. 34**
REI båd Mose, att föreskrifwa
Israels barn, på berget Sinai.

NUMERI.

Fjerde Boken Mose.

Cap. På första dagen i andra månaden af andra året, sedan Israels barn gått ut ur Egypti Land, talade HERREN till Mose i Sinai ökn, uti

1. Församlingståltet och sade: Tagger summan af hela Israels barns menighet, efter theras slägter, faders hus och hvars och ens namn. Alla manspersoner, ifrån hufwud till hufwud, ifrån tjugu års ålder och therutöfwer, hwar och en som duger, att till strids gå ut i Israel, stolen I beräkna, efter theras härar, tu och Aaron. Och med eder skall wara en Man af hwarje stam, then som höfwidsman är för sina faders hus. Dessa äro namnen af Männerna, som skola biträda eder. Af Ruben, Eliazur Bedeur son; af Simeon, Selumiel Surisadai son; af Juda, Naheson Amminadab son; af Isaschar, Nathaneel Duar son; af Zebulon, Eliab

Selon son; af Josephs barn, 10. af Ephraim; Elisama Ammibud son; af Manasse, Gamliel Pedazur son; af Benjamin, Abidan Gideoni son; af Dan, Abieser Ammisadai son; af 13. Aser, Pagiel Ochran son; af 14. Gad, Eliasaph Deguel son; af 15. Naphtali, Ahira Enan son. Dessa woro the, som af menigheten pågäbe påkallas, the förnämste i theras faders stammar, höfwidsmän för Israels tusende.

Dessa männer, som blifwet utnämnde, tog Mose och Aaron med sig, och församlade hela menigheten, på första dagen, i andra månaden. Alle räknades efter theras börd, slägter, faders hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfwer, ifrån hufwud till hufwud. Så, som HERREN hade befallt Mose, räknade han them i Sinai ökn.

Rubens, Israels förstfödde sons barn, efter theras börd, slägter, A

11

- Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån hufvud till hufvud, alle manspersoner, ifrån tjugu års
21. ålder, och therutöfver, duglige att gå ut till strids, som räknades till Rubens stam, woro sex och fyratio tusende och femhundra.
22. Simeons barn efter theras börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån hufvud till hufvud, alle manspersoner, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, dug-
23. lige att gå ut till strids, som räknades till Simeons stam, woro nio och femtio tusende och trehundra.
24. Gads barn, efter theras börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att
25. gå ut till strids, som räknades till Gads stam, woro fem och fyratio tusende, sexhundra och femtio.
26. Jude barn, efter theras börd, slägte, Fädrens hus, och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle dugli-
27. ge att gå ut till strids, som räknades till Juda stam, woro fyra och sjutio tusende och sexhundra.
28. Isaschars barn, efter theras börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle
29. duglige att gå ut till strids, som räknades till Isaschars stam, woro fyra och femtio tusende och fyrahundra.
30. Sebulons barn, efter theras börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års å-
- der och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som räknades 31. till Sebulons stam, woro sju och femtio tusende och fyra hundra.
- Josephs barn af Ephraim, ef- 32. ter theras börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder, och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som 33. räknades till Ephraims stam, woro fyratio tusende och femhundra.
- Manasse barn, efter theras 34. börd, slägte, Fädrens hus, och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som räknades 35. till Manasse stam, woro två och trettio tusende och tvåhundra.
- Benjamins barn, efter theras 36. börd, slägte, Fädrens hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som räknades 37. till Benjamins stam, woro fem och trettio tusende och fyra hundra.
- Dans barn, efter theras börd, 38. slägte, Fädrens hus, och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som räknades 39. till Dans stam, woro två och sextio tusende och sjuhundra.
- Asers barn, efter theras börd, 40. slägte, Fädrens hus, och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att gå ut till strids, som räknades 41. till Asers stam, wore ett och fyratio tusende och fem hundra.
- Moph-

42. Naphtali barn, efter theas börd, släppter, Faderns hus och hvars och ens namn, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, alle duglige att
43. gå ut till strids, som räknades till Naphtali stam, woro tre och femtio tusende och fyra hundra.
44. These äro the, som blefwo räknade af Mose och Aaron och af the tolf Wån i Israel, ibland hwilka hwar och en war then förnämste
45. i hans Faderns hus. Och woro alla Israels barn, som blifwet räknade, efter theas Faderns hus, ifrån tjugu års ålder och therutöfver, och som dugde att gå ut till strids
46. i Israel, sex hundra och tre tusende och femhundra femtio.
47. Men ibland these blefwo Leviterne och theas Faderns stam icke
48. inberäknade. Ty HERREN hade
49. talat till Mose och sagt: Levi stam skall tu icke nu räkna, och icke låta summan af them in- tagas i the andra Israels barns
50. antal. Tu skall förordna Levi- terna att wårda Wittnesbör- dets Tabernakel och allt thes tillbehör och allt hwad theruti
51. är. The stola båda Tabernaklet och allt thes tillbehör; the stola therwid gdra tjänst och omkring
52. the Tabernaklet bör flyttas, stola Leviterne taga thet ned, och där thet bör uppfättas, stola Leviterne ställa thet upp i
53. Om någon annan kom- therwid, skall han wårda Israels barn stola lå-
- gra sig, hwar och en på sitt ställe, och wid sitt baner för theas härar. Men Leviterne stola lågra sig omkring Wittnesbördets Tabernakel, på thet wrede icke må komma öfver Israels barns menighet; och Leviterne stola ständigt wårda Wittnesbördets Tabernakel. Allt thetta gjorde Israels barn
54. så, som HERREN hade befallt Mose.
- O**ch HERREN talade till Mose och Aaron, och sade: Israels barn stola lågra sig hwar och en wid sitt baner, och wid sina teckn, efter the- ras Faderns hus, gent emot och omkring Sörsamlingstället.
55. Framst, öster ut skall Juda låger hafwa sitt baner för sina härar, med Nabegon Amminadab son Söfwidsmann för Juda barn, och hans här, fyra och sjutio tusende och sexhundra, såsom the blifwet räknade. Bredewid Juda skall
56. Isaschars stam lågra sig, med Nathaneel Zuar son, Söf- widsmann för Isaschars barn, och hans här, fyra och femtio tusende och fyra hundra, såsom the blifwet räknade. Ther-
57. till Sebulons stam med Eliab Selon son, Söfwidsmann för Sebulons barn, och hans här, sju och femtio tusende och fyra hundra, såsom the blifwet
58. räk-

9. räknade. Så att alle the, som höra till Juda läger, blifwa hundrade åttatio och sextusende och fyra hundrade, i thes härar. These skola först bryta upp.
10. Söder ut skall Rubens läger hafwa sitt baner, för sina härar, med Elizur Sedeur son, Söfwidsmän för Rubens barn, och hans här, sex och fyratio tusende och femhundra-
11. de, såsom the blifwet räknade.
12. Bredewid Ruben skall Simeons stam lågra sig med Selumiel Surisadai son: Söfwidsmän för Simeons barn, och hans här, nio och femtio tusende och trehundra-
13. de, såsom the blifwet räknade.
14. Thertill Gads stam, med Eliasaph Deguel son, Söfwidsmän för Gads barn, och hans här, fem och fyratio tusende och sexhundra och fem-
15. tio, såsom the blifwet räknade.
16. Så att alle the, som höra till Rubens läger, blifwa hundrade ett och femtio tusende, och fyrahundra femtio i thes härar. These skola wara the andre i ordningen, när the bryta upp.
17. När församlingståltet flyttas, skola Leviterne gå emellan Särarna. I samma ordning, som the hafwa thes läger, skola the och bryta upp, hwar wid sitt rum, efter sina baner.
18. Väster ut skall Ephraims läger hafwa sitt baner för sina härar, med Elifama Ammihud son, Söfwidsmän för Ephraims barn, och hans här, fyratio tusende och femhundra, såsom the blifwet räknade. Bredewid Ephraim skall Manasse stam wara, med Gamliel Pedahzur son, Söfwidsmän för Manasse barn, och hans här, två och tretiotusende, och två-
19. hundrade, såsom the blifwet räknade. Thertill Benjamins stam, med Abidan Gideon son, Söfwidsmän för Benjamins barn, och hans här, fem och tretio-
20. tusende och fyrahundra, såsom the blifwet räknade. Så att
21. alle the, som höra till Ephraims läger, blifwa hundrade och åtta tusende och ett hundrade, i thes härar. These skola wara the tredje i ordningen, när the bryta upp.
22. Norr ut skall Dans läger hafwa sitt baner för sina härar, med Abieser Ammisadai son, Söfwidsmän för Dans barn, och hans här två och sextio-
23. tusende och sjuhundra, såsom the blifwet räknade. Bredewid Dan skall Afers stam lågra sig, med Pagiell Ochran son, Söfwidsmän för Afers barn, och hans här, ett och fyratio-
24. tusende, och femhundra, såsom the blifwet räknade. Thertill till Naphtali stam, med Abira Enan son, Söfwidsmän för Naphtali barn, och hans här

mtio tusende, och fyrtio tusende, såsom the blifwot
Så att alle, som hörens läger, blifwa hundra och femtio tusende och trettio. These skola sitta efter thesas baner, liksom the of Israels barn, ett råknade efter thesas. Och woro alle the, ett råknade och hade the efter thesas härar, sex och tre tusende och femfemtio. Men Leviterna inberåknade ibland 3, 1, ty HERREN hade Mose. Allt thetta gior barn såsom HERREN talade Mose; the lågrade thesas baner, och bröto och en efter thesas Fäders hus.

liksom the, som af Aaron Mose härstammade på HERREN talade till Sinai berg. Aarons söner Nadab the förstfödde, Leazar och Ithamar. Aarons söners namn, ett smorde till Presten, han hade inwigt att prestesambete. Nadab och Leazar dödade inför HERREN framboro främmande. HERREN, i öfver, och hade inga söner; Aaron och Ithamar förrestes ambete, under thesas Fäders tillsyn.

Och HERREN talade till Mose och sade: Låt Levi stam framgå och ställ them inför Presten Aaron, att biträda honom. The skola gå tillhanda wid thet, som han och hela menigheten höra i atttaga uti församlingstältet, och fördrätta tjänsten wid Tabernaklet. The skola wärda allt församlingstältets tillbehör, och hwad af Israels barn hör i atttagas, så att the fördrätta tjänsten wid Tabernaklet. Tu skall uttaga Leviterna ifrån Israels barn och gifwa åt Aaron och hans söner; honom skola the wara tillagnade. Men Aaron och hans söner skall tu förordna att fördrätta thesas Prästesambete; kommer någon annan thewid, skall han warda dödad.

Och HERREN talade till Mose, och sade: Jag, si Jag hafwer uttaget Leviterna ifrån Israels barn, i stället för allt förstföddt, som öppnar moderlifwet, hos Israels barn; mig skola Leviterna tillhöra. Ty mig är allt förstföddt tillhörigt. Då jag ihjälslög allt förstföddt i Egypti land, helgade jag åt mig allt förstföddt i Israel, så bland människor som bostap. Thet skall tillhöra mig, Jag är HERREN.

Och HERREN talade till Mose i Sinai ökn, och sade, råknade Leviterna efter thesas Fäders tillsyn.

- ders hus och slågter, nämligen hwat och en mansperson, ifrån en månads ålder och therut-
16. öfwer. Då räknade Mose them efter HERRA S ord, såsom honom war befallt.
17. Och woro Levi söner wid nomin
18. Gerson, Kehat och Merari. Gersons söner efter theras namn och
19. slågter, woro Libni och Simel; Kehats söner efter theras slågter, woro Amram, Jizear, Hebron och
20. Usiel. Merari söner efter theras slågter woro Mahell och Musi. These woro Levi slågter efter the-
21. ras Fäders hus. Af Gerson härstammade the Libniter och Gemeiter, som woro the Gersoniters slågter, och i hwilka alle mansperso-
22. ner, ifrån en månads ålder och therutöfwer räknade, woro till antalet sjutusen och femhundra.
23. These Gersoniters slågter skola hafwa theras läger bak om Tabernaklet wäster ut. Theras Höfwidsmän skall wara Eliasaph Dael son.
24. The skola wid Församlingstålet
25. wårda Tabernaklets tapeter, öfwerdrag och täckelse, och förhänget i ingången till Församlingstå-
26. let, och omhänget omkring gården, och förhänget i ingången till gården, som är omkring Tabernaklet och Altaret, samt Tabernaklets tog, och allt som till thes tjänst hör.
27. Af Kehat härstamma the Amramiter, Jizeariter, Hebroniter och Usieliter, som woro the Kehatiters
28. slågter, och i hwilka alle manspersoner, ifrån en månads ålder, och therutöfwer, woro till antalet tusende och sexhundra, som att wårda Helgedomen. These hatiters slågter skola hafwa i läger wid södra sidan af Tånaklet. Theras Höfwidsmän wara Elisaphan Usiel son. Skola wårda Arken, Bordet, staken, Altaren och Helgedo Kåril, med hwilka tjänsten fi tas, och Förlåten med allt till tjänstgöringen therwid i
- Men then förnämste af Levi Höfwidsmän skall El Presten Arons son wårda, hafwa uppfigt öfwer them, wårda Helgedomen.
- Af Merari härstamma Maheliter och Musiter, som Merari slågter, och i hwilka manspersoner, ifrån en månad der och therutöfwer räknade, till antalet sextusen och tvådrade. Theras Höfwidsmän wara Zuriel Abihail son, och skola hafwa sitt läger wid sidan af Tabernaklet. Theras bete skall wara, att wårda derna till Tabernaklet, thes stänger, pelare och underslag, allt annat som till tjänsten wid hör, samt pelarena till den allt omkring, med theras der slag, pålar och tog.
- Men framför Tabernaklet, om Församlingstålet, skola och Aron med theras sönet h sitt läger, och wårda hwar togas bör wid Helgedomen, i

Israels barn till en hvar sin. Sommer någon annan ihertid, skall han warde dödad.

3) Alle Leviterna, som af Mose och Aaron blefmo råknede, efter HERRENS ord, i deras ågter, nämligen alle manspersoner, ifrån en månads ålder och therutöfwer, woro två och tjugu tusend.

4) Och HERREN sade till Mose: Räkna jemwäl alla förstfödda af mankön ibland Israels barn, ifrån en månads ålder och therutöfwer, och uppteckna alla the

5) ras namn. Och tu skall taga Leviterna åt mig, som är HERRENS, i stället för alla förstfödda bland Israels barn; och Leviternas bostap, i stället för allt förstföddt bland Israels barns bostap. Då räknade Mose: Nam HERREN hade befallt honom, alla förstfödda bland Israels barn, och woro alle these förstfödde af mankön, efter hwar ens namn, ifrån en månads ålder och therutöfwer, som så räknades, två och tjugu tusend, två hundrade tre och sjutio.

6) Och HERREN talade till Mose och sade: Tag Leviterna i stället för alla förstfödda bland Israels barn, och Leviternas bostap i stället för the barns bostap, så att Leviterna äro mig tillhörige; Jag är HERREN. Och till lösen för förstfödda bland Israels barn, och för öfwerstjuta Leviternas an-

tal, skall tu taga fem stlar: för 47. hwarje hufwud, efter Selgedomens wigt, som håller tjugu

Sern, och gifwa silfret, hwar 48.

med the, som öfwerstjuta Leviternas antal, blifwet löste, åt Aaron och hans söner. Då tog 49.

Mose silfret, hwarmed the förstfödde bland Israels barn, som sunnets öfwerstjuta Leviternas antal, blifwet löste, och som gjorde ett 50.

tusend trehundrade fem och sextio stlar, efter Selgedomens wigt, och gaf thetta i lösen erlagda silfwer åt Aaron och hans söner, efter HERRENS ord, såsom HERREN hade befallt Mose.

Och HERREN talade till Mo. Cap.

1) Se och Aaron och sade: Tag 4.

summan af Rebats söner, ibland 2.

Leviterna, efter thetas ågter och Saders hus, ifrån tretio 3.

års ålder och therutöfwer, till femtio års ålder, alla, som dug-

lige äro, att hafwa syfla och göra tjänst i församlingstället.

Rebats söner skola i försam-

lingstället tjäna wid thet allra- 4.

helgaste. När lägret bryter upp 5.

skola Aaron och hans söner gå in och nedtaga förlåten samt

thermed betäcka Wittnesbördets 6.

Art. The skola lägga öfwer ho-

nom ett täckelse af Tachaslin, och ofwanpå utbreda ett helt

mörtblått kläde, och fästa hans 7.

stänger. Öfwer städebröds bor-

det skola the utbreda ett mörk-

blått

- blått kläde, och theruppå lägga the flata och the djupa faten, och städerna och offerkalarna, tillika med brödet, som alltid 8. bör wara på bordet. Öfwert alltsammans skola the utbreda ett rosenrödt kläde och betäcka theta med ett täckelse af Tachasstin, samt sätta thes stänger.
9. Sedan skola the taga ett mörktblått kläde, och betäcka ljusstaken och hans lampor, ljusfaxar och skålar, och alla hans ojerkärl, med hwilka tjänsten ther 10. wid förrättas. The skola lägga om honom och allt hwad ther till hörer, ett täckelse af Tachasstin, och sätta på en bär. Öfwer 11. gyldene altaret skola the utbreda ett mörktblått kläde, och betäcka thet med ett täckelse af Tachasstin, samt sätta thes 12. stänger. Alla kärl, med hwilka tjänsten förrättas i thet Selga, skola the taga och lägga i ett mörktblått kläde, samt betäcka them med ett täckelse af Tachasstin, och sätta på en bär. The 13. skola och hafwa bort affan af Altaret, och utbreda öfwert thet 14. ett purpurkläde, och lägga thes öfwanpå alla the kärl, med hwilka tjänsten therwid förrättas, thes kolpannor, gafflar skoflar och bäcken, allt Altarets tillbehör, och utbreda theröfwert ett täckelse af Tachasstin, samt 15. sätta thes stänger. Och när Aron och hans söner fulländat ett betäcka thet Selga, och allt hwad thertill hörer, och lagtet brutet upp, skola Kehats söner therefter gå in att bära. Men icke skola the röra wid thet Selga, att the icke warda dödade. Thetta är hwad Kehats söner skola bära utaf församlingstället. Eleazar Presten Aarons söner skall i sin wård hafwa ojan till husstaken, och rökverket af speceri, och dagliga spisoffret, och smörjeoljan. Således skall hela Tabernaklet, med allt, hwad theri är, i thet Selga och thes tillbehör wardas.
- Och HERREN talade till Mo: 17 se och Aron, och sade: låter icke 18 the Kehatiters slägters ätt föregå sig, så att the warda utrotade bland Lewiterna; utan gå 19 rer med them thetta, att the må blifwa wid lif och icke warda dödade, då the nalkas thet altarehelgaste. Aron och hans söner skola först gå in och förelägga hwad hwar och en af them bör wid sin tjänst göta och bära. Men icke så Kehatiterna gå in, att se uppå, när thet Selga i hoplägges, att the icke warda dödade.
- Och HERREN talade till Mo: 20 se och sade: tag i ämwoål summan af Gersons söner, efter theas Saders hus och slägt. Ifrån tretio års ålder, och therutöfwer, till femtio års ålder skall 21 tu tälka them, alla som duglige äro att hafwa syfla och göra

tjänst wid Sörsamlingståltet.
 24. Thetta är hwad Gersoniternas
 tjänst tillhörde och hwad af dem
 25. böde bäras. The skola bära ta-
 peterna till Tabernaklet och Sör-
 samlingståltet, thes täckelse, och
 täckellet af Tachasstin, som är
 ytterst ofwanpå, och förhånget
 i ingången till Sörsamlingstål-
 26. tet, och omhånget till gården,
 och förhånget i ingången af
 porten till gården, som är om-
 ring Tabernaklet och Altaret,
 samt togen med allt, hwad till
 tjänstgörningen therwid hörer.
 Uti allt, hwad härwid göras
 27. böde, skola the tjäna. Efter A-
 arons och hans söners ord, skola
 Gersoniterne göra tjänst, wid
 allt, hwad the böra bära; eller
 skola; och I skolen råtna till
 28. dem att wårda allt, hwad af
 dem böde bäras. Thetta är Ger-
 soniternas slågters tjänst wid
 Sörsamlingståltet, och hwad the
 böra wårda, under Jthamar
 Presten Aarons sons hand.
 29. Råtna jemwål Merari barn
 efter thes slågter och Fadens
 30. hus. Ifrån trettio års ålder,
 och therutöfwer, till femtio års
 ålder, skall tu råtna them alla,
 som duglige äro, att hafwa syff-
 31. wa och göra tjänst wid Sörsam-
 lingståltet. The skola wårda och
 32. bära, såsom thes hela tjänst
 till Tabernaklet, thes skott-
 33. pelare och underslag,
 som är

omkring, med thes underslag,
 pålar, tog, och allt hwad ther-
 till hörer, såsom hela thes
 tjänst fordrar. Efter hwart och
 ett styckes namn skall tu råtna
 till them, hwad af dem böde
 wårdas och bäras. Thetta är
 33. Merariternas slågters tjänst i
 allt, hwad the böra skola wid
 Sörsamlingståltet, under Jtha-
 mar Presten Aarons sons hand.

34. Då råknade Mose och Aaron,
 tillika med the Förnämsta i menig-
 heten, Kehats söner, efter thes
 slågter och Fadens hus, ifrån trettio
 35. års ålder och therutöfwer till femtio
 års ålder, alla, som woro duglige,
 att hafwa syffwa och göra tjänst wid
 Sörsamlingståltet. Och woro the,
 36. som råknades efter thes slågter,
 två tusende sjuhundra och femtio.
 These äro the, som blefwo råknade
 37. de af Kehatiternas slågter, hwar
 och en, som kunde göra tjänst wid
 Sörsamlingståltet, hwilka Mose och
 Aaron råknade efter HERMANS
 ord till Mose.

38. The, som råknades ibland Ger-
 sons söner, efter thes slågter och
 Fadens hus, ifrån trettio års ålder,
 och therutöfwer, till femtio års
 39. ålder, alle duglige att hafwa syffwa
 och göra tjänst wid Sörsamlingstål-
 tet, woro, efter thes slågter och
 40. Fadens hus, två tusende sexhun-
 drade och trettio. These woro the,
 41. som blefwo råknade af Gersoniter-
 nas slågter, hwar och en, som kun-
 de göra tjänst wid Sörsamlingstål-
 tet.

- tet, hvilka Mose och Aaron räknade efter **HERRNES** ord.
42. The, som räknades ibland Merari söner, efter thetas släkt och
43. Faderns hus, ifrån trettio års ålder, och therutöfver, till femtio års ålder, alle duglige att hafwa syfla och göra tjänst wid Församlings-
44. stället, woro efter thetas släkt,
45. tre tusende och tvåhundra. Thes- se äro the, som blefwo räknade af Merari söners släkt, hvilka Mose och Aaron räknade efter **HERRNES** ord till Mose.
46. Alle the, som Mose och Aaron tillika med the Förnamsta i Israel räknade ibland Leviterna, efter the-
47. ras släkt och Faderns hus, ifrån trettio års ålder och therutöfver, till femtio års ålder, alle, som dugde att göra någon tjänst med bårande eller annan förrättning wid
48. Församlingsstället, woro ätta tusen-
49. de, femhundra och åttatis. Efter **HERRNES** ord blef them förordnad, genom Mose, hwad tjänst hwar och en skulle göra, eller hwad han skulle bära, och hwars och ens syfla blef sådan, som **HERRN** hade befallt Mose.
- Cap. **O**ch **HERRN** talade till Mose och sade: Befall Isra-
5. els barn, att the hafwa bort ur lägret alla spetsiska och alla, som äro sjuka af sådens flöd, eller blifwet orenade genom nå-
3. gon död tropp. Antingen thet är man eller qwinna, stolen I hafwa them bort, utanför lä-
- gret, att the icke förörena the- ras läger, ibland hvilka jag bor. Israels barn gjorde så, och hade them bort utanför lägret.
- Såsom **HERRN** hade befallt Mose, gjorde Israels barn.
- Och **HERRN** talade till Mose, och sade: Säg till Israels
- 6 barn: om man eller qwinna gör någon annan människa orätt, och genom ed wid **SERAIT**
- sakfeligen swär sig fri, men samma person sjelf finner sig
- 7 skyldig, skall han bekänna sin synd, som han hafwer begått, och återställa summan af hwad
- med orätt tagits, samt thertill lägga en femtedel theraf, och gifwa åt then, emot hwilken han
- 8 förbrutet sig. Men om thenne hafwer ingen blodsfrände, till
- hwilken hwad med orätt blifwet taget, kan återställas, skall thet
- 9 betalas åt **SERAIT**, och höra Presten till; thekutan skall
- och försonings wåduren gifwas, hwarigenom han bör låta för-
- 10 sona sig. All gofwa ibland allt hwad Israels barn, såsom hel-
- gadt, frambära till Presten, skall höra then samma Presten till.
- Swad hwar och en helgar och
- 11 gifwer åt Presten, skall höra then samma Presten till.
- Och **HERRN** talade till
- 12 Mose och sade: Tala till Israels barn och säg till them: om nå-
- gon mans hustru afwiker ifrån honom, och blifwer honom o-
- 13 trogen,

13. trogen, så att annan man med henne hafwer köttslig beblandelse, men thet är hennes man okunnigt, och hon blifwet i löndom orenad, utan att något wittne emot henne är, eller hon blifwet funnen i sjelfwa gärningen, och hennes man begynner fatta mistantkar om henne, antingen 14. hon orenat sig, eller icke; så skall mannen föra sin hustru fram till Presten, och frambära hennes offer för henne, en tjonde del af ett Epha Kornmjöl, hwar på icke skall gjutas olja, eller läggas rötkwert, emedan thet är ett offer för mistantkars skull, ett röjelseoffer, som röjer misgärning. Presten skall hafwa henne fram, och ställa henne inför **SERAXTI**. Presten skall och taga helgadt watten i ett lerkärl, och upptaga af stoftet, som är på Tabernaklets golf, och lägga uti watten. Och då Presten ställt qwinnan inför **SERAXTI**, skall han blotta hennes hufwud och lägga på hennes händer röjelseoffret, som offras för mistantkars skull; men Presten skall i sin hand hafwa thet bittra watten, som medförer förbannelse. Han skall låta henne swärja, och säga till henne: Om ingen legat när dig och om tu icke afwitket till någon i stället för tin man och thet dig, skall tu ingen skada föra af thetta bittra watten, som medförer förbannelse; men
- hafwer tu afwitket till någon, i stället för tin man, så att tu orenat dig, och någon annan, utom tin man, haft köttslig beblandelse med dig; (Presten låter då qwinnan swärja förbannelses eden, och säger till henne) så skall **SERAXTI** göra dig till förbannelse och wederskyggelse ibland titt folk, då **SERAXTI** låter tin höft förfalla och tin buk swälla; thetta watten, som medförer förbannelse, skall gå in i titt lif, så att tin buk skall swälla: och tin höft förfalla; och qwinnan skall säga: Amen, Amen! Presten skall och skrifwa thetta förbannelse, på en sedel, och afwänta i thet bittra watten, till att gifwa qwinnan dricka thetas, och att thet förbannelse medförande watten må ingå uti henne och blifwa bittert. Och när Presten taget af qwinnans hand thet offer, som för mistantkars skull offras, skall han nedlägga thet inför **SERAXTI**, och frambära thet till Altaret, samt taga en hand full thetas, then del som offras bör, och bränna thet upp på altaret, samt sedan låta qwinnan dricka watten. När han då låtet henne dricka watten, skall thet se, om hon orenat sig och waret sin man otrogen, att thet watten, som medförer förbannelse, skall blifwa bittert, så att hennes buk

- svdller, och hennes höft förfaller, och hon sjelf blifwer en förbannelse ibland sitt folk. Men 28. hafwer qvinnan icke orenat sig, utan är ofstyldig, skall thet insett skada henne, att hon ju må kunna blifwa hafwande.
29. Thetta är lagen om misstankar, antingen när en qvinna afwiket till någon annan i stället för sin man, och blifwet orenad, eller 30. när blotta misstankar komma öfwer mannen om sin hustru. Han skall ställa qvinnan inför HERREN, och Presten skall göra med henne 31. allt efter thenna lagen: Mannen är utan skuld, men qvinnan skall umgälla sin misgjerning.

- Cap. 6. Och HERREN talade till Mose och sade: Tala till 2. Israels barn, och säg till them: när man eller qvinna gör ett besynnerligt löfte, att vara Nazireer till återhåll för HERRENS skull, skall han hålla sig från win och andra starka drycker; han skall icke dricka ätticka af win, eller af andra starka drycker, eller något, som af drufwor tillredes; hvarken färsta eller torra drufwor skall han 4. äta. Så länge hans löftestid warar, skall han icke äta något som på winträ växer, hvarken kårnar af drufwor eller skaln. 5. Så länge hans löftestid warar, skall ingen rattnis komma på hans hufwud: till thes then tid är ute, som han lofwat HERREN, skall han wara helgad, och låta håret på sitt hufwud fritt växa. Så länge then tid warar, hwilken han lofwat HERREN, skall han icke gå in till någon dödd. Han skall hvarken förorenna sig på sin fader eller sin moder, eller sin broder eller sin syster, thet någon af them blefwe dödd, ty han bär på sitt hufwud wårdecten thertill, att han är sin Guds Nazireer. Så länge hans löftestid warar, är han helgad åt HERREN. Men om någon oförmodeligen brådder i hans närvaro, skall han anse sitt hufwud orent, hwar på han bär sitt teckn, och skall raka sitt hufwud på sin reningsdag, på sjunde dagen skall han raka thet. På åttonde dagen skall han frambråta två turtardufwor eller två unga dufwor till Presten, wid ingången till församlingstället. Then ena skall Presten offra till syndoffer, och then andra till brännoffer, och försona honom ifrån then synd hvari han råkat genom then döda, samt helga hans hufwud på samma dagen. Han skall åter lofwa HERREN then tid, hwarom han förut gjort löfte, och frambråta ett årsgammalt får till skuldoffer, emedan the förre dagarne numera icke skola beräknas, sedan han under löftestiden blifwet förorenad. Thetta är lagen för

en Nazireer på then dag, då hans löftetid är ute: man skall hafwa honom fram för ingången till Sörsamlingsståndet, då han skall framdrä sitt offer inför **HERREN**, ett årsgammalt får utan want, till brännoffer och en årsgammal tacka utan want, till syndoffer, och en waddur utan want, till tackoffer, samt en torg ofyrade tator af finaste mjöl inknodade med olja, och ofyrade tunntator, begutna med olja, jämte theras spisoffer och drickoffer. Presten skall framhafwa thetta inför **HERREN**, och förrätta syndoffret och brännoffret. Wadduren skall Presten offra till tackoffer inför **HERREN** jämte ofyrade brödet och sedan förrätta spisoffret och drickoffret. Nazireerna skall wid ingången till Sörsamlingsståndet afrata håret, som han bäret på sitt hufwud, under löftestiden, och taga thet och tasta på elden, under tackoffret. Therefter skall Presten taga lodade bogen af wadduren, en ofyrad taca utur torgen, och en ofyrad tunntaca, och lägga på Nazireernas händer, sedan thenne afrakat sitt hår, som han bäret på hufwudet, medan han är Nazireer. Presten skall också lägga alltsammans inför **HERREN**: thet är helgadt åt **HERREN**, jämte bringan, som också är helgadt, och bogen, som också är helgadt. Therefter må

then, som waret Nazireer, dricka win. Thetta är lagen för en Nazireer, som gjordt löfte, och thetta är hans offer inför **HERREN**, thesfore att han waret Nazireer, sdrutan hwad hans willkor eljest tillåta. Efter sitt löstes innehåll, som han gjort, skall han fullborda thet, jämte hwad lagen af honom, såsom Nazireer erfordrar.

Och **HERREN** talade till Mose och sade: Tala till Aaron och hans söner och säg: så stola I wälsigna Israels barn, och säga till them: **HERREN** wälsigne dig och beware dig. **HERREN** låte sitt ansigte lysa öfwer dig, och ware dig nådelig. **HERREN** upplyste sitt ansigte öfwer dig och gifwe dig frid. Mitt namn stola the åtalla öfwer Israels barn, och jag skall wälsigna them.

När Mose hade slutat uppsätta Tabernaklet och smort thet, och helgat thet, samt allt thes tillbehör, och likaledes smort och helgat Altaret, samt all thes tillbehör, låto the förnämste i Israel, Höfwidsmän för thes Gåders hus, the förnämste i hwarje stam, och som biträdt wid folkets råknande, framföra och aflämna thes ofswa inför **HERREN**, nämligen sex tackta wagnar och tolf oxar; af wad Höfwidsmän stänktes en wagn och af hwarthera en ox, hwilka the låto framföra inför Tabernaklet. Då

- talade **HERRN** till Mose, och
5. sade: Tag emot utaf them att nyttjas till Sörsamlingsstältets tjänst, och gif them åt Leviterna, efter som hvars och ens
 6. tjänst behöfwer. Mose tog förthen skull emot wagnarna och oxarna
 7. och gaf them åt Leviterna. Twänne wagnar och fyra oxar gaf han åt Gersons söner, efter sam thetas
 8. tjänst behöfde; och fyra wagnar samt åtta oxar gaf han åt Merari söner, efter som thetas tjänst behöfde, under Jthamars hand, som
 9. war Presten Aarons son. Men åt Kehats söner gaf han intet, emedan them åldg att tjäna wid Helgedo-
 10. men och bära på oxlarna. Höfwidsmännerne gofwo ock till altarets inwigning så thet swordes, och framboro thetas gofwa inför Altaret;
 11. hwarwid **HERRN** sade till Mose: Swar och en af Höfwidsmännerna skall hwar på sin dag, then ene efter then andra, frambräa sin gofwa till Altarets inwigning.
 12. På första dagen förthen skull frambar Natheson Amminadab son
 13. af Juda fram sin gofwa: ett silfwerfat af hundrade och tretio stklar; en silfwerstäl af sjutio stklar, efter Helgedomens wigt; båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja till
 14. spisoffer; en mindre stäl af guld, tio stklar i wigt, fylld med råtkwert;
 15. en stut af bostapen, en wäddur, ett
 16. årgammalt får till brännoffer; en
 17. bock till syndoffer; och till tackoffer

far, fem årgamla får. Thetta war Nathesons Amminadab sons gofwa.

På andra dagen frambar Nathaneel Zuar son, Höfwidsmannen för Isaschar, sin gofwa: ett silfwerfat af hundrade och tretio stklar; en silfwerstäl af sjutio stklar, efter Helgedomens wigt; båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja till spisoffer; en mindre stäl af guld, tio stklar i wigt, fylld med råtkwert; en stut af bostapen, en wäddur, ett årgammalt får till brännoffer; en bock till syndoffer; och till tackoffer två oxar, fem wäddrar, fem bockar, fem årgamla får. Thetta war Nathaneels Zuar sons gofwa.

På tredje dagen frambar Höfwidsmannen för Sebulons barn, Eliab Helon son, sin gofwa: ett silfwerfat af hundrade och tretio stklar; en silfwerstäl af sjutio stklar, efter Helgedomens wigt; båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja till spisoffer; en mindre stäl af guld, tio stklar i wigt, fylld med råtkwert, en stut af bostapen, en wäddur, ett årgammalt får till brännoffer, en bock till syndoffer; och till tackoffer två oxar, fem wäddrar, fem bockar, fem årgamla får. Thetta war Eliab Helons sons gofwa.

På fjerde dagen frambar Höfwidsmannen för Rubens barn, Elzur Sebeur son sin gofwa: ett silfwerfat af hundrade och tretio stklar; en silfwerstäl af sjutio stklar, efter Helgedomens wigt; båda

fylda med finaste mjöl, blandadt
32. med olja till spisoffer; en mindre
skål af guld, tio sillar i wigt, fyld
33. med råbær; en stut af bostapen,
en wådur, ett årgammalt får till
34. brännoffer; en bock, till syndoffer;
35. och till tackoffer, två oxar, fem
wådrar, fem bockar, fem årgam-
la får. Thetta war Elizur Se-
deur sons goswa.

36. På femte dagen frambar Höf-
widsmannen för Simeons barn,
Selumiel Zurisadai son, sin gos-
37. wa: ett silfwerfat af hundrade och
tretio sillar; en silfwerstål af siu-
tio sillar; efter Helgedomens wigt,
båda fyllda med finaste mjöl, blan-
38. dadt med olja till spisoffer; en
mindre skål af guld, tio sillar i
39. wigt, fyld med råbær; en stut af
bostapen, en wådur, ett årgam-
40. malt får, till brännoffer; en bock
41. till syndoffer; och till tackoffer, två
oxar, fem wådrar, fem bockar,
fem årgamla får. Thetta war Se-
lumiels Zurisadai sons goswa.

42. På sjette dagen frambar Höf-
widsmannen för Gads barn, Elia-
sah Deguel son sin goswa: ett
silfwerfat af hundrade och tretio
sillar; en silfwerstål af sjutio sil-
lar, efter Helgedomens wigt, båda
43. fyllda med finaste mjöl, blandadt
med olja till spisoffer; en mindre
44. skål af guld, tio sillar i wigt, fyld
med råbær; en stut af bostapen,
45. en wådur, ett årgammalt får till
brännoffer; en bock till syndoffer;
och till tackoffer, två oxar, fem
46. wådrar, fem bockar, fem årgam-

la får. Thetta war Eliasah De-
guel sons goswa.

På sjunde dagen frambar Höf-
47. widsmannen för Ephraims barn,
Elisama Ammihud son, sin goswa:
ett silfwerfat af hundrade och tre-
48. tio sillar, en silfwerstål af sjutio
sillar, efter Helgedomens wigt, bå-
da fyllda med finaste mjöl, blan-
dadt med olja, till spisoffer; en
49. mindre skål af guld, tio sillar i
wigt, fyld med råbær; en stut af
50. bostapen, en wådur, ett årgam-
malt får till brännoffer; en bock
51. till syndoffer; och till tackoffer; två
oxar, fem wådrar, fem bockar, fem
årgamla får. Thetta war Elisar-
mas Ammihud sons goswa.

På åttonde dagen frambar Höf-
52. widsmannen för Manasse barn,
Gamliel Pedabjur son, sin goswa:
ett silfwerfat af hundrade och tre-
53. tio sillar; en silfwerstål af sjutio
sillar, efter Helgedomens wigt, bå-
da fyllda med finaste mjöl, blan-
dadt med olja till spisoffer; en min-
54. dre skål af guld, tio sillar i wigt,
fyld med råbær; en stut af bo-
55. stapen, en wådur, ett årgammalt
får till brännoffer; en bock till
56. syndoffer; och till tackoffer två
oxar, fem wådrar, fem bockar, fem
årgamla får. Thetta war Gam-
liels Pedabjur sons goswa.

På nionde dagen frambar Höf-
57. widsmannen för Benjamins barn,
Abidan Sidoni son, sin goswa:
ett silfwerfat, af hundrade och tre-
58. tio sillar; en silfwerstål af sjutio
sillar, efter Helgedomens wigt, bå-
da fyllda med finaste mjöl, blan-
dadt med olja till spisoffer; en min-
59. dre skål af guld, tio sillar i wigt,
fyld med råbær; en stut af bostapen,
60. en wådur, ett årgammalt får till
brännoffer; en bock till syndoffer;
och till tackoffer, två oxar, fem
61. wådrar, fem bockar, fem årgam-

- sifflar, efter Helgedomens wigt, båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja, till spisoffer; en mindre skål af guld, tio sifflar i wigt, fylld med råtkwert; en stut af boskapen, en wädur, ett årsgammalt får till brännoffer; en bock till syndoffer; och till tackoffer, två oxar, fem wädurar, fem bockar, fem årsgamla får. Thetta war Abidans Eideoni sons goswa.
66. På tionde dagen frambar Höfwidsmannen för Dans barn, Abieser Ammisadai son, sin goswa: ett silfwerfat af hundrade och trettio sifflar, en silfwer-skål af sjutio sifflar, efter Helgedomens wigt, båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja, till spisoffer; en mindre skål af guld, tio sifflar i wigt, fylld med råtkwert; en stut af boskapen, en wädur, ett årsgammalt får till brännoffer; en bock till syndoffer; och till tackoffer, två oxar, fem wädurar, fem bockar, fem årsgamla får. Thetta war Ahiers Ammisadai sons goswa.
72. På elfte dagen frambar Höfwidsmannen för Ahers barn, Dagiel Ochran son, sin goswa: ett silfwerfat af hundrade och trettio sifflar, en silfwer-skål af sjutio sifflar, efter Helgedomens wigt, båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja, till spisoffer; en mindre skål af guld, tio sifflar i wigt, fylld med råtkwert; en stut af boskapen, en wädur, ett årsgammalt får till brännoffer; en bock till syndoffer, och till tackoffer, två oxar, fem wädurar, fem bockar, fem årsgamla får. Thetta war Ahiers Ammisadai sons goswa.
73. På tolfte dagen frambar Höfwidsmannen för Naphtali barn, Ahira Enan son, sin goswa; ett silfwerfat af hundrade och trettio sifflar; en silfwer-skål af sjutio sifflar, efter Helgedomens wigt, båda fyllda med finaste mjöl, blandadt med olja, till spisoffer; en mindre skål af guld, tio sifflar i wigt, fylld med råtkwert; en stut af boskapen, en wädur, ett årsgammalt får till brännoffer; en bock till syndoffer; och till tackoffer, två oxar, fem wädurar, fem bockar, fem årsgamla får. Thetta war Ahiras Enan sons goswa.
- Thetta är thet, som wid Altarets inwigning, så thet smordes, blef gifwet af Höfwidsmännerna i Zirael, nämligen tolf silfwerfat, tolf silfwer-skålar, och tolf mindre skålar af guld. Swart fat wägte hundrade och trettio sifflar, och hwar skål sjutio, så att allt silfret i thesa kärilen wägte två tusende och fyra hundrade sifflar, efter Helgedomens wigt. Swart mindre skål af the tolf, som woro af guld, fyllda med råtkwert, wägte tio sifflar, efter Helgedomens wigt, så att allt guldet i them wägte hundrade och tjugu. Summan af boskapen till brännoffret, war tolf stutar, tolf wädurar, tolf årsgamla får, jämte theras spisoffer, och till syndoffret tolf bockar. Summan af boskapen till tackoffret war tjuguhundra

fyra okar, sextio wädrar, sextio ärgamla fåt. Thetta är thet, som blef gifwet wid Altarets inwigning, sedan thet blifwet smordt.

39. Men när Mose gick in i Församlingstältet, att Gud skulle tala till honom; hörde han en röst, kommande till sig, ofwanifrån Nådastolen öfwer Wittnesbördets ark, emellan the tvänne Cherubim, och som talade till honom.

40. Och HERREN talade till Mose och sade: Tala till Aaron, och säg till honom: när du uppsätter Lamporna, stola the alla sju lysa åt then sidan, som är gent emot Ljustaken. Aaron gjorde så. Att then sidan, som var gent emot Ljustaken, uppsatte han lamporna, såsom HERREN hade befallt Mose. Och war Ljustaken arbetad i ett och samma stycke guld; både sjelfwa staken och thes blommor woro af ett och samma stycke; efter then förebild, som HERREN wisat Mose, hade han och låtet göra Ljustaken.

41. Och HERREN talade till Mose och sade: Uttag Leviterna från Israels barn, så att tu renar them. Thetta skall tu göra med them, till att rena them. Beskäft them med reningswattn, och låt them afrata håret på thes hufwud, samt twätta thes kläder, och göra sig rena. Sedan stola the taga en stut af bostapen, tillika med thes blodoffer, finaste mjöl, blan-

adt med olja. En annan stut af bostapen skall tu och taga till syndoffer. Tu skall hafwa Leviterna fram inför Församlingstältet, och församla hela Israels barns menighet. Och när du haft Leviterna fram inför HERREN, stola Israels barn lägga sina händer på them. Aaron skall låta them såsom offer nedläggga sig inför HERREN, och affstillas ifrån Israels barn, till att förrätta HERRENS tjänst. Sedan stola Leviterna lägga sina händer på stutarnas hufwud, af hwilka tu skall offra then ena till syndoffer, och then andra till brännoffer inför HERREN, att försona Leviterna. Således skall tu ställa Leviterna inför Aaron och hans söner, och såsom offer låta them nedläggga sig inför HERREN; samt från stilla them ifrån Israels barn, att the blifwa mig tillhörige. Theresfter stola the ingå, att tjäna i Församlingstältet, sedan tu renat them, och låtet them såsom offer nedläggga sig. Ty the stola wara mig alldeles tilllegnade, och uttagne ifrån Israels barn. I stället för allt förstföddt, som öppnar moderlifwet ibland Israels barn, hafwer jag taget them åt mig. Allt förstföddt ibland Israels barn är mig tillhörigt, både ibland männistor och bostap. När jag

- flog allt förstföddt i Egypti Land, helgade jag Israels barns förstfödda åt mig. Thersfore hafwer jag taget Leviterna i stället för allt förstföddt bland
18. Israels barn, och gifwet them såsom en gofwa åt Aaron och hans söner, utur Israels barn, att the skola förrätta Israels barns tjänst wid Sörsamlingsstället, och försona Israels barn, att ingen plåga må komma öfwer thessa, therest the wille nalkas Selgedomen.
19. I allt thetta gjorde Mose och Aaron och hela Israels menighet med Leviterna, såsom HERRN hade om them befallt Mose. Leviterne låto sig renas och tvättade sina kläder. Aaron låt them nedläggga sig såsom offer inför HERRN, och försonade them, på thet
20. hon skulle göra them rena. Thers efter gingo the in, att förrätta sin tjänst wid Sörsamlingsstället, inför Aaron och hans söner. Såsom HERRN hade befallt Mose, om Leviterna, gjorde man med them.
21. Och HERRN talade till Mose, och sade: Thetta är och hwad med Leviterna bör i atttagas. Then, som är fem och tjugu år gammal, och therutöfwer, skall ingå att förrätta syfla till Sörsamlingsstättets tjänst; men när han fyllt femtio år, skall han lemna sin förrut innehafda syfla, och icke vidare
22. tjåna. Han må bitråda sina bröder i Sörsamlingsstället, wid

watthållning, men annan tjänst skall han icke förrätta. Så skall tu göra med Leviterna i thet, som the böra wårda.

S andra året, sedan Israels barn gått utur Egypten, i första månaden, talade HERRN till Mose i Sinai ökn, och sade: Israels barn skola hålla Pasah på thes bestämde tid. På fjortonde dagen i thenna månad, sedan solen gått ned, och innan natten börjats, skolen I hålla thet, på thes bestämde tid, såsom allt therom stadgad och förordnad är. Mose talade för thenskusk till Israels barn, att the skulle hålla Pasah. Och the höllo Pasah i första månaden på fjortonde dagen, i Sinai ökn, sedan solen gått ned, och innan natten börjats. Israels barn gjorde allt themid så, som HERRN hade befallt Mose.

Men någre män woro, som hade blifwet förorenade på en död människa, så att the iniet kunde hålla Pasah på then dagen. These män gingo till Mose och Aaron på samma dag, och sade till honom: Wi hafwe blifwet förorenade på en död människa; skole wi thersfore utslutas ifrån att frambråa SERRARS offer på thes bestämde tid, i bland Israels barn? Mose swarade them: wånter, jag will höra hwad HERRN warder eder.

9. edet befallande. Då talade HER-
 10. KEN till Mose, och s. de: Tala
 och en, som blifwet fördorenad
 på någon död kropp, eller är
 stadd på långväga resa, ibland
 eder eller edra efterkommande,
 när han borde hålla Paschah in-
 11. för SERRATI, skall göra thet
 i andra månaden, på fjorton-
 de dagen, sedan solen gått ned,
 och innan natten börjats. The
 stola då med osyradt bröd och
 12. bittert salt äta thet. The stola
 icke låta något theraf blifwa
 qwar till morgonen, eller sön-
 derbryta något ben theraf. The
 stola göra allt så, som stadgadt
 13. är om Paschah. Men then som
 ren är, och icke stadd på resa,
 och ändå försummar hålla Pas-
 chah, thensamme skall utrotas u-
 tur sitt folk, efter han icke fram-
 buret SERRATIS offer på
 thes bestämda tid; han skall bä-
 14. ra sin skuld. Och om någon
 främling, som wistas ibland e-
 der, will hålla Paschah inför
 SERRATI, skall han göra thet
 alldeles så, som therom stad-
 gadt och förordnadt är. En och
 samma stadga ware för eder al-
 le, antingen han är främling,
 eller inländskt.
 15. På samma dag, då Tabernaklet
 uppställes, öfvertäckte molnskyn
 Tabernaklet i Wittnesbördstället,
 och om ästonen war öfwer Taber-
 naklet såsom en eld till morgonen.
 16. Skedde beständigt; molnskyn

öfvertäckte thet; men om natten
 syntes eld. Så snart molnskyn steg 17.
 upp ifrån Tabernaklet, bröto Is-
 18. raels barn thet efter, och på
 hwad rum molnskyn förblef, thet
 lågrade the sig. Efter HERKANS 18.
 ord bröto Israels barn upp, och
 efter SERRANS ord lågrade the
 sig. Så länge molnskyn förblef
 öfwer Tabernaklet, lågo the stilla.
 Och när molnskyn i flera dagar 19.
 förblef öfwer Tabernaklet, iakttog
 Israels barn hwad HERKEN
 befallt att iakttagas borde, och for-
 20. ro ingen vägs. Skedde thet, att
 molnskyn förblef så dagar öfwer
 Tabernaklet, lågo the, efter HER-
 KANS ord, stilla, och bröto jem-
 wäl, efter HERKANS ord upp.
 Skedde thet, att molnskyn förblef 21.
 ifrån ästonen till morgonen, och då
 uppsteg, bröto the och upp. An- 22.
 tingen molnskyn uppsteg dag eller
 natt, bröto the upp. Förblef mola-
 skyn twänne dagar öfwer Taberna-
 klet, eller en månad, eller ett år,
 och fördrögde the öfwer, lågo Is-
 23. raels barn stilla, och foro ingen
 vägs; men så snart han steg upp,
 bröto the och upp. Efter HER-
 KANS ord lågrade the sig, och
 efter HERKANS ord bröto the
 upp. Hwad HERKEN befallt
 att iakttagas borde, togo the i akt,
 efter HERKANS ord genom
 Mose.

Då HERKEN talade till Mo- Cap.
 se och sade: Gör dig twän- 10.

2. ne trompetet af silfwer, hwarthera af ett enda styrke, att nyttjas af tig till menighetens sammankallande, och så lågren
3. skola bryta upp. När i them båda blåses, skall hela menigheten församlas till tig, wid ingången till församlingståltet.
4. Blåses i en allena, skola the förnämste, Högswidsmännen för Israels tusende, församlas till tig. Men när J blåsen med starkare ljud, skola the, som hafwa thes låger öfver ut,
6. bryta upp. Blåses på lita sätt andra gången, skola the, som hafwa thes låger söder ut, bryta upp. Till uppbrott bör
7. blåsas med starkare ljud. Men när menigheten skall församlas, blåses icke med thet starkare ljud.
8. det. Aarons söner, Presterne, skola blåsa i trompeterna, och thet skall wara eder en ewardelig stadga ibland edra efterkommande. När J går till strids, uti edert land, emot någon fiende, som anfaller eder, skolen J låta starkt blåsa i trompeterna, att på eder må tänkt warda inför HERREN eder Gud, och J blifwa frälste ifrån edra
10. owänner. Så skolen J och på edra glädjedagar, högtider och nymånader låta blåsa i trompeterna wid edra brännoffer och edra tackoffer, att the blifwa eder till minnelse inför eder Gud. Jag är HERREN eder Gud.
- På andra året i andra månaden, och tjugonde dagen i samma månad, steg målnslyn upp ifrån Wittnesbördets Tabernakel. Då bröto Israels barn upp ur Sinai ökn; men mölnslyn stodnade i öknen Paran.
- The bröto nu första gången upp på thet sätt, som HERREN hade befallt genom Mose. Juda barns baner och låger, bröt först upp i thes härar; och war Högswidsman för Juda här, Nafeson Amminadab son. För håren af Isaschars barns stam war Nathaneel Zuar son Högswidsman. För håren af Zebulons barns stam war Ellab Helon son Högswidsman. Sedan gingo Bersons söner och Merari söner, hwilke boro Tabernaklet, som war nedtaget. Therefter bröt Rubens barns baner och låger upp i thes härar, och war Högswidsman för Rubens här, Elizur Sedeur son. För håren af Meons barns stam war Selumiel Zurisadai son Högswidsman. För håren af Gads barns stam, war Eliasaph Deguel son Högswidsman. Therepåst gingo Rehatiterne, som boro Helgedomen, och innan these ankommo, hade the förre att uppställa Tabernaklet. Sedan bröt Ephraims barns baner och låger upp i thes härar, och war Högswidsman för Ephraims här Elisama Ammihud son. För håren af Manasse barns stam, war Gomliel, Pedahgur son, Högswidsman.
- För 24 håren

hären af Benjamins barns stam, var Abidan Sidoni son Höfvids, 25. man. Sist af alla, bröt Dans barns baner och läger upp i theras härar, och var Höfvidsman för Dans här, Ahieser Ammisadai son.

26. För Ahers barns stam, var Dagiel Ochran son Höfvidsman. För Naphtali barns stam, var Ahira

28. Enan son Höfvidsman. Thetta är ordningen, i hwilken Israels barn efter theras härar bröto upp och reste.

29. Och Mose sade till sin swäger Hobab Reguels, then Midianitens son: Wi rese nu till thet land, om hwilket **HERRE** sagt: Jag skall gifwa eder thet. Gå nu med oss, wi stole göra dig godt; ty **HERRE** hafwer

30. Israel godt till sagt. Men han svarade: jag går icke med utan

1. far hem till min födelseort. Mose sade åter: I äro öfvergif oss icke. Efter tu väl känner the skallen, på hwilka wi komme att lågra oss i öknen, skall tu blifwa vår vägwisare. Will

tu fara med oss, stole wi låta dig wederfaras thet samma gods, som **HERRE** warder oss gibrande.

3. Då foro the ifrån **HERRE** berg, tre dagsresor, och **HERRE** förbunds Ark bars fram för them, under thessa tre dagsresor, till att wisfa them hwarest the skulle hwila; och **HERRE** misty war öfwer them hwarje dag, sedan the brutet upp utur

När Arken lyftes upp, sade 35. Mose: Stätt upp **HERRE**, att tine owänner må förstingras, och the, som dig hata, fly undan för dig; och när Arken sattes ned, sade han: kom igen **HERRE**, till the många Israels tusende.

3. Therefter begynte Folket jämra sig, hwilket war misshageligt i **HERRE** öron, så att **HERRE** hörde thet, Hans wrede upptändes och **HERRE** eld brann ibland them och förtärde the yttersta lågren. 2. Då ropade folket till Mose. Mose bad **HERRE**, och elden upphörde. 3. Thersföre kalades then orten Thabera, efter **HERRE** eld thet brunnet i bland them.

4. Men then hopen af främmande folk, som war ibland them, långtade idkelligen efter annan spis, och sjelfwa Israels barn begynte åter att gråta och sade: hwilken skall nu skaffa oss kött att äta?

5. Wi komme ihog then fisk, som wi äto i Egypten för intet, samt gurkor, meloner, purlök, rödlök och hwitlök. 6. Tu försmågte wi. Intet finnes af allt thetta.

7. Wi se icke annat än Man. Thetta Man war lik Coriander frö, och såg ut som Bedellium. Folket lopp hit och thit, samt lade och molo thet på qwarra, eller stötte i mortel, och kokade i gryta, samt gjorde theraf kakor. Thet ha-

9. de småt såsom fårst olja. När dagen föll ned om natten, föll
 10 och Man thermed tillika ned. Mose hörde folket gråta allestädes, hvar och en utanför dören af sitt tält. **HERRN** vredre upptändes häftigt, och Mose wardt och ång-
 11. sig, så att han sade till **HERRN**: Swarföre handlar tu så hårdt med tin tjänare, och hvarföre finner jag icke nåd inför dig; medan tu lägger på mig
 12. allt thetta folkets tunga? Är wäl jag moder eller fader till allt thetta folket, att tu skulle säga till mig: bär thet i titt stöte, såsom then bär hwilken wårdar ett litet barn, till thet land, hwilket tu med ed lofwat thet
 13. försäder? Swarifran skulle jag taga lött, att gifwa allt thetta folket? ty till mig säga the gråtande: gif oss lött att åta.
 14. Icke förmår jag ensam uppehålla thetta folket; thet öfwer-
 15. går mina krafter; och will tu på thet sättet göra med mig, så lå mig hållre ihjäl, om jag eljest funnet nåd för tina ögon, på thet jag icke må se then jämmer, som komme öfwer mig.
 16. Då sade **HERRN** till Mose: Sörsamla mig sjutio män af Israels Äldsta, hwilka tu wet vara folkets äldste och thet församlingståltet, och låt them stålla sig ther, tillika med dig;
 17. så will jag komma ned, och tala med dig ther, samt taga af
 then anda, som är öfwer dig, och lägga uppå them, att the må bära tillika med dig folkets tunga, och tu icke allena bär then samma. Men till folket
 skall tu säga: Selger edert till morgondagen, att I må få åta lött. **TY** **HERRN** hafwer hört edert gråtande, så I sagt: hwilken skall wäl skaffa oss lött att åta? **I** Egypten mådde wi wäl. **HERRN** skall nu gifwa edert lött att I mågen åta. **I** skolen icke en dag
 allenast få åta, icke i twänne, eller fem, eller tio, eller tjugu dagar, utan en hel månad, till
 thet thet warder edert illa luttande, och blifwer edert en wäm-
 jelse, efter **I** förkastat **HERRN**, som är hos edert, och gråtande inför **HERRN** sagt: Swarföre är thet skedd, att wi gingo utur Egypten? Mose swa-
 rade: sexhundra tusend män finnes i thet folket, hos hwilket jag nu är, och likwål säger tu: lött skall jag gifwa them, att the må åta en hel månad. Skola så sären och boskapen
 slagtas åt them, att thet må råcka till för them? Om än alla fiskar i hafwet åt them bems-
 tades, skulle thet wäl råcka till för them? Men **HERRN** swa-
 rade Mose: Är **HERRN** hand förkortad? Tu skall tu få se, om thet sker, som jag lofwat, eller icke.

Mose.

24. Mose gick bort, och talade till folket **HERRNES** ord. Han för- som minst hämtat, hade tio hovar, samlade och sjutio män af folkets och the utbredde them att torlas omkring Aldsta, och stälte them omkring lägret. Men så bitet ännu 33.
25. tältet. Då kom **HERRN** ned i molnskyn, talade till honom, och tog af then anda, som war öfwer honom och lade uppå the sjutio män, the Aldsta; hwilke, sedan anden kommet öfwer them, propheeterade, men icke mer, än thenna 34.
26. gången. Två män, som och blifwet uppstrifne, hade icke gått ut till Tältet, utan woro qwar i lägret, then ene het Eldad, och then andre Medad; öfwer thesa kom anden likaledes, så att the propheeterade i lägret. Då lopp en dräng och bodade thet Mose, och sade: Eldad och Medad propheetera 35.
27. uti lägret; hwarwid Josua, Nunson, Mose tjänare, som war en af them han utvalt, sade: min Sette, Mose, förbjud them thet. Men Mose svarade honom: Svar- 36.
28. före äst tu så nitist för mig? O! att allt **SERRETS** Golt wore Propheet, och att **SERRET** låte sin anda komma öfwer them. Therefter gick Mose tillbaka in i lägret, han och Israels Aldste. 37.
29. Ed för ett wäder ut ifrån **HERRN**, och förde återhöns ifrån hafwet, och lät them falla ned öfwer lägret, nästan en dagsresa långt på alla sidor the omkring, wid påß 38.
30. och alnor högt ifrån märken. Folket var uppe hela then dagen, och hela 39.
31. natten, och hela morgonda- 40.
32. gen och hemtade återhönsen; then som minst hämtat, hade tio hovar, och the utbredde them att torlas omkring lägret. Men så bitet ännu 33.
33. war emellan thesas tänder öfbrärdt, upptändes **HERRNES** wrede öfwer folket, så att **HERRN** slog en ganska stor myckenhet thesaf till döds. Therefore kallades thenna ort 34.
34. ten Lustgrifter, efter man thet begrof thet lystna folket. Ifrån Lust- 35.
35. grifterna for folket bort till Hageroth, och förblef thet.
36. Och Mirjam och Aaron för- Cap. brädde Mose, att han gift sig med en Ethiopisk qwinna; ty han hade taget en Ethiopiska till hustru. The sade: Safwer nu 2.
37. **SERRET** endast talat genom Mose? Safwer han och icke talat genom öf? Thetta hörde **HERRN**. Men Mose war en ganska 3.
38. saltmodig man, mer än någon människa på jorden. Och **HERRN** 4.
39. sade strax till Mose, och till Aaron och Mirjam: Går ut alle tre till Sörsamlingstältet; och the gingo alle tre ut. **HERRN** 5.
40. kom ned uti molnskyn och stod wid ingången till tältet. Han befalle Aaron och Mirjam, att the skulle både gå ut, och sade: Sörer nu 6.
41. mina ord. Om någon Propheet är ibland eder, will jag **SERRET** i en syn för honom uppenbara mig; i en dröm will jag tala med honom. Men icke 7.
42. så med min tjänare Mose, som

- som i allt mitt hus trogen är.
8. Munteligen talar jag med honom: tydligen, och icke i mörkt tal eller liknelse ser han **HERRN**. Swarsöre hafwen **J** då icke fruktat, att tala emot min tjånare, emot Mose? **HERRN** wrede upptändes emot dem, och han gick bort. Molnflyn skilde sig och ifrån tältet, och si Mirjam war spetålsk och hwinad såsom snö. När då Aaron wände sig till Mirjam, och såg, att hon war spetålsk, sade han till
11. Mose: Ach, min Serre, tillräkna oss icke thet, att wi hafwe owis-
12. ligen talat och syndat. Låt henne icke blifwa såsom en ödd, hwiltens kött till hälften är för-tårdt, då thet utur thes moders
13. lif framtkommer. Mose ropade till **HERRN** och sade: Ach, Gud, gör henne åter helbregda.
14. **HERRN** swarade Mose: Om hennes fader hade spottat henne i ansigtet, skulle hon ju i sju dagar böra stämmas. Låt henne inneslutas i sju dagar, utanför lägret, sedan må hon komma tillbaka igen. Mirjam inneslöts förthensfull i sju dagar, utanför lägret, och folket for ingen wägs, till thes Mirjam kom igen.

Cap. **S**edan bröt folket upp ifrån Hazereth, och lågrade sig i öken Paran. Och **HERRN** talade till Mose och sade: Sänd ut män, att kunskapa landet **Canaan**, som jag gifwer **Israels**

barn. En man af hwarje stam stolan **J** sända, hwar och en then förnämste bland them. Då sände Mose them ut ifrån öken Paran, efter **HERRNS** ord. The woro alle höfwidsmän för **Israels** barn, och thesa äro thes namn: För Kubens stam, Sammua Zaccur son; för Simeons stam, Saphat Hori son; för Juda stam, Caleb Zephunne son; för **Issachars** stam, Jigael Joseph son; för **Ephraims** stam, Hosea Nun son; för **Benjamins** stam, Dalthi Raphu son; för **Sebulons** stam, Gadiel Sodi son; för **Josephs**, nämneligen för **Manasse** stam, Gaddi Sufi son; för **Dans** stam, Amiel Gemalli son; för **Afers** stam, Setur Michael son; för **Naphtalims** stam, Nahebi Warphi son; för **Gads** stam, Geuel Machi son. Thesa äro the männers namn, hwilka Mose utsände att kunskapa landet. Men Hosea Nun son kallade Mose **Josua**.

Då nu Mose utsände them att kunskapa landet **Canaan**, sade han till them: farer upp härifrån och går upp i södra delen på bergstrakten, att **J** mågen bese huru landet är, och thet folk, som theri bor; om thet är starkt eller swagt, ringa till antal, eller mycket; och hurudant sjelfwa landet är, i hwilket folket bor; om thet är godt eller ondt, och hurudanne städerne äro, hwilka folket bor; om the äro öppna

21. **Örne öter, eller med murar** förvarade; samt om landet är fett eller magert; om ther dro trån, eller icke. Tager eder och dristighet och hemter af landets frukt; nu är just then ärstid, på hwilken the första windrus-
wör finnas.

22. The foro förthenfull upp, och kunnatade landet, ifrån sknen Zin, till Rehob, till theß the kommo till
23. **Samath.** The foro och söder ut, och kommo till Hebron, hwarest
Shimon, Gesai och Thalmaj, E-
nals söner woro. Och war He-
bron uppbygd sju år förr, än Jo-

24. **an i Egypten.** Sedan kommo the till dalen Eskol, och affkoro ther en ranka med en klase windruswör, hwilken the hängde på en stång, sit af twänne bäras, tagande jem-
wål therifrån granatäplen och si-
25. **lon.** Samma ort blef kallad Eskols dal, för then windruswörklases skull, som Israels barn ther affkoro.

26. Efter fyratio dagar kommo the till bala, sedan the skaffat sig kun-
skap om landet, och gingo fram till Mose, Aaron och hela Israels
27. **helas menighet,** i sknen Paran wid
28. **hades,** och gafwo them och hela
29. **menigheten swor,** uppwisande för
30. **landets frukter.** The berättade för Mose och sade: Wi haf-
31. **wit in i landet,** thit tu og
32. **thet flyter af mjölk och**
33. **honey,** och thetta är theß frukt.
34. **folket,** som bor i landet,
35. **och Addeerne** dro gan-
36. **and befsste och mycket sto-**

re. Wi hafwe afwen ther sett
Enats söner. Amalekiterne bo
30. i landet söder ut; Setheerne,
Jebuseerne och Amoreerne bo i
bergstrakten, och Canaaneerne
wid hafwet och sidan af Joer-
dan. Caleb sökte wäl, att stilla
31. folket hos Mose, och sade: Latom
og fara thit upp, wi stole ta-
ga landet in, ty wi hafwe ther-
till erforderlig styrka. Men the
32. andre, som tillika med honom wa-
ret ther, swarade: Wi kunne icke
fara upp till thet folket, ty thet
är og för starkt. The beröftade
33. landet illa, som the hade besett,
för Israels barn, och sade: Lan-
det, som wi igenomfaret, är ett
therom inhämta kunskap, är ett
land, som förtär sina inbyggare,
och allt folket, som wi theri
sågo, war ganska stort till wär-
ten. Wi sågo ther Enats sö-
34. ner af owanlig storlet, emot
hwilka wi syntes og liksom gräs-
hoppor, sådanne, som och wi
woro i theras ögon.

Hela menigheten begynte förthen-
skull att strida, och gret nat-
14. ten igenom: Alla Israels barn sat-
te sig upp emot Mose och Aaron,
och hela menigheten sade till theme:
O! att wi fätt **35.** i Egypten,
eller och nu **36.** i thenna sk-
nen. Swarfare will **37.**
3. föra og in i thetta landet, hwar-
est wi måste falla för **38.**
och wara **39.** och **40.**
D.

- blifwa fienders rof? Är thet icke bättre för oss, att wända om till Egypten igen? The sade hwar till annan: låtom oss an- taga en Götwidisman och åter fara till Egypten.
5. Mose och Aaron föllo ned på theras ansigten inför hela Israels barns församlade menighet. Både Josua Mun son, och Caleb Zephunne son, hvilte tillika med the andra besett landet, reswo sönder sina kläder. The sade till hela Israels barns menighet: Landet, som wi genomfaret, att therom inhämta kunnat, är ett ganska godt land. Om **SERRATI** hafwer wälbehag till oss, så för han oss wäl in i thetta landet, och gifwer oss thet, ett land, som flyter af mjölk och honung.
9. Water allenast icke upproriske emot **SERRATI**. Icke mågen I frukta för folket i landet; wi stole fördrå them; theras beskydd är från them wilet, och **SERRATI** är med oss; frukt ter eder icke för them. Men hela menigheten ropade, att man skulle slena them. Då nuppenbarade sig **SERRATI** herlighet i Guds samlingssåket för alla Israels barn.
11. Då **SERRATI** sade till Mose: Hur länge skall thetta folket förakta mig? Hur länge wilja the icke tro på mig, som gjort så många under ibland them?
12. **SERRATI** skall sträpa them igenom ören och utdraga them, och sända mig till ett större och mäg-
- tigare folk, än thetta? **SERRATI** svarade **SERRATI**: och thetta skola Egyptierne så höra, ifrån hwilka tu utfört thetta folket, i tin kraft, och therom tala till i thetta landets inbyggare, som likaledes hört att tu, **SERRATI**, är hos thetta folket, att tu, **SERRATI**, ögonstenligen låter sig ses, och att tin molnstry är öfwer them, så att tu i en beständig molnstry, går för them om dagen, och i en beständig eld om natten. Om tu drager i thetta folket, såsom en man, upla the folkslag, som höra thetta om mig, såga: efter **SERRATI** icke war mächtig nog, att föra thetta folket in i thet land, som han med ed lofwat them, hafwer han slaget them i önen. Låt nu förthenfull **SERRATI** kraft wara stor, såsom tu talat, så tu sade: **SERRATI** är långmodig och af mycken mildhet, som förlåter misgärning och öfvertredelse, som med skoningsbet straffar, och bemödrer föderernas misgärning på barnen till tredje och sjerde led. Sär- låt nu thetta folket thes misgärning, efter tin stora herlighet, såsom tu haft, till mod med thet, ifrån thes gång utur Egypten, allt in till thenna tid. **SERRATI** svarade: Jag hafwer fördrået, efter som tu sagt, Men så wilst, som han lefwat, skall hela landet wänta på mig.

28. **SEXXIV** barnig son, komma i thet land, hvil- 30.
 29. alle the män, som stå min- tet jag med upplyft hand haf-
 30. ighet och mina under, hvil- wer lofwat att gifwa eder till
 31. ag gjort i Egypten och i- böning. Edra små barn, om 31.
 32. na önen, och som nu tio- hwilla J sagt, att the worde
 33. ren öfver mig och warit- hfwande fienders rof, them skall
 34. röst öfverige, stola icke på jag låta förhåwa thetin, och the
 35. thet land, hwilket jag med stola på nyttja thet land, hwil-
 36. öfswat thetas rådet; ingen- ket J hafwen försmätt. Men J 32.
 37. hem som förattal mig, skall stolen lämna edra döda troppar
 38. e thet. Men min tjänare- qwat i thetta önen, och edra 33.
 39. d skall jag låta komma in i barn stola wandra omkring i
 40. land, och hwilket han edra önen i fyratio år, att umgälla
 41. t, och hans barn stola in- edert horet, till thet J, alle
 42. thet, emedan han hafwer dödt bort i önen. Efter antalet 34.
 43. at sinne, och hafwer kroligen af the fyratio dagar, på hvil-
 44. t mig efter. The Amaleki- ta J besett landet, att thet om
 45. och Canaanet ligger i dalen- indämna kunnat, för hwarje
 46. ndet om i morgon, och fa- dag ett år, stola J umgälla
 47. genom önen, på then väg, edra misgärningar i fyratio år,
 48. går till röda hafwet. Och på thet J mågen första, hwad
 49. **XXXV** talade till Mose och thet med sig hafwer, när jag
 50. on och sade i Gurus låge skall undandraget min hand. Jag 35.
 51. tota thetta onda hopen, som **XXXVI** hafwer talat, jag
 52. stola önorat emot mig. J skall och wifertigen göra thet
 53. lösbarns önorande, hwad med hela thetta onda hopen,
 54. the så ofta önorat emot som ståt sig tillsammans emot
 55. hafwet jag hört. Säg till mig: J thetta önen stola the
 56. n så snart, som jag lefwer, förtäras och blifwa döde. 36.
 57. **XXXVII** ställ jag all- stola och the män, som Mose
 58. i så, som J sjelfwe talat utfände att beset landet, och ef-
 59. i minna önor, göra med eter återkomsten illa beryttade
 60. thetta önen stola edre landet, så att the gjordes hela
 61. troppar blifwa liggande; menigheten thet öfwer önoran-
 62. de, och som blifwet räl- de, dö bort igenom plagan in- 37.
 63. thetta hela edert antal, i för **XXXVIII**. Josua 11un 38
 64. thetta år afder, och the- son och Caleb J phinne son stö-
 65. thetta år som önorat emot la allena så lefwa, utaf the män,
 66. thetta ingen som Caleb son gingo afstad att beset landet.
 67. thetta son och Josua 11un D 2 thetta

39. Thessa orden talade Mose till alla Israels barn, och folket frögde bitterligen. The woro blittida uppe om morgonen, att the skulle gå upp på bergshögden, och sade: Här äre wi, att wi må fara upp till then ort, som **HERRE** sagt: wi hafwe syndat.
40. Men Mose sade: Swarsöre öfwertröden. I nu åter **HERRE**s ord. Thet skall icke wäl betamma eder. Farer icke åstad, **HERRE** är ingalunda hos eder, att I icke blifwen slagne för edra fiender. The Amalekitter och Cananeer dro redan ther för eder, och I warden fallande för swerdet. Efter I wandt eder ifrån att följa **HERRE**, är och **HERRE** icke med eder. Thetta oaktadt, woro the så obetänksamme, att the foro upp på bergshögden. Men **HERRE**s Förbunds Ark och Mose kommo icke utur lågret. Amalekiterne och Cananeerne, som hade satt sig ther på berget, gingo så ned och slago them, och förfölgoe them intill Horma.

Cap. Och **HERREN** talade till Mose, och sade: Tala med Israels barn och säg till them: 1. När I kommet in i thet land, hwarest I stolen blifwa boende, och hwilket jag gifwer eder, och I då wiljen af större eller mindre bostap offra hwad i eld bör förtäras inför **HERRE**, brännoffer, eller annat offer, antingen efter besynnerligen gjordt läste, eller af fet watta, eller på edra högtider, att thet må wara **HERRE** till wälbehag, skall then som framdrar sin goswa inför **HERRE**, jemwäl hafwa med sig spisoffer af finaste mjöl, en tionde del blandadt med ett sjerdedels Sin olja. Ett sjerdedels Sin win till drickoffer skall tu och taga, wid brännoffer eller annat offer, till ett får. Men till en wadue skall tu taga spisoffer af finaste mjöl två tionde delar blandadt med ett tredjedels Sin olja, och till drickoffer, ett tredjedels Sin win. Ed offrag tu sådant, som blifwer **HERRE** till wälbehag. Will tu af en stut göra brännoffer, eller annat offer efter besynnerligt läste, eller till tackoffer, inför **HERRE**, skall tu jämte stuten framdrå spisoffer af finaste mjöl, tre tiende delar, blandadt med ett halft Sin olja, och till drickoffer, ett half Sin win, att i eld förtäras till **HERRE**s wälbehag. Således skall förhållas, när en stut, eller en wadue, eller ett lam af får, eller getter offrag. Offren I framdrå tillika, stolen I göra på samma ma sätt wid hwarthen af them, så många som the äro. Swart och en inländskt skall härwid så göra, då han framdrar offer, eller i eld förtäras till **HERRE**s wälbehag. Och om en framdrar

lag, som bor hos eder, eller San hädanefter warder bjudans
 de bland edra. efterkommande;
 ar ibland eder, i framtiden, och om thet, som stett af owe- 24.
 will till **HERRENS** wälbe- tenhet, waret menigheten otun-
 hag offra hwad i eld fördras, nigt, skall hela menigheten offra
 skall han göra alldeles så, som en stut af bostapen till bränn-
 19. I bören göra. I menigheten offer, till **HERRENS** wälbe-
 skall en och samma stadga wa- hag, jämte theß spisoffer och
 ra för eder och för främlingen; dritoffer, såsom therom förord-
 en ewärdelig stadga bland edra nadt ar, och en bod till synd-
 efterkommande, både för eder offer. Therigenom skall Presten 25.
 och främlingen, skall thenna försona hela Israels barns me-
 26. vara inför **HERREN**. En nighet, och them skall warda
 och samma lag, en och samma förslätet; efter thet war en o-
 rätt, skall vara för eder, och wetenhet, och the framburet
 för främlingen, som wistas hos theras offer, att i eld fördras
 eder. inför **HERREN**, och theras
 syndoffer inför **HERREN**,
 för theras owetenhets stall.
 Thet skall warda förslätet hela 26.
 Israels barns menighet, och
 främlingen, som ibland them
 wistas. Ty hela menigheten haf-
 wer waret i owetenhet.

27. Och **HERREN** talade till
 Mose, och sade: Tala till Israels
 barn och säg till them: Eld I
 kommet in i thet land, i hwil-
 let jag eder införer, och I sän-
 da af theß bröd, stolen I
 theraf gifwa en goswa åt **HER-
 REN**. Förstlingen af thet, som
 I baken, nämligen en kata,
 skall I frambära; på samma
 sätt, som I gifwen af logan,
 stolen I od gifwa henne. Af
 förstlingen, när I baken,
 shall I gifwa till goswa åt
HERREN bland edra efter-
 kommande.

28. Om I af owetenhet försum-
 mades af thessa bud, som
HERREN talat till Mose,
 och säg hwad thet vara må,
 thet, som **HERREN**
 genom Mose, ifrån
 29. på hwilken **HER-
 REN** begynte bjuda, eller hwad
 27. Synbar någon ensild person
 af owetenhet, skall han frambä-
 ra en årgammal get till synd-
 offer, och Presten skall försona 28.
 honom, som försett sig igenom
 owetenhets synd inför **HER-
 REN**, så att han blifwer för-
 sonad, och thet warder honom
 förslätet. Antingen thet ar in- 29.
 ländst ibland Israels barn, eller
 ler främling, som wistas ibland
 eder, ware lag samma för them
 ibland eder, som förfer sig ge-
 nom owetenhet. Men gör någon 30.
 af öfwerdåd, hwad thet ar in-
 30. Dus, eller thet ar ländst

- låndest eller främling, han för smädet **SERKAT**. En sådan människa skall utrotas utur sitt folk. Ty han hafwer föraktat **SERKATIS** ord, och föraktat hans bud; en sådan människa skall alldeles utrotas, han är skyldig till sitt straff.
32. Medan Israels barn woro i öfnen, funno the en man, som hemtade ved på sabbathsdagen, och the som funno honom, så han hemtade weden, hade honom fram till Mose och Aaron, och hela menigheten. Man satte honom i fångsigt förwar, emedan icke uttryckeligen war stadgadt, hwad med honom borde göras. Men **HERREN** sade till Mose: Denne man skall straffas till lifwet; hela menigheten skall stena honom utanför lägret. Hela menigheten utförde honom förhensfullt utanför lägret, och stenade honom till döds, såsom **HERREN** hade befallt Mose.
37. **HERREN** talade och till Mose, och sade: Tala till Israels barn, och säg till them, att the göra sig fransar på kanterna af theras kläder, the och theras efterkommande, och sätta på fransarna wid kanten ett mörkt blätt snöre. Dessa fransar skolen I bära, på thet I mågen, när I sen them, påminna eder alla **SERKATIS** bud, och hålla them, så att I icke följert dert sinne och godtycke, att the
31. påminnen eder och hålla **SERKATIS** bud, och blifwen eders Gud belgade. Jag är **SERKAT**, eder Gud, som utförd eder utur Egypti land, att jag skall wara eder Gud, Jag **SERKAT** eder Gud.
- Men Korah, Itsear son, Kehats söns, Dathan och Abiram Eliab söner, och On Pelch son, hvilte woro af Rubens slägte. These stälte sig inför Mose, tillika med tvåhundra de stämio män af Israels barn, myndiga i menigheten, som plågade till församlingens påfallas, och woro ansefliche män. The hade satt sig tillfammans emot Mose och Aaron, och sade: I tagen edem att för mycket före; i alla hela menigheten äro alle belgade, och hos them är **SERKAT**. Swara före upphäfwen I edet **SERKATIS** församlingad. Då Mose hörde thetta, kastade han sig ned på sitt ansigte, till talade Korah med hela hans anhang och sades i morgon skall **SERKAT** tungöra hwilket som tillhörer honom, och the helgad, och hwilken han till sig låter komma. Swilken han utväljer at sig, then skall han och till sig låta komma. Gode thetta; tageri morgon eder eders telfetar, tu Korah, och the som med dig äro; lägger i the eld, och kastet edwert the
40. efter. förfalla till boreti, utan

1. inför HERRENS tillstånd för, att den man, som HERRENS utväljer, blifwer helgad. Jag tar gen eder allt för mycket före.
 2. J Levi, söner. Mose sade och till Korah: Hörer nu J Levi söner,
 3. Är det eders för ringa, att Israels Gud uttaget eder, utur Israels menighet, att San Skulle låta eder nakas till sig, att göra tjänst wid HERRENS Tabernakel, och att vara satte inför menigheten, att i hennes i, mdgnar hafwa ämbete? Sedan
 4. San låtet sig till sig komma, och alla sina bröder, Levi söner, jante sig, faren J jemväl
 5. Efter Prestastämme. Tu och be-
 6. ls titt, anhang gören upprore emot HERRENS, ty hvar är
 7. Aaron, att J skulle sätta eder upp emot honom?

8. Mose fände och bud, att till sig kalla Dathan och Abiram, Eliab söner; men de svarade: Vi gå icke af tillit. Är det för litet, att tu fört oss bort utur ett land, som flöt af mjölk och honing, till att dräpa oss i denna öknens? Skall tu och nu tillmånadig, att vara Herre Israels oss? Jag hafwer nu fört oss bort utur ett land, som flyter af mjölk och honing, eller gif oss skallar och vingårdar till ättlingar. Will tu och nu stinga oss ut? Vi gå icke af tillit. Och uppstod Mose af hafva till HERREN och sade till HERREN: Be icke till deras offer.

Jag en af sin häfver jag ens ta get af någon bland them, och icke en enda af them, hafwer jag någon stada tillfogat. Men till Korah sade Mose: Tu och alle, som med dig äro, komme i morgon inför HERRENS, tu, och the, och Aaron. Tager hvar och en sitt rötelsetar, och lägger therepå rötelwert, och bär fram inför HERRENS, hvar och en sitt rötelsetar, två hundrade och femtio rötelsetar; både tu och Aaron, hafwe hvar sitt rötelsetar. Hvar och en tog förthen skull sitt rötelsetar, lade there uti eld, och kastade rötelwert therepå, och stälte sig wid ingången till Församlingstället, thelikes Mose och Aaron.

Men Korah hade samlat emot dem hela menigheten wid ingången till Församlingstället, och HERRENs härlighet uppenbarade sig för hela menigheten. HERREN talade till Mose och Aaron, och sade: Skiljer eder bort ifrån denna menigheten, att jag i ett ögnablick må göra ända på dem. Så föll Mose och Aaron ned på deras ansigten, och sade: Gud, Tu Gud, af hwilken alla människor äro hafwa, om en enda syndar, wille Tu thetföre hämnas på hela menigheten? HERREN svarade Mose och sade: Tala till menigheten och säg: Går bort på alla sidor ifrån Korah, Dathan, och Abirams boning.

25. ning. Mose gick strax till Dathan och Abiram, åtföljd af Israels Äldsta, och sade till menigheten:
26. Skiljer nu eder långt bort ifrån thesa ogudaktiga mäners tält, och kommer icke wid något, som them tillhör, att I icke tillika blifwen hänryckte i
27. alla thesas synder. Menigheten gick strax bort ifrån Korah, Dathan och Abirams boning, på alla sidor. Men Dathan och Abiram gingo ut och ställte sig wid ingången af thesas tält, tillika med thesas hustrur, söner och små barn.
28. Då sade Mose: Theraf skolen I förstå, att **SERRETT** sändt mig, att göra allt hwad stedt är, och att jag icke af eget beråd gjort thet. Om these dö på sådant sätt, som andra människa, eller blifwa straffade, så som andre straffas, så hafwer **SERRETT** icke sändt mig.
30. Men om **SERRETT** gör något nytt, så att jorden öppnar sin mun, och uppflutar them med allt hwad them tillhör, och the blifwa lefwande begrafne, så skolen I förstå, att these männer hafwa förkastat **SERRETT**.
31. När nu Mose allt thetta sagt, reannade jorden under them. Jorden öppnade sin mun, och uppflutade them med thesas hus och alla människor, som hållet med Korah, och all egendomen. The stelfwe med allt, hwad them tillhörde, blifwo lefwande begrafne, så att jorden öfvertäckte them, och the
- fdregingos utur församlingen. He la Israel, som stod rundt omkring, skydde undan för thesas skri, af fruktan, att ock jorden skulle uppfluta them. Eld gick ock ut ifrån **SERRETT**, och förtärde the tvåhundra och femtio män, som framburet råfwerket.
- Och **SERRETT** talade till Mose och sade: Säg till Eleazar Presten Aarons son, att han icke från the förbrända kropparna upptager råtelsetaren, och tärker elden, som uti them är, bort af sidan, ty the hafwa warret belgade. Råtelsetaren, som these syndare haft med sig, till the blifwo dödade, skall man slå ut till broda stiswor, atthermed öfwerdraga altaret; ty the hafwa burets fram inför **SERRETT**, och warret belgade. The skola wara till ett tecken för Israels barn. Då tog Presten Eleazar råtelsetaren, som waro af koppar, hwilka the förbrända männer hade framburet, och slå ut them i stiswor, samt the med öfwerdraga altaret, till ett minnesmärke för Israels barn; at thet att inga annan, än the som är af Aarons ätt, må fram, att upptända råfwerket inför **SERRETT**, och att en sådan må blifwa straffad, såsom Korah och hans anhang. Thetta skedde Eleazar, såsom **SERRETT** talat genom Mose till honom.
- Dagen derpå knorrade hela

42. Israels menighet emot Mose och A-
 aron, och sade: I ären the, som
 när Menigheten hade samlat sig e-
 mot Mose och Aaron, och the wän-
 de sig till Församlingsståltet si,
 så öfvertäckte molnlyfen thet, och
 43. HERRENS härlighet uppenbär-
 ade sig. Då gingo Mose och Aa-
 44. ron fram till Församlingsståltet, och
 HERREN talade till Mose och
 45. sade: Skiljer eder ifrån thenna
 menigheten, att jag i ett ögnas-
 blick må göra ända på them.
 Men the föllo både ned på thetas
 46. ansigten. Och Mose sade till Aa-
 47. ron: Tag rökelsekaret, lägg
 thet ild utaf altaret, och kasta
 råkverk thepå, samt skynda dig
 att gå till menigheten och för-
 svara them; ty wrede hafwer
 gått ut ifrån HERREN; plå-
 gan hafwer redan begynt. Aa-
 48. ron tog, som Mose sagt, och lopp
 in i lägen församlade hopen, så han
 49. så, att plågan redan begynt i-
 50. gade folket. Han rökte och för-
 51. sökte folket. Han stod emellan the
 52. och the lefwande, till thes
 plågan afwändes. Och the, som
 53. af thenna plågan, wro fjor-
 54. tusende och sjuhundra, fben-
 55. dem, som i Korahs upprot
 56. dömdes. När plågan war afwänd,
 57. Aaron till Mose igen, wid in-
 58. till Församlingsståltet.

tolf stafwar, af hwarje then
 förnämsta i thetas faders hus,
 en staf för hwarje stamfaders
 hus, och strif på hwarje staf
 thetas namn, som stafwen till-
 5. hör. Men Aarons namn skall
 tu strifwa på Levi staf. För
 hwarje stamfader i thetas fä-
 ders hus skall wara en staf.
 6. Thesta stafwar skolen jag lägga i
 Församlingsståltet, inför Witt-
 nesbördet, hwarest jag låter mig
 finnas hos eder. Then, som
 7. jag så utväljer, hans staf skall
 grönska, på thet jag må däm-
 pa thet knorrande, hwatmed I
 Israels barn knorra emot eder.

8. Då talade Mose till Israels
 barn, att hwar och en af thetas
 förnämsta skulle gifwa honom en
 staf, för hwarje förnämsta i thetas
 faders hus en staf, tillhoppa tolf
 stafwar, ibland hwilka Aarons jem-
 9. wäl war. Thesta stafwar lade Mo-
 se inför HERREN i Wittnesbör-
 dets stålt.

Och när han dagen therefter
 gick in i Wittnesbördets stålt, fann
 han, att Aarons staf, som hörde
 Levi hus till, hade grönskat, och
 slaget ut knoppar, blomster och mog-
 9. na mandlar. Mose bar så ut alla
 stafwarna ifrån thet rum, thet the
 legat inför HERREN, till sam-
 teliga Israels barn, som besågo
 och emottogo hwar och en sin staf.
 Och HERREN sade till Mose: 10.
 Lagg Aarons staf åter inför
 Wittnesbördet, att gömas till
 ett

HERREN talade till Mo-
 se och sade: Tala till I-
 sraels barn, och tag utaf them

- ett teckn för the olydiga, så att theas knorrande emot mig må upphöra, och the icke blifwa
11. dödade. Thetta gjorde Mose så, som HERREN hade befallt honom.
 12. Men Israels barn sade till Mose: Si, wi dö bort, wi för-gås, allesammans förgås wi.
 13. Swar och en, som kommer in till HERRENS Tabernakel, blifwer dödad. Stole wi så alldeles förödas.

Cap. 2. Så sade HERREN till Aaron:

1. Tu och tine söner och tin faders hus med dig skola vara ansvarige, om någon förbryter sig emot Selgedomen; tu och tine söner skolen vara ansvarige, om I wanslådan edert Prestambete.
2. Låt förthenfull jern-wäl tina bröder, Levi stam, tin faders ätt, gå fram med dig, att the alltid äro hos dig, och biträda dig, så tu och tine söner ären inför Wittnesbördets tält.
3. The skola wärda hwad som i alttagas bår hos dig, och wid hela tältet; men till Selgedomen, med hwad theruti är, och till altaret så the icke komma, på the hwarten. I eller the må war-da dödade. The skola alltid wara hos dig, och wärda hwad i alttagas bår i Sörsamlings-tältet, wid all tjänst, som ther för-rättas. Ingen annan får kom-ma in till eder. I skolen wärda hwad i alttagas bår wid Selge-domen och wid altaret, på the

ingen wrede hädmäster må kom-ma öfwer Israels barn. Si jag hafwer uttaget edra bröder, Leviterna, ifrån Israels barn, till en gofwa åt eder, sedan the warat gifne åt HERREN, att göra tjänst wid Sörsamlings-tältet. Men tu och tine söner med dig skolen stå edert Prestambete, i allt hwad förättas bår, wid altaret, eller inom Sör-läten, så att I therwid tjänne. Edert Prestambete är en tjänst, som jag gifwet åt eder. Kom-mer någon annan therwid, skall han wärda dödad.

HERREN sade också till Aaron: Si jag hafwer tillignat dig, att wärda the gofwor, som gif-was mig ibland allt hwad Israels barn helga; åt dig haf-wer jag gifwet them, till underhåll och åt tina söner, till ewärdelig stadga. Thetta skall höra dig till, utaf the allre-högaste utur elden; allt hwad the frambrä, af alla theas spise-offer och syndoffer, och af allt thet, som the återställa till mig, för någon theas förbrytelses skull. Thet skall wara dig och tina söner gansta heligt; på sår-deles heligt rum skall tu stå thet, hwat och en maansperson må stå theraf; thet skall wara dig heligt. Thetta hör dig till af alla the helgade gofwor, som Israels barn nedlägga. Dig haf-wer jag gifwet them, och tina söner

sner och döttrar med dig till
 ewärdelig stadga, hwar och en,
 som är ren i titt hus, må äta
 12. theraf. Allt thet bästa af osta,
 af win och af återfrukter, hwar
 af the böra gifwa förstlingen åt
 SEKXATI, hafwer jag gifwet
 13. dig. Then första frukt af allt,
 hwad i theras land växer, och
 som the böra införa till SEK-
 XATI, hörer dig till; hwar och
 en som är ren i titt hus, må
 14. äta theraf. Allt hwad till spil-
 lo gifwet är i Israel, skall hö-
 15. ras dig till. Allt hwad först öpp-
 nar moderlifwet bland männis-
 kor och bostap, och som the
 böra till SEKXATI frambaf-
 wa, hörer dig till. Dock skall tu
 för thet förstfödda bland män-
 nistor och bland bostap, som or-
 16. den är, taga lösen. Och är lö-
 sen som betalas bör, när thet
 är en månad gammalt, efter
 som tu värderar thet, högst
 som stilar sifwer, efter Selges
 konens wigt, som håller tju-
 17. ga Gera. Men thet förstfödda
 bland oxar, får och getter får
 tu icke låta lösas; thet är hel-
 gadt; thet blod skall tu stänka
 på Altaret, och thet fetta the-
 af uppbränna i elden till SEK-
 XATIS wälsbehag. Thet kött
 äter dig till, såsom bringstyc-
 ket hwiltet nedlägges, och hög-
 ren är dig tillhörig. Alla the
 som gifwor, som Israels
 öfwerledarna åt SEK-
 XATI, hafwer jag gifwet dig

och dina söner, och dina döt-
 trar med dig till ewärdelig stad-
 ga; thet skall wara ett orygge-
 ligt och ewärdeligt förbund in-
 för SEKXATI med dig, samt
 med dina efterkommande.

Och HERREN sade till Mo- 20.
 ron: Tu skall ingen besittning
 taga i theras land, eller någon
 lott hafwa ibland them. Jag
 är tin lott och tin arfwedel i
 bland Israels barn. Och at Le- 21
 wi söner hafwer jag gifwet all
 tionde i Israel till arfwedel; så
 som lön för theras tjänst, hwil-
 ken the föredrta wid Görsam-
 lingsstädet. Israels barn stola 22.
 hädanefter icke kallas Görsam-
 lingsstädet, så att the försyn-
 da sig och blifwa dödade. Leviter: 23.
 ne stola göra tjänst wid Görsam-
 lingsstädet, och wara answa-
 rige, om the therwid förbryta
 sig. Thet skall wara en ewärde-
 lig stadga för edra efterkom-
 mande. Men ibland Israels
 barn så the icke taga någon arf-
 wejord. Tionden, hwilken I 24.
 Israels barn till gifwa öfwerledar-
 na åt SEKXATI, hafwer jag
 gifwet åt Leviterna till arfs;
 thesöre säger jag till them, att
 the bland Israels barn icke so-
 la taga någon besittning.

Och HERREN talade till 25.
 Mose, och sade: Tala till Levi-
 26. terna och säg till them. Sedan
 I taget af Israels barn tion-
 den, som jag gifwet eder, sä-

- stildt från them till eder arsyber utan want, på hwilken tr del, stolen J theraf uttaga en fläkt är, och på hwilken i goswa åt **SERRA**, tionde ok waret lagt. J stolen lär
27. delen af tionden. Swad eder henne at Presten Eleazar; gifwet är stolen J anse såsom skall utföra henne utom id återfrukt ur logan, samt win och låta slagta henne, i sin
28. och olja ifrån pressen; och ther- syn. Presten Eleazar skall före litaledes affstilla en goswa af hennes blod, med sitt sin at **SERRA**, af all eder ti- och theraf stänka sju gånger ende, som J emottagen af J emot Sörsamlingsstädet, Israels barn, och theraf gifwa låta i sin åsyn uppbränna then goswa, som **SERRA** ne tillita med hennes hud, tillhör, at Presten Aaron. Af blod och gorr. Sedan skall
29. allt, hwad eder blifwet gifwet, sten tåga ett stycke Cedert stolen J fränstilla hela then gos- J sop och en rosenröd träd, wan, som **SERRA** tillhör, kasta i elden, ther kon. upp- och thet bästa af allsamman nes. Therefter skall Pres
30. thertill helga. Säg och till Le- twåtta sina kläder, och bada witerna: sedan J således bort- kropp i watten, och sedan gifwet thet bästa therutaf, skall tillbaka in i lågret, och u thet öfriga af eder anses, så oren intill astone. Then,
31. som astomst från logan och pres- uppbrant kon, skall lit ale sen. J mågen åta theraf på alla twåtta sina kläder och bada ställen, J och the, som ård i kropp i watten, och wara edert hus, ty thet är eder lön, intill astone. Men en n för eder tjänst wid Sörsamlings- som är ren, skall upphämt
32. stället. Sedan J aflemnat thet stan efter kon, och lägga thet bästa therutaf, ådragen J eder, utanför lågret, på ett ställe, genom thet öfrigas nyttjande, är rent, att förwaras at J ingen skuld, ej heller försynden els barns menighet till reni J eder på thet, som Israels watten. Thetta är ett synde barn helgat, så att J therföre Then, som upphämtat affa
- skulle warda dödade. ter kon, skall twåtta sina kl och wara oren intill astone
- Thetta skall wara en e
19. **D**och **SERRA** talade till delig stadga för Israels 2. Thetta är then stadga och lag, och för främlingen, som w som **SERRA** budet, så San bland them. Then, som l sagt: tala till Israels barn, att mer wid någon död männi the hafwa till mig en rödlett ko,

tropp, blifwer ofen i sju dagar.
 12. Han skall låta rena sig på tredje
 och fjunde dagen med watten,
 och blifwer då ren, men låtet
 han icke rena sig på tredje och
 fjunde dagen, blifwer han icke
 13. ren. Swar och en, som kom-
 met wid någon dödd människas
 tropp, och icke låter rena sig,
 14. skall utrotas utur Israels
 stam; efter reningswatten icke
 blifwer stänkt på honom, är
 han doren; hans örenhet är ören
 15. som på honom. Dödd en mans
 hiffa uti ett tält, är lagen then-
 ne: hwat och en som gått in i
 tältet, och allt, hwad theruti
 är, förblifwer örent i sju da-
 16. gar. Swad läril, som är öp-
 på, och icke betäckt eller om-
 ändrat, blifwer örent. Så skall
 och hwat och en, som ute på
 marken, kommer wid någon i
 hiffslagen, eller djest dödd; el-
 17. ler wid dödd människas ben, el-
 ler wid någon graf, förblifwer
 den siffu dagar.
 18. Ut en sådan ören, tager man
 af the uppbrända syndoffrets
 19. ask, och håller the på kalkwattn
 20. uti läril. Sedan tager them,
 som den är, isbr och doppar
 21. the i watten, samt stänker the
 22. på låtet, och allt theri be-
 23. stänkt behag, och på the per-
 24. soner som theruti dro, och på
 25. som kommet wid dödd
 26. människas ben, eller wid nå-
 27. gons hiffslagen, eller djest dödd,

eller wid någon graf. Then som 19.
 ren är, skall stänka på then o-
 20. ren, tredje och fjunde dagen;
 då thenne blifwer renad på sju-
 21. de dagen, och sedan han twå-
 22. tåt sina kläder, och badat i
 23. watten, är han om astoneer all-
 24. deles ren. Men om then, som
 25. blifwit förökenad, icke låter re-
 26. na sig, skall han utrotas utur
 27. församlingen, efter han föro-
 28. kenat HERALDS helgedom;
 29. reningwatten är icke stänkt på
 30. honom; han är ören. Detta 21.
 31. skall vara eder en ewärdelig
 32. stadga. Then, som bestänkt nå-
 33. gon med reningswatten, skall
 34. twätta sina kläder, och then,
 35. som rört wid reningswatten,
 36. skall vara ören in till astoneer.
 37. Allt, hwad then örene rör wid,
 38. blifwer örent, och then person,
 39. som rört wid honom, skall wa-
 40. ra ören in till astoneer.

I första månaden som Israels
 barns hela menighet lit i 20.
 den 3m, och folket förblef en tid
 i Kades, hwarest Mirjam dog, och
 blef begrafwen. Men när watta 2.
 icke fanns för menigheten, försam-
 lade the sig emot Mose och Aaron.
 Folket trätte på Mose och sade: 3.
 O! att wi fätt dö, när wär 3.
 bröder dogo inför HERALD.
 Swärsöre hafwen I fört HER- 4.
 RALDS församling in i thenna
 öknem, at wi hätt skolt dö bort,
 wi och wät bestap? Och hwar 5.
 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18.

- förs hafwen. I fäst och utur Egypten, att låta och komma till thenna usla orten, hwarest intet kan fås, eller siton eller win, eller granatäple wäxer, och thes intet watten finnes att dricka.
6. Mose och Aaron gingo bort ifrån thet samlade folket, till ingången af församlingstålet och kastade sig ned på theras ansigte, och HERRENS Hårlighet uppenbarade sig för them. HERREN talade till
8. Mose och sade: Tag stafwen och församla menigheten, tu och Aaron, tin broder, och säger till klippan, som är för theras drögon, att hon gifwer fram sitt watten. Tu skall skaffa them watten ur klippan, och låts menigheten samt theras hofskap så dricka. Mose tog stafwen, som låg inför HERREN, såsom han befällt honom; och Mose tillika med Aaron församlade folket in mid klippan, och sade till them: Hörer I olydige. Elden wi och stole ur thenna klippan skaffa eder watten?
11. Mose lyfte och upp sin hand och slog klippan med sin staf twånne gånger, så mycket watten gief thes utur, så att menigheten och theras hofskap singo dricka.
12. Men till Mose och Aaron sade HERREN: Efter I icke trott på mig, så att I låten Israels barn se min helighet, stolen I icke så införa thenna menighet i thet land, som jag gifwet them. Thetta är trätwatten, hwarest Israels barn trätte emot HERREN, och han wifet de sin helighet ibland them.
- Theræfter sände Mose budskap från Kades til the Edomæres Konung, att säga honom: Så låtet tin broder Israel säga dig: Tu wet all then wedermäda, som träffat oss. Wäre fäder fore ned til Egypten, och wi bodde ther i många år. Egyptierne plagade oss och wära fäder, och wår wi ropade till HERREN, hörde han wår röst, och sände oss en ängel, som förde oss utur Egypten, så att wi nu äre här i Kades, en stad wid titt lands gränsof. Låt oss nu fara igenom titt land. Wi stolle hwarken stads ättar eller wår gårdar, eller dricka thet watten, som i inneslutna brunnar få waras, utan hålla oss på allmenna landswägen, och hwarken til höger eller wänster af wila, till thes wi hwarid öfwer titt lands gränsof. Wår the Edomæres Konung swarade: Tu skall icke fara genom mitt land; hwarest skall jag möta dig med swerd. Israels barn sade til honom: Wi wilje fara landswägen fram, och om wi för oss och wår hofskap tage af wättnet i titt land, att dricka, stolle wi betala thet; Wi wilje allenaft till fot gå thes nom. Men han swarade: Tu skal ingalunda fara härigenom. Så han gief ut emot them med hufull, och bewäphad hand. Wår

Edometne icke wille låta Israel, att fara genom theras lunds gränser, wel Israel thetfrån.

22. Hela Israels barns menighet bröt upp ifrån Kadis och kom till 23. berget Hor. På thetta berg, wid gränsen af the Edometers land, talade HERREN till Mose och Aaron och sade: Aaron måste samlas till sitt folk, ty han får icke komma in i thet land, som jag hafwer gifwit Israels barn, efter J woren mitt ord olydigt wid triskewattnet. Tag Aaron och Eleazar hans son med dig upp på thetta berget Hor, och aflåd Aaron hans Prestersliga kläder, och klåd them på Eleazar, hans son. Ty Aaron skall nu samlas till sitt folk och lifswa ther död. Mose gjorde så, som HERREN befalt. The gingo upp på berget Hor, i hela menighetens åsyn. Mose aflådde Aaron hans Prestersliga kläder och klåd- de them på Eleazar, hans son; och efter Aaron wies ther död på bergspitsen. Mose och Eleazar gingo ned af berget, och då hela menigheten såg, att Aaron war död, kringto allt Israels hus honom i sju dagar.

När Cananittiske Konungen i Akad, som bodde fäder ut, såg, att Israel antom, efter thet hemtad Kunskap, stridde han mot Israel, och tog några af dem till fånga. Då gjorde Israel HERREN ett löfte och sade: Om

tu gifwer thetta folket i min hand, skall jag till spillo gifwa theras kläder. Och HERREN hörde Israels röst, så att Han gaf them the Cananiter. Israels barn gafwo så them och theras kläder till spillo, och kallade then orten Horma.

Ifrån berget Hor bröto the upp till then wägen, som går åt ridda hafwet, på thet the flulle komma omkring the Edometers land. På thesna wägen ledfade folket, och sade till Gud och Mose: Swarfsöre förden J of utur Egypten, att dö i thesna ånen? Här är hwarken bröd eller watten. Of wämjes wid thesna lösa maten. Då låt HERREN komma öfwer folket ormar af thet slaget, som kallas Saraph, hwilke beto folket, så att många blefwo döde i Israel. Folket gick förthenfull till Mose och sade: Wi hafwe syndat, i thet wi talat emot HERREN och emot dig. Bed HERREN att han hafwer bort ifrån of ormarna. Mose bad HERREN för folket, och HERREN sade till Mose: Låt göra dig en sådan orm, och sätta honom på en hög stång; hwat och en som blifwit biten, och ser på honom, skall blifwa wid lif. Mose låt göra en orm af koppar och sätta honom på en hög stång. Och thet skedde, när någon wardt ormbiten, och såg på kopparormen, blef han wid lif.

Ther

10. Therifrån bröto Israets barn
 11. upp och lågrade sig i Oboth. Ifrån Oboth bröto the up och lågrade sig uti Jie Albarim, i öknerna, som är gent emot Moab öfver
 12. stet ut. Therifrån bröto the upp och lågrade sig i dalen Sared.
 13. Therifrån bröto the upp, och lågrade sig på thenna Adan om Arnon, som ligger i öknerna och går fram ifrån the Amoreers gräns. Ty Arnon är gränsen emellan the Moabiter och
 14. Amoreer. Therföre såges jemväl i boken om HERMANS strider: Mahab i Supha, och bäcken i
 15. Arnon, och källan till bäcken, som böjer sig, the Ar ligger, och går fram wid Moabs gräns.
 16. Therifrån kommo the till Beera. Thet är then brunnen om hwilken HERREN sade till Mose: församla folket, jag will här gifwa them watten. Då söng Israel thenna sången.
 Kom fram, Brunn, sjunger honom til mötes.
 18. En brunn, som förstar lättit upptaga,
 Och the adle i folket lättit gräfwat,
 Jämte Lagstiftaren med the ras staswar.
 19. Ut öknerna kommo the till Mattana; ifrån Mattana till Nahaliel, och
 20. ifrån Nahaliel till Bamoth. Ifrån Bamoth till dalen på Moabs mark wid högden af Pisga, som walter emot öknerna.
 21. Härifrån sände Israel ut bodskap till Sihon, the Amoreers Konung, att säga honom: Du fara genom mitt land. Du le icke afwika in på åkrar, wotngårdar, icke heller drick watten, som i inneslutna bult förwaras. På allmenna wägen stole wi fara, til wi hännit öfwer ditt land för. Men Sihon tillstodde Israel att fara genom sitt land för, utan förklarade, att han och gick emot Israel i öknerna när han kommet till Jahz gynste han anfälla them. Israel slog honom med swerd och intog hans land, ifrån intill Jabok och till the Amoreers gräns; ty thenne warden bewarad. Således intog Israel the Amoreers städer, och sig ned i them; i Hesbon och omkring liggande platser. Den Hesbon hörde Sihon, Amoreers Konung till. Han krög med en förtut warans abns Konung intaget ifrån allt hans land intill Arnon. Före såga Skalderna:
 Går in i Hesbon,
 Sihons stad byggd
 befästes.
 Tid går ut ut Hesbon
 En låga ut Sihon.
 Som förtär Ar i
 Och them, som honons högder.
 We tig, Moab.
 Tu äst förgånget, t mos folk.

1. **Thet** hafwer låtet sina söner blifwa flyktingar
 Och sina döttrar fångna för Sibon, the Amoreers Konung.
2. **Wi** hafwe nedstutit them, Sesbon är förloradt, ända till Dibon.
3. **Wi** hafwe förstört them ända till Tophah.
4. **Eld** war ända till Medeba.
5. **Sålledes** satte Israel sig ned i the Amoreers land.
6. **Mose** sände ock ut, att skaffa kunskap om Jaeser. The intogo the omkringliggande platser, och utdreswo Amoreerna, som the bodde i Sedan wände the om och gingo upp till Basan. **Dj**, Konungen i Basan, gick ut emot them, han och allt hans folk, till att strida i Gari. **Men HERREN** sade till Mose: frukta tig icke för honom, ty jag hafwer gifwet honom i the hand, och allt hans folk och hans land, och tu skall göra med honom; såsom tu gjort med Sibon the Amoreers Konung, som bodde i Sesbon. **The** slogo honom, hans söner, och allt hans folk, till thes att ingen ända war igen, och intogo hans land.
7. **Sedan** bedro Israels barn upp, och lågrade sig på Moabiska fälten, wid thenna sidan om Sedan; gent öfwer Jericho.
8. **Nu** Balak, Zipors son, såg att Israel hade gjort the öfver, och när Moabiterne försträcktes för ett så manstarkt folk, samt grufwade sig för Israels barn; sade Moabiterne till the Äldsta i Midian: nu förtår thenna hopen allt hwad omkring oss är, såsom en ore uppåter gröddan i marken. **Therför** sände Balak Zipors son, som på then tiden war the Moabiters Konung, bodskap till Bileam Beors son, till Petor, som ligger wid Euphrat, the han bodde, att kalla honom och säga: **Si**, ett folk, som gått utur Egypten, öfvertäcker landet, så widt man ser, och hafwer nu sitt läger gent emot mig. **Så** kom nu och förbanna mig thetta folk, emedan thet är starkare än jag. **Torde** hända, att jag då kan slå thet, och bortdrifwa thet ur landet. **Ty** jag wet, att hwilken tu wälsignar, han är wälsignad, och hwilken tu förbannar, han är förbannad. **The** Äldste i Moab och Midian foro äfstad, hafwande med sig spådoms lönen, och kommo till Bileam, och berättade honom hwad Balak sagt. **Han** swarade them: **Blifwer** här öfwer natten, så will jag gifwa eder swar, såsom **HERREN** warder till mig talande. **Så** blefwo the Moabiters Förstar qwar hos Bileam.
9. **Gud** kom ock till Bileam och sade: **Swilke** äro these männer, som tu hafwer hos dig? **Bileam** sade till Gud: **Balak**, Zipors son, the Moabiters Konung, hafwer sändt

- sändt them till mig, och låtet
11. säga: Si, thet folk, som gått utur Egypten, öfvertäcker landet, så widt man ser. Kom tu och förbanna mig thet, torde hända, att jag då kan öfverwinna thet i strid, och bortdrifwa thet.
12. Men Gud sade till Bileam: Tu skall icke gå med them, tu skall icke förbanna thet folket, ty thet
13. är wälsignadt. När då Bileam stigit upp om morgonen, sade han till Balaks Förstar: farer I hem till edert land; **HERRE** tillstodder mig icke att följa med eder. Moabs Förstar gästade sig förthenstull på wägen och kommo igen till Balak och sade: Bileam wille icke följa med oss.
15. Balak utfände åter igen andra Förstar, flera och ypperligare, än the förra. These kommo till Bileam, och sade till honom: Så säger Balak, Dipors son: Lätt ingen ting hindra dig ifrån att resa
17. till mig. Jag will högeligen ära dig, och allt hwad tu begär af mig, skall jag göra. Kom nu, förbanna mig thetta folket.
18. Bileam svarade och sade till Balaks tjänare: om än Balak gästade mig sitt hela hus, fullt med silfwer och guld, kan jag dock icke gå ifrån **HERRE**s min Guds ord, att göra hwarken litet eller stort. Blifwer I förthenstull nu litaledes hos mig, öfwer natten, att jag må få weta, hwad **HERRE** än widhare warder till mig talande.
- Gud kom också till Bileam om ten och sade till honom: Äro nerne komne till dig, att till dig, så stätt up och far them; men icke skall tu göra got annat, än thet, som jag ber till dig talande.
- När då Bileam stigit up morgonen, sadlade han sin och for bort med Moabs Förstar. Men Guds wrede upständes öfwer, att han reste bort, och **HERRE**s ängel ställte sig i u att göra honom motstånd. Han red på sin åsna och hade t sina tjänare med sig. Åsnan såg **HERRE**s ängel stå igen med utdragit swerd i hwel utaf wägen och gick in på ten: hwarföre Bileam slog i på thet hon skulle gå rätta i. Då ställte sig **HERRE**s uti en smal wäg emellan wägar, gårdade på båda sidor. Han trängde sig åsnan, som såg **HERRE**s ängel, in mot gård den, och klämde foten på Bileam emot gårdesgården; hwarföre slog henne ännu mer. Och när **HERRE**s ängel än ytterligare te sig, thet wägen war så smal, att man hwarken till höger wänster kunde afwika, lade åsnan, som såg **HERRE**s ängel, ned på fötterna under Bileam, hwarföre han wredgades och åsnan med läppen. Då öfwer **HERRE** åsnans mun, att han sade till Bileam: Swad h

jag gjort dig, att tu så slaget mig, nu tre gånger? Bileam svarade åsna: tu hafwer så ofta förtretat mig: hade jag swerd i min hand, så wist som jag skulle nu dräpa dig. Åsna sode åter till Bileam: är icke jag tin åsna, på hwilken tu warit wan att rida, allt till thenna tid, hafwer jag någonsin tillförene gjort dig något sådant? Han svarade: nej. I thet samma låt så HERMANS ångell stå i wägen med utdraget swerd i handen. Då bugade han sig, och kastade sig ned till jorden, på sitt ansigte. Och HERMANS ångell sade till honom: Swarföre hafwer tu slagit tin åsna nu trenne gånger? Si jag hafwer gått ut, att stå dig emot; thenna wägen är förberfwelig inför mig. Åsna såg mig och wet undan för mig, trenne gånger; therest hon icke wilit undan för mig, hade jag redan slagit dig ihjäl, och låtet henne lefwa. Bileam svarade HERMANS ångell: Jag hafwer syndat: jag wiste icke, att tu hade ställt dig emot mig uti wägen; och tycker tu thet illa wärs, will jag wända om igen. HERMANS ångell sode till Bileam: Jar med männaerna; thet endast, som jag warit talande till dig, skall tu tala. Så följde Bileam med Baals Gjöfvar.

Och när Balak hörde, att Bileam antom, for han ut att mda honom i then yttersta the Moabiters gränsestad, som ligger wid Arnon. Balak sade till Bileam: Swarföre jag icke en gång förut såndt till dig, att kalla dig, hwarföre kom tu icke då till mig; skulle wäl jag icke kunna tillfyllest hedra dig? Bileam svarade Balak: Si jag hafwer nu kommet till dig; men huru kan jag tala något af mig sjelf? Thet allena, som Gud lägger mig i munnen, måste jag tala. Då gick Bileam med Balak, och the kommo till Kiriat Hysoth. Ther lått Balak slagta oxar och smårre boskap, och sände till Bileam och the Gjöfvar som med honom woro. Morgonen thestefter tog Balak Bileam med sig, och förde honom upp på Baals högder hwarifrån han besåg hela folket.

Så sode Bileam till Balak: Låt bygga åt mig här sju altare, och stäffa mig hit sju stutar, och sju wädrar. Thetta gjorde Balak, såsom Bileam begärt, och the offrade en stut och en wädr på hwort altare. Bileam sade ock till Balak: Blif tu qwarstående wid ditt brännoffer, medan jag går bort. Torde hända, att HERMANS kommer emot mig, och hwad han då låter mig weta, skall jag gifwa dig tillkänna. Han gick strax bort på en öppen högd och Gud kom emot

- emot Bileam, som då sade till Ho-
4. nom: Sju altare hafwer jag till-
redt, och offrat en stut och en
5. wädur på hwart altare. Då lade
HERREN ordet i Bileams mun
6. och sade: Gack till Balak igen,
och så skall tu tala. Han gick
till Balak igen, och fann honom
qwarstående wid sitt brännoffer,
tillika med alla Moabs Förstar.
7. Han begynte då sitt tal och sade:
Ifrån Atram lått Balak, Mo-
abs Konung, hemta mig,
Ifrån the österländska bergen.
Kom, förbanna mig Jacob,
Och kom, tala ondt emot Israel.
8. Suru skall jag förbanna then,
som Gud icke förbannat?
Suru skall jag tala ondt emot
then, emot hwilken HER-
REN intet ondt talat?
9. Ifrån bergens spits ser jag ho-
nom?
Och ifrån högarna stådar jag
honom.
Si ett folk, som warder boen-
de för sig sjelft,
Och bland andra folkslag icke
skall inberäknas.
10. Hwilken räknar Jacob, så o-
räkneligt som stoftet,
Och antalet på fjerdedelen af
Israel?
O! att jag doge, såsom the
rättfärdige,
Och min ändalykt blefwe så-
som theras.
11. Då sade Balak till Bileam: Swad
gör tu mig? jag hafwer låtet
hemta dig, att tu skulle förban-
na mina öwänner, och si tu haf-
- wer wälsignat. Bileam swara
sade: Skall jag icke hålla mig
att tala thet, som HERREN
lägger mig i munnen? Wal-
de till honom: Kom nu med
till ett annat ställe, hwat
tu må se folket. Tu skal
dast få se en del theraf,
icke hela folket tillsammans:
banna mig thet therifran.
tog och Bileam med sig till
plan, på spitsen af Pisga, lå
bygga sju altare, och offra
stut och en wädur på hwart
re. Bileam sade till Balak:
här qwarstående wid titt b-
offer, medan jag går titt
Och HERREN kom emot
am, lade honom ordet i m-
och sade: Gack till Balak
och så skall tu tala. Han
igen till Balak, och fann
qwarstående wid sitt brännoffer
lika med Moabs Förstar.
frågade honom: Swad ha-
HERREN talat? Då be-
han sitt tal och sade:
Statt upp, Balak, och
Gif noga aktning på mi
Sipors son.
Gud är icke människa, att
skulle ljuga,
Eller människas son, att
nom något skulle ånge
Skulle Han säga, och icke
Skulle Han tala och icke
la thet?
Si, wälsignelse hafwer
emottaget,
Han hafwer wälsignat; id
jag afwända thet.

Man måtter ingen möda i
 Jacob,
 Och ser ingen olycka i Israel.
SERRETT hans Gud är
 med honom,
 Eldjerp är hos honom öf-
 wer Konungen.
 Gud förde them utur E-
 gypten.
 Hans löpp är såsom en wild
 Uroxes.
 Ingen spådom förstår nå-
 got emot Jacob.
 Och ingen spådomslön emot
 Israel.
 Wid thenna tid skall sägas
 till Jacob och Israel:
 Swad hafwer icke Gud gjort!
 Si ett folk, som warde upp-
 stigande såsom en Lejinnä,
 Och skall uppresas sig såsom
 ett Lejon.
 Thet skall icke lägga sig, förr-
 än thet fördrätt rof,
 Och förrän thet druckit the
 slagnas blod.
 Då sade Balak till Bileam: Tu
 skall hwarken förbanna eller väl-
 signa them. Bileam swarade och
 sade till Balak. Swer jag icke
 redan sagt dig: Allt hwad **SER-**
RETT warder talande till mig,
 thet måste jag göra. Balak sade
 åter till Bileam: Kom nu, jag
 will taga dig med mig till ett
 annat ställe, torde handa, thet
 du önskar. Bileam
 önskar Gud, att tu thet för-
 bannas dem. Balak tog dock
 Bileam med sig på spitsen af Peor,
 och ställde emot öknens. Ther sade

Bileam till Balak. Låt bygga åt
 mig här sju altare, och stäffa
 mig hit sju stutar och sju wäd-
 rar. Balak gjorde, såsom Bileam 30.
 begärd, och offrade en slut och en
 wädur på hwart altare.

När nu Bileam såg thet wara
SERRETT behagligt, att
 wälsigna Israel, gif han icke
 bort, såsom tillsärene, att winna
 spådomslönnen, utan wände sitt an-
 sigte rätt emot öknens; och när han
 upplyste sina ögon och såg Israel
 liggande efter theras fågter, kom
 Guds Ande öfwer honom, att han
 begynte sitt tal och sade:

Så säger Bileam, Beors son,
 Then man, hwilkens ögon ä-
 ro öppnade,
 Så säger then, som hörer 4.
 Guds tal,
 Som ser then Allsmågtigas
 uppenbarelse,
 Som, då han nedfaller, får
 klart seende ögon.
 Suru stöna äro tina tält, 5.
 Jacob,
 Tine boningar, Israel;
 Såsom bäcker i dalarna, äro 6.
 the widsträckt,
 Såsom örtegårdar wid floder,
 Såsom Aloe, hwilket **SER-**
RETT planterat,
 Såsom Cederted wid watten.
 Watten skall flyta ur hans 7.
 Ambar,
 Och hans efterkommande blif-
 wa såsom starkt watten.
 S 3 Sans

sina fiender,
 Och förkroka thetas ben,
 Och med sina pilar sönder
 bråta.
 9. San böjer fötterna under sig,
 han nedslägger sig såsom
 Lejon och Lejinna,
 Swilken skulle twinga ho-
 nom att stå upp igen?
 Wälsignade wære the, som
 dig wälsigna,
 Men förbannade the, som
 dig förbanna.
 10. Då uppstādes Balaks wrede öf-
 wer Bileam; han slog tillsammans
 händerna, och sade till honom: att
 förbanna mina owänner hafwer
 jag kallat dig, och si tu hafwer
 wälsignat, nu trenne gånger.
 11. Far tin wdg förthen skull till tin
 hemort. Jag tänkte göra dig
 stor ära, men jag finner, att
 HERREI förtaget dig then
 12. Aran. Bileam swarade Balak:

Then mar
 ro öpp
 Så säger
 Guds
 Som wet
 Som ser
 uppen
 Som, så
 klart
 Jag ser
 annu
 Jag så
 är id
 En stj
 Jacc
 Och en
 Hra
 Som si
 abs
 Och för
 Thet si
 blifw
 Thet si
 ma

20. När han såg Guds tjenerna så-
lade han och sade:
Förstlingen af folket är A-
malet:
Men hans åndalykt är un-
dergång.
21. När han såg Reniterna, talade
han och sade:
Matturit är tin boning,
Ett näste är satt i klippan;
22. Men Kain skall blifwa för-
bränd,
Suru långt bort skall icke As-
sur föra dig fången?
23. Ås ytterligare talade han och sade:
Ach! hwitken är som kan under-
stå
Swad Gud öfwer honom be-
slutet?
24. The, som utgå från Chittim,
Stola förödmjuka Assur, och
förödmjuka Eber;
Men han skall och till slut
förgås.
25. Therefter stod Bileam upp, och
for bort till att resa till sitt land i-
gen. Balak for och likaledes sin väg.

Folen är evigt, och thet HER-
RENS brinnande woode med
återvända ifrån Israel. Mose
sade och till Domarna i Israel:
Dräpe hwar och en the män,
som under honom tyda, och som
hället sig till Baal Peor. Och
si, en man af Israels barn kom
och förde med sig till sina bröder en
Midianitisk qwina, och lät Mose
samt hela Israels barns menighet
se thet, medan the grek, vid in-
gången till församlingstället. Och
Pinehas, son af Eleazar, Presten
Aarons son, jemwät såg thetta, slog
han upp ur menigheten, tog ett
spjut i handen, och gick in öfver
thet Israelitiska mannen i tältet,
och igenomstod them båda två,
thet Israelitiska mannen och qwin-
nan i hennes buk. Så blef plågan
afwänd ifrån Israels barn, sedan
fyra och tjugu tusende genom the-
na plågan blifwet dödade.

Och HERREN talade till
Mose och sade: Pinehas, son af
Eleazar, Presten Aarons son,
hafwer afwändt min woode in-
från Israels barn, therigenom
att han hafst nit för mig bland
thet, så att jag i mitt nit icke
gjorde ånda på Israels barn.
Säg förthenstall: nu gifwer jag
honom mitt förband till be-
ning. Med honom och hans ef-
terkommande skall förbundet war-
ra om ewardeligt Prästerkap,
för thet han hade nit för sin
Gud och försnade Israels barn.

Men när Israel bodde i Sit-
tim, begynte folket bola med
the Moabiters döstrar. Thessa bö-
de folket till thetas Gudars offer,
och att folket åt och kastade sig ned
för thetas Gudar, och Israel höll
sig till Baal Peor. Therefter upp-
stod HERREN woode öfwer
Israel; så att HERREN sade till
Mose: Säg alla höfwidsmän
för folket, och häng them
upp för HERREN, medan

17. Mose och sade: Anfall ~~dem~~ ~~dem~~ upp, emot
 18. ~~dem~~ och drap: them; ty the ~~dem~~ öppnade si
 hufvud på: fiendligt och listigt ~~dem~~ hopen ödda
 19. sätt bedragat eder, genom Peor ~~dem~~ de the tvåh
 och Coabi, theas syster, then ~~dem~~ och blefwo
 Moabitiske Särstens dotter, som ~~dem~~ Korahs ba
 blif ihjälslagen på plågobageni ~~dem~~ Simea
 20. för Peors skull. ~~dem~~ ras slåger
- Cap. 26. Sedan thessa plåga war förbi, ~~dem~~ muelters si
 26. talade HERREN till Mo: ~~dem~~ mini:ers si
 se och Eleazar, Presten Arons son, ~~dem~~ chiniters si
 2. och sade: Tager summan af hela ~~dem~~ rahiters si
 Israels barns menighet, ifrån ~~dem~~ liters slåg
 tjugu års alder, och therutöf- ~~dem~~ meoniters
 3. wer, efter theas faders hus, ~~dem~~ råknade si
 alla som duga att gå ut till ~~dem~~ tvåhundra
 strids i Israël. Mose och Pre- ~~dem~~ Sads
 sten Eleazar talade förthenfall med ~~dem~~ woro af
 them på Moabitiska fälten mid Jor- ~~dem~~ slägt; af
 dan, gent öfwer Jericho, och sade: ~~dem~~ slägt; af
 4. Ifrån tjugu års alder och the: ~~dem~~ af Dni,
 utöfwer sola alle räkna, såsom ~~dem~~ the Criten
 HERREN redan förut befallt

20. Mose söner, efter theas släkter; of Sela, the Selaniters släkt; of Perez, the Pereziters släkt; of 21. Serah, the Serahiters släkt. Perez söner woro; af Hebron, the Hebroniters släkt; af Hamul, the 22. Hamuliters släkt. These woro Juda släkter; och the i them räknade, sex och sjutio tusende och femhundrade.

23. Issachars söner, efter theas släkter, woro af Thola, the Tholaiters släkt; af Phua, the Phua 24. walters släkt; af Jasub; the Jasubiters släkt; af Simron, the Simroniters släkt. These woro Issachars släkter, och the i them räknade, fyra och sextio tusende och arhundrade.

25. Zebulons söner efter theas släkter, woro af Sered, the Serediters släkt; of Elon, the Elaniters släkt; of Jahleel, the Jahleeliters släkt. These woro the Zebuloniters släkter, och the i them räknade, sextio tusende och femhundrade.

26. Josefs söner, efter theas släkter, woro Manasse och Ephraim. Manasses söner woro af Machir, the Machiriters släkt; af Gilead, the Gileaditers släkt; af Machir, the Machiriters släkt; af Gilead, the Gileaditers släkt; af Aser, the Aseriters släkt; af Nafthali, the Nafthaliters släkt; of Simeon, the Simeoniters släkt; of Gerar, the Gerariters släkt; af Simeon, the Simeoniters släkt; af Gerar, the Gerariters släkt. Men Simeons söner, Zelaphehad, hade in-

ga söner, utan dottrar; hwilka hette; Dabeha, Noa, Hogla, Milca och Thirza. These woro Manasse 34. släkter, och the i them räknade två och femtio tusende och sjuhundrade.

Ephraims söner, efter theas 35. släkter, woro af Suthelah the Suthelahiters släkt; af Becher, the Becheriters släkt; af Zahan, the Zahaniters släkt; af Suthelachs 36. son, Eran, war the Eraniters släkt. These woro Ephraims söners släkter, och the i them räknade två och tressio tusende och femhundrade. These woro Josefs söner, efter theas släkter.

Benjamins söner, efter theas 38. släkter woro af Bela, the Belaiters släkt; af Ushel, the Usheliters släkt; af Uthiram, the Uthiramiters släkt; af Sufham, the Sufhamiters släkt; af Sufham, the Sufhamiters släkt; of Bela söner, Urd 40. och Naaman, the Urditers och Naamiters släkter. These woro Benjamin 41. söner, efter theas släkter, och the i them räknade, fem och fyrtio tusende och sexhundrade.

Dans söner, efter theas släkter, 42. woro af Suham, the Suhamiters släkt. These woro Dans söner, nämligen alla Suhamiternas 43. släkter, och the i them räknade, fyra och sextio tusende och fyrahundrade.

Asers barn, efter theas släkter, 44. woro af Jimna, the Jimniters släkt; af Jiswi, the Jiswiters släkt; af Beria, the Berediters släkt;

- geeliters slägt; af Guni, tye
 49. niters slägt; af Jeger, the Jeger,
 riters slägt; af Sillem, the Sillem,
 50. niters slägt. Thefa woro Naph-
 tali slägter, och the i them. räknade,
 fem och fyratio tusende och fy-
 ra hundra.
51. Summan af Israels barn, som
 blifwit räknade, war sexhundra
 och ett tusende, sjuhundra och
 trettio.
52. Och HERREN talade till Mo-
 se och sade: At thesa skall Land-
 det skiftas till arfs, efter an-
 54. talet af personerna. At en tal-
 ritare slägt skall tu gifwa större
 re arfwedel, och at en mindre
 skall tu gifwa mindre arfwedel;
 efter antalet af the räknade skall
 hwar och en slägt få sin arfwe-
 55. del. Dock skall landet skiftas
 genom lott; efter namnen af
 theras faders stammar skola the
 56. arfwa. Igenom lott skall arf-
- ...
 Abihu, Ele-
 Nadab och
 tā the fram-
 för HERREN
 som blefwo
 tjugu tusent
 person, ifrå
 the rubens-
 del gafs the
 blefwo the
 els barn in-
 Thefa d-
 nade, tā 2
 gar, räknade
 bitiska skiter
 wer Jerichy
 ingen of the
 de, tā Mo-
 nade Isra-
 2y HERREN
 att the sk-
 en enda af
 utan Cale-

namn Mahela, Noa, Hogla, Milca och Thirza, gingo fram och stälte sig inför Mose, Presten Eleazar, the förnämsta och hela menigheten, wid ingången till Församlingståttet och sade: Vår fader blef dödd i öknen, icke ibland then hopen, som satte sig upp emot **SEKRETT**, i Korabs upplopp, utan för thet han alltså syndat. Han hade inga söner. Swarföre skall vår faders namn utgå utur hans slägt, fast da han icke hade någon son? Om oss arfwējord ibland vår faders bröder. Mose framställde thetas sak inför **HERREN**.
 6. Och **HERREN** svarade Mose och sade: Swad Delaphehads dötte, är begära, är billigt. Tu skall gifwa them arfwējord ibland thetas faders bröder, och låta thetas faders arfwedel them tillfalla. Och till Israels barn skall du tala och säga: om någon dör utan att lemna son efter sig, stolen I låta hans arfwējord tillfalla hans dotter. Saffwer han ingen dotter, stolen I gifwa hans arfwējord åt hans broder. Saffwer han icke har någon broder, stolen I gifwa hans arfwējord åt hans närmste bröder. Saffwer icke heller hans fader någon broder, stolen I gifwa hans arfwējord åt hans närmste frände i hans slägt. Och thetta skall gälla för Israels barn en stad,

gad rätt, såsom **SEKRETT** befällt Mose.

Och **HERREN** sade till Mose: Stig upp på berget Abarim, som här ligger, och bese landet, hwilket jag gifwet Israels barn. Sedan tu besett thet, skall du samlas till ditt folk, såsom Aaron tin broder blifwet samlad; efter I woren mitt ord lydige i öknen Sin, wid menighetens tråta, och icke låten se min belighet, wid wättnet, för thetas ögon. Thet war trätowattnet wid Kades, i öknen Sin. Då talade Mose till **HERREN** och sade: **SEKRETT** Gud, af hwilken allt lödt lif hafwer, satte nu sjelf en man öfwer menigheten, som för them både ingår och utgår, och allestädes leder them, att **SEKRETT**s menighet icke blifwer såsom får utan herde. **HERREN** svarade Mose: Tag dig Josua Nun son, en behjertad man, lägg dina händer på honom, och ställ honom inför Presten Eleazar och hela menigheten, att tu i ämbetet insätter honom för thetas ögon. Tu skall meddela honom utaf then magt och myndighet, hwilken tu haft, på thet hela Israels barns menighet må lyda honom. Han skall ställa sig inför Presten Eleazar, som skall fråga för honom inför **SEKRETT**, genom Urim, på sätt som förordnad är. Efter hans ord

stola the utgå och efter hans ord
 stola the ingå, han och alla Is-
 raelis barn med honom och he-
 22. la menigheten. Mose gjorde så,
 som HERRN befällt honom. Han
 tog Josua, ställte honom inför Pre-
 sten Eleazar, och hela menigheten,
 23. samt lade sina händer på honom, och
 infatte honom i ämbetet, såsom HERRN
 hade talat genom Mose.

Cap. 28. **D** HERRN talade till Mo-
 se och sade: Befall Isra-
 2. els barn och säg till them: mitt
 offer, min spis, som i eld för-
 tåras bör, till mitt välbehag,
 stolen J iaktaga, så att J fram-
 bären thet inför mig, på thes
 3. bestämda tid. Tu skall säga till
 them: thetta är hwar J stolen
 frambära inför HERRN, att
 i eld förtåras: tvåanne årsgam-
 la får, utan want, på hwar-
 je dag, till ständigt brännoffer;
 4. thet ena om morgonen, och thet
 andra, sedan solen gått ned,
 5. och innan natten börjats, thet
 till ett tiondedels Epha fina-
 ste mjöl till spisoffer, blandadt
 med ett fjerdedels Sin stött ol-
 6. ja. Thet är thet ständiga bränn-
 offer, som bles inrättadt på Si-
 nai berg, att i eld förtåras, till
 HERRNS välbehag; jämte
 7. thes drickoffer, ett fjerdedels Sin
 till thet ena säret, som i Selge-
 domen bör af bästa win utgjutas
 8. inför HERRN. Thet andra sä-
 ret skall tu offra, sedan solen gått
 ned, och innan natten börjats,

samt lika spisoffer, och drickoffer,
 som om morgonen, at i eld förtå-
 ras till HERRNS välbehag.
 Men på sabbatsdagen sto-
 9. la tvåanne årsgamla får utan
 want offras, jämte två tionde-
 delar finaste mjöl, blandadt med
 olja, till spisoffer, och thes drick-
 offer. Thet är brännoffret på
 10. hwar och en sabbath, utöfwer
 thet ständiga brännoffret med
 thes drickoffer.

På första dagen af edra Tjuga
 månader, stolen J, till bränn-
 offer inför HERRN, frans-
 hafwa två stutar af boskapen,
 en wädur, sju årsgamla får ut-
 12. tan want, och tre tiondedelar
 finaste mjöl, blandadt med olja,
 till spisoffer, wid hwarthera stu-
 ten; två tiondedelar finaste mjöl,
 blandadt med olja, till spisoffer
 wid wäduren; och en tiondedel
 finaste mjöl, blandadt med olja,
 till spisoffer wid hwarthera stu-
 ret. Thet är ett brännoffer, som
 i eld förtåras bör till HERRNS
 13. välbehag. Drickoffret
 therwid stola wara ett halft Sin
 win, wid hwarthera stuten, och
 tredjedels Sin wid wäduren, och
 ett fjerdedels Sin wid hwarthera
 14. säret. Thetta är brännoffret
 på hwarje Tjuga månad, året igen-
 15. nom. Till syndoffer inför HERRN
 skall offras en böck, utöfwer
 thet ständiga brännoffer,
 och thes drickoffer.

J första månaden på sabbat

17. I den femte dagen i månaden, på
 17. På söndagen inför **SEKXVII**. På
 femtonde dagen i samma må-
 nad är sögtid. I sju dagar
 18. skall offeradt bröd ätas. På
 första dagen skall förkunnas,
 att han är helig. Intet tjän-
 stearbete skolen I då fördrätta.
 19. I skolen framhafwa till bedn-
 offer, att i eld fördras, inför
SEKXVIII, två stutar af bo-
 stapen, en waddur, och sju års-
 20. gamla får utan want, tillika med
 theras spisoffer, sinaste mjöl,
 blandadt med olja, tre tionder-
 21. delar till hwarthens stuten, två
 tiondedelar till wadduren, och en
 tiondedel till hwarthens af the
 22. sju fåren, samt en bod till synd-
 offer, att försona eder. I so-
 23. lva offera thetta, utoffret thet
 ständiga brännoffret, som hwar-
 24. dag morgon bör fördrättas. Så
 skal skolen I offera på hwar-
 25. dag af the sju. Thet är en
 offer, som i eld fördras bör till
SEKXIX wälbehag, utoff-
 26. ret thet ständiga brännoffret och
 thet drickoffer. På sjunde da-
 27. gen skall bland eder förkunnas,
 att han är helig; intet tjänste-
 28. arbete skolen I då fördrätta.
 29. På förtullings-dagen, då I
 skolen nytt spisoffer inför
SEKXX, sedan edra wador
 30. samledna, skall ibland eder
 förkunnas, att han är helig,
 och intet tjänstearbete skolen I
 31. då fördrätta. I skolen framhafwa
 offer till **SEKXXI**

wälbehag, nämligen två stutar
 af bostapen, en waddur, sju års-
 gamla får, tillika med theras
 22. spisoffer, sinaste mjöl, blandadt
 med olja, tre tiondedelar till
 hwarthens stuten, två tionder-
 23. delar till wadduren, och en tion-
 24. dedel till hwarthens af the sju
 25. fåren, samt en bod till att lå-
 26. ta försona eder. I skolen off-
 27. ra thessa, förutan thet ständi-
 ga brännoffret, och thet spis-
 28. offer. The skola wars utan want,
 och offeras tillika med theras
 29. drickoffer.

I sjunde månaden, på första
 29. dagen i månaden, skall bland
 eder förkunnas, att han är he-
 lig. Intet tjänstearbete skolen
 I då fördrätta; thet skall wara
 30. eder en basune sögtid. I so-
 31. lva offera brännoffer till **SEK-
 XXII** wälbehag, nämligen en
 stut af bostapen, en waddur, sju
 32. års gamla får utan want, tilli-
 33. ka med theras spisoffer af si-
 34. naste mjöl, blandadt med olja,
 35. tre tiondedelar till stuten, två
 36. tiondedelar till wadduren, och en
 tiondedel till hwarthens af the
 37. sju fåren, samt en bod till synd-
 offer, att låta försona eder; för-
 utan Thymånads brännoffret,
 38. med thet spisoffer och thet stän-
 dige brännoffret, med thet spis-
 offer, samt theras drickoffer,
 39. efter som förordnadt om them
 40. i **SEKXXIII**

- är, att i eld förtäras till **HER-
RATS** välbehag.
7. På tionde dagen i samma fjunde månad, skall bland eder förkunnas, att han är helig.
8. I skolen så fasta, och intet fördrätta något arbete. I skolen framhafwa brännoffer till **HERRATS** välbehag, nämligen en stut af bostapen, en wäddur, sju arsgamla får utan want, tillika med theras spisoffer, finaste mjöl, blandadt med olja, tre tiondedelar till stuten, två tiondedelar till wädduren, och en tiondedel till hwarthera af the sju fåren, samt en bock till syndoffer, för utan Guds sonings Gøgtidens syndoffer, och thet ständiga brännoffret, med thes spisoffer och theras drickoffer.
12. På femtonde dagen i fjunde månaden, skall också bland eder förkunnas, att han är helig; intet tjänstearbete skolen i så fördrätta, utan hålla högtid inför **HERRAT**, i sju dagar.
13. I skolen framhafwa brännoffer, att i eld förtäras, till **HERRATS** välbehag, nämligen tretton stutar af bostapen, två wäddrar, fjorton arsgamla får, utan want, tillika med theras spisoffer, finaste mjöl, blandadt med olja, tre tiondedelar till hwarthera af the tretton stutar, två tiondedelar till hwarthera af the två wäddrar, och en tiondedel till hwarthera af the fjorton fåren; samt en bock till syndoffer, för utan ständiga brännoffret, med thes spisoffer och drickoffer.
14. På andra dagen, tolf stutar af bostapen, två wäddrar, fjorton arsgamla får, utan want; tillika med spisoffret och drickoffret till stutarna, wäddrarna och fåren, efter theras antal, såsom thesom förordnadt är; samt en bock till syndoffer, för utan ständiga brännoffret, med thes spisoffer och drickoffer.
15. På tredje dagen elwa stutar, två wäddrar, fjorton arsgamla får, utan want; tillika med spisoffret och drickoffret till stutarna, wäddrarna och fåren, efter theras antal, såsom thesom förordnadt är; samt en bock till syndoffer, för utan ständiga brännoffer, med thes spisoffer och drickoffer.
- På fjerde dagen tio stutar, två wäddrar, fjorton arsgamla får, utan want; tillika med spisoffret och drickoffret till stutarna, wäddrarna och fåren, efter theras antal, såsom thesom förordnadt är; samt en bock till syndoffer, för utan ständiga brännoffret, med thes spisoffer och drickoffer.
- På femte dagen nio stutar, två wäddrar, fjorton arsgamla får, utan want; tillika med spisoffret och drickoffret till stutarna, wäddrarna, och fåren, efter thes

- theras antal; såsom therom för-
 28. ordnad är; samt en bock till
 syndoffer; förutan ständiga
 brännoffret, med thes spisoffer
 och drickoffer.
29. På sjette dagen åtta stutar,
 två wädrar, fjorton års gamla
30. får, utan want; tillika med
 spisoffret och drickoffret till stu-
 tarna, wädrarna och fåren, ef-
 ter theras antal, såsom therom
 förordnad är, samt en bock till
31. syndoffer; förutan ständiga
 brännoffret, med thes spisoffer
 och drickoffer.
32. På sjunde dagen sju stutar,
 två wädrar, fjorton års gamla
33. får utan want; tillika med spis-
 offer och drickoffret till stutar-
 na, wädrarna och fåren, efter
 theras antal, såsom therom för-
 34. ordnad är; samt en bock till
 syndoffer; förutan ständiga
 brännoffret, med thes spisoffer
 och drickoffer.
35. På åttonde dagen, som skall
 wäras eder then siste dagen, och
 på hwilken intet tjänstearbete af-
 36. sker får fördrättas, stolen J
 hwar afwa brännoffer, att i eld
 offer till HERRENS wäl-
 37. dades, nämligen en stut, en wä-
 38. drar, sju års gamla får, utan
 want; tillika med spisoffret och
 drickoffret till stuten, wädraren
 och fåren, efter theras antal,
 som förordnad är; samt en
 bock till syndoffer; förutan stän-
 dig brännoffret, med thes spis-
 offer och drickoffer.

Thetta stolen. J offer inför 29.
 HERRENT, på edra Sögtiden,
 förutan thet, hwartill J ger
 nom löfte förbinden eder, ellet
 frivilligt gifwen till brännoffer,
 spisoffer, drickoffer och itackof-
 fer.

Mose sade och till Israels barn 29.
 allt thetta, som HERREN 30.
 hade befallt honom.

och till Högwidemännerna för 2.
 hwarje stam af Israels barn sade
 Mose: HERRENT hafwer jäm-
 wäl befallt thetta: Om en man 3.
 gör ett löfte at HERRENT,
 eller med ed förpligtat sig, att
 lägga någon förbindelse på sig
 sjelf, skall han icke bryta hwad
 han lofwat; han skall göra allt
 så, som thet ur hans mun ut-
 gått. Men gör en qwinna lös- 4.
 te at HERRENT, eller förbin-
 der sig till något, medan hon 21
 är i sin faders hus, annu ogift,
 och hennes fader hör hwad hon 5.
 lofwar, och then förbindelse
 hwilken hon sig sjelf ålägger,
 samt tiger thertill stilla; skall
 allt, hwad hon lofwat, eller
 hwartill hon sjelf förbundet sig,
 vara gällanda. Säger åter hen- 6.
 nes fader nej thertill, så snart
 han fått höra, hwad hon lofwar,
 eller hwartill hon sjelf förbin-
 der sig, skall thet icke wära gäl-
 lande; HERRENT warder heu-
 ne thet föråtande, efter hennes
 fader netar henne thet.

Blif.

höra therom, nedar henne
upphäfwet han therigenom hen-
nes löfte och then förbindelse,
hwilken hon i hastigt tal alagt
sig; **SERRET** warder henne
thet förlåtande.

10. Swad en enka, eller från sin
man skild hustru loswat, eller
hwartill en sådan sjelf för-
binder sig, är hon pliktig att
hålla.

11. Loswat en hustru, medan hon
är i sin mans hus, något, eller
lägger på sig sjelf någon för-

12. bindelse med ed, och hennes
man hör therpå och tiger stilla,
utan att säga nej thertill; skall
allt, hwad hon loswat, eller
hwartill hon sjelf förbundet sig,

13. vara gällande. Men om hennes
man, så snart han fått höra
thet, säger nej thertill, skall allt
hwad hon i hastigt tal loswat,
eller hwartill hon sjelf förbun-

SERRET
emellan man
fader och de
är i sin fad

D **S** **E**
Mose
Israels bar
dianiterna.

samlas till
förthenstull
bland ede-
som skola
och staffa
them. Tuff
i Israel,
sända. 21
la för hwo
tusend, se
till strids-
sende af h
se ut till

8. Ibland andra, som blefwo dräpne, ihjälsgo the och fem Midianitiska Konungar, Evi, Refem, Zur, Hur och Reba, samt dräpo Bileam Beors son, med swerd.
9. Israels barn togo till fånga, the Midianiters qvinnor och barn, samt gjorde all theras bostap, egendom 10. och håfwor till byte. Men alla theras städer, hwari the bott, och alla theras borgar uppbrände the i 11. Ad. Allt bytet och allt, hwad behållet war af människor och bostap, togo the med sig, att föra thet till Mose, Presten Eleazar och Israels barns menighet, i lågret, på Moabitiska fälten, wid Jordan, 12. gånst öfwer Jericho. Mose och Presten Eleazar, och alle the förnämste i menigheten gingo them till mötes, ett stycke utanför lågret.
13. Men Mose blef wred på them, som woro satte öfwer håren, Höfwidsmännerna för tusende och för hundra, så the nu återkommo i från krigstoget, och sade till them: 14. **Se** hwilken I låtet alla qvinnor bliwa wid lif? Thesta wort ju the, som efter Bileams råd bedrogo Israels barn till förfall ifrån **HERRENS**, för Beors skull, hwarigenom plåga som öfwer **HERRENS** menighet. Dräper nu thes förde allt wår ibland barnen, samt alla qvinnor, som waret gifta, behållen wid lif åt eder och alla af qvintön, som äro gifta eller ogifta. Men så många som slaget någon till döds, eller kommet wid bytet, förblifwer utan för lågret i sju dagar, och låter rena eder på tredje och sjunde dagen, **I** och the, hwilka **I** taget till fånga. All klädnad och allt, 20. hwad af stinn gjordt är, eller af ylle, och allt husgeråd af trä stolen **I** låta rena. Presten **E** 21. leazar sade förthenessfull till krigsfolket, som waret i striden: **Thetta** är then stadgade lag, som **HERRENS** budet Mose: guld, 22. silfwer, koppar, jern, tenn och bly, allt thet, som toler elden, stolen **I** låta gå genom eld, 23. att thet må blifwa rent, allenast thet sedan igenom reningswattnet rent göres; men allt, som icke toler elden, stolen **I** låta gå genom watten. **I** sko 24. len och twätta edra kläder på sjunde dagen, att **I** mågen warda rene, hwarefter **I** mågen ingå i lågret.
- Och **HERREN** talade till 25. Mose, och sade: Tag summan 26. af allt, som behållet är och till fånga taget ibland människor och bostap, tu och Presten Eleazar, och Höfwidsmänne för menigheten. Tu skall stifta 27. thet, som behållet är, i twänne hälfter, emellan krigsfolket, som gått ut till strids, och emellan hela öfriga menigheten. Tu skall och uttaga en afgift åt 28. **HERREN**, af krigsfolket som gått ut till strids, nämligen 29. **H** hwad

31. **HERRATS** Tabernakel. Mo-
 se och Presten Eleazar gjorde så,
 som **HERREN** hade befallt Mo-
 se.
32. Svad behållet och öfrigt var
 af bytet, som krigsfolket taget, var
 sexhundra sextio fem tusende får;
 33. två och sjutio tusende nöd; en och
 34. sextio tusende åsnar: och af män-
 35. nistor, nämligen ogifta qwinfolk,
 två och tretio tusende personer.
 36. Således blef then halftwa del, som
 tillföll the till strids utgångna, af
 fåren trehundra tretio sju tusen-
 37. de och fem hundra; hwaraf af-
 giften till **HERREN** war sexhun-
 38. dra och sjutio fem; af nöden,
 sex och tretio tusende, och afgiften
 39. theraf till **HERREN** två och
 sjutio; af åsnarna, tretio tusende
 och femhundra, och afgiften ther-
- femtionde per
 hwar femtion
 och gaf the
 la wakt wid
 bernakel, så
 befallt Mose.
 The, som
 krigsfolket,
 tusende och
 och fram till
 nom: Tine
 summan af
 wi anført,
 them saknas
 thenstull til
HERREN, hwar
 net af guld
 handsmyster
 och bälten,
 inför **SE**
 Presten Ele
 guld, all
 war allt gul

Leazar emottogo thetta guldet af
Höfvidsmännerna för tusende och
tre hundra, och boro thet in i
Söfsamlingsrättet, Israels barn till
minnelse, inför **HERNAN**.

32. **M**ubens barn och Gads barn ha-
de de gansta mycken bostap, och
de sågo, att landet Jueser och
Silead war serdeles beqwämt för
2. Kaps Stöfvel. The gingo förthen-
na fram till Mose och Presten
3. Leazar, och the förnämsta i me-
dieten, och sade: Atharoth, Di-
4. na, Jueser, Nimra, Sesbon
och Bebam, Nebo och Be-
5. ram, och alla orter **SEXXVII**
6. som äro utgånne af Israels menig-
het, äro beqwäme för bostaps-
staden, och wi tina tjänare haf-
wa äro i den. The sade oc: hafwe
7. jag äro i den för dig, så låt
8. mig gifwas at tina tjä-
nare, att få en besittning, och
9. att gå öfwer Jordanen.
10. The sade oc: Gads barn och
11. Mubens barn, Stola så edre brö-
12. der, och I sitta här
13. i den öfwer wiljen I af-
14. Israels barns hjärtan
15. äro i den öfwer till thet
16. **SEXXVII** gifwet
17. dem äro i den öfwer edre fäder,
18. och I äro ifrån Kades
19. barne, till att bese landet. Se-
20. gätt upp till dalen **SEXXVIII**
21. och besett landet, afwän-
22. nis barns hjärtan, att
23. wille fara in i thet land,
24. **SEXXVIII** gifwet them.

Therför upptändes oc **SEXXIX** 10.
XXIX wrede på then tiden,
så att San med ed betygade,
och sade: efter the mån, som 11.
gätt upp utur Egypten, icke
troligen fölgt mig, skall ingen
af them, ifrån tjugu års alder
och therutöfwer så se thet land,
hwilket jag med ed lofwat A-
braham, Isaac och Jacob, u- 12.
tom Caleb Jephunne son, then
Benefiten, och Josua Nun-
son, ty these hafwa troligen ef-
terfölgt **SEXXVI**. **SEXX** 13.
XXIX wrede upptändes öf-
wer Israel, så att San låt them
fara hit och thit i öknen, i fy-
ratio år, till thes hela thet släg-
tet förgicks, som hade syndat
inför **SEXXVII**. Och si, nu 14.
stigen I uti edra fäders ställe,
att syndarena skola blifwa thes
flere, och att **SEXXVIII**
beinnande wrede skall ölas öf-
wer Israel. Om I åter igen 15.
wänden eder ifrån Sonom, lå-
ter San Israel än längre blif-
wa uti öknen, och så förderf-
wen I hela thetta folket.

Men the gingo än ytterligare 16.
till Mose och sade: Wi wilje al-
lenast här bygga gårdar at war
bostap, och ståder at wära barn.
Wi sjelfwe skola wäpna oss och 17.
gera gå fram för Israels
barn, till thes wi fört them till
then ort, thet the skola förblif-
wa. Imedlertid så wära barn
bo i fasta städer, för landets
inbygg.

18. inbyggares skull. Vi skole icke fara tillbata till våra hus, förr än hwar och en af Israels barn kommet till besittning af sin arfwelott. Ty icke wille wi taga något arf med them, på andra sidan af Jordan, eller längre framåt, om war arfwelott tillfaller oss på thenna sidan af Jordan, öster ut.
19. 20. Då swarade Mose them: Om I gören thetta, om I wäpnen eder inför **SERRATI** till strids, och hwar och en af eder far bewäpnad öfwer Jordan inför **SERRATI**, till thes han bortdrifwet sina fiender ifrån sig, och landet blifwer intaget inför **SERRATI**; så mågen I sedan wända om tillbata, och oskyldige wara för **SERRATI** och för Israel; och thetta landet skall blifwa eder ärftlige besittning inför **SERRATI**. Men om I icke gören thetta, så synden I emot **SERRATI**, och weter, att edert syndastraff skall träffa eder. Bygger eder städer åt edra barn, och gårdar åt edra hjordar; men görer och thet, som I nu lofwat. Guds barn och Rubens barn sade till Mose: Tine tjänare skola göra, såsom min Serere befaller. Våra barn, våra hustrur, war egendom, och all war bostap skola blifwa här i Gileads städer; men tine tjänare skola fara öfwer, hwar och en wäpnad inför **SERRATI** till strids, såsom min Serere säger:
21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. Då befalle Mose Presten Eleazar och Josua Nun son, och Högwidsmännerna för hwarje stam af Israels barn, och sade till them: Om Guds barn och Rubens barn fara öfwer Jordan med eder, hwar och en wäpnad till strids inför **SERRATI**, och landet blifwer af eder intaget; skolen I gifwa them landet Gilead till ärftlig besittning. Men om the icke fara wäpnade öfwer med eder, så böra the taga sin arfwedel bland eder i Canaans land. Thertill swarade Guds barn och Rubens barn och sade: Som **SERRATI** talat till tina tjänare, så skole wi och göra. Vi skole fara öfwer wäpnade inför **SERRATI**, till Canaans land och war ärftliga besittning, som oss må tillfalla, skall wara på thenna sidan om Jordan.
28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. Mose gaf förthen skull åt Guds barn och Rubens barn, samt halfwa Manasses, Josephs sons, släkt, Sihons, the Amoreers Konungs rike, och Dags Konungens i Basan rike, så wäl landet, som städerna, hwilke lägo innom gränserna thesomkring. Och byggde Guds barn Dibon, Alroth, Uroer, Alroth, Sophan, Jafer, Jogbea, Bethnimra och Bethhatan, fasta städer, och gårdar för hjordarna. Rubens barn byggde Hesbon, Eleale, Kition, thaim.

38. Haim, Nebo och Baal Meon, hvilka bägge städers namn ändrades, och Sibma; men the öfriga städerna, som the uppbyggde, kallade the med samma namn, som the förrut hade haft.
39. Nachirs, Manasse sons barn, gingo till Silead, intogo thet och bortdrefwo the Amoreer, som ther woro. Therefore gaf Mose thet åt Nachirs, Manasse sons, slägt, att han ther skulle bo. Jair, Manasse sons, slägt, gick ästad och intog theras byar, och kallade them
40. Haroth Jair. Robah gick likaledes ästad och intog Kenath med thertill hörande orter, och kallade thet, efter sitt namn, Robah.
41. These dro the orter, hvarigenom Israels barn reste, sedan the gått utur Egypti land, i theras härar, under Mose och Aarons anförande. Mose uppskref the orter, hvarifrån the under resan foro efter HERMANS ord, och dro orternes these:
3. Ifrån Nameses bröto the upp i förtia månaden på femtonde dagen i samma månad, dagen efter Hazeroth, och gingo ut uppenbarligen för alla Egyptiernas ögon.
4. The Egyptier begrofwu så the först- stada, hvilka alla HERMANS hade ihidslaget bland them, när HERMANS ock utförde domen öfver thesas Gudar. Sedan Isra- eln bröto the upp ifrån Nameses, och lågrade the sig i Succoth.
5. Ifrån Succoth bröto the upp, och lågrade sig wid Etbam, som ligger wid ändan af öknen. Ifrån Etbam bröto the upp, wände sig till Pihachiroth, som ligger emot Baalzephon, och lågrade sig wid Migdol. Ifrån Pihachiroth bröto the upp, och foro midt igenom hafwet till öknen, och sedan the gått tre dagsresor i Etbams ökn, lågrade the sig uti Marah. Ifrån Marah bröto the upp, och när the kommet till Elm, hwarest tolf Wattukäl- lor woro och sjutio Palmträd, lågrade the sig ther. Ifrån Elim bröto the upp, och lågrade sig wid röda hafwet. Ifrån röda hafwet bröto the upp, och lågrade sig i öknen Ein. Ifrån öknen Ein bröto the upp, och lågrade sig i Daphka. Ifrån Daphka bröto the upp, och lågrade sig i Alus. Ifrån Alus bröto the upp, och lågrade sig i Rephidim, hwarest intet watten war för folket att dricka. Ifrån Rephidim bröto the upp, och lågrade sig uti Sinai ökn. Ifrån Sinai ökn bröto the upp, och lågrade sig wid Lustgrifterna. Ifrån Lustgrifterna bröto the upp, och lågrade sig i Hazeroth. Ifrån Hazeroth bröto the upp, och lågrade sig i Rithma. Ifrån Rithma bröto the upp, och lågrade sig i Rimmon Parez. Ifrån Rimmon Parez bröto the upp, och lågrade sig i Sibna. Ifrån Sibna bröto the upp, och lågrade sig i Rifa. Ifrån Rifa bröto the upp, och lågrade sig i Rehelatha. Ifrån Rehelatha

- latha bröto the upp och lågrade
 24. sig wid berget Sapher. Ifrån
 berget Sapher bröto the upp, och
 25. lågrade sig i Harada. Ifrån Ha-
 rada bröto the upp, och lågrade
 26. sig i Matheloth. Ifrån Mathe-
 loth bröto the upp, och lågrade
 27. sig i Zhabat. Ifrån Zhabat brö-
 to the upp, och lågrade sig i Zha-
 28. rah. Ifrån Zharah bröto the upp,
 29. och lågrade sig i Mitta. Ifrån
 Mitta bröto the upp, och lågrade
 30. sig i Hasmona. Ifrån Hasmona
 bröto the upp, och lågrade sig i
 31. Moseroth. Ifrån Moseroth bröto
 the upp, och lågrade sig i Benejaa-
 32. kan. Ifrån Benejaakan bröto the
 upp, och lågrade sig i Horgidgad.
 33. Ifrån Horgidgad bröto the upp,
 34. och lågrade sig i Zothbatha. Ifrån
 Zothbatha bröto the upp, och låg-
 35. rade sig i Abrona. Ifrån Abro-
 na bröto the upp, och lågrade sig
 36. i Ezion Gaber. Ifrån Ezion Ga-
 ber bröto the upp, och lågrade sig
 37. i öknen Zin, thet är Kades. Ifrån
 Kades bröto the upp, och låg-
 rade sig wid berget Hor, som lig-
 ger wid gränsen af Edoms land.
 38. På thetta berget Hor gick Pre-
 sten Aaron upp, efter HERRENS
 ord, och blef thet dödd, i fyratio-
 de året, sedan Israels barn gått
 utur Egypti land, i femte måna-
 den, och första dagen i samma
 39. månad. Aaron war hundrade tju-
 gu tre år gammal, när han dog
 40. på berget Hor. Then Cananitiska
 Konungen i Arad, som bodde sö-
 der ut i Canaans land, fick då
 höra, att Israels barn ankomma.
 Ifrån berget Hor bröto the 41
 upp, och lågrade sig i Zalmona.
 Ifrån Zalmona bröto the upp, och 42
 lågrade sig i Punon. Ifrån Pu- 43
 non bröto the upp, och lågrade sig
 i Oboth. Ifrån Oboth bröto the 44
 upp, och lågrade sig uti Zie Mo-
 rim wid the Moabiters gräns. Ifrån 45
 Zie Moarim bröto the upp, och låg-
 rade sig i Dibon Gad. Ifrån 46
 Dibon Gad bröto the upp, och
 lågrade sig i Almon Diblathaim.
 Ifrån Almon Diblathaim bröto the 47
 upp, och lågrade sig wid berget
 Abarim emot Nebo. Ifrån ber- 48
 get Abarim bröto the upp, och låg-
 rade sig på the Moabitiska fälten,
 wid Jordan gent öfwer Jericho.
 Thetta thetas läger wid Jordan 49
 på the Moabitiska fälten, strötte
 sig ifrån Beth Jesimoth till Abel
 Gittim.
 Och HERREN talade till 50
 Mose på the Moabitiska fälten wid
 Jordan, gent öfwer Jericho, och
 sade: Tala till Israels barn och 51
 säg till them: När J gått öf-
 wer Jordan in i Canaans land,
 stolen J utdrifwa alla landets 52
 inbyggare ifrån eder, och för-
 störa alla thetas stenbilder och
 gultna belkten, samt fördärfa
 thetas högder. Sedan stolen
 J taga landet i besittning och
 bo theri; ty eder hafwer jag gif-
 wet landet till egendom. Ifrån 53
 stolen stifta thet emellan eder
 genom lott, efter som edre släp-
 ter

te ska. **A**t en talrikare släkt
skolen I gifwa större arfwedel,
och at en mindre skolen I
gifwa mindre arfwedel; Swad
hwar och en genom lotten till-
faller, thet skall wara honom
tillhördigt; efter edra fädrens
11. stammar skolen I skifta. Men
om I icke utdrifwen landets
inbyggare ifrån eder, skola the,
som I quarlemnen af them,
blifwa eder idrens i ägonen, och
laggar i skidorna; the skola trän-
ga eder i landet, uti hwilket
I bon, och så, som jag föres-
lätt mig att göra med them,
skall jag göra med eder.

Och **HERRN** talade till
Mose och sade: Befall I
Israels barn och säg till them: När
I kommet in i Cansans land,
så skall thetta land, hwilket e-
der i arf tillfaller, nämligen
Cansans land, hafwa thesa
gränsof. På södra sidan skall
eder gräns gå ifrån öknens Din
wid Edom, och östra kanten
af Saltbaswet, och wända sig
emot Aktrabbim, förbi Din-
n, till Kades Barnea, fram
till Sazar Adbar, förbi Azmon,
derifrån han skall wända sig
till Egypti båd, och gå ut i
wäster. I wäster skall stora
wäster wara eder gräns. Thet
skall wara eder gräns i wäster.
Skall eder gräns wara
ifrån stora baswet stor-
t I draga linie till berget

Hor, och thet ifrån till Samath, 8.
och gå fram till Sedada. Se. 9.
dan skall gränsen gå till Si-
phron och slutas i Sazar Enan.
Thetta skall wara eder gräns i 10.
norr. Öster ut skolen I draga
gränselinien ifrån Sazar Enan
till Sepham, och från Sepham 11.
ned at Ribla; på östra sidan af
källan, och thet ifrån gå ned,
utmed östra sidan af sjön Gen-
nesaret, till Jordan och slutas
i Saltbaswet. Thetta är edert 12.
land, innom thes gränsof allt
omkring.

Mose befallte äf ytterligare I 13.
Israels barn och sade: Thetta är
thet land, hwilket I skolen skif-
ta emellan eder genom lott, och
hwilket **HERRN** befallt sko-
la gifwas at the nio stammar,
och then halfwa. Ty Rubens 14.
barns stam, efter thetas fädrens
hus, och Gads barns stam, efter
theras fädrens hus, och halfwa
stammen Manasse, hafwa redan
fätt thetas arfslotter. These 15.
två nio stammar och then half-
wa, hafwa fätt thetas arfslot-
ter på thenna sidan af Jordan,
gent emot Jericho, öster ut.

Och **HERRN** talade till 16.
Mose och sade: Presten Eleazar 17.
och Josua Nun son dro the
män, som skola skifta landet e-
mellan eder. Tillita med them 18.
skolen I laga att skifta landet
en af the förnämsta i hwarje
stam, hwilkas] namn äro: Se 19.
Juda

- Juda stam, Caleb Jerhonne son; på wästra sidan, två tusen
 20. för Simeons barns stam, Samuel alnar, och på norra sidan
 21. Ammihud son; för Benjamins stam, tusende alnar, så att städer
 22. Elidad Chislon son; för Dans midt uti. Detta skall wara
 barns stam, Höfwidsmannen Dues viternas utmarkt omkring
 23. fi Joglt son; af Josephs barn, derna. De städer, som I
 för Manasse barns stam, Höfwidsmannen Hannel Ephod son; för
 24. Ephraims barns stam, Höfwidsmannen Kemuel Siphtar son; för
 25. Sebulons barns stam, Höfwidsmannen Elkaphan Parnach son;
 26. för Issachars barns stam, Höfwidsmannen Palthiel Ahan son;
 27. för Aßers barns stam, Höfwidsmannen Ahihud Selomi son; för
 28. Naphtali barns stam, Höfwidsmannen Pedahel Ammihud son.
 29. These äro the, som HERREN befalle skifta arfwet, emellan Israels barn i Canans land.

Cap. 35. HERREN talade ock till Mo-
 se på the Moabitiska fälten
 2. mid Jordan, gent öfwer Jericho,
 och sade: Befall Israels barn,
 att the af sina arfwelotter gif-
 wa städer åt Leviterna, att bo
 uti, jämte utmarkt omkring stä-
 3. derna. Städerna skola tjäna
 them att bo uti, och utmarker-
 ne wara för theras bostap af
 4. allahanda slag. Utmarken till
 städerna, som I bören gifwa
 åt Leviterna, skall ifrån stads-
 muren utanföre sträcka sig tu-
 5. sende alnar omkring. Ifrån
 staden skolen I mäta, på östra
 sidan, två tusende alnar, på
 södra sidan, två tusende alnar,

på wästra sidan, två tusen
 tusende alnar, och på norra sidan
 tusende alnar, så att städer
 midt uti. Detta skall wara
 viternas utmarkt omkring
 derna. De städer, som I
 wen them, skola wara the
 fristäder, till hwilka then
 fly, som råkat begå drap,
 therutöfwer fyratio två stä-
 så att alle städer, hwilka
 gifwen åt Leviterna, blifwa
 ta och fyratio, the och the
 utmarken. Då I gifwen til
 städer af Israels barns ar-
 lotter, skolen I af en tali-
 re stam, uttaga flera, och
 re af then, som hafwer min-
 swar och en stall, efter
 hans lott är, hwilken ho
 blifwet tilldelad, gifwa af
 städer åt Leviterna.

Och HERREN talade till
 se, och sade: Tala till Mi-
 barn och säg till them:
 I gått öfwer Jordan, in i
 naans land, skolen I utu-
 at eder bequämt liggande
 der till fristäder, att then,
 begått drap, och af wäda
 get någon ihjäl, må thit
 These fristäder skola tjäna
 att afhålla blodhämnen
 att then, som begått öf-
 icket blifwer dödad, förr än
 stått till rätta inför men-
 ten. De städer, som I gif-
 till fristäder, skola wara
 Tre skolen I utwälja på

- på sådan Jordan, och tre uti
 Canaans land, att blifwa fri-
 15. städer. Alle sex stola både för
 Israels barn och främlingen,
 och then, som ibland eder bor,
 wara fristäder, att hwar och
 en, som af wäda begätt drap,
 må thit fly.
 16. Men slår någon med jern en
 annan, så att thenne dör, han
 är en mandräpare, som måste
 17. straffas till lifwet. Om någon
 med sten i handen, hwarigenom
 lif kan förloras, slår en annan
 så att thenne dör, han är en
 mandräpare, som måste straf-
 18. fas till lifwet. Eller om nå-
 gon med trä i handen, hwari-
 genom lif kan förloras, slår en
 annan, så att thenne dör, han
 är en mandräpare, som måste
 19. straffas till lifwet. Blodhämna-
 ren skall slå en sådan mandrä-
 pare ihjäl; ehwarest han träffar
 honom, må han döda honom.
 20. Om någon af hat stöter en an-
 den, eller kastar på honom med
 sten, eller af öwänstap slår honom med
 21. hand, så att han dör; skall
 ihjälslög, straffas till
 lifwet. Men om han är en mandräpare;
 22. om warest han träffar ho-
 nom, om någon oförwa-
 23. ritad, eller icke af öwänstap
 24. slår honom, eller kastar på
 honom med sten, eller
 25. med spjut, eller slår med sten,
 genom lif kan förloras, så
 att han sjelf icke säg, och then
 andre faller ned och dör, så in-
 gen öwänstap war them emel-
 lan, eller han welat tillfoga then
 andra något ondt; skall menig- 24.
 heten döma emellan then, som
 ihjälslög och blodhämna-
 ren, ef-
 ter thet, som här förordnadt är.
 Menigheten skall fria dräparen 25.
 utur blodhämna-rens hand, och
 låta honom återkomma till then
 fristad, thit han flytt, och hwar-
 est han skall blifwa boende, till
 thes Öfwerste Presten dör, som
 med helga oljan smord är.
 Men om dräparen någon tid 26.
 går utom then fristadens rämär-
 te, thit han flytt, och blodhäm- 27.
 naren träffar honom utom fri-
 stadens rämärte, och slår drä-
 paren ihjäl, är han, för thet
 blodet, utan skuld. Dräparen 28.
 hade bort förblifwa innom sin
 fristad till Öfwersta Prestens
 död; han får icke fört, än Öf-
 werste Presten blifwet död, kom-
 ma till sin egendom igen. Thet- 29.
 ta skall wara eder en stadgad
 rätt bland edra efterkommande,
 uti alla edra boningar.
 Swar och en, som slår en 30.
 annan ihjäl, skall efter wittens
 utfago, såsom mandräpare drä-
 pas. Men ett wittne skall icke
 gälla emot någon, att dömas
 till döden. Antager ingen för- 31.
 söning för en mandräpare, som
 gjort sig skyldig till döden; han
 skall straffas till lifwet. Andä 32.
 33.

ger icke heller någon försoning för then, som flytt till fristad, att han skulle få återkomma till sin hemort, förr än Öfwerste Presten blifwet död.

33. Besmittar icke landet, hwaruti J bon, ty blodskuld är then, som besmittar landet. Landet kan icke försonas ifrån blod, som theruti utgjøtes, utan genom thens blod, som thet utgütet. Förorenar icke landet, uti hwilket J bon, och i hwilket jag sjelf bor. Ty jag **SERRETT** är then, som bor midt ibland Israels barn.

- Cap. 36. Och Hufvudmännen i Gileads barns släkt, Machirs sons, Manasse sons, af Josephs barns släkt, talade inför Mose och the förnämsta, hufvudmännen ibland
2. Israels barn, och sade: käre Serre, **SERRETT** hafwer befallt, att till ärflig besittning skifta landet genom lott emellan Israels barn, och Tu Serre, hafwer likaledes fått befallning af **SERRETT**, att gifwa war broder Zelaphehads arfwelott åt hans döttrar. Om the nu blifwa gifwa med någon af annan stam, ibland Israels barn, går theras arfwelott ifrån wära faders, och lägges till then stammens arfwelott, uti hwilken the blifwa gifwa, och war arfwelott warder therigenom förminskad.
4. Eld och Jabel är infaller för

Israels barn, är theras arfwelott redan lagd till then stammens arfwelott, i hwilken the blifwet gifwa, och så går theras arfwelott bort ifrån wära faders.

Så befallte Mose Israels barn efter **HERRENS** ord och sade: Josephs barns stam hafwer talat thet, som billigt är. Thet är thet, som **SERRETT** befäller Zelaphehads döttrar, och säger, J mågen gifwa eder med hwilken som eder bäst synes, allenast J giften eder innom edra faders stam, på thet ingen arfwelott bland Israels barn må dragas ifrån en stam till en annan, utan hwar och en bland Israels barn bibehålla sina faders stams arfwelott. Thersöre skall hwar och en dotter, som arfwer någon lott i en stam af Israels barn, gifwa sig med sådan man, som är af hennens faders stams släkt, på thet hwar och en af Israels barn må inna hafwa sina faders arfwelott, och en stams arfwelott icke dragas till en annan stam, utan hwar och en af Israels barn bibehålla sina faders stams arfwelott.

Såsom **HERREN** befallt, gjorde ut Zelaphehads döttrar, Serre, Sirjo, Hogla, Witea och Wen. De gif sig med theras faders broder Manasse barns, Josephs barns, stam, på thet theras arfwelott kom till then stam.

Theså är the bud och rätter, som **HERREN** genom Mose talat på the Moabitiska slätten vid Jordan, för the Israels barn.

DEUTERONOMION.

Femte Boken Mose.

1. **T**hessa äro the ord, som Mose talade till hela Israel på östra sidan om Jordan, i öknen, på fältet emot Gush, mellan Paran Tophel, Laban, Hazeroth och Disahab; ellofwa dagresfär ifrån Horeb, så man tager vägen åt bergstrakten Seir, till Kades Barnea. I fyrtonde dag, ellofte månaden, på följande dag i månaden talade Mose till Israels barn allt thet, som **HERREN** hade befallt honom till them. Sedan han hade gått till Sihon, the Amoreers Konung, som bodde i Hesbon, och till Konungen i Basan, som bodde i Astaroth och Edrei.

2. På samma sida om Jordan, i östra Ödnen, begynnade Mose att tala till them samma Lagen och sade: **HERREN** vår Gud talade till oss vid Horeb och sade: I äro ett folk som länge uppehållet er i öknens östra berg. När ni nu farer ästad och går

in i the Amoreers bergstratter, och alla orter, som af them bebos, på slätten, bergstrakten och i dällden, både söder ut och till Safsstrand, i the Canaaners land och Libanon, ända till then stora Gloden Phrath. **Si**, Jag hafwer gifwet eder thetta landet, att I skolen intaga thet. Går och tager i besittning thet land, hwilket **HERREN** med ed lofwat er dra fäder, Abraham, Isaac och Jacob, att gifwa them samt thetas afkommande efter them.

Jag talade jämväl till eder på then tiden och sade: Jag förstår icke ensam anförä eder. **HERREN** eder Gud hafwet fördrökat eder, så att I nu ären så många som stjernorna på himmelen. Gå och tala till **HERREN**, edra faders Gud, eder tusende gånger flera, än **HERREN** har sagt till eder. **U**

Jemte Boken Mose.

J nu ären, och wälsigne eder,
 12. såsom Han eder lofwat. Su-
 ru skulle jag ensam kunna stå-
 ta hwad eder beswärligt, eller
 tryckande, eller twistigt före-
 13. komme. Väljer eder wisa,
 förståndiga och kända män för
 hwarje stam bland eder, hwil-
 ta jag må förordna til Höf-
 14. widsmän öfwer eder. Härpå
 swaraden J mig och sade: Thet
 är godt, hwad tu sagt, att tu
 will göra. Då tog jag the för-
 nämsta i hwarje stam bland
 15. eder, wisa och kända män, och
 förordnade them till Höfswids-
 män öfwer eder, att befalla
 öfwer tusende, öfwer hundra-
 de, öfwer samtio och öfwer
 tio, jämte Skrifwäre för hwar-
 16. je stam ibland eder. Jag an-
 befalle och edra Domare på
 samma tid och sade: Hörer bå-
 da parterna bland edra brö-
 der, så att J dömen rättwis-
 tigen them emellan, jämwäl så
 när enthera parten är främ-
 17. ling. Swäwer intet affeende på
 personen i domen. Så then
 ringare, som then mächtigare
 stolen J höra. Fruktar icke för
 någon människa, ty Domare-
 ambetet hörer Gudi till. Men
 är någon sak swärare, än att
 J kunnen utreda henne, stolen
 J hånstjuta henne till mig, att
 18. jag therom må ransaka. På
 samma tid befalle jag och e-
 der allt annat, hwad J bören
 göra.

Wi bröte sedan upp ifrån Ho. 19.
 reb, och fore igenom hela thenna
 stora och förfärliga öknen, hwil-
 ken J hafwen sett, intill the A-
 moreers bergstrakt, såsom HER-
 REN wår Gud hade befallt oss,
 och komme till Kades Barnea.
 Ther sade jag till eder: J ären 20
 nu komme till the Amoreers
 bergstrakt, hwilken HERRETT
 wår Gud will gifwa oss. Si, 21
 HERRETT tin Gud har gif-
 wet dig thet landet, att tu må
 intaga thet. Far upp och tag
 thet i besittning, såsom HER-
 RETT tina faders Gud haf-
 wer lofwat dig. Grutta dig icke,
 och försträcks icke. Då gin- 22
 gen J allefamman fram till mig
 och saden: Lätom oss förut af-
 sända några Män, att besigti-
 ga landet, och att underrätta
 oss om wägen, som wi stole
 taga, och om Ståderna, till
 hwilka wi stole ankomma. Thet- 23
 ta syntes jämwäl mig godt wara,
 så att jag uttog bland eder tolf
 män, en af hwarje stam, hwilke, 24
 sedan the gått upp i bergstrakten,
 kommo till dalen Escol och besågo
 landet. The togo och med sig af 24
 landets frukter och förde them ned
 till oss, samt berättade och sade:
 Thet är ett godt land, som
 HERRETT wår Gud will gif-
 wa oss. Men J willen icke fara
 åstad, utan satten eder upp emot
 HERRENs eder Guds befall-
 ning. J knorraden i edra tält och
 so

saten: af hat till oss, förde
 28. **HERRE** och utur Egypten,
 på thet San skulle gifwa oss i
 the Amoreers händer, att af
 dem blifwa ihjälslagne. Swart
 stole wi fara? Wäre bröder
 hafwa fdersträckt oss och sagt:
 Thet är ett större och starkare
 folt: än wi; städerne dro store
 och upp till syn bestäde, ja,
 wi säge och thet Enaks barn.
 29. Jag sade wäl till eder: fderfärens
 icke och frukter eder icke för
 30. dem. **HERRE** eder Gud
 är then, som går fram för e-
 der; San skall strida för eder
 på samma sätt, som han för
 edra ägon gjorde med eder i
 31. Egypten, och såsom J sett i
 thenna önen, i hwilken **HER-**
RE eder Gud buret eder,
 under hela eder resa, intill thet-
 ta stället, såsom en man bär
 32. sin son. Men härutinnan trodden
 33. J icke **HERRE** edar Gud,
 som, under hela resan, för att
 oss eder hwarest J skullen lågra
 eder, gått fram för eder i eld om
 natten, att låta eder se then wäg,
 34. hvilken J borden taga, och i en
 öfverfly om dagen. **HERRE**
 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44.
 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

- förföljde eder, såsom bien göra, och slogo eder mid Seir allt intill
45. Horma. När J kommet tillbaka, g'eten J inför HERRN; men HERRN hörde icke eder bön, eller böjde sina öron till eder.
46. J måste blifwa qwar i Kades, en lång tid, såsom J och thet förut länge woren.
- fore förthenfull förbi våra bröder, Esau barn, som bodde på Seir, ifrån wågen, på flättbygd, ifrån Elath och Etyonerber, och wände oss och fore inåt wågen till Moabs ökn.
- Tå sade HERRN till mig: 9
Tu skall icke göra the Moabiter något intrång eller anfalla them med krig; ty jag will icke gifwa dig någon besittning i thetas land, emedan jag gifwet Ar till besittning åt Lots barn. The Emiter bodde i för- 20 tiden theslådes, som woro ett stort, talrikt och ansenligt folk, såsom Enakitterne. The höllos jem- 11 wäl för resar, lika med Enakitterna, och the Moabiter kallade them Emiter. Bodde och the Horiter i 15 förtiden uti Seir, men Esau barn bortdrefwo och utrotade them, samt intogo thetas land, såsom Israel gjorde med thet land, hwilket the skola besitta, och hwilket HERRN gifwet them. Warer 12 förthenfull redo och forer öfwer bäcken Sared.
- Tå fore wi öfwer bäcken Sared. Men tiden, på hwilken wi ginge från Kades Barnea, till thet wi komme öfwer bäcken Sared, war trettio och åtta år, under hwilken hela slägtet of the män, som kunnat gå till strids, dog bort utur lägret, såsom HERRN oss dem hade sworet. HERRN hand war jemwäl emot them, att the smälte bort i lägret, 14
- Cap. Sedan wände wi om och drog-
2. ge in i ökn, at röda hafwet, såsom HERRN hade besfallt mig, och fore omkring berget Seir i många år. Therefter
3. sade HERRN till mig: J hafwen nog länge faret omkring thetta berget, wänder eder norr
4. ut. Besfall tu folket och säg: J skolen nu fara förbi edra bröders Esau barns gränser, som bo på Seir. The frukta för eder, men wakter eder granneligen, att J icke anfällen them. Af thetas land will jag icke ens gifwa eder en fots bredd; ty at Esau hafwer jag gifwet berget Seir til egen-
6. dom. Swad J behöfwen till mats, skolen J köpa af them för penningar, och likaledes för penningar köpa watten att dricka.
7. la. HERRN tin Gud hafwer wälsignat dig i alla dina händers werk och wärdat dig under tin wandring genom thenna stora ökn. J thessa fyratio år hafwer HERRN tin Gud waret med dig, så att J dig intet hafwer fattats. Wi

Semte Boken Mose

7

och ingen af them war bfrig. nu uppwäcka fruktan och rädsla för dig hos folket under hela himmelen; så att the, som höra ryttet om dig, skola försträckas och bdfwa för dig. Då utfände jag bud utur öfwen Redemorb till Sihon, Konungen i Hesbon, att i wänlighet säga: Låt mig fara genom ditt land; jag will endast gå wägen fram, utan att afwika, hwätkten till höger eller wänster. Sälj mig för penningar hwad jag behöfwer till mats, och gif mig likaledes watten för penningar att dricka. Lämna mig allenast så mycken plats, som behöfwes till genomfarten, så som Esau barn, hwilka bo på Seir, gjort mig, och the Moabiter, hwilke bo i Ar; till the jag far öfwer Jordan in i thet land, som HERRE war Gud will gifwa öf. Men Sihon, Konungen i Hesbon, wille icke tillåta öf, att fara genom hans land; ty HERRE tin Gud lät hans sinne blifwa hårdt och hans hjerta öfwerdådigt, på thet han skulle gifwa honom i sina händer, såsom nu redan stedt är. Då sade HERRE till mig: Si, jag hafwer begynt att gifwa dig Sihon och hans land, gör tu början med att intaga thet. Sihon gick öf ut emot öf, med allt sitt folk, till strids wid Jahja. Men HERRE war Gud gaf öf seger öfwer honom, så

- få att wi nedslöge honom, och hans
 34. alla the städer, som han på then
 tiden hade, och gifwe them till
 spillo, jämte män, qvinnor och
 barn, utan att lämna någon enda
 35. wid lif. Hoftapen allena behö-
 lte wi åt oss, och thet byte, som
 fanns i the af oss intagna städer.
 36. Ifrån Arzer, som ligger wid stran-
 den af bäcken Arnon, och staden
 på höfmen i bäcken, ända till Si-
 lead, war ingen stad, som kunde
 försvara sig emot oss. Alltsam-
 man gaf HERREN vår Gud
 37. oss i wäld. Men wid Ammons
 barns land rörde tu icke, nämli-
 gen hela trakten wid bäcken Jab-
 bol och städerna på berget, och
 allt thet öfriga, som HERREN
 vår Gud hade förbudet.
- Cap. Sedan wände wi om och fore
 3. upp till Basan. Då gick
 Og, Konungen i Basan, med allt
 sitt folk ut emot oss, till strids wid
 2. Edrei. Men HERREN sade till
 mig: Grukta tig icke för honom,
 jag hafwer gifwet honom och
 allt hans folk, och hans land i
 dina händer; tu skall göra med
 honom, såsom tu gjort med
 Sihon, the Amoreers Konung,
 3. som bodde i Hesbon. HER-
 REN vår Gud gaf oss Og, Ko-
 nungen i Basan, och allt hans
 folk, i våra händer, så att wi
 nedslöge honom och ingen enda af
 4. hans folk lämnades wid lif. Wi
 intog alla the städer, som han på
 then tiden hade; ingen enda icke
 war, som wi icke eröfrade. I
 34. singe sextio städer, hela engd
 Argeb och Dgs rike i Basan. I
 35. te these städer waro befastade m
 höga murar, portar och boma
 thes utan intog wi ganska må
 ga andra smärre städer. Wä
 36. städer, män, qvinnor och ba
 gifwe wi till spillo, såsom
 gjort med Sihon, Konungen
 Hesbon. Men all hoftapen ic
 bytet, som fanns i städerna, ic
 37. hölle wi åt oss. Således into
 wi på then tiden, landet ifr
 båda the Amoreers Konungar,
 östra sidan om Jordan, ifrån b
 ken Arnon till berget Hermon
 hvetet the Edoniter kalla Giriti
 men Amoreerne Genie, alla st
 derna på stättbygden, hela Gilead
 och hela Basan, ända till Gald
 och Edrei, som hörde till Dgs r
 ke i Basan. Thenne Og, Konun
 i Basan, war allena öfrig af a
 sarnas slägt, och försvaras han
 38. likfiska gjord af jern, så fram
 thet äljest är hans, i Rabboth
 som hörer Ammons barn till, ni
 alnar lång och fyra alnar bred
 efter sådant mått, som en män
 armboge håller. Thetta land to
 39. wi på then tiden i besittning. I
 40. från Arzer, som ligger wid b
 ken Arnon och halfwa bergsvid
 ten Gilead, Allita med städerna
 therutt, gaf jag åt the Rubenit
 och Gaditer. Men thet öfriga
 41. Gilead, och hela Basan, som

14. och Og i snedlighet, gaf jag åt land, som SERRITI eder
 hafwa stämnen Manasse, nämligen hela trakten Argob af Basan.
 Thetta plågade fallas the resara till gränsen af Gezar och Maan-
 15. do intog Jair, Manasse son, och kallade thet som förr hetat Basan, efter sitt namn, Haroth Jair, hvilket namn thet hafwer än
 16. i dag. Men åt Machir gaf jag Gilcad, och åt the Rubeniter och Gaditer en del af Gilcad, in till bäcken Arnon, så att gränsen war mit i bäcken, och in till bäcken, Jabbof, som är Ammons barns gräns, tillika med slättmarken in till Jordan, som war gränskillnad ifrån Genezareth till hafvet i slätten, nämligen salt hafvet, och futen af berget Pisga, 18. 19. Jag befalte ock them i eder niworo på then tiden och sade: SERRITI eder Gud hafwer skicket eder thetta landet till besittning. Icke theß mindre skickade I, så många, som strids-
 20. män ären, wäpnade gå fram för edra bröder, Israels barn. 21. Deres hustrur och små barn 22. eder kostap, hwaraf jag befalte, att I egen stor myckenhet, må imedlertid quar-
 23. tala i edra städer, som jag befalte eder. Men I selfwe 24. gå fram för edra bröder, och theß ock SERRITI 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

land, som SERRITI eder Gud will gifwa them på andra sidan om Jordan; så I mögen wända om igen hwar och en till sin egendom, som jag gifwet eder.

Jag befalte ock Josua, på 21. samma tid och sade: Tina egna ögon hafwa sett allt hwad SERRITI eder Gud gjort med thessa båda Konungar. På lika sätt skall ock SERRITI göra med alla the Konungar i den, till hwilka tu warder kommande. Grutter eder icke för 22. them; ty SERRITI eder Gud är then, som strider för eder.

Jag bad öfwenwäl HERREN på samma tid och sade: SERRITI, SERRITI, tu hafwer 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

28. Jordan. Befall Josua, att vara frimodig och behjertad, emedan han skall fara öfver och anföra thetta folket och utskifta åt them thet land, som
29. tu nu får se. Wi förblefwe så i Bai, gent emot Beth Peor.

Cap. Och nu, Israel, hör the stadgar och rätter, som jag lärar eder, så att I gören theseder, på thet I mågen wid lif blifwa, och ingå, och taga thet land i besittning, som HERREN edra faders Gud will gifwa eder.

1. I skolen icke lägga något till thet, som jag huder eder, och icke taga något thesfrån, på thet i mågen hålla HERRENS eders Guds bud, som jag anbefaller eder. Edra egna ögon hafwa sett, hwad HERREN gjorde för Baal Peors skull. Hwar och en af them som afflöt till Baal Peor, lät HERREN eder Gud genom döden bortryckas ifrån eder. Men I, som höllen eder till HERREN edar Gud ären alle ännu wid lif behållne. Betänker, att jag hafwer lärt eder sådanna stadgar och rätter, som HERREN min Gud befallt mig, på thet I skolen efterlefwa them i thet land, till hwilket I nu ingån, att taga thet i besittning. Håller them och görer efter them, så skall eders wisdom och förståndighet therigenom bland andra folkslag blifwa kunniga, hwilka, så the få höra alla thesa stadgar, warda sågande:

Thetta mäktiga folket är i sanning ett wist och förståndigt folk. Ty hwar finnes ibland alla folkslag något enda, ehuru mäktigt thet och vara må hwiltets Gudar dro thet så nära, som HERREN war Gud för oss, i allt, hwarom wi talle Sonom? Och hos hwilket af them finnas så billiga stadgar och rätter, som hela thet na lagen är, hwilken jag förrestrifwer eder? Wälta sig allenast och förwara sin själ grannligen, att tu icke förgäter hwad tu med egna ögon hafwer sett, och att thet icke faller dig ur sinnet, så länge tu lefwer, gatan att tu förkunnar thet dina barn och barnabarn; nämligen then dagen, så tu stod inför HERREN din Gud, wid Horeb, och HERREN sade till mig: församla mig folket, att jag må låta them höra min ord, och the må låta them, så att the frukta mig i alla theras lifsdagar på jorden, och jemwäl underwisa sina barn thesom. I gingen till fram och stoden nederst wid thet get, som brann af eld upp till himmelen och war omgifwet med röcker, moln och tågn. Mitt i thet elden talade HERREN till eder, så att I hördens röstens orden, men sågen ingen bild, utan hördens allenast röstens. I förkunnade eder sitt förbud befallt eder att hålla thet, så

Ho budorden, som Han skref
 tvåanne stentafvor. Men mig
 vilte **HERRN** wid samma
 att lära eder the stadgar och
 re, som **I** skoleg hålla i thet
 , till hwilket **I** nu faren, att
 i thet i besittning. Förwarer
 själar granneligen. **I** sägen
 les ingen bild, när **HERRN**
 talade till eder från Ho-
 midt utur elden. Syndet
 henstull icke, så att **I** gö-
 eder något belåte, af hwad
 ende thet vara må, antin-
 likt man eller qwinna, el-
 likt något djur på jorden,
 r någon fogel, som flyger
 der himmelen, eller likt nå-
 på jorden kråkande, eller
 on sist i wattnet under jor-
 n. Upplyfter icke heller edra
 n till himmelen, eller ser
 solen, månen och stjernor-
 hela himmelens här, så att
 förfallen och tillbedjen eller
 ten them, af hwilka **HER-
 N** tin Gud hafwer tillbe-
 alla folkslag, som äro un-
 himmelen. Eder hafwer
HERRN antaget sig, att Han
 utföra eder utur jernugnen,
 Egypten, att **I** skullen wa-
 rand eget folk, såsom **I** nu
 Men på mig blef **HERRN**
 wred för eder skull och haf-
 moret, att jag icke skall få
 över Jordan, och icke in-
 i thet goda landet, som
HERRN eder Gud will gifwa
 eder. Jag måste dö

på denna orten, och får icke fara
 öfwer Jordan: **I** skolen fara öf-
 wer och taga thet goda landet i
 besittning. Walter eder förthen- 23:
 skull, att **I** icke förgåten **HER-
 N** eder Guds förbund, som
 Han med eder stadfast, eller gden
 eder något belåte, af hwad utse-
 ende thet vara må, som **HERRN**
HERRN eder Gud förbudet eder.
 In **HERRN** eder Gud är en 24:
 förtärande eld och nitälskande Gud.

Om **I** och, sedan **I** födt barn 25:
 och barnabarn, och länge bott i
 landet, förbrysten eder, och gden
 något belåte, af hwad utseende
 thet vara må, och bedrifwen thet
 ondt är inför **HERRN** eder
 Gud, till att förtörna Honom;
 så kallar jag nu himmel och jord 26:
 till vittne öfwer eder, att **I** sko-
 len snarligen förgås utur thet land,
 till hwilket **I** nu faren öfwer Jor-
 dan, att taga thet i besittning. **I**
 skolen icke länge få blifwa theruti,
 utan alldeles utrotas. **HERRN** 27:
 skall förstingra eder ibland andra
 folkslag, så att ringa antal af e-
 der skall öfrigt blifwa hos them,
 till hwilka **HERRN** låtet eder
 bortföras. Ther warden **I** tjä- 28:
 nande afgudar, människo-händers
 werk, stöck och sten, som hwarken
 se eller höra, eller äta, eller luk-
 ta. Ther skolen **I** söka **HER-
 N** eder Gud, och finna Ho-
 nom, så framt **I** söken Honom
 af allt edert hjerta, och af hela
 eder själ. När nöden tränger eder, 30:
 B

- och allt, hvad jag här sagt, träffar eder i framtiden, Skolen I omvända eder till **HERREN** eder Gud, och blifwa Hans röst lydige. Ty **HERREN** eder Gud är en barmhertig Gud; Han skall icke öfvergifwa eder, eller platt fördärfwa eder, eller förgåta thet förbund, hwilket Han gjort med edra fäder, och med ed bekräftat.
32. Fråga the äldre tider, som för sig hafwa warat, ifrån then dag, så Gud Skapade människan på jorden, och ifrån then ensa himmelens ända till then andra, om något så stort verk stedt eller hördt warit, som thetta är? Om något folk hört Guds röst, såsom tu hafwer hört, talande utur elden, och kun-
34. nat blifwa wid lif? Eller om Gud någon-tid uttaget sig ett folk midt utur ett annat, genom hwarjehanda försök, genom tecken, underverk och strid, med stark hand och utdräkt arm, och stora försärliga gärningar, såsom allt thet är, hwilket **HERREN** tin Gud gjort med dig i Egypten för tina
35. ägon? Tu hafwer fått se thetta, på thet tu skulle förstå, att **HERREN** är Gud, och ingen
36. annan utom honom. Ifrån himmelen hafwer Han låtet dig höra sin röst, för att underwisa dig, och på jorden låtet dig se sin stora eld, och Hans ord hafwer tu hört midt utur elden. Thersföre
37. att Han älskat tina fäder och utwält thetas afkomma efter them; Hafwer han och sjelf genom sin stora magt, utskrit sig utur Egypten, på thet han för sig skulle le bordenfwa större och starkare folkslag än tu äst, och införa dig i thetas land, samt gifwa dig thet till arfwedel, såsom nu stedt är. Erklänn förthen skull nu, och låt thet ofta gå dig till hjerta, att **HERREN** är Gud ofwan i himmelen och nedre på jorden, och ingen annan. Håll Hans stadgar och bud, som jag nu anbefaller dig, på thet dig och tina barn efter dig må wäl gå, och tu må länge förblifwa i thet land, som **HERREN** tin Gud will gifwa dig ewärdligem.
- Wid then tiden förordnade **Mo-**
se tre städer, på thenna sidan om Jordan, öfter ut, till hwilka then skulle få undanfly, som ihjälslaget någon annan utan uppsåt, och utan att tillförene hafwa buret hat till honom. En sådan skulle få fly till en af thesa städer och behålla lifwet. Rämfligen Bezer i östern, på then till Rubeniterna hörande slättmarken, och Ramoth i östern i Basan bland the Mannasiter. Thetta är then lag, som **Mo-**
se förhöll Israels barn, och thet äro the förordningar, stadgar och rätter, som han för them afkomnade, sedan the gått utur Egypten. Thetta stedde på thenna sidan om Jordan, i Gaf, gentemot Beth Peor, i Sihons the morens Konungs land, som

47. till i Hesbon, och hvilken Mo-
 se och Israels barn, efter utgån-
 gen utur Egypten, hade slaget,
 samt intaget hans land, tillika med
 Dgs, Konungens i Basan, the
 tvänne Amoreers Konungars
 land, på thenna sidan om Jor-
 48. dan, hter ut; ifrån Aroer, som
 ligger wid stranden af bäcken Ar-
 non, intill berget Zion, som oc
 kallas Hermon, och allt slätta lan-
 49. det, på thenna sidan om Jordan
 hter ut, intill hafwet, på slätten
 och foten af Osiqa.

50. **M**ose kallade hela Israel till,
 51. samman, och sade till them,
 52. Hör, Israel, the stadgar och
 53. rätter, som jag nu afstumar
 54. eder, så att I lären eder them
 55. och i sjelfwa gerningen hållen
 56. dem. **SERRETI** war Gud
 57. gjorde ett förbund med oss
 58. wid Horeb. Icke gjorde **SER-**
 59. **RETI** thetta förbundet med
 60. oss fäder, utan med oss alla,
 61. och här äre och nu leswe. An-
 62. sigt mot ansigte talade **SER-**
 63. **RETI** med eder på berget ur
 64. den tiden: Jag stod då emellan
 65. oss och eder, på thet jag
 66. talade ifrån eder **SERRETI**
 67. till denna, emedan I af fruk-
 68. tningen icke gingen upp på
 69. thet, och han sade:

70. **SERRETI** tin
 71. som utfört dig utur E-
 72. gypten, utur tråldoms huset.
 73. **SERRETI** tin inga andra gu-

74. dar hafwa för mig. **Tu** 8.
 75. skall icke göra dig något beld-
 76. te, eller aljest någon liknelse,
 77. hwarken af thet, som är i him-
 78. melen ofwantill, eller nedre på
 79. jorden, eller i wattenet under
 80. jorden. **Tu** skall icke tillbedja 9.
 81. them, eller dyrka them; ty jag,
 82. **SERRETI**, tin Gud, är en
 83. nitidstående Gud, som straffar
 84. fädernas misgärningar på barn-
 85. nen intill tredje och sjerde led,
 86. them som mig hata, men gör 10.
 87. barmhertighet på mång tusen-
 88. de, som älska mig och hålla
 89. mina bud.

90. **Tu** skall icke misbruka 11.
 91. **SERRETI** tin Guds
 92. namn, ty **SERRETI**
 93. skall icke låta honom blif-
 94. wa ostraffad, som Hans
 95. namn misbrukas.

96. **Sabbathsdagen** skall 12.
 97. tu hålla, att tu helgar
 98. honom, såsom **SERRETI**
 99. tin Gud hafwer befallt dig.
 100. Sex dagar skall tu arbeta och 13.
 101. förätta tina syflor, men på 14.
 102. sjunde dagen, som är **SER-**
 103. **RETI** tin Guds sabbath,
 104. skall tu intet arbete göra, icke
 105. heller tin son, eller tin dotter,
 106. eller tin tjänare, eller tin tjä-
 107. narinna, eller tin ox, eller tin
 108. åsne, eller något af tin bo-
 109. skap, eller främlingen, som är
 110. inom tina portar, på thet att 11.
 111. **SERRETI** tin

- tin tjänare och tjänarinna må
 15. hwila sig så wäl som tu. Kom ihog, att tu sjelf varit träl uti Egypten, och att **HERRETT** tin Gud utfört dig thes utur, med stark hand och utredt arm. Therefore hafwer **HERRETT** tin Gud befallt dig att hålla sabbaths dagen.
16. Tu skall hedra tin fader och tin moder, såsom **HERRETT** tin Gud befallt dig, på thet tu må länge lefwa och dig må wäl gå i thet land, som **HERRETT** tin Gud will gifwa dig.
17. Tu skall icke dräpa.
 Tu skall icke göra hor.
 Tu skall icke stjåla.
 Tu skall icke bära falskt vittnesbörd emot tin nästa.
18. Tu skall icke hafwa lust till tin nästas hustru.
 Tu skall icke begära tin nästas hus, åker tjänare, tjänarinna, ore, åsne, eller hwad som hållst honom tillhör.
19. Thessa ord talade **HERREN** till hela eder menighet på berget, midt utur elden, molnet och tånen, med hög röst. Mera sade Han icke; men skref thessa ord på två stentafvor, hwilka Han gaf mig. När **J** så hörden rösten utur mörket, och från berget, som brann i elden, ginge **J** till mig, alle Höfwidsmänne för edra stammar jämte edra äldsta, och sade: Tu hafwer **HERRETT** wär Gud låtet öfse sin härlighet och sitt majestät, och wi hafwe hört Hans röst utur elden. **J** dag hafwe wi sett, att Gud talat med människor, och att thesse ändock blifwa wid lif behållne. Men hwarföre skole wi tasta oss i öddsfara? Thenne förfärlige elden wärder öf förtärande. Om wi ännu vidare skole höra **HERRETT** wär Guds röst, blifwe wi öddade. **Ey** hwad äro människor, att the, såsom med oss nu skedt är, skulle kunna höra lefwande Guds röst, talande utur thenna elden, och ändock blifwa wid lif? Säg tu fram och hör allt hwad **HERRETT** wär Gud wärder befallande, och säg öf sedan allt hwad **HERRETT** wär Gud talat till dig, wi skole lyda och göra thet. **Thess** som **J** sade, så **J** taladen mig, hörde **HERREN** och sade till mig: Jag hafwer hört hwad thetta folket sagt till dig; **hwad** the talat är alltsammans godt. **O!** att the i alla tider hörd sådant hjerta till att frukt mig och hålla mina bud, på thet att them och thesas barn må wäl gå ewinnerligen. **O!** och säg till them, att the

23. g. till sina rätt. Men blif tu sedan quarständer här hos mig, att jag må gifwa dig tillkännas alla the bud, stadgar och rätter, som tu skall lära them och the böra iakttaga i thet land, som jag will gifwa them till besittning.

24. Värer förhensfull redebogne, att så gbra, som HERRN eder Gud befallt eder. Arwiter icke hwarken till höger eller wänst. Wandrer i allt på then väg, som HERRN eder Gud befallt eder, att I blifwen wid lif och der wäl går, och I mågen länge quarblifwa i thet land, som I skolen taga i besittning.

25. Dessa äro the bud, stadgar och rätter, som HERRN eder Gud befallt, att jag skall läsa eder, och I skolen efterkomma i thet land, till hwilket I utgåren att taga thet i besittning. Så thet I mågen frukta HERRN eder Gud i alla ert utswär, så wäl I, som ert barn och barnabarn, och hålla Hans stadgar och bud, som jag undesfaller eder; och på thet I skolen bliwa länge wid lif, Israel, och iakttaga the böra, så att dig wäl gå till allt mer och mer för. Så thet HERRN min Gud lofwat dig ett land, som du skolen äfwa i äfning. Så thet I skolen bliwa länge wid lif, Israel, och iakttaga the böra, så att dig wäl gå till allt mer och mer för.

26. Tu skall äfwa HERRN din Gud af hela ditt hjerta, af hela din själ och af alla dina krafter. Thesa ord, som jag nu anbefaller dig, skall tu lägga på ditt hjerta. Tu skall inlära them hos dina barn, och thesom tala, när tu sitter i ditt hus, när tu äst på resor, när tu lägger dig, och när tu uppstår. Tu skall binda them till ett tecken på din hand, och the skola wara en tänkeskrift emellan dina ögon. Tu skall inskrifwa them på dörrposterna i ditt hus, och på dina stadsportar.

När och HERRN min Gud låtet dig inkomma i thet land, som Han med ed lofwat dina fäder, Abraham, Isaac och Jacob, att gifwa dig, och tu får bo i stora och små städer, som tu sjelf icke uppbyggt; i hus fulla med allt godt, som tu icke uppbytt; och nyttja brunnar, som tu icke låtet uppräsa, och wängårdar samt wjoberg, hwilka tu icke planterat; och tu så åter och blifwer mått; så wälka dig, att tu icke förgäter HERRN, som utfört dig utur Egypten, utur tråldomshuset. HERRN din Gud skall tu frukta, och Sonom tjäna och wid Hans namn swärja. Gad icke efter fremmande Gudar, hos the folkslag, som omkring dig äro. Ty en nitälstande Gud, som HERRN min Gud, är när dig. Hans wärde blifwer så uppländ,

- och Han worde sig ut landet utrotande.
16. I Stoln ide förſökta **SEKARATI** eder Gud, ſåſom I gjorde den i Maſa. Ut allt Stoln I hålla **HERREN** eder Guds bud, Hans förordningar och Stadgar, ſom Han eder ſbrefſtrifwet.
17. I Stoln göra, hwad rätt och godt de inför **SEKARATI**, på thet eder må wäl gå, och I mågen intaga thet goda landet, ſom **HERREN** med ed lofwat edra fäder, och på thet Han må nedſlå alla edra fiender för eder, ſåſom Han ed lofwat.
18. När tin ſon framdeles frågar dig hwad orſak waret till the förordningar, ſtadgar och rätter, ſom **HERREN** wär Gud eder förſtrifwet, ſtall tu ſäga till honom: Wi wore Pharaos trullar i Egypten, men **SEKARATI** förde of med ſtark hand therutur.
19. **SEKARATI** gjorde för våra ögon ſtora teckn och under till plåga öfwer Egypten, Pharao och allt hans husfolk.
20. Men of förde Han therutur, på thet Han ſtulle fullborda att gifwa of thet land, ſom Han med ed hade lofwat våra fäder.
21. Ed befalte **SEKARATI** of att hålla alla theſa ſtadgar, på thet wi ſtöle frukta **SEKARATI** wär Gud, och of alltid ſtall wäl gå, och på thet
- Han ſtulle låta öfwerlifwa, ſåſom wi än i dag i thet bliſwer of rådnadt rättfärdighet, att wi hålla eſteckomme alla theſa lag inför **SEKARATI** wär Gud ſåſom Han hafwer of befal
- När **HERREN** tin Gud tet sig inkomma i thet land hwartil tu nu ſer att taga i beſittning, och Han underſåg dig talrika folkſlag, the Hebräer, Giraſeer, Amoreer, Cananiter, Pheriſeer, Hweer och Jebuſiter folkſlag, talrikare och ſtare än tu äſt, och när **HERREN** tin Gud gifwer them i ditt wäl ſå att tu öfwerwinner them; ſtall tu gifwa them till ſpillo intet förbund göra med the eller ſtona them. Tu ſtall the befrynda dig med them; dina döttrar ſtall tu ide gif till huſtrur åt theſas ſöner, the heller taga theſas döttr till huſtrur åt tina ſöner. thet worde dragande dina ſöner från mig till att tjåna främmande Gudar, och **HERREN** wrede bleſwe therigenom uph öfwer dig, ſå att Han ſtark utrotade dig. Utan med theſa ſten Stoln I förſara ſåledes: I ras altare Stoln I omſt och nederbryta theſas altare och afhugga theſas lund i eld uppbåna theſas ten. Ty tu äſt ett af

HERREN Gud helgade folk; sig
 höfver HERREN tin Gud ut-
 valt ibland allt folk, som på jor-
 den är, att tu skall vara Hans
 7. eget folk. Icke höfver HER-
 REN itherför upptaget och ut-
 valt dig, att tu äst talrikare än
 alla andra folkslag, ty bland alla
 8. äst tu thet minsta; utan itherför,
 att HERREN höfver älskat dig
 och velat hålla then ed, som Han
 höfver tina fäder, höfver HER-
 REN utför dig med stark hand
 och förlofat dig utur tråldomshu-
 ket, utur Pharaos hand, Konun-
 get i Egypten. Erkänn förthen-
 9. skap, att HERREN tin Gud
 är then rätte Gud, en trofast
 Gud, som förband håller och be-
 ständig barmhertighet, intill tusende
 10. år på dem, som Honom älska
 och Hans bud hålla; men som
 icke barmhertigen wedergäller dem,
 icke Honom hata, och bortryc-
 ker dem. Han gör thet icke lön-
 11. ligt, utan wedergäller dem up-
 rättligen. Håll förthenfull the
 12. budgar och rätter, hvilka
 Han befället dig, så att tu
 icke straffes.
 13. Han höfvar thesa lagar,
 som höfver dem, och gör thet
 14. förband, och be-
 ständig barmhertighet, som Han
 höfver tina fäder. Han
 15. gör dig och wälsigna dig
 med sin nåd. Han skall wäl-
 16. sörja och tin lands-
 kaper, ditt win, tin ol-

ja och tin både störe och mindre
 bestaps afwel i thet land, som
 Han med ed lofwat tina fäder,
 att gifwa dig. Tu skall vara 14.
 wälsignad mer än alla andra folk-
 slag. Ingen ibland dig, hwar-
 ken man eller qwinna, skall wa-
 ra ofruktig, icke heller tin be-
 stap. HERREN skall afwänd 15.
 da all slags sjukdom ifrån dig,
 och icke låta någon af the onda
 smittor, som tu wet hafwa på-
 gat Egyptierna, komma öfwer dig,
 utan låta dem på alla som dig
 hata. Tu skall till intet göra al- 16.
 la the folkslag, hvilka HER-
 REN lemner i ditt wäld; Tu
 skall icke stona dem, eller tjäna
 thesas Gudar, ty thet bleswe dig
 till en snara. Din thet är föde 17.
 dig in att tänka: Thesa folk ä-
 ro talrikare än jag; huru skulle
 jag kunna utdrifwa them? så frukt 18.
 ta dig dock icke för them. Kom
 ihog hwad HERREN tin Gud
 gjorde med Pharaos och hela E-
 gypten, the stora försökt som tu
 sielf sett? the teckn och under, 19.
 then starka hand och then utdrif-
 ta arm, hwarmed HERREN tin
 Gud utförde dig. På samma sätt
 wärdet och HERREN tin Gud
 görande med alla andra folkslag,
 för hvilka tu kunde frukta dig.
 HERREN tin Gud skall och ut- 20.
 sända Landsplågor öfwer them,
 att jemwät the öfwerblefne och the,
 som undangbar sig för dig, ska-
 la förgås. Försträcks icke för 21.
 dem.

- hem. **HERRN** tin Gud är när dig, then store och förfärlige
22. **Guden. HERRN** tin Gud skall tid efter annan underlägga dig thesa folk. På en gång skall tu icke kunna fördrifwa them, att wildjuren, dig till Rada, icke må föröka sig. **HERRN** skall låta them fly för dig, och sända stor försträckelse bland them,
24. till thes warda utrotade. Han skall gifwa thesas Konungar i tina händer, och tu skall försträcka them, så att thesas namn icke mer warder funnet under himmelen. Ingen skall kunna stå dig emot, till thes tu utrotat them.
25. Thesas afgudabeläten skall tu i eld uppbrenna, och intet begär fatta till silfret och guldet, som på them är, så att tu behåller thet för dig. Tu kunde therigenom förledas, så thet likväl är en styggelse inför **HERRN** tin Gud.
26. Tu skall icke låta sådan styggelse inkomma i ditt hus, att tu icke såsom thenna blifwer förbannad. Tu skall anse thet för alldeles orent och styggas thet, ty thet är förbannadt.
- HERRN** tin Gud förer dig in uti ett godt land, thet watten bäckar, källor och sjöar, både dällder och på bergen flyta; ett land, som bär hwete, korn, vinstikon, granatäple, olja och honing; ett land, thet tu icke skall behöwa i torftighet äta ditt bröd, och i hwilket dig ingen ting skall fattas; hwilkets stenar hålla järn och ur hwilkets berg tu wärbrytande koppar. När tu täter och blifwer mätt, så till **HERRN** tin Gud för thet landet, som Han gifwet Wotta dig, att tu icke för **HERRN** tin Gud, så att icke håller Hans bud, rått
2. **HERRN** tin Gud för dig, thesa fyratio

2. städgar, som jag nu förkunnat
 3. dig; och att icke, när tu ätet och
 blifwet mått, när tu byggt dig
 dina hus att bo uti, när tinte
 4. star och får förblots, och tu sam-
 lat mycket silfwer, guld och all
 slags annan egendom; titt hjerta
 så förhäfwer sig, och tu förgå-
 rar HERREN tin Gud, som ut-
 fört dig utur Egypten, utur trä-
 5. domshuset; som ledt dig igenom
 then stora och förfärliga öken,
 fall af flera slags ormar och stor-
 pioner, som i torra och wattu-
 lösa orter lät watten åt dig utfly-
 ta ur hårda klippan, och som i
 öken spifade dig med Man, hwar-
 6. af tinte fäder icke hafwa wetat,
 at thet Han skulle spåka och för-
 slå dig, för att framdeles göra
 7. dig godt. Wakta dig, att tu så
 icke tänker i ditt hjerta; igenom
 min förman och mit eget arbe-
 8. de hafwer jag förwärfwat mig
 denna rikedom; utan kom ihog
 HERREN tin Gud, och at thet
 9. Han, som gifwit dig förmä-
 n, att förwärfwa sådan rikedom,
 at thet Han skulle fullkomna sitt
 10. tillbud till fäder ingångna och be-
 11. stäma förbund, såsom nu och
 12. då.
 13. Men skulle thet hända, att I
 14. HERREN eder Gud,
 15. som frammande Gudar, och
 16. tillbedjen them, så be-
 17. stöder i dag, att I so-
 18. gis förbuds. Såsom the
 19. hwilka HERREN för-
 20. drifwer, stolen och I

förbuds, therför att I icke waret
 HERRENs eder Guds bud-
 lydige.

1. Hör, Israel, tu far nu öfwer
 2. Jordan, att fördrifwa folk.
 3. slag, som äro mäktigare och star-
 kare än tu, och att intaga Ro-
 4. ra och upp till styn bestäta stä-
 5. der. Et stort och ansenligt folk
 6. äro the Enakiter, hwilka tu kän-
 7. ner, och om hwilka tu hört sägas:
 8. So kan stå emot Enakiterna.
 9. Betänk förthen skull, att HER-
 10. REN tin Gud går fram för dig,
 11. såsom en förtärande eld; Han
 12. skall nedslå them och lägga them
 13. under dig, så att tu öfwerwin-
 14. nem them snarligen och gör them till
 15. intet, såsom HERREN hafwer
 16. lofwat dig. Men när HERREN
 17. tin Gud för dig bortdrifwer them,
 18. tänk icke i ditt hjerta: min from-
 19. het och förtjänst har förmått HER-
 20. REN, att föra mig hit, till att
 taga thetta landet i besittning.
 1. Thessa folkens ogudaktighet är or-
 2. sak, hwarföre HERREN låter
 3. them af dig fördrifwas. Icke
 4. hafwer tu för tin förtjänsts eller
 5. rättfärdighets skull kommet att in-
 6. tagga thesas land, utan för the
 7. folkens ogudaktighets skull hafwer
 8. HERREN tin Gud drifwit dem
 9. undan för dig, och på thet han
 10. skulle fullgöra thet löfte, som Han
 11. med ed gifwit tina fäder, Abra-
 12. ham Isaac och Jacob.

1. Erklänn förthen skull, at HER- 6.
 2. REN

- HER** till Gud icke för sin fromhets och förtjänsts skull gifwer till detta goda landet, att taga thet i besittning; ty tu äst ett hård-
7. **nackadt** folk. Kom ihog och för- gåt icke, huru tu förbränd **HER** **REN** im Gud i önen. Allt i från önen dag, på hvilken I gån- gen utur Egypten, och till thet I kommen hit, hafwen I varit
 8. **upproriske** mot **HERREN**. Och midt Horeb förbränd I **HER- REN** så, att Han i wrede wil- le utrota eder.
 9. Sedan jag gått upp på ber- get, att emottaga stentaforna, i hvilka förbundet war instrifwet, som **HERREN** gjort med eder, förblef jag på berget fyratio da- gar och fyratio nätter, utan att äta eller dricka. Och **HERREN** gaf mig the två stentaforna, stref- na med Guds finger, och som in- nehållt alla the ord, hvilka **HER- REN** talade till eder på berget, utur elden, på sbsamlingsdagen.
 11. **Äre** fyratio dagar och fyratio nätter woro förflutne, gaf **HER- REN** mig the två stentaforna, förbundens taffor, och sade till mig:
 12. **Gå** och stig straxt ned härifrån, ty titt folk, som tu fört utur Egypten, hafwer förderf- wat sig; snarligen hafwa the afwilet från then wäg, som jag befallt them; the hafwa
 13. gjort sig ett gutet beläte. **HER- REN** sade ock till mig: Jag ser, att thetta folket är et hård-
 14. **nackadt** folk, släpp mig att jag
- ma. utrota them, och utplån- deras namn, att thet icke me- skall finnas under himmelen men jag will jag göra till et- mågtigare folk än thetta. Jag gif förthen skull bort och ste- ned af berget, som brann i eld hafwande the två förbundens taf- lor i båda mina händer. Di- när jag straxt såg huru I sbs- syndat eder emot **HERREN** i der Gud, gjort eder en gute- kalf och snarligen afwilit ifrå- then wäg, som **HERREN** be- fallt eder; fattade jag uti the ter- tafforna, kastade them ur händer- na och slog them sönder för- dra ögon. Sedan föll jag ned och låg inför **HERREN**, såsom tillförene, fyratio dagar och fyre- tio nätter, utan att äta eller dricka, för att undanbedja allt the straff, som I med eder synd för- tjänt, sedan I gjort thet, som ondt är inför **HERREN**, och förbränd honom. Jag fruktade för then stora wrede, hwaraf **HERREN** war upstånd emot eder, så att Han wille utrota eder. Men **HERREN** hörde min bön, jemwål thenna gången. Och emedan **HERREN** war bleswål så irred på Aaron, att Han wille dräpa honom, bad jag ock för honom. Men kalfwen, som I haden gjort, och hwarmed I sbs- syndat eder, tog jag och brände upp i eld. Jag stötte och malde honom wål sönder, till thet thet

it puffwoer, hwilket jag ta-
then från berget nedflytan-
en.

) Thabeera och Mosa och
sterna förtbenaden Jän yt-
te **HERRAN**. Och när
HERRAN utsände eder ifrån Ka-
arnea, och befalle eder gå
tt intoga landet, som Han
isfwa eder, satten J eder
tot **HERRANS** eder Guds
ch trodden Honom icke, eller
Hans bud lydige. Så länge,
g lånt eder, hafwen J mot
HERRAN warit upproriske.

eföre så jag ned och låg
HERRAN fyratio dagar
ratio nätter, sedan **HERRAN**
hade hotat ott utrota eder.
ad **HERRAN** och sade:
RE, **SERRE**, förderf-
te titt folk och tin arfwe-
om tu förlostat med tin
magt och utfört utur **E**
i med stark hand. Tant
ia tjänare, Abraham, J-
ch Jacob! Anse icke thet-
lets hårdhet, ondsk och
r! Att icke i thet land,
utur tu ofg utfört, må så-
Efter **SERRE** icke
bde, att föra them in i
and, som Han hade lof-
hem, eller efter Han sat-
tt till them, förde Han
att, att dräpa them i st-
the äro döde titt folk och
wædel, som tu med tin
magt och utdräpta arm
te utfört.

På samma tid sade **HERRAN** **ca.**
till mig: Utbugg dig twän-**IO.**
ne taflof af sten, sådanna som
the förra woro, och gack upp
till mig på thetta berget, se-
dan tu gjort dig en ark af trä.
Jag will skrifwa på taflofna **2.**
samma ord, som woro på the
förra, hwilka tu sönderflog, och
therefter skall tu lägga them i
arken. Jag gjorde förthenfull **3.**
en ark af Acaciéträ, och uthög
twänne taflof af sten, sådanna som
the förra woro, och gick upp på
berget, med båda taflofna i min-
händer. Då skref **HERRAN** på **4.**
taflofna såsom skrifwet war på the
förra, nämligen the tio budord,
som **HERRAN** hade talat till
eder på berget, utur elden, på
församlings- dagen och gaf mig
them; hwarefter jag gick ned af **5.**
berget och lade taflofna i then af
mig gjorda Arken, att thet för-
waras, såsom **HERRAN** hade
mig befallt.

Sedan foro Israels barn i- **6.**
från Beeroth Bene Jaatan till
Mosera, hwarest Aaron blef dö-
d och begrafwen, så hans son Ele-
azar efterföljde honom i Präste-
ambetet. Och när the therifrån **7.**
kommet till Gudgoda, samt wida-
re till Jothbath, ett land försent
med-wattubäckar, förordnade **HERRAN** **8.**
att Levi stam skulle bära
HERRANS förbunds ark, och
tillstådes wara inför **HERRAN**
att tjäna Honom och wälsigna i
E 2 Hans

- Hans namn, såsom jemväl nu står. och warer icke mer hårdna
9. Therefore hafwer och Levi stam ingen lott eller arfwjord ibland sinna bröder. **HERREN** sjelf är hans arfwedel, såsom **HERREN** tin Gud honom lofwat.
10. Men sedan jag waret qwar på berget, såsom tillförne, i fyratio dagar och fyratio nätter, hörde **HERREN** min bön jemväl thenna gången, så att Han icke
11. mera wille utrota eder, utan sade till mig: Gack tu åstad, att du widare ansödra folket, så att the fortsätta resan och taga thet land i besittning, som jag med ed lofwat thetas fäder att gifwa them.
12. Tu Israel, hwad annat fordrar **HERREN** tin Gud af dig, än att tu fruktar **HERREN** tin Gud, så att tu wandrar på alla Hans wägar, älskar honom och tjänar **HERREN** tin Gud af hela titt hjerta och af hela tin själ och
13. håller **HERRENS** bud och stadgar, som jag nu anbefaller dig, på thet dig må wäl
14. gå. Si Simmelen och alla himlars himmel, samt jorden med allt hwad thet är, är **HERRENS**
15. **RENS** tin Guds. Likwäl hafwer Han med synnerlig kärlek omfattat tina fäder, och framför alla andra folkslag, utwält thetas estertkommande, nämligen eder, såsom I nu sjelfwe sen. Omstårer förthenstill edart hjertas förbud,
- de. **HERREN** eder Gud är Gud öfwer alla Gudar, Herre öfwer alla Herrar, store, starke och förfärlige den, som icke anser pers och icke låter sig bedragas nom skänker; Han som skafaderlösa och entor rätt, gifwer främlingen, som ättar, föda och kläder, biföre och I stolen älska främlingen, särdeles, som I sowe waret främlingar uti gypten. Sonom, som är **HERREN** tin Gud, skall tu s ta; Sonom skall tu tjäna, Sonom skall tu hålla dig wid Hans namn swärja. är titt låf och tin Gud, gjort med dig the stora och förliga under, hwilla tu eigna ögon sett. Eine föworo allenast sjutio perso när the foro ned till Egipten och nu hafwer **HERREN** tin Gud låtet eder blifwa så n ga som stjernorna på himlen. Älska förthenstill **HERREN** tin Gud, och iaktta hwad Han will, att iaktta skall, Hans stadgar, råtter bud i alla tider.
- I kännen nu sjelfwe, ty talar icke till edra barn, som hafwa kännt eller sett **HERREN** eder Guds tuftan; I kännen I stora magt, Hans starke hand, uträcka arm, the tecken och

något som Han gjorde uti Egypten, emot Pharao, Konungen i Egypten och allt thes land; och hwad Han gjorde med Egypternas frigehår, hästar och wagnar, huru Han lät röda hafwet sidda öfwer them, så the förföljde eder, och huru HERREN lät them så förgås, att the aldrig mer wäret till sinnandes; I weten hwad Han gjort bland eder, uti öfwen, in til thes I kommen till thenna öfwen, och hwad Han gjorde med Nathan och Abiram, söner af Eliseus, Nabens sön, ihuru jorden öppade sig; och midt i bland hela Israel uppsvälgade them, theras hufvud, theras skäl och allt, hwad them tillhörde. Med egna ögon höfwen I sett alla HERRENS stora förningens sön Han öfwer eder. Håller förthenkull ännu minnelse af det bud, som jag nu anbefaller eder, på thet I mågen hafwa öfwen, att gå äftad och beströfwa eders thet land, till hwilket I nu faren, att taga thet i er äftad; Och på thet I mågen öfwen, beblifwa i thet land, som HERREN med ed lofwat edra att gifwa them och theras förningens öfwen, ett land, som flyttat öfwen och honing. Sy thet till thet land, till hwilket I nu faren, att taga thet i be-

sitning, hafwer berg och dalor, och blifwer af regn från himmelen wattenadt. Thet är ett land, 12. hwilket HERREN tin Gud wärdar, och hwaruppå HERREN tin Guds ögon alltid se ifrån ärets början intill thes slut.

Om I förthenkull hörsa 13. minnelse af mina bud, som jag nu föreskrifwer eder, så att I allen HERRENS bud, och tjänen honom af hela edert hjerta, och hela eders själ: så skall jag gifwa edert land, 14. i edertan tid, arla och serla regn, att I skolen så insamlas edert korn, edert win och olja; jag skall gifwa gräs på 15. edra pader ät eder bostap; I skolen äta och warda mätte.

Wänter eder, att icke edert 16. hjerta blifwer förfördt, och I afwikeln, att tjäna främmande Gudar och tillbedja them. HERREN 17. wrede warder så upptänd öfwer eder; Han warder tillflutande himmelen, så att intet regn kommer, och på jorden intet växer, och I måsten swarligen förgås; utur thet goda landet, som HERREN will gifwa eder.

Därför 18. ger thesa mina ord på edra hjertan, och på edra själar; binder them till ett tecken på edra händer, och låter them wara en tänkeskrift emellan edra ögon. På 19. rer them edra barn, taler om them när I sitta hemma i edra hus; när I ära på resor, när

20. I läggen eder och när I upp-
 stån. Skrifver them på edra dö-
 poster, och på edra stadsportar.
 21. På thet I och edra barn mögen
 i thet land, som HERREN med
 ed löfwat edra fäder att gifwa
 them, förblifwa så länge, som
 himmelen blifwer öfwer jorden.
 22. Ty om I naga iakttagen alla
 thesa bud, som jag nu anbefaller
 eder, och gören thestefter, så att
 I älsken HERREN eder Gud,
 och wandren på alla Hans vägar
 23. och hållen eder intill Honorn; skall
 HERREN bortdrifwa alla thesa
 folket för eder, och I skolen in-
 taga thesas land, fast än the ä-
 ro större och mächtigare än I.
 24. Så snart I sätten eder fot på
 någon ort, skall han höra eder
 till. Ifrån öken till Libanon,
 ifrån floden Ebrath intill hafwet
 i väster skall eder gräns sträcka
 25. sig. Ingen skall kunna stå eder
 emot; fruktan och förskräckelse för
 eder skall HERREN eder Gud,
 såsom Han eder löfwat, låta kom-
 ma öfwer alla the länder, som I
 träden uppå.
 26. Si jag lägger eder före, i dag,
 27. wälsignelse och förbannelse. Wäl-
 signelse, om I lyden HER-
 RENS eder Guds bud, som jag
 28. nu anbefaller eder; men förban-
 nelse om I icke lyden HER-
 RENS eder Guds bud, utan af-
 wiken ifrån then väg, som jag
 nu wisar eder, och gån efter
 främmande Gudar, hwilka I ic-
 ke kännen.
- När HERREN eder Gud
 låtet eder komma in i thet land,
 till hwilket I nu gån att taga
 thet i besittning, skolen I aftun-
 na wälsignelsen på berget Gerizim
 och förbannelsen på berget Ebal;
 hwilka båda ligga på andra si-
 dan om Jordan, wäster ut, bak-
 om the Cananeers land, som bo
 på flätmarken gent öfwer Gilgal,
 in wid Terebint-Runden Moab.
 När I nu gått öfwer Jordan,
 att taga thet land i besittning,
 som HERREN eder Gud will
 gifwa eder, och I intaget thet
 och blifwet theti boende; så wäl-
 ler och görer efter alla the stad-
 gar och rätter, som jag nu för-
 lägger eder.
- Seta deo the stadgar och rät-
 ter, som I skolen iakttaga och
 efterleswa i thet land, hwilket
 HERREN, edra faders Gud,
 gifwer eder till besittning, så
 ge I thet lesthen.
- Alla ställen, på hwilka the
 folkslag, som I bortdrifwen
 tjänt thesas Gudar, wære
 höga berg eller backar, eller
 gröna trån, skolen I förstör-
 thesas altare skolen I öfver-
 ta, och nederbryta thesas
 stölar och i eld uppbränna the
 stölar, och sönderhugga the
 afgudabelåten, och icke ena
 thesas namn thet meta nämna.
 I skolen icke på thesas
 tjäna HERREN eder Gud.

skilt på then ort, som **SEX**
XXVI eder Gud warder ut-
 wäljande ibland alla edra stam-
 mar, att efter Hans namn
 minnas, och hwarest Han will,
 ha, stölen **J** söka Sonom och
 6. **XXVI** gå, att frambräa edra
 brännoffer; och andra offer, e-
 der tionde, edra gostwor, löf-
 ten, frivilliga offer, och hwad
 förstödt är bland eder större
 7. och mindre bostap. Ther stölen
J hålla måltid inför **SEX**
XXVI edet Gud, och glädja
 eder under allt edert arbete,
J och the, som eder tillhöra,
 efter **SEX** eder Gud
 wälsignat eder.

J stölen icke göra allt thet,
 som wi nu här göra, hwar och
 efter som honom sjelf rätt
 är, medan **J** ännu icke ä-
 re intomne till then bonings-
 plats och arswedel, som **SEX**
XXVI eder Gud will gifwa e-
 der. Utan när **J** gått öfwer
 i land, och blifwet boende i
 ett land, som **SEX** e-
 der Gud will gifwa eder til e-
 der, och Han låtet eder
 till ro för edra fiender
 omkring, så att **J** bon-
 ing; och **SEX** eder
 eder utwäljande någon
 Hans namn ther ibo-
 stölen **J** till then orten
 allt, hwad jag be-
 der, edra brännoffer och
 offer; eder tionde, edra
 offer och allt hwad **J** utwäl-

jen, att thesaf göra at **SEX**
XXVI något löfte. Ed mågen 12.
J glädja eder inför **SEX**
 eder Gud, **J** och edre söner
 och döttrar, edre tjänare och
 tjänarinnor och Leviten, som
 bland eder bor, efter han ingen
 lott och arswejord bland eder
 eger. Watta tig, att tu icke of- 13.
 frar tina brännoffer, på hwad
 ort, som tu hållst träffas på 14.
 then orten allenast, som **SEX**
XXVI warder i någon af t-
 na stammar utwäljande, skall
 tu offra tina brännoffer, och
 förrätta all then tjänst, som
 jag befäller dig.

Doct må tu efter eget ber 15.
 bag slagta och allt sådant kött
 äta, som **SEX** tin Gud
 genom sin wälsignelse gifwer
 dig i tina boningar; både oren
 och ren skall äta thesaf, såsom
 af en rå eller en hjort; allenast 16.
 tu icke äter blodet, utan gjuter
 thet på jorden såsom watten.

Men icke skall tu i tina bo- 17.
 ningar äta tionden af titt korn,
 titt win och tin olja, icke hel-
 ler hwad förstödt är bland
 tin större och mindre bostap,
 eller något hwaraf tu gjort
 löfte, eller andra tina frivilli-
 ga gostwor. Utan thetta skall 18.
 tu äta inför **SEX** tin
 Gud, på then ort, som **SEX**
XXVI tin Gud warder utwäl-
 jande, tu; tin son och dotter,
 tin tjänare och tjänarinna, och
 Levi.

- Leviten, som ibland dig bor. Ther må tu glädja dig inför **SERRETT** tin Gud, under
 19. allt ditt arbete. Watta dig, att tu, så länge tu i ditt land äst, icke förgäter Leviten.
20. När **SERRETT** tin Gud utwidgar dina gränser, såsom San lofwat dig, och tu will äta kött, så tu någon gång thet ästundar, må tu efter behag äta theraf. Och om then ort, hwilken **SERRETT** tin Gud warder utwäljande, att efter Hans namn nämnas, ligger längre bort ifrån ditt hemwist, må tu af tin både större och mindre boskap, som **SERRETT** gifwet dig, slagta, så som jag förordnat för dig, och efter eget behag, hema hos dig,
 22. theraf äta, allenast tu äter thet såsom en rå eller hjort ätes, och både oren och ren tillsammans
 23. man theraf äta. Men watta dig, att tu icke äter blodet, ty blod är lifwet, och kött, som ännu lefwer, får tu icke lof
 24. att äta. Tu skall icke äta blodet, utan gjuta thet på jorden,
 25. den, såsom watten. Tu skall icke äta thet, på thet dig och dina barn efter dig må wäl gå, när tu gör thet, som rätt är inför **SERRETT**.
26. Men hwad tu hafwer, som är belgadt, och hwad tu genom löfte ärat till offer, skall tu framhafwa till then ort, som **SERRETT** warder utwäljande. Dina brännoffer, både tet och blodet, skall tu offer **SERRETT** tin Guds re, och wid dina andra: skall likaledes blodet utgä på **SERRETT** tin Gud täre; men af köttet må ta. Jakttag och hörsamma thesa buden, som jag antalar dig, på thet att dig och dina barn efter dig må ewdigen wäl gå, när tu gör som godt och rätt är **SERRETT** tin Gud.
- När **HERREN** tin Gud rotat för dig the folkslag, hu länder tu nu snart skall te besittning, och tu bemäktig them, och blifwet theri her, så watta dig, att tu icke dan the för dig blifwet utöde, faller i samma snara, the waret fallne, och så efter thesas Gudar, sketter: Såsom thesa folkslag i thesas Gudar, will och jägna. Kom alldrig med nå sådant inför **SERRETT** Gud. Ty allt hwad wedet geligt är för **SERRETT** hwad San hatar, hafwa gjort wid thesas Gudar, så att the och kött stada och dötrrar i eld uppbräat thesas Gudar. Allt jag befaller eder, stolen, atttaga, så att I göra ingen ting stolen. I till icke heller toga något theri

13. Om en Prophet, eller någon, som beropar sig på drömar, upptomme ibland dig, och föreställte dig något tecken, eller tillkommande underlig handling, eller thet tecknet, eller then handlingen, som han förut sagt dig, werkeligen inträffade, och han therjämte sade: Lätom of söka och tjäna främmande Gudar, hwilka tu tillsörerne icke kändt; skall tu icke höra på en sådan prophets eller drömares tal: ty **SEXXVI** will therigenom försöka eder, att kunigt blifwa må, om I älsken **SEXXVI** eder Gud af hela ert hjerta och hela eder själ. **SEXXVI** eder Gud stolen I följa och Sonom frukta; Hans bud iakttaga, Hans röst lyda, Sonom tjäna och till Sonom ära tillhöra. Men en sådan Prophet eller drömare skall till lifs straffas, efter han, från **SEXXVI** eder Gud, som utsökt eder utur Egypten och förlästat eder ur tråldomshuset, welat med sitt tal draga eder till sig, och sökt att förleda eder till att följa then wägen, på hwilken **SEXXVI** eder Gud befallt eder att wandra. En så elak man skall stolen I från eder tjäna.

14. Och tin köttflige broder, eller din sön eller dotter, eller din hustru, eller tin förmyndare wän wille hemligen förleda dig och sade: Lätom

of söka och tjäna främmande gudar, hwilka hwarken tu eller dine söder hafwa kändt, sådana som the omkring dig boende folken tjäna, ehwad these dro när eller fjerran, ifrån then ena jordens ända intill then andra; så war honom icke till wiljes, hör icke på honom, haf ingen meddintan med honom, stona honom icke, eller fördölg honom, utan haf honom fram till dödsstraffet; tin hand skall wata then första öfwer honom, att han dräpes, och sedan skall hela folket göra thet samma. Efter han sökt att förleda dig ifrån **SEXXVI** tin Gud, som utsökt dig utur Egypten, utur tråldomshuset, skall tu stona honom till döds. Sela II. Israel skall höra thet och frukta sig, på thet ingen widare bland dig må begå en sådan misgärning.

Bleswe thet, om någon af dina städer, hwilka **SEXXVI** tin Gud will gifwa dig att bebo, förspordt och berättadt, att ogudaktige männissor bland dig uppkommet, som förledt stadens inwånare, och bragt them att dyrka främmande gudar, hwilka tu icke hafwer kändt; så skall tu undersöka och ransaka och på thet noga ste utfraga thet. Besinnes thet wara sannt och wist, och är en sådan styggelse ibland dig

D begån

15. begången, skall tu sientligen anfälla then stadens inwånare; tu skall till spillo gifwa honom, med alla som theri bo, och thes bostap, att med swerd
16. nederbuggas. Tu skall sammanföra allt theri besintligt byte midt på torget, och i eld uppbränna hela staden tillika med allt bytet, såsom ett brännoffer inför **HERRE** tin Gud. Staden skall förblifwa en ewärdlig stenhop, och alla
17. drig åter uppbyggas. Ingen ting af thet till spillo gifna skall i tin hand qwarblifwa, på thet **HERRE** upptände wrede må återwända, och tu widare förskonas, så att han förbarmar sig öfwer dig, och, så som han med ed lofwat
18. dina fäder, fördrar dig, så framtu lyder **HERRE** tin Guds röst, och håller alla hans bud, som jag nu anbefaller dig, och gör thet, som rätt är, inför **HERRE** tin Gud.
- 14.** **J**ären **HERRE** eders Guds barn. Stårer icke något märke på eder, eller rycker bort håret emellan edra ögon för någons skull, som blifwet död. Ty **J**ären ett åt **HERRE** eders Gud helgadt folk; eder hafwer **HERRE** bland allt folk på jorden utwalt, att **J** skolen vara hans eget folk.
3. **J** skolen icke äta något, som är wederstyggligt. Dyessa äro
- the djur, som **J** mågen äta. **J** får, getter, hjort, rå, jakmur, stenbock, dischon, buffore och samer. All bostap, så är twetlöfswad, så att löfswad är allt igenom klufwen, som idisslar, mågen **J** äter. Dock skolen **J** ibland them, antingen idissla, eller äro twetlöfwade, icke äta camelen, haren och jerbua, hwilka wäl idissla, men äro icke twetlöfwade; thesa skola wara eders orena. Likaledes skall swinet, som wäl är twetlöfswadt, men idisslar icke, wara eders orent. Af thesas lött skolen **J** icke äta, och icke komma wid thesas döda kroppar.
- Thetta är thet, som **J** mågen äta af allt, som i watten finnes. Allt hwad fenor och fjäll hafwer, mågen **J** äta; men allt thet, som icke hafwer fenor och fjäll, skolen **J** icke äta; thet skall wara eders orent.
- Alla rena foglar mågen **J** äta. Men bland foglar skolen **J** icke äta örnen, Falken, hafsdörnen, gladan, gamen, kajan och hwad af thesas art är; alla slags korpar, strutsen, swalan, fiskmåsen, sparshöken och hwad af thesas art är; Ulfwen, uglan, rödbromen, pelecanen, rachama, wrakfoglen, storken, hägren och hwad af thesas art är, strikan och fläderlappen. Alla slags flygande krä

ara eder oreña, the stola
 atas. Men alla rena fog,
 någon J ata. J stolen
 ata hwad sjelfdddt är; at
 lingen, som bor ibland tig,
 u gifwa thet att ata, el
 älja thet at utlänningen;
 i dr ett at HERRAR tin
 helgadt folk. Tu skall ic
 ata något lid i sin mo
 mjölk.

f all tin sådeswärt och
 arligen på tin åter stö
 skall tu affstilla tionden.

er HERRAR tin Gud,
 en ort, som San warder
 ljande, att låta sitt namn
 bo, skall tu ata tionden
 tt korn, titt win och tin
 samt hwad förstdddt är

tin större och mindre bo
 på thet tu må låra att
 frukta HERRAR tin

m then ort, som HER

A tin Gud warder ut
 ande att låta sitt namn
 bo, wore så långt ifrån
 veldgen, eller om HER

A så wålsignat dig, att
 ke förmdr thit föra tion

skall tu wända honom i
 ngar, taga them med dig,
 föra till then ort, som

HERRAR tin Gud warder
 hände. Ther skall tu för

harna löpa hwad tu sjelf
 will af nåt, får, win,

annan dryck, efter som tu
 godt finner, och ata thet

ther, insdr HERRAR tin
 Gud, och glädja dig, tu och
 the dig tillhörige. Tu skall och 27.
 ta icke förgåta Leviten, som
 bland dig bor, efter han ingen
 lott och arfwējord bland dig eger.

Wid hwart tredje års slut, 28.

Skall tu framgifwa all tionden
 af tin störd, och thet året lem
 na honom på then ort, ther tu
 bor. Leviten, som ingen lott 29.

och arfwējord bland dig eger,
 sädlingen, then faderlöse och
 entan, som bland dig äro, må
 ge ta gå fram, ata och blifwa
 måtte; på thet HERRAR
 tin Gud i alla tina händers
 wert, som tu dig företager, må
 wålsigna dig.

På hwart sjunde år skall tu 30.

hålla ett friår. Thet skall 5.
 bestå theri, att hwar och en,

som hafwer att fordra hos sin
 medborgare, för thet han lånt

honom, skall eftergifwa och ic
 ke utkräfwä thet af sin med

borgare och broder, sedan fri
 hetsåret till HERRARS åra

blifwet utropadt. Af utlän
 ningen må tu utkräfwä thet; 3.

men hwad tu hafwer att for
 dra hos tin broder skall tu ef

tergifwa. Therigenom skall dock 4.
 ingen ibland dig warda fattig.

Ty HERRAR tin Gud skall
 wålsigna dig i thet landet, som

San will gifwa dig till arfwē
 del och besittning; allenast tu 5.

- lyder **SERRETT** tin Guds röst, så att tu håller och efterlefwer alla thesa bud, som
6. jag nu anbefaller dig. Då skall **SERRETT** tin Gud wälsigna dig så, som Han hafwer lofwat dig. Tu skall låna åt många folkslag, men af ingen till låns taga; tu skall råda öfwer många folkslag, men ingen af them skall blifwa råddande öfwer dig.
7. Om någon af tina bröder blefwe fattig, i någon af tina boningar, uti titt land, som **SERRETT** tin Gud will gifwa dig, så war icke hårdhjertad mot honom och tillslut icke tin hand för tin fattiga broder, utan öppna henne för honom och låna honom så mycket han behöfwer af thet, som honom fattas. Wakta dig, att icke thenna omilda tankan intager titt hjerta: thet sjunde året, frihets året, kommer nu snart; och att tu thesfore ser illa på tin fattiga broder, och gifwer honom intet. När han då ropar till **SERRETT** öfwer dig, blifwer thetta dig till synd. Tu skall strax gifwa honom, och icke förtryta, att tu gifwet. **SERRETT** tin Gud skall thesfore wälsigna dig i alla tina gerningar och i allt,
11. hwad tu företager dig. Satlige lära alltid finnas i landet; thesfore befäller jag dig, att gernna öppna tin hand för tin broder, för the nödliedande fattiga uti titt land.
- Om tin broder, en E eller Ebreiska, säljer sig träl åt dig, skall han tjäna i sex år, men på sjunde skall tu låta honom gå från dig. Och när tu då wer honom frihet, skall tu låta honom gå med tomt der ifrån dig, utan stänka nom något af tina får, och tur tin loga och press. Tu gifwa honom af thet hwat **SERRETT** tin Gud wälsignat dig och ihogkomma, tu sjelf waret träl i Egypten och att **SERRETT** tin Gud hafwer dig förlofsat. Thre anbefaller jag dig nu ta. Men om han säger dig: jag will icke gå bort till dig, efter han unnat dig titt hus godt, och han hotmått wäl, skall tu taga en och bora genom hans öra tin husdör, och han skall ra tin träl ewärdligen. samma sätt skall tu och med tin trälinna. Låt thet icke synas dig hårdt, att tu icke släppa honom fri ifrån emedan han med sin tjänst i sex år gjort dig dubbelt så mycket gagn, som en legodder och **SERRETT** tin Gud befäller dig i allt, hwad tu wälsignande.

19. Allt förstföddt bland tin större och smärre bostap, som är hanne, skall tu helga åt **HERREN** tin Gud. Till intet arbete skall tu bruka förstföddingen af tin större bostap, eller klippa ullen på förstföddingen af tin smärre. Inför **HERREN** tin Gud skall tu äta them hvarje år, på then ort, som **HERREN** warder utväljande, tu och the dig tillhörige. Är något lyte therpå, är thet haltt eller blindt, eller hafwer thet någon annan want, skall tu icke offra thet inför **HERREN** tin Gud; hema hos dig må tu äta thet, både then som oren och ren är, tillsammans, såsom en rå och bort. Blodet allenast skall tu icke äta, utan gjuta thet på jorden, såsom watten.

tu i mycken hast gic utur **Egypten**; på thet tu i hela tin lifstid må påminna dig then dagen, på hwilken tu gic utur **Egypten**. Innom alla dina gränser skall i the sju dagarna intet syradt bröd wara till finnandes. Icke heller skall af thet kött, som på första dagen om aftenen blifwet slagadt, något behållas qwar, till morgonen. Pasah skall tu icke slagta i någon annan af tinna boningar, som **HERREN** tin Gud dig gifwer, utan alena på then ort, som **HERREN** tin Gud warder utväljande, att han skall låta sitt namn ther bo. Ther skall tu slagta Pasah, om aftenen, sedan solen gått ned, wid then tid, som tu gic utur **Egypten**. Tu skall tillreda och äta thet, på then ort, som **HERREN** tin Gud warder utväljande; sedan kan tu om morgonen fara bort igen till tin hemort. I sex dagar skall tu äta osyradt bröd, och på then sjunde skall en stor högtid hållas inför **HERREN** tin Gud, på hwilken tu intet arbete skall förrätta.

Therester skall tu rådna sju veckor, begynnande att rådna them, när han först bäres på såden, och hålla weckohögtiden inför **HERREN** tin Gud, så tu efter tin förmåga skall

- stambåda en frivillig gofwa, efter som **SERRETT** tin Gud
11. wälsignat dig, och på then ort, som **SERRETT** tin Gud warder utwälsjande, att låta sitt namn ther bo, glädja dig inför **SERRETT** tin Gud, tu och tin son, tin dotter, tin tjänare, tin tjänarinna och Leviten, som bor ibland dig, främlingen, then faderlöse och entan, som ibland dig äro.
12. Kom ihog, att tu waret träl i Egypten, och håll förthens skull thesa stadgar, så att tu gör therefter.
13. Löslyddohögtiden skall tu hålla i sju dagar, sedan tu insamlat af tin loga och tin pres, och glädja dig på thenna tin högtid, tu och tin son, tin dotter, tin tjänare, tin tjänarinna, Leviten, främlingen, then faderlöse och entan, som
14. ibland dig äro. I sju dagar skall tu hålla thenna högtiden, inför **SERRETT** tin Gud, på then ort, som han warder utwälsjande. Ty **SERRETT** tin Gud skall wälsigna dig i all tin bergning och i alla tina händers werk, så att tu icke skall kunna annat än glädja dig.
15. Tre gånger om året skall allt mantön ibland dig wisa sig inför **SERRETT** tin Gud, på then ort, som han warder utwälsjande, nämligen på ossyrade bröddhögtiden och på wædohögtiden och på löslyddohögtiden; men the skola icke wisa sig inför **SERRETT** tomhändta. Swar och en skafwa sin gofwa med sig esthen wälsignelse, som **SERRETT** tin Gud tilldelat dig.
- Jalla boningar, som **SERRETT** tin Gud, i hwarje tina stammar, gifwer dig, så att du förordna Domare och Skrifware, som med rättwisa döma ibland folket. Tu skall icke böja rätten eller hafwa afseende på personer. Tu skall icke taga mutor, ty mutor förblinda the wisa, och göra the billigaste saker wacklande. Rättwisan, rättwisan skall tu med all slit söta, på thet tu må lefwa och besitta thet land, som **SERRETT** tin Gud will gifwa dig.
- Tu skall icke plantera thulundar af något slags träd wid **SERRETTIS** tin Guds altare, som tu warder byggande, icke heller uppsätta någon stod, hwilket **SERRETT** tin Gud hatar.
- Tu skall icke offra åt **SERRETT** tin Gud något af tin större eller smärre boskap, som hafwer lyte, eller något slags want på sig, ty thet är för **SERRETT** tin Gud styggelse.
- Om i någon af tina boningar, som **SERRETT** tin Gud

dig, finnes ibland dig eller qwinna, som gör röt är inför HERREN, så att then mannen vinnan öfwerträder Hans, går bort och tjänar ande Gudar och tillberem, eller sol, eller måne någon af stjernorna på len, hwilket jag alldrig; och thetta blifwer dig dt, och tu hörer thet, skall et nogaste thetom under. Finnes thet vara sannt it, och är thenna styggelängen i Israel; skall tu then mannen eller qwinman begått en sådan misf, utom stadsporten, och g man eller qwinna, st m till döds. Efter tu wittnens utsaga skall, som döden förtjänt, e skall blott efter ett ens ies utsaga någon strafs lifwet. Wittnens hänsa vara the första öfwer tffliga, att han dräpes, an skall allt folket göra nna. En så elak männi tu ifrån dig bortstilla. någon rättgångs sat, de lif eller egendom, opps stada, synes dig, an att tu kan afdö me, på then ort, thet skall tu stå upp, och i then ort, som HERREN Gud warder utvälld gå till Presterna af

Levi. Slagt, och Domaren, som på then tiden är, och fråga them, att the säga dig, huru dömas skall. Efter som the 10. ta säga dig, på then ort, hwilken HERREN warder utväljande, skall tu göra, och granneligen akka, att tu rättar dig efter thet, som the lära dig. Efter then lag, som the lära 11. dig, och efter then dom, som the affsaga för dig, skall tu göra. Swarten till höger eller vänster skall tu afwika ifrån thet, som the säga dig. Wore 12. någon så öfwerdådig, att han icke wille lyda Presten, som är satt att ther tjäna HERREN tin Gud, eller Domaren, han skall straffas till lifwet, och tu skall bortstilla en så elak människa utur Israel. Sela folket skall höra thet och 13. frukta sig, att ingen vidare må begå ett sådant öfwerdåd. När tu infommet i thet land, 14. som HERREN tin Gud will gifwa dig, så att tu taget thet i besittning, och blifwet theti boende, och will sätta en Konung öfwer dig, såsom alla the folken hafwa, hwilka omkring dig äro: skall tu sätta then till 15. Konung öfwer dig, som HERREN tin Gud warder utväljande. En af dina bröder skall tu till Konung öfwer dig antaga, men ingen utlänning, efter han icke är tin broder. Dock 16.

skall

- Stall thenne tin Konung icke föda. The skola ingen arfw
hålla många hästar, så att han hafwa bland sina bröder. H
för att anställa myckenhet af REN är theas arfwedel, J
them, åter droge folket till E. Han lofwat them.
- gypten, så likväl **SECRET** Thetta är hwad folket bör
befallt eder, att alldrig mer fa- wa åt Presterna. När m
ra then wägen, som thit åt slagar antingen större
17. går. Icke heller skall han ta- smärre bostap, skall han
ga sig många hustrar, hwari- wa åt Presten ett bogst
genom hans hjerta kunde blif- bada kåtarna och wamben.
wa affälligt, han skall icke hel- Skall och gifwa honom förs
ler samla allt för mycket silf- gen af titt korn, titt win
18. wer eller guld. När han blif- tin olja, samt then första
wet sittande på sin Kongliga som tu klipper af tina får
thron, skall han taga sig en honom hafwer **HEXREJ**
affskrift af thenna lagen, sådan Gud utwalt, framför alla
som han finnes skrifwen hos tina stammar, att han best
19. Presterna af Levi stam. Then- skall förrätta tjänsten i H
na affskrift skall han hafwa hos **REXES** namn, han och
sig och theri läsa, så länge söner, i alla tider.
han leswer, på thet han må Reser någon Levit,
lära att frukta **SECRET** sin hwad stad thet och wara m
Gud och hålla all thenna La- Israel, i hwilken han eljest i
gens ord och thesa stadgar, så håller sig, och kommer i hwa
20. att han gör thestefter, och ic- rende han hållt will, till
ke förhafwer sitt hjerta öfwer ort, som **SECRET** wa
sina bröder, eller afwiter från utwaldjande, och ther förred
thet, som budet är, hwarken tjänsten i **SECRETIS**
till höger eller wänster, på Guds namn, såsom the a
thet han länge må förblifwa hans bröder, Leviterne, bi
wid regeringen, han och hans ther tjäna inför **SECRET**
barn i Israel. Skall han, hwad födan an
njuta lika del med them, i
thet, som han kan sälja a
fädernes slägts andel.
- Cap. **P**resterne af Levi stam och
18. hela then stammen skola
icke hafwa någon lott eller arfw
wejord ibland the andra I-
sracliterna. Af **SECRETIS**
offer, och thet, som sonom
tillhörer, skola the hafwa sin

10. De följande hafwa gjort. In-
 11. gen bland dig skall finnas, som
 12. åter så son eller dötter gå ge-
 13. nom rids, ingen, som af djurs
 melswor, eller molnen, eller
 14. ormar, spår, eller truldem: öf-
 15. war, ingen besvärjard, eller
 svartkonstig, eller tecknaty-
 16. des, eller som frägor thet döda.
 17. Ty hvar och en, som sådant gör,
 18. är vederstygglig, för HERREN,
 19. och för thesas äggelsers skull haf-
 20. wa HERREN din Gud utdrif-
 21. wa the folket för dig. Hek och
 22. Wän skall ta idara HERREN
 23. din Gud tillgifwen.
 24. These folkslag, hwilkas land
 25. du warde intagande, hafwa lydt
 26. åt din och tecknatydare, men dig
 27. åter icke. HERREN din Gud
 28. är så god. En prophet af titt
 29. land, af dina bröder, såsom jag
 30. är, skall SERAEL gifwa
 31. dig, som om stulen i lyda.
 32. Såsom så som i begårten af
 33. HERREN eder Gud mid Ho-
 34. lyd församlingsdagen; så i
 35. året. Vi kunna icke längre,
 36. så att förgås; höra SER-
 37. AELS wår Guds röst, el-
 38. der på thessa starka elden.
 39. HERREN sade till
 40. mig, hafwa rätt talat. En
 41. såsom skall jag gifwa them,
 42. såsom bröder, såsom tu är.
 43. Men huru skall jag lägga
 44. min hand på, och han skall tala
 45. till mig, hwad jag war-
 46. der som befallande. Then,

son icke lydt min ord, hwil-
 ka han i mitt namn warde
 talande, then samma skall jag
 straffa. Men om någon pro-
 20. phet djefdes tala i mitt namn
 thet, som jag icke befallt ho-
 nom säga, eller han talade i
 skämmande gudars namn, skall
 en sådan prophet straffas till
 lifwet. Och om tu tänker i titt
 21. hjerta, huru skall man kunna
 weta hwad thet är, som SER-
 22. AEL icke talat? så mått, att
 om en prophet talar något i
 23. SERAELS namn och thet
 som han sagt, icke sker eller
 fullbordas, så hafwer SER-
 24. AEL icke talat thet till ho-
 nom. Af öfwerdåd hafwer then
 propheten talat thet, tu bör icke
 frukta för honom.

När HERREN din Gud ut-
 1. rotat the folkslag, hwilkas
 land HERREN din Gud will
 gifwa dig, och tu taget thet i be-
 2. sätning och blifwet boende i the-
 ras städer och thesas hus, skall
 3. tu utwälja dig tre städer, inom
 titt land, som SERAEL din
 Gud will gifwa dig till besitt-
 4. ning. Tu skall göra wägen till
 them beqwämlig, och i try styc-
 ken dela titt land, som SER-
 AEL din Gud gifwet dig till
 arwedel, att then, som begätt
 drav, må fly till en af the tre
 städerna. Men then, som för
 4. dravs skull thit må fly och blif-
 wa

- wa wid lif; skall icke hafwa med wilia slaget en annan i hjäl, eller tillförne båret något hat till honom. Såsom så någon ginge med en annan till fogs att hugga träd, och mer dan han upphäfwet yran i sin hand att hugga träd, hon sölle af skafvet, och träffade then andra, så att han döer; en så dan må fly till någon af thesa städer, och blifwa wid lif.
6. Thesa tre städer befaller jag dig att utwälja, på thet att blodshämnanen, som med hetsighet warder förföljande dråparen, icke skall, om wägen wore för lång, hinna upp honom och lå honom till döds, så han likwäl icke förtjänt döden, efter han icke tillförne båret något hat till then thjåflagna.
8. Och när HERREN din Gud utwidgar dina gränser, såsom Han med ed lofwat dina fäder, och gifwer dig hela landet, som Han lofwat them att gifwa; om tu annars håller alla thesa buden, som jag nu anbefaller dig, och gör therefter, så att tu älskar HERREN din Gud och wandrar på Hans wägar i alla tider,
10. skall tu utom thesa tre städer utse tre andre, på thet intet offligt blod må utgutas i thet land, som HERREN din Gud gifwer dig till arfwedel, och ingen blodskuld komma öfwer dig.
11. Men skulle någon, som båret hat till en annan, och lagt sig i försät för honom, och angripet honom och slaget honom så ihjäl, fly till någon af thesa städer; stola thet så i then stad, thet han bott, så da thit, och hämta honom therifrån, samt öfwerlämna honom till blodshämnanen att döpas. Tu skall icke hafwa någon medtan med honom, tan borttaga blodskuld ut Israel, att dig må wäl gå.
- Tu skall icke flytta tin gränser råderke, hwarmed förderne hafwa öfvert. then tilldelta arfwedjord; thet kan som HERREN din Gud wigfwa dig till besittning.
- Att enda wittne skall icke gälla emot någon för hwat slags miggerning, eller förbrutelse han och wore anlagd. Efter tu eller tre wittnens saka skall dom fallas. Thet wårdngt wittne fram emot någon, att binda honom till något brott; stola både partens som i saken del hafwa, ställa in för HERREN, nämligen för Presterna och Domarna, på then tiden äro. These stalla på thet nogaste rannsaka; finnes thet, att wittnet icke falsk och att thet sagt sant; så broder, stolan sig äro honom, såsom han ämnat göra sig öder, och bortstilla thet öfrån eder; på thet andra må ga höra thet och fruktas; ingen vidare må begä

bedrifwa någon iuuan iuuan
som the bedrifwet med fina ofgu-
dar, och tu icke må synda emot
HERREN tin Gud.

19. Måste tu i längre tid be-
lägra någon stad och htrida,
innan han kan eröfras, skall
tu icke förderfwa eller nedbug-
ga trån, som the omkring sin-
nas. Them af hwilkas frukt
tu kunde äta, skall tu icke ned-
bugga. Ty är wäl trådet i mar-
ten någon människa, att thet es
mot dig skulle utfwa någon fr-
20. endtlighet. Sådanna trå alle-
nast, som tu wet icke bära nå-
gon till föda tidlig frukt, må
tu förderfwa och nedbugga,
att theraf bygga bolwert emot
staden, som är dig fiendtlig,
till thet han blifwer intagen.

Cap. Finnes i landet, som HER-
21. REN tin Gud will gifwa

hwilka HE-
walt, att t/
signa i Ha-
ma i alla in-
stodot, the
le the äf-
then döde
matt. Stol-
öfwer the
quigan o-
der hafu
blodet, or
nde thet
Israel n-
RE föck-
titt folk
diga blo-
blodskud
Ostyngt
na ohäm-
will göra
HERRE
Rår
han fiend

hitt hets; hwarest hon skall
 13. sina naglar, bortlägg the klä-
 der, som hon hade på sig, så
 hon wardt fången, och blifwa
 ståande hos dig, att begräta
 sin fader, och sin moder, en
 hel månad. Sedan må tu gif-
 ta dig med henne och hon war-
 dra din hustru. Bleswe tu ther-
 efter misnögd med henne, skall
 du släppa henne fri ifrån dig,
 så hennes egen person, men
 ingalunda sälja henne för pen-
 ningar, eller göra henne till
 tjänna; efter hon waret gift
 med dig.

Om någon hafwer twänne
 söner, och hwilka han älskar
 den ena och hatar then andra;
 och the förstfödde honom söner bå-
 de them äras; och then, otära,
 som förstfödde sonen, wore
 den otäras; skall fadren, wid
 dödsfallet, af egsdomen emel-
 la dem söner, icke hafwa lof,
 att lägga then äras son först-
 förtäthen framför then o-
 täras son, som werkeligen är
 den förstfödde, utan skall er-
 20. den som otäras son för först-
 förtäthen gifwa honom dubbel
 andelen af all sin egsdom,
 som den är fadrens, första
 förtäthen honom böer förstfö-
 de till.
 Om någon hafwer en mot-
 21. stertig son, som
 icke lyder sin faders och mo-
 22. ders bud, och när the tulla

honom, icke låter sig theraf för-
 bättras; skola hans fader och
 moder taga honom fast, och
 föra honom till the äldsta i star-
 den och till stadsporten: Ther-
 20. skola the säga till stadens äld-
 sta: Denne wår son är mot-
 willig och genstörtig; han ty-
 der icke wåra bud; är en fräs-
 sare och drinkare. Ed skall
 allt stadsfolket stena honom till
 döds. En så elak människa skall
 21. du bortskicka ifrån dig, så att he-
 la Israel hör thet och fruktar sig.
 Om någon begär en mis-
 22. gerning, som är döden wård,
 och måste straffas till lifwet,
 och du sedan i träd upphängen
 honom; skall hans döda kropp
 23. icke förblifwa hängande i trdet,
 utan du skall begrafwa honom
 samma dagen. Ty then, som
 warder upphängd, är förban-
 nad af Gud, och du skall icke
 föreorena ditt land, som GUD
 24. RATT tin Gud gifwer dig till
 arfweedel.

När du ser tin broders ore,
 25. eller får gå wilse, skall du
 icke gå therifrån såsom märk-
 te du thet icke, utan strax föra
 them till tin broder igen. När
 26. tin broder icke boende i ditt
 grannskap, eller du icke känner
 honom; skall du taga hem till
 dig thet wilsegående, och för-
 27. vara thet hos dig, till thet tin
 broder frågar thet efter, och ta
 28. E 2

3. återställa honom thet. Lita komst icke skall till helgöden så skall tu göra med hans äsna, hans klädnad och hvad annat, som tin broder kunde hafwa förlorat, och af tig blifwe funnet. Tu hafwer icke loft att förebära thet tu icke blifwet thet warse.
4. När tu ser tin broders äsna eller ore falla ned på vägen, skall tu icke gå therifrån, såsom märkte tu thet icke, utan strax hjälpa them upp igen.
5. Ingen qwinna skall bära mans kläder, och ingen man kläda sig i qwinnodragt. Swat och en som thet gör, är för **SWAR** tin Gud en styggelse.
6. Träffar tu på någon wdy ett foglebo, i hwad träd thet och wore, eller på marken, antingen med ungar eller ägg, skall tu icke borttaga modren tillika med ungarna eller äggen, utan låta modren flyga therifrån. Men ungarna eller äggen må tu åt sig borttaga. Thetta skall tu göra på thet sig må wäl gå, och tu må länge förlifwa i Landet.
7. När tu bygger nytt hus, skall tu göra ett bröstvärn omkring tafel, på thet tu icke, om någon fölle ned therifrån, må draga blodsfullt öfwer titt hus.
8. Tu skall icke besä tin wingård med flerabanda såd, på thet, att hwad är sått tillika med frukt och wingårdens af
- komst icke skall till helgöden blifwa förfallet. Tu skall tu spåna ore och äsna tillaf man för plogen. Tu skall icke bruka kläder af olika ställe och linne tillsammans. fyra lanternorna af tin mantel som tu hafwer öfwampad, sttu sätta fransar.
- Om en man tager sig en hustru, och gifter sig med henne, men fattar sedan hat till henne, bestyller henne obehä och utsprider ondt rykte om henne, och säger: Thenna qwinna tog jag till hustru, men sedan jag wardt gift med henne, fann jag, att hon icke är jungfru; stola hennes söl och moder taga hennes med sig och bära fram hennes jungfrudoms tecken till stadens äldredom wid stadsporten. Då hinner der skall säga till the äldredom: Jag hafwer gifwet min dotter thenna mannen till hustru, men nu hafwer han fattat hat till henne, bestyller henne obehä och säger: Jag hafwer icke gifwet sin dotter ena jungfruhär är tecknet till hennes jungfrudom. The stola så utbröder det inför stadens äldredom, och stola fasttaga mannen, stola och sakföra honom till stadsdrade sällar sifwer, och drade qwinmans sader för thet beryttat en jungfru som stoll skall utbröder till stadsdrade.

hustru, och giftebröfven lof, så
 ligen, hon besvar, att stilla
 henne ifrån sig. Men de be-
 tydningen som och quinnan
 icke befynnen jungfru, skall man
 icke beswa utur hennes fa-
 ders hus, och folket i staden
 skall stena henne till döds, ef-
 het hon begär en stamlig ger-
 ning i Israel och bedrifvet so-
 lutt i sin faders hus. En så
 eld människa skall tu bortsläpa
 från sig.

22. Träffas någon ligga när an-
 nans mans hustru, stola the bå-
 de straffas till lifwet; mannen,
 som legat när henne och quin-
 nan. En sådan misgärning skall
 bortsläpa utur Israel.

23. Om en jungfru är trolof-
 vad med en man, och en an-
 den träffar henne i någon stad
 och ligger när henne, stolen i
 staden them båda till stada-
 staden och stena them till döds,
 om man för thet hon icke ro-
 pade, och hon tillval utur i sta-
 den och mannen för thet han
 träffat annan mans hustru.
 En sådan misgärning skall tu bort-
 släpa ifrån sig. Men om nå-
 gon träffar, ute på marken,
 en jungfru, som är trolofwad
 med en man, och ligger när
 henne, skall mannen,
 som legat när henne, allena
 dö till lifwet. Quinnan
 icke straffas, hon haf-
 ver gjort thet som döden
 icke är. Senne är dödt thet

hvar man, som icke någon un-
 fallen en annan, och tager lif-
 wet af honom. Mannen trädf. 27.
 fader henne ute på marken, hon
 ropade, men ingen var tillstä-
 des, som kunde hjälpa henne.

Om någon träffar en jung- 28.
 fru, som icke är trolofwad, fat-
 tar uti henne, och ligger när
 henne, och the blifwa gripne;
 skall mannen, som legat när 29.
 henne, gifwa hennes fader fem-
 tio siklar silfwer, och taga hen-
 ne till hustru, för thet han för-
 trängt henne. Så länge han
 lefwer skall han icke hafwa lof,
 att stilla henne ifrån sig

Jungen skall gifva sig med sin 30.
 faders hustru och blotta sig.
 sin faders säng. 23.

Jungen förbräkten eller snöpt
 skall komma in i HERKANS
 församling.

Jungen sedmmande stam 2.
 skall komma in i HER-
 KANS församling, icke ens
 i tionde led. Ingen Ammo- 3.

nit eller Moabit skall komma
 in i HERKANS församling,
 icke ens i tionde led: The stola
 aldrig komma in i HERKANS

församling, efter the icke wille tem- 4.
 na eder hörd eller waltin, på wa-
 gen, så i gingen sån Egypten,
 och efter the legde emot eder Di-

leam Beors son, ifrån Petor i
 Mesopotamier att förbanna eder.
 Men HERKANS tin Gud wille 5.
 icke

der, icke heller en Egyptier, In
 ty i hans land hafwer tu wa In
 8. ret främling. The barn, som blant
 af thesa warda födda, stola gen bo
 i tredje led så komma in i ner. I
 SERRAIS församling. Iön elle
 ma in
 9. Ta tu går ut och lågrar Guds
 tig emot tina fiender, skall tu löfte t
 walta tig för allt som orent da två
 10. dr. Sinnes någon ibland tig, tin Gu
 som blifwet förörenad genom Tu
 någon händelse, nattetid, skall tin bre
 han gå bort utur lågret, och ningar
 icke så komma thit tillbaka, något
 11. för än han mot astoneu ba kunde
 dat sig i watten. Ta må han må tu
 wid solens nedergång gå in i tin br
 12. lågret igen. Utan för lågret tin
 skall tu hafwa en plats, till tina
 hwilken tu må utgå att för till ha
 13. rätta tina tarswer. Tu skall i besit
 utom tina wapn hafwa en sta O

hwad tu uttryckeligen sagt, bär tu hålla och så göra, som tu af sin wilja **HERREN** tin Gud lofwat, och med tin mun tolat.

24. När tu går i en annans wängård, må tu äta af drusworna så mycket tu will och förmar, men icke skall tu i tin korg taga något med dig. När tu går igenom en annans sådesåter, må tu med handen afplåda ar, men icke skall tu derpå bruta lia.

24. Om någon taget sig hustru och ättat henne, men sedan, för något hos henne besunnat fel och theraf förordsat ett misgnöje, gifwer henne skrifteligt skiljobref, och låter henne gå bort utur sitt hus, så att hon, therrutur bortgången, gifwer annan mans hustru; och thenne andre mannen lika som för misgnöje skall gifwer henne skrifteligt skiljobref, och låter henne gå utur sitt hus; och thenne andre mannen, som taget henne till hustru blifwer hustru; så gifwer hennes förste man, som skilde sig wid henne icke lof, att åter taga henne till hustru, sedan hon varit förörenad. Ty thet är en gäffelse inför **HERREN**, och icke skall icke med synd besitta thet land, som **HERREN** tin Gud gifwer dig till arfwe.

5. Gifwer en man nyligen taget sig hustru, är han icke förbunden till Krigstjänst, eller hwad annan fördrättning, som kunde honom äldggas. Han skall hafwa frihet, att wara hema i sitt hus ett helt år och glädja sig med sin hustru, som han taget.

6. Qwarn eller qwarnsten skall icke tagas i pant, ty thet warer, att sätta lifwet i pant.

7. Om någon besinnes hafwa stulet en människa från sina bröder ibland Israels barn, och handterar honom såsom träl, eller säljer honom; skall tjuften straffas till lifwet. En sådan misgerningsman skall tu bortskilia ifrån dig.

8. Wakta dig för spetelstefmitan, så att tu på thet nogaste iakttager och gör allt thet som Presterne af Levi stam warda dig förestrifwaude, såsom jag befallt them, att iakttaga och göra. Kom ihog hwad **HERREN** tin Gud gjorde med Mirjam på wägen, då I foren från Egypten.

10. Om tu gifwer en annan något till låns, skall tu icke gå in i hans hus och taga pant af honom. Tu skall blifwa qwarstående utanföre, och mannen at hwilken tu lånar, skall sjelf bära ut panten till dig. Är han fattig, skall tu icke gå till sängs med hans pant, utan

- han de af tina bröder eller af främlingarna i ditt land, i tina boningar. Gör hvarje dag skall tu gifwa honom sin lön, innan solen gått ned, ty han är nödliedande, och längtar efter lönen. Han worde annars ropande öfwer dig till HERRN och thet blefwe dig till synd råknadt.
16. Icke stola föräldrat lida dödsstraff för barnens skull, eller barn för föräldrars skull, utan hwar och en bör dö för sin egen synds skull.
17. Tu skall icke böja främlingens eller then faderlösas rätt. Af enkan skall tu icke till pant taga hennes kläder. Kom ihug att tu sielf waret träl i Egypten, och att HERRN tin Gud förlofat dig therifrån. Therefore anbefoller jag dig att göra thetta.
- främli
och at
tu siel
therföre
ra thet
Herr
la
Domst
Then
och the
tjänar
fas m
befälla
och la
waro,
som f
syrat
på the
sa m
brode
na &

skyldighet, som swagerkapet medförer, taga henne sig till hustru; och then förste sonen, som hon sedan föder, skall upptaga then döde broders namn, att thet icke må dö ut i Israel. Will mannen icke taga sin swagersta till hustru, skall hon gå till stadsporten inför the äldsta och säga: Min swager vägrar att bibehålla sin broders namn i Israel: Han will icke, såsom swagerkapet honom älägger, taga mig till hustru. Då stola stadsförens äldste låta honom föreskallas och tilltala honom. När han enständigt, att wilja gifva henne till hustru, skall hon gå fram till honom i the äldstas närvaro, draga skon af hans fot, spotta honom i ansigtet och säga: så skall man göra med hwar och en, som icke will bibehålla sin broders namn i Israel. Och hans slägt i Israel skall therefter kallas then infotades.

21. Om två män slåf med hwar annan, och then enes hustru kommer thertill, för att hjälpa sin man ur thens wäld, som gör honom, och hon med honom fattar uti then andras hemning, skall tu utan stonslagning hugga handen af henne. I tin såd skall tu icke hafva swaggebanda wigt, en större och en mindre, icke håller ett hus, swaggebanda stupa

pa; en större och en mindre. Tin wigt skall wara riktig och rätt, och tin stappa likaledes riktig och rätt; på thet tu må länge förblifwa i thet land, som HERREN tin Gud gifwer dig. Ty then, som gör orätt häruti, eller i hwad annan sak thet och wore, är för HERREN tin Gud en styggelse.

22. Kom ihog hwad the Amalekitter gjorde dig på wägen, då tu for ifrån Egypten, huru the utan fruktan för Gud kommo öfwer dig på wägen, och borttogo the eftersta och sjula ibland dig, då tu war trött och afmattad. När du thens skull HERREN tin Gud låter dig komma till ro i thet land, som Han will gifwa dig till arfwezel och besttning, och tu icke mer hafwer att frukta för dina fiender, som omkring dig äro, skall tu utrota the Amalekitter, så att the icke widare må finnas under himmelen. Sörjdt thet icke.

23. När tu kommet in i thet land, som HERREN tin Gud will gifwa dig till arfwezel, så att tu intaget thet och blifwet ther i boende; skall tu af all slags frukt, som växer i ditt land, hwilket HERREN tin Gud gifwer dig, taga en del af förstlingen, lägga i en korg, gå till then ort, som HERREN tin Gud warder utväljande, att

3. låta sitt namn ther bo, och låta thet framburna qvarblifwa tråda fram för Prästen, som är på then tiden, och säga till honom: Jag bekänner i dag inför **HERREN** tin Gud, att jag är inkommen i thet land, som **HERREN** med ed lofwat wåra fäder att gifwa oss.
4. Hwarwid Prästen skall taga korgen utaf tin hand, och sätta honom ned för **HERREN** tin Gud.
5. Guds altare. Men tu skall än ytterligare säga inför **HERREN** tin Gud: min fader war en Mesopotamier, som hardt när hade förgåtts. Han for ned till Egypten, och lefde ther såsom främling. Af ett ringa antal personer, som han förde med sig, blef ther ett stort, starkt och talrikt folk.
6. The Egyptier plågade och förtryckte oss, och twingade oss under en hård tråldom. Men då wi ropade till **HERREN** wåra faders Gud, hörde Han wår bön och såg till wårt elände, wår möda och wår förtryckelse. **HERREN** utförde oss utur Egypten med stark hand och utdräkt arm, med förfärligen stora tecken och underverk. Han lät oss komma in till thenna orten, och gaf oss thetta landet, ett land, som flyter af mjölk och honing.
10. Och thesfore framgår jag nu här förstlingen, af thet landets frukt, som tu, **HERREN**, gifwet mig. Sedan skall tu inför **HERREN** tin Gud, tillbedja inför honom, och jämte Leviten och främlingen, som ibland dig är, glädja dig öfwer alle thet goda, som **HERREN** tin Gud gifwet dig och ditt hus.
- När tu sluteligen erlagt all tionden af tin årswårt, på tredje året, som är ett tionde år, skall tu gifwa åt Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, att the måga äta i tina boningar och blifwa mätta. Tu skall också säga inför **HERREN** tin Gud: Utur mitt hus hafwer jag utfört, hwad helgadt war, och gifwet thet åt Leviten, främlingen, then faderlösa och enkan, alldeles som tu befallt mig. Jag hafwer icke öfwertrådt eller förgått något af tina bud. Jag hafwer icke förtått något thet af i min bedröfwelse, eller anwändt till orent nyttjande eller till begravnings kostnad. Jag hafwer warett **HERREN** min Guds röst lydiga och gjort allt såsom tu befallt mig. Se ned från tina helgaboning, från himmelen, och wålsigna ditt folk Israel och thet land, som Tu gifwet oss, såsom Tu med ed lofwat wåra fäder, ett land, som flyter af mjölk och honing.
- På thenna dag befaller **HERREN** tin Gud, att alla

hessa stadgar och rätter. Jag
 them förthen skull i aft och gör
 tyrefter, af hela titt hjeria och
 17. of hela tin själ. Tu hafwer i
 dag lofwat HERREN, att Han
 skall wara tin Gud, och att tu
 skall wandra på hans wägar, hål-
 la Hans stadgar, bud och rätter
 18. och lyda Hans röst. HERREN
 hafwer och nu lofwat dig, att tu,
 såsom Han jemwål tillförne sagt
 dig, skall wara Hans eget folk,
 så tu håller alla Hans bud; och
 att Han öfwer alla andra folk-
 sag, som Han gjort hafwer,
 19. skall upphöja dig till heder, namn-
 kunnighet och ära, och att tu ef-
 ter hans löfte, skall wara ett åt
 HERREN tin Gud helgadt folk.

Mose, jämte the äldsta i I-
 srael talade än ytterligare
 till folket och sade: Jakttager
 alla the bud, som jag nu an-
 befäller eder. När I warden
 giende öfwer Jordan, till thet
 land, som HERREN eder
 Gud gifwer eder, skolen I
 upprepa stora stenar och öfwer-
 skrifa dem med kalk, samt
 låt dem instrifwa alla thenna
 lagens ord. Börer thetta, när
 I gått öfwer Jordan, att in-
 begynna i thet land, som HER-
 REN eder Gud gifwer eder, ett
 land, som flyter af mjölk och ho-
 lön, såsom HERREN edra
 Gud lofwat eder. När
 I gått öfwer Jordan, så upp-
 börer på berget Ebal thesa ste-

nar, om hwilka jag nu befäl-
 ler eder, och öfwerstryker dem
 med kalk. I skolen och ther
 5. bygga åt HERREN eder Gud
 ett altare af sten, utan att nå-
 got jern therwid blifwer nytt-
 jadt. Af hela stenar skolen I
 6. bygga HERRENS eder Guds
 altare och theruppå offra bränn-
 7. offer inför HERREN eder
 Gud, samt tackoffer, att ther-
 wid hålla måltid och glädja
 eder inför HERREN eder
 Gud. Men på stenarna sko-
 8. len I djupt och tydiligen in-
 skrifwa alla thenna lagens ord.

Mose, jämte Presterna af Le-
 9. vi stam, talade jemwål till hela
 Israel och sade: Betänk och bör
 Israel, i dag äst tu worden
 HERRENS tin Guds folk.
 10. Lyd förthen skull HERRENS
 tin Guds röst och håll alla
 hans bud och stadgar, som jag
 nu anbefaller dig.

Samma dag befalle och Mo-
 11. se och sade: På berget Grisim,
 12. hwarest wälsignelsen bör afkun-
 nas öfwer folket, sedan I gått
 öfwer Jordan, skola Simeon,
 Levi, Juda: Isaschar, Jo-
 seph och Benjamin ställa sig,
 13. men Ruben, Gad, Asser, Se-
 bulon, Dan och Naphtali, på
 berget Ebal, hwarest förban-
 nelsen bör afkunnas. Så skola
 14. Leviterne begynna och säga till
 hela Israel med hög röst.

15. Förbannad ware then, som gör något beläte, antingen hugget eller gutet, ett wert, som med konstnårs händer tillredes, en styggelse inför **HERREN**, och sätter thet på fördolt ställe. Och allt folk skall swara och säga: Amen.
16. Förbannad ware then, som föraktar sin fader eller sin moder. Och allt folket skall säga: Amen.
17. Förbannad ware then, som flyttar sin grannes rådmärke. Och allt folket skall säga: Amen.
18. Förbannad ware then, som förer then blinda in på galen väg. Och allt folket skall säga: Amen.
19. Förbannad ware then, som böjer främlingens, then faders lösas och entans rätt. Och allt folket skall säga: Amen.
20. Förbannad ware then, som ligger när sin faders hustru och blottar sin faders säng. Och allt folket skall säga: Amen.
21. Förbannad ware then, som bedrifwer styggelse med någon bostap. Och allt folket skall säga: Amen.
22. Förbannad ware then, som ligger när sin syster, antingen hon är hans faders eller moders dotter. Och allt folket skall säga: Amen.
23. Förbannad ware then, som ligger när sin swärmoder. Och allt folket skall säga: Amen.
15. När en annan ihjäl h
Doch allt folket skall säga
Förbannad ware th
tager mutor, för att t
ostyllbig. Och allt fo
saga: Amen.
- Förbannad ware th
ide håller alla thenna
ord, så att han gör t
Doch allt folket skall säga
- D**m tu nu lyder **HERREN**
tin Guds röst, så
atttager och efterlefwet a
bud, som jag här anbef
skall **HERREN** tin
höja dig, öfwer alla fo
jorden. Alla thesa wä
krola komma öfwer dig,
tu lyder **HERREN**
röst. Wälsignad skall
staden, och wälsignad
Wälsignad skall tin
ra, tin jords frukt
större och smärre be
Wälsignad, skall tin
och titt baktråg. **W**
tu wara, när tu in
signad när tu utgå
skall nedslå för dig
som anfälla dig:
wäg gått ut emot
på sju wägar flykta
HERREN skall
nelsen att wara by
hus, och i allt
Ut thet land,
tin Gud gifwer
wälsigna dig.

Uta sig beständigt vara ett sig fa sig. Förbannad skall tu wa 16.
 helgadt folk, såsom Han med ed ra i Roden och förbannad på lan-
 lofwat sig, så länge tu håller det. Förbannad skall tin forog wa 17.
 HERRENS tin Guds bud och ra och titt baktråg. Förbannad 18.
 D. mandrar på Hans wågar. Alla skall tin lifsfrukt vara, tin jords-
 folkslag på jorden skola se, att tu frukt och tin både större och smär-
 af nämnd efter HERRENS re bokfaps afwel. Förbannad skall 19.
 I. namn, och frukta för sig. HERRE tu vara, när tu ingår, och för-
 REN skall göra sig fram för them bannad när tu utgår. HERREN 20.
 lyttlig, i onseende till tin lifs- skall utfända öfwer sig elände,
 frukt, tin bokfapsafwel och tin försträckelse och straff, i allt
 jords frukt, i thet land, som HERRE hwood tu företager sig att uträkta,
 REN tin Gud med ed lofwat till thes tu warder utrotad och
 2. twa fäder, att gifwa sig. HERRE snartigen förgången för tina onda
 REN skall öppna för sig sin ri- gerningars skull, igenom hwilka
 lo förråds-kammare, himmelen, tu öfwergifwet mig. HERREN 21.
 till att gifwa titt land regn i rätt- skall låta pestilentje loda wid sig,
 ten tid, och wälsigna alla tina till thes ingen mer blifwer öfrig
 häders werk. Tu skall kunna af sig i thet land, till hwilket tu
 låta åt många folkslag, men sielf går, att taga thet i besittning.
 icke behöfwa, att till låns taga. HERREN skall straffa sig med 22.
 HERREN skall göra sig rådan- twinfot och hwarjehanda betfiga
 te, men icke något annat folk- sjukdomar; med torra, kolax och
 sig undergifwen; tu skall öfwer- rost, hwilka plågor skola förfölja
 gifwa andra, men icke underliga sig, till thes tu warder förgången.
 te; så länge tu hörsamar HERRE. Himmelen öfwer titt huswud skall 23.
 HERRENS tin Guds bud, som jag warda såsom koppar, och jorden
 nu anbefaller sig, att iakttaga och under sig såsom jern. I stället 24.
 öfwerleswa; och så länge tu icke för regn på jord, skall HER-
 öfwer ifrån något af the bud, REN låta stoft och sand ned-
 nu jag nu anbefaller sig, hwar- falla ifrån Himmelen, till thes
 till höger eller wänster, för tu af hunger förtåres. HER-
 blija främmande Gudar och REN skall låta sig nedslås af
 öfwer dem. tina stender. När tu på en wäg 25.
 Men om tu icke lyder HERRENS gått ut emot them, skall tu på
 tin Guds röst, eller hål- sju wågar flykta undan för them,
 öfwerleswer alla Hans bud och blifwa förströdd kring alla ri-
 te; såsom jag nu anbefal- ken på jorden. Tine döde krop- 26.
 lar, skola alla thesa förban- par skola uppätas af foglarna
 ner komma öfwer sig och tröf-

tu från ymsta till högsta
 dagen, såsom en blind somlar i folkslag
 mörkret, och ingen ting skall lyc- warder
 kas för dig, ehvart tu och wän- uppödc
 der dig. Icke annat än förtryck till war
 och wåld skall tu dageligen erfa- tu utgå
 ra, och ingen skall finnas, som ty gräde
 30. hjälper dig. Om tu trolöfwar ten.
 dig hustru, skall en annan för- dar och
 kränka henne. Bygger tu hus, få dric
 skall tu icke få bebo thet. Plan- got the
 terar tu wingård, skall tu icke få skall få
 31. afhämta thes frukt. Din ox skall skall dö
 slagas för tina ögon, utan att for hat
 tu får äta theraf; tin åsne skall smörja
 ryckas undan tin åsyn, utan att skola i
 tu får honom mer igen, tina hjor- da för
 dar skola falla i tina fienders hän- få beh
 der, och ingen skall finnas, som fången
 32. hjälper dig. Dine söner och döt- trä och
 trar skola bortföras af främman- förtän
 de folkslag. Med egna ögon skall är, st
 tu se thepå, och försmälta af tig, a
 lånat efter them, men ingen dras.

och icke håller Hans bud och stad-
 er, som Han föreskrifvet dig;
 så skola blifwa ett tecken och för-
 dransvärdt bewis emot dig och
 dina efterkommande till ewärdlig
 skam. Efter tu icke welat tjäna
 HERREN din Gud, så tu glad
 ar, och dig wäl gick, och tu ha-
 r: öfwerfidd på all ting, skall tu
 bli dina tin fiende, som HERREN
 warder öfwer dig stikande, i hun-
 ter, i törst, i nakenhet och i brist
 på all ting. Han skall lägga ett
 smol på tin hals, till theß han
 utrotat dig. HERREN skall fö-
 lja emot dig fjerran efter, ifrån
 jordens ända, ett folk, som likt
 en flyggande örn skall anfälla dig;
 ett folk, hwilkets tungomål tu icke
 kan förstå; ett hårdt och or-
 omhertigt folk, som icke skall
 spara then gamla och icke spara
 then unga. Thet skall förtära tin
 öfrens afwel och tin jords frukt,
 till theß tu warder utrotad. Thet
 skall icke lemna dig något öfrigt
 af korn, win, olja och tin större
 eller mindre boskaps afwel, till
 theß thet gjort en ända med dig.
 Thet skall tränga dig i alla dina
 städer, i hela ditt land, till theß
 thet omstörtat dina högga och fasta
 murar, på hwilka tu förtröstad.
 När thet så tränger dig i alla
 dina städer, i hela ditt land,
 HERREN din Gud gifwet
 dig skall tu i yttersta nöd, under
 öfverring af tin fiende, äta tin es-
 sel frukt, löttet af dina söner
 och döttrar, som HERREN sin

Gud gifwet dig. Then man i 54.
 bland dig, som tillfördene i weklig-
 het och största wällust lefwat, skall
 så icke unna sin broder, sin äkta
 hustru och the ännu öfriga sina
 barn ett stycke af sin sons lött,
 som han äter, emedan han af 55.
 allt icke mera hafwer qwar, i then
 ängest och nöd, hwarmed fienden
 skall twinga dig i alla dina städer.
 En i weklighet och öfwerfidd upp- 56.
 född qwinna bland dig, som för
 träselighets och wällusts skull till-
 förne icke försökt att sätta sin fot
 på marken, skall så icke unna sin
 äkta man, sin son, sin dotter, ett
 stycke af efterbörden, som ur hen- 57.
 ners kropp framkommet, eller af
 the barn, som hon framfödd; em-
 edan hon under brist på allt an-
 nat, warder them uppåtande hem-
 ligen, i then ängest och nöd, hwar-
 med fienden skall twinga dig i ti-
 na städer. Om tu icke håller och 58.
 efterleswer alla thenna lagsens ord,
 som i thenna bok äro skrefna, och
 icke fruktat thetta hårliga och för-
 färliga namnet: **SEKKE** ditt 59.
Gud; skall HERREN straffa
 dig och tin afkomma på orwanligt
 och utmärkt sätt, med stora och
 långwariga plågor, med swära
 och långwariga sjukdomar. Han 60.
 skall åter låta komma öfwer dig
 all then Egyptiska smitta, för
 hwilken tu så mycket fruktat, och
 som så skall loda wid dig, tillika 61.
 med alla andra fränkheter och plå-
 gor,

- gor, som icke äro nämnda i thenna Lagbok, och hvilka Han skall låta komma öfver dig, till thes
62. tu warder utrotad. I stället att I tillförne waret så många, som stjernorna på himmelen, skola thes efter ganska få af eder finnas öfrige, emedan I icke welat lyda **HERRENS** eder Guds röst.
63. Såsom thet tillförne war **HERRENS** glädje att göra eder godt och föröka eder, så skall thet sedan blifwa Hans glädje, att låta eder förgrås och göra en ända med eder, så att I skolen warda horingslösa utur thet land, thit I nu gån, att taga thet i besittning.
64. **HERREN** skall förskingra dig i bland alla folkslag, ifrån then ena ändan af jorden till then andra, och tu warder då dyrkande främmande Gudar, hvilka hwarken tu eller dina fäder hafwa känt, stoft och sten. Icke ens bland thesa folken, skall tu hafwa någon trefnad, eller finna någon plats, hwarpå tu med trygghet må sätta din fot; ty **HERREN** skall ock thes låta ditt hjerta blifwa båtswande, dina ögon försmågta och ditt sinne af sorg
65. tåras. Ditt lif skall hänga dig för ögonen, dag och natt skall tu rådas, och om ditt lif alldrig wara
66. säkert. Dyr morgonen skall tu säga: Ach! att jag måtte lesa till aftonen; och om aftonen skall tu säga: Ach! att jag måtte lesa till morgonen. Så stor skall ditt hjertas råddhoga wara och så för-

strälande skall thet blifwa, tu med egna ögon måste se. **H** **REN** skall låta dig åter föra Egypten, hela flotten fulla, wägen tillbaka, om hwilken sade dig: tu skall alldrig m honom. Thet skolen I att eder att säljas åt edra fiender trädar och trällinnor, men I skall wilja köpa.

Detta är innehållet af thet bund, som **HERREN** fallte Mose att göra med I barn, i the Moabiters land, öfver thet, som Han gjort them wid Horeb.

Mose kallade än ytterligare la Israel tillsamman och sad them: I hafwen sjelfwe sett hwad **HERREN** gjorde för ögon i Egypten, med **MI** och alla hans tjänare och allt land. Stora woro the förskö, I med egna ögon sett, stora och underverk. Dock hafwer **H** **REN** än i thenna dagen icke wet eder hjerta, att förstå, ögon att se, eller öron att I Jag hafwer fört eder hela I tio åren uti öknen. Edra fi hafwa icke blifwet förskutne fi der, och edra stor icke utnött edra fötter. I hafwen icke brödd, och icke druckit win annan stark dryck, på thet I len erkänna, att jag är **H** **REN** eder Gud. När I n komne till thenna orten, st

hon, Konungen i Hesbon och Og, der I nu lemnat. I hafwen sett 17.
 Konungen i Basan, ut emot eder 17.
 till strids. Men wi slogo them 17.
 båda, intoge thesas land och gof- 17.
 we thet till arfwesjord åt the Ru- 17.
 beniter, Gaditer, och then half- 17.
 wa stammen Manasse. 17.
 Så håller nu hwad thetta för- 17.
 bundet åligger eder, och görer 17.
 therefter, på thet i mågen wisli- 17.
 gen handla uti allt hwad I eder 17.
 förbetagen. I stå nu alle här in- 17.
 för HERMAN eder Gud, höf- 17.
 widsmännerne för edra stammar, 17.
 edre Aldste, edre Skrifware, 17.
 11. hwar och en man i Israel; edra 17.
 barn och edra hustrur: främlin- 17.
 gorne, som äro i edert läger, bå- 17.
 de edre wedhuggare och edre wat- 17.
 tdragare, till att ingå i förbund 17.
 med HERMAN eder Gud, och 17.
 att undertasta eder then förban- 17.
 nelse, hwarmed HERMAN eder 17.
 Gud stadfästet sitt förbund med 17.
 eder, på thet Han må fastställa, 17.
 att I skolen wara Hans folk, 17.
 och Han ware eder Gud, såsom 17.
 Han och redan tillsagt eder och 17.
 med ed lofwat edra fäder, A- 17.
 braham, Isaac och Jacob. Dock 17.
 icke eder allena förbehåller jag thet- 17.
 ta förbund, och then förbannelse, 17.
 som på öfwerträdarena drabba 17.
 skall, utan både eder, som nu här 17.
 stå med oss inför HERMAN 17.
 eder Gud och them, som nu icke 17.
 stå och här äro. 17.
 I weten sjelfwe, huru wi bod- 17.
 de i Egypten, och huru wi ge- 17.
 wansföret the folkslag, hwilkas län- 17.
 der I nu lemnat. I hafwen sett 17.
 thesas styggelser och thesas stån- 17.
 deliga afgudar af stock och sten, 17.
 af silfwer och guld, som the i 17.
 bland sig hade. O! att dock in- 18.
 gen, man eller qwinna, slägt el- 18.
 ler stam bland eder måtte finnas, 18.
 som wänder sitt hjerta från HER- 18.
 MAN wår Gud, till att gå bort 18.
 och dyrka thesa folkens Gudar, 18.
 och som, ehuru han hörer then- 19.
 na förbannelse, litwål i sitt hjer- 19.
 ta wålsignar sig och säger: mig 19.
 skall ändock wål gå, fast än jag 19.
 gör hwad mig sjelf täckes: och 19.
 blifwer således en rop till stadli- 19.
 ga och giftiga märter, som wor- 19.
 de sig både öfwer wåta och torra 19.
 platser utbredande. HERMAN 20.
 skall icke förlåta en sådan misger- 20.
 ning. HERMANs wrede och 20.
 hämnd skall straxt upptändas öf- 20.
 wer thenna människa. All then 20.
 förbannelse, som skrefwen är i thes- 20.
 na bok, skall drabba på honom 20.
 och HERMAN skall utplåna hans 20.
 namn, så att thet icke mer skall 20.
 finnas under himmelen. HERMAN 21.
 skall uttoga honom utur alla I- 21.
 sraels stammar, för att straffa 21.
 honom med alla the förbannelser, 21.
 som thet i thessa Lagbok skrefna 21.
 förbundet innehåller. Och när i 22.
 framtiden edre efterkommande, som 22.
 då lefwa efter eder ödd, och ut- 22.
 länningen, som worde från långt 22.
 aflågsna orter ankommande, se 22.
 thetta landets plågor, och then 23.
 förbödelse, som HERMAN läteet 23.
 thet

- thet undergå, att thet till swafwel och salt förwandladt och förbrändt, hwarken besås mera, eller någon gräda och gräs bår, utan ligger försördt såsom Sodom och Gomorra, Adama och Zeboim, hwilka HERRN i sin brinnande wrede omsörtdade; Skola alla folkslag fråga: Swarföre hafwer HERRN så gjort med thetta landet? Swad war wål orsaken till en så håstig och stor wrede? Man skall så swara: thes för, att the ofwergifwet HERRN thes faders Guds förbund, som Han gjorde med them, så Han utförde dem utur Egypten, och gått bort och dyrkat främmande Gudar, och tillbedet them, hwilka the icke hade kånnt, och af hwilka them intet war tilldeladt; thes för hafwer HERRN wrede blifwet upstånd ofwer thetta landet; så att Han låtet all then förbannelse komma ofwer thet, som i thena Lagbok är skrefwen, och utdrifwet them utur thes land, med brinnande wrede och stor håstighet, och bortkastat them i främmande land, såsom nu skedt är.
29. Swad fördolt är, står i HERRN Guds hand; men thet som blifwet uppenbaradt, är för oss och wåra barn i ewårdlig tid, att wi skole efterleswa alla thena Lagsens ord.

Cap. 30. **N**är nu allt thetta kommet ofwer dig, wålsignelse och förbannelse, som jag förestålt dig;

och tu bland the folkslag hwilka HERRN tin Gud drifwet dig, begynner tänka och omwänder dig till HERRN tin Gud, och lyder Hans allt thet, som jag nu ant dig, tu och tina barn, och titt hjerta, och af hela titt så skall HERRN titt återföra dig utur tin fånge och förbarna sig ofwer dig. HERRN tin Gud skall åter föla dig, ifrån hwad slags fö och wore, ibland hwilka He skingrat dig. Om än rådig dig blifwet fördrifwen till lens anda, skall dock HERRN tin Gud thes ifrån hemta och samla dig. HERRN titt skall införa dig i thet land titt fader besutet, att du skall besitta thet, och låta titt gå, och göra dig talrikare ne fader waret. Titt och efterkommandes hjerta skall HERRN tin Gud omsåra, så tu älskar HERRN tin Gud hela titt hjerta och af hel själ, på thet tu må wid lif wa. Men på tina fiende hatare, som förfölja dig, HERRN tin Gud lägga thesa förbannelser; när tu wänder dig, och lyder HERRN tin Guds röst, och tar dig efter alla Hans bud jag nu anbefaller dig. HERRN tin Gud skall så gifwa dig i alla tina händers wärk. Tin

i bostlaps afwel, tin jords-
 U komma tig till godo,
 HERR tin Gud skall å-
 2 sig öfwer dig, att gö-
 odt, såsom Han glädde
 tina fäder; när tu ly-
 HERRS tin Guds röst,
 Na alla Hans bud och stad-
 1 åro skrefna i thenna
 och tu omlydt dig till
 HERR tin Gud af hela titt
) af hela tin själ.

Thetta bud, som jag nu
 dig, är icke otydligt för
 ångt borta ifrån dig. Thet
 himmelen, att tu behöf-

Hvilken må wål stiga
 himmelen, och hemta och
 och thet, att wi må gö-
 er; Thet är icke på an-
 om hafwet, att tu be-

a: Hvilken må wål fa-
 hafwet, och hemta och
 och thet, att wi må gö-
 er? Thet är dig ganska
 in mun och i titt hjerta,
 i göra therefter.

Jag hafwer i dag före-
 if och wålgång, död och

Om tu gör hwad jag
 alle dig, så att tu ålskar
 HERR tin Gud och wan-
 Hans wägar, och håller
 id, stadgar och rätter,
 id lif blifwa och ferd-

HERR tin Gud
 igna dig i thet land, till
 nu går, att taga thet
 g. Men afwänder tu
 och icke lyder, utan lå-

ter dig förbråas att tillbedja främ-
 mande Gudar och dyrka them, så
 förkunnar jag dig och i dag, att 18.

tu skall platt förgås, och icke län-
 ge få blifwa i thet land till hwil-
 let tu nu far öfwer Jordan, att
 thit inkomma och taga thet i be-
 sittning. Himmel och jord tager 19.

jag till vittne öfwer dig, att jag
 föreställt dig lif och död, wålsig-
 nelse och förbannelse. Wålg nu

lifwet, på thet tu och tine efter-
 kommande må wid lif blifwa. U- 20.

ska HERRN tin Gud och lyd
 Hans röst, och håll dig intill Ho-
 nom. Thetta är titt lif, och thet-
 igenom skall tu länge få förblifwa
 och bo i thet land, som HER-
 RERN med ed lofwat tina fäder,
 Abraham, Isaac och Jacob, att
 gifwa them.

Mose talade än ytterligare thesa 27.
 orden till hela Israel. Han 31.

sade till them: jag är nu hundra- 2.

de och tjugu år gammal. Jag för-
 mär icke vidare stöla någon lyf-

la. Thertill hafwer och HER-
 RERN sagt mig, att jag icke får
 komma öfwer thenna Jordanen.

HERRN eder Gud går sjelf 3.

fram för eder. Han är then,
 som warder nedslående thesa fol-

ken för eder, så att I skolen in-
 taga thetas land. Josua skall

ansföra eder, såsom HERRN 4

hafwer befallt. Och såsom HER-
 RERN gjorde med Sihon och Og,
 the Amöreers Konungar, och med
 thetas land, hwilka båda Han

- nederstog, skall Han och göra med
 5. thesa folken. Men när HERN
 REN gifwer thesa i edert wäld,
 skolen I göra med them alldeles
 så, som jag hafwer eder anbefallt.
6. Warer frimodige och behjertade,
 frukter eder icke, eller försträckens
 för them, ty HERREN eder
 Gud går selsk med eder; Han
 skall icke lemna eller öfvergifwa
 7. eder. Mose kallade och Josua och
 sade till honom för hela Israels
 ögon: War frimodig och be-
 hjertad, ty tu skall föra thetta
 folket in i thet land, som HER-
 REN med ed lofwat thesas
 fäder att gifwa them, och tu
 skall utskifta thet emellan them.
8. HERREN skall sjelf gå fram
 för dig; Han skall wara med
 dig; Han skall icke lemna eller
 öfvergifwa dig. Frukta dig icke
 och försträcks icke.
9. Och Mose författade skriftstäl-
 lingen thessa lagen och gaf honom
 åt Presterna Levi söner, som bo-
 ro HERRENS förbunds ark,
 10. och åt alla Israels Äldsta. Han
 befällte them tillika och sade: Swart
 11. sjuende år, då frihets året infaller,
 och hela Israel wid Öfshyddohög-
 tiden kommer tillsammans, att wi-
 sa sig inför HERREN eder Gud,
 på thet rum, som Han warder ut-
 wäljande, skolen I uppläsa thes-
 na lagen för hela Israel, så att
 12. alle höra thet. I skolen försam-
 la folket, män, qwinnor, barn och
 främlingarna, som äro i edra bo-
 städer, på thet the måga höra
- och lära att frukta HERREN
 eder Gud, och med sorgfälligh-
 efterlefwa alla thessa lagens ord
 och på thet edra barn, som ännu
 äro okunniga, måga höra och lä-
 ra att frukta HERREN eder
 Gud i alla tider, på hwilka
 lefwen i thet land, till hwilket
 nu faren öfwer Jordanen, att tu
 ga thet i bönning.
- Men till Mose sade HER-
 REN: Tin öddstid är nu kom-
 men. Kalla till dig Josua, o-
 ställ dig jämte honom wid SE-
 samlingstället, att jag må ge
 wa honom min befallning. I
 gick Mose och ställte sig till
 med Josua wid Församlings stäl-
 tet, och HERREN uppenbara-
 de sig i molnstyn, som blef stå-
 ende öfwer ingången till tältet
 och sade till Mose: Medan tu
 hwilar hos dina fäder, wa-
 der thetta folket begynnande
 bedrifwa horeri med thesa
 inbyggarens gudar i land
 hwari thet, jämte them, kom-
 me att bo. Thet warder öfwer-
 wandt mig, och brytande
 förbund, som jag med
 dig ingått. Min wrede skal
 upptändas öfwer them;
 skall öfvergifwa them och
 da mitt ansigte bort ifrån
 att the skola blifwa för-
 lömde och många trängande
 komma öfwer them. Thet
 la så säga: hafwa icke
 olyckor drabbat oss, est
 Gud icke mer är hos oss

Jag skall på then tiden alldeles wända bort mitt ansigte, för allt thet ondas skull, som the bedrifwet, sedan the wändt sig till främmande Gudar. Tu förtrofullt uppstrifwer at eder thenna sängen, och lär tu honom Israels barn, att the behålla honom i minnet, och att han må blifwa mig ett vittne emot them. Ty sedan jag fört them in i thet land, som jag med ed lofwat the, ett land, som flyter af mjölk och honing, och the fått da, samt blifwet måtte och se, warda the wändande sig till främmande Gudar, att dyrka them och förtörna mig och bryta mitt förbund. När så många och trängande olyckor drabba them, skall thenne sängen tala och vittna emot them; ty han skall alldrig tala i sorgdåhet hos the, es-lertommande. Jag wet thetas tantar, hwarmed the nu wänt omgå, innan jag fört them in i thet landet, som jag med ed lofwat. Mose uppstref förtrofullt thenna sängen på samma tid, att han skulle lära honom Israels barn.

Men till Josua Nun son gaf HERREN thenna befällning och the: War frimodig och be-lyrd, ty tu skall föra Israels barn in i thet land, som jag med ed lofwat them, och the skall wara med dig.

När nu Mose hade till slut 24. uppstrifwat alla thenna Lagens ord uti en bok, befalle han Beteriterna, som bära HERRENS 25. Förbunds ark, och sade: Lager thenna Lagboken och lägger henne wid sidan af HERRENS eders Guds Förbunds ark, att hon thet, till ett vittne mot eder, warder förwarad. Ty jag fångar eder 27. olydighet och hårdnackhet. Sedan jag ännu lefwat bland eder, hafwen I waret upproriske emot HERREN; hwad lären I icke blifwa efter min död? Församla 28. till mig alla the Aldra för barnen af edra stammar, och edra Skrifware, att jag må uppläsa för them hela sängen, och taga himmel och jord till vittne öfwer them. Ty jag wet, att I, efter min 29. död, warden eder förderfwande och afwikande från then wäg, som jag anbefollt eder, och att olycka skall träffa eder i framtiden, sedan I gjort thet ondt är inför HERREN, och förtörnat honom med edra gerningar. Därefter 30. uppläste Mose för hela Israels församlade menighet thenna sängen, ifrån början till slutet.

After uppå, I Himlar, jag 31. vill tala, 32. Och jorden höre min muss ord. Min lära skall wara såsom regn, 2. Mitt tal så ömigt som dagg. Såsom fuktigt wäder på spådt gräs, Såsom daggdagn på örter.

3. HERREN

3. HERRNES namn vill jag prisaf. Utsträcker vingarna, upptager the
Erkänner vår Guds härlighet. the på,
4. Han är en klippa. Hans verk Och bär them på sina fjädrar;
äro ostaffeliga. Så förde HERRN, ensamt,
Alla Hans vägar äro idel Rätt; thetta folket
Trofast Gud, utan swel; Och ingen främmande Gud med
Rättvis och uppriktig är Han. Honom.
5. The hafwa syndat emot Honom: Han lät thet uppstiga på jordens
Skamfläckar äro the, icke Hans högder,
barn, Och födde thet med åkrens fruk-
ter,
Thet afwoga och förwända slägtet. Och lät thet suga honing utur
Klippan
6. Tackar tu så HERRN, Och olja utur hårda flintstenen.
Tu galna och omisa folk? Mjöl af kor fick tu, och mjöl
är icke Han tin Fader, som tig af fåren,
lif gifwet? Feta lamm, Bosans vädrar och
Hafwer icke Han gjort och be- bockar,
redt tig? Samt allrabåsta hwete.
7. Tänk på the äldsta tider, Betrakta the i hvarje ålder för-
Drufwors blod, win, fick tu dricka.
Betrakta the i hvarje ålder för- Så blef Israel fet och gensäbtig.
rutna åren, Tu blefst fet och tjock, och wäl
Fråga tin fader, Han skall un- gödd.
derrätta tig, Han hwergof Gud, som hade
Tina äldsta, the skola säga tig. gjort honom,
8. Där then Högste åt folken utde- Och förbruktade sin hälsos Klippa.
lade arfwet. Israel retade Honom till hämnd,
Och utspredde Adams barn, med främmande Guds tjänst,
Gästställte Han theas gränser, Och förbruktade Honom med många
Efter antalet af Israels söner. falldig styggelse.
9. Ty HERRNES arfwedel är The offrade åt djäflar, och icke
Hans folk, åt Gud,
Jacob är Hans egendom. Ut Gudar, som the icke kände,
10. Han fann det i ett öde land, Daga, som tillförne icke hade waret
I en ökn, ohygglig af rosdjurs Och hwilka theas fäder icke ha-
tjutande. de dyrkat:
Han omgaf thet på alla sidor och
wärdade thet, Then klippan, som hade födt the
Han bewarade thet såsom sin ög- som tu icke ihog,
nasten. Och förglömdo Gud, som är
11. Såsom örnen förswarar sitt bo, fader.
- Till flygt mantrat sina ungar,

1. **HERRN** såg thetta, och
förtäste
Sina söner och döttrar, som ha-
de honom förtörnat.
Han sade: Jag skall bortgöra
mitt ansigte från them,
20. Jag vill se, hvad them framde-
les öfvergå skall.
Ty the äro ett förvärdt slägte,
Barn, hos hvilka ingen redlighet
finnes.
3. The hafwa till hämnd retat mig
genom thet, som icke Gud är,
Med theras afguderi hafwa the
förtörnat mig.
Thersöre skall och jag reta them,
genom ett folk, som icke är
mitt folk,
Genom ett oförståndigt folk, skall
jag uppägga them.
Min vredes eld är upptänd
och skall brinna intill djupaste
afgrund,
och förtära jorden med hennes wäkt,
och antända bergens grundfåsten.
4. Jag skall sammanföra öfwer them
och slaga olycka,
och utskjuta alla mina pilar på
them.
The skola försmägta af hunger
och blifwa rossoglars spis.
Jag skall sända på them giftig
sludom och wildjurs tänder,
och the i kostet krypande ormars
ett.
5. Min hus, skall smedet borttrycka,
och i hemrumen försträckelse döda,
och ynglingar och jungfrur,
och barnet och then gråhåriga.
6. Jag dödde them så platt förödande,
att the bland människor icke mer
skulle ihogkommas,
Om jag icke skydde omwännens trots, 27.
Som skulle therwid förneka mig,
Som skulle säga: Wär hand har
waret så stark;
Jag hafwer **HERRN** gjort nå-
got af allt thetta;
Ty thet är ett folk, som genom 28:
sina egna anslag förderfwar sig
och hos hwilket intet förstånd är.
7. D! att the wise woro, att the 29:
besinnade thetta,
att the betänkte, hvad them fram-
deles öfvergå skall.
Huru skulle icke en enda af them 30:
förlaga tusende,
och twänne på flykten drifwa tio
tusende,
Therest icke Gud theras klippa ha-
de sålt them bort
och **HERRN** icke hade öf-
wergifwet them.
Ty wär klippa är icke sådan, som 31:
theras klippa.
8. Sjelfwe wære sender ware thersöre
wer Domare.
Men theras wintå är af Sodoms 32:
art,
och från Gomorras förbrända fält,
Theras drustwor äro giftiga
och klasarna döddande.
Theras win, draketter 33:
och gruffigt huggormaförgift.
Att icke thetta förwaradt has 34:
mig,
och försegladt ibland mina statter?
Min är häanden. Jag skall we- 35:
dergälla thet,
H

- När Iheras fötter wara slatande. Och mitt swerd måtta sig af män-
 Iheras ofärdedag är när.
 Och thet, som them förestår, skyn-
 dar sig.
36. Dock skall **HEXER** förswara
 sitt folk,
 Och förbarma sig öfwer them,
 som honom tjäna.
 När han ser, att all förmåga
 är borta,
 Och ingen hjelp mer öfrig finnes.
37. Då skall han säga: hwar äro nu
 Iheras Gudar?
 Then klippan, till hvilken the sin
 tillflykt togo?
38. Hwar äro the, som äto thet fe-
 ta af Iheras offer,
 Och thewid drucko thet utgutna
 winet?
 The måga nu uppstå och hjälpa
 eder,
 Äter them nu wara edert bestäm.
 Ser nu, att Jag, Jag allena,
39. Och ingen utom mig, är Gud.
 Jag kan döda och åter lif gifwa;
 Jag kan slå och åter hela;
 Och ingen kan frälssa, när jag
 straffar.
40. Jag upphäfwer min hand till
 himmelen.
 Och försäkrar: så wist som jag
 lefwer ewinnerligen,
41. När jag hwäfst mitt bliztande
 swerd,
 Och min hand taget sig före att
 straffa,
 Skall jag hämnas på mina fiender
 Och wedergålla them som mig hata.
42. Jag skall låta mina pilar blifwa
 drutne af blod,
 Och mitt swerd måtta sig af män-
 nisko troppar,
 Af the ihjälslagnas och fångnas
 blod,
 Af fiendernas blottade hufwud.
 Frögder eder I Hedningar, som 43
 nu Hans folk äro,
 Ty han skall hämnas sina tjäna-
 res blod,
 Han skall hämnas på sina fiender,
 Och försöna sitt folks land.
- Hela thenna fången uppläste 44
 Mose och Josua Run som för fol-
 ket. Och när Mose hade talat 45
 allt thetta till slut för hela folket,
 sade han till them: Ligger nu 46
 på hjertat allt hwad jag hafwer
 betygat eder i dag, så att I och
 förmanen edra barn, att hålla och
 efterlefwa alla thenna Dagsens ord.
 Icke ett enda af them är eder o-
 nyttigt. The äro edert lif, och 47
 genom them skolen I länge för-
 blifwa i thet land, till hwilket I
 nu faren, öfwer Jordan, att ta-
 ga thet i besittning.
- Men till Mose talade **HEXER** 48
NER på samma dagen, och sa-
 de: stig upp på spitsen af ber-
 get Abarim, som kallas Nebo,
 här i Moabs land, gent öf-
 wer Jericho, och bese landet
 Canaan, som jag gifwer I
 fraels barn till egendom. Se 49
 dan skall tu på thetta berget,
 thit tu uppgått, blifwa död
 och samlas till ditt folk, såsom
 Aaron tin broder blef död, och
 samlades till sitt folk på ber-
 get.

17. get Sor. **E**berföre att J för
bröden eder emot mig, ibland
Israels barn, wid trätowatt-
net Kades i öknen Sin, och
ide draden mig såsom en he-
lig Gud, ibland Israels barn.
18. Tu skall framför mig så se thet
land, som jag gifwer Israels
barn, men icke komma therin.

19. **T**hetta är then wålsignelse,
B. hwarmed Mose then Guds
mannen wålsignade Israels barn,
innan han dog. Han sade:

HERREN kom från Sinai,
och gick upp för them ifrån Seir,
han gaf ljus från berget Paran,
och kom med mång tusend heliga.

20. Hans högra hand war en
brinnande Lag för them.
21. Biserligen älskar han folken.

22. Alle hans helige äro i sin hand.
23. He lägga sig ned för sina fötter
att emottaga hwad tu befäller.

24. En Lag hafwer Mose anbefallt oss,
25. Och oss för Jacobs menighet.
26. Han war Konung i Israel,
27. Han war folkets höfwidsmån

28. Och Israels Stämman församlades.
29. Ruben lefwe, och gånge icke ut,
30. Såsom the döendes antal bland
31. honom ringa!

32. **J**uda är Jude wålsignelse. Dio-
33. gade han:

34. **H**ERRE, Juda bön,
35. Att honom komma till sitt folk.
36. Att han blifwe honom tillräcklig,
37. Att han Tu honom emot hans
38. önskan.

39. **R**ewj sade han:

40. Titt Tu min och Titt Urim hör
41. din Helga Man till,
42. Hwilket du försökte i Massa,
43. Och med hwilket du war önske
44. wid Trätowattnet.

45. **T**hen som säger till sin fader och 9.
46. sin moder: jag ser them icke,
47. Och som intet affseende hafwer på
48. sin broder,
49. Och som icke kännes wid sina barn.

50. **T**he som iakttaga ditt ord och hål-
51. la ditt förbund,
52. **T**he skola lära Jacob sina rättor 10.
53. Och Israel sin Lag.

54. **T**he skola frambara rökverket för dig
55. Och brännoffer på ditt altare.
56. **W**ålsigna, **H**ERRE, hans för- 11.
57. måga,

58. Och låt hans gerningar behaga dig.
59. **N**edslå them, som sig mot honom
60. uppsätta,
61. Och hans öwänner, att the icke
62. må kunna bestå.

63. **T**ill Benjamin sade han: 12.
64. **H**ERRENS äfftelige kall bo säkert.
65. Alltid beskyddar han honom,
66. Och hafwer uppå hans berg sin boning.

67. **T**ill Joseph sade han: 13.
68. Hans land är af **H**ERREN wålsignadt
69. Med dunnig dagg från himmelen,
70. Och med urenkliggande sibir;
71. Med ärlig wårts rikedom 14.
72. Och hwarje månads nya frukter;
73. Med the äldriga bergens spisar 15.
74. Och the erödrliga högders fruktbarhet;
75. Med hela landets rika affkomst; 16.
76. Med hans nåd, som sig i threnebisten
77. uppenbarade.

78. **K**omme thenna wålsignelse öfwer Joseph
79. hufwad,
80. Och öfwer thens hysa, som bär kronan
81. bland sina bröder.

82. **E**lt en försödd bland gaffare djuren 17.
83. hans anseendes;

84. **S** 2

85. **H**ans

86. **H**ans

87. **H**ans

88. **H**ans

89. **H**ans

- Hans horn dro en Urores horn,
Med hvilka han skall råda folken intill
landets ändar.
- Så dro Ephraims tususende,
Och Manasés tusende.
18. Och till Sebulon sade han:
Frögva mig, Sebulon, i tina krigsfog,
Och tu, Jisachar, i tina höddor.
19. The skola kalla andra folk till mitt berg,
Och the offera sannskylliga offer.
The skola nära sig af hafwets bannighet
Och af the i landen fördolda skatter.
20. Till Gad sade han:
Bäfwad ware the, som gifwer Gad ett
widsträckt land.
Såsom en Lejon lägger han sig ned,
Och tager arm och hjeska till bese.
21. Han ser redan en bröjan för sig;
Ly här är rättmätigt stiftad arfwelott.
Han skall gå fram för folket;
Hwad rätt är för HERRE skall hon göra,
Och fullborda sin förbindelse med Israel.
22. Till Dan sade han:
Dan är ett ungt Lejon,
Som framspringer utur Basan.
23. Till Naphtali sade han:
Naphtali skall mätta sig af onnest
Och uppfyllas med HERRES wälsig-
nelse,
Wid sijn och söder ut skall hans arfwes-
del wara.
24. Till Aser sade han:
Bälsignad ibland sönerna är Aser.
Mute han onnest bland sina bröder
Och doppe sin fot i olja.
25. Jern och koppar ware hans bomar.
Gånge mig wäl, så länge tina dagar wara.
26. Ingen är så, som Israels Gud,
Som mig till hjälp far på himmelen
Och i sin härlighet på Rharna,
27. The ewiga Gudens boning,
Och under hwilken sönes Hans ewedrlige arm.
Han skall för mig berrdrifwa fienden
Och säga: Utrota tu honom.
28. Israel skall bo i trygghet, affskid.
Jacobs äga skall råda ett på torn och
wän binnigt land.
Af dagg skall hans himmel dropa.
29. Lyckliga Israel! Hwilket är mig till?

Ett folk, som igenom HERRE warde i
Han är sin sköld och hjälps.
Hans swerd är tin seger.
Eine fiender skola tvingas att smickra the
Men tu skall uppträda på thes högder.

Therester gick Mose upp, ifrån the Mo-
abiteres sält, på berget Mebu, som
är spitsen af Wisga, gent emot Jericho,
hwarest HERRE lät honom se he-
landet, nämligen Gilead, allt in till Dan
hela Naphtali, Ephraims och Manasé lant
hela Juda land, allt in till hafwet i wa-
ster, söder länderna, och then låga trakta
omkring Jericho, som kallas Walmstaden
allt in till Zoar. Och HERRE sade
till honom: Thetta är thet land, som jag
med ed lofwat Abraham, Isaac och Jacob,
att gifwa åt thes afkomma. Jag hafwen
nu låret mig se thet med egna ögon, men
tu skall icke så komma thetin.

Här, i the Moabiteres land, blef Mose,
HERRES tjänare, ödd, efter HER-
RES ord, och begrafwen i dalen, ut
the Moabiteres land, gent öfwer Beth Pe-
or. Men hwarest hans graf är, hafwet
ingen in till thenna dag fått weta.

Mose war ihundrade och tjugu år gammal,
när han dog. Hans ögon woro icke
förswagade, eller hans krafter förminskade.
I trettio dagar ibegde Israels barn ho-
nom, på the Moabitiska sältten, till thet
gräte och klagedagarne öfwer honom blef
wo fulländade.

Josua Nun son wardt uppförd med
mishets anda, emedan Mose hade lagt på
na händer på honom, så att Israels barn
woru honom lydige och gjorde så, som
HERRE hade befallt Mose. Men the
gen Prophet uppfod mer i Israel, såsom
som Mose, hwilken HERRE lände icke
sige mof ansigte; ingen som med honom
kunde förliknas i anseende till alla the tid
och underwert, hwilka HERRE sade
honom att göra i Egypten emot Pharao
och alla hans tjänare, och hela hans land
eller i anseende till alla the wärdiga
förfärliga gerningar, som Mose förbrukade
de inför hela Israel.

Josua Bok.

Efter Mose, HERRENS tjånares, död, sade HERREN till Josua Nun hwilken med sin tjänst hade Mose tillhanda: Min tjänst Mose är nu död; gör dig enstull tillreds och far öfver thenna Jordanen, tu och detta folket, in i thet land, jag gifwer Israels barn. och en ort, på hwilken ned edra fötter träden, er jag gifwet eder, såsom ofwat Mose. Ifrån öfver och thenna Libanon, intill stora floden Phrath, hela Jethers land, och in till stora hafwet wäster ut, edre gränser sträcka sig. du skall kunna stå dig en så länge tu lefwer. Säg jag waret med Mose, skall jag vara med dig; jag skall komma eller öfvergifwa dig. frimodig och behjertad, skall at thetta folket ut i thet land, som jag med Mose theras fader, att gifwa dem. War allenast frimodig och behjertad, så att tu och efterlefwer hela thenna igen, som Mose min tjänst

nare förestrifwet dig. Mit icke thet frän hwarken till höger eller wänster, på thet tu må wifligen handla i allt hwad tu företager dig. Titt tal ware alldrig stridande mot thenna Lagboken, utan haf tina tankar theruti natt och dag, på thet tu må hålla och efterlefwad allt hwad theruti strifwet är; så skall dig lyckas i allt, hwad tu företager dig och tu skall handla wifligen. Säg jag icke befallt dig, att wara frimodig och behjertad? Fruktas dig icke och försträcks icke. Ty HERRENS tin Gud är med dig i allt hwad tu företager dig.

Josua befallte förthenstull Skrifwarena ibland folket och sade: Går igenom lågret, och säger till folket: beredet eder wägdrost, ty efter tre dagar stolen I fara öfwer thenna Jordanen, att intaga thet land, som HERRENS eder Gud gifwer eder till besittning.

Men till Rubeniterna, Gaditerna och then halfwa Stammen Manasse sade Josua: Kommet

- ihog hwad Mose **SERRETTIS** tjånare befallte eder, så han sade: **SERRETTIS** eder Gud hafwer nu låtet eder komma till ro, och gifwet eder ihetta
13. landet. Edra hufrur, edra små barn och eder bostap må förblifwa i thet land, som Mose **SERRETTIS** tjånare gifwet eder, på thenna sidan om Jordan; men I sjelfwe stolen gå öfwer, bewapnade framsför edra bröder, och så många, som stridsmän äro, hjälpa
15. them; till thet **SERRETTIS** låtet edra bröder komma till ro, så wäl som eder, och the likaledes intaget thet land, som **SERRETTIS** eder Gud gifwet them; så I mågen wända om till thet eder tillhöriga land, som Mose **SERRETTIS** tjånare gaf eder, på thenna sidan om Jordan, öfter ut, och blif-
16. wa theri boende. The swarade Josua och sade: Allt hwad tu befallt oss, stole wi göra, och ehwart tu sänder oss, stole wi
17. gå. Alldeles så, som wi waret Mose lydige, stole wi och lyda dig; ware allenast **SERRETTIS** tin Gud med dig, så som Han war med Mose.
18. Swar och en som sätter sig emot tin ord, och icke lydar hwad tu säger, i allt, som tu worde honom befallande, skall straffas till lifwet. War tu allenast frimodig och behjertad.
- S**amtidigt sände Josua Runen son hemligen ifrån Gittim två män, att kasta kungskap, och sade till them: Går åstad och beset landet, i synnerhet Jericho. The gingo så bort, och kommo in i en stölas hus, som hette Rahab, att the förblifwa öfwer natten. Men the berättades snart för Konungen i Jericho, att några män ankommet, samma natten, ifrån Israels barn, för att kasta kungskap om landet. Konungen i Jericho sände förthen skull till Rahab med befallning, att utlemna the män, som kommet till henne och gått in i hennes hus, emedan the woro komne, att kungskapa hela landet. Men quinnorna och swarade: thet är sant, att några män kommet till mig, hwilke jag icke wet hwarifrån the woro. När thet blef mörkt, och porten skulle stängas, gingo the bort, utan att jag wet, hwart the togo vägen; styn der eder att sätta efter them: I warden them wäl träffande. Men hon hade fört them upp på taket och gömt them under bomull, som thet af henne war utbredd. Konungens utskickade satte sträp efter them wid Jordan på the ställen, thet man plögade fara öfwer, och blef stadsporten tillstuten, så snart the, som skulle uppsöka them, gått ut.

7. Då gick Rahab upp till them på taket, innan the lagt sig att
 9. söfwa, och sade till them: Jag wet, att **SERRETT** gifwet eder thetta landet; ty fruktan för eder hafwer öfwerfallet of, och alla Landets inbyggare äro försträcke för eder. Wi hafwe hört, huru **SERRETT** uttorkade röda hafwet för eder, då J gingen utur Egypten, och hwad J gjort the twänne Amoreernas Konungar på andra sidan om Jordan, Sihon och Og, hwilka J giffwen till spillo. Så snart wi thetta hörde, blefwe wi alldeles försträcke och ingen frimodighet finnes mer hos någon, att stå eder emot. Ty **SERRETT** eder Gud är allena Gud i himmelen ofwantill, och på Jorden, som inunder är. Och nu swärjer mig wid **SERRETT**, att emedan jag gjort barmhertighet med eder, J och likaledes gören barmhertighet med min faders hus, och gifwen mig ett teckn till löfvet therom, att J låten min fader, min moder, mina bröder, mina systar och alla, som them tillhöra, wid lif blifwa, och frälfsen of alla ifrån dem. Männenne swarade hen. Wårt eget lif satte wi i löfvet för edert, så framt J fördraden vårt förrewarande. Då **SERRETT** gifwet of thetta landet, Sole

wi göra barmhertighet med dig och hålla hwad wi lofwat. Då slöpte hon them ned med ett tåg, genom fenstret; ty hennes hus war på stadsmuren, och hon bodde på sjelfwa muren. Hon sade of till them: Går bort till bergstrakten, att the, som söka efter eder, icke må träffa eder; och gömer eder ther i tre dagar, till theg the, som söka efter eder, hunnet komma tillbaka; sedan mågen J gå eder wäg. Men the sade än ytterligare: Wi äre frie från then ed, som tu taget af of, om tu icke, när wi komme in i landet, hänger thetta röda snöret i fenstret, genom hwilket tu nu släpt of ned, och om tu icke taget till dig i ditt hus sin fader, tin moder, tina bröder och samtliga anhördiga. Går någon då ut på gatan, utom tin husdör, är han sjelf skuld till sin dödd, men wi ofskyldige. Äro åter alle inne i ditt hus, blifwer skulden war, om någon bore händer på them. Om tu of fördrader vårt förrewarande ärende, blifwe wi frie från then ed, som tu taget af of. Hon swarade: Wäre så, som J hafwen sagt, och slöpte them ifrån sig, att the gingo bort, hwaresther hon bandt thet röda snöret i fenstret. Männenne gingo då upp i bergstrakten, och förblefwa ther i tre dagar.

till theß the, som sökte efter them, hunnet komma tillbaka, hwilke, och huru the på alla wägar efterspånade, dock icke funno them.

23. Sedan wände the twänne männerne om, stego ned af berget, gingo öfwer Jordan och kommo till Josua Nun son, för hwilken the berättade allt, hwad them hade hänt. **HERREN**, sade the till honom, hafwer gifwet hela thetta landet i wära händer; alle landsens inbyggare äro försträckte för oss.

- Cap. Morgonen thereafter bittida bröt
3. **J**osua tillika med alla Israels barn upp ifrån Gittim och kommo till Jordan, att the när got dröja, innan the foro öfwer.
2. Men när tre dagar woro förledne, gingo Strifwarena igenom lägret och gofwo folket thenna
3. befällning: Så snart **J** sen **HERRENS** eder Guds förbunds art bäras af Presterna Levi söner, stolen och **J** bryta upp, hwar och en från sitt ställe och gå fram efter honom, dock så, att emellan eder och honom lemnas rum wid två tusende alnar långt. Går icke närmare in till honom, på thet **J** mågen weta, hwilken wäg **J** stolen taga, ty then wägen hafwen **J** hittills icke gått.
5. Men Josua sade till folket: Selger eder, ty i morgon war der **HERREN** görande un-

der ibland eder; och till sterna sade han: Tager förbunds art och går med fram för folket, hwarupp togo förbundens art och fram för folket.

HERREN sade och till sua: i dag will jag beg att göra dig stor för hela Israels ögon, och the stola stå, att såsom jag war Mose, är jag och med Befall Presterna, som förbundens art, att the wa i Jordan stilla stå när the först gått in i net, som theri är.

Sedan sade Josua till Israels barn: Går hit fram, och rer **HERRENS** eder (ord. Särutaf, sade han, **J** förstå, att then lefw Guden är ibland eder, och han skall fördrifwa för the Cananeer, Hetheer, Spheriseer, Gergaseer, reer och Jebuseer. Si förbunds art, som är öfwer hela landet, skal fram för eder öfwer Jordan. Och nu tager eder tolf utur Israels stammar, er hwarje stam. Thet skall att, när Presterne, som **HERRENS**, hela landet Serres, art, komma wattnett i Jordan med fötter, skall wattnet theri jas, så att thet, som ned-

i ifrån; warbet i en hop stående.

Uti nu folket brøtet upp ur dit, att gå öfwer Jordan,

Presterne, som boro förns ark, framföde dem, och

urt Presterne, som boro arkommet intill Jordan, och

heras fötter trädt in i watten, waraf Jordan då war full

af sina bråddar, såsom i andwanligt är; stånade ihet

ifrån nedflytande watten, f i en hop stående, ett långt

ifrån staden, som ligger på om Barthan; men ihet ne-

re, till hafwet på slätten, Salthafwet, flytande lopp

och förestingrades; då folket öfwer midt för Jericho. Men

Presterne, som boro HERRENS

ark, stodo qwar på torstnen, midt i Jordan, me-

del Israel tillaledes på torstnen gick öfwer, till ihet

folket hunnet komma upp ur Jordan.

Uti då allt folket gått öfwer,

sade HERREN till : Tager eder utur folket

och en af hwarje Stam, och faller dem, att, midt

Jordan, på ihet ställe, Presterne stilla stodo med

fötter, upptaga tolf stöföra dem öfwer med es-

och nedsätta dem på then järrest I dagen edert för-

ställdgre. Josua kallade för-

ihet tolf män, som han hade utsett af Israels barn, en

för hwarje Stam, och sade till dem: Går fram för HER-

RENS edert Guds ark, midt uti

Jordan, och lysse hwar och en af eder, en sten på si-

na arlar, efter Israels barns Stammars antal; att ihet må

blifwa ett minnesmärke hos eder, och att I, när edra barn

framdeles fråga eder, hwad ihetse

stenar betyda, mågen säga dem, huru watten i Jordan

skilde sig åt för HERRENS förbunds ark, då han gick öfwer

Jordan, och att ihetse stenar skola wara för Israels barn

ett ewärdligt minnesmärke.

Ihetta gjorde Israels barn så, som Josua hade befallt. Ihet

upptogo tolf stenar midt utur Jordan, såsom HERREN hade

sagt till Josua, efter Israels barns Stammars antal, och förde dem

med sig, samt nedsatte dem på ihet ställe, ihet ihet hade sitt för-

sta nattlägre. Josua lät och uppre-

sa tolf stenar midt i Jordan, ihet Presterne, som boro Förbund-

sens ark, hade stått med fötterna, hwilke stenar äro ihet än i dag.

Men Presterne, som boro ar-

ken, blefwo qwarstående midt i Jordan, till ihet allt, hwad HER-

REN hade befallt Josua, att säga till Israels barn, och hwad Mose förrut befallt Josua, war blifwet werckställt. Imidlertid

- flyddade fallet sig att gå öfver,
 11. och när alle woro öfverkomne,
 gick och **HERRARNE** ark öf-
 wer. Presterne woro framför fol-
 12. ket. Och Abens barn, samt med
 Gads barn och halfwa stammen
 Manasse gingo samwål öfver, be-
 wäpnade framför Israels barn,
 13. såsom Mose befalle them. Wid
 påß fyratis tusende, färdige till
 strids, gingo öfver inför **HERR-
 ARNE** i slagordning, till fällten
 wid Jericho.
 14. På then dagen gjorde **HERR-
 ARNE** Josua stor för hela Isra-
 els ögon, så att the fruktade för
 honom, lika som the hade fruktat
 Mose, i all then tid han lefde.
 15. Och när **HERREN** sade till
 16. Josua: Befall Presterna, som
 bära Wittnesbördsens Ark, att
 the stiga upp utur Jordan,
 17. gaf Josua them befallning, att
 18. stiga upp therutur. Och så snart
 these, som boro **HERRARNE**
 förbunds ark, woro therutur upp-
 stegne, och hade med stötterna trådt
 in på torra stranden, intog watten
 i Jordan sitt förre rum, och
 steg, såsom tillförne, upp till alla
 flodens bräddar.
 19. På tionde dagen i första må-
 naden gick folket upp utur Jor-
 dan, och lågrade sig i Gilgal,
 20. på östra sidan om Jericho, hwar
 rest och Josua lät upprepa the
 tolf stenarna, som blifwit tagne
 21. utur Jordan. Han sade så till
 Israels barn: när edra barn
 fråga sina fäder, hwad these

stenarne betyda, stelen **J**
 derwisa them och säga: **J**
 el gick på torra bottenen öf-
 thenna Jordanen, när **SE-
 RER** eder Gud lät wat-
 theri uttorkas för eder, till
J hadn gått theröfver,
 som han gjorde med wat-
 i röda hafwet, hwilket han
 uttorkas för oss, till thes
 hade gått theröfver. På
 att allt folk på jorden skall
 tänna **SE RER** st-
 hand, och på thet **J** st
 frukta **SE RER** eder
 i alla tider.

När nu alle the Amorcers
 nungar, som woro på
 östra sidan om Jordan, och alle
 Cananeers Konungar wid haf-
 hörde, huru **HERREN**
 watten i Jordan uttorkas för
 Israels barn, till thes the hade
 theröfver; blefwo the förskrä-
 och intet mod war mera hos th
 för Israels barns skull.

Men wid samma tid sade **H**
RE till Josua: Låt göra
 hwarfa knifwar, på thet
 skrälsen nu åter må företa
 med Israels barn. Josua
 förthen skull göra hwarfa knif
 och omskära Israels barn wid
 den Araloth. Orsaken hwar
 han lät omskära them, wor
 na. **J** hela folket, som gid
 tur Egypten, hade alle män,
 gelige till strids, blifwit de
 61

Men, på vägen, så the foro från Egypten. Alle the, som gingo therutur, woro omskorne, men the som föddes i öknen, under resan ifrån Egypten, blefwo icke omskorne. Ty Israels barn wanade sprattio är i öknen, till these, till strids dugelige, som gått utur Egypten, och icke woro omskorne. Ty Israels barn wanade sprattio är i öknen, till these, till strids dugelige, som gått utur Egypten, och icke woro omskorne. Ty Israels barn wanade sprattio är i öknen, till these, till strids dugelige, som gått utur Egypten, och icke woro omskorne. Ty Israels barn wanade sprattio är i öknen, till these, till strids dugelige, som gått utur Egypten, och icke woro omskorne.

hade, utan äto i thet året, hwad i Canaans land wäxte.

När nu Josua war wid Jericho, så han i en hast se en man stående framför sig, med utdraget swerd i handen. Josua gick närmare till honom och sade: Äst tu med oss, eller med våra fiender? Han swarade; jag är ingen fiende, utan Furste för HERRENS här, och nyss bitkommen. Då föll Josua ned på sitt ansigte till jorden, tillbad och sade: Swad befaller min Herre sin tjånare? Fursten för HERRENS här swarade Josua: Drag tina skor af tina fötter, ty thet rum, hwar på tu står, är heligt. Thetta gjorde Josua. Men Jericho war så tillslutet och förwaradt för Israels barns skuk, att ingen kunde komma hwarken ut eller in. Då sade HERREN till Josua: Si, jag gifwer Jericho med thes Konung och tappra krigsfolk i din hand. Går en gång om dagen, så många som krigsmän äro, omkring staden, och görer thet i sex dagar. Sju Prester stola taga sju Jubelårs basuner och gå fram för arken. På sjunde dagen skolen I gå omkring staden sju gånger, och Prdsterne blåsa i basunerna. När så these blåsa i basunerna och I hören ljudet thereaf, skall hela folket göra ett starkt anstri, hwar

- wid stadsmuren skall falla ned på stället, och folket öfwerstiga honom, hwar och en rått fram för sig.
6. Josua Hun som kallade förhensfull till sig Presterna och sade till them. Tager Förbundens Ark, och sju Prester med sju basuner trädde fram för
7. **SERRAIS** art. Och till folket sade Han: går omkring staden, hwar och en som bewäpnad är, fram för **SERRAIS** art.
8. Sedan nu Josua befallt folket thetta, togo the sju Presterne sju jubelårs basuner och gingo fram för **SERRAIS** art samt blåste i basunerna; hwarefter **SERRAIS** Förbunds Ark fölgde.
9. Så många, som woro bewäpnade, gingo fram för Presterna, hvilke blåste i basunerna; then öfrige hopen gick efter arken, medan thet ständigt blåstes i basunerna.
10. Josua hade ock befallt folket och sagt: Koper icke, eller låter eder röst höras, eller något ord komma utur eder mun, förr än then dagen, så jag säger till eder: gifwer upp ett härstri. Då stolen J gifwa upp
11. ett härstri. Således gick **SERRAIS** art omkring staden en gång, hwarefter alle wände tillbaka till lägret, och förblefwo thet
12. öfwer natten. Följande morgon skyndade sig Josua, och Presterne begynte bära **SERRAIS** art.
13. The sju Presterne, med sju jubelårs basunerna gingo fram för **SERRAIS** art, och blåste i basunerna. Så många, som woro bewäpnade, gingo främst och then öfrige hopen fölgde efter **SERRAIS** art, medan thet ständigt blåstes i basunerna. På thet andra dagen gingo the likaledes omkring staden en gång, och wände sedan tillbaka till lägret. Thet samma gjorde the i sex dagar. Men på sjunde dagen skyndade the sig, så morgonrådnan uppgick, och gingo på samma sätt, som öfrige omkring staden, sju gånger, så att the på then samma enda dagen gingo sju gånger omkring staden. Och när Presterne sju gånger blåste i basunerna, sade Josua till folket: Gifwer upp ett härstri, ty **SERRAIS** art hafwer gifwet eder staden. Se, lå staden med allt hwad thet är, skall till spillo gifwas åt **SERRAIS** art, utom stötan Rahab och alla, som med henne äro i huset, hwilke skola wärlif blifwa, efter hon förbedde the af oss utstickade männerna. Men J, walter edet för thet till spillo gifna, att J icke tagen något undan af thet, som J böden gifwa till spillo, och dragen förbannelse öfwer Israels läger, genom ordtsfördigt gods, som J worden thet inbringande. Allt silfwer och guld och alla koppar och järn skil skola belgas åt **SERRAIS** art.

XXVI och till **HERREN** att inlämnas.

10. Då gaf folket upp ett härskri, så snart the hörde ljudet af basunerna, hvar blästes; ett mycket starkt härskri. Strax föll muren ned på stället, och folket gick öfver in i staden, hvar och en rätt fram för sig, och intog honom. The nedergjorde, med sverdsågg, alla, som i staden. wos, både män och qwinnor, unga och gamla, samt med oxar, st och åsnor.

11. Men Josua befalle the tvåntio män, som kunskapat landet, gå in i stollans hus, och hämta hemta qwinnan och alla hennes anhöriga, såsom the hade älskret henne. These unge män gingo förthenstull thit, och hämtade Rahab tillika med hennes moder, hennes bröder och alla hennes anhöriga, samt hennes slägt, hvilka the låtit bliwa utan för Israels läger. The blef staden i eld uppbränd och allt hwad theri war, sverdsågg, guld, koppar och järn, som i **HERRENS** städer anlades. Josua låt och Rahab med hennes faders och alla hennes anhöriga wid lifwa, så att these än i dag äro i Israel, efter hon förklarade dem; som Josua hade sagt att Rassa kunskap om landet skulle till nytta för Josua och hans häre. These blefwar till sijn och hans häre warde then

man inför **HERREN**, som åter upprättar och bygger them på staden Jericho. Roste the honom hans första son, när han lägger grundwalen ther till, och hans yngsta, när han theruti insätter portarna.

Således war **HERREN** med Josua, att han blef namnkunnig öfver hela landet.

Men Israels barn förhunda de sig på thet till spillo gifna. Achan Charmi son, Sardi sons, Gerab sons af Juda Stam, tog undan något af thet till spillo gifna, hwarigenom **HERREN** wrede upptändes öfver Israel.

Josua hade afsändt några män ifrån Jericho till Aj, som ligger wid Beth Aven, på östra sidan om Bethel, och befalt them att kunskapa landet. These gingo åstad, och sedan the skaffat kunskap om Aj, kommo the tillbaka till Josua, och sade till honom: 2. Lat icke allt folket gå thit upp. Om allenast två eller tre tusende män gå åstad, skola the nog intaga Aj. 3. Ödr icke, hela folket möda med then staden, hwars inwånare äro af ringa antal. 4. Wid påß tre tusend män af folket gingo förthenstull thit upp, men blefwo på slykten drefne af inwånarena i Aj, som te hidsfugo af them wid påß sex och tretio, förskögde the öfriga ifrån 5. 3 3

ifrån porten, ända till Gebæim, och drefwo them utfbre sluttningen af berget. Häröfwer blef folket förträckt och förlorade allt mod.

6. Jofua ref sbader fina kläder, fastade sig ned till jorden, och låg på sitt ansigte, inför HERRENS ort, ända till aftonen. Så gjorde oc the äldste i Jsrael, och strödde soft på theras hufvud.
7. Jofua sade: Ach Herre, SERR, hwar före hafwer tu låtet thetta folket gå öfwer Jordan, till att gifwa öf i the Amoreers händer, och att the stola utöda öf? O! att wi i säkerhet fått qwarblifwa på
8. andra sidan om Jordan! Ach Herre, hwad skall jag säga, sedan Jsrael wänder ryggen
9. till sina fiender. När the Cananéer och alle andre landets inbyggare så höra thet, warda the öf kringhwarderwande och utrotande wårt namn af jorden. Och hwar blifwer så titt
10. stora namn? HERREN swarade Jofua: stätt upp, hwar före ligger tu så på titt ansigte?
11. Jsrael hafwer syndat. Redan hafwa the öfwerträdt mitt förbund, som jag med them stadfast. The hafwa taget undan af thet till spillo gifna, och stulet, och luget, och gömt thet
12. stulna hema hos sig. Jsraels barn kunna icke blifwa ständande emot theras fiender, the måste wända ryggen till fienderna,

ty the äro undet för bannelse. Jag will icke med wara med eder, om I icke borthafwen thet undanstulna ifrån eder. Stätt upp, betyg folket och säg till them: Selger eder till morgondagen, ty så säger SERR Jsraels Gud, något af thet till spillo gifna är undangömt i Jsrael. I kunnen icke blifwa ständande emot edra fiender, för än I borthafst thet undanstulna ifrån eder. I morgon stola I gå fram, then ene stammen efter then andra, och i thet stammen, som SERR warder utmärkande, skall then ena slägten gå fram efter thet andra; i then slägten, som SERR warder utmärkande, skall thet ena huset gå fram efter thet andra, och i thet huset som SERR warder utmärkande, skall husfader efter husfader framgå. Then, som I warder funnen, att hafwa undangömt thet till spillo gifna, skall uppbrännas i eld, han och allt, hwad honom tillhöro efter han öfwerträdt SERRS förbund, och bedömet wet en galenskap i Jsrael. Såljande morgon syndade thetstull Jofua, och låt Jsrael framgå fram efter fram; så drabbade Juda fram. Där sterte i thenna gingo fram, hade thet the Gerabites (18)

h, när Hwarje Husfader
 d, drabbade thet Sabdi,
 ir i hans hus husfader efter
 er framgick, drabbade thet
 , Charmi son, Sabdi sons,
 sons, af Juda stam.

sade Jofua till Achan: män
 gif **HERREN**, Israels
 dran, bekänn inför So-
 och säg mig, hvad haf-
 u gjort? Dölg ingen ting
 mig. Achan svarade Jofua
 e: thet är sant, jag haf-
 yndat emot **HERREN**
 is Gud; så och så haf-
 ag gjort. Jag såg ibland
 en kostelig mantel från
 re, tuhundrade silfvar silf-
 ch ett stycke guld af fem-
 klars wigt; till allt thet
 t jag lust och tog thet.
 itt tält är thet nedgraf-
 jorden, jämte silfret the-
 er. Då sände Jofua några,
 go till tältet, hwilke, när
 ummet thet nedgrafna i A-
 tält, jämte silfret therinne-
 go the thet bort ur tältet,
 to thet fram till Jofua och
 Israels barn, samt kastade
 t inför **HERREN**.

er på tog Jofua Achan Ge-
 n, tillika med silfret, mon-
 guldstycket, hans söner, dö-
 star, åsnor, får och tält,
 wad annat honom tillhörde,
 t; beledsagad af hela Isra-
 hammans söros till Achors
 h. sade Jofua till honom:
 du bedröfwat oss, så be-

dröfwat **HERREN** dig på
 denna dag. Hela Israel steno-
 de honom och uppränte honom,
 samt hvad honom hade tillhört,
 uti eld. Dswev hieswa stället ka-
 stade the och stenar tillsammans,
 och uppreste ett stort stenöfse, som
 än i dag thet står. Då återwände 26.
HERREN brinnande wrede.
 Platsen kallas theraf än i dag
 Achors dal.

Therestefter sade **HERREN** till **Cap.**
Jofua: frukta dig icke och 8.
 war icke modfäld. Tag med
 dig hela krigshären och far upp
 till Aj. Si jag hafwer gifwet
 Konungen i Aj, med hans
 folk och stad och land i tina
 händer. Tu skall göra med 2.
 Aj och thet Konung, som tu
 gjorde med Jericho och thet
 Konung. Dock mågen J be-
 hålla för eder thet byte och
 then bostap, som therinne fins
 nes. Ställ ett bathäll på an-
 dra sidan om staden.

Jofua gjorde sig förhensfull 3.
 till redds med hela krigshären att
 fara upp till Aj, och utwalde tre-
 tio tusend män af bästa krigsfol-
 ket, hwilka han utskickade nätter 4.
 tid och gaf them denna befällings-
 Ser till, när J ställen eder i
 bathäll på andra sidan om sta-
 den, att J icke skiljen eder allt
 för långt ifrån honom; och
 att J alle hållen eder färdiga.
 Jag och allt folket, som är 5.
 med

- med mig, stole angripa staden, och när the så göra utfall emot oss, såsom tillförne, wilje wi draga oss undan för them,
6. på thet the måga förfölja oss; och wi therigenom kunna locka them ett stycke ifrån staden, emedan the tänka, att wi fly
7. för them, såsom tillförne. Där wi således draget oss undan för them, stolen J rycka fram ur bathället och öfwerfalla staden, hwilken **HERRE** eder Gud skall gifwa i edra händer; J stolen så tända eld på honom, sedan han af eder blifwet intagen. Görer efter thena **HERRE**s befalning,
9. som jag nu gifwet eder. The se, hwilka Jofua utskickade, gingo så bort till thet ställe, thet the skulle wara i bathäll, och satte sig emellan Bethel och Aj, wäster om Aj. Men Jofua förblef natten öfwer hos folket uti lägret.
10. Följande morgon skyndade Jofua oss uppställa folket, och gick tillika med Israels Äldsta fram
11. för them till Aj. Hele krigshären, som war med honom, sågade fram; ankom och lågrade sig på norra sidan om Aj, så att dalen war emellan lägret och staden.
12. Då tog Jofua wid påß femtusende män och satte them i bathäll emellan Bethel och Aj, på wästra sidan om sijnämnda stad.
13. Hufwudlägret på norra sidan war jämwäl så ståndt, att thes
- yttersta räckte wäster om staden. Om natten gick Jofua ned i dalen, hwilket när Konungen i förmärkte, skyndade sig stadsboerne, och drogo bittida ut emot Israel till strids, Konungen och hans folk på wist utfatt ställ in emot slättmarken, men wist icke, att ett bathäll war satt honom på andra sidan om staden. Jofua och allt folket lät sig drivas bort af them och flydde i wägen åt öfwen. Då ropade all folket, som war i staden, att me skulle sätta efter them. The satte sig efter Jofua, och kom therigenom allt längre och längre bort ifrån staden. Icke en man war theri, som icke gick ut att förfölja Israel, så att the lemnade staden öppen, på thet the skulle hinna upp Israel.
- Då sade **HERRE** till Jofua: räck ut spjutet, som du hafwer i tin hand, emot Aj; ty jag skall gifwa staden i dina händer. Jofua räckte ut spjutet, som han hade i handen, mot staden, och strax ryckte fram, som woro i bathället, och ropo an, så snart Jofua räckte handen, kommo öfwer staden, och gingo honom in och skyndade sig tända eld på honom. Där nu kom män af Aj wände sig om, och the röken af staden stigo upp i himmelen, och hade ingen plats öfrig att fly undan på, hweder hit eller thit. The af Israel,

21. följande, ty när Jofua med hela Israel sågo, att bakhället in- taget staden, och att röken theraf uppgick, svängde the sig och an- 22. föllo the mån af Nj. The åter, som waret i bakhället, kommo nu ifrån staden, fienderna till mötes, så att these blefwo af Israeliter- na omringade på alla sidor, och nedergjorde, till thes ingen man 23. fanns öfrig eller undsluppen. Ro- ningen af Nj togs lefwande och 24. ledes fram till Jofua.

24. Sedan Israeliterne således i krigslaget alla inwånarena i Nj, som hade förfölgt them på fältet i blöden, och som alle tillfammans hade för swerdet; gick hela Israels här tillbaka till Nj, och slo- 25. g them, som thes funnos, med 26. sverdsdagg. Alle, som bodt i Nj, blefwo ihjälslagne, på then dagen, 27. och woro till antalet tolf tusend, 28. män och qvinnor tillhopa räknade. Men Jofua höll sin hand 29. blodigt utdräckt med spjutet, till 30. som han hade gjort ända med alla 31. Njs inwånare. Woskapen al- 32. lra och bytet, som fanns i sta- 33. den, behölls. Israeliterne för sig, 34. som HERRN S befallning, 35. som han hade gifwet Jofua. 36. Sedan lått Jofua uppbränna, 37. alla honom till en ewärdlig 38. ask; såsom han än i dag är. 39. Sedan låt och upphänga Konun- 40. gen i ett träd, men befall- 41. den af stenen, då solen gick ned,

att hans döda kropp skulle af trä- et nedtagas och kastas i öppningen af stadsporten, samt en stor sten- hög öfwer honom uppresas, som 42. än i dag thes står.

24. Då byggde Jofua ett altare 30. åt HERRN Israels Gud på berget Ebal, såsom Mose HER- 31. RNS tjänare hade befallt Jo- Israels barn, och såsom skrifwet är i Mose Lagbok, ett altare af hela stenar, hwarwid intet jern blifwet nyttjadt. Therpå offerades bränn- offer inför HERRN och tack- offer. Jofua låt och thes i stenar 32. intista en afskrift. af then Lag, som Mose hade skrifveligen läm- nat Israels barn. Hela Israel, 33. the äldste, Skrifwäre, och Do- mare stodo på båda sidorna om arken, - bredewid Presterna, af Levi stam, som boro HERRNS förbunds ark; så wäl främlin- garne, som infödde, woro thes tillstädes, hälften wid berget Ori- sim, och then andre hälften wid berget Ebal, såsom Mose HER- RNS tjänare hade befallt; till att först wälsigna Israels barn. Sedan upplästes all Lag- 34. sens ord, både wälsignelse och förbannelse, alldeles så, som skrif- wet är i Lagboken. Af allt hwad 35. Mose hade befallt, war ingen ting, som icke Jofua låt upplä- sa för Israels menighet, qwin- nor, barn och främlingar, som i 36. bland them woro.

- Cap. 9. När nu the Hethers, Amoreers, Pherisears, Heveers och Jebuseers Konungar på wästra sidan om Jordan, på bergstrakten och slätten, och wid hela Branden af thet stora hafwet in
2. emot Libanon, hörde thetta, förbando the sig samfällt till krig emot Jofua och Israels folk.
 3. Men när inwånarena i Gibeon fått hëra hwad Jofua hade gjort med Jericho och Ai, sökte jemtäl the att hjälpa sig, dock med listigt anflog. The lade ihop wäglöst, såsom till längre resa, för sig, och togo gamla säckar på sina åsnor, gamla sönderresna och
 5. loppade winläglar, fläna och smulfiga skor på sina fötter och gamla kläder på sig; allt bröd, som the togo till wäglöst, war torrt och möjligt. Therrå gingo the till Jofua i lägret wid Gilgal, och sade till honom jämte Israeliterna: Wi äre komne från långt bort beläget land, görer nu förbund med oss. Israeliterna swarade thessa Hever: Kan hända, att J bon här breder wid oss, huru skulle wi då göra förbund med eder? The sade till Jofua: Wi wilje wara tine tjänare. Då frågade han them: Swad folkslag ären J, och
 9. hwarifrån kommen J? The swarade honom: tine tjänare äro komne från ganska långt bort beläget land, i anledning af ryktet om **SEXXVII** tin Gud. **Ey** wi hafwe nogsamtt hëtt
- allt, hwad Han gjort med **Egypten** och the två Amoreernas Konungar på andra sidan om Jordan, **Sihon**, Konungen i Sesbon, och **Og**, Konungen i Basan, som bodde i **Astaroth**. Wäre Adste och vårt Lands inbyggare sade förthen skull till oss: tager wäglöst med eder på resan, och gåt them till mötes, och säger till them: Wi wilje wara edre tjänare, görer nu förbund med oss. Thetta vårt bröd war särstt, då wi togo thet med oss hemifrån till wäglöst, och då wi begofwe oss på resan till eder; men si nu äre thet torrt och möjligt. Thessa winläglar woro nye, då wi fyllde uti them, och si the äro nu sönderspruckne; thessa kläder och skor, som wi hafwe på oss, äro blefna utslätna under then ganska långa resan. Man lät också intaga sig af thesas uppwiska wäglöst och frågade icke hwad **SEXXVIII** wilje war therrid. Jofua tillsade them frid och lofde them att få blifwa wid lif hwilket the förnamste i menigheten med ed bekräftade.
- Men efter tre dagar, sedes förbundet war fastställt, så möteta, att the bodde helt nära och i samma land, som Israels barn skulle intaga. När och ägre af thessa gofwo sig på wäglöst till thesas kläder, som woro

ben, Epherab, Bertoth och Kirj-
 och Jerim, komms the snart hit
 18. på tredje dagen. Emedan nu
 the förändraste i menigheten hade
 svoret them wid HERMANS
 Israels Gud, anfölo Israels barn
 them icke med krig. Och när he-
 la menigheten knorrade emot the
 förändraste, sade these till menig-
 19. heten: Wi hafwe svoret them
 wid SERRAI Israels Gud,
 therefore kunne wi icke tillfoga
 20. them något ondt. Swad wi lof-
 wat måste wi halla, och låta them
 wid lif blifwa, på thet Guds
 wrede icke må komma öfwer
 of, för then eds skull, som wi
 21. hafwe svoret them. The må-
 på blifwa wid lif, sade ytter-
 ligare the förändraste, men the
 sola wata wedhuggare och
 wottudragare åt hela menig-
 heten. Såsom nu the förändraste
 icke sagt, gjorde och Jofua.

Han lät kalla Gibeoniterna
 fram och sade till them: Swar-
 22. sse hafwen I bedraget of,
 och föregifwet, att I woren
 från ett gansta långt bort be-
 23. lott land, så I litwål bon-
 24. der bland of? Therefore sko-
 25. nade I och alle edre efterkom-
 26. mende wata dömda, att som
 27. wedhugga wed och bdra watten,
 28. i Guds hus. The swara-
 29. de och sade: Sedan thet
 30. berättadt för tina tids-
 31. betu SERRAI tin-
 32. nade Mose sin tjänare,
 33. och edre hela thetta lan-

det, och att för eder utrota al-
 la thes inbyggare, fruktade wi
 gansta mycket för wårt lif, och
 gjorde hwad nu skedt är. Wi
 25. äre här uti titt wäld; Går med
 of så, som tig godt och billigt
 synes att göra. Jofua gjorde så,
 26. såsom han hade sagt, och friade
 them utur Israels barns händer,
 att the icke blifwa ihjälslagne.
 Han satte them nu till wedhugga-
 27. re och wottudragare åt menigheten
 och HERMANS altare, på then
 ort, som Han worde utwäljande;
 hwilket the än i dag äro.

Men när Aboni Zedel, Ko-
 28. nungen i Jerusalem, hör. IO.
 de, att Jofua intaget Aij, och i
 grund förstört staden; att han
 gjort med Aij och thes Konung,
 på lika sätt, som med Jericho och
 thes Konung, och att inwånarna
 i Gibeon ingått i förbund med Is-
 29. raeliterna och blifwet ibland them
 upptagne; begynte han gansta myc-
 30. ket rådas. Ty Gibeon war en stor
 stad, såsom en af the Kongliga,
 31. större än Aij, och alle inwånarna
 32. theri woro tappre stridsmän. Han
 33. sånde förthen skull till Hoham, Ko-
 34. nungen i Hebron, till Piram, Ko-
 35. nungen i Jarmuth, till Japhia,
 36. Konungen i Lachis, och till De-
 37. bir, Konungen i Eglon, och lät
 38. säga them: farer hit upp till mig,
 39. och hjälper mig, att wi må anfälla
 Gibeon, som gjort frid med Jo-
 40. sua och Israels barn.

5. Då församlade sig the fem Amoreers Konungar, Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis och Konungen i Eglon, foro åstad med alla deras härar, och lågrade sig för Gibeon; att intaga thet. Men Gibeoniterna sände till Josua i Lågret wid Gilgal, och bods honom: Drag icke handen ifrån dina tjänare, kom upp till oss utan drögs-mål, förswara oss och hjälp oss, ty alle the Amoreers Konungar, som bo i bergstratten, hafwa församlat sig emot oss.
7. Josua bröt förthenstull upp ifrån Gilgal, med hela Krigshären och alla tappra stridsmän. Och HERREN sade till honom: fruktta dig icke för them: ty jag hafwer gifwet them i dina händer. Ingen af them skall kunna stå dig emot. Therpå drog Josua hela natten igenom, från Gilgal, och kom öfver them hafstigen. HERREN lät också sådan försträckelse falla på them för Israeliterna, att these nederslogo en stor del af them wid Gibeon, och förföljde the öfriga på vägen uppføre till Beth Horon, och nedergjorde them ända till Uska och Makkeda. När the också, under flykten för Israels barn, skulle utføre ifrån Beth Horon; lät HERREN ett grusweligt hagel från himmelen falla, öfver them, ända till Uska, så att the theraf omkommo. Många flere blefwo dödade af hagelstenarna; än the woro, som föllo för Israels barns swerd.
- Då talade Josua till HERREN på then dagen, när HERREN lät the Amoreer falla för Israels barn, och sade i Israels närvaro: Sol ståt stilla i Gibeon och måne i Ajalons dag. Och solen stod stilla och månans stadnade, till thes folket hämnats sig på sina fiender; Är icke theta skrifwet i samlingen of Sånges? Solen stadnade midt på himmelen och fördrögde att gå ned en hel dag. Ingen dag hafwer warat så, som thenne, hwarken förr eller sedan, då HERREN lydde en mans röst, ty HERREN stredde för Israel; och Josua samt hela Israel med honom kom tillbaka i lågret wid Gilgal.
- Men the fem Konungarne hafde flytt undan och gömt sig i kulan wid Makkeda. När theta blef berättadt för Josua, och att man funnet the fem Konungarna, som gömt sig i kulan wid Makkeda, befalle han att man skulle wälta stora stenar för, öppningarna af kulan och sätta wakt there. Men J, sade han, skänker dem utan förföljer edra fiender och sätter efter them: låter the icke komma in i deras städer; ty HERREN eder Gud, hafwer gifwet them edra händer. Doct undflapps några af them och kommo in i the städer.

ditna, sedan Jofua och Israëls barn hade lyktat nedergöra dem, som i en ganska stor slagning afsefammen omkommo. Hwarefter allt folket offtadt wände om med Jofua till lägret wid Makkeda, utan att någon enda bland Israëls barn saknades.

21. Då befalle Jofua att kulan skulle öppnas, och the fem Konungarne föras fram utur kulan till honom. Thetta gjordes straxt, och man framförde till honom the fem Konungarna utur kulan, nämligen Konungen i Jerusalem, Konungen i Hebron, Konungen i Jarmuth, Konungen i Lachis och Konungen i Eglon; och när these woro till honom framhafde; låt dem falla hela Israëls menighet, och sade till Högfridsmännerna öfver frigsfolket, hwilke waret med honom i drabbningen: Kommer hit, och trädde med fötterna på thesa Konungars halsar. Högfridsmännerna gingo då fram och trädde med sina fötter på thesas halsar. Hwarewid Jofua sade: frukter eder icke, elskade bröder, waret frimodiga och bebjertade; ty så skall HERRENS gøda med alla er händar, emot hwilkat Jofua och Israëls strids gånge. Thetta såg hon på dem ihjäl, och såg dem i fem trån, i hwilka these gingo in till stonerna. Men Jofua gick ned, befölte han, att the skulle taga dem ned utur kulan, kasta them i kulan, i

hwilken the hade undångmt sig, och lägga stora stenar för öppningen af kulan, hwilka stenar än i dag thet ligga.

På samma dag intog Jofua 28. Makkeda, och låt med swerdsågg nedergöra thes Konung, inwånare och allt lefwande; som thet fanns. Ingen låt han blifwa igen, och gjorde med Konungen i Makkeda, såsom han hade gjort med Konungen i Jericho.

ifrån Makkeda gick han till Libna med hela Israel till Libna och belägrade thet. HERREN gaf ock thet med thes Konung i Israëliternas händer, så att the med swerdsågg nedergjorde allt lefwande, som thet fanns, låto ingen blifwa igen och gjorde med thes Konung, såsom the hade gjort med Konungen i Jericho.

ifrån Libna gick Jofua till Libna med hela Israel till Lachis, belägrade och angrep thet. HERREN gaf ock thet i Israëliternas händer, så att the intogo thet på andra dagen, och nedergjorde med swerdsågg allt lefwande, som thet fanns, på samma sätt som the hade gjort med Libna. Horam, Konungen i Geser, drog wäl ut, till att undfatta Lachis, men Jofua slog ock honom, samt hans folk, så att ingen theraf öfrig blef.

ifrån Lachis gick Jofua till Eglon. Thetta belägrade the, angrep och intogs på en och samma dag. The nedergjordes.

nederbjorde med fverds ägg allt lefwande, som theri fanns. Jofua gjorde ända med thet på samma dagen, alldeles så, som han hade gjort med Achis.

36. Ifrån Eglon gick han tillika
37. med hela Israel till Hebron. The angrepo och intogo thet, jämte the under lydande städer, och nederbjorde med fverds ägg theß Konung och allt lefwande, som theri fanns. Jofua lät ingen blifwa igen, på samma sätt som han hade gjort med Eglon. Han gjorde ända med thet och med allt, hwad lefwande theri fanns.
38. Sedan wände han sig tillika
39. med hela Israel emot Debir, angrep och intog thet, samt theß Konung och therunder lydande städer. The nedflogo med fverdsägg och gjorde ända med allt lefwande, som theri fanns. Jofua lät ingen blifwa igen; såsom han hade gjort med Hebron och med Libna samt theß Konung, så gjorde han och med Debir och theß Konung.
40. Således eröfrade Jofua hela thetta landet, bergstrakten och fverderlandet, och slätten, och hwad som låg inwid bergsfsten. Han gjorde ända med alla Konungarna theri, och med allt hwad lefwande war, att ingen enda blef igen; såsom HERREN Israels Gud
41. befällt. Han eröfrade allt, hwad som låg emellan Kades Barnea och Gasa, samt med hela landet
42. Gofen, ända till Gibeon. Alla theßa Konungar och theßa land

bemäktigade han sig i ett enda fälttog; ty HERREN Israels Gud skridde för Israel. Hwarefter Jofua for tillbaka, och hela Israel med honom till lägret i Gilgal.

När Jabin, Konungen i Hazor, hörde allt thetta, sände han till Jobab, Konungen i Madon, och till Konungen i Simron, och till Konungen i Achsaph, och till the Konungar norr ut i bergstrakten och på slätten, wid fverda sidan af Genezareth, och i dälken, och på högderna af Dor, wäster ut; till the Cananeer öster och wäster ut; till the Amoreer, Heetheer, Pheriseer och Jebuseer i bergstrakten, och till the Heweer nedan för Hermons berg i landet, Mizpa. Theße gingo at med alla sina härar, ett folk, så mycket, som sanden wid hafwets strand, jämte hästar och wagnar, i ganska stor myckenhet. Alle theßa Konungar församlade och lägrade sig wid sjön Meron, att strida emot Israel.

Men HERREN sade till Jofua: frukta dig icke för them; i morgon wid thessa tiden skall jag låta them alla blifwa slagna af Israel. Theras hästar skall tu besa och uppbrändas; theßa wagnar i eld. Theßa kom Jofua med hela Krigshären i en hast öfwer them, wid Meron och angrep them. HERREN gaf them i Israells hand.

händer, så att these slaga them och förföljde them ända till stora staden Sidon, och Sittrephoch Nam, och dällden Mizza, öster ut. The nedergjorde them, så att ingen enda af them undkom. Jofua gjorde ock med them, så som HERRER hade befallt honom. Theras hästar lät han hafa, och upbränna theras wagnar i eld.

10. Therpå wände Jofua tillbaka, intog Hazor och thjåtlög thes Konung med swerd. Ty Hazor war på then tiden huswadsstaden för alla thesa Konungarikten. Allt, hwad theri fanns lefwande, nedergjordes med swerds ägg, så att ingen enda blef wid lif behållen.

11. I den staden uppbrändes i eld. Jofua intog likaledes alla the ofwankända Konungars städer, och så theras Konungar till fånga, hwilka han utan förskoning lät med swerd thjåtlådas, såsom Mose HERRERs tjänare hade befallt. Dock upbrände icke Israeliterna någon af the städerna, som stodo på högberget, sbrutan Hazor allena, hwilken Jofua lät upbränna. Så wände ock Israels barn för sig att thet byte, och then boskap, som fanns i thesa städer. Folket som nedergjorde the med swerds ägg, och utrotade thet, så att ingen enda theraf blef wid lif behållen. Såsom HERRER hade befallt Mose sin tjänare, och Jofua som HERRER hade befallt Jofua, så intog Jofua; han afwel icke någon enda männ, från thet som

HERRER hade befallt Mose.

Jofua hade nu intaget hela landet, bergstrakten och hwad öfder ut ligger, och hela landet Gosen, och dällden, och slätten, och Israels bergstrakt, med därunder liggande landskap; ifrån thet kala berget, som ligger upp wid Getr, intill Baalgad, och Sibanons dald, inwänder berget Hermon. Alla thesa örters Konungar tog han till fånga och lät döda them. Dock wårade kriget, som Jofua förde med thesa Konungar, i lång tid.

Ingen stad gaf sig godwilligt och underkastade sig Israels barns wälde, sbrutan Gibeon, hwormi Herbeer bodde. Alle the andre intogos med krig. Thetta war en HERRERs stickelse, som lät them finnas driflige att möta Israeliterna i krig, på thet these, utan förskoning, skulle göra ända med them, och kunna utrota them, såsom HERRER hade befallt Mose.

Wid thenna tiden företog sig Jofua att fördrifwa Enakiterna utur bergstrakten, utur Hebron, Debir och Anab, och hela både Juda och Israels bergstrakter. Jofua gjorde ända med them och theras städer. Ingen af Enakiterna fanns öfrig i Israels barns land. I Gasa ättenast, i Gath och i Asdod bibehållde the sig.

Jofua intog hela landet, alldeles så, som HERRER hade lofwat Mose, och utslifvade thet till arfs åt Israel, så att hwar och

och en stam fick sin del. Swar-
 efter kriget upphörde och landet
 kom till ro.

- Cap. 12. **S**hese äro the Konungar i lan-
 det, hwilka Israels barn öf-
 wernunno, och hwilkas land the
 togo i besittning, på andra sidan
 om Jordan, öster ut, ifrån bäc-
 ken Arnon intill Hermons berg och
 2. hela slätten öster ut. Sihon, the
 Amoreers Konung, som bodde i
 Hesbon, och hwilkens rike sträck-
 te sig ifrån Aroer, som ligger in
 wid bäcken Arnon, och från med-
 lersta delen af bäcken, samt in-
 nefattade halfwa Gilead, in till
 bäcken Jobbok, som är Ammons
 3. barns gräns, och slätten in till
 sjön Genezareth öster ut, och in
 till hafwet på slätten, thet är salt-
 4. hafwet, öster ut, till Beth Jesi-
 moth och i söder in till foten af ber-
 get Pisga. Widare, Og Konungen
 i Basan, som war ännu öfrig af
 Mesarnas släkt och bodde i Asta-
 5. roth och Edrei. Han regerade öf-
 wer bergstrakten Hermon, och
 Galcha och hela Basan, intill the
 Gesuriters och Maachatiters grän-
 sor, samt med halfwa Gilead, in
 till Sihon, Konungens i Hesbon,
 6. gräns. Mose HERMANNS tjä-
 nare och Israels barn slogo thesa
 båda Konungar, och Mose HER-
 MANNS tjänare gaf thesas land
 till besittning, åt Rubeniterna och
 Gaditerna, och åt halfwa stam-
 men Manasse.
 7. Men these äro the Konungar

i landet, som Jofua och Israels
 barn öfwerunno, på denna si-
 dan om Jordan, väster ut, ifrån
 Baalgad i Libanons dald, in till
 thet kala berget, som stiger upp
 wid Seir, och hwilkas land Jofua
 gaf åt the öfriga Israels stam-
 mar till besittning, så att hwar
 och en stam fick sin del; i bergs-
 trakten, i dalden, på slätten, i
 the under bergen liggande land-
 skap, i öken och i landet, som
 ligger söder ut; hwilka trakter the
 Hetheer, Amoreer, Cananeer, Phe-
 riseer, Hebeer och Jebuseer till-
 förne innehafte. Konungen i Je-
 richo. Konungen i Ai, som lig-
 ger wid sidan af Bethel. Konun-
 gen i Jerusalem. Konungen i
 Hebron. Konungen i Jarmuth.
 Konungen i Lachis. Konungen i
 Eglon. Konungen i Gazer. Kon-
 nungen i Debir. Konungen i Be-
 der. Konungen i Horma. Konun-
 gen i Arad. Konungen i Libna.
 Konungen i Adullam. Konungen
 i Makkeda. Konungen i Bethel.
 Konungen i Tappuah. Konungen
 i Hepher. Konungen i Aphel. Ko-
 nungen i Lasaron. Konungen i
 Madon. Konungen i Hazor. Ko-
 nungen i Simron Meron. Konun-
 gen i Achsaph. Konungen i Be-
 anach. Konungen i Megiddo. Ko-
 nungen i Kedesh. Konungen i Je-
 neam wid Carmel. Konungen
 Dor, i landet Dor. The Gittit
 Konung i Gilgal. Konungen i
 Ja. Alle Konungarne tillsammans
 räknade, en och tretio.

Men när Jofua blef gammal och begynte åldras, sade ERRENT till honom: tu blifst nu gammal och alderstern, och ännu är ganska mycken kvar af landet, som borde lagas. Thetta är thet land, som ännu återstår: Allt hwad Philisteer och Gesuriter innehafwa, ifrån Sichor wid gypten intill Erons gräns, ut, som också räknas till anaans land, the fem Philisteers Herradömen: Gasa, Azub, Askalon, Gath och Ekron. Likaledes hwad the Aker innehafwa wid södra kanaan. Hela Canaans land, och Be'er Sheva, som tillhörer the Sidonier, ända intill Aphela och the Amoreers gräns. Landet öfver Libanon, öster ifrån Baalgad, nedan för berg Sermon, intill Samath, som bo i bergstrakten i Libanon in till Misrephaim och Maim, alle Sidonier, som skall bortdrifwa them för Israels barn; tasta tu allenast thes herom, att utskifta landet emellan Israels stammar, som jag hafwer befallt dig. Tasta thet nu till arfs emellan the nio stammarna och then stamman Manasse. Ty i den andra hälften af Manasse utskifta med Rubeniterna och Gaditerna, hafwa redan Mose thes arfwelotter öfver den andra sidan om Jordan,

efter ut, såsom Mose SERMONS tjänare gaf them; ifrån Aroer, som ligger in wid bäcken Arnon, och staden på holmen i bäcken och hela slätten Medaba, allt intill Dibon; och alla Sihons the Amoreers Konungs städer, som regerade i Hesbon, intill Ammoniternas gräns; och Gilead, Gesuriter, Gassas och Maachaliternas gränser; hela Sermons bergstrakt och hela Basan, allt intill Salchah; hela Ogs i Basan rike, som regerade i Asaroth och Edrei, och som allena war öfverrig af Kesafkas slägte. Thessa båda Konungar öfverwan Mose, och intog thes land. Dock utdrefwo icke Israels barn the Gesuriter och Maachaliter, utan bo these bland Israels barn än i dag. Men ät Levi stam gafs ingen arfwedel; SERMONS Israels Guds offer äro hans arfwedel, såsom Han hade honom lofwat.

Ät Rubens stam gaf Mose arfwelott efter thes slägte. Theras gräns gick ifrån Aroer, som är inwid bäcken Arnon och från staden på holmen i bäcken och inbegrep hela slätten in till Medeba; Hesbon med alla thetill och på slätten liggande städer, Dibon, Asaroth Baal och Beth Baal Meon, Jahza, Kedemoth, Mephaat, Kirjathaim, Sibma, Zereth Sahar på berget i dalen, Beth Peor, trakterna under berget Pissa, Beth Shimon.

- smoth, alla städerna på flättern och hela Sihons the Amoreers Konungs rike, som regerade i Hesbon, och hvilken Mose öfvermann tillfika med Midians Furstar, Evi, Rekem, Zur, Hur och Reba, som lydde under Sihon och bodde i landet; så och Wileam Berors son, then främmanen, hvilken Israels barn dräpa med swerd, blef slagen bland the flera andra.
23. Jordan war och gräns för Rubens barn. Thetta är Rubens barns arfwelott, efter thes slätter, samt med städer och thertill hörande byar.
24. At Guds stam gaf Mose likaledes arfwelott efter thes slätter.
25. Thes gränser inbegrepo Jafer och alla städerna i Gilead, halfwa Ammoniternas land, allt in till Aroer, som ligger gent öfwer Rabba, ifrån Hesbon in till
26. Ramath Mizpe och Betonim, och från Mahanaim in till gränsen af
27. Edebar; samt i daken, Beth Haram, Beth Nimra, Succoth, Zaphon och hwad öfrigt war af Sihons, Konungens i Hesbon, rike. Jordan war sedan gräns, allt in till ändan of sidn Benegareth, på
28. östra sidan om Jordan. Thetta är Guds barns arfwelott, efter thes slätter, samt med städer och thertill hörande byar.
29. At halfwa stammen Manasse gaf jämnödt Mose arfwelott, efter
30. thes slätter. Thes gränser inbegrepo, ifrån Mahanaim, hela Basan; hela Djs, Konungens i

Basan rike: Gersath Jair, hagg i Basan, sextis städer. I halfwa Gilead med Astaroth Edrei, Djs i Basan hufwulder, gaf han åt Machirs, Mafsons, barn; thet är åt hälften Machirs barn, efter thes slätter. Thes är the, at hwilka se utskiftade arfwelott på the öbuita fälten, gent öfwer cho, öfver om Jordan.

Men at Lews stam gaf ingen arfwedel. HERRENS Guds är Leviternas arfwelott såsom Han hafwer iafward the

Thes är the af Israels barn som fingo sina arfwelott i Canaans land, hwilka De Eleazar, och Jofua Mose med höfwidsmämnerna för Jels barns stammar, at them skiftade. Delningen them eme skedde genom lott, såsom HERN hade befallt genom Måndligen emellan halftionde stammar. Ty Mose hade redan fast ut gifwet arfwelott at två stammar och en half, på andra sidan om Jordan, dock så, att ha bland them icke gaf Leviterna gon arfwelott. Men emedan sephs barn räknades för två stammar, Manasse och Ephraim, to stammarna likafullt tolf, i ru ingen arfwedel gafs at Leviterna i Landet, utom städer bo uti, och utmärker thes, thes boskap och hushållning.

Om HEROD hade befallt Mo-
se, så gjorde och Israels barn,
så the utstiftade landet.

6. Härvid gingo Juda barn till
Jofua i Gilgal, och Caleb Je-
phunne son, then Kenistens, sade
till honom: tu wetsst hwad HER-
ODI sade till Mose, then
Guds mannen, angående mig
7. och dig i Kades Barnea. Jag
war fyratio år gammal, när
Mose HERODI tjånare
utfände mig ifrån Kades Bar-
nea, att inhänta kunskap om
landet, och jag gjorde, wid
därkomsten, berättelse för ho-
8. nom, efter mitt samwete. Mit-
ne bröder, som hade gått med
mig, försträkte folket, men jag
9. följde troligen HERODI min-
nomin Gud efter. Då försä-
krade Mose mig med ed och
sade: thet landet, hwilket tu
10. med din fot beträddt, skall wa-
ra din och dina barns arfwedel
i ewadlig tid, emedan tu tro-
ligen följt HERODI min-
nomin Gud efter. Och nu si, HER-
ODI hafwer låtet mig, un-
11. der thet Israel wandrade i
land, så lefwa, såsom San-
12. tade. Thet är nu fem och
13. sextio år, sedan HERODI
14. uttrott till Mose, och jag är
15. i denna tid fem och åttio
16. år gammal. Annu är jag
17. i samma krafter, som då
18. utfände mig; sådan som
19. jag sigta till, att hon och
20. jag hade att strida i trug, och

förrätta andra syffor. Gif 12.
mig förthenfull thenna bergs-
trakten, hwilken HERODI
11. så lofwade mig. Tu hörde så
redan, att the Enatiter bo the,
och att thet är store och sa-
ste städer. Torde hända, att
HERODI är med mig, och
jag fördrifwer them såsom
HERODI hafwer lofwat
mig. Då wälsignade Jofua ho- 13.
nom, och gaf honom Hebron till
arfwedel. Theraf steddde, att He- 14.
bron blef Caleb Jephunne sons,
then Kenistens, arfwedel, såsom
thet är i dag är, theföre att han
hade troligen efterföljt HER-
ODI Israels Gud. Hebron 15.
kallades tillföre Kirjath Arba
efter en man, som war then fde-
ste bland Enatiterna. Sedan upp-
hörde kriget och landet kom till ro.

För Juda stam, efter thet slag Cap.
ter, föll lotten så, att the 1.
fingo landet längst i söder, wid
gränsen af Edom, hwarest 2.
Zin ligger söder ut. Theras
gräns i söder gick ifrån ändan af
salthafwet och södra wiken thet,
upp åt Aktrabbim, förbi Zin från 3.
söder upp till Kades Barnea, för-
bi Hebron; upp till Udat och
böjde sig omkring Karak, samt 4.
therifrån, förbi Uymon till Egy-
pti bäck, och slutade sig i hafwet.
Thetta war gränsen på södra st- 5.
dan. Östra gränsen war salthaf-
wet till then ort, hwarest Jordan
2 2

- faller ut i samma haf. Emot norr beghntes gränfen wid ändan af hafwet, hwarest Jordan theri utfaller; gick sedan upp till Beth
6. Hogla, och i norr förbi Beth Uraba, samt therifrån upp till stenen Bohan, som fått sitt namn af en Rubenit, och till Debit
 7. från Achors dal, i norr emot Bilgal, som ligger gent öfwer högden Adummim, wid södra sidan
 8. af dalen, samt therifrån, förbi watten En Gemes, och fram till brunnen Rogel, upp åt Hinnooms sons dal, wid södra sidan af Jebuseerna, thet är förbi Jerusalem, och upp, emot spitsen af berget, som ligger wid Hinnooms dal wäster ut, wid norra ändan af Re-
 9. phaims dal. Från thenna bergs-spitsen drogs gränslinien till brunnen Nephthach, inemot städerna wid Ephrons berg, och therifrån till Baala, som ock kallades Kiriaty Jearim. Ifrån Baala wäster ut bögdes linien till berget Geir, och gick förbi berget Jearim norr ut, hwilket ock kallades Chesalon, ned till Beth Gemes
 11. och förbi Thimna. Sedan gick hon wid sidan af Ekron norr ut, rätt fram till Sighron, och förbi berget Baala, till Jabuel, st-
 12. tände sig i hafwet; så att thet stora hafwet blef gränfen wäster ut. These äro gränforne rundt omkring Juda barns arfwelott, efter thetas släfter.
 13. Att Caleb Jephunne son blef ock arfwedel gifwen ibland Juda

barn, efter HEMMANS befallning till Josua, nämligen Kiriaty Urba, som hade fått thet namnet af Enakaternas stamfader, och jämnväl kallades Hebron. Ca- 14. leb uddref förthenstull therifrån the tre Enaks söner, Gesai, Abimman och Thalmat, som af Enak woro födde. Hwarifrån han for 1. upp till Debit, som tillförne hade hetat Kiriaty Sepher. Caleb 14. sade: then som anfaller och intager Kiriaty Sepher, åt honom, will jag gifwa min Dotter Achsa till hustru. Då in- 17. tog Athniel, Kenas, Calebs broders son, staden, och Caleb gaf honom sin Dotter Achsa till hustru. När hon nu skulle fara 18. thit, bad hon Athniel begära ett stycke land af hennes fader, och blef qwar sittande på åsnan; då Caleb sade till henne: Swad fattas dig? Hon svarade, gif mig wälsignelse. Tu hafwer gifwet mig ett torrt land, gif mig ock wattukällor. - Hon gaf henne förthenstull både högt och lågt liggande källor.

Thetta är Juda stams arfwelott, efter thetas släfter. Städerna, som thenna stam tillhörde wid the Edomeers gräns söder wädra: Kabzeel, Eder, Jagur, Kain, Dimona, Udaba, Redes, Hazor, Jithman, Esh, Telem, Bealoth, Hazor-Hadatta, Kerioth, Hebron, som ock kallas Hazor, Aman, Gama, Molada, Hazar, Gadda, He-

Beth-Palet, Hezar-Gual,
a, Biffothia, Baala, Jilm,
Eltholob, Ehesil, Horma
, Madmanna, Sansanna,
, Silhim, Ain och Nim.
Ithopa räknade, nio och tjugu
med thertill hörande byar.
, som lågo i dällden, äro
, Zorga, Afna, Sanoah,
innim, Tappuah, Enam,
th, Adullam, Socho, A-
Geraim, Adithaim, Ge-
och Gederothaim, florton
med thertill hörande byar.
, Hadasa, Migdal Gad,
, Mizpe, Jothheel, La-
Bozath, Eglon, Chabbon,
s, Ehtils, Gederoth, Beth
, Naama och Makkeda,
städer, med thertill hörande
byar. Libna, Esher, Afan,
ah, Afna, Mezib, Regi-
hsh och Marefa; nio stä-
der thertill hörande byar. E-
reb thertill hörande smärre
och byar, ifrån Ekron, in-
i wäst, alle thet, som ligger
in om Asdod, med thertill
hörande byar. Asdod med thet-
till hörande smärre städer och byar.
med thertill hörande smär-
re och byar, in till Egypti
hwarest stora hafswet, såsom
lager wid.
som lågo i Bergstrakten,
Kantir, Zathir, Socho, Dan-
kiathSanna, som ock kal-
las, Anab, Etemo, Anim,
Solon och Silo; elofwa
med thertill hörande byar.

Arab, Duma, Efean, Jonam; 52.
Beth Tappuah, Apheta, Hum; 53.
ta, Kirioth Arba, som ock kallas 54.
Hebron, Zior; nio städer, med
thertill hörande byar. Maon, Car; 55.
met, Siph, Zuta, Zefreel, Jok; 56.
deam, Sanoah, Kain, Gibeon och 57.
Ehimna; tio städer med thertill hör-
ande byar. Halkul, Bethgor, 58.
Gedor, Maarath, BethAnoth och 59.
Elthekon; sex städer, med thertill
hörande byar. Kirioth Baal, 60.
som äfwen kallas Kirioth Jearim,
och Rabba; två städer med thet-
till hörande byar.

The, som lågo i öfken, äro: 61.
BethAraba, Middin, Eshacha,
Nibsan, Saltstaden och Engedi; sex 62.
städer med thertill hörande byar.

Men Juda barn kunde icke 63.
utdrifwa the Jebuseer, som inne-
hade Jerusaleem; utan blefwo these
thet boende, med Juda barn, in-
till thenna dag.

Therndist utföll lotten för Jo. Cap.
sephs barn, så att the sin. 16.
go thet landet, hwilkets gräns be-
gynnes wid Jordan, utmed Jeri-
cho, och går ifrån östra sidan af
wattnet wid Jericho, genom öf-
ken upp från Jericho till berget
Bethel, och thertifran till Luz, 2.
samt sedan förbi the Archiers
gräns till Maaroth, och utföre i 3.
wäster till the Japhleisers gräns
och nedra Beth Horon, ända till
Esdar, så att han slutade sig i
hafswet. Här fingo både Josephs
nam.

stammar Manasse och Ephraim
theras arfwelott.

5. Gränsen för Ephraims barns
arfwelott, efter theras slägte,
gick öster ut, wid AtrothAddar,
6. till öfra Beth Horon, och the-
ifrån i wäster, så att Michme-
thath blef norr ut liggande; bö-
de sig sedan öster ut, emot Si-
lo, och theförbi, till öster om
7. Janocha, samt theifrån, utföre
till Ataroth och Maaratha, hwa-
rest Jericho mäter, och gränsen
8. slutas i Jordan. Ifrån Tappuah
gick gränsen wäster ut wid bäck-
ken Kana och slutades i hafwet.
Thetta är Ephraims barns arf-
9. welott, efter theras slägte. The-
utan finga och Ephraimiteerne stå-
der innom Manasse barns arfwe-
lott, till hwilka alla städer the
thertill hörande byar räknades.
10. Men the utdrefwo icke the Cana-
neer, som bodde i Caser, utan
blefwo these intill thenna dag
qwarboende ibland Ephraimiteerna,
som lade skatt uppå them.

Cap. 17. **J** Manasse, Josephs äldsta sons
stam, utföll lotten för Ma-
chir, Manasses äldsta son, Si-
leas fader. Silead war en tap-
per frigsman, theförre hade han
redan fått landet Silead och Ba-
2. san. Lotten tillföll således the öf-
riga Manasses barn efter theras
slägte; nämligen Abiesers barn,
Heleks barn, Ursiels barn, Se-
chems barn, Hephers barn, och
Semidas barn. These word Ma-

nasses, Josephs sons, manlig
terkommande i theras slägte.

Zelaphead, Hephers son, S-
sons, Machir sons, Manasses
hade inga söner utan ollenast
tror, wid namn Mahela, &
Hogla, Milca och Tirga. I
gingo inför Presten Eleazar,
Jofua Nun son, samt the
nämsta i stammarna och
HERRE befalle Mose
gifwa öf arfwedel ibland
ra bröder. Förthenfull gaf
them och arfwedel ibland t
faderns bröder, efter HERRE
befallning. Häraf stedd, at
Manasse stam beräknades tio
delar, förutan landet Silead
Basan, som lågo på östra
om Jordan; emedan dditrar
wål bland Manasse söner
arfwedel. Men landet S-
tillhörde the öfriga Manasse
terkommande.

Manasse gräns gick ifrån
fer till Michmethath, som i
gent emot Sichem, samt wi
på höger, till them som bo
källan Tappuah. Landet Tap-
hörde till Manasse, men si-
Tappuah, som låg wid Ma-
gräns, hörde till Ephraims
Sedan gick gränsen utföre
bäckken Kana, söder ut till bi
The the warände städer höret
Ephraim, fast än the lågo i
Manasse städer. Ty Manasse
war norr om bäcken, och
de sig i hafwet. I söder wa
st

11. straim och i norrt Manasse. Haf-
 wet war gräns för them båda.
 12. Norr ut hötte the till Ajer, och
 hötte ut till Jfascbar. Manasse
 sig och bland Jfascbar och Ajer
 Bethsean, Jibleam, Dor, Endor,
 Soanach och Megiddo, med the
 13. hem tillhöriga mindre städer, the
 14. tre höjder. Dock kunde Manasse
 barn icke intaga thesa städer, u-
 tan blefwo Cananerne qwarbo-
 15. rade i thet landet. När Israels
 barn kommo till mera styrka, lade
 de wäl skott på thesa Cananeer,
 men utdrefwo them icke.
 16. Då talade Josephs barn med
 Jofua och sade: Swi hafwer
 nu gifwet oss allenast en arfs-
 delott och en asmditt del, då
 17. vi likwål äre ett talrikt folk,
 sedan SERRATI så mycket
 18. tillsignat oss. Jofua swarade
 dem: Ären J så talrike, så
 19. särer upp till stogsbygden och
 höjder eder ther rum, i the
 20. Pheriseers och Kesars land, ef-
 21. ter Ephraims berg är eder för-
 22. brängt. The sade: berget för-
 23. är icke åt oss, och alle Cana-
 24. neer, som bo i dälberna, i
 25. Bethsean med thit hörande
 26. städer, samt i dalen
 27. af Joel, hafwa jernwagnar.
 28. Jofua swarade Jofua the båda
 29. stammar, Epraim och
 30. Manasse, och sade: efter J ären
 31. ett talrikt och starkt folk,
 32. så J icke hafwa blott en
 33. delott och berget skall och höra e-
 34. der till och stogen; rödjer ut

honom och intager honom så
 långt han råder. J stolen ut-
 drifwa Cananeerna, fastän the
 hafwa jernwagnar, och the de-
 ro så mäktige.

1. Därefter församlade sig hela
 2. Israels barns menighet i Si-
 3. lo, och uppsatte thet församlings-
 4. rådet. Landet war af them re-
 5. dan intaget. Dock funnos sju
 6. stammar ibland them ännu öfri-
 7. ge, som icke hade fått thesas arfs-
 8. delotter sig tilldelat. Jofua sa-
 9. de förthen skull till Israels barn:
 10. Suru länge wiljen J öröja
 11. med att i besittning taga thet
 12. land, som SERRATI edra
 13. fadders Gud eder gifwet. Wäl-
 14. 15. jer eder tre män för hwarje
 16. stam, hwilka jag må utfända,
 17. att the fara omkring i landet
 18. och thedöfwer uppsätta en be-
 19. skrifning, hwarefter delningen
 20. må kunna se, sedan the till
 21. mig återkommet. Skifter lan-
 22. det i sju delar. Juda skall
 23. behålla sina gränser söder ut,
 24. och Josephs hus likaledes si-
 25. na gränser norr ut. Thet öfri-
 26. ga landet, fördelt i sju delar,
 27. stolen J beskriswa, och såna-
 28. da beskrisningen hit till mig,
 29. så will jag therom lasta lott
 30. åt eder, här inför SERRATI
 31. wår Gud. Leviterne hafwa in-
 32. 33. gen lott bland eder; ty SERRATI
 34. 35. RATS Presterskap är thesas
 36. arfwedel. Men Gad, Ruben

och halfwa stammen Manasse hafwa redan, på andra sidan om Jordan öster ut, fått the- ras arfwelotter, hwilka Mose **HERRAS** tjänare gaf them.

8. Männerne lagade sig till re- san; och när the skulle fara bort att beskriwa landet, befalle Jofua them och sade: Går omkring i landet och beskrifwer thet, och kommer till mig igen, att jag må kasta lott åt eder in- för **HERRA** här i Silo.
9. The gingo då åstad, foro igenom landet, antecknade skrifteligen stä- derna, fördelta i sju delar, och återkommo till Jofua i lägret wid
10. Silo; hwarefter Jofua kastade lott åt them i Silo, inför **HERRA**, och utskiftade thet åt Is- rael's barn landet, efter som hvars och ens del borde wara.
11. För Benjamins stam, efter thes slagter utföll lotten så, att the fingo sin del emellan Juda
12. barn och Joseph's barn. Grän- sen på norra sidan beghntes wid Jordan, och gick upp wid sidan af Jericho, norr ut, samt wida- re till bergstrakten i väster, och fram igenom öknen BethAven.
13. Therifrån gick han förbi Dus, som ock kallas Bethel, på thes södra sida, utfbre till AtrothAddar, upp åt berget, som ligger på södra si-
14. dan om nedra BethHoron. På västra sidan byggde sig gränslini- en söder ut ifrån berget, som lig- ger för BethHoron söder ut, och

lutade sig wid KiriatbBaal, so ock kallas Kiriatb Zearim, en Ju- da barn tillhörig stad. Thetta war på västra sidan. På then sö- gick gränsen ifrån ändan af Kiriatb Zearim, väster ut till wo- tukällan Nephthoah, och utföre i ändan af berget, som ligger i Hinnooms sons dal, norr om d- len Nephthaim. Gick sedan Hi- noms dalen utfbre, wid södra dan om Jebuseerna, ned till El- lan Kugel, och norr ifrån, till E- Gemes, fram till Geliloth, so ligger gent emot högden Adun- mim; samt therifrån ned till st- nen Bohan, then Rubenitens förbi sidan af stätten norr ut, o- stätten utfbre, förbi norra sida af BethHogla, slutande sig i norra wiken af saltbafwet och si- dra ändan af Jordan. Thet war gränsen i söder. På öst- sidan war gränsefästnaden i Jo- dan. Efter thesa utfatta gränf- blef nu Benjamins barns arfw- lott, thes slagter emellan.

Till Benjamins stam och the warande slagter hörde förthensta these städer: Jericho, BethHo- la, Emekkeziz, Beth Araba, Z- maraim, Bethel, Avim, Dora, Dphra, CepharAmmonai, Doh och Gaba, tolf städer med the till hörande byar. Gibeon, Ma- ma, Beeroth, Migpe, Cephaa- Dioza, Mekem, Jirpeet, Thora- la, Zela, Eleph, Jebus, thet Jerusalem, Gibeath och Kiriatb- fjo

florton städer, med thertill hörande byar. Thetta war Benjamins barns arfwelott, efter theras slägter.

Andre lotten utföll för Simeons stam, efter Simeons barns slägter. Theras arfwelott låg in uti Juda barns arfwelott, och inbeföll Berseba, som ock kallades Seba, Molada, HagarSual, Basela, Azem, Eitolad, Bethul, Horma, Ziklag, BethMarkaboth, Hagar Susa, BethEbaot och Caruben, tretton städer med thertill hörande byar: Ain, Rimmon, Ezer och Usan, fyra städer, med thertill hörande byar, samt alla i negden af thesa städer liggande byar, in till Baalath Ber Ramoth söder ut. Thetta war Simeons stams arfwelott, efter theras slägter, hwilken arfwelott togs ininom Juda barns gränser. Ty emedan thesas land war större än the behöfde, singo Simeons barn sin arfwelott ibland them.

Tredje lotten utföll för Sebulons barn, efter theras slägter. Thenna arfwelotts gräns sträckte sig allt in till Sarid, gick thertifran upp, wäster ut, till Marath, och stötte in på Dabbaseth, samt widare fram, in på bücken, som ligger för Jokneam. På andra sidan gick gränsen ifrån Sarid, öster ut, till Chisloth Thabor, och till Daberath, och upp till Hama, samt thertifran åter i söder till Gitta Hopher, Jtta, Karath, och fram till Rimmon, i sam-

ma linje; som Rea. Sedan begynte han sig norr ut om Naton, och slutade sig i dalen JiphtahEl. Och Kattath och Nahalal och Simon och Ideala och Bethlehem, tolf städer med thertill hörande byar. Thetta war Sebulons barns arfwelott efter theras slägter, nämligen thesa städer, och the thertill hörande byar.

Fjerde lotten blef Isaschars barns, efter theras slägter. Theras gräns war wid Jisreel, Ezer, Suloth, Sunem, Haphoraim, Ezer, Anaharath, Rabbith, Kission, Abeg, Kemeth, En Gannim, En Hadha och BethPazges. Sedan stötte gränsen in på Thabor, Carhajima och BethSemes, slutande sig i Jordan; sexton städer med thertill hörande byar. Thetta war Isaschars stams arfwelott efter theras slägter, nemligen städer och thertill hörande byar.

Femte lotten tillföll Afers stam efter thes slägter. Theras gräns war wid Helkath, Hali, Beten, Achsaph, Alammelech, Ameid, Miscaal, och stötte in på Carmel wid hafwet, och Sihor Libnath; wände sig sedan öster ut till Beth-dagon, stötte in på Sebulon och dalen JiphtahEl, norr ut, gående wid BethEmek och Megiel, fram till Cabul, på wästra sidan, och Ebron, Rehob, Hammon och Kana, allt intill thes stora Zidon. Widare wände sig gränsen till Rama och in till sta-

- den, wid Tyri fästning, samt till
baka åt Hosa, slutande sig i haf-
wet, wid engden omkring Ach-
30. sb. Och Umma, och Arhet och
Rehob; två och tjugu städer, med
31 thertill hörande byar. Thetta war
Afers stams arfwelott, efter thes
slågter, nämligen these städer och
thertill hörande byar.
32. Sjette lotten blef Naphhtall
33. barns, efter theras slagter. Grän-
sen gick ifrån Heleph och Tere-
binthen wid Zoannaim, åt Uda-
mi, Rekeb och Jabneel, ända till
Pakum, och slutade sig i Jordan.
34. Wände sig sedan, wäster ut, till
AsnothThabor, gick fram theri-
från till Hukkol, och stötte in
på Sebulon i söder, på Afer i
wäster, och på Juda wid Jor-
35. dan öster ut. The saste städer-
ne woro: Ziddim, Zer, Ham-
36. math, Rakkat, Kinnereth, Uda-
37. ma, Rama, Hazor, Kedes, E-
38. drei, EnHazor, Jireon, Mig-
dalEl, Horem, BethAnath och
BethSemes; nitton städer med
39. thertill hörande byar. Thetta war
Naphhtali stams arfwelott, efter
thes slagter, nämligen städer och
thertill hörande byar.
40. Sjunde lotten blef Dans barns,
41. efter theras slagter. Gränsen af
theras arfwelott gick wid Jorga,
42. Estaal, IrSemes, Saalabbin,
43. Ajalon, Jithla, Elon, Thimma-
44. tha, Eron, Elthete, Gibbethon,
45. Baalath, Jehud, BeneBarat,
46. BathKimmion; MeJarkon och Ra-
kon, wid gränsen emot Japho.

Innom Dans barns gränser h-
ro these orter. Men Dans bu-
foro och upp, belägrade Lese-
intogo och slogo thet med swer-
agg, satte sig i besterung ther
af och bodde theruti, och thet s
förrut hetat Lesem, kallade
Dan. Thetta war Dans sta-
arfwelott efter thes slagter, nä-
ligen these städer och thertill
rande byar.

Efter slutad delning af land
så wido thes gränser sträckte s
gostwo Israels barn Josua N-
son, arfwedel ibland sig. Et
HERKANS befallning gaf
the honom, then staden, som h
begärte, nämligen Thimnath E-
rah på Ephraims berg, hwil-
han lätt uppbygga och bodde th
uti.

These äro nu the arfwedel-
som Eleazar Presten och Jos-
Nun son, jämte Höfwidsmänn-
na för Israels barns stamme
utskiftade genom lott, i Silo,
för HERKAN, wid ingång
till församlings tältet; och b
således landets fördelning till s
bragt.

HERKEN talade och till J-
sua och sade: såg till
Israels barn, att the utse åt s
the fristäder, om hwilka s
befallte eder genom Mose, a
then, som råttat begä drap-
förwarandes och utan uppsä-
må thit fly och thet wara
s

återhet för blodhämnaaren. 4. Then som styr till någon af
 these städer, skall ställa sig ut-
 tan för stadsporten, och ther
 berättta sin sak inför stadsens
 Äldsta, hwilke då skola taga
 honom in till sig i staden, och
 lemna honom en plats hos sig
 5. att ther bo. När blodhäm-
 naren kommer efter honom,
 skola the icke till thenna utlem-
 na honom, i fall han icke af-
 uppsåt slaget then andra ihjäl,
 och till honom förut intet hat
 6. buret. Sedan han stått till
 råttta inför menigheten, skall
 han förblifwa i then staden,
 till thes öfwerste Presten, som
 på then tiden är, blifwet dödd.
 Då må han wända tillbaka,
 och fara in i sin stad, till sitt
 hemwist, i then staden, ifrån
 hwilken han hade flytt bort.
 7. Till följje häraf helgades Re-
 des i Galileen på Naphtali berg
 och Sichem på Ephraims berg,
 och Kirjath Arba, thet är Heb-
 8. ron, på Juda berg. Likaledes
 förordnades på andra sidan om
 Jordan, öster ut ifrån Jericho,
 Bejer i önen, på slätten, Ru-
 bens stam tillhörig, och Ramoth
 i Silead, Gads stam tillhörig,
 och Solan i Basan, som inneha-
 9. des af Manasse stam. These ä-
 re the städer, som frie lemnades
 åt alla Israels barn, och the bland
 dem boende främlingar, att hwar
 10. en, som ofderwandes slaget
 någon ihjäl, skulle thit fly, och

af blodhämnaaren icke blifwa dö-
 dad, innan han stått till råttta
 inför menigheten.

The äldste i hwarje slägt bland
 Leviterna trädde och fram till
 1. Presten Eleazar och Josua Nun-
 son, samt Högwidsmännerna för
 Israels barns stammar, och sa- 2.
 de till them i Silo, i Canaans
 land: **HERRE** befallte ge-
 nom Mose, att of skulle gif-
 was städer, att bo uti, och
 utmarker therwid för war bo- 3.
 skap. Då gofswo Israels barn,
 af theas arfwedelar, åt Leviter-
 na, efter **HERRE**s befall-
 ning, these städer, med therwid
 warande utmarker.

För the af Rehät härkomna 4.
 slägter utfél lotten så, att Pre-
 sten Aarons barn, som woro Le-
 viter, fingo tretton städer af Ju-
 da, Simeons och Benjamins stam- 5.
 mar, och the öfrige Rehäts barns
 slägter fingo tio städer, af Ephra-
 ims och Dans stammar, samt then
 6. halfwa stammen Manasse. Ser-
 sons barns slägter fingo genom
 lott tretton städer af Isaschars,
 Aßers och Naphtali stammar,
 samt halfwa stammen Manasse i
 Basan. Merari barn fingo efter 7.
 theas slägter tolf städer af Ru-
 bens, Gads och Sebulons stam-
 mar. These städer med therwid 8.
 warande utmarker gofswo Israels
 barn genom lott åt Leviterna, så

- som HERREN hade befallt genom Mose.
9. Af Juda och Simeons stammar blefwo the städer, hwilkas namn här läsas, gifne åt Arons barn bland Kehats slägter af Levi stam, ty för them utföll för se lotten; man gaf them Kiriat Arbä, som hade sitt namn af Enafiternas stamfader, och jemwäl kallades Hebron, på Juda berg, med theß utmarker ihromkring.
10. Men stadens åter, med the till staden hörande byar, woro gifne åt Caleb Jephunne son, till e gendom. Presten Arons barn fingo således then fristaden Hebron med theß utmarker, Sibna med theß utmarker, Jattir med theß utmarker, Esemoa med theß utmarker, Holon med theß utmarker, Debir med theß utmarker, Ain med theß utmarker, Jutta med theß utmarker, och Beth Semes med theß utmarker, nis städer af the
11. två stammarna. Af Benjamins stam gofwos fyra städer: Gibeon med theß utmarker, Geba med theß utmarker, Anatoth med theß utmarker och Almon med theß utmarker; så att alle Presternas, Arons söners, städer med utmarkerna ihromwid, woro tretton.
12. För the öfriga slägterna af Kehats barn bland Leviterna, föll lotten så, att the fingo af Ephraims stam then fristaden Sichem med theß utmarker på Ephraims berg, Geser med theß utmarker, Ribtim med theß utmarker och Beth Horon med theß utmarker,
13. fyra städer; af Dans stam Elthele med theß utmarker, Gibbethon med theß utmarker, Ajalon med theß utmarker, och Gath Rimmon med theß utmarker, fyra städer; af halfwa stammen Manasse, Toanach med theß utmarker, och Gath Rimmon med theß utmarker, två städer; så att alle the städer, hwilke tillföll Kehats barns slägter, utom Arons, woro tio med ihromwid warande utmarker.
14. Gersons barns slägter bland Leviterna fingo af halfwa stammen Manasse, fristaden Golan i Basan, med theß utmarker, och Beesera med des utmarker, två städer; af Isaschars stam, Kisim med theß utmarker, Dabratth med theß utmarker, Jarmuth med theß utmarker, och En Gannim med theß utmarker, fyra städer; af Afers stam, Misceal med theß utmarker, Abdon med theß utmarker, Hektoth med theß utmarker, och Rehob med theß utmarker, fyra städer; af Naphtali stam, fristaden Kedes i Galileen med theß utmarker, Hammoth Dor med theß utmarker och Kartan, med theß utmarker, tre städer; så att alle Gersoniternas, slägters städer, med ihromwid warande utmarker, woro tretton.
15. The bland Leviterna stuteligen öfrige Merari barns slägter fingo, af Sebulons stam, Jokneam med theß utmarker, Kartba med theß utmarker, Dimna med theß utmarker, och Nahala med theß

36. theß utmarker, fyra städer; af Rubens stam, Bezer med theß utmarker, Zabga med theß utmarker, 2.
 37. Ker, Kedemoth med theß utmarker, och Merphaath med theß utmarker, 3.
 38. marker, fyra städer; af Sads stam frisluden Ramoth i Gilead med theß utmarker, Mahanaim med theß utmarker, 4.
 39. theß utmarker, Hesbon med theß utmarker, och Jaazer med theß utmarker, 5.
 40. marker, fyra städer; så att alle the städer, hvilke genom lotten tillföllö the bland Leviterna slutligen öfriga Merari barns släcter, woro tolf. 6.
 41. Men alle Leviternas städer in uti Israels barns arfwelotter woro ätta och fyratio, med therwid warande utmarker. Swar och en stad of thesa hade sin utmark rundt omkring sig; så war thet wid alla thesa städer. 7.
 42. Alltså hade nu HERREN gifwet Israel hela thet landet, som Han med ed lofwat thesas städer; The hade intaget thet och hadde theruti. HERREN gaf dem oc ro på alla sidor, alldeles så, som Han med ed lofwat thesas städer. Ingen af thesas städer kunde göra them motstånd; HERREN hade gifwet alla thesas städer i thesas händer. Icke ett enda af allt thet goda, som HERREN hade lofwat Israels barn, felades; allsammans hade thet i verkställighet. 8.
 43. Josua kallade förthenfull till sig Rubeniterna, Gaditerna och halwa stammen Manasse, och sade till them: I hafwen fullgjort allt hwad Mose HERRENS tjånare befallte eder, så att I och waret mig lydige i allt, hwad jag eder budet; I hafwen uti flera år, intill thenna dag, icke öfwergifwet edra bröder, utan i alla delar efterkommit HERRENS eder Guds befallning. HERREN eder Gud hafwer nu låtet edra bröder komma till ro, såsom Han lofwat them. Wandrer förthenfull tillbaka och gå till eder hemort, i edert eget land, som Mose HERRENS tjånare gaf eder på andra sidan om Jordan. Ta ger allenast granneligen iätt och rättet eder efter the bud och then lag, som Mose HERRENS tjånare anbefallt eder, att I älsken HERREN eder Gud, wandren på alla Hans wägar, efterlefwen Hans bud, hållen eder intill Sonom och tjånen Sonom af hela edert hjerta, och af hela eder själ. Sedan wålsignade Josua dem och låt dem gå ifrån sig, att fara till thesas hemort. Ut then ena hälften af Manasse stam hade Mose gifwet arfwelott i Basan, och at then andra hälften gaf Josua ibland thesas öfriga bröder, på thenna sidan om Jordan, wåster ut. När Han oc låt them gå ifrån sig till thesas hemort, och wålsignade them, så
 M 3

- de Han än ytterligare till them: I faren nu bort till eder hemort med många egodelar, med gansta mycken boskap, med silfwer, guld, koppar, järn och gansta mycket kläder; deler för thenskull med edra hemawarande bröder, hvad I till byte taget af edra fiender.
9. Då wände Rubeniterne, Gaditerne och then halfwa stammen Manasse tillbaka och gingo ifrån the öfriga Israels barn i Silo, som ligger i Canaans land, för att fara till theiras eget land Gilead, hwilket the, efter HERMANS befällning genom Mose, hade fått till besättning; och när the kommet till yttersta gränsen af Canaans land wid Jordan, byggede the ther ett stort och ansenligt
10. altare. Detta blef berättadt för Israels barn och man sade: Rubeniterne, Gaditerne och halfwa stammen Manasse hafwa på gränsen af Canaans land wid Jordan, och på then sidan som Israels barn innehafwa, byggt ett altare. Så snart these ther hörde, församlade sig hela menigheten för att anfälla them med krig.
11. Israels barn sände dock förut till Rubeniterna, Gaditerna och halfwa stammen Manasse i landet Gilead, Pinehas, Presten Eleazars son, samt med honom tio af the förnämsta i hwarje stam, en för hwarthera af samliga Israels stammar, och af hwilka hwar och en för Israels tusende war Hefwidman. När these i framkommet till Rubeniterna, Gaditerna och halfwa stammen Manasse i Gileads land, talade the till them och sade: Hela HERMANS menighet låter säga eder: Swad för stor synd hafwen I begått emot Israels Gud, då I nu wändt eder ifrån HERMANS, dermed, att I byggt eder ett altare och börjat uppror emot HERMANS; Är icke then misgötting nog, som Peor ådrog oss, och hwarifrån wi än i dag icke renat oss? Straffet kom ju till oss för HERMANS menighet, och thet oaktadt affallen I nu ifrån HERMANS. I dag begynnen I uppror emot HERMANS; i morgon wader Hans wrede plågande herla Israels menighet. Tyder eder, att thet land, som blifwet eder tilldelt, är orent, så farer öfwer till thet land, som är HERMANS eget, hwarifrån HERMANS Tabernakel uppehållet är, och tager arfwelot ibland oss; men affaller icke ifrån HERMANS och ifrån oss genom altares byggande at eder, utom HERMANS wils Guds altare. Kom icke wader öfwer hela Israels menighet, när Achan, Serabson, förbröt sig på thet till spilderna, och han umgall icke för synd allena.

21. Så svarade Rubeniterna och Gaditerna jämte halfwa släkten Manasse, och sade till Håfwidsmän-
 nerna för thet öfriga Israel: **J** hafwen ingen del i **SER-
 XATI**. **Tu** starke Gud, **SERRE**, **Tu** starke Gud, **SERRE**, wetst thet, Israel skall och blifwa thet warse. Är thetta uppror, är thetta misgerning emot **SERXATI**, så hjelpe tu oss icke efter thenna dagen. Säfwe wi i then afsigt byggt oss altare, att wi skulle affalla ifrån **SERXATI**, och ther på ossra brännoffer, spisoffer eller tackoffer, så hämnas thet **SERRETI**. Endast och al-
 knast för then orsaken skall hafwa wi gjort, hwad stedt är, att wi med betydelsamhet tänkte: Ödra barn torde framdeles säga till våra barn: Hwad hafwen **J** att göra med **SERXATI** Israels Gud? es-
 swan oss och eder, **J** Rubeniter och Gaditer, hafwer **SERRETI** satt Jordan till afskillnad; **J** hafwen ingen del i **SERXATI**. Hwarigenom ödra barn kunde hindra våra barn ifrån att frukta **SER-
 XATI**. **J** thetta hänseende be-
 stämde wi att bygga ett altare; till brännoffer, eller andra offer, utan, att thet skulle emel-
 lertid oss och eder, samt våra efterkommande blifwa ett vittne emellan oss och eder, att och wi wilje förrätta Guds tjänst inför **SER-
 XATI** med våra brännoffer,

tackoffer och andra offer, och att ödra barn framdeles icke skulle kunna säga till våra barn: **J** hafwen ingen del i **SER-
 XATI**. **Wi** tänkte om thet framdeles worde så sågande till oss eller våra efterkomman-
 de, skulle wi kunna swara: ser här en afbild af **SERXATIS** altare, som wåre försäder upp-
 satt, icke till brännoffer eller andra offer, utan thes för att thet skulle wara ett vittne emellan oss och eder. **Ware** thet fjerran ifrån oss, att wi skulle börja uppror emot **SER-
 XATI** och nu affalla ifrån honom, genom byggande af altare till brännoffer, spisoffer, eller tackoffer, utom **SER-
 XATIS** wår Guds altare, som står inför Hans Taber-
 nakel.

När Pinehas Presten och the förändraste Håfwidsmännen för Israels menighet, som woro med honom, hörde thetta, som Rubeniterna, Gaditerna och Manassiterna således svarade, funno the sig themed nögda. Och sade Pi-
 nehas, Presten Eleazars son, till them: **Tu** förstå wi, att **SER-
 XATI** är ibland oss, och att **J** icke i thetta mål försyndat eder emot **SERXATI**. **J** hafwen befriat Israels barn från theras fruktan för **SER-
 XATIS** hand.

32. Therså reste Pinehas, Præsten Eleazars son, och the som med honom woro, tillbaka, ifrån Rubeniterna och Gaditerna i Gileads land, till landet Canaan, och berättade för Israels barn, hwad swar the hade fått. Therså med woro och Israels barn tillfreds, tackade Gud, och talade icke vidare om något krigstog emot them, att förhärja thet land, hwart the bodde. Men Rubeniterna och Gaditerna kallade Altaret Ed, ty, sade the, thet är wårt wittne, att **HERRE** är vår Gud.

23. Efter en lång tid, sedan **HERRE** lätet Israel på alla sidor komma till ro för thesas städer, och när Josua nu war gammal worden och till hög ålder kommen; kallade han till sig hela Israel, thes åldsta, Högfridsmän, Domare och Skrifwäre, och sade till them: Jag är nu gammal och till hög ålder kommen. Jag hafwen sett allt hwad **HERRE** eder Gud gjort med alla thesa folken för edet, och huru **HERRE** eder Gud sjelf stridt för eder.
4. Ser, jag hafwer till arfwedel för edra stammar, genom lott utskiftat the å öfriga folkens land, så wäl som thesas, hwilka jag fördrifwet allt ifrån Jordan in till stora hafwet wäster ut. **HERRE** eder Gud skall jemwäl underlägga eder the å öfriga och utdrifwa them ifrån eder, så att I kunnen taga thesas land besittning, såsom **HERRE** Gud eder lofwat. Men anwänder alla edra krafter, att hålla och efterleswa allt hwad som skrifwet är i Mose Law bok, så att I icke wiken thes frän, hwarken till höger eller wänster, eller beblanden ed med thesa hos eder annu quabesna folken, eller påtallen thesas Gudars namn, eller wi them swärjen, eller dyrken och tillbedjen them. Till **HERRE** eder Gud stolen I hålla eder, såsom I gjort intill thenna dag. **HERRE** hafwer utdrifwet för eder stora och starka folkslag, och allt hwad tills hafwer ingen kunnat göra eder motstånd. En af edder, skall och framdeles jag tillfende, ty **HERRE** eder Gud är then, som strider för eder, såsom Han eder lofwat. Men bewarer edra själar granneligen, så att I ålsten **HERRE** eder Gud. Ty om I wänden eder thesfrän, och hållen eder till the annu beblanden eder quarblesna folken och frynden eder med them, så plägen umgange med the samt the med eder, så att I full wisse thes på, att **HERRE** eder Gud icke warder fördrifwande thes.

In för eder, utan stola the blifwa eder till snara och nåt, till gifvel på edra fidor, och taggar i edra ögon, till theß J warden förgångne ur thet goda landet, som **HERRE** 4. eder Gud eder gifwet. Jag går nu snart then wäg, som alle uti werlden gå måste. I weten och ären i hela edert hjerta, och hela eder själ öfwertrygga, att intet enda af all thet goda, som **HERRE** 5. eder Gud lofwat eder, hafwer sånats; alltsammans är eder wirteligen wedersfaret; icke ett enda theraf står tillbala. Men som allt thet goda, hwilket **HERRE** 6. eder Gud eder lofwat, kommet öfwer eder, så skall och **HERRE** låta allt godt komma öfwer eder, till theß Han utrotat eder ur thet goda landet, som Han eder lofwat, om I öfwerträden **HERRE** 7. Guds förbud, som Han eder förestrifvit, och gån bort och dyrken frammande gudar och tillbedjen them. Då skall **HERRE** 8. wrede upptändas öfwer eder, så att I snarligen förgås ur thet goda landet, som Han eder gifwet.

Her sammantallade Jofua alla Israels stammar, thetas Alderhöfwiðsamma, Domare och Rättwärdige, till Sichem, att the de framtråda inför Gud. Jo

2. ta säger **HERRE** Israels Gud: edre förfäder, Tarah, Abrahams och Nahors fader, bodde fordom på andra sidan om floden Phrath och dyrkade frammande gudar. Jag tog 3. eder fader Abraham therifrån, lät honom wandra genom hela Canaans land, och fördömade hans aftomma, i thet jag 4. gaf honom Isaac. At Isaac gaf jag Jacob och Esau. Esau stänkte jag bergstratten Seir till besittning; men Jacob och hans söner foro ned 5. till Egypten. Ther sånde jag Mose och Aaron, låtande öfwer Egypten komma the plågor, hwarmed jag thet straffade, och förde eder sedan ther 6. utur. Edra fäder förde jag utur Egypten och I woren 7. komne in till hafwet, när Egyptierne satte efter edra fäder med wagnar och hästar intill röda hafwet. The ropade 8. då till **HERRE**, och Han fattte ett mörker emellan eder och the Egyptier, samt lät hafwet flöda öfwer thesa, så att thet öfwerhölgde them; edra egna ögon sågo hwad jag då gjorde med the Egyptier. Therefter tillbragten I lång 8. tid uti öknen, till theß jag förde eder in i the Amoreers land, som bodde på östra sidan om Jordan. These gin

- go ut till strids mot eder, men jag gaf them i edra händer, så att J intogen thesas land, sedan jag för eder utrot 9. tat them. Balak, Sipors son, Moabs Konung, tog sig och före att strida emot Israel; han sände ut och lät tälla Bileam, Beors son, att förbanna eder. Men jag wille icke höra Bileam; han måste wäl signa eder, och jag frälste eder 10. der ifrån honom. När J sedan gått öfwer Jordan, och kommet till Jericho, gingo the, som bodde i Jericho, the Amoreer, Pheriseer, Cananeer, Setheet, Girgaseer, Seveer och Jebuseer, emot eder till strids, men jag gaf them i edra händer 11. der. Jag utsände fram för eder landsplågor, som utdrefwo them för eder, såsom och båda the Amoreers Konungar. Jke stredde thet genom titt 12. fixerd och tin boga. Jag gaf eder ett land, hwarpå intet arbete war af eder användt, och städer, som J icke uppbyggt, att J stullen i them bo. J nyttjen nu wingårdar och oljoberg, som J icke planterat.
13. Grutter förthenstill HERRE, och tjänar Sonom i uppriktighet och sanning. Saws wer bort från eder the gudar, som edre försäder på andra sidan om Pbrath, och i Egypten dyrkade, och tjänar
- HERRE. Men tydes e swårt wara, att tjäna HERRE, så wäljer eder i hwem J wiljen tjäna; antgen the gudar, hwilka e försäder dyrkade på andra dan om Pbrath, eller the som Amoreerne dyrka, i huktas land J nu bon. Jag mitt hus wilje tjäna HERRE.
- Tå swarade folket: Wsjerran ifrån oss, att wi stle öfwer gifwa HERRE och tjäna frammande gud HERRE war Gud ar the som utfört oss och wära fäitur Egypten, ur tråldomslet; San ar then, som i war ögon gjort thesa steteckn, och som bewarat c hela wägen, på hwilken wandrat, och ibland alla i folkslag, hwilkas länder wi genomfaret. HERRE then, som utdrifwet för oss la the Amoreiska folken, se bodde i landet: HERRE wilje och wi tjäna, ty SA ar war Gud.
- Jofua sade till folket: J knen icke tjäna HERRE San ar en helig Gud, en n distande Gud, som icke wader eder förlåtande edra wertrådelser och synder. U J öfwer gifwen HERRE

och dyrtén the främmande fol-
tens gudar, wänder San och
om, och straffar och utrotar
eder, ehuru San förut gjort
21. eder godt. Men när folket swa-
rode Jofua: ingalunda; **SEK-**
XAT wilje wi tjäna; sade
22. Han åter till them: J ären nu
selswe edre wittnen therom,
att J utwalt eder **SEKXAT**
till att tjäna honom; hwar på
the swarade: ja, wittnen äre
wi. Han sade förthen skull ä
widare: så lägger nu bort ifrån
eder the främmande gudar,
hwilke bland eder finnas, och
böjer edra hjertan till
SEKXAT Israels Gud.
Folket swarade Jofua: **SEK-**
XAT wär Gud wilje wi tjä-
na och hans röst lyda.

Således slöt Jofua ett för-
bund med folket på then dagen
och fastställte thet, såsom oryge-
ns Lag, i Sichem. Han inskref
allt hwad taladt war i Guds Lag-
bok, tog en stor sten, och upp-
reste honom thet, under en Te-
rebinth, som stod på then ät
SEKXAT helgade platsen.
Swarester han sade till allt fol-
ket: si, thenne sten skall wara
ett wittne; han hafwer hört

allt hwad **SEKXAT** talat
med oss; han skall wittna mot
eder, therest J förgäten eders
Gud. Härmed lät Jofua folket 29
gå bort, hwar och en till sin arf-
wedel.

Sedan thetta stedt war, blef 29.
Jofua Nun son, **SEKXAT**
tjänare, ödd, hundrade och tio
år gammal. Man begraf honom 30
innan hans arfwejord, i Thim-
nath Serah, på Ephraims berg,
på norra sidan om Gaas. Så 31.
länge Jofua lefde, och thet ho-
nom öfwerlefswande gamla folket,
som wiste allt, hwad **SEKXAT**
hade gjort för Israels skull, tjäna-
te Israel **SEKXAT**.

Josephs ben, som Israels barn 32.
hade fört med sig utur Egypten,
begrafwos jemwäl uti Sichem,
på then parken, som Jacob ha-
de köpt af Hemors barn, Si-
chems faders, för hundrade pen-
ningar; så att the wordo Jo-
sephs barn tillhörige.

Elegzar, Aarons son, blef och 33.
ödd, och wardt begrafwen i Si-
beath, som låg på Ephraims berg,
och som war gifwet åt hans son
Pinehas.

[The body of the document contains several paragraphs of text that are almost entirely obscured by heavy black redaction marks. Only a few faint, illegible characters are visible through the redaction.]

Domare Boken.

Efter Josua död, frågade Israels barn HERMAN, och sade: hwilken stam, d of, skall begynna att a kriget emot Cananeerna? MEN svarade: Juda skall fara åstad; jag hafwer

t landet i hans hand. Då Juda till sin broder Simeon, ar åstad med mig i min ott, att wi må strida mot Cananeer, så will och jag hjälpa dig i tin arfslott. Men for förthenfull åstad med

och när the draget ut, HERMAN the Cananeer och seer i theas hand, så att Befel slogo tio tusend män. Men funno och Befels Konung i Cananeer och Pherefeer. Konung i Befel flyktade undan, och jagade efter honom, sin nom fast, och högg of hotummarna både på händer och tårer. Swarwid han sade:

Konungar med afbyggningar på händer och fötterna afwa måst hämta upp under mitt bord; hwad ort them, hafwer nu Gud gullet mig. The förde ho-

nom sedan till Jerusalem, hwad est han och död blef.

Juda barn belägrade Jerusalem, togo thet in, ihjålslago inbyggarena med swerd och brände upp staden i eld.

Sedan foro the ned, att strida mot the Cananeer, som bodde på bergstrakten, och i söderlandet, och i dällden. The ginga och emot the Cananeer, som bodde i Hebron, hwilken ort fordom kallats Kiriath-Arba, och slogo Gesaj, Ahiman och Thalmaj. Thersifrån 11. wände the sig emot them, som bodde i Debir, hwilken ort fordom kallats Kiriath Sepher.

Men Caleb sade: then som anfaller och intager Kiriath Sepher, at honom will jag gifwa min dotter Achsa till hustru. Då intog Ahniel, son of Kenas, Calebs yngre broder, staden, och Caleb gaf honom sin dotter Achsa till hustru. När hon nu skulle fara thit, bad hon Ahniel begära ett stycke land af hennes fader, och blef qvarsitande på åsnan; då Caleb sade till henne: hwad fattas dig? Hon svarade honom: gif mig wälsignel-

se.

- se. Tu hafwet gifwet mig ett torrt land, gif mig och wattu-
tållor. Hon gaf henne fethen-
stull både högt och lågt liggande
wattutållor.
16. Keni barn, som war Mose
swäger, foro med Juda barn ifrån
Palmstaden in i Juda ökn, som
ligger på södra sidan om Arad och
bodde ther tillika med Israeliterna.
17. Juda for och med Simeon sin
broder, så att the slogo Canane-
erna, som bodde i Zephat, och
förstörde staden i grund, hwaraf
han blef kallad Horma.
18. Thertill intog Juda Gaja med
thes tillhörigheter, Aftelon med
thes tillhörigheter, och Ekron med
thes tillhörigheter.
19. HERRN war med honom, så att han in-
tog bergstrakten. Men han kunde
icke utdrifwa them, som bodde i
dålden, emedan the hade jernwag-
nar. Efter Mose löfte gaf man
Hebron åt Caleb, som therutur
fördref the tre Enaks söner.
21. Men Benjamiterne utdrefwo
icke the Jebuseer, som bodde i
Jerusalem, utan Jebuseerne äro
än i dag boende tillsammans med
Benjamiterna.
22. Josephs barn foro jemwäl upp
emot Bethel och HERRN war
med them. The lågrade sig om-
kring staden, som fordom kallats
Dus. Och när the wakthållande
singo se en man, som hade gått
therutur, sade the till honom: wi-
sa oss huru man kan komma
in i staden, så stole wi med
dig göra barmhertighet.
ne wlsade them, hwarest the
de komma in. Och the ih
inwånarena med swerd, me-
nom och all hans slägt lå-
gå ofskadde bort. Mannen gie
ifrån in i the Hethereers land,
de en stad och kallade honom
hvilket namn staden än i dag h
Manasse intog icke Beth
Taanaach, Dor, Jibleam och A-
do, med the omkring thesa i-
de småre städer, utan förl
Cananeerne qwarboende ther
det. Men när Israeliterna
mo till mera styrka, lade th
på them, och fördrefwo ther
Sikaleses fördref icke G
im the i Gaser boende Can-
hwaraf stedde, att these i
qwar i Gaser midt i Eph
arfslott.
- ICKE heller fördref E-
them, som bodde i Kitron och
halol. Cananeerne behöll
orter ibland Gebulopiterna,
wis ålagd stätt.
- Äfwer fördref icke them,
innehade Acco, Sidon, A-
Achshib, Helbah, Aphik och
hob. Äfweriterna bodde ibland
naneerna, landets gamla i-
gare, hwilka the icke utdref
Raphatik fördref icke
som innehade Bethsemes och
Anath, utan bodde ibland C-
neerna, landets gamla inb-
re. Dock lade han stätt på
thesa städer.

34. Dans barn måste draga sig upp i bergstråkten, tvungne af Amoreerna, som icke tillåto them, att sätta sig ned i däliden. Amoreerne bodde förhensfull i Harheres, Ajalon och Saalbna. Dock vordt Josephs stam them federna meta öfvermågtig och gjorde them slottskyldiga.
35. The Amoreers gräns begyntes vid högden Arabim och gick sedan ifrån Klippån vidare fram, gått hvar och en till sin arfvedel, att taga landet i besittning, tjänte folket HERRAN, så länge Josua lefde och the äldste, som efter honom ännu voro vid lif, och som hade sett alla HERRANS stora gerningar, hvilka Han hade gjort med Israel. Men sedan Josua Duns son, HERRANS tjänare, var död blefwen, hundrade tis år gammal och begrafven inom sin arfvelatt i Thimnat Heres, på Ephraims berg, vid norra sidan af berget Saas; sedan och the, som then tiden lefde, voro samlade till sina fäder, och ett annat släkte efter them uppkommit, som icke kände HERRAN, eller hvad Han hade gjort med Israel; så bedrefwo Israels barn thet, som ondt var inför HERRAN, och tjänte afgudar. The öfvergoswo HERRAN, the ras fäders Gud, Honor, som them utfört hade utur Egypten. The wände sig bort till födramande gudar, som bodde ibland them, tillbodo thesa och förbrnade HERRAN. The öfvergoswo HERRAN, och tjänte Baal och Astaroth. Therefore uppländes HERRANS vrede öfver Israel. Han gaf them i thesas hand, som them plundrade, och öfverlemnade them åt thesas fiender, hvilke omkring them voro, så att the icke mer kunde stå sina fiender emot. Utan svart the wände sig, var HERRANS hand emot them, till thesas öfverd.
36. Men en HERRANS ängel gick upp ifrån Gilgal till Boshim och sade: jag hafwer utfört eder utur Egypten, och låtit eder komma in i thet land, som jag med ed lofwat edra fäder. Jag försåtrade eder, att i ewärdelig tid alldrig rygga mitt förbund med eder, så framt J med thetta landets inbyggare ingen fred slöten, utan nederbröten thetas altaren. Men J hafwen icke lydt min röst. Swarföre hafwen J thetta gjort: Tu säger jag eder: jag skall icke fördrifwa them för eder: the skola blifwa eder till nåt, och thesas gudar eder till snara. När nu HERRANS ängel talade thesa ord till alla Israels barn, begynte folket öfverljuda the. The kallade orten thesöre Boshim och offrade the inför HERRAN.
- När Josua hade släppt folket ifrån sig, och Israels barn hade

- ofärd, såsom HERRN hade hotat them, och med ed försäkrat. The råfode i yttersta trångmål.
16. Endr och HERRN lätt uppkomma ibland them Domare, som them frälste ifrån theras plundrares wåld; lydde the icke heller thesa theras Domare, utan höllo sig i horeri till främmande Gudar och tilbodo them. Snarligen afweto the ifrån then wägen, hwarpå theras fäder hade wandrat, och hwilke woro HERRN S BUDS bud lydige. Så, som these, gjorde the icke. När HERRN gaf them någon Domare, war HERRN med honom och frälste them ur theras fienders hand, så länge en sådan Domare lefde; ty HERRN förbarmade sig öfwer them, så the suckade under theras förtryckare och plågare. Men så snart Domaren war död, gingo the åter tillbaka, fölgde, tjänste och tilbodo främmande gudar, förderfwade sig mer, än theras fäder hade gjort. The låto sig icke afwändas ifrån sina misgerningar och sitt falsklyfwa wäsende. Thersföre upptändes HERRN S WREDE öfwer Israel, så att han sade: efter thetta folkets öfwerträder mitt förbund, som jag med theras fäder ingått, och icke lyder min röst, så skall och jag hädanefter icke utdrifwa för them något af the folkslag, som Josua wid sin död lämnade efter sig.

För att pröfwa Israeliterna, antingen the wille hålla sig wid HERRN S wäg och wandra theruppå, såsom theras fäder sig therwid hållet, eller icke; lätt HERRN thesa folken qwarblifwa, och icke strött fördrifwa them, till stadjande förthen skull icke, att the af Josua blefwo öfwerwundne.

Men thesa äro the folkslag, hwilka HERRN S BUDS qwarblifwa, för att genom them pröfwa alla the Israeliter, som icke hade sett frigen med Cananerna; och att efterkommanderne i Israel skulle hafwa tillfälle, att lära sig frig föra, the nämligen, som tillförene therom ingen kunskap haft. The fem Philistens Furstar; alle Cananeer, Sidonier och Hebeer, som bo på berget Ebanon, ifrån berget Baal Hermon, intill thes man kommer till Hamath. These blefwo qwar, för att genom them pröfwa Israeliterna, och att kunnigt måtte warda, om the wille lydige wara HERRN S BUDS bud, som han genom Mose hade gifwet theras fäder. Men när Israels barn nu bodde ibland the Cananeer, Hebeer, Amorcer, Phereceer, Hebeer och Jebuseer, togo the thesas döttrar sig till hustrar, och gafwo sina döttrar åt theras söner, samt kommo therigenom att tjäna thesas gudar.

Domare Bokens

7. Sålunda gjorde Israels barn
 thet, som ondt war inför HER-
 MÅN, och förgåto HERMÅN.
 Heras Gud, och tjönte Baal och
 andra, i lundar uppsatta, bilder.
 8. Därföre upptändes HERMÅN
 wrede öfwer Israel, så att han
 lemnade them i Eufan Kishtha-
 imns hand, Konungens af Mesopo-
 tamien, och the blefwo honom
 9. undergifne uti ätta år. Dock när
 the ropade till HERMÅN, gaf
 HERMÅN them en frälsare, som
 fräste the i frihet, Athniel,
 son af Kenas, Salebs yngre bro-
 der. 10. Öfwer honom war HER-
 MÅNS ande, så att han blef
 Domare i Israel, och for ut till
 strids. 11. HERMÅN öf och Eufan
 Kishthaim, Konungen af Mesop-
 otamien, uti hans händer, och
 12. han blef honom öfvermågtig. Lan-
 det hade då ro i fyrtio år, intill
 Athniel Kenas sons död.
 13. Därefter gjorde åter Israel
 thet, som ondt war inför HER-
 MÅN, hvarföre HERMÅN lät
 Eglon the Moabitors Konung blif-
 wa öfwer them rådande. Denne
 försårt med Ammoniter och A-
 molekiter, anföll och slog Israel
 14. i den Palmstaden, så att Is-
 rael barn måste wara honom
 15. undergifne i aderton år. Men när
 the ropade till HERMÅN, gaf
 HERMÅN them en frälsare, E-
 lud Orea son, en Benjamit, som
 16. var manstergård, och med hvil-
 17. kan Israels barn sände en skän-
 18. del till Eglon the Moabitors Konung

Ehud hade gjort sig ett sveäg, 16.
 gadt swerd, en aln långt, och bar
 thet under sina kläder, på högra
 sidan, så han öfverlemnade sig 17.
 till Eglon, the Moabitors Ko-
 nung, som war en mycket fet man.
 När han så hade öflemnat sig 18.
 till Eglon, lät han the, som frambu-
 ret honom, gå bort ifrån sig, wän- 19.
 de om igen wid afgudbilderna i
 Gilgal, och förebär, att han hade
 något i hemlighet att berättat Ko-
 nungen. Eglon befalte honom ti-
 ga till thet alle närwarande gått
 ut. Så gick Ehud in till honom i 20.
 sommarsalen, ther han plågade wa-
 ra allena och sade: jag hafwer
 af Gud fått befallning till dig.
 När Eglon härwid steg upp af 21.
 stolen, tog Ehud med vänstra
 handen swerdet ifrån sin högra si-
 da och stötte thet så hårt i hans
 buk, att öf skafte följde in med 22.
 blodet, som öfvertäcktes af fett-
 man och gick ut baktill, emedan
 Ehud icke drog thet therutur igen.
 Ehud gick så sin väg igenom 23.
 försäker, sedan han tillslutat sals-
 dören efter sig och slaget henne i
 lås. Därefter gingo Eglons be- 24.
 tjänster in, och emedan the sågo,
 att salsdören war igenlåst, mente
 the, att han hade lagt sig at fos-
 wa i sommarsalen. Andtligen när 25.
 the hade wäntat så länge, att the
 icke wiste hwad the skulle tro, ef-
 ter Eglon icke öppnade salsdören,
 togo the nyckeln och låste upp dö-
 ren, och så, så låg thes herre
 26. död

26. död på gökswet. I medertid, under thet the drögde, hade Ehad kommit undan, gått förbi ofgudabilderna, och redan hunnet fram till Seira. så snart han thit war inkommen, låt han blåsa i basen på Ephraims berg, och Israels barn gingo ned af berget, att församlas till honom. Han blef the ras anförare och sade till them:
28. följer mig efter, ty **HERRE** hafwer gifwet edra fiender, the Moabiter, i edra händer. Therpå gingo the med honom, och intogo från Moabiterna färjestaden wid Jordan, låtande ingen enda slipa thedfwer. The nedstogo in emot tio tusend män, allsamman starka och stridbara. Jeke en enda kunde undkomma. Härigenom blefwo the Moabiter så förswagade, att the emot Israel ingen ting vidare kunde företaga, och att landet hade ro i åttati år.
31. Efter Ehad kom Samgar Naths son, hwilken slog sexhundra män af the Philisteer, med herdastaftrar, och således jemmwal frälste Israel.
- Cap. **M**en Israels barn gjorde än ytterligare thet som ondt war inför **HERREN**, sedan Ehad war död blefwen. **HERREN** lemnade them förthenstull i Jabins hand, the Cananeers Konungs, som regerade i Hazor, och hwilkens härhöfwidsman Sisera bodde i Haraketh, the Gatt tillhörligt. Israels barn repa-
- de till **HERREN**, emedan bin hade niohundra järns och plågade them med wällhet i tjugu år.
- På then tiden war en phetisa, Debora, Sapidothes fru, Domarinna i Israel. bodde under Debora Palmtr mellan Rama och Bethel, på Ephraims berg, och till henne Israels barn, att hon skulle ma them emellan. Hon sånd och låt kalla till sig Barak, noams son, från Kedes i Datal, och sade till honom: wer icke **HERRE** Gud befallt: gack astad och gra dig på Thabors berg, tiotusend män, som tu ska gå till dig af Naphtali Sebulons barn? Jag will Risons bäck föra Sisera dig, Jabins härhöfwids hans wagnar och här, och wa honom i dina händer. Barak swarade henne: om tu med mig, skall jag gå och men utan att tu är med kan jag icke thet göra. Hon de: ja, jag skall fara med; kommer bedren af thetta företagande icke dig **HERRE** **HERRE** warder gifwa Sisera uti en qwinnas. Therpå for Debora med Barak till Kedes, till hwilken ort sammankallade af Sebulon Naphtali, tiotusend män, som de honom tillika med D

Heber the Keniten bodde ifrån the andra Keniterna, is Moser Swärfaders barn, de uppfatt sina: allt ända till uti Zaanaim in med Ardes. Nu Sisera skil meta, att Abinoams son hade lågrat i berget Thabor, sammanhan: alla sina midhundrade gärd, och allt thet folk, is honom: war, till bäcken ifrån Haroseth, the Gosi-hörligt. Men Debora fode utal: ryck an, thetfa de dagen, på hwilken HERL hafwer gifwit Sisera händer. Swar icke HERL redan gäff ut fram g? Då drog Barak ned af Thabor, med tiotusend män, in anfördes. Och HERL låt Sisera med alla wagn och hela hären blifwa flyt: Barak swerd; så att Sisera språng ned af sin wagn dde undan till fots. Men jagade efter wagnarna och ända till Haroseth, the: tillhörligt, så att hela Sisera füll för swerd, utan jon enda thetfa: blef öftrig: flydde till fots, in till Jael, som war Heber's hustru Kenitens, emedan Hebers de frid med Jabin Konung Hazor. Jael gick fraxt ut smom och sade: kom, min kom in till mig; frukta ut. När han och kommet et till henne, och hon hölgt

öfwer honom ett järns: Begärte 19. han litet watten af henne att dricka, efter han war törstig, så hon öppnade en lågel med mjölk uti, gaf honom thetfa: att dricka, och hölgt honom åter. Han sade till 20. henne: ställ mig i öppningen af tältet, att, i fall du blefwe tillfrågad, om någon wore härinne, tu må swara, att här ingen dr. Men Jael, Heber's hustru, tog en af tältspinnarna, jämte en hammare i handen, gick sakta in till honom, och slog pinnen genom tinningen på honom in i märken; så att han, of mycken trötthet insomnad, blef dödd. Strax 22. war och Barak the: som jagade efter Sisera. Jael gick äfwenledes ut emot honom, och sade: kom in; jag will wisa dig thet mannen, som tu söker efter. Och när han så ingick, så så låg Sisera dödd, med pinnen genom tinningen. På then dagen förswogade Gud 23. Jabin the Cananeers Konung så, att han emot Israels barn ingen säng vidare kunde företaga. Men 24. Israels barn singo ju längre, ju mer öfwerhanden och tilltog i styrka: emot honom, till thetfa: the gjorde alldeles ända med honom.

Då singo Debora och Barak Abinoams son thetfa: låssången. 5. Therefore, att Israels höjor blifwet sönderslutna, 2. Thetfa: att folket frivilligt wägat sig, 1. 24.

Wälfar Wälfar.

3. **Äfwer HERREN!**
 Hörer, I Konungar, wæter
 uppmärksame I Furstar!
 Jag will, till HERRENS da-
 ra, will jag sjunga,
 Till HERRENS, Israels
 Guds, åra will jag spela.
 4. HERRE, så tu utgick ifrån Seir,
 Och framträdde ifrån Edoms
 fält,
 Wäfwade Jordan, ja Himlarne
 brast,
 Skynarne brust i watten.
 5. Bergen smalta bort för HER-
 REN,
 Thet berget Sinai, för HER-
 REN, Israels Gud.
 6. I Samgar Anaths sons tid,
 i Jaels tid,
 Woro wägarne tamt,
 Och the som gingo på stigarne,
 Gingo krokota wägar.
 7. Landsbygden war tom i Isra-
 el, tom war han,
 Till theß jag uppstod, Debora,
 Till theß jag uppstod, en mo-
 der i Israel.
 8. The hade walt sig nya Gudar.
 Strax war krig för portarna.
 Fanns wäl sköld eller spjut,
 Bland fyratjutusende i Israel?
 9. Mitt hjerta är med the rätt-
 sinniga i Israel,
 Med them bland folket, som
 frivilligt wägar sig.
Äfwer HERREN!
 10. I, som riden på stöna åsninnor,
 I, som i wagnar faren,
 I, som til fots på wägar wandren
 Tänker med wördnad häruppå.
 För thes glädjers ståt
 wättna hjord
 Ther the sjunga om I
 HERRENS wälgernin
 Om wälgerningar emot
 Landsbyggd i Is-
 rael HERRENS folk
 till port-
 Wättna upp, wättna
 Deb
 Wättna upp, wättna upp
 gynn läff
 Statt upp Barak, fångsla
 som tig fångslat, tu
 ams son.
 The igenblefne gingo ned
 the måg
 HERREN gitt ned att
 mig emot the st
 Af Ephraim war förnämste
 kan mot Am
 Tig fölgde Benjamin bla
 na hä
 Af Machir gingo rätt
 män
 Och af Sebulon, the som
 till blefwo anted
 Isaschars Furstar woro
 Deb
 På Isaschar förlitade sig
 Hans fötter skyndade
 d
 Wid Rubens bäckar räl
 man me
 Hwarfbre blef tu qwarfi
 inom tina grä
 Att hëra tina hjordars bräl
 Wid Rubens bäckar und
 tes allt på thet poj

Domare Boken.

Silead förblef på andra sidan
 af Jordan.
 Och Dan, hvarsföre höll han
 sig wid steppen?
 Efter bar wid hafsstranden,
 Och sitter i ro wid sina hamnar.
 Sebalon är thet folk, som vä-
 gar sitt lif i döden,
 Och Naphtali på fältets högder.
 Konungarne gingo fram och
 stridde;
 Då stridde the Cananeers Ko-
 nungar.
 Wid Taanach, wid sjön Megiddo.
 Inga skatter af silfver erhöles the.
 Från himmelen striddes emot
 them.
 Stjernorna i sitt lopp stridde
 emot Sifera.
 1. Bäckén Rison ryckte them med
 sig bort,
 Then från forntiden ryktbara
 bäcken Rison.
 Rätt mig förtrampa the starka!
 2. Då stapplade Hästarnas fötter.
 The starkaste af them rusade bort.
 3. Förbanner Meros, säger HER-
 NANS ängel,
 Ja, förbanner thes inwånare,
 Efter the icke kommo HER-
 NANS till hjälp,
 HERRN till hjälp, ibland
 hjältarna.
 4. Bålsignad ware, ibland qwin-
 nor, Jael,
 Hebers hustru, then Kenitens,
 Bålsignad ware hon, bland
 qvinnor, som i tält bo.
 Watten begärte han, mjölk gaf
 hon,

Mjölket bat hon fram i kost-
 bar skål.
 Med handen fattade hon i tält-
 26. plinnen,
 Och i arbetshammaren med then
 högga,
 Hon träffade Sifera, troföde
 hans hustru,
 Önder slog och genomborade
 hans tinningar.
 Till hennes fötter krökte han sig, 27.
 föll ned, blef liggande;
 Till hennes fötter krökte han sig;
 then låg han;
 Then han sig krökt hade, låg
 han ihjälslagen.
 Ut igenom fenstret, igenom 28.
 förhängslät,
 Såg Sifera moder, och ropade
 med ångslan:
 Hvarsföre dröjer hans wagn så
 länge, innan han kommer?
 Hvarsföre äro hans wagnshjul
 så senfärdige?
 The klokaste qvinnor i hennes 29.
 Hof swarade,
 Och hon gaf sig sjelf likaledes
 samma swar:
 Skulle the icke winna byte, och 30.
 utdela thet?
 En eller två unga pigor, för
 hvarje man.
 Brokota kläder till byte åt Si-
 fera.
 Brokota och stickade till byte,
 Brokota och på båda sidor till
 stickade halskläden.
 Alltså, HERRE, måge alle ti-
 ne sender förgrås;

Men the, som tåg älska, wore så som solen,

Tå hon i sin prakt uppgår!
Theresther hade landet ro i fyratio år.

Men Israels barn gjorde åter thet som ondt war inför **HERRN**, så att **HERRN** lemnade them i the Midianiters wåld i sju år. Emot thesas öfvermägt måste Israels barn göra sig flykter i bergen, och underjordiska kutor, och höga fåsten. 3. Ty när Israeltierne hade besatt något landsstycke, kommo the Midianiter, Amalekitter och andre österlänningar, foro theröfver, slogo läger therepå och förderfwade växten på marken, ända till Gassa, såtände ingo lifsmedel qwar blifwa i Israel, icke får, så eller åsnor. The inföllö med sina hjordar, och satte upp sina tält, i sådan myckenhet, som gråshoppers plågar wara. The och thesas kameler wore ordfnelige; thesas uppsåt war att föröda landet. Hätige som blefwo Israels barn ju längre ju mere utarmade af Midianiterna, och ropade förthenstull till **HERRN**. Och så the så ropade till **HERRN** öfwer Midianiterna, sånde han till them en Propheet, som sade: så säger **SKRIFTELIG**, Israels Gud: Jag förde eder upp utur Egypten och friade eder från tråldomshuset. Jag skickte eder utur Egyptietnas och alla andra edra förtryckares händer;

jag dref thesse andan för eder, och gaf eder thesas land. Jag sade till eder: Jag är **SKRIFTELIG** eder. Gud; frukter eder icke för the Amoceers Gudar, i hwilkas land I bon. Men I lydden icke min röst.

Imedertid kom en **HERRN**s ängel, och satte sig under ett Terebintträd wid Dobra, som tillhörde Joas af Abiesers slägt. Thennes son Sideon höll: så på, att i en djup grop utslå kornen ur hweteaxen, på thet han skulle wara i säkerhet för Midianiterna. För honom uppenbarade sig **HERRN**s ängel och sade till honom: **SKRIFTELIG** de med dig, tu stridsame hjelte. Sideon svarade: O! min Serre, huru kunde allt thetta hafwa händt öf, om **SKRIFTELIG** wore med öf; och hwar äro alla hans underwert, om hwilka wärd sadder för öf berättat, så the sagt: Han hafwer utfört öf utur Egypten? Tu hafwer ju **SKRIFTELIG** öfswergifwet öf och lemnat öf i the Midianiters wåld. Så såg **HERRN** på honom och sade: Gadt astad med then styrka, som tu nu erger och befria Israel ifrån the Midianiters wåld; hafwer icke jag sändt dig? Sideon svarade: O! min **SKRIFTELIG**, hwar skulle jag befria Israel? Min slägt är ju then minsta i Manasse, och jag är then

ringaste i min faders hus.
 16. **HERRER** sade åter till honom: Jag skall vara med dig, och du skall nedergöra Midianiterna, såsom wore the blott en
 17. enda man. Hårtill sade **Gideon**: Hafwer jag funnet nåd inför dig, så gif mig ett tecken ther- till, att thet är du, som talar
 18. med mig. Gadt nu icke härifrån, till thet jag kommer till dig igen, och inför dig nedlägger min göfwa, som jag will frambrå. Han svarade: jag skall blifwa här qwar till thet
 19. du igenkommer. Då gick **Gideon** bort, tillredde ett tid, och bakade, of ett Erba mjöl, osyrade kakor; köttet lade han uti en korg, och slog fodet i en kruka, bar thet så ut, under Terebinthträdet, och satte thet
 20. fram för ängelen. Strax befallte Guds ängel honom, att taga köttet, samt the osyrade kakorna och lägga them på thewarande bergs-
 21. håll, men gjuta ut fodet; hwilket då han hade gjort, råckte **HERRER**s ängel fram ändan af stafwen, som han hade i handen, och rörde themed wid köttet och osyrade kakorna. I thet samma steg sig eld upp ifrån bergshällen, som förtärde köttet och kakorna, och **HERRER**s ängel försvann
 22. utur hans åsyn. Då förstod **Gideon**, att thet war **HERRER**s ängel, och sade: Ach! **HERRER**, **HERRER**, jag hafwer med egen ögon wisseligen sett **HERRER**s ängel. **HERRER** swa-
 rade honom: frid är med dig, frukta dig icke, du skall icke dö. Därföre byggde **Gideon** på thet
 24. stället ett altare åt **HERRER**, och kallade thet: **HERRER**, som frid gifwer. Thetta är än i dag qwarstående wid **Dophra** Abiesers.
 25. Ty **HERRER** sade till honom, natten therefter: tagen ore af tin faders bostap, och en annan sju år gammal. Neder- rif **Baals** altare, som tillhörde tin fader och hugg bort lunden, som är ther bredewid. Bygg sedan ett altare åt **HERRER**,
 26. **MIN** tin Gud, på spitsen af then bergshäll, thet du i går tillredde offeret, och offera then andra oren till brännoffer, med wed af lunden, som du bort- hugget. **Gideon** tog då tio af si-
 27. na isjånare, och gjorde så, som **HERRER** hade befallt honom. Dock efter han för sin faders hus- ses och stadsfolkens skull fruktade att göra thet om dagen, nyttjade han natten there till. När nu stads-
 28. folket morgonen derpå wore upp- stegne, såge the, att **Baals** altare war nederbrutet, lunden the- omkring borthuggen och then andra oren till brännoffer offerad på thet nyss byggda altaret. Then
 29. ne sade då till then andra: Ho hafwer gjort thetta? Och när, på efterfrågan och undersökning, förspordes, att **Gideon** **Joas** son hade gjort thet, yrkade stadsfol-
 30. ket, att **Joas** skulle utlemna sin
 31. son

- son till att dräpas, efter han nederbrutit Baals altare, och bort-
31. hugget lunden theromkring. Men Joas sade till hela kringstående hopen: wiljen I lägga eder ut för Baal, wiljen I skaffa honom rätt? then, som åtager sig hans sat, skall dräpas. Vänter till morgondagen. Är han Gud, så utföre han sjelf sin sat, sedan hans altare blif-
32. wet nederbrutet. Ifrån then dagen kallade man Gideon, Jerub Baal, thet betyder: Baal utföre sin sat emot honom, efter han nederbrutet Baals altare.
33. Emedan nu alle Midianiter, Amalekiter och andre österlänningar, tillhopsa samlade, hade gått öfwer Jordan och lågrat sig i J-
34. freels dal; gaf HERMANNS ande Gideon frimodighet, att han låt blåsa i basunen, hwarigenom Abiesers släkt begynte följa ho-
35. nom. Han sände ock bodskap till hela Manasse, som likaledes ankommo till honom; och sedan till Aser, Sebulon och Naphtali, hwilke jemwål gingo honom till mötes.
36. Men till Gud sade Gideon: Will tu så, som tu hafwer lofwat, genom mig frälssa Isra-
37. el; så låt mig utläggga afsklippt ull på fältet, thet man plägar trösta; om daggen endast såster sig wid ullen, och all marken theromkring är torr, så wet jag wist, att tu genom mig warder frälssande Israel, såsom tu hafwer lofwat. Thetta stedd ock. När han morgonen 3: thepå uppstod, uttryckte han daggen utur ullen, och fick en hel skål med watten. Therpå sade Gideon 3: åter till Gud: blif icke wred på mig, om jag än en gång beder. Låt mig allenast en enda gång annu försöka med ullen. Blifwe ullen ensam torr, och daggen falle på hela marken theromkring. Gud gjorde ock 40: thetta, följande natten. Ullen blef ensam torr, men daggen war på hela marken.
- Så styndade sig Jerub Baal, ^{Cap} thet är Gideon, jämte allt 7: folket som med honom war, och lågrade sig wid brunnen Harod, så att the Midianiters läger war på norra sidan i dalen, som går från högden More. Men HER- 2: REN sade till Gideon: folket, som tu hafwer med dig, är talrikare, än att jag i theras händer wille gifwa Midianiterna. Kunde hända, att Israael förhåfde sig emot mig, och tänkte, att theras egen magt frälste them. Så låt nu utro- 3: pa bland folket och säga: then, som är rädd och förskrad, wände tillbaka och stynde sig till Gilead. Af folket gingo för- thenfull tu och tjugu tusend hem igen, och allenast tio tusend blefwo qwar. Men HERREN 4: sade å nyo till Gideon: folket är än- nu

nu för mycket. Swar och en,
 om hwilken jag warder sågan-
 de till dig, att han skall följa
 med dig, han måste gå afstadi;
 men hwar och en, som icke får
 min befallning thertill, skall
 icke följa med dig. Sideon för-
 de alltså folket ned till watten,
 och HERREN sade till honom:
 Swar och en, som läppjar watt-
 net med sin tunga, så som
 bunden läppjar, then skall tu
 falla affides ifrån the öfriga,
 som falla ned på thetas änd
 att dricka. Och befanns thetas
 antal, som hade satt handen till
 munnen och ut henne läppjat,
 trehundra män, allt thet öfriga
 folket hade fallit ned på thetas
 änd att dricka watten. Då sade
 HERREN till Sideon: med
 thesa trehundra män, som
 läppjande druckit, will jag fräl-
 sa eder, och gifwa Midiani-
 terna uti tina händer. Allt
 thet öfriga folket må gå bort,
 hwar och en till sin hemort.
 These togo förthenfull spising
 med sig, och hwarthera af them
 sin basun i handen. Alla the an-
 dra Israeliter lät Sideon fara
 sin väg, hwar och en till sitt
 hem, behållande allenast the tre-
 handrade män qwar hos sig, the
 han nu hade the Midianiters lä-
 ger nedan för sig i dalen.

Följande natten sade HER-
 REN till honom: bryt upp och
 drag ned till lägret, jag haf-

wer gifwet thet i tina händer.
 Men fruktat tu att anfalla
 thet, så tag tin dräng Pura
 med dig, och gåd nu therin,
 att höra hwad the fins emel-
 lan tala, då tu sedan skall blif-
 wa nog frimodig, att angri-
 pa thet. Han gick förthenfull
 med sin dräng Pura, ned till
 dan af lägret, the wackterne wa-
 ro. Längre ned i dalen lägo the
 Midianiter, Amalekitter och andre
 österlänningar, såsom gråshoppor
 i myckenhet; thetas Cameler wa-
 ro oräknelige, och så många, som
 sanden wid haffens strand. När
 Sideon kom thit, fick han höra
 huru en berättade för then andra,
 hwad han drömt. Mig tyckte,
 sade han, att något, som lik-
 nade en bjuggtaka, rullades
 in i Midianiternas läger, och
 kom just till thetta tältet, stöt-
 te på thet, wände thet upp och
 ned, så att thet alldeles föll
 omkull. Hwarpå then andre swa-
 rade: thetta är icke annat, än
 Sideons, Joabs sons, then
 Israelitiske mammals swerd;
 Gud hafwer gifwet Midiani-
 terna, och hela thetta lägret i
 hans händer. När nu Sideon
 hörde berättelsen om drömen och
 thes uttydning, kastade han sig
 ned att tacka Gud, wände om i-
 gen till Israels läger, och sade:
 görer eder tillreds; HERREN
 hafwer gifwet the Midia-
 niters läger i edra händer.

16. Thet på Wade hån the trehundrade män i tre hopar, gaf basun åt hwar och en i ena handen, och tom krusa i then andra, samt saka i krusan. Och sade till them: ser på mig, och görer alltså, som jag war der görande, när jag kommet intill
17. lågret. Såsom jag blåser i basunen och alle the, som med mig dro, så skolen och I blåsa i basunerna rundt omkring lågret, och ropa: för HERRENS och Gideon.
18. Vid början af medlersta nattvårten, så skendellige watterne nyss woro ombytte, anföll Gideon med sina hundrade män thet yttersta af lågret; och när these så begynte blåsa i basunerna, och slå skänder krusorna, som the hade i hånden, blåste alle tre hoparne på en gång i basunerna och slog skänder krusorna, så att the sedan höllo sakorna i vänstra handen och basunerna i then högra, blåsfande i them och ropade: HERRENS och Gideons swerd.
19. Swar och en blef qwarstående på sitt ställe, rundt omkring lågret, medan the, som theinne woro, lupo hit och thit, strjade och togo till flykten. Ty så snart the trehundrade män begynt blåsa i basunerna, wände HERREN then enes swerd emot then andra, dras i hela lågret, så att alle samman flydde undan till Beth Sitto, fram åt Bereda, och till stranden Abel Methela wid Taboth.
20. Gideon och hela Manasse, samlades igenom hullret, jagade efter the flyktande Midianiter. Gideon skickade ock bud till hela Ephraims berg, med befallning, att the skulle gå ned emot Midianiterna och besätta watten, ända in till Beth Bara och Jordan. Hela Ephraim samlades förtjusfull och besatte watten ända in till Beth Bara och Jordan. The sngo ock fatt på twänne the Midianiters Furstar, Oreb och Seeb. Then förste dräpo the wid klippan Oreb, och then andra wid Seebs prest, jagade än vidare efter Midianiterna, sedan the låtet Oreb och Seeb hufvud förs till Sitton, på andra sidan om Jordan.
21. Ephraimiterne sade wäl till honom: hwarföre gjorde tu oss thetta, att tu icke låt straffa alla oss, då tu drog ut till strids emot the Midianiter? och förebrädde honom thet med häftighet. Men han swarad them: hwar hafwer jag nu uträttat, som skulle kunna litnas wid thet, som I hafwen gjort? Är icke Ephraims efterbättring bättre än hela Abiesers winbärgning? I edra händer hafwer Gud gifwet the Midianiters Furstar, Oreb och Seeb. Swad hafwer jag uträttat, som kunde litnas thet wid? Igenom thetta hans

f Iheras misbäde mot honom
lädt.

Oideon kom till Jordan, och
Iheras färd med the trehundra
man, som han hade med sig, ut-
trötade Iherigenour, att the utan
behåll jagade efter senden. Han
gick förthenstull till Succoth,
och begärte något bröd åt folket,
och den följde honom, och nu var
nattadt, medan han jagade ef-

Sebah och Zalmunna, the Wi-
niters Konungar. Men the för-
ste i Succoth svarade: haf-
er du redan Sebah och Zal-
munna grepsna i tina händer,
att wi skulle gifwa tin här-
sk? Oideon svarade: nu wäl,
SERRI gifwer Se-
bah och Zalmunna i mina hän-
der, skall jag låta söndertrö-
der med törne utur öknem,
med hwassa tistlar. Han
berisfrån till Dnuel, och be-
fod the, som thesi bodde,
Zalmunna. Men these svarade
att sät, som stadsboerne i
Dnuel. Han hotade förthenstull
the i Dnuel, och sade:
g kommer tillbaka med
att skall jag bryta thetta
beder.

Sebah och Zalmunna
och Iheras läger i Karakor,
semtom tusend män, the
erblefne af hela Dster-
bas här, sedan hundra-
og-tu tusend, som swerd
the supat. Oideon tog
the till the folt, som i

tätt bodde, på östra sidan om
Nobah och Joghbeha, och anhöll
lågret, som hade gjort sig säkert.
Sebah och Zalmunna togs till fyll- 12.
ten, men Oideon jagade efter them,
sick båda thesa Konungar till fän-
ga och förskingrade hela lågret.

När nu Oideon, Joas son, 13.
ifrån fälttoget kom tillbaka öfwer
högden Hares, fick han fatt på 14.
en yngling ifrån Succoth, utfrå-
gade af honom och uppstref, ef-
ter hans berättelse, namnen på
the sbrämsta och äldsta i staden,
som woro sju och suttio. Och när 15.
han sedan gått in i Succoth, sa-
de han till inrodnarna: se här
Sebah och Zalmunna om hwila-
ta I med gåderi frågaden mig:
hafwer du redan Sebah och
Zalmunna grepsna i tina hän-
der, att wi skulle gifwa litt
asmattade folt bröd? Therså 16.
tog han the äldsta, tillita med the-
ne utur öknem, samt hwassa tist-
lar, och affstraffade them themed.
Fornet i Dnuel bröt han ned och 17.
ihjäl slog folket i staden.

Men till Sebah och Zalmun- 18.
na sade han: hurudanne woro the
män, som I slogen ihjäl wid
Ehabor? The svarade: alldeles
sådanne, som du är, till utse-
ende som Konungasöner. Då 19.
sade han: the woro mine brö-
der, min moders söner. Så
wist som SERRI lefwer,
haden I låtet them blifwa wid
lif, skulle jag icke lå eder te

20. **hjd.** Befallte så sin äldsta son Zeber, att dräpa dem. Men ynglingen drog, af fruktan, icke ut svärdet, efter han ännu var ung till åren. Då sade Gebah och Zalmunna: kom tu själf och grip of an; Så som mannen är, så är och hans mod. Gideon steg straxt till dem, slog dem ihjäl, och tog bort halfmånarna, som hängde på deras Camelers halsar.
22. Därefter sade Israeliterna till Gideon: blif Regent öfver of, både tu och tin son, och sons son, efter tu frigjort of itran the Midianiters wälde. Men Gideon svarade dem: jag will icke regera öfver eder, icke heller skall min son göra thet, utan **HERR** skall wara eder regent. Ett enda, sade han vidare, begär jag dock af eder: gifwer mig the öringar, som hwar och en af eder taget till byte. Ty fienderne hade haft guldene öringar, efter the woro Ismaeliter. Alle svarade: wi wilje gerna gifwa, och bredde ut ett kläde, hwar på the kostade öringarna, som hwar och en taget till byte. These, som han således hade begärt, wogo tillsammans ett tusende och sjuhundra silar i guld, förutan the halfmånar, pärlor och purpurkläder, som Midionitiska Konungarne hade haft på sig, och förutan the halsprydnader, som waret på deras Cameler. Här af gjorde Gideon ett guldene segertecken,
- som han uppställte uti sin stad Ophra, och hwarmed hela Israel sedan bedref afguderi, så att thet blef Gideon och hans hus till en snara.
- Midianiterna, som nu blifwet af Israets barn öfverwundne, förmodde sedan icke mer upplyfta deras hufvud, utan hade landet ro i syrtio år, så länge Gideon lefde. Men han, Jerub Baal, Joas son, kom tillbaka, och blef boende uti sitt hus.
- Gideon hade sjutio egna söner, ty han hade många hustrur. Hans frilla, som war i Sichem, födde honom och en son, hwilken han kallade Abimelech. Gideon, Joas son, blef ödd i hög ålder, och wardt begrafwen i sin faders Joas graf, uti Ophra Abiers. Efter hans ödd wände Israets barn åter tillbaka, bedrefwo afguderi med Baals dyrkande, och gjorde Baal Berith sig till en Gud. The kommo icke mer ihog **HERR**, som hade frälsat dem från alla deras fiender, på alla sidor. Icke heller bewisade Jerub Baals Gideons hus några erkänsla, svarande emot allt thet goda, som han hade gjort. Israel
- Men Abimelech, Jerub Baals son, gick till sin moders bröder i Sichem, talade med them och hela sin moders släkt, och sade: föreställer alla the män i Sichem, hwiltetdera blifwa

och minnstalet hos mig? Er
 och jag: berst och gona mig ber
 svade med Edn? Ed sade: tala
 till sig: antredet: kom: tu och blif
 Romung: efwer of! Men: sibe
 erdet swarade: them: skulle jag
 swargiswa min sedma och min
 samniga skult, och ja hort: att
 gora mig beswade med: tdn?
 Ed sade: sedr: till: wintredet: kom
 tu och blif Romung: efwer of!
 Men: wintredet swarade: them: 13.
 skulle jag swargiswa min musk
 som gladder både Gud och meden
 wisker, och ja hort: att gora
 mig beswade med: tdn! Ed: ser
 de alla: tdnna till: tdnnehuskna
 kom: tu och blif Romung: efwer
 of! Sam swarade: them: ar: thet 15.
 edes upprittige wilja att smör
 ja mig till Romung: efwer er
 det: så: kommer: och: tager: till:
 stult: under: min: slugga; hwat
 och: ideo: så: gånge: ideo: ut: ifrån:
 tdnnehusken och: förtäre: eders:
 trdn: på: Lihonon. Och: nu: de 16.
 thet: upprittigt och: wedligt: gjordt
 af: eder: att: J: antaget: Abi
 melech: till: Romung; hafwen: J:
 bewisat: Jerob: Baal: och: hans
 hus: något: godt: eller: wedert
 mullet: bonom: hwad: han: för: er:
 det: utdrättat; så: han: min: för 17.
 der: gick: till: strida: för: eder;
 wdgade: sitt: lif: och: friade: eder
 ifrån: the: Midianiterna: wllda;
 hwaremot: J: nu: anfallt: min: 18.
 faders: hus; ihjäl: slaget: hans
 föder; sjätte: stycken: på: en: stn,
 och: Guds: willeken: både: Gud

och minnstalet hos mig? Er
 och jag: berst och gona mig ber
 svade med Edn? Ed sade: tala
 till sig: antredet: kom: tu och blif
 Romung: efwer of! Men: sibe
 erdet swarade: them: skulle jag
 swargiswa min sedma och min
 samniga skult, och ja hort: att
 gora mig beswade med: tdn?
 Ed sade: sedr: till: wintredet: kom
 tu och blif Romung: efwer of!
 Men: wintredet swarade: them: 13.
 skulle jag swargiswa min musk
 som gladder både Gud och meden
 wisker, och ja hort: att gora
 mig beswade med: tdn! Ed: ser
 de alla: tdnna till: tdnnehuskna
 kom: tu och blif Romung: efwer
 of! Sam swarade: them: ar: thet 15.
 edes upprittige wilja att smör
 ja mig till Romung: efwer er
 det: så: kommer: och: tager: till:
 stult: under: min: slugga; hwat
 och: ideo: så: gånge: ideo: ut: ifrån:
 tdnnehusken och: förtäre: eders:
 trdn: på: Lihonon. Och: nu: de 16.
 thet: upprittigt och: wedligt: gjordt
 af: eder: att: J: antaget: Abi
 melech: till: Romung; hafwen: J:
 bewisat: Jerob: Baal: och: hans
 hus: något: godt: eller: wedert
 mullet: bonom: hwad: han: för: er:
 det: utdrättat; så: han: min: för 17.
 der: gick: till: strida: för: eder;
 wdgade: sitt: lif: och: friade: eder
 ifrån: the: Midianiterna: wllda;
 hwaremot: J: nu: anfallt: min: 18.
 faders: hus; ihjäl: slaget: hans
 föder; sjätte: stycken: på: en: stn,
 och: Guds: willeken: både: Gud

- och fött Abimelech, hans tjäns
 Acquitas son, till Benung
 öfwer the män i Sichem, of-
 29. ter han är eder broder; haf-
 wen Jus, uti allt thetta, upp-
 rättigt och redligt handlat med
 Jerub Baal och hans hus, så
 warer glade öfwer Abimelech,
 och ware jernwoll han glad öf-
 30. wer eder. Swar och icke, så
 gånge eld ut ifrån Abimelech,
 och förtäre the män af Sichem,
 med them, som therpå horgen
 dro, och gånge likaledes eld ut
 ifrån thesa, och förtäre Abi-
 31. melech. Therpå drog Jotham sig
 undan, siggde bort till Ber, och
 blef ther boende, för att icke er-
 tappas af sin broder Abimelech.
 22. När nu Abimelech hade reg-
 23. rat öfwer Israel i try år, låt
 Gud örnighet uppkomma emellan
 honom och the män af Sichem,
 hwarigenom the blefwo honom o-
 24. trogna, på thet, att then öfverätt,
 som the skullio. Jerub Baals sö-
 ner hade lidet, och thesas blod,
 skulle komma öfwer Abimelech,
 thesas broder, som hade slaget
 them ihjäl, och öfwer the män af
 Sichem, som hade styrkt honom
 25. att dräpa sina bröder. The satte
 förfärd för honom på bergshögder-
 na, och råfwade på wägen alla
 them, som wille fara ther fört,
 hwilket Abimelech såg weta.
 26. Vid samma tid kom Gaal E-
 beds son med sina bröder in i
 Sichem, och förwärfwade sig stads-
 27. herrnas förtroende, så att the ginc

go ut, bergade sin wäghögar,
 pressade sit win, anslåtte sigder
 höghder, församlade sig i thesas
 gudars tempel, dte, drucko och
 talade illa om Abimelech. Gaal
 Ebeds son sade: Ho är Abime-
 lech, och hwad är Sichem, att
 wi skulle tjäna honom? Är han
 icke Jerub Baals son, och är
 icke Gebul hans öfwerdoman?
 Tjånner them, som härstamma
 af Semor, Sichems fader.
 Swarfdre skulle wi tjäna Abi-
 melech? O! att jag hade thet-
 ta folket under min wärd, jag
 skulle snart hufwa Abimelech
 utur wägen. Han ropade: För-
 särt tin trigsbår, Abimelech,
 och kom här ut.

När Gebul höfdingen i staden
 såg kunnstap om sådant Gaal Ebeds
 sons tal, blef han mycket wad,
 sände listeligen bud till Abimelech,
 och låt säga honom: Gaal E-
 beds son är med sina bröder
 inkommen i Sichem, och de
 wälja taga staden bort ifrån
 dig. Bryt färdhastigt upp
 nattetid, tu och ditt folk, och
 tu hafwer hos dig, och sätt dig
 i bakhall, ut på fältet. På
 morgonen war hittids tillstånd
 när solem uppgår och öfwan
 rumpla staden. Då icke Gaal
 med thet folk, som han bemant
 är, draga ut ur staden mot
 dig, och tu må då gåra mot
 honom, hwad tu finner bäst
 weta. Till slika här af dröf

melech upp nattelid, med allt folk, som han hade hos sig, och satte sig i bakhåll emot Sichem, i fyra hopar. Saal Ebeds son hade gått ut, och stod i stadsporten, just när Abimelech med sitt folk ryckte fram ur bakhållt. Saal såg thetta och sade till Sebul: Si, thet kommer folk ned ifrån bergshögderna. Men Sebul svarade: tu tager skuggan af bergen för människor. Saal sade åter igen: Si, thet kommer en hop ned ifrån backen i marken, och en annan hop på wägen wid spåmans Terebinthen. Då sade Sebul till honom: Swar är nu titt skryt? Tu frågade ju, So är Abimelech, att wi skulle tjäna honom? Är icke thetta thet folk, som tu så föraktade? Drag nu ut och strid emot them. Saal gick ock ut, anförande the män af Sichem, till strids emot Abimelech. Men Abimelech satte efter honom, så att han måste fly undan, och många föllo slagne ändå in till stadsporten. Abimelech wände om igen, och förblef i Aruma, medan Sebul dref Saal och hans bröder utur Sichem, hvilket om morgonen derpå blef af them, som gått ut i marken, berättadt för Abimelech. Han hade delat folket i tre hopar, och satt them i bakhåll ut på fältet. När han så märkte, att stadsboerne woro gångne utur staden, föll han them an, och nedergjor-

de them. Han sjelf, med then hopen, som åtföljde honom, anföll och insperrade stadsporten; the andre två hoparne angreps alla them, som woro ute på marken, och nedergjorde them. Sedan han hela dagen hade bestormat staden, fick han honom in. Allt folket, som thet inne fanns, lät han dräpa, förstörde staden i grund, och beströdde platsen med salt.

När the, som woro i Sichems torn, förnummo thetta, gingo the in i ett fäste, wid Gudens Beriths tempel. Abimelech, som strax fick weta, att the hade thet alle inneslutet sig, tog en yxa i sin hand gick upp på berget Zalmon, med allt thet folk, som han hade hos sig, och högg grenar af ett trä, hvilka han upptog och lade på sin axel, sågande tillika åt folket, som war med honom: Swad I sägen, att jag gjorde, thet görer ock I nu strax, såsom jag. Då höggo allesamman, hwar och en sitt knippe, fölgde Abimelech åt, och lade thet ned wid fästet, och tände thet med eld på fästet, så att alle the, som woro i Sichems torn, förgingos, in emot tusend, män och qwinnor.

Derifrån gick Abimelech till Thebez, belägrade och intog thet. Men midt i staden war et starkt torn. Thit flydde män och qwinnor, alle stadsens inwånare, söto igen om sig, och stego upp på taket af tornet. Abimelech angrep

torret; att han skulle besötms
 thet, och läm så adertill porten;
 att han ändå stända vidi thetpå
 53. I thet samma tuffade en qvinnas
 ett stycke af en qvarnsten på: Ma
 54. Himelech's hufvud; på att hufvuda
 54. Kålen krasades. Särk ropade han
 sin vapendragare; och sade till
 honom: Drag ut ditt sverd och
 dröp mig; på thet man ica
 må säga om mig: en qvinnal
 slog honom ihjäl. Vapendraga
 ren slakt honom så midt igenom;
 55. så att han blef dödd. Men när
 Israellitterne sågo, att Abihetech's
 var dödd; gick hvar och en hem
 till sin ort.
 56. Således lät: Gud thet onda
 som Abihetech gjorde emot sin fa
 der, så han ihjälslag: flutto sina
 57. bröder, och allt thet onda, som
 thet män af Elyem hade bedrif
 wet; återfalla på thetas hufvud;
 så att öfver them Tom Sothams
 Jerab Baals soss förbannelse.
 Cap. 10. Efter Abimelech upplösn The
 10. 1a, Duchs son; Doud soss
 af Isaschars stam, till att hjälpa
 2. Israel. Han bodde i Samit på
 Elyaimis berg; och var Douds
 öfver Israel krig och hugt sty
 3. Andarefsee han blef dödd och be
 grafven i Samit
 4. Efter Douds upplösn Jair en
 5. Öfverste; som var Douds öfverste
 6. Jafel i ta och hugt sty. Han
 hade tre hufvud; som thet dödd
 7. Douds hufvud; och thet dödd
 8. Douds hufvud; och thet dödd
 9. Douds hufvud; och thet dödd
 10. Douds hufvud; och thet dödd

11. Douds hufvud; och thet dödd
 12. Douds hufvud; och thet dödd
 13. Douds hufvud; och thet dödd
 14. Douds hufvud; och thet dödd
 15. Douds hufvud; och thet dödd
 16. Douds hufvud; och thet dödd
 17. Douds hufvud; och thet dödd
 18. Douds hufvud; och thet dödd
 19. Douds hufvud; och thet dödd
 20. Douds hufvud; och thet dödd
 21. Douds hufvud; och thet dödd
 22. Douds hufvud; och thet dödd
 23. Douds hufvud; och thet dödd
 24. Douds hufvud; och thet dödd
 25. Douds hufvud; och thet dödd
 26. Douds hufvud; och thet dödd
 27. Douds hufvud; och thet dödd
 28. Douds hufvud; och thet dödd
 29. Douds hufvud; och thet dödd
 30. Douds hufvud; och thet dödd
 31. Douds hufvud; och thet dödd
 32. Douds hufvud; och thet dödd
 33. Douds hufvud; och thet dödd
 34. Douds hufvud; och thet dödd
 35. Douds hufvud; och thet dödd
 36. Douds hufvud; och thet dödd
 37. Douds hufvud; och thet dödd
 38. Douds hufvud; och thet dödd
 39. Douds hufvud; och thet dödd
 40. Douds hufvud; och thet dödd
 41. Douds hufvud; och thet dödd
 42. Douds hufvud; och thet dödd
 43. Douds hufvud; och thet dödd
 44. Douds hufvud; och thet dödd
 45. Douds hufvud; och thet dödd
 46. Douds hufvud; och thet dödd
 47. Douds hufvud; och thet dödd
 48. Douds hufvud; och thet dödd
 49. Douds hufvud; och thet dödd
 50. Douds hufvud; och thet dödd
 51. Douds hufvud; och thet dödd
 52. Douds hufvud; och thet dödd
 53. Douds hufvud; och thet dödd
 54. Douds hufvud; och thet dödd
 55. Douds hufvud; och thet dödd
 56. Douds hufvud; och thet dödd
 57. Douds hufvud; och thet dödd
 58. Douds hufvud; och thet dödd
 59. Douds hufvud; och thet dödd
 60. Douds hufvud; och thet dödd
 61. Douds hufvud; och thet dödd
 62. Douds hufvud; och thet dödd
 63. Douds hufvud; och thet dödd
 64. Douds hufvud; och thet dödd
 65. Douds hufvud; och thet dödd
 66. Douds hufvud; och thet dödd
 67. Douds hufvud; och thet dödd
 68. Douds hufvud; och thet dödd
 69. Douds hufvud; och thet dödd
 70. Douds hufvud; och thet dödd
 71. Douds hufvud; och thet dödd
 72. Douds hufvud; och thet dödd
 73. Douds hufvud; och thet dödd
 74. Douds hufvud; och thet dödd
 75. Douds hufvud; och thet dödd
 76. Douds hufvud; och thet dödd
 77. Douds hufvud; och thet dödd
 78. Douds hufvud; och thet dödd
 79. Douds hufvud; och thet dödd
 80. Douds hufvud; och thet dödd
 81. Douds hufvud; och thet dödd
 82. Douds hufvud; och thet dödd
 83. Douds hufvud; och thet dödd
 84. Douds hufvud; och thet dödd
 85. Douds hufvud; och thet dödd
 86. Douds hufvud; och thet dödd
 87. Douds hufvud; och thet dödd
 88. Douds hufvud; och thet dödd
 89. Douds hufvud; och thet dödd
 90. Douds hufvud; och thet dödd
 91. Douds hufvud; och thet dödd
 92. Douds hufvud; och thet dödd
 93. Douds hufvud; och thet dödd
 94. Douds hufvud; och thet dödd
 95. Douds hufvud; och thet dödd
 96. Douds hufvud; och thet dödd
 97. Douds hufvud; och thet dödd
 98. Douds hufvud; och thet dödd
 99. Douds hufvud; och thet dödd
 100. Douds hufvud; och thet dödd

12. Då skände Jephthas bodskap till the Ammoniters Konung och lät säga honom: Swad hafwer tu att fordra af mig, efter tu med
13. trüg anfallet mitt land? The Ammoniters Konung swarade Jephthas bodskap: ndr Israels barn foro upp utur Egypten, togo the bort ifrån mig mitt land, allt ifrån Arnon in till Jabbot och Jordan; gif mig nu thet åter, i godo.
14. Jephthas skände å nyo bodskap till the Ammoniters Konung och
15. lät säga honom, så säger Jephthas: Israels barn hafwa aldrig taget bort något land, hwarken från the Moabiter eller the Ammoniter. Ty ndr the wore gångne utur Egypten, togo the wägen genom öken, in wid röda hafwet, och kommo så till Kades. Therefrån skände the bodskap till Konungen i Edom och begärde att så gå fram igenom hans land, men han tillstodde thet icke. The skände i samma ärende till Konungen öfwer Moab, men han wille thet icke heller. The quarblefwo förthenfull i Kades.
16. Gingo sedan åter in i öken, och togo en omväg förbi the Edomeers och Moabiters land, så att the kommo fram wid östra sidan af the Moabiters land, och lågrade sig på thenna sidan om Arnon och gingo icke in i thetas land, hwiltets gräns Arnon är.
17. Chemos skände bodskap till Sibeon the Amoriters Konung i Gesbon, och begärde af honom, att genom hans land så fara till then öst som them tillhörde. Men Sibeon tillde them icke genomfarten, utan församlade allt thet folk, lågrade sig i Jabbot, och anföll Israel med trüg. Då gaf HERRETT Israels Gud, Sibeon och allt hans folk uti Jafackiternas händer, så att the slogo them, och intogo hela thet landet, hwartitt the Amorer så bodde. Alla the Amorerers landsändar togo the i besittning, ifrån Arnon in till Jabbot, och ifrån östern, in till Jordan. Och nu skäl the tillwilla sig them, sedan HERRETT Israels Gud thet utdriswet the Amorerer, för thet folk Israel? Swarar du Chemos satt sig i besittning af något land, så må tu behålla thet; men allt thet land, hwiltets fordras inbyggare HERRETT wär Gud för thet utdriswet, böre wi behålla. Swarar du tu bättre rätt än Dabirs sön, the Moabiters Konung? Gjorde wdl Han Israels elitrans rätt stridig, eller wdl föll han them med trüg? Sedan dan Israel, nu i tryckande de bott i Gesbon och Amoriters lydande orter, i Kades och thet andra stället sedan, hwiltets

alla städer, som ligga wid Ar-
nons stränder; hvarsföre haf-
wen I icke, under så lång tid
7. återtaget thesa länder? Jag
hafwer mot dig icke brutet, och
tu gör mig orätt theri, att tu
anfaller mig med krig. **SER-
RETT**, then Sögte Domaren,
döme nu emellan Israels barn
och the Ammoniter.

28. Men Ammoniternas Konung
lät sig icke bewelas af thet, som
Jephtah genom sina bodskap till
29. honom anført. Då kom **HER-
KUNNS** ande öfwer Jephtah, så
att han igenom Gilead och Ma-
nasse for till Mizpa uti Gilead,
och drog therifrån ut emot Am-
30. moniterna. Han gjorde ett löfte
inför **HERKUNN**, och sade: om
tu gifwer the Ammoniter i
31. mina händer, så skall hwad,
som först utur min husdör
mig till mötes går, när jag
med frid återkommer ifrån
Ammoniterna, böra **SER-
RETT** till, och jag skall offra
32. thet till brännoffer. Therepå drog
Jephtah ut till strids emot the
Ammoniter, och **HERKEN** gaf
33. them uti hans händer, så att han
öfwerwann them ifrån Aroer in
till Minnith, tjugu städer, och in
till Abel Keramim, uti en ganska
stor slagting. The Ammoniter
kunde thet efter ingen ting företa-
ga emot Israels barn.

4. När nu Jephtah kom tillbaka
till sitt hus i Mizpa, gick hans

dotter ut att möta honom med
trummor och dansande. Hon war
enda barnet, och utom henne ha-
de han hwarken son eller dotter.
Så snart han så fick se henne, 35.
ref han sina kläder sönder, och
sade: Ah! min dotter, tu slår
mig alldeles ned och förwir-
rar mig. Jag hafwer öppnat
min mun inför **SERRETT**,
och kan icke återkalla thet. Men 36.
hon swarade: min fader, haf-
wer tu öppnat tin mun inför
SERRETT, så gör med mig,
hwad tu med tin mun lofwat,
emedan **SERRETT** gifwet
dig seger öfwer tina fiender,
the Ammoniter. Och sade ån 37.
ytterligare till sin fader: ett al-
lenast beder jag dig om; lem-
na mig twänne månader, att
gå ned wid bergen och begråta
min jungfrudom, i sällskap med
mina leksystrar. Thetta tillstodde 38.
han henne, och lät henne gå i
twänne månader, så att hon i säll-
skap med sina leksystrar wid ber-
gen begret sin jungfrudom. När 39.
twänne månader woro förbi, kom
hon till sin fader tillbaka, och han
gjorde med henne, så som han i
sitt löfte hade utlåtet sig. Hon
hade intet haft att skaffa med nå-
gon man.

Häraf uppkom en sedwänja i 40.
Israel, att Israels döttrar ärlig-
gen gingo och begreto Jephtahs
then Gileaditens dotter, fyra da-
gar, hwarje år.

12. **W**älsamman drögo fram af
 andra sidan, och sade till Jeph-
 tah: hwartid gör du att till-
 frias emot Ammoniterna, ut-
 än att kalla på oss, så att vi
 sätt på med dig, eller wile
 wi till och till hus uppdräma.

2. Jephthah svarade dem: jag och
 mitt folk hade en gånsta an-
 gelagen swistighet, att afgöra
 med Ammoniterna, jag ahitta-
 de edet om hjelp emot dem,
 men J gotswen mig ingen.

3. Wad jag så såg, att Jide wil-
 len hjälpa mig, satte jag mitt
 lif uti min hand, och gitt ut
 emot Ammoniterna.

4. **N**u får dem uti min hand
 det? Skulle jag nu thefore
 affälla mig med trig?

5. Jephthah drog förthen till en
 man i Gilead, anhöda, ut för
 spara sig emot Ephraim, och the
 man af Gilead nedflogo Ephrai-
 miterna, efter thet hade sögt
 i Gileaditer, åter flyktingar
 ifrån Ephraim, hwarken rätt-
 te Ephraimitter eller Manassi-
 ter.

6. Gileaditerna intogo och färo
 Jerslänerna wid Jordan ifrån Eph-
 raimiterna; så att när en flyttande
 Ephraimit wille fara öfwer, och
 han på tillfrågån nekade sig wara
 af Ephraims stam, budo the ho-
 nom säga: Sibboleth. Ende
 han så Sibboleth, och kunde thet
 riktigt uttala ordet; såg the ho-
 nom fast, och slogo honom ihjäl

12. **W**älsamman drögo fram af
 andra sidan, och sade till Jeph-
 tah: hwartid gör du att till-
 frias emot Ammoniterna, ut-
 än att kalla på oss, så att vi
 sätt på med dig, eller wile
 wi till och till hus uppdräma.

2. Jephthah svarade dem: jag och
 mitt folk hade en gånsta an-
 gelagen swistighet, att afgöra
 med Ammoniterna, jag ahitta-
 de edet om hjelp emot dem,
 men J gotswen mig ingen.

3. Wad jag så såg, att Jide wil-
 len hjälpa mig, satte jag mitt
 lif uti min hand, och gitt ut
 emot Ammoniterna.

4. **N**u får dem uti min hand
 det? Skulle jag nu thefore
 affälla mig med trig?

5. Jephthah drog förthen till en
 man i Gilead, anhöda, ut för
 spara sig emot Ephraim, och the
 man af Gilead nedflogo Ephrai-
 miterna, efter thet hade sögt
 i Gileaditer, åter flyktingar
 ifrån Ephraim, hwarken rätt-
 te Ephraimitter eller Manassi-
 ter.

6. Gileaditerna intogo och färo
 Jerslänerna wid Jordan ifrån Eph-
 raimiterna; så att när en flyttande
 Ephraimit wille fara öfwer, och
 han på tillfrågån nekade sig wara
 af Ephraims stam, budo the ho-
 nom säga: Sibboleth. Ende
 han så Sibboleth, och kunde thet
 riktigt uttala ordet; såg the ho-
 nom fast, och slogo honom ihjäl

2. **AD** then tiden war en man i Jorga, af Dans stam; bendmud Manoah, hwilkens hustru war ofrukttsam och hade icke haft några 3. barn. För henne uppenbarade sig **HERMANNS** Angel, och sade till henne: tu hafwer hittills waret ofrukttsam, och icke haft barn, men nu skall tu blifwa hafwan- 4. de och få en son. Wakta tig nu förthenstull, att tu icke dricker win eller andra starka drycker, eller åter något som orent 5. är. Ty tu warder hafwande och skall framsöda en son, på hwilkens hufwud ingen rakknif får komma, efter han isfrån moderlifwet skall wara en Guds Nazir, och begynna att sedlisa Israel isfrån the Philistees wälde.

6. Hustrun gick hem till sin man och sade till honom: en Guds man kom till mig, hwilken war till utseende såsom en **HERMANNS** Angel, gansta förfarlig. Jag frågade honom icke, hwarifrån han war, icke heller gaf han mig sitt namn 7. tillkänna. Men han sade till mig; tu skall warda hafwande och få en son; wakta tig förthenstull, att tu icke dricker win, eller andra starka drycker, eller åter något orent, eftersom han skall wara en Guds Nazir, isfrån moderlifwet in till sin dödsdag.

8. Då bad Manoah **HERMANNS** Angel och sade: O! **HERMANNS**, låt then

Guds mannen, som tu utsändt, åter komma till of, att han må underrätta of om thet, som wi böde göra med pilten, hwilken södas skall. Gud hörde 9. of och Manoahs bön. Guds Angel kom å nyo till qwinnan, då hon satt ute på marken, och hennes man Manoah icke war hos henne. Hon lopp strax till sin man, 10. berättade för honom, och sade: jag hafwer åter fått se then mannen, som här om dagen kom till mig. Manoah stod upp, 11. gick med sin hustru och träffade mannen. Manoah frågade honom: Åst tu then som nyligen talat med thenna qwinnan? Mannen svarade: jag är thensamme. Manoah frågade åter: endr 12. så ster, som tu hafwer sagt, huru skall man uppfostra pilten, och hwad bör han göra? **HERMANNS** Angel svarade 13. honom: för allt thet, som jag sagt åt qwinnan, skall hon wakta sig. Son skall icke njuta 14. något, som på wintred wäxer, intet win dricka, eller andra starka drycker, och icke åta något som orent är. Allt hwad jag henne anbefallt, måste hon i atttaga. Då sade Manoah till 15. **HERMANNS** Angel: låt of nu behålla tig här, att wi må tillaga åt dig ett lid af getterna. **HERMANNS** Angel swa- 16. rade Manoah: om tu än håller mig qwar, åter jag dock icke

- af tin mat; men will tu göra ett brännoffer inför **HER** **RAU**, så må tu frambrä thet. Manoah, som ännu icke wiste, att thet war **HER** **RAU** Angel, frågade honom än ytterli-
17. gare: hwad är titt namn, att wi måge kunna hedra tig, när så ster, som tu hafwer sagt?
18. **HER** **RAU** Angel swarade: hwarfdre frågar tu så efter mitt namn, som dock är ober-
19. gripligt. Då tog Manoah ett tid af getterna, jämte thes spisoffer, och lade fram på bergshäl-
20. len, inför **HER** **RAU**. Angelen förrättade på fördoldt sätt offret, medan Manoah och hans hustru sågo thepå. Och då lågen steg upp af altaret, åt himmelen, for och **HER** **RAU** Angel upp med lågen från altaret. Manoah och hans hustru, som sågo theta, föllu ned på sina ansigten till
21. jorden, och **HER** **RAU** Angel syntes icke mer för någonthera af them. Då förstod Manoah, att thet war **HER** **RAU** Angel,
22. och sade till sin hustru: wi måste nu strax dö, efter wi sett
23. Gud. Men hon swarade honom: hade **HER** **RAU** welat döda oss, så hade han icke af våra händer emottaget brännoffret och spisoffret, icke heller låtet oss se allt thetta, och förkunnat oss thet, som wi nu hafwe hört.
24. Dwinnan födde thefter en son, och kallade honom Simson.
- Han warte upp. **HER** **RAU** wälstignade honom, och **HER** **RAU** ande begynte att komma öfwer honom i Dans läger, emellan Borgia och Esthaol.
- S**imson gick ned till Timnath, och siet the se en of the Philisteers döttrar. Wid återkomsten berättade han för sin fader och sin moder, att han thet hade sett en of the Philisteers döttrar, och begärte att the wille gifwa henne åt honom till hustru. Hans fader och hans moder sade till honom: är då ingen bland dina bröders döttrar, eller i hela mitt folk, som tu kunde få till hustru, efter tu nu går till the oomstorna Philisteer, att ibland them gifta dig? Men Simson swarade sin fader: gif mig thenna, för hwilken jag nu fattat tycke. Hans fader och hans moder wiste icke, att thet war en **HER** **RAU** stickelse, emedan Simson sökte tillfälle emot the Philisteer, som på then tiden woro rådande öfwer Israell. The gingo likwäl med honom ned till Timnath, och när the hade kommet till wingårdarna wid staden, mötte honom ett ungt Leijon rytande. Då föll **HER** **RAU** ande öfwer honom, att han siet thet i stycker, såsom man rifwer ett tid sänder, fast än han hade ingen ting i handen. Dock sade han thetta, som han gjort hade

7. hvarken för sin fader eller mo-
 der, utan gick fram till Timoth,
 och begärde then jungfrun till hur
 fru, för hwilken han hade fat-
 8. tet tycke. Någon tid therefter,
 så han gick thit tillbaka, att hål-
 la bröllop, wäl han af wägen,
 att bese thet äddade Lejonet, och
 som thet en biskwärn med ho-
 9. ning. Thersf tog han i sin hand,
 gick och åt på wägen, och gaf
 samwål sin fader och moder, när
 han them rådade, så att oc the
 smakade honingen; dock sade han
 10. them icke, att han war togen ur
 thet äddade Lejonet. Simsons fa-
 der reste in till bruden, och Sim-
 son anställte thet bröllop, så som
 11. unge män plåga göra. The Pht-
 lister, när the sågo honom wara
 ankommen, gofwo honom trettio
 Stadbröder, att hålla honom säll-
 12. skap. Till thesa sade han: jag
 will framställa eder en gåta:
 om I upplösen henne inom the
 sju bröllopsdagarna, och hit-
 ten på hwad hon betyder, will
 jag gifwa eder trettio Stjortor,
 13. och trettio högtidskläder. Men
 kunnen I icke säga mig, hwad
 hon innebär, stolen I gifwa
 mig trettio Stjortor och trettio
 högtidskläder. The sade då till
 honom: sätt fram tin gåta, låt
 14. oss höra henne. Simson sade:
 af fräskaren utgick mat, och
 stina af then starka. I tre
 dagar kunde the icke hitta på ut-
 lösningen. När sjunde dagen
 kom, sade the till hans hustru:

15. öfwertala tin man, att han
 upplöser of gåtan; hwar och
 icke, stole wi uppbränna dig
 och tin faders hus i eld; haf-
 16. wen I budet of hit, för att
 göra of fattiga? Simsons hu-
 stru anföll honom så med tårar
 och sade: tu will mig säkerli-
 gen icke wäl, och hafwer ingen
 kärlek för mig. Tu hafwer
 framställt en gåta för mina
 landsmän, utan att säga mig
 hwad hon betyder. Han swar-
 17. rade: Swarken för min fader
 eller min moder, hafwer jag
 sagt thet; stulle jag så säga
 thet för dig? Men hon öfwerho-
 18. pade honom med tårar, the sju
 dagar på hwilka bröllopet firades,
 så att han på sjunde dagen måste
 säga henne uttydningen, efter hon
 icke förr släppte honom. Hon d-
 19. ter låt sina landsmän strax få
 weta thet, hwilke, innan solen på
 sjunde dagen gått ned, sade till
 20. Simson: Swad är stötare än ho-
 ningen, och hwad är starkare
 än Lejonet? Han swarade them:
 Haden I icke plögt med min
 kalf, så hadn I icke hittat på
 min gåta. Och HERMINO 19.
 ande föll öfwer honom, så att
 han gick ned till Asalon, slog tre-
 20. tio män af them, som thet fun-
 nos, klädde utaf them thetas klä-
 der, och gaf the utlofwade hög-
 tidskläderna åt them, som hittat
 på gåtan. Men i wrede häröf-
 20. wer, gick han bort till sin faders
 hus

hus igen, och hans hustru blef gifwen åt en af hans stallbröder, som waret honom till sällskap.

Cap. Någon tid therefter, i hwetand-
 15. den, årnade Simson åter besöka sin hustru, och tog med sig ett lid af getterna. Men när han wille gå in till henne i kamaren, tillstodde hennes fader thet
 2. icke, utan sade: jag mente, att tu fattat hat till henne; thet före gaf jag henne åt en af tina stallbröder. Är icke hennes yngre syster dageligare än hon, tag henne i stället för
 3. thet äldre? Då sade Simson till them: nu hafwer jag fullkomligt stål, att göra the Philisteer skada. Han gick så bort, lät fastaga trehundra Schakals, sammanband två och två med swansarna, och satte en sakla
 4. mellan båda swansarna; sånde sedan eld i saklorna och släppte ut them på the Philisteers sådesland, så att både skylar och ossuren såd, både wingårdar och oljoträ förbrändes. När nu the Philisteer frågade efter, hwilken thet war, som hade gjort thet, och man sade, att Simson, then Thimnitens måg, hade gjort thet, efter swärfadren toget hans hustru, och gifwet henne åt en hans stallbröder, församlade the sig, och uppbrände både henne och hennes
 5. fader i eld. Men Simson sade till them: Swärföre gjorden I på thet sättet? Jag will själv

hämna mig på eder, och sedan thet med upphöra. Han slog them och på ben och lär med mycken håftighet, gick sedan ned, och uppehöll sig på en högd af klippan Esham.

The Philisteer foro upp, lade sig i Juda och utspredde sig omkring Tehi. The af Juda stam frågade: Swärföre hafwen I draget upp emot oss? Härpå swarade the Philisteer: så att binda Simson, och att göra med honom så, som han gjort med oss. Då gingo tretusend män af Juda ned till högden af klippan Esham, och sade till honom: wetst tu icke, att the Philisteer dro rådande öfwer oss? Swärföre hafwer tu gjort oss thet?
 Han swarade: såsom the gjorde mig, hafwer jag och gjort them. Och när the af Juda terligare sade: wi drö nu bitkomne för att binda dig, och öfwerlämna dig i the Philisteers händer, sade Simson till them: Swärjer mig, att I icke wiljen döda mig. The swarade: thet wilje wi icke, utan allenast binda dig, och så öfwerlämna dig i thes händer; ingalunda skole wi döda dig. Thet på thet do the honom med två åre nya såg, och förde honom upp ifrån klippan. Men då han kom till Tehi, och the Philisteer med stort anströmte honom, föll HERMANDE ande öfwer honom, och sågen på hand

hans armar worde såsom blide, när the of eld itändas, så att handen
 15. of hans händer borsfälla. Han
 såc ther se en frist åsnatindboga,
 tog thesamma i handsk, och slog
 16. themed tusende män; hwarwid
 han såde: med en åsnatindboga
 hafwer jag i en hög nedlagt
 them; med en åsnatindboga
 hafwer jag slagit tusende män.
 17. Han kastade sedan åsnatindbogan
 bort ifrån sig, och kallade ther
 18. tumet: Ramath. Och. Theresfter
 blef han gånke tofsig, så att han
 ropade till HERODEN och sade:
 Tu hafwer igenom tin tjana-
 re gifwet ihenna stora segren,
 och nu måsta jag döck dö af
 löst och fallt i the somstornas
 19. händer. Då lät HERODEN en
 bågskrifwa mid dem öppnas, så
 att watta spräng therutur, och
 han sic dricka, hwarigenom han
 mederordica, och blef mid lif
 behållen. Thesfor heter och såla
 han Sethi än i dag, the i Mallans
 det fälla.
 20. Simson war Domare öfwer
 Israet i tjugu år, uti the Philis-
 teers tid.

Simson wox en tid till Gaja,
 sic ther se en stela, och
 gifwir till henne. Så snart the
 behöfver finga höra, att han war
 i paden intommen, satte the ut
 som hela natten öfwer skul-
 derne på honom i stadsporten;
 och så the sig stilla om nat-
 ten affigt, att om morgon

thet isäst blefwe, taga lifwet
 af honom. Men när Simson le-
 går till midnatten, steg han upp
 midt i natten, tog dörrarna af
 stadsporten, samt båda dörr-
 sterna och stottbomen, ryckte bort
 them, lade them på stla oxlar,
 och bar them öfwerst upp på ber-
 get, som är gent emot Hebron.

Theresfter sic han kärlet till en
 qwinna, som bodde i daken Goret
 och hette Delli. Till henne gån-
 21. go the Philisteers Garstar, och bö-
 do henne att locka Simson till att
 säga; hwarut hans stora styrka
 bestode, så att man sige weta,
 på hwad sätt han skulle kunna öf-
 werwinnas, bindas och twingas.
 The lofwade, att hwarthera gif-
 wa henne theresfor tusende och ett
 22. handrade silde öfwer. Delli
 såde förthensdull till Simson: Väre,
 lät mig döck få weta, hwarit
 tin stora styrka består, och
 hwarmed tu skulle kunna bin-
 23. das och twingas. Simson swa-
 rade: om man bände mig med
 sjuksista bastrep, som annu icke
 blifwet torra, så worde jag
 swag, och såsom en ahnart
 24. människa. Då lät the Philisteers
 Garstar till henne komma sin fri-
 sta bastrep, som annu icke blifwet
 torra, och hon bände honom ther-
 25. med, medan the öfbröt gånge,
 wore inne i kamaren. Nu ropade
 han: the Philisteer äro öfwer
 mig, Simson i meti hwar sic st-
 der ropat, såsom ut i löst af löst
 D 3

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

- springer utaf, när eld kommer therwid, och orsaken till hans styr.
10. Ja blef icke besvart. Hon sade förs thenskull till honom: si, tu hafwer gädat mig, och talat ofanning; nu måste tu dock säga mig, hwarmed tu skulle kunna
11. bindas. Hon swarade henne åter: om man bunde mig fast med nya tåg, som ännu icke på något sätt blifwet brukade, så worde jag swag, och såsom en
12. annan människa. Delila tog så sådana tåg, bandt honom therwid fast och ropade, medan the i försåt gömde, woro inne i kammaren: the Philistees dro öfwer dig, Simson! men han stot tågen utaf armarna, såsom the hade
13. waret en smäl, tråd. Hon sade förthenkull till honom: tu hafwer nu andra gånger gädat mig, och talat ofanning; jag måste dock få weta, hwarmed tu skulle kunna bindas. Huru swarade han: om man slåtade tillhops sju lockar på mitt hufwud och
14. fästade på ett ställe. Hon slog them så fast med spil, och ropade: the Philistees dro öfwer dig, Simson! Strax wagnade han upp utur sönnen, och ryckte ut spilen och slötan ifrån stället, the hon war fästad. Så sade hon till honom; huru kan du säga, att tu älskar mig, så titt hjerter. Ar så långt skildt ifrån mig? Tu hafwer nu tre gånger gädat mig, och icke welat säga, hwaruti tin stora styrka består.
- Styrketigen, så hwar och dag gade honom med sådant tal, somwade honom ingen ra, ble lodsen wid att lefwa, upptäck henne hwad hon hittills dock sade: ingen rättad hafwer gonssa kammet, wid mitt wud, emedan jag ware Guds Tjanz ifrån mod wet. Om härst Admitt wud warder ofastad, så min styrka ifrån mig, jag wet swag, och så somwilla dra människor. Delila, som wälte, att hon af allt hert lat med henne, såfände bud: ti Philistees Garstorn, och bad ån en gång komma, emedan hon hade nu för henne up helastit herta. The Komma och hade såmål the wälte af seet med sig. Och medan lat honom sifwa på sinas, såfände hon efter en, som wolat af honom the fin, hertorn hand hufwud. Strax begynt twinga honom, och hans styrka ifrån honom wäns. När ho så ropade: the Philistees dro wer dig, Simson! wagnad wäl upp utur sönnen, åna hert, såsom the flera gång och slåg igenom, och wist om HERREN hade wilet honom. The Philistees grev nam, stungo honom åsoner förde honom ned till Gaga, i honom med två koppar ladjor satte honom i fånghuset, att på en armarna

22. Småningstid beghnte häret på hans hufvud, sedan the ofrakadt
 23. var, att åter wäxa. Men the Philisteers Furstar församlade sig, att hålla en glädjedag, och för-
 råta ett stort offer åt theras gud Dagon, efter han, såsom the sa-
 de, hade gifwet theras fiende Sim-
 24. son i theras händer. Likaledes när folket så se Gimsen, präfode the theras Gud och sade: Wät Gud hafwer i wära händer gifwet vår fiende, som förstörde wårt land och slog så många af oss
 25. ihjäl. När och glädjen intaget allas sinnen, singo the lust att hafwa Gimsen fram, på thet the skulle få något att le åt. Man lät så hemta honom utur fångt hufet, att the skulle begäbba honom, och ställa honom emellan pelarena. Gimsen bad drängen, som ledde honom wid handen, att han skulle låta honom fatta uti och stöbja sig wid them af pelarna,
 26. på hwilka huset hwilade. Huset war fullt wid män och kvinnor; the Philisteers Furstar woro och alle ther; på toket stodo wid oss tretusende personer, män och kvinnor, som roade sig med att se på Gimsen. Då afvallade han
 27. sig och sade: GERRA, GERRA, tänkt uppå mig, och lyft mig, Gud, ännu thenna sängen, att jag för minna begge äroas skull, som jag bortmiste, till slut hämnas på the Philisteer. I thet samma fattade uti the twänne medlersta pe-

late, på hwilka huset hwilade, tryckte them, then ena med högra handen, och then andra med then vänstra, och under thet han sade: jag må sjelf dö med the Philisteer, böjde them så starkt, att huset fäll ned öfwer the Philisteers Furstar, och öfwer allt folket, som thet war, och att the, som han skjäl slog i sin dö, blefwo flene, än the, som han i sin lifstid hade nedergjort.
 Hans bröder och hela hans faders släkt foro med, hemtade hans lik, förde thet upp med sig, och begrafwo thet emellan Zorja och Esthaol, uti hans faders Noaahs graf, sedan han hade waret Domare öfwer Israel i ihugu år.

En man ifrån Ephraims berg, Cap. wid namn Micha, sade till sin moder: the tusende och hundra drade stilar silfwer, som blifwet mig ifrängtagne, och hwilka tu förbannat, så att jag thet jemwål bort, siannus igen hos mig; jag hafwer taget them ifrån dig. Hon svarade: Wäl signad. wære min son inför
 1. GERRA. Han gaf så sin moder igen thesa tusende och hundra drade stilar silfwer, men hon sade: the höra mig icke till, jag hafwer helgat them åt
 2. GERRA, för min son, att the af göra ett gutet beläte. Jag lämnar them nu åt dig. Han
 3. theremot gaf them sin moder tillbaka, som tog tuhundra af them,
 och

- och lämnade dem till en guldsmed, att theraf göra ett guld-
beläte, som sedan förblef i Micha
5. hus. Denne hade således hos sig
ett Gudahus, igjorde sig och en
lifmantel, och husgudar, och in-
wigde en af sina söner till Prest
6. åt sig. På then tiden war ingen
Konung i Israel, utan hwar och
en gjorde så, som honom tycktes
rätt wara.
7. En ung man, war på samma
tid af Bethlehem Juda, ibland
Juda slägt, en Levit, som så up-
8. pehöll sig ther. Denne gick bort
ifrån staden Bethlehem Juda, till
att wandra, hwart han kunde;
och när han kom på Ephraims
berg, till Micha hus, att vidare
9. fortsätta resan; frågade honom
Micha: Swarifrån kommer tu?
Och när han svarade: jag är en
Levit ifrån Bethlehem Juda,
och wandrar hwart jag kan,
10. sade Micha till honom: förblif
hos mig, tu skall warda min
fader och Prest. Jag will gif-
wa dig ärligen tio siklar silf-
wer, erforderliga kläder och fö-
da. Så gick Leviten med honom,
11. och fann sig någd, att förblifwa
hos en sådan man, hwilken och
sedan höll honom såsom en af si-
12. na söner. Micha inwigde thenna
Leviten till Prest hos sig, så att
han blef qwar i Micha hus. Mi-
cha sade och: nu wet jag, att
SERRA warder mig godt
görande, efter jag hafwer en
Levit till Prest.

På then tiden, så ingen Ko-
nung war i Israel, sökte sig
Daniters stam rymligare arfwed
att bo: utis ty the hade icke ännu
fått tillräckelig arfwedel, ibland
Israels stammar. The utfände
sin slägt, och ifrån the landda-
dar, som the redan iunehade, se-
stridsama män; af Zorog och Sa-
baol, att besöka och undersöka la-
det. These, som fått befallning
att gå bort och undersöka lande-
tornna på Ephraims berg, i
Micha hus, och blefwo ther i
wer watten. Som the nu wo-
thit inkomne, kände the igen thi
unga mannen på tungomålet, gi-
go till honom och frågade: h-
hafwer fört dig hit, och hwar
gör tu här, och hwar hafwer
tu här att sygla? Han berättade
de för them, hwad Micha hal-
gjort med honom, och huru ha
hade lagt honom, att wara Pre-
st åt sig. Så bads the honom, a-
fråga Gud, för att få weta, u-
then wäg, på hwilken the nu skal-
de wara, skulle warda lyckosam
Presten svarade them: gåt åsta-
med frid, then resa, hwilken
I nu företaget eder, är in-
SERRA.

The fem män fortsatte all-
sin resa, och kommo till Laish. I
funno thet folk, som ther bodde
säkert och obekymradt, efter
Zidoniers sed. Allt war stilla:
utan farhoga. Ingen gjorde

got. Infrång i landet, eller utvärt
 lode sig någon myndighet. Drien
 mat och långt borta ifrån the Sis
 hoier, och hade ingen gemenskap
 med andra folkslag. När the för
 thenkfull kommo tillbaka till sina brö
 der uti Zoroga och Eschool, och these
 frågade, hwad the hade att berätta,
 swarade the: upp, låtom oss dra
 9. ga thit. Vi hafwe besett lan
 det; thet är ganska godt. Skäl
 len. I wäl wilja dröja? Styr
 der eder att fara thit, och ta
 10. ga thet i besittning. Uår I
 L. kommen therin, wården I fins
 nande folket säkert och obewa
 radt. Landet är widsträckt.
 Gud hafwer gifwet thet i edra
 händer. Thet är ett land, hwar
 ut intet fattas af, allt, som
 jorden kan bära. Så foro af
 Dans slägte, ut ifrån Zoroga och
 Eschool, serhundraade män, wäl
 utrustade till strids. The drogo
 11. ga, och lågrade sig wid Kirioth
 i Jerim, uti Juda, hwilken ort
 12. ga, an i dag kallas Dans lä
 13. ga, och ligger bakom Kirioth Jea
 14. ga. Thesifrån foro the till Eph
 15. gaas berg, och kommo in emot
 Michas hus. The fem män, som
 16. ga, hade besett landet Lais, såde
 17. ga till sina bröder: weten I och,
 18. ga i thesa hus finnas lismän
 19. ga, husgudar och ett gutet be
 20. ga. Tänker sjelfwe efter,
 21. ga, I hören göra. The fu
 22. ga, thenkfull thit, gingo in till
 23. ga, mannen, Leviten, i Mi
 24. ga, och beläde på honom

25. ga, omhugen. The serhundraade beröpa, 16.
 wade män af Dans barn ställte
 sig utan för dören, och the fem, 17.
 som förut hade besett landet,
 gingo in i huset, togo beläet, lisa
 manteln och husgudarna, medan
 presten stod. Hys. the serhundraade
 beröpnade, wid dären. Uår nu 18.
 the förre, sedan the i Michas hus
 woro ingångne, togo bort beläet,
 lismanteln och husgudarna, Tade
 presten till them: Swad gören
 I? The swarade: tig stilla, ligg 19.
 banden på munnen, och följ oss
 ut, att tu må blifwars wår fader och
 wår prest. Är thet dig förmon
 20. ga, ligare, att wara prest i en enda
 mans hus, än i en hel stam,
 och slägt i Israet? Presten wårdt,
 21. ga, härmed utgd, tog lismanteln, hus
 gudarna och beläet, och gick in,
 i folkhopen. Theresfter fortsatte
 22. ga, the sin resa, sedan the förut af
 sändt barn, böskoop och troffen.
 Men när the hade kommet ett styck
 23. ga, ke på wägen ifrån Michas hus,
 begynte grannarne thesomkring stria
 och sätta efter Dans barn. Wid
 24. ga, thesas rop wände Dans barn sig
 om, och sade till Micha: Swad
 fattas dig, att tu så striar?
 Han swarade, mina gudar, som
 25. ga, jag låtet göra, hafwen I ta
 get ifrån mig, och presten, och
 faret eder wäg. Swad hafwer
 jag nu mera quat? Och an
 dock frågen I, hwad mig sate
 26. ga, tas. Men Dans barn sade till
 honom: lät oss intet widate hö
 27. ga,

26. rå minsta gny af sig, att icke the, som äro hastige till sinnes, komma öfver dig, och både tu och the, som dig tilhöra, sätta lifvet till. Så foro Dans barn sin väg, och Michas idånne om till sitt hem igen, efter han såg, att the äro honom öfvermågtige.

27. Men the togo hvard Michas gjort hade, tillika med hans prest, och stode med sig till Pais. The änså hvo ett folk, som icke war berätt på någon fientlighet, sogo thet med swerd, och brände upp staden i eld. Ingen enda stapp undan, emedan orten war långt från Sidon belägen, i endal wid Bet Rehob, och hade ingen gemenskap med något annat folkslag.

28. Sedan byggde the staden upp igen, och blefvo thet boende. The kallade honom Dan, efter thetas stamfader Dan, som war Israels son. Men tillförne hade han betat Pais. Här uppsatte Dans barn belätet, och Jonathan Gersoms son, Manasse sons, samt Jonathanans söner, woro prestes uti the Daniters stam, till thet folket blef

29. i fångenskap bortförde. Thet beläte, som Michas hade gjort, behödo Daniterna hos sig upprättat, så länge som Guds hus war i Silo.

30. I thet tiden, så ingen Roshung war i Israel, hände thet och, att en Leuit, som upprätt sig wid yttersta ändan af

Ephraims Berg, tog sig en qvinn till frilla, ifrån Betlehem i Juda. Och som hon blef honom i togen, gick hon ifrån honom, i sin faders hus i Betlehem i Juda, och förblef thet en tid af fem månader. Så gjorde händes mig sig redo, och fór efter hemme, och på wänligt sätt öfvertala henn att komma tillbaka, togande dräng med sig, och ett par åsno. Hon förde honom i sin faders hus och så hennies fader så se honom tog han honom emot med fägnhet. Swärfadren, Swillens dotter qvinnan war, nödgade honom, att han sig qwarblifwa tre dagar. The to och drucko, och tillbragte öfwen thet följande natten thet sådes. På siffrde dagen woro the bittida uppi att sbretaga resan; men qvinnans fader sade till sin måg: at dock ämn en beta bröd, till förfristning undet resan, sedan mågen fara. The satte sig och ned, och både tillsammans och drucko; i qvinnans fader åter sade till mannen: blif dock qwar, och gi mig ro. Mannen wille ändtligen resa, men swärfadren släppte honom icke, utan han måste bittida qwar jemwäl thet natten. På femte dagen, bittida om morgonten, wä han uppe, i takka att resa, si qvinnans fader åter igen bad honom wederwicka sig och dricka tills thet trede något på dagen. Sedan the så tillhoppa ätet, steg mannen upp, att resa bort, sitta mig på

sin frilla och drängen. Gudsfor
 den, hvarens dotter kvinnan
 var, sade väl: thet är redan
 eftermiddag, blifwer och här
 öfwer instundande natt; si da-
 gen strider allt fort; wänta
 öfwer natten och gif mig 20.
 I morgon, så vittida I wil-
 ka, mågen I resa till odert
 hem. Men mannen wille aldeles
 icke qwarblifwa öfwer natten, ur-
 tan stod upp, reste bort, han och
 hans frilla, på the sadels öfver-
 na, och hoga fram till Jebus,
 11. thet är Jerusalem. När the nu
 kommet hit, var dagen ganska
 långt liden, så att drängen sade
 till sin hustru: låtom oss fa-
 ra in i the Jebusers stad,
 och blifwa thet öfwer natten.
 12. Men hustrunden svarade honom:
 ingalunda skole wi taga natt
 ligger i en stad, som hör från-
 mande och icke Israels barn
 till. Låtom oss fara fram till
 13. Gibeon. Sade och ytterligare till
 drängen: god uppå, att wi må
 komma nägarståda till nat-
 ten, antingen i Gibeon, eller i
 14. Ramah. The foro så midare fort,
 och när the kommo in emot Gi-
 beon, the Beniamiter tillbragt,
 att solem var för them. The to-
 g till i Gibeon, att blifwa
 thet öfwer natten, men måste
 dräng på öfver gata, efter ingen
 hus, som wille taga them i hus
 till, att härbergera them. Andra-
 dagen kom en gammal man, ifrå
 thet arbete, of marken, om öfve-

15. Han var ifrå Ephraim
 berg, och bodde såsom främling i
 Gibeon, hvars iordnare woro Ben-
 jaminiter. När thene sig se then 17.
 resande mannen hålla stilla på ga-
 tan, frågade han honom: hwart
 dragar tu mig, och hwarifunda
 kommer tu? Then resande svar 18.
 sade: wi äre komne från Beth-
 lehem Juda, och äre oss till
 yttersta ändan af Ephraims
 berg, hwarest jag är född. Jag
 var förest till Bethlehem Ju-
 da, och tänkte nu fara till
 19. RATHS hus, men här finnas
 ingen, som will härbergera mig.
 Wi hafwe både strå och foder 19.
 åt våra åsnor, både bröd och
 win för mig, och tin tjäna-
 rinna, och för drängen, som
 är med tin tjänare, så att oss
 ingen ting brister. Så sade the 20.
 gamle mannen: war wälkommen,
 allt hvad tu kunde behöfwa,
 skall tu finna hos mig; men
 ingalunda får tu blifwa på ga-
 tan öfwer natten. Han förde 21.
 honom in i sitt hus, och gaf
 honom foder. The tvådde sin
 hästar, åto och drucko. Men så the 22.
 som bäst glädde sig, blif hufet
 omkringadt of lidenligt folk, som
 i staden bodde. These tillade med
 hästighet på porten, ropade till
 husegaren, then gamle mannen och
 sade: haf ut then mannen, som
 gått in i ditt hus, att wi må
 ge kanna honom. Så gick hus-
 egaren ut till them och sade: icke
 23.

24. sa, mine bedder, görer icke så illa, efter thesne mannen de dugangen i mitt hus; görer icke en sådan styggelse. Jag hafwer en dotter, som annu är jungfru, och thesne hafwer en frilla, then will jag låta komma ut till eder, görer med thesne hvad eder lystet, men tillfoget icke thesne mannen
 25. någon sådan styggelse. Dock emedan the icke wille höra honom, tog mannen sin frilla och hade henne ut till them. Med henne bedrefwo the utult, handterade henne skändeligen hela natten, intill morgonen, och släppte henne icke förr, än morgonrodnan upp
 26. gick. När hon så skulle gå till baka i daggningen, och hade kommit till parten af huset, thet hennes Herre war, föll hon ned och blef thes liggande, till Husans
 27. dag. Hennes Herre steg upp om morgonen, öppnade husporten, och tänkte fortsätta resan, st. så låg hans frilla nedfallen för parten, med händerna på bröstet. Han ropade till henne, stig upp, att ni må resa wår dag; men thet war intet svar. Så tog han och hade henne på skon, gaf sig på ryggen och far till sin hemort igen.
 29. Och när han war hemkommen, dagg han en träs delade henne, gjatte henne i döls stulen, och bringande thes öfwer hela Israels land. Hille the som thet så
 30. so, södt; thald. Sedan Israels barn gingo upp utur Egypten,

hafwer sådant alltså handt edler sedt waret, intill thesna dag. Betänker thetta, rådets wid och fatter beslut.

Så foto Israels barn ut, och församlade sig såsom en man, till Herseba, utur Dan intill Herseba, och ifrån lands det Gilead. Alle Israels samthet insällte sig, ifrån alla kanter, wid thesna Guds folks församling, fyratusend tusend män till fot, som swerd dragakunde. De Benjamiterne singo höra, att Israels barn foret upp till Herseba.

Israels barn wille först att berättas skulle, på hvad sätt misgerningen war begangen. Så steg Beniamin fram, then hjältigha Guds mans man, och sade: Jag kom till Gibeon i Benjamin, med min frilla, att blifwa thet, och wer natten. Samma natt öfwerfello mig dotterena i Gibeon, omringade huset, thet jag war, hotade att drapa mig och bedrefwo så mycken otukt med min frilla, att hon icke blef löd. Jag tog henne till styckade then böda tröppen och sände omkring öfwer hela Israels land; emedan the hade begatt en skändelig getning och en styggelse i Israel. St. the den I här, alla Israels barn, thes wald, hvad I öfwer den här till, mitt...

1. Då kom allt folket Sverens, såsom en man och sade: ingen af oss skall fara hem eller wi ta härfsträn till sitt hus, utan thetta är, hvad wi böre göra med Gibeä. Lätom oss, efter lottkastning draga upp 20. theremot; lätom oss uttaga tio män af hundrade, hundrade af tusende och tusende af tio tusende, i alla Israels stammar, att the besörja om spisning för folket, så att the må framkomma till Gibeä i Benjamin, och affstraffa all then styggelse, som blifwet i Israel bedrifwen.

2. Så församlade och förbundo sig alle i Israel, såsom en man, emot staden. Men förut affsende the hädre män till hela Benjamin stam, som skulle säga: Swad är thet för en missgärning, som blifwet hos eder bedrifwen? Lemner ut the illgärningsmän i Gibeä, att wi må ge sträpa them, och bortdrja the onda utur Israel. Men Benjaminerne wille icke samtycka till thet, som theros bröder, Israels barn, af them fordrode. Men församlade sig utur städerna, ut till Gibeä, att draga ut till krig emot Israels barn.

3. Benjaminerne utur städerna utvalde så beräknade till sex och tusend män, som swerd droge, förutan bergaren i Gibeä, som beräknades till sjuhundrade utvalda män. Ibland hela thetta

folket woto sjuhundrade utvalde stridsmän, wänsterhändte, som alle kunde med slungor drabba på ett här, så att the intet felade. 3. 17. Israels män, utom Benjamiterna, blefwo beräknade till fyrahundrade tusende, som swerd drogo, allsamman stridbare män.

Israels barn gingo upp till Guds hus, frågade Gud och sade, hwilken skall wara främst ibland oss uti striden emot Benjamiterna? HERREN swarade: Juda skall wara then främste. Då bröto Israels barn upp om morgonen och lågrade sig för Gibeä. Drogo sedan fram till strids emot Benjamiterna och uppstälte sig i slagordning wid Gibeä. Men Benjamiterna gjorde ett utfall utur Gibeä, och slogo af Israelliterna två och tjugu tusend män till marken. Icke thes tre bemannade sig Israeliterna, och stälte sig å nyo uti slagordning, på samma ställe, the hade fått dagen tillförlige, sedan the förut gått upp och grätet inför HERREN intill aftonen, och frågat HERREN: skole wi åter begynna striden emot Benjamiterna wära bröder? Swar på HERREN swarade: anfallet thet. Israeliterna angrepe förebensfull Benjamiterna afwen andra dagen. Men these gingo och på then dagen Israeliterna till mötes, utur Gibeä, och slogo af them till marken ännu aderton

- tusende män, som alle swerd drogo.
26. go. Då gingo alla Israels barn och hela folket upp till Guds hus, greto och förblefwo ther inför **HERREN**, fastade then dagen, intill aftonen, och offrade brännoffer och tackoffer inför **HERREN**.
27. **REN**. The frågade och **HERREN**; ty Guds förbunds art
28. war på then tiden ther, och Pinchas, Eleazars son, Arons sons, sågde så therwid. The frågade: Skole wi annu en gång draga ut till strids emot Benjamiterna wåra bröder, eller Skole wi thermed upphöra? Och **HERREN** swarade: anfaller them: i morgon skall jag gifwa them i edra händer.
29. Sedan Israeliterna förthenfull hade satt bakhåll omkring Gibeon, droggo the ut emot Benjamiterna, på tredje dagen, och ställte sig i slagordning wid Gibeon, såsom the
31. båda förra gångerna. Benjamiterna gingo och ut, them till mötes, och låto sig dragas ifrån staden, begynnande såsom the förra gångerna nedergå några af hären, wid påß trettio män, på twänne wågar, af hwilka then ena går till Bethel, och then andre till
32. Gibeon. Då tänkte Benjamiterna: the blifwa nu slagne af oss såsom tillförne. Men Israels barn droggo sig med slit undan, att bringa them ifrån staden, ut på wå-
33. garna. Therpå fattade hela Israels här stånd och uppställte sig wid Baal Thamar; så och bak-
- hålltet ryckte fram utur Gibeon, ther thet hittills legat. Fiolend män, utwalde utur hela Israel, antommo emot Gibeon. Staden blef hård, och Benjamiterna wiste icke, att olyckan nu träffade them. **HERREN** lät Benjamiterna blifwa slagne af Israeliterna, så att these nedergjorde Benjamin, på then dagen, och tjugu tusend och hundrade män som alle swerd drogo.
- Ty när Benjamiterna såg att någre af Israelitiska hären blifwet slagne, och när thenne ledade Benjamiterna såltet, ef han förlitade sig på bakhålltet, si war satt omkring Gibeon, skyndde sig bakhålltet att öfwerfalla staden, drog fram och nedergjorde med swerd alla, som theri war. Emellan bakhålltet och Israelitiska hären war jemwål öfwerenskommet, att hären skulle anfålla, snart en tiot del af staden utstege. Medan förthenfull Israelitiska hären gaf wika i striden och Benjamiterna i hörsan nedgoggo wid påß trettio män, gdrar sig theraf hopp, att Israeliterna skulle nu, såsom i förra drabbarna, blifwa alldeles affslagne, gnynte röken af staden uppstiga högre och högre, så att Benjamiterna sågo bak om sig röken af staden stiga upp åt himmel. Då wände sig Israelitiska hären om, och then Benjamitiska förkræct, efter han såg att

lyskan uti träffade honom. Han tog till flykten för then Israelitiska, på wägen åt öfwen; men the flyktande eftersattes utan uppehåll och blefwo jemwål af them, som ankommo från städerna, midt under flykten, nedergjorde. Israeliterna omringade them, förföljde them och hunno på them utan swärighet, ända till theß man kom för Sibeon, på östra sidan, så att aderton tusend män, alle stridbare, rå föllo af Benjamin. The öfrige wände sig på flykten åt öfwen, till bergsklippan Rimmon, dock blefwo öfwen ibland hem, fem tusend män på wägar, så nedslagne. Och när Israeliterna satte efter in till Sibeon, omkommo ännu ytterligare två tusend. Således woro alle, som på den dagen föllo af Benjamiterna, fem och tjugu tusend män, som swerd drogo, och hade i strid varit erfarne. Allenast sexhundra män uppdankommo genom flykten åt öfwen, till bergsklippan Rimmon, och förblefwo ther i fyra månader. Israeliterna gingo sedan tillbaka och slogo med swerd, Benjamins land, städer, människor, boskap och allt hwad theri fanns, samt uppbrände i eld alla thet befinnliga städer.

När Israeliterna hade med sig förbundet sig i Mizpa, att de skulle gifwa sin dotter åt Benjamit till hustru. Folket gick nu till Guds hus, och

förblef ther intill aftonen, införde HERMAN. The upphåfde sin röst, greto jämmerligen och sade: Ach? HERRE, Israels Gud, hwarsöre är thet stedt i Israel, att en hel Israels stam nu måste saknas? Följande morgon woro the bittida uppe, byggde ther ett altare, och offrade brännoffer och tackoffer.

Therpå frågade Israels barn efter, om någon wore i alla Israels barns stammar, som icke kommet upp till then införde HERMAN steddä församlingen. Ty the hade med offentlig ed förbundet sig, att then, som icke komme upp, införde HERMAN, skulle straffas till lifwet. Israels barn ömlade sig öfwer thetas broder Benjamin och sade: en hel stam i Israel är nu nederlagd. Swad stole wi göra med them, som öfrige dro, att the må få hustrur? Ty wi hafwe swuret wid HERMAN, att icke gifwa them hustrur af våra döttrar. När the förthenfull frågade efter, om någon wore uti Israels stammar, som icke kommet upp införde HERMAN till Mizpa, befanns thet, att ingen ifrån Zabes i Gilead, insunnet sig i lågret och wid församlingen. Folket münstrades, och ther fanns ingen wara tillstådes af them, som bodde i Zabes i Gilead.

Så affände ther warande mer nio nigheten tolf tusend män af bästa krigs

- krigsfolket och befalle the, att med swerd ihjälslå invånarna i Zabes uti Siload, tillika med hustrur och barn, dock så, att allt manskön, men the allenast af qwinnskönet, som hade legat när någon man, skulle dödas. The, som blifwet affände, funno ibland invånarna i Zabes uti Siload, fyrahundrade af qwinnskönet, som woro jungfrur och icke hade legat när någon man, hwilka the förde med sig till lägret i Silo, uti Canaans land.
13. Hela menigheten sände sedan bort till Benjamiterna, som lågo i bergsklippan Rimmon, och lät tillbjuda them frid. The kommo och tillbaka, och Israelliterne gifwo them till hustrur the jungfrur, som blifwet wid lif behållna uti Zabes i Siload. Men thesas antal war icke tillräckligt. Folket dömlade sig öfwer Benjamin, att HERREN hade så minskat en
16. af Israels stammar, och the äldste i menigheten sade: hwad wilje wi göra, att the, som öfwer dro, måga och få hustrur, sedan allt qwinnskönet i Benjamin blifwet ihjälslaget. The Benjamiter, som dro igenblefne, måste ju behålla thesas arfslott, och en hel stam i Israel

bör icke gå ut. Icke kunne wi gifwa them hustrur af våra döttrar, ty Israels barn hafwa med ed stadgat, att then skall wara förbannad, som gifwe sin dotter till hustru åt någon Benjamit.

The erinrade sig dock, att en HERRENs högstid ärligen plågade sira uti Silo, på wera sidan em Guds hus, på östra sidan af landsvägen, som går från från Guds hus till Sichem och på thes sidan om Bebona. The gifwo så Benjamiterna thet rådet, att göra sig i wärdarna, och när the sågo Silo döttrar gå ut till dans, stönda sig fram, och af them taga, hwar och en, hustru åt sig, samt med henne bortfara till Benjamins land. The sade jemwäl: om thesas sader eller bröder komma och bos sig anföra klagonät, wilje wi säga till them: warer them bendagne för wad skull; ty wi hafwe icke i kriget taget någon qwinna till hustru åt någon af oss, icke heller hafwen J gifwet edra döttrar åt them, så att J iberigenom kunnat blifwa brottslöge. Benjamiterna gjorde öfverhensfull tilltog sig, så många the woro, hustrur af the till dans utgångna Silo döttrar, förde them bort med sig och gingo tillbaka till thesas arfwejord, byggde upp städer na och bleswo i them boende. Israels barn gingo och så thesfrån, hwar och en till sin stam och slägt. Hwar och en gick thesfrån till sin arfwejord.

På then tiden war ingen konung i Israel, utan hwar och en gjorde så, som honom tycktes rätt wara.

JOB S BOK.

1. **E**n man war uti thet landet Uz, wid namn Job, en from och rättssinnig man, som fruktade Gud och flydde thet onda. Han hade sju söner och 3. tre döttrar, och ägde sju tusend får, tre tusend Cameler, femhundra par oxar, femhundra åsninnor och ganska widsträckt jordbruk, så att han war rikare än alle andre, som bodde i Ostertanden. Hans söner plågade hålla gästabud i thetas hus, hwar och en på sin söndelagdag, hwartill the de budo thetas tre syster, att de skole och dricka med sig. Men när gästabudsdagarna gått förbi, sände Job till them, och befälte them att bereda sig, så han dagen thetas på bittida om morgonen offrade så många brännoffer, som hans söner woto till antalet. Ty han tänkte: worde hända, att mine söner förspadat sig och öfswergifwet Gud i thetas hjertan. Så gjorde Job besändigt.

2. När nu Guds söner en dag singo tillsammans och ställte sig inför HERREN, gick och Satan fram ibland them. HERREN sade till honom: Swarifrån kommer du? Satan svarade HERREN och sade: jag hafwer lu-

pet omkring på jorden, och farret henne igenom. HERREN 8. frågade honom åter: Hafwer tu icke gifwet att på min tjänare Job? Hans lite är icke på jorden, from och rättssinnig, gudfruktig och skild ifrån thet onda. Satan svarade HERREN 9. och sade: mån wäl Job fruktat Gud utan att thesöre wara belönt? Hafwer tu icke med 10. titt beskydd på alla sidor omgifwet honom och hans hus, och allt hwad honom tillhörer? Hafwer tu icke wälsignat hans händers arbete, så att hans hjordar spridt sig ut i landet? Men wäl an, råck ut tin hand 11. och kom wid något af thet, som honom tillhörer, jag är wiss thespå, att han skall inför tina ögon öfswergifwa sig. HERREN sade till Satan: 12. si, allt hwad honom tillhörer, lemnar jag i ditt wäld; allenast honom sjelf skall tu icke röra med tin hand. Så gick Satan bort ifrån HERRENS ansigte.

När nu Jobs söner och döt- 13. trar en dag äto och drucko win, i thetas äldsta broders hus, kom 14. ett bod till Job och sade: man 15. plög

- plögde med oxarna, och åsnin-
norna gingo icke långt theris-
15. från i bet; så föllo the Sa-
beer them an, togo them bort,
och ihjälslögo drängarna med
sward, så att ingen mer än
jag allena slapp undan, att be-
16. rätta dig thet. Medan thenne
ännu talade, kom en annan och
sade: Guds eld föll ned ifrån
Simmelen, fattade uti fären
samt drängarna, och förtärde
them, så att ingen mer, än jag
allena, slapp undan att berät-
17. ta dig thet. Medan thenne ännu
talade, kom then tredje och sade:
the Chaldeer fördelte sig i tre
hopar, angrepo Camelerna, to-
go them bort och ihjälslögo
drängarna med sward, så att
ingen mer än jag allena slapp
undan, att berätta dig thet.
18. Medan thenne ännu talade, kom
åter en, som sade: tine söner
och döttrar äto och drucko win
i theas äldsta broders hus.
19. Och si, ett häftigt wädder upp-
kom ifrån östern och nedflog
fyra hörnen af huset, så att
thet föll öfwer the unga per-
sonerna, och the blefwo dödade.
Ingen mer än jag allena slapp
undan att berätta dig thet.
20. Så stod Job upp, ref sönder
sina kläder, skar håret af sitt huf-
wud, kastade sig ned på jorden,
21. tillbad och sade: naken är jag
kommen ut min moders lif,
naken skall jag och fara hädan.
HERRETT gaf och HER-

RETT tog: ware HERRETT
nama wälsignadt. I allt thet
ta syndade Job intet, och talo
intet därtill emot Gud.

Nter gingo Guds söner en de
tillsamman och ställte sig in
för HERRETT. Satan gick
så fram ibland them, att i
wål ställa sig inför HERRETT
HERRETT frågade honom
Swarifrån kommer tu? S
swarade HERRETT och sade: j
hafwer lupet omkring på jo-
den och faret henne igenom.
HERRETT frågade honom äte
hafwer tu icke gifwet att i
min tjänare Job? Sans like
icke på jorden, from och rättfi-
nig, gudfruktig och stild ifrån
thet onda. Ännu håller be-
sig beständigt wid sin from-
het, fast än tu retade mig, a
läta honom oförstyldt förlora
all sin egendom. Satan swarade
HERRETT och sade: hud fö
hud, och allt thet en man haf-
wer, gifwer han ut för sin
lif. Men wäl an, rådt ut till
hand, och kom wid hans be-
och lött; jag är wis therpå
att han skall inför tina ögon
öfwergifwa dig. HERRETT
sade till Satan: si, jag lemna
honom i ditt wäld, men wäl
ta dig, att tu icke skadar be-
nom till lifwet.

Så gick Satan bort ifrån
HERRETTIS ansigte och sk
J

Job med onda bödder, ifrån hans
8. fotblad, upp till hans hjässa. Job
tog stycken af sönderlaget lerd-
til, att themed stropa sig, me-
9. dan han sjelf satt i aska. Hans
hustru sade så till honom: Säller
tu mig Annu wid tin fromhet?
wänta ej mer någon hjälp af
10. Gud, utan dd. Men han swa-
rode henne: så talat såsom en
af the dåraktiga talar. Skulle
wi af Gud gerna emottaga
thet som godt är, och icke li-
talades emottaga thet onda?
I allt thetta talade icke Job nå-
got, som syndigt war.

11. När så the tre hans wänner
Eliphaz af Thema, Bildad af
Suah och Zophar af Naema sin-
go höra allt thet elände, som ha-
de kommet öfwer honom, foro the
hwar och en ifrån sin hemort, att
på en och samma tid besöka ho-
nom, för att betyga sitt medli-
12. dande och trösta honom. Men så
the långt ifrån sågo honom, och
icke mer kände honom igen, be-
gynnte the öfwerlyudt gråta. The
reswo sönder sina kläder, kasta-
de stoft på sina hufswud, upp åt
13. himmelen, och såto med honom
på jorden i sju dagar och sju nåt-
ter, utan att tala något ord till
honom; ty the sågo att hans jäm-
mer war gansta stor.

Efterter upplåt Job sin mun
och förbannade sin födelse-
2. dag. Han utbrast och sade:

Äh att then dagen alldrig waret 3.
till, på hwilken jag född blef!

Eller then natten, som sade: en
man är afkad.

Äh! att then dagen blifwet i 4.
del mörker,

Att Gud ofwan ifrån icke wår-
dat sig om honom,

Dch att intet ljus på honom
fått upprinna!

Dch att mörker och fasslig flug 5.
ga behållet honom,

Att thet tjockaste moln taget
honom till boning åt sig,

Dch att thet på honom följans-
de elände afsträckt honom i

från att komma! 6.
Äh! att fördärwet vaxt thet

natten bort,
Att han icke fått rum ibland

årets dagar,
Dch icke inkommet i månader-

nas antal! 7.
Äh! att then samma natten

waret ofruktfam,
Dch ingen glädje så förspotts!

Äh! att the, som dagar förban- 8.
na, hade bordtwändt thenna,

The som äro thertill redo, en dag
som uppväckt Crokodilen!

Dch att hans grynings Rjer- 9.
nor blifwet förmerklade,

Att han fåfängt wäntat på ljus,
Dch alldrig fått se morgonrod-

nans ögnahwarf!

Efter han icke igenlyckte min 10.
moders lif,

Dch undångömdet eländet ifrån
mina ögon.

¶ 2 Swar

11. Svarföre förgicks jag icke
strax i moderlifvet,
Eller dog, så snart jag theru-
tur framkommet?
12. Svarföre woro knån tillreds,
att emottaga mig,
Och spenar, att jag di skulle?
13. Ty så låge jag nu och hade
hvilla,
Jag finge så sofwa, och wore
sill ro kommen.
14. Säsom Konungar och Regenter
på jorden,
Sedan the af öde plåster byggt
sig grafwårdar;
15. Eller säsom Furstar, hwilke
guld egt,
Och uppfyllt sina grifter med
silfwer.
16. Eller ock hade jag så icke waret
till, säsom ett otidigt foster,
Säsom the barn, hwilka aldrig
fått se ljuset.
17. Ther återwända the förfölgde
att báfwa,
Och the, som arbetat sig tröt-
ta, njuta ro.
18. The, som fångne waret, glädja
sig the af gemensam stillhet,
The höra icke mer trugarens röst.
19. Ther är then ringe och then måg-
tige hwarannan jämlik.
Trålen är the ifrån sin Herras
fri.
20. Svarföre gifwer han ljus åt
then eländiga,
Och lif åt the i själen bedröf-
wade?
21. The ther längta efter döden,
som dock ej infinner sig.
- Och uppgröfwad hon
än fördolba
The ther förödade sig
Och skulle glädja sig
funno
Svarföre hafwer h
then mannen lif
wäg fög
Och hwilken Gud al
med törnen om
Min suckan är mi
Och mitt jämrande är
Hwad jag måst fru
mer öfn
Och thet jag rådes f
Jag hafwer ingen
stillhet, inger
Försträckelse anfaller
- S**å svarade Eliphas
och sade:
Skulle man wäl förfi
la med dig? Tu l
Men ho kan hålla ord
Si, tu hafwer un
Och styrkt afmattade
Titt tal hafwer uppres
Och swigtande knån
gjort
Du så thet kommer på
försmå
Så thet drabbar dig,
Är så tja gudsfruktan,
Titt hopp och tina wäg
het, et

1. Vad öfter, är väl någon enda oskyldig förgången?
 Hafwa the rättfärdige. Någor-
 städes blifwet utrotade?
 2. Så som jag dock sett them,
 hwilke plögt säfånglighet
 Och utfäkt elände. The hafwa
 det förbat thet.
 3. Genom en blåst af Gud äro
 the förgångne,
 Och af hans wredes anda för-
 tärde.
 4. Dejonets tyllande och skr Haf-
 wer tyllnat,
 Och the unga Dejonens tänder
 äro söderbrutna.
 5. The starka Dejonet är förgån-
 get i brist af rof
 Och Dejonmannens ungar äro för-
 slingrade.
 Mig är semväl i hemlighet
 något upprekardt,
 Och mitt öra fattade ett hastigt
 ljud theraf.
 Under thet jag war betagen af
 Fyner, som nattetid företes.
 2. Än somn plågar falla på
 människor.
 3. Strutan och båswan kom på
 mig,
 Och alla mina ben darrade.
 4. En ande gick fram om mig;
 Sären på min kropp reste sig.
 5. Ther stod en för mig, hwilkens
 skapnad jag icke kände,
 Under sagta susande hörde jag
 en röst:
 6. Hur skulle en människa wa-
 ra rättfärdig inför
 Gud,

Eller en man wata ren in-
 för sin Skapare?
 7. Si, han förtror sig icke till 18.
 sina tjänare,
 Och hos sina änglar märker
 han felaktighet.
 8. Suru myrket mer hos them, 19.
 som bo i hus af ler,
 Grundade på stoft, hwilka
 så som af mal förtäras;
 9. Swilka ifrån morgonen till 20.
 aftnien falla förder,
 Och utan att någon märker
 thet, platt förgås.
 10. Blifwer icke thetas tält för 21.
 them uppryckt?
 The dö bort oförwarandes.

1. Ropa tu nu! Finns väl nå- Cap.
 gan som svotar dig? 5.
 2. Och till hwilken bland the he-
 liga will tu wända dig?
 3. Thet är blott dären, som drä-
 pes af sin wrede,
 Och then owise, som dödas af
 sin afund.
 4. Jag såg en däre, som war 3.
 väl rotad,
 Och jag förbannade strax hans
 boning.
 5. Hans barn skola från säuhet 4.
 vara långt borta,
 Man skall förtrofa them i por-
 ten, utan att någon är,
 som hjälper.
 6. Then hungrige skall förtära 5.
 hans stödd,
 Som midt ur törnen blifwet,
 borttryckt,
 7. Och

- Då fördärfvet skall uppsvälja
theras egodelar.
6. Dlyktan alstras icke ut jorden,
Då eländet väger icke upp ur
marken;
7. Utan människan warder född
till elände,
Såsom roffoglarné till att högt
uppryga.
8. Men jag vill begära swar
af Gud
Då till Gud wända mitt tal,
9. Som gör mäktig ting, the ther
icke kunna utransakas,
Då under, som icke kunna rä-
nas.
10. Som gifwer regn på jorden,
Då låter watten komma i öf-
nen.
11. Att uphöja the nedriga
Då i sällhet uppsätta the för-
tryckta.
12. Som gör the lifligas anslag till
intet,
Så att theas händer icke för-
må någon ting uträtta.
13. Som fångar the wisa i theas
konstgrip,
Då låter the illfluga i theas
råd öfwerilas.
14. Så att the om dagen slöta sig
i mörkret,
Då famla om middagen, så-
som thet natt wore.
15. Men han frålsar från swerdet,
som i theas mun är,
Då utur then wäldigas hand,
then fattiga.
16. Så att then förtryckte eger för-
hoppning,
Då dräffsfärdigheten.
la sin
Si, salig är then
hvilken Gud be-
Thersbre förakta icke
mäktigee
Ty Han sargar och
Han slår och Hans h
Ur sex bedröfwelser i
Då, om the än för
intet ondt komma
I hungerönda frästa
fri
Då i frig från swe-
Dårt baktalande tun
Skall tu wara
Då icke behöfwa
förderfvet, när t
Att fördelse och h
Då icke rådas för
Du skall wara i fö-
stenarna i
Då wilda djuren
feid
Du skall finna, att
Då besörja om tin-
tan att w
Du skall förutse, a
blifwe
Då tine efterkom
som gräs i
I högsta älderdoin
grafs

Esom sådesflytan i rättan tid
inhämtas.

Si, thetta hafwe wi utdrömt,
och i sanring de thet sä.
Her tu thetill, och räta sig
therefter?

Job svarade och sade:

O! att min hämmar kunde rit-
tigt wägas,

Och mina pågor läggas i en
wigtstäl!

He Kulle så bestännas tyngre
än sanden i hafwet;

Thersöre äro mina wed så haf-
tiga.

By then Allmägtiges pilor haf-
wa fastnat uti mig,

hollas gift utspredt min anda;
Guds förestäcker hafwa upp-

ställt sig emot mig.

Ropar wildäfsnen, när han
hafwer gräs,

Eller rämor oxen, när han haf-
wet sitt foder?

Kan thet ätas, som osmakligt,
som ofaltadt är?

Eller sinnd wäl något fördrift
i drömars fåfånglighet?

Jag styre att röra thet wäl,
The spis, som J mig förefatt,
är skinkaadt.

O! att min bödn bleswe hörd,
Och Gud gufwe mig, thet jag
långtar efter!

Att Gud wille sönderlä mig,
Att Hans hand dödade och
gjorde anda på mig;

Si hade jag dock något att
trösta mig wid,

Jag skulle glädja mig öfwer
mitt lidande, och att han
icke stonade;

By jag hafwer icke förnekat then
Heliges ord.

Swad är min kraft, att jag 11.
Kulle kunna längre hoppas?

Och hwad ändastoft förestår mig,
att jag skulle wära tolig?

He så min styrka sådan, som 12.
senars?

He min kropp af koppar?
Om jag själv öfverdes icke kan 13.
hjälpa mig,

Stall wäl tröst thesöre drif-
was ifrån mig?

Then som ledsnar wid smäkt 14.
för sin wän,

Han öfvergifwer then All-
mägtiges fruktan.

Wine beöder hafwa blifwet mig 15.
otrogne, såsom en ström,

Såsom wattungbäckar hafwa the
fluket undan.

Såsom bäckar, hwitka frusa af 16.
smältna isen,

Och i hwitka snö med häftig-
het sig nedstötter;

Men som en tid thesöre afsty- 17.
na och uttorkas,

Och när thet bett blifwet, för-
swinna från thetas ställen.

Kesande fara gerna i krol, för 18.
att kalama till them,

Eska watten i bänen, men förgås.
Kesande från Thema söka no- 19.
ga efter them;

Kesande från Saba söta sin
lit på them;

Alle

20. Elke blifwa h apne f r sin w n-
tans skull,
The komma fram; men finna
sig bedragne.
21. Så åren och I nu till in-
gen hjälp.
Så snart I sen elände, blif-
wen I f rf r de.
22. Hafwer jag och sagt: gifwer
mig något,
Eller skänker mig något af e-
der f rmd genhet?
23. Eller, fr lsjer mig ifrån ow n-
nen,
Och f per mig fri ur w lds-
werkarens hand.
24. Underwiser mig, jag will tåga.
Swari hafwer jag felat? gif-
wer mig thet tillkänna.
25. Huru kraftigt  r icke r ttf f-
fens tal!
Men hwad f rb ttren I genom
edert bestraffande;
26. T nken I endast k andra ord?
Och, som en förtwiflad uttalat
till sin lättning.
27. Ja, I kasten lott om then fa-
derl sa,
Och gr fwen grep för eder w n.
28. W rer dock willige, att no-
gare betrakta mig.
I eder närwaro skall jag wist
icke tala ofanning.
29.  tertager hwad I sagt. L t
thetta icke synas eder obil-
ligt.
Jag skall och taga tillbaka.
Theri skall min ofkuld wi-
sa sig.
30.  r någon orätt på min tunga?
- Skall min mun icke
stilla hwad gal
- Måste icke män
se i strid på
Och äro icke hennes
som en de
Såsom en tr ls, hu-
tar efter.
Och som en dagakar
wäntar på sin art
Icke annorlunda hafi
m st  rftwa  ngst
- Och j mmerfulla n 
blifwit mig t
När jag lagt mig,
när m n jag stola
 ftonen blifwer allt
Och jag m ttas af
 nda till m
Min kropp  r  fwei-
mast och utbrutar
Min hud helas, och
ter s nder i
Mine dagar hafwa
början skynd
Och måste, i brist
hopp
Tänk dock therpå,
 r såsom et
I ett  gnablic  tern
att n t
Thens  ga, som må
blifwer mig sel
- Medan tina ögon  nn
mig,  r jag icke
Wolnet stingras och

- Så stiger och then, som till the
döda nedgått, icke upp igen.
2. Han kommer icke till sitt hus
tillbaka,
Och hans rum kännes icke me-
ra wid honom.
11. Därföre vill och jag icke höl-
la min mun till,
Jag vill tala i mitt hjertas
ängest.
Och klaga i min själs bedröf-
velse.
12. Är jag ett haf, eller ett wildd
hafsdjur,
Att tu behöfde sätta wakt och
stängsel om mig?
3. När jag tänker, min sång tor-
de dock trösta mig,
Och mitt lägre lifa någon del
af min jämmer;
Försträcker tu mig med drömmar,
Och förfärrar mig med inbillade
syner.
Jag wäldre heldre, att min an-
debrägt förqwasades,
Heldre döden, än thenna min
utmagrade kropp.
Doch thetta ogillar jag. Icke
lefwer jag till ewig tid.
Håll upp af mig. Mine da-
gar äro en flyktig pust.
Swad är människan, att tu så
mycket aktar henne,
Och på henne fäster tina tankar?
Swarje morgon hemsöker tu
henne,
Och hwarje ögnablick bepröf-
war tu henne.
19. När will tu dock wända tillt
påseende ifrån mig,

- Och lämna mig minsta utrym-
me till wederswickselse?
- Jag hafwer syndat. Men hwad 20
skulle jag dermed skada dig,
tu som på människan så no-
ga aktar?
- Hwarföre hafwer tu satt mig
till ett mål för tin ogunst,
Och till en börd för mig sjelf?
Hwarföre förläter tu mig icke 21.
mina synder,
Och förgäter min orättfärdighet?
Ty nu snart wäste jag lägga
mig ned i stofter,
Och när tu i morgon söker mig,
är jag icke mera till.

- Så swarade Bildad af Suah 22.
och sade: 8.
Huru länge will tu föra ett så- 2.
dant tal,
Och låta tina ord föräda en
högmodig anda? 3.
Skulle Gud döma orätt,
Eller then Allsmågtige förwän-
da hwad billigt är?
Om tine söner hafwa syndat 4.
emot honom,
Så hafwer Han öfwerlämhat
them i thetas misgärnin-
gars wäld.
Men, om tu i tid söker Gud, 5.
Och ödmjukt beder then Alls-
mågtiga,
Om tu äst ren och öfkyldig, 6.
Så tager han sig nu strax tin
sakt an,
Och gör tin rättfärdiga boning
lycklig. 7.
Så

7. Fast än tin börlan blefve ringa,
Skoll tu dock till slut gånsta
mycket tillmåra.
8. Fråga allenast the fordna
slåger,
Och håll tig wid thet, som the-
ras fäder utforskat.
9. Ty wi äre i går komne, och
wete intet,
Wäre dogar äre en flugge på
jorden.
10. Wån icke the skola lära tig,
och säga tig,
Och ur thetas hjertan framföra
hwad the tala?
11. Kan Pappren skjuta sig i
höghden annorstädes än
på sumpigt ställe?
Kan rör wäxa utan watten?
12. Medan the ännu grönska, in-
nan the blifwet affturna,
Wigna the fäder, än allt an-
nat gräs;
13. Så går med alla them, som
Gud förgäta,
Så warber skrymtarens hopp
förtappadt.
14. Sans tröst blifwer om intet,
Och thet hwarpå han litade,
är såsom en spindelwäf,
utan att hafwa stadga,
Och fasthåller sig therwid, u-
tan att blifwa bestående.
16. Then ogudaktige är fastfull
genom solens wärma.
Och hans rantor intaga he-
la trädgården.
17. Sans rötter slingra sig om-
kring stenhögar;

Och han söker sig wid stens-
murarna.

Men om någon ryder ho-
nom ifrån sitt ställe,
Försatar thetta honom och
säger: jag hafwer all-
drig sett dig.

Si, sådan är then glädje, 19
som han på sin wäg haft.
Och ur stoftet skola andre
uppwäxa.

Si, Gud förtastar icke then 20
froma,

Men han stärker och icke thetas
hand, som ondt göra,
Han warder ännu uppsyllande 21
sin mun med löje

Och tina läppar med glädjerop.
The, som tig hata, skola med 22
blygd öfwerhörljas,
Och the brottsligas boning skall
ingenstädes qwarblifwa.

Job swarade och sade: 23
Ja, jag wet helt wäl, att så är: 24
Huru skulle en människa bestå
rättfärdig för Gud?

Wille Han gå till rätta med henne 25
Skulle hon icke kunna swara
Honom på ett utaf tusende.

Stor i wishet och mächtig i kraft! 26
Hwem hafwer thet dock gått wäl
af, som fatt sig emot Honom?

Han, som spitar bergen öfver 27
modligen,

Så han i sin wrede omsider tar them. 28
Han, som gör, att jorden af för- 29
skräckelse ryckes ur sitt ställe,
Så att hennes pelare hafwa.

Han,

Jobs Bot.

fr

7. Han, som befäller solen, och
 hon går icke upp,
 Och som sätter sitt insegel på
 stjernorna.
8. Som sjelf allena utsträcker him-
 meln,
 Och går fram på hafwets högder.
9. Som hafwer skapat karlarwag-
 nen, Orion och sju stjernorna,
 Och the fördoolda himmelstrak-
 ter i söder.
10. Som gör mächtig ting, hwilka
 icke kunna utransafas,
 Och under, hwilka icke kunna
 räknas.
11. Si, han anfäller mig, och jag
 ser honom icke,
 Han fasttager mig, och jag
 märker honom icke.
12. Si, han rycker bort: ho kan
 af honom taga thet igen?
 Ho will säga till honom:
 hwad gör tu?
13. När Gud icke afvänder sin wrede,
 Wäste thet trottsigaste högmod
 under honom nedfalla.
 Huru skulle så jag kunna swa-
 ra honom?
 Hwad ord skulle jag kunna upp-
 söka inför honom?
14. Jag, som therest jag och rätt ha-
 de, icke kan säga honom emot;
 Utan måste bönsälla inför min
 Domare.
15. Om jag än ropade, att han
 skulle swara mig,
 Trodde jag dock icke, att han
 hörr mitt röst.
16. Han, som med häftig storm
 kunde förbrösa mig,

- Och slå mig flera gånger utan sak:
 Som worde mig intet ander 18.
 rum lämnande,
 Utan skulle mätta mig med bit-
 ter bedröfwelse.
19. Komme thet an på magt, så
 är här then starke:
 Finge rätten gålla, ho skulle till
 domstolen infordra honom?
 Hade jag rätt, skulle dock min
 egen mun förbedma mig:
 Wore jag from, skulle dock then
 samme döma mig bedräglig.
20. Wore jag än from, så torde
 jag dock icke känna mig sjelf.
 Jag är ledsen wid att längre
 lefwa.
21. Thet enda, som jag påstår, är
 thetta:
 Han förbedtswar både then fro-
 ma och then brottliga.
22. När giseln i en hast dödar,
 Der then åt the ostyldigas plåga.
 Jorden är lämnad i waldstwert
 karens hand;
23. Han öfwerhöller herrens Do-
 mares ansigten.
 Om så icke är; ho gör thet så?
 Mine dagar hafwa warat
 snarare än en löpare:
 The hafwa flyktat bort, utan
 att se någon lycka.
24. The hafwa faret förbi, såsom
 skepp i Tigerströmen,
 Och såsom örnen flyger till sitt rof.
 Tänker jag någon gång, jag will
 glömma bort min klagan,
 Dämma mitt ängsliga utseende
 och antaga ett gladare;
25. E

28. Så försträcktes jag ändå för
all min smäda:
Jag wet, att tu icke håller mig
för oskyldig.
29. Jag måste ändå heta brottslig.
Hvarföre skulle jag fåfångt be-
mäda mig?
30. Om jag än tvättade mig med
snövattn,
Och gjorde mina händer rena
med såpa;
31. Så doppar tu mig dock i gropen,
Att och mina kläder styggas wid
mig.
32. Ty han är icke människa såsom
jag, att jag skulle kunna
svara honom,
Och att wi med hvarannan
kunde komma inför Rätta.
33. Och emellan finnes ingen Skil-
jesman,
Som worde med sin magt twin-
gande och båda.
34. Ach! att han allenast toge sitt
ris ifrån mig,
Och att fruktan för honom
icke afsträcke mig;
35. Så skulle jag tala och icke rå-
das för honom;
Ty som jag nu är, står jag icke
om mig själv.
10. **M**in själ grufvar sig för
mitt lif,
Jag will lämna min plagan
fritt utrymme,
Jag will tala i min själs be-
dröfwelse.
2. Jag will säga till Gud: för-
döm mig icke,
- Låt mig få weta hwad
hafwer emot
Är thet dig behagligt, a
trycka, att förkasta
händers n
Men låta the brottslige
framgång haf
Äro tina ögon såsom måni
Ser tu så, som the dödl
Äro tina dagar sådanne
the
Och tina är lika en mans
Att tu så uppsöker hwet
skulle skyldig g
Och så utforskar mina s
Fast än tu wäl wet, o
är obrott
Och ingen kan rycka utur t
Tina händer hafwa hopf
och skapat
Och likwäl uppsväljer tu
Tänkt dock thepå, att
dat mig såsom
Och skall åter låta mig
stoft
Hafwer tu icke gutet i
som m
Och låtet mig nstas såso
Uti hud och kött hafv
klädt
Och med ben och seno
manfoggt
Eif hafwer tu gifwet n
bewisat wålgäret
Och titt uppsående hafv
marat min a
Likwäl hafwer tu thett
jag nu lider, i titt
ta best

- Jag wet, att sådant wäret hos
 mig faststaldt.
24. Hade jag syndat, och tu wil-
 le hämnas på mig,
 Och icke från min skuld fri-
 kalla mig;
25. Wore jag brottlig; Ach! så
 we mig!
- Men jag är oskyldig, och törs
 antä icke upplyfta mitt
 hufwud,
 Matt af försmädelse och seende
 mitt elände för mig.
16. Om och mitt hufwud upplyfte
 sig, så jagade tu såsom
 ett Weson efter mig,
 Och handlade åter gruffligen med
 mig.
7. Tu worde emot mig framstäl-
 lande nya vittnen,
 Och förblände sin wrede emot
 mig:
- Then ena faran efter then an-
 dra skulle anfälla mig.
 Swarföre hafwer tu låtet
 mig komma fram ur
 moderlifwet?
- Ach! att jag hade död blifwet,
 och intet öga sett mig!
- Ach! att thet gått mig så, som
 hade jag icke wäret till!
- Att jag utur moderlifwet blif-
 wet till grafwän uten?
- Skall icke mitt korta lif swart
 uphöra?
- Ach! att Han hölle upp med
 mig plåga, och jag höre
 någon ringa lindring,
 Sedan jag, utan att komma
 åter, går bort

Till then ort, thet idel märker
 och slugga är;

Till then ort, hwilkens tökn lif- 22.
 nar swartaste natt,
 Thet tjockt märker förtager all
 ordning,
 Thet gryningen är såsom swar-
 taste natt.

Så swarade Zophar af Cap.
 Naema och sade: 11.

Wär på sådan mängd af ord 2.
 icke swaras?

Och skall någon theföre hafwa
 rätt, att han mycket talar?
 Skulle för dig allena annat folk 3.
 tala,

Och tu så begabba, utan att
 någon wedertade dig?

Tu säger: min lära är riktig, 4.
 Och jag är ren inför tina ögon.
 Men O! att Gud sjelf wille tala, 5.
 Och öppna små läppar för dig,
 Så att Han lungjorde dig thet 6.
 förborgade af wissheten,
 Thet blifwe dubbelt tillräckligt
 att tröst gifwa.

Dot wet, att Gud af sig in-
 fordrar sin syndaskuld.

Skulle tu wäl kunna söka hwad 7.
 Gud utransakar,
 Och träffa thet så fallkomligt,
 som then Allsmågtige?

Thet är himmelshögt. Hwad 8.
 will tu göra?

Thware än afgrunden! Huru
 skulle tu kunna förstå thet?

Thes widd är större än jordens, 9.
 Och bredare än hafwets:

G. 3. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

10. Om Han fasttager och fångslar
och för rätta ställer,
Ho kan då afvända thet?
11. Ty Han känner the fåfångliga
människor,
Och ser odygden, jemväl then,
som lönlig är.
12. Then okunnige bde förthen-
skull låta sig underrättas,
Och then yra wildåsnan omfö-
das till människa.
13. Om tu bereder ditt hjerta,
Och utdräcker till Honom tina
händer,
14. Och långt ifrån dig bortskäjer
misgärningen, som hos
dig är,
Och låter ingen orätt bo i sina
hyddor;
15. Då först skall tu kunna upplys-
ta ditt ansigte utan fel,
Wara i ro, och behöfwa intet
frukta.
16. Då skall tu glömma bort ditt elände.
Och icke annorlunda komma
thet ihog, än watten, som
bortflutet är.
17. Skylligt lif skall beständigt blif-
wa, klarare än en middag;
Såsom tu nu är i mörker, skall
tu då vara ljus såsom
en morgon.
18. Tu skall säter blifwa, emedan
ditt hopp fast är:
Tu skall förwara tin boning,
och i trygghet hwilla.
19. Tu skall lägga dig ned, utan
att någon oroar dig,
Sola enträget bedja
- Men the ogudaktigas
la för
Theras allflykt skall stå
Och thetas hopp, sås
wäder, bli
- Job swarade och si
Gannerligen! I ärer
ningswärda
Och med eder lär wissh
Jag hafwer och fö
wål
Jag gifwer eder ingen
Och ho är then, si
ic
Jag är ett åtlöje fö
Jag, som påkallar
will swara inför
Then rättfärdige och
- Then elände förbrä
rika och
Then i sin gång f
med föttern
Wäldswerkare
fulle me
- Och the, som
The, hwilkas
Men fråga d
Och himmelen
lg
Eller tala till
Och älfarne

1. So är bländ alla thesa, som icke wet,
 Att Guds hand thetta så gjort hafwer?
 2. Han, i hwilkens magt allt lefwande wäsende,
 Då alla människors ande är.
 3. Stulle icke brät präfwra orden,
 Såsom munnen smakar maten?
 4. Hos the gamla är wisshet,
 Och lång lefnad medförer förstånd.
 5. Hos honom är wisshet och magt,
 Hans är råd och förstånd.
 6. Si, Han förstår, och thet wader icke åter uppbyggdt:
 Han fånglar människan, och hon slipper icke ut igen.
 7. Si, Han förhåller watten, och the torkas ut;
 Han släpper them lösa, och the omströta landet.
 8. Hos honom är styrka och tröst:
 Hans är then som far wilsse, och then som förwillax:
 Han låter rådgifwarena fångne bortföras,
 Och Domarena blifwa galne.
 Han upplöser Konungars bälte,
 Han omgjordar them också thet med.
 Presterna låter Han fångne bortföras,
 Och the starkaste blifwa walande.
 The trowärdiga gör Han mållösa,
 Och tager förståndet från the gamla.
 Han gäuter föratt öfwer Guds starna,

Och gör the ansenligas bälte löst.
 Ur mörkret upptäcker Han thet 22.
 djupt förborda,
 Och framdrager i ljuset, hwad i försärande slugga legat.
 Han gör folkslag stora, och låter 23.
 ter them åter förgås:
 Han utwidgar them och fördrifwer them åter.
 Från the förädmsta bland folket i ett land, tager Han 24.
 förståndet bort,
 Och låter them fara wilsse i öfwen, thet ingen wäg är;
 Så att the gamla i mörkret, utan ljus, 25.
 Och Han låter them ragla såsom druckne.

Si, allt thetta hafwer mitt öga sett, 1.
 Och mitt öra hört, och noga utmärkt.
 Så, som J weten thet, wet jag thet också. 2.
 Jag gifwer eder ingen ting efter.
 Men nu will jag tala till then Allsmågtiga, 3.
 Och tänker förswara mig inför Gud.
 J konsten ju ihop ofanning: 4.
 Ulla läkare ären J allesamman.
 D! att J dock hadn tegat stikka, 5.
 Så hade thet kunnat räknas eder till wisshet.
 Hörer nu mitt förswor 6.
 Och gifwer akt på thet, som jag i min sak talat.

7. Viljen I i Guds sat påstå
thet orätt är,
Och för att försvara Honom,
bruka bedrägeri?
8. Viljen I anse Hans person,
Eller åtaga eder att utföra
Hans sat?
9. Skall thet och bekomma eder
wål, när Han warder
eder undersökande?
Stolen I gåckas med Honom,
så som I nu gåckens
med en människa?
10. Han skall wisserligen straffa eder,
Om I lönligen hafwen anseende
för personen.
11. Worde icke Guds Majestät af-
sträcka eder,
Och fruktan för Honom falla
öfwer eder.
12. Hwad I anfört, är likt med ossa,
Och edra bewis så swaga som ler.
13. Ziger stilla för mig, att jag
må få tala;
Mig må öfweega hwad thet
och more.
14. Hwad och se skulle, will jag med
tänderna bört draga min kropp,
Och taga min själ i mina händer.
15. Han warder mig ändock öddan-
de, jag hafwer intet mer
att hoppas,
Jag will allenast inför Honom
försvara min wandel.
16. Ja, thetta warder tånande mig
till frälsning,
Ty ingen skrymtare är thet,
som inför Honom nu
framträder.
17. Hörer noga på mitt tal,
- Och fatter min bekännelse med
edra öron.
Si, jag hafwer anställt rätt-
gången;
Jag wet att jag blifwer öfhyll-
dig, förklarad.
Ho är then, som worde mig
öfwerbewisande?
Jag skall nu strax tystna och dö.
Thesta tu ting allenast gör icke
med mig,
Så will jag icke göma mig un-
dan för ditt anföge:
Tag din plågande hand ifrån mig,
Och låt fruktan för dig icke af-
sträcka mig.
Kalla sedan fram och jag skall
swara,
Eller låt mig tala, och swara
tu mig.
Huru många äro mine misger-
ningar och synder?
Låt mig få weta min öfwerträs-
delse och skuld.
Hwarföre gömer du bort ditt an-
föge för mig,
Och håller mig för din fiende?
Will tu så hård wara mot ett
afbrutet och flygande löf,
Och förfölja ett torrt halmstrå?
Ty tu skrifwer ju idel olyckor
för mig upp,
Och låter mig umgälla mina
ungdoms synder:
Tu hafwer satt mina fötter i
stoft,
Och med wakt tillstutet alla ut-
gångar för mig,
Och intryckt märket i mina fötblä

28. Så att thems elände hostfäres
af förrättelse
Såsom nådnad, hvilken mal
uppåter.

4. Människans of kvinna född,
Lefwer en liten tid, och
är full med örlighet.

2. Växer upp som ett blomster,
och faller af,

Flige bort som en flugge, och
kan icke återblifwa.

1. Likväl upplåter tu, öfwer en
sådan, tina ögon.

och förer honom fram, att stå
till rätta för sig.

Huru skall en ren kunna här-
komma af then orene?

icke en gång en enda.

Tro nu hans dagar bestämde,
och hans månaders tal hos dig

fastställt,

och hafwer tu satt honom ett
mål före, och öfwer hvilket

han icke warder gående;

6. Så wänd dock tina ögon ifrån
honom, att han må sin-

na ro,

och så, som en dagkari, med
sin dag blifwa tillfreds.

7. Ly ett trä hafwer hopp,

Om thet än afhöges, står thet
dock å nya ut,

och theß telningar upphöra icke.

Om du theß rot föräldras i
jorden,

och stubben utdör i höfvet;

och gränskas thet likväl, ige-
nom wadtnets ånga,

och breder sig ut i gränge, såsom
thet å nya planteradt wore.

Men när människan dör, är all 10.
kraft borta:

När hon förlorat lifwet, hwar
sins hon så igen?

Wadtnet dunstar bort ur sijn, 11.

Strömmen förlöper och uttorkas:

Så reser och människan sig icke 12.
upp, när hon blifwer

liggende;

Ells himmelen ej mer är till,
waka the icke upp,

och wäckas icke ur theras sömn.

8. O! att tu dock fördofta mig 13.
ibland the döda,

att tu undagömda mig, till
theß tin wrede återwänder,

att tu utfatte en wis tid för
mig, så tu åter wille tän-

ka på mig.

Warder väl människan, sedan 14.
hon död är, åter lefwande?

Så länge jag måste wara i
frid, förbidar jag;

till theß mitt nya lif kommer.

Så warder tu framkallande, och 15.
jag skall swara dig;

Tu hafwer lust till tina hän-
ders wett.

9. Ly fast än du nu råtnar, alla 16.
mina fleg,

Warder tu dock icke hämnande
min synd.

Min öfwertråbelse är förseglad 17.
i ett klippe,

och tu warder utstrykande mi-
na misgerningar.

5

Men

18. Men bergi faller ned, och lig-
ger fullstoget;
Allppan försärtes af älder utur
sitt rum.
19. Wattenet öfnidter stenarna,
Och theß södande förer jord-
kostet med sig bort,
Så låter tu och månniskans
hopp blifwa till intet.
20. Tu öfwermåldigar henne bestån-
digt, så att hon måste bort;
Tu förvandlar hennes utskende
och öfswer henne ifrån dig.
21. Komma hennes barn till åra,
så wet hon icke theraf;
Blifwa the föraktade, så mär-
ker hon thet icke.
22. Hon kånkte blott sin egen
Kroppes sweda
Och måste förja öfwer sig sjelf.
- Cap. 2. Så swarade Eliphas af The-
ma och sade:
2. Skall en wils man tala så i
wådret,
Och uppfylla skenet med giftig
storm?
3. Skall han förswara sig med o-
nyttiga ord,
Och på ete fått, som alldeles
icke gagnar?
4. Ja, tu gör Gudsfruktan till
intet,
Och förminskar thet hit man
för Gud hafwa bör.
5. Din mun indfwar sig uti synd,
Och tu wäljer the listigas tun-
gomål.
6. Din egen mun förödmär dig och
icke jag.
- Och sine läppas wittne
Äst tu then förste
som södd i
Äst tu oflad, förre är
Hafwet tu hört Gud
Och är widdheten dig o-
be-
Swad wetst tu, the
icke
Swad förstår tu, the
icke är i
Hus of äro både grå
älder
Som längre hafwa i
tine
Tyckes dig Gudomlig
Och mildt tal till dig
Hwärt härtwäcker sig
Och hwärt systar
Zå till sinne så för
Och tu låter sådan
ut af
Hwad är dock ma-
hon skulle
Och att thet full-
färdig, som
Si, Han förtra
Och Hinkarne
Huru mycket re-
derstyggell

Människan, hwilken decket o-
 rättfärdighet såsom watten.
 Jag will underwisa dig, hör
 på mig,
 Jag will förtälja dig, hwad jag
 sett hafwer.
 Hwad the wise hafwa förkunnat.
 Låthe icke undandolat, hwad
 the af sina fäder lärt.
 At hwilka allena landet waret
 gifwet,
 Så att ingen främmande ibland
 them intamnet.
 Then ogudattige bafwar i
 alla sin lifsdagar.
 Och för waldswertaren är de-
 rens antal fördoldt.
 1. Swad han höder, försträcker
 honom,
 Och så han menar sig wara
 som såkrast, öfwerfaller
 honom förstöraren.
 2. San tror sig icke ut mödretet
 kunna undankomma,
 Och allestädes är han blott
 ställd för swerdet.
 3. San far hit och thit, att på
 något ställe finna bröd:
 San erfär, att then tillred-
 de olycksdagen är för
 handen.
 4. Ängest och nöd försträcka
 honom,
 The öfwerwaldiga honom så-
 som en Konung;
 San är bestämnd till olycka.
 Efter han utsträckt sin hand
 emot Gud,
 Äpprest sig emot then Alls-
 mäktiga,

Och wick framdräckt hals lu. 26.
 pet an emot Genom,
 Under sina tätt sammansat-
 ta stöldar,
 Ta han annu öfwerdräckt sitt 27.
 ansigte med fetma,
 Och hans höften woro tjoe-
 te af walmäga.
 San skall hafwa sitt tillhäll 28.
 i förstörda städer,
 I hus ther ingen bo kan,
 Och som är bestämnda att
 wara skenbovar;
 Rit, skall han icke förblifwa, 29.
 och hans gods skall in-
 tet bestånd hafwa.
 Ingenstädes skall han utspri-
 da sig i landet.
 San skall icke slippa utur 30.
 mödretet,
 Lågen skall förtorta hans
 telningar,
 Och han sjelf förgås genom
 Guds muns anda.
 För lite han sig icke på tomt 31.
 hopp: han är bedragen.
 Tomt hopp skall blifwa
 hans wedergällning.
 För an hans tid kommet, 32.
 skall thet wara ute med
 honom;
 Sans grenar stola icke geöns-
 ka.
 San warder neblastad såsom 33.
 en omogen windruswa,
 Och såsom aljotrd faller si-
 na blomster.
 Ty the strymtares hopp blif- 34.
 wer öfkruttam,
 5 2. Och

Och eld skall förtära theas
boningar, som gofwör taga.
35. The gå hafwande med alh-
ta och föda wedermöda,
Och theas quod tillreder
bedrägeri.

Cap.

16. Job swarade och sade:

2. Sådant hafwer jag nu ofta
hört.
Plågande hugswalare ären I
allresamman.
3. Skall wäl mitt slut blifwa på
theåa fåfänga ord?
Swad är thet, som retar tig
att swara?
4. Jag skulle och kunna tala såsom
I nu talen,
Om I woren i mitt ställe.
Jag skulle finna mycket att få-
ga emot eder,
Och rista mitt hufwud öfwer
eder.
5. Jag skulle kunna, emot eder,
med min mun tala hårde,
Och falla mina läppar ifrån
att hugswala.
6. Men om jag nu talar, blifwer
och mitt erkände icke mindre,
Om jag och tiger, mån thet
thereföre lämnar mig?
7. Han maktar nu alldeles ut mig.
Iu gör alla them stumma, som
borde swara för mig.
8. Iu hafwer fånglat och bundet
mig. Thetta wirtnar emot
mig:
Then ofanning, som mig påbr-
das, ledde fram och ta-
lar uppenbart emot mig.

Hans wrode sönderstret
och Hans hat förföljer
Han gatblat öfwer m
tände
Min fiende ser bistert på
The uppgapa med sin n
wer.

Hänligen lindpusta the
allresamman stöcka the
fring.

Gud hafwer öfwerlämnat
at the obil

Och störtat mig i the o
digas hä

Jag war i ro; men han
bröt

Han tog mig wid halft
flog mig för

Han utställte mig till
för

Hans skytter fringh

Han sorgar mind njuva
barmhertig

Han utgjuter min ga
jo

Han gifwer mig thet en
eftor thet ar

Och löper på mig såsom
Id

Med såck hafwer jag höl
förgade

Och lagt mitt hufwud i
Mitt anstigte är stoulet

Och öddande mörker är
mina bgnåh

Fast är ingen orättfärdi
i mina hän

Och min bön är ren

Jord, öfverstået icke mitt
blod,
Och mitt ropande stadne icke
på något ställe.

Ja och nu, si, mitt vittne är
i himmelen,
Och then mig känner, är i
högden.

Han är min försvarare, min
vän.

Till Gud falla mina ögon tårar.

Han warder rätt dömande emel-
lon människa och Gud,
Emellan människobarn och thes
nästa.

Ly the förelagda är äro nu
inne,

Och jag går then vägen bort,
på hwilken jag aldrig återkommer.

7. Min andedrägt är redan för-
beswad,

Mine dagar äro affortade,
Dag återstår intet mer än graf-
wen;

Så framt jag ej bedrager mig
sjelf,

Och mina ögon ännu måste
dwaljas bland lifwets
bitterheter.

Ställ dock tu tig frast, och
blif borgen för mig.

Hwilken annan wille wäl sin
hand uti min lägga?

Thehas hjertan hafwer tu låtet
undångomas för wishet.

Theföde warder tu icke låtande
them behålla segren.

Then sina wännes förråder, att 5.
the warda fienden till delnings,
Hans barns ögon stola för-
smägta.

Han hafwer gjort mig till 6.
en wisa bland folken,
Att jag offentligan skulle plågas.

Mina ögon hafwa blifwet mör- 7.
ka af bedröfwelse,

Och hela min kropp är såsom
en flugge.

The rätt sinnige måste hårdswer 8.
warda håpne,

Och then oftyldige ifras öfwer
skrymtaren.

Titwål blifwer then rättfärdis 9.
ge fast wid sin wäg,

Och then som rena händer haf-
wer, thes mera stärkt.

Men I alle, ehuru ofta I och 10.
worden swarande,

Finner jag dock ibland eder in-
gen wis.

Mine dagar hafwa gått förbi; 11.

Mina fastaste anslag hafwa blif-
wet förstingrade,

Och hwad mitt hjerta trott sig
ega.

The gbra natten till dag; 12.

Ljus synes them nära, så mör-
ker redan inbruzet.

Ehwad hopp jag och gjorde mig, 13.
är nu grafwen mitt hus.

I mörkret hafwer jag min sång
båddat.

När jag säger till förgångelsen: 14.
tu äst min fader,

Och till förrutnelsen: tu äst min
moder och min syster,

5. 3 Swar

15. Svar är så min förhoppning?
Och ho kan få se min wäntan
fullbordad?
16. The stiga i grafwens enslighet ned,
The blifwa the jämte mig i
mulen liggande.
- Cap. 18. Så svarade Bildad af Suah
och sade:
2. Huru länge willen I göra er
dra ord till snaror?
Betänken saken rätt, så kunne
wi sedan talas wid.
3. Svarföre anses wi af eder, så
som oförståndiga djur,
Och äre orene i edra ögon?
4. Om tu i harmen sönderliter tig,
Mån wäl jorden för tin skull
blifwer öde,
Och klippan försättes från sitt
ställe?
5. Wisserligen utfloknar the ogud-
aktigas ljus,
Och theas glänfande eld mi-
sker sitt sten.
6. Ljuset i theas boningar blifwer
mörker,
Och theas lyckta släckes plöts-
ligen.
7. Hans wäldiga steg råla i trångsel,
Och hans egna anslag störta
honom.
8. Han släppes ut, att med föt-
ren fastna i nätet,
Och går på idel farligheter.
9. Snaran skall fatta honom i hålen
Och förderfwet hålla honom fast.
10. I marken ligger thet för ho-
nom nedgömdt, hwarpå
han falla skall,
- Och giltet warder hon
wägen fång.
Allstädes skola hastiga f
kelfer öfwerfalla ho
Och förwilla honom,
han
Hans styrka skall förte
hu
Och uselhet loda wid ha
The swåraste ödd skall
hans
Och uppfråta hans kraf
Hans tröst skall rycka
hans
Och försträckelser föra
fram inför Konu
The skola bo i hans tål
intet mer af honom öfri
Swafwel skall öfwer h
ning ut
Nedantill skola hans rö
to
Och ofwantill hans grei
te
Hans äminnelse är för
utaf jo
Och intet af hans nan
qwar bland allmän
Han omsörtsas ifrån
m
Då bortkastas utur we
Ingen son lämnar hon e
och intet barnabarn i
sitt
Och af them, som hör
hört, blifwer ingen
Öfwer hans dag försträ
som wäster u
Och the, som i öster är
gas af här

1. Sådanne äro the orättfärdigas
boningar,
Och sådant är thes rum, som
icke känner Gud.
2. Job swarade och sade:
3. Huru länge wiljen I plåga
mig.
Och qwälja med edert tilltal?
4. Wäl tio gånger hafwen I nu
hådat mig,
Skullen I ej blygas thewid
och håpne tija stilla?
5. Eller så wara; jag hafwer
felat;
Wän icke mitt fel ongär mig
allena?
6. Worden I theföre förhäfwa
eder öfwer mig,
Och till min smålet så bestraf-
fa mig?
7. Erkänner dock, att Gud gör
mig orätt,
Och att Han hafwer inwefwat
mig i sina garn.
8. Si, när jag klagar öfwer wäld,
får jag intet swar:
När jag ropar, sker mig än-
dock ingen rätt.
Han hafwer stängt omkring mig,
så att jag på ingen wäg
slipper fram,
Och med mörker öfwerhölgt al-
la mina stigar.
Han hafwer rifwet ifrån mig
min fordna ära,
Och borttaget kronan af mitt
hufwud.
Han hafwer alldeles förstört
mig, att jag skulle förgås,
Och uppryckt, såsom ett träd,
mitt hopp.
Han hafwer upptändt sin rörelse 11.
De öfwer mig,
Och Han räknar mig bland ste-
na fiender.
Hans härar hafwa ankommet 12.
tillhopa samlade,
Ogjort sig en banad wäg till mig,
Och lågrat sig rundt omkring
min hydda.
Mina bröder hafwer han drif- 13.
wet långt bort ifrån mig,
Och the, som förut mig kända,
wilja intet weta af mig.
Mins näraste hafwa öfwer- 14.
gifwet mig,
Och mine bekantaste wänner
glömt bort mig.
The som hos mig bott, och mi- 15.
na tjänstegwinnor hålla
mig för främmande.
Jag är en okänd person i the-
ras ögon.
Min tjänare ropar jag, och han 16.
swarar mig intet:
Jag måste med många ord en-
träget bedja honom.
Min hustru styr min andedragt: 17.
Jag måste tigga mina egna
barn.
Sjelfwa mina tjänares hos mig 18.
uppsödda barn förakta mig;
Om jag upprefser mig, tala the
mig emot.
Alle the, som jag bäst trott 19.
hafwer, styggas wid mig,
Och just the samme, som jag
måst älskat, wända sig e-
mot mig. Min

20. Min hud och mitt fött loder
wid mina ben,
Och huden, som betäcker mina
tänder, är glatt worden.
21. Förbarmet eder öfwer mig, för-
barmet eder öfwer mig,
J, mine wänner,
Ty Guds hand hafwer slaget mig.
22. Swarföre förföljen J mig, så-
som Gud,
Och kunna icke blifwa måtte
af att plåga mig?
23. O! att man nu uppkrefwe
mitt tal!
O! att thet i en bok bleswe
anteknadt!
24. Att man med jernstyl, och med
bly,
Till ewärdlig äminnelse, i sten
inhdgge thet!
25. Jag wet, att min förlösare
lefwer,
Och att Han på stidstone skall
segra öfwer soster.
26. Min hud, som nu fargad är,
skall blifwa annorlunda,
Och utur min kropp skall jag
se Gud.
27. Honom skall jag mig se;
Mina ögon skola skåda honom,
och Han skall icke vara
mig främmande.
Af långtan therefter förtåres
mitt innersta uti min kropp.
28. J tänken, huru J mågen
förfölja mig,
Och hos mig finna orsak att lasta.
29. Fruktet eder för swerdet.
Ty swerdet är en hämnd öfwer
mishgerningar,
- Erkänner sätthen
t
- Så swarade Job
ma och sade:
Mina tankar drifu
ter
Och thereföre kan
Jag måste höra
Men mitt sinne
mig förstå
Wetst tu icke, ty
från uråldrig t
Och allt sedan må
Att then ogudattig
var allenast er
Och skrymtarens
ett
Om hans högd d
till
Och hans hufvud
Skall han dock pla
som strå af wåde
The, som honom
såga: Hwe
Såsom en dröm si
flyga, utan att
Och försvinna, s
Thet öga, som i
honom, ser hono
Och hans ställe
icke
Hans barn måste
skuld åt st

Och hans egna händer: ersätta
 hvad han orätt gjort.
 Hans ben skola omgälla hans
 hemliga synder,
 Smitta och i hostet lägga sig
 jämte honom.
 Om du ondskan smakar honom
 söt i munnen,
 Och han gämer henne under sin
 tunga;
 Om han då tycker om henne,
 och vill icke lämna henne,
 Utan behåller henne qwar uti
 sin gam,
 Skall hon dock, sedan han henne
 nedswälgt, förbytas uti
 hans inelsswar:
 Ormgalla skall thet blifwa, i
 hans innersta.
 Thet gods, som han uppslukat,
 Skall han åter utspj.
 Gud skall drifwa thet utur hans
 buk.
 Han suger drakagist uti sig:
 Suggormstunga skall dräpa honom.
 Eldrig får han se the bäckar,
 The floder, som af honing och
 mjölk ströma.
 Han måste återgiffwa arbetare-
 nas lön, then han icke
 nedswälja kan:
 Hans mistning blifwer så stor
 som hans rikedom, och skall
 ingen glädje hafwa.
 Han undertrycker the fattiga,
 men måste lämna them:
 Hans råfwar han till sig, men
 får icke bygga thet.
 Han känner ingen stillhet inom sig,

Men kan med sin begärelse In-
 gen ting hjälpa.
 Ingen hafwer undsluppet hans 21.
 glapphet:
 Thersföre skall hans gods infel
 bestånd hafwa.
 Då han uppsvult sin önskan, 22.
 blifwer honom ängest,
 All slags olycka skall komma öf-
 wer honom.
 Då får han thet, hwarmed 23.
 han skall spilla sin buk.
 Gud skall sända sin vredes het-
 ta öfwer honom,
 Och låta henne nedregna till
 spik för honom.
 Han flyr undan för wapen af 24.
 jern:
 Ropparbogen skall förfdlja honom:
 Swardet utdrages och går ho- 25.
 nom genom lifwet;
 Thet far i en blirt ut igenom
 hans galla.
 Försträckelser öfwerfalla honom:
 All slags mördar är åt honom, 26.
 såsom en stadt, hopfamladt.
 En eld, som icke behöfwer upp-
 blåsas, skall förbräda honom:
 Wore, i hans boning, någon
 undsluppen, skall och
 then omkomma.
 Himlatne skola uppenbara hans 27.
 brott,
 Och jorden skall wäpna sig
 mot honom.
 Då blifwa hans huses infom- 28.
 ster upptäckte,
 Nämligen häftig omsiderning på
 Guds vredes dag.
 3 Thet.

29. Detta är en ogudaktig männi-
 skas del, af Gud bestärd,
 Och then orfvelatt, som honom
 af Gud för hans gernin-
 gar tillfaller.

Cap.

21. Job svarade och sade:
 2. Höret med ofksamhet hvad jag
 vill säga.
 Jag begär af eder ingen an-
 nan tröst.
 3. Hafsver tolamod med mig, att
 och jag må tala:
 Sedan jag talat, mågen I ger-
 na småda.
 4. Är väl min klagan stånd till
 människor?
 Om och så wore, hvarföre skul-
 le jag icke få ångsta mig?
 5. Ser mig an, och blifver bestöde,
 Och lägger handen på munnen.
 6. När jag ihärfå tänker, för-
 sträcket jag.
 Hela min kropp betages af
 bångman.
 7. Hvarföre få the ogudaktige ej
 allenaft lefwa,
 Utan warda och lycklige, rike
 och mäktige?
 8. Theras barn äro i wålmåga om-
 fring them,
 Och theras affda wägrer till
 under theras ägon.
 9. Theras hus äro i frid, utan all
 räddhoga,
 Och Guds ris kommer icke wid
 them.
 10. Theras ore wärdet utsläppt och
 wißgår icke;
 Theras for falswa och kasta icke.

The utspända sitt tjänstefolk jä-
 som fårabjordar,
 Och theras barn springa omkring.
 The upphäfwa sin röst med
 trummor och härsor,
 Och glädja sig wid pipors ljud.
 The förnöta sina dagar i wäl-
 måga.
 Och, i ett ögnablick få the, ut-
 lefwade, läggas i grafwen.
 Fast än the säga till Gud:
 gack ifrån oss,
 Wi wilje icke wera af tina wägar;
 Swad är then Allsmågtige, att
 wi skulle tjäna honom,
 Och hwad gagnade thet oss, att
 skalla honom?
 Dock si, theras lycka står icke i
 theras händer.
 Ware the ogudaktigas råd långt
 borta ifrån mig!
 Huru ofta wärdet icke theras
 lycka utsläckt,
 Så att theras förderf kommer
 öfwer them,
 Och Han utskiftar jämmer i
 sin wrede?
 The blifwa såsom strå för wäl-
 dret,
 Och såsom agnar, brokka stot-
 met i en hast bortrycker.
 Gud hoppsamlar en sådan män-
 niskas skuld de hans barn,
 Och wedergället honoch så, att
 han känner thet.
 Med egna ägon skall han se,
 Huru han bedrages sig,
 Och utdricka then Allsmågtiges
 wrede.

1. **Th** som fögnadtän honom hus
 öftra honom, i så han dödd är,
 2. **Ed** hans makt och förfärdta
 tal inträffat?
 3. **Skulle** wäl Gud behöfwa att
 af någon lära kunnad,
 4. **Han** som the höga dömer?
 5. **Then** enodde mig widt i sin skå,
 6. **I** fullständig ro och wälmåga.
 7. **Hans** afwelsgårdar äro fulle
 med mjölk,
 8. **Och** hans ben få ständigt ny mårg.
 9. **En** annan döer i bitter beundelse
 Och hafwer aldrig njutet nå-
 got godt.
 10. **Doc** ligga the tillsammans i
 stoftet,
 11. **Och** matkarne öfvertäcka them
 båda.
 12. **Si**, jag wet helt wäl edra
 tankar;
 13. **Och** thet ondsöme, hwarmed I
 fören wäld på mig.
 14. **Swar** sägen I, är then an-
 senlige mannens hua?
 15. **Och** hwat dro the ogudatti-
 gas widsträdda boningar?
 16. **Men** hafwen I icke frågat them,
 som redan lagt wägen till rygga,
 17. **Och** igenkännen I icke the wär-
 ten, som these satt hafwa?
 18. **När** then ogudaktige, besparad
 till sin olycksdag,
 19. **Och** på wredenes dag till graf-
 wen med ståt bortföres;
 20. **Ho** förkunnar så uppenbarligen,
 huru hans lefnad waret?
 21. **Ho** wedergällr handens ut, hwad
 han gjort?
 22. **Ho** han föres ut till präktig graf,

Och är han till som wärd på
 sin hög.
 3. **The** ut böcker sagne och i graf,
 4. **Wården** togde stenar äro
 honom angående.
 5. **Oft** honom drages hwarje mån-
 ad, som honom föregått,
 6. **Och** the, som honom föregått,
 7. **Swar** trösten I mig så med 34.
 8. **I** menen blott: annu är hos
 honom ogudaktighet kvar.
 9. **I** äfwarde Elshas af the, för-
 ma och sade: 22.
 10. **Mån** människan gör Gud nå-
 gon nytta?
 11. **Ehren**, som wärligen handlar, är
 endast nyttig för sig sjelf.
 12. **Skulle** wäl Gud wana något
 themed, att tu håller dig
 för öfrottslig?
 13. **Och** är thet honom till någon
 winning, att tu fromt lefwer?
 14. **Är** wäl han gå in med dig i un-
 dersökning om tin Gudsfruktan,
 15. **Och** thesam wilja stå till rätta
 med dig?
 16. **Är** icke tin ondsta mycken,
 17. **Och** på tin öfwerträdelse ingen
 ånde?
 18. **Tu** hafwer taget pant af tin
 beoder, utan att han fått
 något till lön;
 19. **Och** rifwet kläderna af then ut-
 blottade.
 20. **Tu** hafwer icke gifwet then trö-
 st, som wältn att dricka,
 21. **I**

- Du hafwer betat then hungrige
 titt bröd.
8. Then som stark arm hade, ha-
 nom höfde landet till.
 Then mycket ansedd war, bod-
 de thenull.
9. Entor hafwer tu låtet gå ifrån
 sig ofulna,
 Och faderkrosat the faderlösas
 armar.
10. Thersöre äst tu omweswad med
 snator,
 Och oförmodat fruktas för-
 sträcker sig.
11. Ja, mörket strögar sig tin
 syn,
 Och wassufföd öfwerswänmar
 sig.
12. Är icke Gud höget än him-
 melen?
 Han ser stjernorna under sig,
 ehuru högt the än sitta.
13. Nåväl säger tu: Swad skulle
 Gud weta?
 Skulle Han kunna döma thet
 som af mörket stult är?
14. Skyrne göma bort thet för
 honom, så att Han icke ser:
 Han uppehåller sig inom Him-
 larnas krets.
15. Will tu fara fort på then ut-
 gamla wägen,
 Som the orättfärdige hafwa
 trampat?
16. Hwille blifwer greyne, så the
 minst förmodas,
 Och hwillas grundfaste stö-
 nem bortslägt.
17. The, som till Gud sade: gack
 ifrån öf,
 Swad skulle then Allsmågtige
 kunna göra öf?
 Andock thet war Han, som icke
 uppslute thetas hus
 med wälmåga:
 Wäre the ogudastigas råd långt
 bort ifrån mig!
 The rättfärdige skola få se thet icke
 och glädja sig;
 Then ofskyldige skall begabba them:
 Ät icke thetas wäsende för 20
 stunnék,
 Och, hwar af them öfrigt
 war, i eld föderdöf?
 Förlikta sig dock med Honor; 21
 så blifwer tu i frid.
 Tu skall thetignom stöda wäl-
 gång.
 Tag emot underwisning af Hans 22
 mun,
 Och lägg Hans ord på hjertat.
 Där tu omwänder sig till then 23
 Allsmågtige, skall tu
 uppbyggd wordo,
 När tu kastar thet orätt är långt
 bort ifrån tin hudda.
 Så skall guld finnas i stoftet, 24
 Och klippan, hwarutut stänar
 flyta, blifwa sig ett Öphie.
 Then Allsmågtige skall sjelf wa 25
 ra titt guld,
 Och titt kostligast arbetade silf-
 wer.
 Tu skall hafwa tin lust i then 26
 Allsmågtige,
 Och kunna upplysta titt ansigt
 te till Gud.
 När tu bedet Honor, skall Han 27
 höra sig,
 Och

Och tina liften wärder tu be-
 talande.
 2. Hwad ta besätar, skall beständ
 hafwa,
 Och på tina wägar skall ljus
 sina.
 3. Ty man förnedrar dig, så tu
 talar förmåtet;
 Men then ödmjuka frälsar Gud.
 Han skall utbjälpa then, som
 icke öfkyldig war:
 Thenne skall hulpen blifwa, så
 han sina händer renat.

4. Job swarade och sade:
 Hanu måste min klagan beta
 upprorist!
 5. Witt icke om du är min sudan.
 O! att jag wiste huru jag skul-
 le finna Honom,
 O! att jag sänge komna inför
 Hans thron!
 6. Jag skulle så framlägga inför
 Honom min rätt,
 Och min mun skulle med bewis
 full wara.
 7. Jag sänge så höra the ord, hwar-
 med Han worde mig swarande,
 Och förstå hwad Han worde
 sägande till mig.
 8. Skulle Han wäl efter sin myck-
 na magt handla med mig?
 9. Skulle Han sig dock icke så e-
 mot mig?
 10. En rättfärdig är thet, som nu will
 förswara sin sak hos Honom:
 11. Jag skulle af min Domare blif-
 wa alldeles frifänd.
 12. Men går jag framåt, så är
 Han icke thet;

13. Går jag tillbaka, så blifwer jag
 och så Honom icke wara.
 14. Wänder jag mig till vänster,
 får jag icke se Honom, ef-
 ter Han fördöligt sig;
 15. Högra sidan beträcker Han, att
 mina ögon icke träffa Honom.
 16. Dock Han känner wäl then väg,
 som jag beständigt gått.
 17. Han pröfwar mig, jag skall be-
 finnas så ren som guld.
 18. Wid Hans fotspår hafwer min
 fot hållet sig:
 19. Hans väg hafwer jag följt,
 utan att wika thetifrån.
 20. Hwad Hans läppar befallt,
 hafwer jag icke öfwerträdt,
 Och Hans muns ord hafwer
 jag iakttaget mer, än mina
 egna beslut.
 21. Men Han blifwer wid sin sak,
 icke föresats; ho kan wän-
 da Honom thetifrån?
 22. Hwad Honom behagar, thet
 gör Han.
 23. Han fullbordar hwad Han om
 mig beslutet,
 Och sådana beslut äro hos Ho-
 nom många.
 24. Thet försträcket jag för
 Honom,
 25. När jag på Honom tänker,
 bifwar jag.
 26. Gud hafwer gjort mitt hjerta
 försagdt:
 27. Then Allsmäktige hafwer för-
 sträckt mig.
 28. Efter jag icke blifwet borttryckt,
 för är mötet kom,
 29. Och

Då efter. Han undagömt dy-
stra natten för mig.

- Cap. 24. **S**varföre sker thet, att, då
tiderne icke äro dolde för
then Allsmågtige,
The, som honom känna, dock
icke se Hans dagar?
2. Människor finnas, som flytta
rämärke,
Som råfna till sig hjordar och
beta them,
3. Som drifwa bort then fader-
löses äfna,
Då taga enkonas ora till pant.
4. Som slöta the fattiga ur vägen,
Så att the förtryckte i landet
måste göma sig undan.
5. Äka som wildäfnor i sknen
Måste these gå ut till arbete,
bittida hvarje morgon, att
söka sig föda,
Ödeplatser skaffa spis åt them
och åt thesas unga barn.
6. På marken afflära the thet
therpå vuxna gräset,
Då efterhemta i then ogudal-
tiges wingård.
7. The ligga nakne om nätterna,
utan kläder,
Då hafwa intet att betäcka sig
med i kölden:
8. Af regnflurar från bergen blif-
wa the wåte,
Då i brist af annan tillflykt
rädda the sig i bergskrefmor.
9. Andre rycka faderlösa barn
från bröstet,
Då taga them i pant från
then fattiga.

Then, som icke the se. Han
kläder,
Då the hungrige måste inbära
theras kärswar.
The, som the bereda, inom the-
ras murar,
Då trampa prebarnna, försåg-
ta af törst.
Utur fördolda kulor. sucka the
öbände,
Då the sagnas själar ropa öf-
verklud:

Då. Gud altar icke theruppå.
Andre äro affallne ifrån-luset,
The känna icke thes wägar,
Då förblifwa icke på thes öpp-
na stigar,
Bittida står mördaren upp,
Han slår then förtryckta och
fattiga ihjäl,
Då om natten blifwer han en
tjuf.

Horkarlens öga altar på skym-
ningen,
Han tänker: då skall intet öga
se mig,
Då förhöller sitt ansigte.
När mörkt blifwer, bryter han
sig in i husen;
Om dagen göma the sig undan
med hwarannan,
Då wilja intet weta af ljuset.
Ty morgonen är mörker för them
The anse honom såsom försträc-
kande mörker.

Hastigt far themne öfwer
wattnet,
Hans arfwelott. på jorden blif-
wer förbannad, Han

Han får icke vända sig åt vägen till vingårdarna.
 4 Hetta och torra fötterna södwattnen;
 Så far ock han med synd in i the dödas boning.
 5 Allt förbarmande glömer bort honom;
 Thet ljusaste för honom är förretnelsen.
 Han kommes icke mer ihåg:
 Dråttfärdigheten ligger sönderbruten, såsom fullskallet trä.
 Han qvalde ju then ofruktsamma, som inga barn hade,
 Och gjorde enfone intet godt.
 Med wåld öfwerföll han the mäktiga,
 Ed han uppstod, war ingen säker om lifwet.
 Gud gaf honom trygghet hwarpå han sig förlitade.
 Men Guds ögon äro ock öfwer sådana människors wägar.
 En liten tid upphöjas the, så äro the icke mera till.
 The warda förkrasade och grepsne såsom alle andre.
 Sike the högsta axen förkortas the.
 Är thetta icke så, huru skulle thet så wara?
 Ho kan wedertägga mig, och gbra mitt tal om intet?

Och öfwer hvem uppgår icke hans ljus?
 Huru kan en människa wara rättfärdig inför Gud?
 Eller then, som af qwinnas sködd är, wara ren?
 Si, ända in till månen, finner Han ingen boningsplats,
 Och stjernorna äro icke rena inför honom.
 Huru mycket mindre en människa, then maten,
 Eller människobarn, then maten.

Cap. 26.
 Job swarade och sade:
 1 Hwad hafwer tu nu hulpet then, som intet förstår?
 2 I hwad mål hafwer tu stärkt en magtlos arm?
 3 Hwad råd hafwer tu gifwet honom, som ingen ting förstår?
 4 Hwad ömning tröst hafwer tu funnit gjort?
 5 För hwilken hafwer tu anfört ett tal,
 Och af hwilkens Ande rörd hafwer tu thet frambragt?
 6 The döde ängslas,
 7 The, som under wattnen och uti them bo.
 8 Jordens innersta är för Hörens blott och bart,
 Och afgrunden utan täckelse.
 9 Han utsträcker nordens öfwer ett tomt rum,
 Och hänger jorden på intet.
 10 Han sammanknuder wattnen uti sina flödar,
 Och

Så swarade Bildad af Suah och sade:
 1 Östraddme och fruktansvärd magt är när honom,
 2 Som frid flutat i sina höjder.
 3 Kanna wäl hans härar räknas?

- Och molnen kända icke thetina
 under.
 9. Han bibehåller sin throns här-
 lighet,
 Och utbreder omkring honom
 sitt moln.
 10. Han sätter gräns rundt om-
 kring watten,
 Och förordnar huru mycket lju-
 set och mörkret bör wara.
 11. Himmelens stoder stälwa
 Och blifwa håpne för Hans
 nåst.
 12. Genom sin magt låter Han
 hafwet komma åter,
 Och genom sin wisshet nedslår
 Han thet stolthet.
 13. Genom Hans anda uppgår mor-
 gontrodn på himmelen,
 Och Hans hand dödar then ut-
 sträckt ormen.
 14. Si, thetse äro allenast flycker
 af Hans gerningar.
 Ty huru litet är wäl thet, som
 wi om honom höret,
 Och ho förstår Hans starkhets
 dunder?
- Cap. 27. Men Job fortsatte än wol-
 dare sitt sinnrika tal
 och sade:
 2. Så sant, som Gud lefwer, hwil-
 ken åsido sätter min rätt,
 Och then Allsmågtige, som min
 själ bedröfwar,
 3. Så länge jag förmår andas,
 Och Gud låter någon andedragt
 wara uti min näsa,
 4. Stola mina läppar intet orätt
 tala,
 Och min mun icke fara
 någon flårt
 Ware långt ifrån mig, att
 skulle tro eder hafwa rätt
 Intill thet jag dö, will
 försiwara min oskul
 Wid min rätt fasthåller jag
 och släpper honom int
 Mitt samwete straffar mig
 för någon af mina dagar
 Min owän blifwe befri
 brottlig
 Och then sig emot mig så
 orättwi
 Ty hwad är dock stryckt
 hopp ehuru rik han än u
 När Gud rycker bort hans si
 Warden wäl Gud hörande
 roj
 När ångest öfwer honom
 me
 Huru kan han förnjä sig i e
 Eller någon tid åkalla Hon
 Jag will lära eder, i
 Guds hand förmd
 Och icke dölja för eder hwil
 then Allsmågtige är beslu
 Sjelfwe hafwen I alle sett i
 Och hwarfwe hafwen I n
 mycket onyttigt tala
 Thetta är the orättfärdigas
 hos Gu
 Och then arfwevel, som wi
 werkare af honom erhal
 Om hans söner än wära
 stola the dock höra swe
 det til
 Och hans afföda skall i
 brödd, att måtta sig n

15. **Thet**, som af them öfrige bres-
 vor, skola genom pest kom-
 ma i grafven,
 Och hans enkör skall ingen be-
 gråta.

16. **Om** han och samlade så mycket
 silfver, som stoft,
 Och förwårswat så mycket klä-
 der, som mull;

7. **Skall** dock then rättfärdige klä-
 da sig med thet, som han
 förwårswat,
 Och then oskyldige skall utklif-
 ta hans silfver.

8. **Såsom** en mal bygger han sitt
 hus,
 Och såsom en toja, then wäl-
 toren uppställer.

9. **Kit** lägges han ned, och kan
 ingen ting toga med sig;
 Han öppnar ögonen, och ser
 intet mera qwar.

10. **Försträckelser** skola öfwerfalla
 honom, såsom en wattussod,
 Om natten skall stormwäder
 stjåla honom bort.

11. **Öst**antwinden skall rycka honom
 upp, fara sin kos,
 Och häftigt försätta honom u-
 tur hans rum.

12. **Gud** skall sända thet öfwer ho-
 nom och icke skona:
Se Hans hand skall han på
 flykten drifwas.

13. **Man** skall klappa med händer-
 na öfwer honom,
 Och hwisla honom bort utur
 hans rum.

14. **Silfver** kommer fram på sitt
 ställe;

Och guld, som man smälter,
 hafwer sitt rum.

1. **Zernet** toges utur jorden,
 Och af smält sten blifwer koppar.

2. **Människan** gör ände på mätret;
 Förskar ut best noga
 Then i dolda stier märker liggan-
 de stenen.

3. **Hon** bryter upp gångar ifrån
 understa berget.

4. **Thet** måste då glömma bort att
 nyttja föttren;
 Thet slita ondt; på ett för män-
 niskan orwanligt sätt fa-
 ra the af och an.

5. **Then** jord, på hwilkens yta
 brödd wäxer,
 Blifwer ned uti likasom wånd
 i eld.

6. **Bland** hennes stenar finnes Sa-
 phir,

7. **Som** uti sig håller guldstoft.
 Thessa stigar känner ingen rof-
 fogel,

8. **Och** ingen falks öga hafwer
 hunnet till them.

9. **Wildjuren** hafwa aldrig tram-
 pat them,
 Och intet lejon hafwer gått
 theruppå.

10. **Till** hårda stenen utsträcker ar-
 betaren sin hand,
 Och wänder bergen upp ut the-
 ras grund.

11. **Han** klyfwer gångar uti klipporna,
 Så att hans öga får se alla
 kostbarheter.

12. **Han** täpper igen floderna, att
 the icke rinna,

13. **Och**

Jobs Bot.

14. Och framhåfver i lifet hvad fördoit war.
 Men hwarest låter wißheten
 Och hwar är then ort, ther sig finnas,
 Ingen människa känner hennes förståndighet träffas?
13. Och hon finnes icke i the kfs.
 Ingen människa känner hennes förståndighet träffas?
 wårde,
 Och hon finnes icke i the kfs.
 wandes land.
14. Djupet säger: i mig är hon icke:
 Och hafvet: hon är icke hos mig.
 Med finaste guld kan hon icke
 15. Och intet silfver upprögas,
 att thefste köpa henne.
 16. Guld ifrån Ophir går icke upp
 i wårde emot henne,
 Icke heller kostbar Onix och
 Saphir.
17. Wår henne kan guldbesprängt
 Glas icke liknas,
 Och hon kan icke tillbytast för
 goldene Klenodier,
 18. Wåle stenen ifrån Rama och Ery-
 staken för tjåna icke att nämnas;
 Att framställa wißheten är långt
 mer, än att uppsöka perlor.
 19. Aethiopiske topagen är för rina-
 ga emot henne,
 Med henne kan aftrorenaste guld
 icke jämföras.
 20. Swadan kommer då wißheten?
 Och hwad ort är thet, ther
 förståndigheten finnes?
 21. Hon är fördoit för alla kfs.
 wandes ögon,
 Och undångömd för himmelens
 foglar.
 Såa:
- Wåra tron hafwa blot: Wår
 Gud allena känner denn
 Och wet hwarest hon finnes.
 Ty hon skådar jordens änd
 Och ser hvad under alla
 lär:
 Så att han gifwet r
 Och ussat wattenens måt
 När han gaf lag åt r
 Och förordnade the i
 Dunda
 Så såg han henne oc
 Han fastställte hem
 Han henne i
 Men till människan
 Si, Herrar
 Och fly thet onda t
 In wårdare för
 Sit sinnrika
 Och! att jag
 the förskä
 I the åren, t
 Så Hans ly
 Och jag wi
 Så, söm
 Så Gud
 Så then

- D**å mina barn och tjänare om-
gafvo mig;
6. Så jag trödde mina steg i mjölk,
Och klippan hos mig utgöt ol-
jeflöder!
7. När jag så utgick till porten
uti staden,
Och satte min stol på öppna
platsen,
8. Undanstungo sig the unge, så
snart the sågo mig,
Och the gamle stego upp och
blefvo stående.
9. The förnamne höllo sitt tal
tillbaka,
Och lade handen på munnen.
10. The ansenlige låto icke sin röst
höras,
Och theas tunga rördes icke
ifrån theas gom.
11. Thet ära, som hörde mig, pri-
sade mig saltg,
Och thet äga, som hade sett
mig, ville se mig å nyp.
12. Ty jag undfätte then förryck-
ta, som ropade,
Och then faderlösa, som ingen
hjälpare hade.
13. Theas wålsignelse, som eljest
waret förgången, kom öf-
wer mig.
- Och antones hjerta gjorde jag
gladt.
14. Jag drog på mig rättfärdighet,
och hon blef min klädnad:
The dom jag affade, war min
mantel och min krona.
15. Jag war then blindas ögon
och then förlamadens fötter.
Jag war the fattigas fader,

- Och theas sol, hwilken jag icke
kände, undersökte jag.
- Jag sönderbröt wåldswerkarens 17.
tänder,
- Och ryckte rofwet therutur.
Jag tänkte: jag får sluta mitt 18.
lif i mitt bo,
- Sedan jag räknat dagar, så
många, som sanden.
- Min rot skall icke sakna watten, 19.
Och daggen skall nattetid fukta
mina grenar.
- Min ära skall beständigt blif, 20.
wa ny,
Och min boge, i min hand, till-
taga i styrka.
- Man hörde mig och wåntade, 21.
Och teg stilla, för att få weta
mitt råd.
- Sedan jag talat, talade ingen 22.
widare;
Mitt tal gjorde them tillfyllest.
The wåntade på mig, såsom på 23.
regn,
- Och öppnade sina munnar, så
som för regn om wären.
- Bemötte jag them med leende 24.
mun, trodde the thet knapt,
Och waktade sig för, att orsaka
ändring i mitt glada ansigte.
- Behagade thet mig att besöka 25.
them, så satt jag främst,
Trygg och säler, såsom en Ko-
nung inom sin här,
Såsom en, hwilken tröstar för-
jande.

Men nu le the åt mig, som 29.
äro yngre än jag, 30.
K 2 Hwilt.

- Hvilkas fäder jag icke ättat
 värda, att stå min hjords
 hundar.
2. Och hvad gagn skulle väl the-
 ras händers styrka kun-
 nat göra mig?
3. Theras ålderdom försmågtade
 Af torstighet och hunger uttorkad.
 The afgnogde ödeplatser,
 Som mer än en gång waret
 förhärjade.
4. The afbröto, hvad wildt wår-
 te wid buskarna,
 Och rötter, som the uppryckte,
 woro theras spös.
5. Man förde them bort ifrån husen,
 Och ropade öfwer them så, som
 öfwer tjuftwar.
6. The måste wistas i ohyggeliga
 dälder,
 I jordkulor och bergskrefwor.
7. Emellan buskarna tjöto the,
 Och under tjocka törnen gingo
 the tillsammans:
8. Götte af lastfulla människor,
 hwilkas namn ingen känd,
 Och hwilke ur landet woro för-
 drefne.
9. Thehas wisa måste jag nu wara,
 Och ämne för theras tal.
10. The stuggas wid mig, the dra-
 ga sig långt ifrån mig,
 Och sty icke wid oss spotta åt mig.
11. Ty the hafwa slitit sig lösa
 från mitt streat, och för-
 ödmjukat mig:
 Beslät hafwa the för mina ö-
 gon bortkastat.
12. På högro sidan står en nyf
 uppwärts hop emot mig,
- The stå mina fötter i
 Och bana sig wäg, att fi-
 wa
 Min sig hafwa the upp
 Och sjelfwe hjälplöse, I
 the åt att falla
 Igenom bred öppning anfa
 Och rusa fram under st
 f
 Allt störtar sig ned öfwer
 Försträckelser förfölja, så
 storm, min förre frimod
 Och min frälsning förgå
 som en molt
 Nu utgjuter sig min sjä-
 rar öfwer u
 Och mine olycksdagar
 togat mig I
 Om natten bortfrätas min
 Och the, som gnaga mig,
 la i
 Min klädnad är ombyt
 häftig wäldsam
 Thenna omgjordar mig så
 min forna klädn
 Han hafwer kastat mig
 trädel
 Jag ser ut såsom stoft och
 Jag ropar till sig, men ti-
 rar mig in
 Jag står qwar, men tu
 sig ifrån i
 Tu äst mig förwänd i
 sten
 Med tin starka hand pläg
 u
 Tu häfwer mig upp, och
 mig af wädrat bortför
 Och all min tröst försmå

23. Jag vet, att du varder mig
till döden förande,
Till then ort, hwarest alle lef-
wande sammankomna.

24. Dock räcker Han icke ut sin
hand till grofhdögen;
Genom döden, som han tillfö-
lar, kunde lindring winnas.

25. Hafwer jag icke gråtet öfwer
then, hwilkens tid hård war?
Hafwer icke min själ warkun-
nat sig öfwer then fattiga?

26. Men då jag wäntade thet goda,
kom thet onda,
Då jag gjorde mig hopp om ljus,
kom förkräckande mörker.

27. Mine inelsswor sjuda, utan nå-
gon hvilas;
Mine olycksdagar hafwa öfwer-
fallet mig.

28. Jag är svart bleswen, utan
att solen bränt mig,
Jag står upp i menigheten och
ropar:

Jag är drakars broder,
Då strutsfoglars stallbroder.
Min hud faller svart utaf mig,
Då mina ben äro af hetta för-
brända.

Min cithra är bleswen klagan,
Då min harpa wänd i öfwer-
ljuddt gråtande.

29.

Jag hade gjort förbund med
mina ögon:

Swad skulle jag se efter någon
jungfru?

Swad del skulle jag wäl då
haft hos Gud ofwanifrån,

Då hwad ofskott, hos then
Allsmågtiga, från högden?
De icke förderf beredt åt syndaren?
Då färlafelse åt them, som
illa göra?

Skulle Han icke se mina wägar,
Då räknas alla mina steg?
Om jag wandrat med the fä-
ngliga,

Då min fot skyndat till bedrägeri?
Så wäge Han mig på en rätt wäg!
Men Gud känner min fromhet,
Om mine fötter wäket utaf wägen,

Då mitt hjerta följt mina ö-
gon efter,
Då något lodat wid mina händer;
Så nyttje en annan, hwad jag
utfätt,

Då mine planteringar blifwe
utrotade.
Om mitt hjerta låtet sig dragas
till annan mans hustru,
Då hafwer jag waktat wid min
nästas döer;

Så blifwe min hustru en främ-
mandes trälsinna,
Då andre bedrifwe med henne
otukt!

Ty thetta hade waret en we-
derstyggelig last
Då en misgerning, som för-
drat straff af Domaren.
Thet hade waret en eld, som
förtär intill döden,
Då som hade utrotat all min
inkomst.

Om jag förringat min tjänares,
eller tjänarians rätt,
Då the haft någon klagan emot
mig;

30.

Swad

14. Hvad skulle jeg få göra, när Gud säger fram?
 Och när Han worde hemskändt,
 de, hvad skulle jag smara?
15. Hafwer icke then, som gjorde mig i moderlifwet, jemväl gjort honom?
 Och i en lika qwed beredt og båda?
16. Hafwer jag förnekat then fattiga,
 hvad han begärt,
 Och låtet enkones ägon försmåta?
17. Hafwer jag ätet min beta allena?
 Och then faderlöse icke ätit ätet theraf?
18. Ifrån min barndom wärte-han ju app med mig, såsom jag hade wäret hans fader,
 Och ifrån min första alder hafwer jag hugswolat enkona.
19. När jag såg någon, som i brist af kläder hade kunnat förgrås,
 Och en fattig, som icke hade att styla sig med;
20. Så wälsignade hans kropp mig,
 Och han blef uppvärmd af mina lamms ull.
21. Om jag upphäft min hand emot then faderlösa,
 Så jag såg mig wid domstolen kunna göra thet;
22. Så fälle mina skuldror ifrån mina arlar,
 Och blifwe min arm bruten utur sin led!
23. Ty jag fruktade för Guds straff öfwer mig,
 Och, af wärnbad för Hans öfwa stråfstat, wägade jag thet icke.
- Om jag sett guld all minn rikst,
 Och sagt till guldklimpen: tu äst mitt herp;
 Om jag fått min glädje theruti,
 att mine egodelar blefwo många,
 Och att min hand mycket förwårfwade;
 Om jag sett på ljuset, så thet flarer tyfte,
 Eller på månen, så han prättigt framgick,
 Och mitt hjerta i löndom låtet sig bedragas,
 Att med min hand gifwa them lyhar från min mun;
 Så hade thet wäret en straffbar misgärning,
 Och jag hade förnekat Gud then Högsta.
 Hafwer jag sågnat mig öfwer thens olycka, som mig hatade,
 Och förhäfwet mig, så honom illa gick?
 Jag tillstodde icke min mun att synda,
 Och med förbannelse ätska lifwet af honom.
 Hafwa icke the, som i mitt hus word, jagt:
 Ho kan nämna något, som icke hos honom blifwet måttad?
 Främlingen behöfde icke blifwa utom hus öfwer natten;
 Mine portar lemnade jag thet na för wägfärande.
 Och jag, såsom wärdställe plåga göra, urjättade min

Se att i min horn vilja min
 misgerning;
 4. Skulle jag dock förskräckas för
 then stora hopen:
 Slågternas förakt skulle förfä-
 ra mig:
 Jag skulle flum blifwa och ic-
 ke tåras wisa mig.
 O! att jag funne then, som
 mig höra wille!
 Med min hand är thetta tecknad.
 Then Allsmågtige fråge mig!
 Uppsatte och som underdeloman
 sin klagostift!
 Sannerligen jag will håra ho-
 nom på mina arlar,
 Och binda honom såsom en
 krona om mitt hufvud.
 Alla mina sleg will jag fritt
 uppräfna,
 Och, såsom en Guffe, inför
 honom framträda.
 Om min jord ropar emot mig,
 Och hennes feara gråta tillhoppa;
 Om jag ätet hennes frukt obetald,
 Och gjort äkerböndernas lef-
 nad tung;
 Så wäke mig tistel för hwete,
 Och ogerås för bjugg!
 Härmed slutade Job sitt tal.
 The tre männerne swarade Job
 icke vidare, efter han trod-
 de sig allena hafwa rätt. Thetta
 förändt Elihu, Baracheels son,
 then Hussten, af Noma slägte.
 Som Barachees på Job thefföre,
 att denne trodde sig wara rätt.
 11. Och på the tre
 männer, thefföre, att fost

da the icke funnat wederlägga
 hans tal, the likväl fördömde ho-
 nom. Elihu hade tegat stilla, så
 länge Job med them talade, 4.
 medan the waro äldre än han till
 åren. Men när han såg, att the
 tre männerne icke hade mer att
 swara, blef han upprörd, begyn- 5.
 te att tala, och sade:
 Jag är ung till åren, och J
 åren gamle.
 Thefföre hafwer jag hållet mig
 tillbaka och icke driffat säga
 min mening ibland eder.
 Jag tänkte, låt äldre tala. 7.
 The, som många år lefwat, må-
 ste kunna lära af wijsbet.
 Sannerligen hafwer hwar och 8.
 en människa förnuftig själ,
 Och then Allsmågtiges ande gör
 them förståndiga.
 Men the store äro icke the wifaste, 9.
 Och the gamle förstå icke alltid
 hwad rätt är.
 Thefföre säger jag: hörer mig, 10.
 Jag will och förklara min mening.
 Jag hafwer wäntat medan J 11.
 taladert,
 Och afhört the föresällningar,
 som J gjort,
 Till thes J fullen utreda saken.
 Jag hafwer noga gifwet akt på 12.
 eder.
 Men si, ingen hafwer funnat
 öfwerbewise Job;
 Ingen af eder hafwer beswarat
 hwad han anfört.
 Säger icke: wi hafwe träffat 13.
 rätta saken;
 Gud

- Gud öfkenä kan fälla honom
och icke någon människa.
14. Han hafwer icke ställt sitt tal
till mig,
Men med edra ord vill jag
te swara honom.
15. Du stå the bestörte och swa-
ra intet mer;
Orden hafwa öfvergifwet them.
16. Jag wäntade än widare, me-
dan the icke något sade,
Medan the stod, och hade in-
tet mer att anföra.
17. Therefore vill ock jag för min
del swara,
Och likaledes gifwa min me-
ning tillkänna.
18. Ty jag är så full med ord,
Att min ande tränges i mitt
bröf.
19. Mitt innersta är såsom win,
thet ingen luft hafwer,
Och vill spricka sönder, såsom
nya käril.
20. Jag måste tala, för att vinna
anderum;
Jag måste upplåta mina läp-
par och swara.
21. För ingens person skall jag
hafwa anseende,
Och icke taga någon människas
parti.
22. Ty jag wet icke, hwilkens jag
- skulle taga.
Och then mig gjort hafwer,
warder innan fort mig
hådanryckande.
23. **S**å hör nu, Job, uppå
mitt tal.
- Och gif allt på alla minas ord.
Si, jag öppnar nu min mun
Och min tunga skall tala, så
som jag thet förstår.
Swad jag säger, skall komme
från rättsskaffens hjerta,
Och mine läppar skola förklara
renaste kunskap.
Guds ande hafwer gjort mig,
Och then Allsnågtige hafwer
inblåst lif uti mig.
Om tu kan swara mig:
Utrüsta mig vinde mig, bibehåll
tin plats.
Si, jag är lika med dig inför
Gud,
Af jord är ock jag blefwen bildad
Ingen fruktas för mig kan tig
afftröcka,
Och jag kan icke blifwa tig nå-
gon tung börda.
Du hafwer tu sagt för mi-
na öron,
Och jag hafwer måst höra rö-
sten af thesa ord:
Jag är ren och utan synd:
Jag är luttrad, och i mig är
ingen misgärning.
Han hafwer uppletat ringa or-
saker emot mig;
Han anser mig såsom sin fiende
Han hafwer satt mina fötter
i en flock,
Och håller wakt på alla mina
vägar.
Si häruti hafwer tu dömt
icke rätt, jag will brö-
ta dig.
Gud är fast mer än någon män-
niska.

Svartföt vil tu gå till flotta
 med honom?
 Han gör ingom räkenskå för
 någon af sina gerningar.
 När Gud en gång besökt något,
 Underföret han thet icke för an-
 dra gången.
 I dröm, i syn om natten,
 Döde tung sömn faller uppå
 människor,
 Under thet the slumra på sina
 sängar;
 Uppstårar Han för deras dröm
 Then näst, som Han öfver
 them besöket.
 På thet Han skall wända män-
 niskan ifrån hennes före-
 tagande,
 Och bewara henne för öfvermod.
 Han håller henne tillbaka, från
 förderfwet,
 Och hennes lif, att vilen ep må
 rycka thet bort.
 Han bestraffat henne med sweda,
 så att hon måste till sängs ligga,
 Och hennes ben plågas oupp-
 behåigen.
 Hennes lif wänjes wid maten
 Och hon mister all lust att äta.
 Hennes föt twinar bort, så
 att ingen will se thet på,
 Och hennes ben, som tillförene
 icke syntes, blifwa blottade,
 Hon wiskas till grafwen,
 Och hennes lif till them, som
 wärda dråpande.
 Om så en Angel, en af tusen-
 do, bleswe medlare,
 Och förkunnar henne, huru hon
 må
 sig rätta bör,

Och Gud sabbarnade sig, öf. 24.
 wer henne, och sade:
 Jria henne ifrån att fara ned
 i grafwen:
 Jag hafwer funnet löfpenning-
 gen;
 Så blifwer hennes kropp frisk 25.
 och ung igen,
 Och hon får sina ungdoms da-
 gar tillbaka.
 Hon beder Gud, och Han blif. 26.
 wer henne nådelig,
 Med glädjersop får hon se Hans
 ansigte,
 Och Han återställer henne sin
 rättfärdighet,
 Bland människor sjunger hon 27.
 och säger:
 Jag hafwer syndat och förwändt
 hwad rätt wär;
 Jag hade förskänt långt wärre.
 Men Han hafwer friföpt mig 28.
 ifrån grafwen,
 På thet mitt lif skulle ståda
 ljufst.
 Si thetta allt gör Gud, 29.
 två, eller tre gånger, med
 människan,
 Att Han skall återföra henne 30.
 ifrån grafwen,
 Och med the lesandes hus
 upplysa henne.
 Sif allt häruppå, Job, hör 31.
 härtill,
 Sig stilla, att jag må tala.
 Men hafwer tu något att så. 32.
 ga, så swara mig,
 Låt mig få weta thet, jag wil-
 le gerna, att tu hade rätt.
 2 Haf-

93. Hafwer tu vordit ut, så hör på mig,
 War lyst, jag vill lära dig vishet.
- Cap. 34. Guds begynte åter att tala och sade:
1. Hörer, I veta, mitt tal,
 Och, I förståndige, läner brat
 at mig.
 2. Ty brat profvar hvad som talas,
 Sålom munnen smalar maten.
 3. Sålom os utskilla, hvad rätt är,
 Och afsåra hvad vi böre kalla
 la godt.
 4. Ty Job säger: jag är ostydig,
 Och Gud hafwer å sido satt
 min rätt.
 5. Jag vill wisa, att San dömt
 mig emot sanningen:
 Jag vill affjuta min pil,
 utan misgjerning.
 6. Skulle wäl en sådan man,
 som Job,
 Wilsa dricka begabberi, såsom
 watten,
 7. Inga i sällskap med ogerningsmän
 Och wandra tillhops med the
 ogudaktiga?
 8. Ty Han säger: thet gagnar
 människan ingen ting,
 Att hon hafwer sin lust i Gud.
 9. Därföre hörer på mig, I för-
 ständige,
 Bort thet, att Gud skulle haf-
 wa ordit, och then Alls-
 mäktige wara wrångwis.
 10. Utan Han lönar människan så
 som hon förtjänar,
 Och wedergäller hwad och en
 efter thet wandel.
- Ja, helt miste det förstås de-
 lar ingen,
 Och then Allsmäktige föränd-
 der alldeles rätten.
- Ho hafwer åt honom öfwer-
 lämnat världen?
 Och ho hafwer inråttat hela
 jordens freds?
 Om Han satte sig i sinnes-
 Att återtaga then anda och thet
 lif, som Han gifwet?
 Skulle allt föit tillhops dö ut,
 Och människoflogetes till-
 stigt?
 Är något förstånd qwar, så
 hör på mig,
 Och fatta med tronens mist tal.
 Will then, som hatar rätten,
 förgifta,
 Och will tu fördöma thet vitt-
 färdiga, som tillika mäktig är?
 Han, som säget till Sjändagen:
 tu äst oduglig,
 Och till the förnämde: I ären
 brattslige.
 Han, som intet anseende haf-
 wer till Furstars person,
 Och ingen ärbudnad gbe wel-
 lan rika och arma,
 Efter allesammans äro Hans
 händera verk.
 I ett ögnblick dö the bart,
 Midnattstid förfaras folkens och
 på sin döds
 Utan synlig hands häfwer then
 mäktige undan.
 Ty Guds ögar se på hwad och
 hans wägar,
 Och Han straffar dem thet
 Intet

Jag har inget annat, jag har så
 stark flugga,
 Att överflyganden theri kunna
 föröblja sig.
 Jag heller worder det någon
 människas tillåtet,
 Att jag med Gud till rädda:
 Han föndret det i stolta,
 Han kan underförning,
 Och sätter andra i deras ställe.
 Han känner redan ihwas ger-
 ningar,
 Och påbörjar dem om i nasten,
 Och det i warden fästropade.
 Han förklarar dem ibland the
 ogudaktiga,
 Och att alle få det se.
 Därföre att the ofödelit ifrån
 honom,
 Och icke wölet känna någon af
 Hans wägar.
 Hvarigenom stett, att then fat-
 sigas rop kommet inför honom,
 Och Han hört the förrycktas
 flagan.
 Där Han gifwer swilla, ho
 vill på föröblma?
 Men Han sommer bort sitt an-
 sight, ho kan lå se honom?
 Därför fallen, ofider männliga
 slaget
 Därför Han then ogudaktiga re-
 gera,
 Och en af sådana, som sätter
 snaror för folket.
 Och Gud, Gud är det, som säger:
 Jag hafwet blamad, jag will
 icke fördenkna.
 Och det tu mig det, som
 jag icke infer.

Hafwet jag ghet illa, wilt jag
 icke mer göra det.
 Gud Gud wedergälla dig, ef 33.
 ter tina gerningar?
 Och föraktligt hafwet tu talat.
 Wälg self, jag will icke gö-
 ra det.
 Och hwad wessit tu? Säg det. 2
 Förståndigt föll sola tala till 34.
 mig,
 Och en was man hörer på mig.
 Job hafwet det talat wiastigen, 35.
 Och hans ord hafwa icke waret
 wäl betänkta.
 Job här luttrab blifwa, till the 36.
 han rehi worder,
 Emedan han wändt sig till o-
 rättfärdiga wännor.
 Ty in him hafwet han skat 37.
 med uppenbare offer:
 Han begabbar oss och talar mye-
 ket emot Gud.
 In vidare talade Eliba och 35.
 sade:
 Häller tu det för alligt att 2.
 tu sagt:
 Jag är rättfärdig inför Gud.
 Tu hafwet likaledes sagt: Swad 3.
 gagnar det dig,
 Och hwad förmon hafwet
 jag af minä offer?
 Jag will swerpa swara dig, 4.
 Och tillika tina wänner.
 Ge upp åt himmelen och skada, 5.
 Betrakta skyarna, huru högt
 the äro öfwer dig.
 Om tu swadars hwad skadar 6.
 tu the med honom?
 2. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

6. Hå tina misgärningar många,
 hvad kan tu emot honom
 sträffa?
 7. Äst tu ock rättfärdig, hvad gif-
 ver tu honom återigenom?
 Och hvad skulle han af tina
 händer kunna emottaga?
 8. En människas, såsom tu äst,
 kan tin synd skada,
 Och ett människobarn kan tin
 rättfärdighet gagna.
 9. The ropas ju öfver mycket för-
 trost,
 Och klaga öfver the mäktigas
 våldsamhet.
 10. Zå ättvål ingen säger: hvar
 är Gud, min Kapare?
 Som gifver nåtter med glädje-
 fäng uppfyllda.
 11. Som undermålar ock framför
 djuren på marken,
 Och gör ock kloka framför him-
 melens foglar.
 12. The ropas så, men han svarar
 them intet.
 The klaga öfver the ordas
 stolthet;
 13. Men Gud hörer icke fåfänglig
 klagan,
 Och then Allomäktige ser the
 intet till.
 14. Dock när tu till honom säger:
 tu ser the intet till,
 Blifver dom hållen inför ho-
 nom. Förbida allenast ho-
 nom.
 15. Nu efter hans vrede icke så
 hastigt hemskär,
 Och han icke tvärs ofta på
 thet myckna öfverdådet.

Så beswer Job i smittigt tal
 öppnat sin mun,
 Och sagt mycket tröstigt emot
 Gud, utan esiertanta.

Efter sade Elihu:
 Haf litet tolamod med mig, 2
 att jag må underrätta dig.
 Ty jag beswer ännu något, att
 i Guds sak tola.
 Jag vill hemta min lära från
 honom ifrån,
 Och försvarar min Skapares rätt.
 Samning och ingen falskhet äro
 minn ord,
 Uppriktigaste kändedom föreslår
 mig sig.

Si, Gud är härlig, men för-
 altar ingen;
 Härlig är han i försänds kraft.
 Han varder icke låtande then
 ogudaktiga lefwär,
 Men hjälper the förtrodda till
 rätta.
 Han vandrar icke från sigon
 från then rättfärdige,
 Han är hos Konungarna, på
 thetas thron,
 Och gör thetas fäte beständigt,
 att the i höghet förblifwa.
 Om ock fångar ligga i bojar,
 Och merda ut eldets garna
 insårde,
 Så ställer han them thetas get-
 ningar för ögonen,
 Och thetas synder, som omred
 the wäl öfrens
 Han öppnar thetas öron för
 bestraffning,
 Och

Och försöker dem, att om-
 vända sig ifrån thet, som
 orätt är.
 Höra the så och tjåna Honom,
 Så skola the fullända sina sa-
 gar i wålmåga,
 Och sina år uti mycken förnj-
 lighet.
 Men höra the icke, skola the
 frågas igenom spærd,
 Och då bort för sin dårstaps skull.
 The i hjertat ofwæke uppreta
 wreden,
 Och kopa icke till Gud, så Han
 fångslat them.
 The skola då i thetas friskaste
 ungdom,
 Och mista lifwet ibland bolare.
 Men the förtrösta warder. Han
 hjälper utur nöden;
 Och öppnar thetas dörr genom
 bedröfwelset.
 Han tillalar jemwål sig ige-
 nom the lidande;
 I hvilka ställe tu snart lär sinna
 öppen widd, utan ångslan,
 Och icke herd wanda fullt med
 kosteliga råtter.
 Tu skall så nog bewis. the på, att
 the gudaktige dömd blifwet,
 Dem och rätt måste bestånd
 hafwa.
 När wreda kommer, wälta sig,
 att the icke retar sig till
 begabbert;
 Det icke hopp om mycken för-
 löning bedraga sig.
 Och med sin öfwallbet fun-
 den, att tu icke
 tomme i ångst,

Eller the försök dyddesfringor
 något utstå?
 Pångta icke efter natten,
 Ed folken måste ifrån thetas
 rum bortfåra.
 Wakta sig, wänd sig icke till
 thet, som orätt är;
 Ty thet wäljer tu, helbre. an
 att lida.
 Si, Gud upphöjer med sin magt; 22.
 Ho är en sådan lärare som Han?
 Ho hafwer förskrifwet Honom
 Hans wäg?
 Och du wilt säga till Honom:
 "Du gör orätt?"
 Tant efter, "huru tu må bepri- 24.
 sa Hans werl."
 Om hvilka människor böda med
 tackägelse slunga
 the människor se thet, 25.
 The dödlige blifwa thet warse
 långt ifrån.
 Si Gud är stor, wi kunna icke 26.
 fullkomligen känna Honom;
 Hans ärs antal är outgrundligt.
 Thet ofwægat måltidropstätt, 27.
 Som när Han gifwer mäs,
 till regn sammansluta,
 Och hvilka stjerne nedfälla, 28.
 Så att the utgjuta sig öfwer
 hela hopen människor.
 Du bearbet, huru stjerne 29.
 utbreda sig,
 Och the utstrande vänt om-
 ring Hans boning?
 Si, Han utbreder sitt ljus om 30.
 ring sig
 Du utdager, hastigt Honom.
 Du dömler thetas taler, 31.
 Och

32. Och gifwer honom i ömnhet.
 Båda händerna besäcker Han
 med ljus
 Och gifwer them befällning,
 hwarest the träffa skola.
 33. Han fötkunnar themmed sina
 tanlar,
 Sla wredes nit öfwer orättfär-
 dighet.
 37. **S**berber försträcket och mitt
 hjerter,
 Och hänsydes of häfwan ifrån
 sitt ställe.
 2. Hörer till, huru Hans röst
 wred är,
 Och hwad ljud af Hans mun
 utgår.
 3. Under helsa himmelen utspredder
 Han thet,
 Och Hans ljus går öfwer for-
 dens ändar.
 4. På thet samma följer försträc-
 kande tynål;
 Han låter duggdra med sin
 maktsättiga tåk,
 Och lå den hylas, spödet ingen
 igen spären thetill,
 5. Gud låter dundra, med sin röst,
 på förunderligt sätt,
 Han gör stöt ting, them wi
 icke kunne rätt tänna.
 6. Han säger till snön, fall ned
 på jorden:
 Han låter komma regn och si-
 na starka regnflurar.
 7. Ett inregel häfwer Han satt
 på alla människors händer,
 Sör att tänka them alla, som
 Hans werlt är.

Men tillfaren gå till
 Och uppehålla sig i fäst-
 the förboldet rum kommer
 Och ifrån norra statten,
 Igenom sin bläst gifwer
 Och wida wattenet blifwer
 Sör att wattenet watten,
 Och Hans röst gör att
 Han wändet hem om
 Behom sin styr
 Att the skola uträkta om,
 Han befäller them,
 Solnd öfwer the
 bland öfwer the
 Solnd öfwer the
 ter Han them intri
 Sör på thetta, Job,
 Stadnd och bekanta Guds
 Wetti tu, när Gud
 Wad the
 Och när Han låter
 ljus up
 Wetti tu, när
 Igen i dunnat fullkomlig
 deras
 Wetti tu, när
 Wetti tu, när
 Och när Han låter lapde
 Wetti tu, när
 Han är jämte
 Wetti tu, när
 Och städig, när

1. Hvarvill du, Gud, vi som
 2. honom skole säga.
 3. Inne för honom lygna vi icke för
 4. måtters skull framstålla oss.
 5. Kan hans mål blifwa honom
 6. berättadt, om jag talar?
 7. Om en människa säger något,
 8. kan thet oss till honom
 9. framkomma?
 10. Du sig man, inset ljug;
 11. Dwan i luften finer thet upp;
 12. En wäder går fram och går
 13. bakåt, hvarne reware.
 14. Dwan ifrån kommer guld.
 15. Men pradt som upp väcker frukt-
 16. lösen, är Gud omgifwen.
 17. Till thet Allsmäktiga kunnat vi
 18. icke framhinna;
 19. Han är stor i magt;
 20. Huru dot honom är dagg och
 21. regn, som stöfverdighet, swa-
 22. rar hon, dock icke.
 23. Han trätter förhenslukt, honom, I
 24. människa:
 25. Han förklarar dock ingen ting.
 26. Han svarade oss: **SO**
 27. **SO** nature ett starkt wä-
 28. der, och sader:
 29. Sedan här som klandrar mitt
 30. ord, så som i ord, så
 31. som ord, utan fånedom.
 32. Omtänka sig med styrka, så
 33. som ord, så som ord.
 34. Jag vill säga dig; låt mig få
 35. se din ära, som du är.
 36. Hvarst war tu, så jag grun-
 37. der om din lidande i ord.
 38. Jag vill se din ära, som du är.
 39. Hvarst war tu, så jag grun-
 40. der om din lidande i ord.
 41. Jag vill se din ära, som du är.
 42. Hvarst war tu, så jag grun-
 43. der om din lidande i ord.
 44. Jag vill se din ära, som du är.
 45. Hvarst war tu, så jag grun-
 46. der om din lidande i ord.
 47. Jag vill se din ära, som du är.
 48. Hvarst war tu, så jag grun-
 49. der om din lidande i ord.
 50. Jag vill se din ära, som du är.
 51. Hvarst war tu, så jag grun-
 52. der om din lidande i ord.
 53. Jag vill se din ära, som du är.
 54. Hvarst war tu, så jag grun-
 55. der om din lidande i ord.
 56. Jag vill se din ära, som du är.
 57. Hvarst war tu, så jag grun-
 58. der om din lidande i ord.
 59. Jag vill se din ära, som du är.
 60. Hvarst war tu, så jag grun-
 61. der om din lidande i ord.
 62. Jag vill se din ära, som du är.
 63. Hvarst war tu, så jag grun-
 64. der om din lidande i ord.
 65. Jag vill se din ära, som du är.
 66. Hvarst war tu, så jag grun-
 67. der om din lidande i ord.
 68. Jag vill se din ära, som du är.
 69. Hvarst war tu, så jag grun-
 70. der om din lidande i ord.
 71. Jag vill se din ära, som du är.
 72. Hvarst war tu, så jag grun-
 73. der om din lidande i ord.
 74. Jag vill se din ära, som du är.
 75. Hvarst war tu, så jag grun-
 76. der om din lidande i ord.
 77. Jag vill se din ära, som du är.
 78. Hvarst war tu, så jag grun-
 79. der om din lidande i ord.
 80. Jag vill se din ära, som du är.
 81. Hvarst war tu, så jag grun-
 82. der om din lidande i ord.
 83. Jag vill se din ära, som du är.
 84. Hvarst war tu, så jag grun-
 85. der om din lidande i ord.
 86. Jag vill se din ära, som du är.
 87. Hvarst war tu, så jag grun-
 88. der om din lidande i ord.
 89. Jag vill se din ära, som du är.
 90. Hvarst war tu, så jag grun-
 91. der om din lidande i ord.
 92. Jag vill se din ära, som du är.
 93. Hvarst war tu, så jag grun-
 94. der om din lidande i ord.
 95. Jag vill se din ära, som du är.
 96. Hvarst war tu, så jag grun-
 97. der om din lidande i ord.
 98. Jag vill se din ära, som du är.
 99. Hvarst war tu, så jag grun-
 100. der om din lidande i ord.

1. Ho bestämde hennes mått? 5.
 2. Ter tu så mycket wer.
 3. Eller ho hafwer draget måte.
 4. Inne för henne?
 5. Då hwad blef hennes grundfä- 6.
 6. ste fotadt?
 7. Och ho lade hennes hånsten?
 8. Så morgonstjernorna tillsammans 7.
 9. söngo af glädje,
 10. Och alle Guds söner gofwo
 11. frögdery;
 12. Ho inneslöt hafwet inom portar, 8.
 13. Så thet framhröt och gick utur
 14. moderlifwet?
 15. Så jag bestämde thet med wold, 9.
 16. Och inhjefswade thet i idån,
 17. såsom i en bindel.
 18. Så jag utströckte thet för mitt 10.
 19. fastställda mått,
 20. Och lätte thet före hwar och
 21. portar.
 22. Så jag sade: Härin till skall tu 11.
 23. få gå, men icke längre;
 24. Och här skola ting, solta höl-
 25. jor sätta sig.
 26. Hvarst war tu wäl, sedan tu wardt 12.
 27. till gifwet bestämning af
 28. morgonrodnan?
 29. Och wilst henne, hwarest hon
 30. skulle soga sin platt,
 31. Här att omfatta jordens ändar, 13.
 32. Och att ageringsmän thet ifrån
 33. blifwa utskeddade.
 34. När hon stannadde, såsom ler 14.
 35. under ett signett,
 36. Och allt, såsom pålladt, fram-
 37. ställar sig.
 38. Hvarst war tu, så jag grun- 15.
 39. der om din lidande i ord.
 40. Jag vill se din ära, som du är.
 41. Hvarst war tu, så jag grun-
 42. der om din lidande i ord.
 43. Jag vill se din ära, som du är.
 44. Hvarst war tu, så jag grun-
 45. der om din lidande i ord.
 46. Jag vill se din ära, som du är.
 47. Hvarst war tu, så jag grun-
 48. der om din lidande i ord.
 49. Jag vill se din ära, som du är.
 50. Hvarst war tu, så jag grun-
 51. der om din lidande i ord.
 52. Jag vill se din ära, som du är.
 53. Hvarst war tu, så jag grun-
 54. der om din lidande i ord.
 55. Jag vill se din ära, som du är.
 56. Hvarst war tu, så jag grun-
 57. der om din lidande i ord.
 58. Jag vill se din ära, som du är.
 59. Hvarst war tu, så jag grun-
 60. der om din lidande i ord.
 61. Jag vill se din ära, som du är.
 62. Hvarst war tu, så jag grun-
 63. der om din lidande i ord.
 64. Jag vill se din ära, som du är.
 65. Hvarst war tu, så jag grun-
 66. der om din lidande i ord.
 67. Jag vill se din ära, som du är.
 68. Hvarst war tu, så jag grun-
 69. der om din lidande i ord.
 70. Jag vill se din ära, som du är.
 71. Hvarst war tu, så jag grun-
 72. der om din lidande i ord.
 73. Jag vill se din ära, som du är.
 74. Hvarst war tu, så jag grun-
 75. der om din lidande i ord.
 76. Jag vill se din ära, som du är.
 77. Hvarst war tu, så jag grun-
 78. der om din lidande i ord.
 79. Jag vill se din ära, som du är.
 80. Hvarst war tu, så jag grun-
 81. der om din lidande i ord.
 82. Jag vill se din ära, som du är.
 83. Hvarst war tu, så jag grun-
 84. der om din lidande i ord.
 85. Jag vill se din ära, som du är.
 86. Hvarst war tu, så jag grun-
 87. der om din lidande i ord.
 88. Jag vill se din ära, som du är.
 89. Hvarst war tu, så jag grun-
 90. der om din lidande i ord.
 91. Jag vill se din ära, som du är.
 92. Hvarst war tu, så jag grun-
 93. der om din lidande i ord.
 94. Jag vill se din ära, som du är.
 95. Hvarst war tu, så jag grun-
 96. der om din lidande i ord.
 97. Jag vill se din ära, som du är.
 98. Hvarst war tu, så jag grun-
 99. der om din lidande i ord.
 100. Jag vill se din ära, som du är.

- Då then stolte armen skider-
bruten.
16. Hafver tu hünnet ned till hip-
porna i hafsbotten,
Då thet gått omkring, att ut-
forska djupet?
17. Hafwa ödfens portar för dig
öppnat sig?
Eller hafver tu sett portarna
till djupaste mörkret?
18. Kläder ditt förstånd så vidt,
som jorden bred är?
Låt höra, om tu vet allt, hvad
i henge finnes.
19. Hvar är vägen till then ort,
thet Huset bor,
Då hvar är mörkrets rum?
20. Hafver tu väl sålat på the-
ras gräs,
Då lart att alla fågarna
till hvartheras boning?
21. Tu måste weta thet, efter tu
redån så född war,
Då sine dögar så många äro.
22. Hafver tu sluppet in i Snöns
Kattkamrat,
Eller besett haglets förädsbus?
23. Hvilka jag förwarat tills sien-
de anfaller,
Till frig och dräbningsdagen.
24. Hvilken väg är thet, hvar
på Huset lidenes,
Då på hvilken thet utförder
öflamwädrer öfver jorden?
25. Ho hafver är regnkuren liden-
lat thet gång?
Då vägen för blit och dun-
sk?
26. Då ut thet regnar på ett land,
thet ingen bor,
- Då i Uten, thet människan ic-
ke finnes,
Gör att mäktig tortasta ödemart,
Då låta gräs thet uppöstra.
Hafver väl regnet någon fader i
Eller ho hafver framsödt dag-
gens dröpp?
Utur hwads thet är ifen utgången?
Då ho hafver födt rimfrylen
under himmelna?
Så att waktner hölja sig, ill-
som med sten,
Då hafver ofwanpå fäster sig
i höpa.
Kan tu sammanbinda stjär-
norna?
Eller upplösa Orions band?
Kan tu utföra karlawognen i
Himlan?
Eller lida nordstjernan liden
hernes medföte?
Känner tu himmelens lagar?
Hafver tu utstalat thet wädr-
öfwer jorden?
Kan tu upphöja thet röst till
Stjärna?
Eller med waktners födband öf-
wer hela thet?
Kan tu utfända ljungebarna,
att the gå öfver,
Då säga till dig: här äro mi?
Ho hafver fatt wisdom i thet
företag?
Eller begofwat ögat med upp-
märksamhet?
Ho är så wis, att han kan räk-
na Stjärna?
Då ho kan till jorden nedgå
Himmelens maktelåg?

Så att floket utlöpa löper,
Och jordklimparne hänga till-
sammans.

Kan tu uppsaga åt Vesinnan
hennes rof,
Och måtta the unga Vesonen?
Ed the ligga i sina kulor,
Och sitta i sina hålor på lön-
lig wakt.

Ho tillreder mat åt korpen,
När hans ugar ropa till Gud,
Och fara hit och thit, utan
föda?

Wetst tu tiden, då stengetter-
na stola föda?

Eller hafwer tu wård om hin-
berna, då the gå hafwande?

Räknaar tu månaderna, som the
måste till slut bringa,

Och wetst tu födslostunden?
The böja sig, framföda sina
ungar,

Och låta them, sedan the med
svreda föde blifwet, gå bort
ifrån sig.

Theras ungar warda fete, och
wäxa till i önen,

Så ut, och komma icke tillbala
igen.

Ho hafwer låtet wildäfwen
så fri gå,

Och upplöst hennes band?
Ät hwilken jag gifwet ödemär-
ken, till hemwist,

Och ofrukbara platser, till bo-
ning.

Med förakt ler hon åt slafs-
bullret,

Och hör ingen pådröres trug.

Hon set sig ämtning på borgen, 11.
ther hennes bet är,
Och uppsöker allt grönt, som
finnes.

När wildoxen hade lust att 12.
sjäna sig,

Eller blifwa öfwer natten wid
sin krubba?

Kan tu binda honom öket på, 13.
i tina fårar,

Så att han plöjer upp tina dal-
der, och följert sig åt?

Will tu förlita sig på honom, 14.
efter hans styrka stot är,

Och lägga på honom tillt arbete?
Tror tu, att genom honom få 15.
hemföra tin säd,

Och insamla i tin låda?
Strutsfaglens wingar flaxa, 16.

Men gör hon wäl något gagn
med fjädrarna och dunen?

Ty hon lämnar sina ägg i marken, 17.
Och låter them wärmas i sanden.

Hon förgäter, att en fot kun- 18.
de kroka them sönder,

Och wilda djuren förtrampa
them.

Hon är så hård mot sina ungar, 19.
liksom the icke woro hennes.

Hon arbetar säfångst, och ättar
thet dock icke.

Ty Gud hafwer låtet henne 20.
glöma hwar flokt wore,

Och icke tilldelat henne något
förstånd.

När hon reser sig upp, och i 21.
lorret hastar,

Öbraktar hon både häst och
ryttare.

W... Haf

22. Hafwer tu gifwet hästen med,
Och klädt hans hals med hur-
tig rörelse?
23. Hafwer tu gjort honom lätt att
springa, såsom en gråshoppa?
Hans stolka gnäggande är för-
sträckelse.
24. Hans fötter upprisva marken,
han frögdar sig öfwer sin styrka,
Och går ut the bewäpnade till
mötes.
25. Han ler med förakt åt fruktan,
och blifwer icke försträckt,
Och wilter icke tillbaka för sver-
det.
26. Öfwer honom dånar fogret
Och glänsande lans och spjut.
27. Häftigt rufande, rör han knäp
mid jorden;
Han tror icke att trompeten
ljuder;
28. Men när ljudet blifwet tydli-
gare, frögdar han sig,
Och längtar redan att komma
till dräbning,
Wid Fältherrarnas rop och hä-
rens anstri.
29. Eller thet igenom tin wishet,
att hölen flyger,
Och utbreder sina wingar för
sunnanvädret?
30. Är thet på tin befallning,
som örnen svingar sig upp,
Och bygger sitt näste så högt?
31. I klippan bor han och hafwer
sitt tillhåll;
På spitsiga klippan, i berges-
fåsten.
32. Therifrån ser han sig omkring,
efter föda
- Och hans ögon ståda på
sta aff
Hans ungar mätta sig me
Och hwärest slagne ligge
infinet han
HERRN talade än
ligare till Job och I
Will then, som fördrat
thea Åksmäktiga, d
sig unt
Then som anlagat Gud
re nu här
Tå swarade Job HERR
och I
Ja, jag är alltför ringa.
Skulle jag swara
Jag lägger min hand på n
En gång hafwer jag tala
nu icke
Jag will icke göra thet
gån
- Men HERRN sa
Job å nyo, ut
starkt wäder och I
Omglorda sig med styrke
som en n
Jag will fråga dig; låt
Driflar tu göra min dom o
Och fördöma mig; på
skulle strifänn
Hafwer tu en arm, såsom
Eller kan tu med tin rö
som Han, låta dunt
Beyröd dig med åra och
Och ifkläd dig härlighet och
Så tårömar af tin wret
sprid

Se ned på allt hwad hbgmodigt är,
och fördomsjuta thet.

7. Se ned therpå, förnedra thet.
Och gdr. eu ända med the ogubaktiga
på stället.

8. Begraf them tillsammans i stoftet,
Och inneslut thetas präal i thet förbotda.

9. Så vill och jag för sig bekänna,
Att tin hbggra hand warder sig frälsande.

10. Si elephanten, hwilken jag bredewid
sig gjort hafwer;
Han äter gräs, såsom osskapen.

11. Si hwad styrka är uti hans lender,
Och hans förmåga uti hans hul's walle.

12. Han bdrer sin snabel såsom ett cedertred.
Serpenta i hans lär äro om hwarans
nan ståtade.

13. Hans ben äro såsom kopparrör,
Och hans knolor såsom smidda af järn.

14. Han är ett af Guds förnämsta werk,
Hans Skapare hafwer på honom satt
hans swärd.

Bergen bära, at honom näring,
Och alla djur på marken leka ther.
Under hbgga trädn hwilar han sig,
Eller bland rör, i sumpiga orten, för
borgad.

Hbgga trädn betäcka honom och gifwa skydd,
Wälar wid waltubäckar omgifwa honom.
Om skemen siddar öfwer, blifwer han
therfdre icke rädd,

Han är trygg, om än en sådan, som
Jordan, sege honom ända upp till
munnen.

Lage så någon fast honom, så att han
ser thet,

Och drage ett stred genom hans näsa.
Kan tu fånga ercedwilen med krok,
Och biada hans tunga med rep?
Kan tu draga ett rör igenom hans näsa.
Och igenomstinga hans kindben med
hwas tagg?

Mån han lär gifwa lig många goda ord,
Eller säga bdmjukt med sig?
Är han wäl gdra förbund med sig,
Att tu worde honom sagande till ewärd-
lig träl?
Kan tu leka med honom, såsom med
en segel,

Eller binda honom at tina stenkearwin-
nor?

Kan man wäl sammansätta sig att gräs- 25.
wa grep at honom,
Och utdela honom bland köpmännerna?
Kan tu stuta hans hud full med pilor, 26.
Eller hans hufwud, med sissarens fast-
spjut?

Edggs tin hand på honom, 27.
Men tänk och på en strid, som tu alle
drig mer warder företagande.

Si, hans hopp står honom felt, 28.
Mån han icke, så snart hon får se ho-
nom, skall falla ned till marken?

Så grym är ingen, att han förs Cap.
wäcka honom upp. 41.
Ho är så then, som kan bestå för mig?
Ho hafwer gifwet mig något tillfredne, 2.
att jag borde thet återbetala?
Allt hwad under himmelen finnes, är mistt.
Jag will icke förtiga hans egenklaper, 3.
Hans myckna styrka och bedrägliga list.
Ho hafwer afklädt honom hans klädnad, 4.
Eller fört honom fram med dubbelt
betfel?
Ho hafwer öppnat hans muns kätär? 5.
Omling hans tänder är idel försträffelse.
Hans rygg består af starka stödar, 6.
Så lätt ihopsatta, som wero the för-
seglade.

Then ene går in på then andra, 7.
Så att ingen luft kan komma emellan
them.

The hänga ihop med hwarannan 8.
Så fast och stadigt, att the icke kunna
åtskiljas.

Hans nosande glimmar såsom Isus, 9.
Och hans ögon äro såsom morgonrodnans
ögnahwarf.

Uf hans mun går faller ut, 10.
Och eldquätror falla therutur.

Ur hans näsborar uppstiger imma, 11.
Såsom af en städande grota eller kettil.

Hans andedrägt uppeldar kol, 12.
Och ur hans mun går läge.

I hans hals bor styrka, 13.
Och framför honom springer förberf.

14. Hans lödts hull hänger tätt tillhopa.
Och är sammangutet, så att thet icke
kan fränskiljas.
15. Hans hjerta är hårdt såsom sten,
Så hårdt, som understa qvarnstenen.
16. När han nalkas, försträckas the stalle,
Och fara hit och thit, för att undwi-
ta saram.
17. Thens swerd, som wille angripa ho-
nom, uträttar ingen ting,
Icke heller spjut, stott och harnesk.
18. Han altar järn såsom strå,
Och koppar såsom rutet trä.
19. Ingen bogskott förjagar honom.
Slungstenar äro honom såsom torrt strå.
20. Såsom torrt strå altar han klubban,
Och ler med frakt åt the darrande
spestrar.
21. Under honom äro hwaka stenar,
Han lägger sig på skarpare grus, så-
som i mjul by.
22. Han går djupet sludande som en grota.
Och hafwer såsom en lokande salwa.
23. Efter honom lyser hans wåg,
Så att djupet synes theraf blifwa hvitt.
24. På jorden kan ingen liknas wid honom,
Han är gjord att wära utan fruktan.
25. Han ser ned på allt, hwad högt är,
Han är konung för alla wäntdjur.
- Cap. 42.
Job swarade så HERRN och sade:
Jag wet att tu födmär all ting,
Och ingen tanke är dig för hög.
3. Ho war thet, som med oförstånd wille
förddlja ditt råd?
Jag bekänner, att jag icke förstår thet;
Obegripligt är thet för mig, jag känner
thet icke.
4. Hör mig nu, så jag talar,
Låt mig fråga dig, och underwisa tu mig.
5. Med egna öron hafwer jag hört dig,
Och mina ögon hafwa nu sett dig.
6. Därföre förklarar jag, hwad jag förr-
ut sagt,
Och gör bättring i stoft och aska.

Så nu HERRN hade talat i
sa orden till Job, såde Han till Eli
af Thema: min wrede är uppländ
wer dig och tina två wänner, i
hafwen icke rätteligen talat om n
såsom min tjänare Job. Så tåge
sju orar och sju wädrar, och går
min tjänare Job, att offera bränn-
för eder, och att min tjänare Job
bedja för eder. Ty hans förbön
jag antaga, så att jag icke gör
eder, såsom eder dårtäp förtjänar
I hafwen icke rätteligen talat om
såsom min tjänare Job. Så ginge
liphas af Thema, Bildad af Suah
Josphar af Namar, och gjorde för,
HERRN hade them befallt.
HERRN antog Jobs förbön.

HERRN lät öf Job, sedan
bedt för sina wänner, återfå hwad he
war ifråntaget, och gaf honom dubbel
myket, som han tillförene hade egt.
hans bröder och systar, och alle,
förrut hade lånt honom, kommo till
nom, äro med honom i hans hus, i
gåde thetas medlidande och tröstade
nom efter all then olycka, som H
ERN hade låtet komma öfwer hoi
Hwar öf en skänkte honom ett stycke
wer och ett goldene klenodium.

Och HERRN wälsignade
thefter, mera än tillförene, så att
fick fjorton tusend får, sex tusend
ter, tusend par orar och tusend åsnir.
Han fick sju söner och tre döttrar,
hwilka han kallade then första Semi
then andra Keza, och then tredje I
Happuh. I hela landet funnos ing
dageliga qwinnor, som Jobs döttrar;
thetas fader gaf them arfwelott tillika
thetas bröder.

Job lefde thefter hundrade och
ratio år, så att han fick se sina barn
barnabarn, in till sjerde led. Han
ddd, gammal och mått af lefwand.

Psalmerne.

1. Psalm

Säll är then, som icke ingår
i the ogudaktigas råd,
Och icke qwarblifwer på the syn-
dares wåg,

Ej heller sitter the bespottare
sitta;

Utan hafwer sin lust i **HER-**
NANES Lag

Och betraktar Hans Lag både
dag och natt.

Han är såsom ett träd, planteradt
wid wattungäckar,

Hwillet bär sin frukt i sinom tid,
Och hwilkets ldf förfallna icke;

Allt hwad han gör thet lyckas wäl.
Så äro icke the ogudaktige,

Utan såsom agnar, hwilka wädret
bortdrifwer.

Therföre blifwa icke the ogudaktige
beståndande i domen,

Eller syndarena i the rättfärdigas
sörsamling.

Thy **HERREN** känner the rätt-
färdigas wåg,

Men the ogudaktigas wåg sörgås.

2. Psalm.

Hwarföre sammankäfta sig Heb-
ningarne,

Och hwarföre hafwa folken få-
fånga anslag?

Ronungarne på jorden stålla sig **2**
fram,

Och Förstarne samla sig tillhopa
Emot **HERREN** och emot Hans
Smorda.

Lätom oss i sönderflita theas **3.**
band.

Och kasta theas bojar utaf oss.
Men, then i Himmelen sitter, ler, **4.**

Och **HERREN** föraktar them.
Lå skall Han tilltala them i sin wrede **5.**

Och med sin grymhet försträcka
them:

Jag hafwer smort min **Ronung** **6.**
Oswer Zion, mitt helga berg.

Jag will förkunna hwad beslu- **7.**
tet är:

HERREN hafwer sagt till mig:
Tu äst min Son,

I dag hafwer jag södt dig.
Åska af mig, så will jag gif- **8.**

wa dig folken till arfs
Och werldens ändar till egen-

dom.

Tu skall sönderlå them med **9.**
jernspira

Och såsom lerkärl kasta them
i stycken.

Så blifwer nu wise, **I** **Ronungar,** **10.**

Och låter underrätta eder, **I** **Do-**
mare på jorden.

Tid

11. Tjänar **HERREN** med fruktan
 Och warer glade med rådhoga.
 12. Hyllr **Sonen**, att Han icke för-
 törnas,
 Och I förgrås på vägen.
 Ty Hans vrede kan snart begyn-
 na att bränna.
 Salige äro alle the, som taga sin
 tillflykt till Honom.
3. Psalm.
1. En Psalm Davids, då han flyd-
 de för sin son Absalom.
 2. **HERRE!** Huru många äro dock
 mine fiender!
 Huru många the, som sätta sig
 upp emot mig!
 3. Många säga om min själ:
 Hon hafwer alldeles ingen hjälp
 hos Gud. Sela.
 4. Men Tu, **HERRE**, äst min stölb,
 Min ära och then, som mitt huf-
 wud upphöjer.
 5. Med hög röst ropar jag till **HER-**
REN,
 Och han svarar mig ifrån sitt
 helga berg. Sela.
 6. Jag lade mig ned, och somnade,
 Och vaknade åter upp; ty **HER-**
REN understödde mig.
 7. Jag fruktar mig intet för en här
 af många tusend,
 Som på alla sidor lågra sig e-
 mot mig.
 8. Stätt upp, **HERRE**, hjälp mig,
 min Gud;
 Ty Tu hafwer slaget alla mina
 fiender på kindbenet
 Och sönderbrutit de ogudaktigas
 tänder.
 9. Hos **HERREN** är hjälpen.
- 4 Psalm.
- En Psalm Davids att för-
 på sträng
 Swara mig, när jag ropat
 rättfärdighets
 Tu som tröstas mig i ånge
 War mig nådelig, och hör mi
 I mäktige, huru länge skal
 ära räknas mig till si-
 Huru länge wiljen I äst
 I så besynlig
 Och uppsöka ofanning? O
 Besinner, att **HERREN**
 then, som Han får haft
 underlig
HERREN hörer, då jag t
 nom i
 Fruktar eder, så att I icke si-
 Tilltaler eder sjelfwa, då
 eder på edra så
 Och warer stilla. Sela.
 Offer rättfärdighets offer,
 Och förlit eder på **HER-**
 Många säga: Ho skall låta
 se hwad gol-
 Upplyst Tu öfwer oss Litt
 tes ljus, **HER-**
 Tu gifwer i mitt hjerta
 gläd-
 An thenas är, som mycket
 och min haf-
 I frid både lägger jag i
 sofwi
 Ty allena Tu, **HER-**
 min boning så

Psalmerne.

8

5. Psalm.

Psalm Davids att föressjunga på Mechiloth.
 mitt tal, HERRE,
 att uppå mitt långtande begär!
 Ind Titt dra till min röst, så
 jag ropar, min Konung, och
 min Gud,
 inför Dig beder jag.
 HERRE, hör min röst bittida;
 idå vill jag ställas inför Dig,
 att bepröfvad blifwa.
 Tu, Gud, hafwer icke behag
 till orättfärdighet;
 i ther ond är, finner intet
 skydd hos Dig.
 dårar blifwa icke beständan-
 de inför Tina dyon;
 hatar alla ogärningsmän.
 strotar them, som tala ofanning:
 then blodgiriga och falska haf-
 va HERREN en stuggelse.
 i jag går, igenom Tin stora
 omhertighet, in uti Titt hus,
 kastar mig ned inför Tin hel-
 edom, uti Tin fruktan.
 HERRE, led mig i Tin rätt-
 färdighet,
 mina fienders skull, gör Tin
 väg rät för mig.
 atti thetas mun är intet wist,
 ras innersta är wedermöda,
 ras strupe, en öppen graf,
 d thetas tungor smickra the.
 so, Gud, att the äro brottflige,
 them icke winna thetas upfat,
 thetas många öfwerträdelsers
 skull drif them bort;
 the äro tig genstråfwige.

Glädje sig alle the, som till Dig 12.
 taga sin tillflykt,
 Rät them beständigt frögda sig och
 bestärma them.
 Sägne sig uti Dig the, som Titt
 namn älska.
 Ty Tu, HERRE, wälsignar 13.
 then rättfärdiga;
 Tu betäcker honom med nåd, så
 som med en sköld.

6. Psalm.

En Psalm Davids att föressjunga 1.
 på harpa af åtta strängar.
 HERRE, straffa mig icke i Tin 2.
 irede,
 Och nåps mig icke uti Tin grymhet.
 Förbarma Dig, HERRE, öfwer 3.
 mig, ty jag försmågtar;
 Hela mig HERRE, ty mina ben
 äro fulla af försträckelse.
 Och min själ är swärliga försträckt. 4.
 Men Tu, HERRE, huru länge?
 Wänd Dig, HERRE, åter till mig 5.
 och undsä t mitt lif.
 Fräls mig för Tin mildhets skull.
 Ty the döde tänka icke på Dig. 6.
 Ho bland them, som i grafwen
 liggä, tackar Dig?
 Jag är utmattad af suckande. 7.
 Min sång är flytande hela natten:
 Jag smälter bort i mitt läger af
 tårar.
 Mitt öga är förfallet af förtrötelse; 8.
 Men thet wänder sig åter frimo-
 digt till alla mina fiender.
 Wiler ifrån mig alle ogärningsmän; 9.
 Ty HERREN hafwer hört mitt
 gråtande.
 HER.

10. **HERRN** hafwer hört min Och fått sig åter öfwer them
flagan. högden.
HERRN warder sig min bön **HERRN** dömer folken.
antagande. Ödm mig, **HERRN**, efter mi
11. Alle mine fiender måste blygas och offuld och redlighet.
häftigt förkräckas, Låt dock på the wrängas ondsk
Wila tillbaka och i en hast på en ånde warda,
fram komma. Så att Tu stadfäster then rätt
färdiga,
7. Psalm. Tu, som pröfwar hjertan och nju
1. En Psalm Davids till **HERRN**, för **CHUS** ords skull, rar, Tu rättfärdige Gud.
then Benjamittens. Min född är hos Gud;
2. **HERRN**, min Gud, till Dig Han frälser the rättihertada.
tager jag min tillflykt. Gud är en rättfärdig Domare
Fråls mig från alla mina förföljare, och undsätt mig. Och en Gud, som dageligen hotar
3. Att han icke såsom et Lejon rycker mig bort, Så hwåsar Han swerdet, spår
Och sönderfliter, så att ingen ner sin boga och mättar till:
hjälpe mera öfrig är. Han hafwer lagt döddande stot
4. **HERRN**, min Gud, hafwer therpå,
jag gjordt thet, Och låter sina pilar såsom eld utfara
är någon ordätt i mina händer, Si, thenne bår ondt inom sig,
5. Hafwer jag wedergullit then ondt, Med andras förtryck går han haf
som med mig i frid lefde, wande;
Eller anfallet then, som utan orsak war min fiende; Men i födslen skall thet så ha
6. Så förfölje min fiende mig, Han hade gjort en grop och graf
Och tage mig fast, och nedtrampet henne djup,
pe mitt lif till jorden, Men faller sielf i gropen, som
Och lägge min åra i skottet. Sela. han tillredt.
7. Statt upp, **HERRN**, i Din Thet förderf, som han tillställt, kom
wrede, mer tillbaka öfwer hans hufwud,
Upphög Dig öfwer mina fienders Och then ofderätt, som han tillagat,
wäldsamhet, faller ned på hans hieska.
Och wakna upp mig till hjälp, Tu Jag will tacka **HERRN** som
som befaller hwad rätt är. som hans rättfärdighet
8. Låt folkens församling så wara fordrar,
omkring Dig. Och lässjunga **HERRN**S namn
then allrahögsta.
8. Psalm

Psalmerna:

8. Psalm.

1. En Psalm Davids att föressun-
ga på Gittith.

2. HERR E, vår Herre, huru
härligt är Titt namn, i
all land!

Tu, hwars ära lässåges öfwer
Himmelen.

3. Genom barns och spenabarns mun
hafwer tu grundat en magt.

Emot Tina fiender,
För att till intet göra öwännen
och then hämngiriga.

4. Då jag ser Tin Himmel, Tins
händers werk,
Månan och stjernorna, som Tu
beredt hafwer;

5. Hwad är då människan, att Tu
tänker på henne,
Och en människas son, att Tu lä-
ter Dig wårda om honom?

Att Tu gör honom en liten tid
torftigare än ånglarna,
Men kröner honom sedan med
härlighet och ära.

6. Tu sättet honom till Herre öfwer
Tins händers werk,
All ting hafwer Tu under hans
fötter lagt.

7. All slags mindre och större boskap,
Och öf wilde djuren på marken,
Fuglarna under himmelen och fi-
skarna i hafwet

8. Och hwad i hafwets böljor wissad.
HERR E, vår Herre, huru härligt
är Titt namn, i all land!

9. Psalm.

En Psalm Davids att föressun-
ga på Mutilaben.

Jag will tala HERREN af
allt mitt hjerta;

Jag will förkynda alla Tins under.
Jag will glädjas och frögdas i Dig,
Och lässjunga Titt namn, Tu All-
rahögste.

9. När mine fiender måste wila till
rygga,

Stola the falla och sörgås utur
Tin åsyn.

10. Ty Tu hafwer skaffat mig rätt
och utfört min sak;

11. Tu hafwer satt Dig på Tin thron,
en rättwis Domare,
Straffat folken, låtet then ogud-
aktige sörgås,

12. Och utstruket theas namn till e-
wig tid.

13. Öwännaens städer, hwilka Tu för-
stört, blifwa ewårdeliga
ödeplatser.

14. Minnet af them är sörgånget med
them sjelfwa.

15. Men HERREN blifwer ewin-
nerligen.

16. Till doms hafwer Han sin thron-
fastställt.

17. Han dömer jordens krets med rätt-
wisa,

18. Och skipar lag bland folken med
billighet.

19. HERREN är the förtröctas
beskärn,

20. Ett fast beskärn i nådens tid.

21. På Dig förlåta sig the, som Titt
namn känna,

22. Ty Tu hafwer alldrig öfwergif-
wit them, som söla Dig,
HERR E.

12. Rättfunger **HERRN**, som i
Zion bor.
Förkunner bland folken Hans
gerningar.
13. Ty Han frågar efter utgudet
blod och tänker derpå:
Han förgäter icke the eländas ro-
pande.
14. Förbarma Tig öfwer mig, **HERRN**,
se till thet förtryck, som
jag lider af mina hatare.
Tu, som från dödsens portar mig
upp till högden förer.
15. Att jag i Zions portar må för-
kunna allt Titt lid,
Och öfwer Din hjälp frögda mig.
16. Folken äro nedsunkne i then grop,
som the uppgrafwet,
I nätet, som the uppställt, är
theras fot fastnad.
17. **HERRN** hafwer gjort sig känd,
Han hafwer skaffat rätt;
Then brottlige är snård i sina hän-
ders werk, O! tänkwardig
sal! Sela.
18. Till the dödas boning skola the
ögerningsmän wila tillbaka,
Alla folkslag, som Gud förgåta.
19. Ty then fattige skall till slut icke
bortglömas,
Icke heller skall the eländas hopp
någonsin förgås.
20. Stått upp, **HERRN**, att männi-
skor icke få öfwerhanden,
Att folken inför Titt ansigte dö-
de warda;
21. **HERRN**, låt straffet komma öf-
wer them,
Att the må erkänna, thet the
människor äro. Sela.
10. Psalm
HERRN, Swarföre
långt
Swarföre fördölijer Tu
De
Igenom then ogudakti-
ghe döda plågas the
The blifwa grepne gene
stiga
Ty then ogudaktige b
af sina
Och then girige öfwer
föraktar **HERRN**
I uppenbart öfwerdåd
ogudaktige efter ing
I alle tänker han, att
Hans wågar äro illsti
Alltid äro Dine domar
de från hans
Han tror sig kunna li-
bort alla sina
Han tänker i sitt hier
alldrig omku
Ingen tid skall någon
Hans mun är full med
het och de
Under hans tunga är
Han sitter i försät på
Att hemligen döda the
I löndom wäcka hans
then af
Han waktar i löndom
säsom ett lejon i bi
Att borttrycka then eld
Han borttrycker honom
per honom i

9 The ofmattade krossas och nedtryckas,
The falla för hans starka wäldsamhet.

11. Han tänker i sitt hjerta: Gud förgäfer thet,
Gud hafwer bortwändt sitt ansigte, Han warder thet på alldrig seende.

12. Stått upp, HERRE, upplyst, Gud, Din hand,
Förgärd icke the elända.

13. Hwarföre skall wäldswerkaren förakta Gud
Och tänka i sitt hjerta: Tu seer icke thet om?

14. Tu ser thet ju; ty Tu skäddar ned på oförrätt och jämmer, för att straffa.

The ofmattade öfwerlämwar thet Dig,
Tu äst the faderlösas hjälpare.

15. Öbnderbröyt thet ogudaktigas arm,
Hemsöt hans misgärning, att Tu thet icke mer warder finnande.

HERREN är Konung ewin-
nerligen.

The främmande folkén äro utur
Hans land förgångne.

The eländas trångtan hafwer Tu
hört, HERRE:

Tu gör thetas hjertan wisa:
Litt öra wänder Tu till att höra,
Att att straffa thet faderlösa och förtyrakta rätt.

Däbanefter lär människan, som af
lord är, icke wäga att wäld göra.

11. Psalm.

En Psalm Dawids att föresjunga.

Till HERREN säger jag min
tillflykt.

Huru kunnen I så säga till mig:
Flykta undan på bergen, såsom
en fogel.

The ogudaktige spänna nu bågan,
The lägga sina pilar wid strängen,
Att thet med i mörkret träffa the
rättthjertada.

När grunderne blifwa omskötade,
Hwad skulle then rättfärdige så
uträtta?

HERREN är i sitt helga tempel.
HERREN hafwer i himmeles
sin thron.

Hans ögon skåda, Hans ögnahwarf
pröfwa människors barn.

HERREN pröfwar then rätt-
färdige,

Men then ogudaktige och wäld-
werkaren hatar Han.

Ljungande eld och swafwel skall
Han öfwer them regna låta,
Öddande östwind skall blifwa
thetas del.

Ty HERREN är rättwis, Han
älskar rättfärdighet,

Hans ansigte ser efter thet, som
rätt är.

12. Psalm.

En Psalm Dawids att föresjunga
på harpa af åtta strängar.

Hjälp HERRE, the fromme
födmiskas,

Och the redlige warda få bland
människor.

Thet ene talar ofanning med then
andra;

The

Psalmerne.

- The smickra med läpparna och me-
na annat i hjertat.
4. **HERRN** utrose alla smickrande
läppar,
Then tunga, som med stolthet talar,
5. Och them, som säga: Wår tunga
skall hafwa öfwerhanden,
Öf bår tala, ho är Herre öf-
wer oss?
6. Efter nu the elände förtryckas
och the fattige sucka,
Will jag stå upp, säger **HERRN**,
Och i sällhet försätta then, som
så föräckas.
7. **HERRN**s ord äro klara,
Såsom ett i lerdägel genomluttradt
och sju gånger omsmält silfwer.
8. Tu, **HERRN**, warder öf bewa-
rande,
Tu warder öf beständigt skyddan-
de för thetta släktet.
9. Allestädes gå the ogudaktige fram,
Lå thet, som sämst är, upphöjes
bland människor.
13. Psalm.
1. En Psalm Davids att föressunga.
2. **HERRN**, huru länge will
Tu alldeles förgåta mig?
Huru länge will Tu förddlja titt
ansigte för mig?
3. Huru länge skall jag bekymras i
min själ,
Och ångkas i mitt hjerta dageligen?
Huru länge skall min öwån för-
häfwa sig öfwer mig?
4. Se till, swara mig, **HERRN**,
min Gud,
Upplys mina ögon, att jag icke i
ödden insomnar;
- Att icke min öwån må säga,
hafwer blifwit honom
wermdigtig,
Och mine fiender öfwer mitt
glädja sig.
Jag förliter mig på Ein barns
sigbet:
Öfwer Ein hjälp skall mitt hjer-
te frögda sig,
Jag skall sjunga inför **HERRN**
att Han så wäl med mig gjort
14. Psalm.
- En Psalm Davids att fö-
sjunga.
The dårar tänka i sitt hjert
thet är ingen Gud till.
Theras gärningar äro förderflig
wederstyggliga;
Ingen af them är, som godt gör,
HERRN skådar ned af him-
len på människors barn,
Att se om någon så förständig-
re, att han efter Gud fråga
Allesamman äro afswelne och
skände
Ingen är, som godt gör, i
en end
Willja lå the ogerningsmä-
bestinna s
Hwille uppråta mitt folk,
hölla the wanlig må
HERRN åkalla the icke
Therför kommer mycken
öfwer t
Ty Gud är nåd the rå
Willjen I utskämma the
Lå **HERRN** litwåd
ti

7. O! att Israels hjälp från Zion Till them hafwer Han allt sitt
 ankomme! wätbehog.
 När HERREN sitt fångna folk The, som fara efter en annan, 4.
 återförer, måga göra theas of-
 Gud Jacob frögda sig och Israel gudar många:
 glad wara. Jag will icke wara med wid the-
 ras blodiga drickoffer,
 Och icke bära theas namn på mi-
 na lärpar.

15. Psalm.

1. En Psalm Davids.
 HERRN, ho får inkomma 5.
 i Tin hydda, min del:
 Ho får bo på Litt helga berg? Tu förwarar mig min lott.
 2. Then, som wandrar utan want En skön lott är mig tillfallen, 6.
 och gör hwad rätt är, Min arfwedel behagar mig wäl.
 3. Då talar sanningen af hjertat. Jag will tacka HERRN, 7.
 Then, som med sin tunga icke som mig råd gifwer.
 4. Och icke gör sin nästa något oadt, Afwen om nätterna blifwer jag i
 Eller något hänligt honom påbrödar. mitt innersta underwisad.
 Then, i hwilkens ögon lasten är Jag hafwer HERRN för ögon 8.
 föraktlig, alltid.
 Men som hedrar them, hwille Han är wid min högra hand, från
 Gud frukta. Honom skall jag icke skiljas.
 Then, som ed håller, fast han och Thersför gläder sig mitt hjerta och 9.
 therigenom skada lede. min ära frögdar sig.
 Then, som icke sätter ut sina pen- Sjelfwe min kropp skall hwila på
 ningar på ocker, en förhoppning.
 5. Och icke gäfwor tager för att säl- Ty Tu warder icke lemnande mig 10.
 la then oskyldiga. i grafwen,
 Then, som så gör, skall i ewig, Icke heller tillåtande, att Tin He-
 het blifwa beståndande. lige ser förgångelse.
 6. Tu wisar mig wägen till lifwet. 11.
 Dfwerflöd af glädje är för ditt
 ansigte,
 Och ewig wällust på tin högrahand.

16. Psalm.

En minneskrift Davids.
 Bewara mig, Gud, ty till Tig
 tager jag min tillflykt.
 Jag sade till HERRN: Tu
 äst min Herr, 1.
 2. Kom Tig hafwer jag ingen sällhet.
 3. Med the fromma, som i Hans
 land äro, gör Han under,
 4. En skön Davids.
 5. Gif allt, HERRN, på en
 rättmåsig sat,
 6. Wänd

17. Psalm.

- Vänd Titt bra till mitt ropande,
 Förkunn min bön, som icke med
 falska läppar fram bäres.
2. Från Dig komme dom i min sak,
 Dina ögon se på thet, som rätt är.
3. Du profwar mitt hjerta och ser
 thet nattetid,
 Du ransakar mig och finnet intet.
 Jag hafwer föresatt mig, att min
 mun icke skall öfwertråda.
4. Efter Dina läppars ord förwarar
 jag mig
 För människors gerningar på wälds-
 verkarens wägar.
5. Då mine fötter hålla sig wid Di-
 na stigar,
 Skall min gång icke slinta.
6. Till Dig, Gud, ropar jag, ty Du
 svarar mig.
 Ödg Titt bra till mig, och hör
 mitt tal.
7. Bewisa mig Din underliga godhet,
 Du, theas Frälsare, som för mot-
 ståndare till Din höggra hand
 tillflykt taga.
8. Bewara mig såsom en ögnastert,
 Ödm mig under Dina wingars
 fluga.
9. För the egudaktiga, som hårdt
 anfalla mig,
 För mina ifriga omänner, som
 fringråna mig.
10. The hålla sin magt tillsammans,
 Med sin mun taka the förmåtel.
11. Swar mig gå, äro the fring om öf.
 Theas ögon syna thehän, att
 the må slä öf till jorden.
12. The äro like ett lejon, som öpp-
 nar sina flor till rofs
 Och ett ungt lejon, som i förjät stier.
- Stätt upp, **HERR**, god the
 emot, neder slå thet;
 Fräls mitt lif från wäldswerkaren
 Som Titt swerd är,
 Från the människor, som Din ha-
 nytjar,
 Från thenna werldens människo
 som hafwa sin del medan
 the lefwa,
 Swittas but Du fyller med Din
 Fatter,
 The the barn nog hafwa
 Och lämna sina öfwerkeswör d
 theas affkommande.
 Men jag skall i rättfärdighet i
 Titt ansigte,
 Och när jag uppwaknor, måtta
 af Titt åskåbande.
18. Psalm.
- En Psalm att föresjunga Da-
 vids, **HERRN**s tenaret
 hwilken thenna Psalm söng infö
HERRN, då Han frälsat he
 nom ifrån alla hans fiender, och
 synnerhet ifrån Saul. Han sade
 Hjerteligen får hafwer jag Di
HERR, min starkhet,
HERR, mitt befärm, och mi-
 borg, och min Förtöfware,
 Min Gud, min Klippa, hwartill
 jag min tillflykt tager,
 Min Födo, och mitt salighets horn,
 mitt bestånd.
 Ut mitt bekymmer ropade jag till
HERRN,
 Och blef frälsad ifrån mina
 wärmer.
 Ödöfens band hade omfattet mig
 Och

6. Och Betsals bänkar förfräckt mig. Och jordens grunder blefwo blottade,
 Och af belwetes band war jag omgifwen,
 Och af dödsens snaror öfwerfallen. För Litt hot, HERRE,
 Och för Tin nåsas anda och blåst.
7. I min ångest ropade jag till HERREN, Han räckte sin hand ut från hög, 17.
 Och upphof min röst till min Gud. Han drog mig utur mycket watten,
 Han friade mig från min starka övån,
 Han hördde min röst utur sitt tempel,
 Och mitt ropande inför Honom som fram till Hans öron.
8. Jorden bäfwade och skalf, och ifrån them, som mig hotade
 och öfwermågtige woro,
 Sogens grundwalgar darrade Som öfwerfällö mig i min mot- 19.
 Och skakades, så Han vred war. gångs tid;
9. Röt steg upp utur Hans nåsa, Men HERREN war then, som
 Och förtärande eld gick utaf Hans mig underfödde.
10. Thesaf ljungeld itändes. Han förde mig ut på rymden, 20.
 Han befriade mig, efter Han hade lust till mig.
11. Han böjde Himmelen och for neder, HERREN gör wäl med mig för 21.
 Och mörker war under Hans fötter. min rättfärdiga saks full;
12. Han for på Cherub och flög, Och medergäller mig mina händers
 Och hastade fram, på wädratts renhet.
13. Wörker, hwari Han dolde sig, Ty jag håller HERRENS wägar 22.
 Sätte Han till råkt rundt Och går icke brottlig bort ifrån
 omkring sig, min Gud.
14. Wäktets mörker, then ena ögon öfwer then andra. Alla Hans rätter hafwer jag för 23.
 öfwer then andra. mina ögon.
15. Af glansen, som inför Honom war, Och Hans lagar skiljer jag icke
 Örnos ögonne förbi med hagel från mig.
16. HERREN låt dundra i Himmelen, Jag är redlig inför Honom, 24.
 Och skär mig, att jag ej må synda.
17. Och then höglte låt sin röst utgå med hagel och ljungande. Thersöre låter HERREN mig 25.
 wäna min rättfärdiga sak,
 Så, som mina händers renhet är inför Hans ögon.
18. Han utsköt sina pilar och fringströdde them: Öfwer then, som Tig äskar, för. 26.
 barmar Tu Tig,
 Med then redliga handlar Tu redligt.
19. Wäktets föllor wäfade sig, Men

27. Med then rena wisar Tu, att
 Tu ren äst,
 Och emot then wrånga stället
 Tu sig astvog.
28. Tu frälsar ett nödlidande folk,
 Men förnedrar högfrådiga ögon.
29. Tu gör att min lycka blifwer
 lysande.
 HERRN, min Gud, gör mitt
 mörker ljus.
30. Med sig löper jag then anfallan-
 de håren emot,
 Och med min Gud öfwerstiger
 jag muren.
31. Guds wågar äro utan wank,
 HERRNS tal är genomluttradt,
 Han är en sköld för alla, som till
 honom taga sin tillflykt.
32. Ty ho är Gud, utom HERRN,
 Och på hwem kan man förlita sig,
 utan på vår Gud?
33. Then Gud, som omgjordar mig
 med starkhet,
 Och gör min wäg rätt;
34. Som gör, att mine fötter äro så-
 som hjortars,
 Och att jag på mina högder blif-
 wer beständande.
35. Som lärer mina händer att strida
 Och mina armar att spänna kop-
 parbogen.
36. Tu gifwer mig Tin salighets sköld,
 Tin högrea hand understöddjer mig,
 Och när Tu förödmjukar mig,
 gör Tu mig stor.
37. Tu utvidgar thet rum, hwar på
 jag går,
 Så att mine fötter icke slinta.
38. Jag skall jaga efter mina owän-
 ner och hinna på them,
- Och jag wänder icke om igen, så
 än jag gjort ändå med them:
 Jag nederlägger them, så att the
 icke bestå kunna.
- The falla under mina fötter.
 Tu omgjordade mig med starkh
 till strids,
 Tu nedböjde under mig them, so
 emot mig stod.
- Tu dref mina owänner på flygte
 för mig,
 Så att jag kunde förstöra min
 hädres
 The ropade, men thet war inge
 hjälpare,
 Till HERRN, men han sw-
 rade them inder.
- Jag sönderstötte them, såsom skaf
 hwilket af wådret bortdrifwet,
 Såsom träck på gatorna hade ja
 them ur wägen.
- Tu friade mig från ett tråtosam
 folk,
 Och fette mig till huswud för
 andra folkslag,
 Så att the, som jag förut så
 länt, äro mig undergifne.
 Med begärliga bron lyda the min
 Främmande folks barn wä
 böra smickra mig.
 Främmande folks barn fälla de
 såsom wisnade löf,
 Och gå utur sina fästet.
 HERRN lefwer! Och wä
 sknad ware min tröst,
 Och min salighets Gud ware upp-
 högd!
- Gud, som mig hämnad gifwer,
 Och underlägger mig folken.
- Som

49. Som friat mig ifrån minna ondskaner,
 Som ock upphöjer mig öfwer them,
 som emot mig stodo;
 Som friat mig från wäldswerkaren.
 50. Therefore will jag prisa Dig ibland
 folken, HERRE,
 Och Titt namn lössjunga.
 51. Du äre then, som bewisar Din
 Konung stor salighet,
 Och gör barmhertighet med Din
 smorda,
 Med David, och hans afkomman-
 de, till ewig tid.

19. Psalm.

En Psalm Davids att före-
 sjunga.
 Himlarne förtdäsa Guds ära
 Och fästet förkunnar Hans häg-
 ders werk.
 En dag säger thet thet andra,
 Och then ena natten lemnar thet
 om kunnskap. At then andra.
 Thet är icke sådant tal, eller så-
 dana ord,
 Swilkas ljud man ej skulle kunn-
 na förstå.
 Ring hela werlden utgår thetas
 röst,
 Och intill jordens ända thetas talan;
 Så widt, som solen hafwer sitt tält,
 Swaratur hon utgår, såsom en
 brudgumme ur sin kammare,
 Och frögdar sig, såsom en hjelte,
 att löpa wägen.
 Wid himmelens ända är hennes
 utgång;
 Och hennes omlopp åter till sam-
 ma ända,

Så att intet blifwer för hennes
 strålar bortgömdt.
 HERRES lag är utan mant 8.
 och wedergwicker själen;
 HERRES vittnesbörd är san-
 färdigt och gör the enfaldiga wisa;
 HERRES befallningar äro rät- 9.
 ta och frögdas hjertat;
 HERRES bud äro klara och
 upplysa ögonen;
 HERRES dyrkan är ren och 10.
 i ewighet bestående;
 HERRES domar äro sonning
 och allehannan rättwise.

Thet äro önskanswärdare än thet 11.
 finaste guld;
 Och sötare än allrabäste honitg.
 Igenom them blifwer jämwäl tin 12.
 tjänare warnad.
 Att them ialttaga hafwer stor lön
 med sig.
 Ho kan märka, huru ofta han 13.
 felar?
 Rena mig ifrån the brister, som
 jag icke warse blifwer;
 Från weterliga synder bewara Din 14.
 tjänare.
 Blifwe the alldrig öfwer mig rå-
 dande!
 Så warder jag utan skuld, och fri
 för större misgerningar.
 Låt Dig tackas min muns tal 15.
 och mitt hjertas tankar,
 HERRE, min klippa och min
 Förelöfare.

20. Psalm.

En Psalm Davids att före-
 sjunga.
 HER-

2. **HERREN** sware mig i nödens tid!
 Och hwad hans minne beder, så vågrar Tu icke. Sela.
3. Jacobs Guds namn beskydde mig!
 Tu förekommer honom med önni gaste wälsigelse.
4. Han sände mig hjälp utur helgedomen!
 Tu sätter en gyldene krona på hans hufvud.
5. Och understödj mig ifrån Zion!
 När han bad mig om lif, gaf Tu honom det.
6. Han tänkte på alla tina spisoffer,
 Och låte tina brännoffer wara mig behageliga! Sela.
7. Han gifwer mig hwad mitt hjerta önskar,
 En lång ålder till sednaste tid.
8. Och fullborde alla tina anslag!
 Hans åra är stor genom sin hjälps Prakt och härlighet tillägger Tu honom.
9. Wi stole frögda öf öfwer sin seget,
 Tu sätter honom till en wälsignelse ewinnerligen,
 I war Guds namn rese wi baneret upp.
 Och låter honom glöddjas inför Titt ansigte.
10. **HERREN** fullborde alla tina böner!
 Ty Konungen förliter sig på **HERREN**,
 Och igenom then Höghets nåd så han fast blifwa.
11. Nu wet jag wist, att **HERREN** hjälper sin smorda.
 Tu hand träffar alla tina wänner;
 Han swarar honom ifrån sin helga himmel;
 Din högra hand träffar them, som sin högra hand träffar them, som Tig hata.
12. Hans högra hand hjälper med stor magt.
 Tu skall göra them såsom en brännande ugn, när Tu wandrer Titt ansigte emot them.
13. Andre tala om wagnar och hästar;
 Men wi tänke på **HERREN** war Guds namn.
HERREN skall låta them utflugas af sin wrede:
14. The äro nedböjde och omkullfallne,
 Them skall eld förtära.
 Wi så upprätte och blifwa behållne.
 Tu skall utrotatheras frukt af jorden
 Och theras afkommande, att the må finnas bland människor.
15. Hjälp, **HERRE**; Konungen höre öf, när wi rope.
16. En Psalm Davids att föressjunga.
17. **HERRE**, i Din kraft frögar sig Konungen,
 Och huru ganska glad är han öfwer Din hjälp!
18. Tu gifwer honom hwad hans hjerta önskar,
 Ty the lade ut giller för mig,
 The upptänkte lifliga anslag, hvilka the dock icke kunde fullborde.
 Tu skall slå them på flykten:
 Med tina pilar skall tu träffa dem i ansigtet.

14. Upphöj Dig, **HERRE**, i Din kraft
 Låt oss få löfsjunga och prisa Din
 magt.
22. Psalm.
1. En Psalm Davids att föressun-
 ga, bittida om morgonen.
2. Min Gud, min Gud, hvi haf-
 ver Tu öfvergifvit mig?
 Tu äst långt borta från att hjälpa
 mig, och ifrån min jämmer-
 fulla klagan.
3. Min Gud, om dagen ropar jag,
 och Tu svarar intet,
 Och om natten tiger jag icke heller.
4. Tu äst dock helig,
 Tu, som bor ibland Israels läf.
5. På Dig förlitade sig våre säder,
 The förlitade sig på Dig, och Tu
 undfätte them.
6. På Dig ropade the och blefwo
 hjälpsne,
 På dig förlitade the sig, och wor-
 do icke till skam.
- Men jag är mott och icke människa,
 Skymfad af människor och för-
 aktad af folket.
- Alle the, som mig se, begabba mig,
 Sapa upp med munnen och rikta
 hufvudet:
 San hafwer hållit sig till **HERRE**
HERRE; hjälpe San honom,
 Uppskatte San honom, om San
 till honom hafwer wälbehag.
- Dock Tu hafwer draget mig utur
 min moders lif,
 Tu gjorde mig säker, så jag än
 låg wid min moders bröst.
- På Dig wardt jag kastad straxt
 så jag född war;
 Uti från then tiden äst Tu min Gud.
- War icke långt borta ifrån mig, 12.
 Ty ångest är hart när, och ingent
 finnes som hjälper.
 Månge oxar hafwa omringat mig 13.
 The starke från Basan hafwa kring-
 hwärft mig.
 Slupande och rytande lejon 14.
 Uppspärta sitt gap emot mig.
 Jag är utguten såsom watten; 15.
 Alla mina ben ryckas från hwar-
 annan;
 Mitt hjerta är såsom ett smält
 wax uti mitt innersta.
 Min lifskraft är förtorkad såsom 16.
 brändt ler,
 Min tunga loder wid min gom,
 Och Tu lägger mig ned i döds-
 sens stof.
 Ty hundar hafwa kringhwärft mig, 17.
 The ondas rote hafwer ställt sig
 omkring mig;
 Mina händer och fötter hafwa
 the genomborat.
 Jag kan räknä alla mina ben. 18.
 Men the skåda och se sin lust på mig.
 The byta mina kläder mellan sig 19.
 Och kasta lost om min klädnad.
 Men Tu, **HERRE**, war icke 20.
 långt borta.
 Tu, min starkhet, skynnda Dig att
 hjälpa mig.
 Fria mitt lif ifrån swärdet, 21.
 Och thetta mitt enda från hundarna.
 Hjälp mig ut ur lejonets gap 22.
 Och ifrån the wilda oxars horn.
 Tu hafwer hört mig.
 Jag will förkunna Titt namn 23.
 för mina bröder,
 I församlingen will jag löfwa Dig:

24. J, som **HERRAN** frukten, läf-
wer Honom.
J alle, som af Jacob härstam-
men, priser honom,
Fruktar Honom, J alle Jraeliter.
25. Ty Han föraktade icke eller för-
smådde then eländas uselhet:
Han fördolde icke sitt ansigte för
honom,
Utan, när thenne ropade till Ho-
nom, hörde Han.
26. Af Tig är mig gifwet, att jag
mitt läf frambara kan.
J stor församling vill jag betala
mina löften, inför them, som
Honom frukta.
27. The elände skola äta och warda
mätte,
The, som efter **HERRAN** fråga,
skola prisa Honom;
Ewigt skall edert hjerta lefwa.
28. Alle werldens ändar skola tänka
på **HERRAN**, och omwän-
da sig till Honom.
Alla folkslag skola tillbedja inför Tig.
29. Ty **HERRAN** hörer Riket till,
Och then, som råder ibland folkten.
30. Alle mäktige på jorden skola äta
och tillbedja,
Alle the, som i skoft ligga, skola
knåbdja inför Honom,
Afwen och jag, hwilkens lif Han
för sin skull bewarat.
31. Ett slagte, som **HERRAN** tjänar,
Skall Honom tillhöra i eward-
lig tid.
32. The skola komma och förkunna
Hans rättfärdighet,
För thet folk, som födas skall,
att Han thetta gjort hafwer.
23. Psalm.
En Psalm Davids.
HERRAN är mir
mig skall intet fö
Han låter mig på gröna
trygghet li
Han förer mig till stilla
Han wederauweker min
Han leder mig på rätta
För sitt namns skull.
Om jag än wandrade i en
Fruktade jag intet ondt
äff när i
Sin klapp och staf trösta
Tu bereder mig ett bord
fienders d
Tu smörjer mitt hufwud i
Och infänkter fullt för
Jdel godhet och barmhertig
följa mig i alla mina lif
Och jag skall till **HERRAN**
äterkomma, att ståde
förbl
24. Psalm.
En Psalm Davids.
Jorden är **HERRAN**
allt hwad therpå fin
Jordens krets och theß in
Ty Han hafwer på haf
dat he
Och befästet henne på f
Ho skall uppgå till **HE**
b
Och ho skall rum finne
helget
Then, som ofsyndiga hä
wer och renhjerta
Som ingen lust hafwe
fdagli

- Då icke svär för att bedraga.
 5. Denne skall undgå välsignelse af
 HERREN,
 Och rättfärdighet af sin salighets
 Gud.
6. Detta är then slägt, som efter
 honom frågar;
 He, som Titt ansigte söka äro
 Jacobs barn. Sela.
7. Lyfter edra hufvud upp, I portar,
 Och blifwer höga, I äldriga dörrar,
 Att härlighetens Konung må fa-
 ra therin.
8. Hvilken är thenne härlighetens
 Konung?
 HERREN then starke, then Hjel-
 ten, HERREN, then i
 krig segerrike.
9. Lyfter edra hufvud upp, I portar,
 Och blifwer höga, I äldriga dörrar,
 Att härlighetens Konung må fa-
 ra therin.
10. Hvilken är thenne härlighetens
 Konung?
 HERREN Zebaoth. Han är
 härlighetens Konung.
 25. Psalm.
- En Psalm Davids.
 Efter Dig, HERRE, läng-
 tar jag.
 Min Gud, på Dig förliter jag mig,
 Ikt mig icke på skam komma,
 Ikt icke mina otvänner så glädja
 sig öfver mig.
 Ingen af them, som på Dig hop-
 pas, blifwer till skam.
 He blifwa till skam, som från
 Dig lättlänaigt affalla.
 Hjälp mig, HERRE, mina vägar,
 Och lär mig dina stigar.
- Led mig i Din sanning och lär mig, 5.
 Ty Tu äst min salighets Gud:
 På Dig hoppas jag alla dagar.
 Tänk, HERRE, på Din barm- 6.
 hertighet och godhet,
 Som af verdens begynnelse wa-
 ret hafwer.
- Tänk icke på mina ungdoms syn- 7.
 der och mina öfverträdelser,
 Men tänk uppå mig efter Din
 barmhertighet,
 För Din godhet skull, HERRE.
 HERREN är god och rättvis, 8.
 Therefore undervisat Han syndare
 på vägen.
- Han leder the ödmjuka rätt 9.
 Och lärer the ödmjuka sin väg.
 Alle HERRENS vägar äro god- 10.
 het och sanning,
 För them, som Hans förbund och
 vittnesbörd iakttaga.
 För Titt namns skull, HERRE, 11.
 förlåt mig min misgärning,
 Fast än hon stor är.
- Hvar är then, som fruktar HE- 12.
 REN,
 Honom skall HERREN visa then
 väg, hvilken han välja bör.
 Hans själ skall bo i det gods, 13.
 Och Hans afkommande besitta
 landet.
- HERREN omgås förtroligen med 14.
 them, som honom frukta,
 Han ingår i förbund med them,
 att undervisa them.
- Mina ögon se alltid på HERREN, 15.
 Ty Han tager min fot utur nätet.
 Vänd Dig till mig och var mig 16.
 nåde ig,

- Ty jag är ensam lemmad och eländig.
 17. Mitt hjertas ångest är stor.
 För mig ut ur mitt betryckt.
 18. Se till mitt elände och min jämmer,
 Och förlåt mig alla mina synder.
 19. Se therpå, att mine fiender så
 många äro,
 Och att the så wäldsamt hata mig.
 20. Bewara min själ och fräls mig;
 Låt mig icke på skam komma, ty till
 Dig tager jag min tillflykt.
 21. Fromhet och redlighet skola be-
 wara mig;
 Ty på Dig hoppas jag.
 22. Gud förlöse Israel utur all thes
 ädd!

26. Psalm.

- En Psalm Davids.
 HERRN, war min Domare,
 ty jag är oskyldig.
 På HERRN hoppas jag, thes
 före skall jag icke falla.
 2. Pröfwa mig, HERRN, och för-
 sökt mig;
 Kaufaka mitt innersta och mitt
 hjerta:
 3. Ty Din godhet är mig alltid för
 ögonen,
 Och jag wandrar sådse i Din
 sanning.
 4. Jag sitter icke när them, som
 ondt göra,
 Och går icke i mi dolda anklagningar.
 5. Jag hatar illgerningsmäns för-
 samling,
 Och sitter icke när the ogudaktiga.
 6. Jag tvär mina händer uti oskuld,
 Att jag må kalkas i ditt altare,
 HERRN,
 7. Att med hög röst tacksäga,
 Och förbälja alla Din
 HERRN, jag hafwer dit
 Och thet rum ther Din här
 Låt icke min själ bortry
 syn
 Eller mitt lif med thes
 I hwilkas händer arg
 Och som låta sig mel
 best
 Men jag wandrar i min os
 Förlös mig och war mi
 Min fot står stadigt i
 som rå
 Dig, HERRN, will ja
 församli
 27. Psalm.
 En Psalm Davids.
 HERRN är mit
 min salighet, för h
 skulle jag frukta
 Han är mitt lifs fasta bes
 hwem skulle jag grufwe
 När illgerningsmän ne
 uppråta
 Wäste sådanne mine sten
 wänner stinta och kull
 Om än en här lågrade sig
 Fruktar sig dock mitt h
 Om än strid anställdes i
 Skulle jag lifafullt we
 till fi
 Ett hafwer jag bedet af HE
 och beder ännu the
 Att jag i HERRNS h
 må, alla mina lifs
 Till att såda huru lifsi
 REN
 Och att betrakta thet, u
 te

5. Ty Han undanbräner mig uti sin
hydda, på then onda tiden,
Och förddöjer mig hemtigen uti
sitt tält;
Han förer mig högt upp på en
klippa.
6. Nu warber mitt hufvud upphögdt
öfwer mina fiender, som om-
kring mig äro,
I Hans hydda vill jag glädje-
offer frambara:
Jag vill sjunga och låfsåga inför
HERREN.
7. HERRE, hör min röst, när jag
ropar,
Bar mig nådelig och swara mig.
8. Mitt hjerta håller Dig Titt ord
före: söker mitt ansigte.
Therför söker jag och, HERRE,
Titt ansigte.
Förddög thet icke för mig,
Fördrif icke. Din tjänare i wrede
från Dig:
Du hafwer wortet min hjälp,
Öfvergif mig icke, och tag icke
handen ifrån mig, Tu Gud,
min salighet.
9. Lifader och moder öfvergifwa mig,
Men HERREN tager mig till sig.
10. Wiså mig, HERRE, Din wäg,
Och led mig på then rätta stigen,
För mina fienders skull.
11. Löss mig icke till mina fienders
wilja;
Ty falska vittnen hafwa ställt sig
emot mig,
Och andas idel öfwerwäld.
Men jag tror dock, att jag skall
se HERRENS goda
i the lefwandes land.
- Hoppas uppå HERREN,
War frimodig, så att ditt hjerta
stärker sig,
Och hoppas uppå HERREN.
28. Psalm.
- En Psalm Davids.
1. Till Dig, HERRE, ropar jag:
Tu, min klippa, war icke stilla ti-
gande för mig;
Om Tu stilla tiger, blifwer jag them
lit, som i gropen nedfara.
Hör min klagande röst, när jag
ropar till Dig,
När jag upplyfter mina händer till
Din helga boning.
Drag mig icke bort med the ogudal-
tiga och the illgärningsmän,
Som tala wänligen med sin nästa,
Och hafwa dock ondt i sinnet.
Wedergäll thesa esfer theas ger-
ningar och onda wäsende,
Gif them, hwad the med egna
händer tillredt,
Betala them så som the förtient.
Efter the icke wilja ätta på HER-
RENS gerningar och Hans
händers werk,
Skall Han förstöra them, så att
the icke åter uppbyggde warda.
Läswad ware HERREN, ty Han
hafwer hört min klagande röst.
HERREN är min starkhet och
min stöld,
På honom förlistade sig mitt hjerta
och jag är hulpen bleswen.
Thersföre gläder sig mitt hjerta,
Och jag skall med min sång tacka
honom.
HERREN är sitt folks starkhet,
och

- Och ett ofswertwinertigt fäste för
sin smorda.
9. Fråls ditt folk, och wälsigna din
arfweidel,
Föd dem och upphög dem till
ewig tid.
29. Psalm.
1. En Psalm Davids.
Bärer fram inför HERN,
Bärer fram inför HERMAN
åra och magt.
2. Bärer fram inför HERMAN
Hans namns åra;
Tillbedjer HERMAN i helig
prydnad.
3. HERMANS röst höres utöfwer
watten,
Härlighetens Gud låter dundra,
HERREN låter dundra utöf-
wer stora watten.
4. HERMANS röst går fram med
magt;
HERMANS röst är härlig.
5. HERMANS röst sönderbryter
cedrar
HERREN sönderbryter cedrar-
na på Libanon.
6. Han låter dem häfwa sig såsom
en luff springer,
Libanon och Sirion, såsom en
ung wildoxe.
7. HERMANS röst slår ut i elds-
lägor.
8. HERMANS röst gör önen häf-
wande,
HERREN skakar önen Rades.
9. HERMANS röst försträcker him-
derna och blottar flögarna:
- I Hans tempel talar all ting om
Hans åra.
HERREN hafwer fatt sig at
utgjuta wattusfoder.
I ewighet warder han som Ro-
nung sittande.
HERREN gifwer sitt folk styrka
HERREN wälsignar sitt fol-
med frid.
30. Psalm.
- En Psalm Davids wid han-
hus inwigning.
Sig, HERRE, prisar jag, ty
Du hafwer utdraget mig
ur djupet,
Och icke låtet mina fiender så gläd-
ja sig öfwer mig.
HERRE, min Gud, till Dig ropade
jag, och Du gjorde
mig helbregda.
Du, HERRE, hafwer låtet mig
uppsiga ifrån the dödas hop,
Du hafwer wid lif behållit mig,
Skild ifrån dem, som i gro-
pen nedfara.
Låssjunger HERMAN, I, hwil-
ka Han älskar,
Utsprider åtankan af Hans helighet:
Ty Hans wrede warar ett ögnablick,
Hans wälbehag är lif,
Från aftenen räcker gråten öfwer
natten,
Morgonen therpå blifwer glädhet
Jag tänkte, så mig wäl gick:
Jag skall aldrig omkull falla;
Genom din nåd, HERRE, hade
Du gjort mitt berg fast.
Så snart Du förbolde ditt ansigt
blef jag försträckt.

HERRE, ropade jag,
 I klagade jag för **HERRE**:
MINN:
 vinning är i mitt blod?
 i grafven nedstiger,
 I stoftet tackar Dig, mån
 förkunnar Din sanning?
HERRE, och var mig
 nådelig,
E, var min hjälpare.
 Der förvandlat mig min
 klagan uti frögd,
 Der afläddt mig min sor-
 gedrägt,
 Igjordat mig med glädje.
 I min ära må löffjunga
 Dig och icke tyst vara.
HERRE, min Gud, skall
 jag i ewighet prisa.

31. Psalm.

Utm Davids att förefjunga.
 I Dig, **HERRE**, tager
 jag min tillflykt,
 alldrig på skam komma,
 Igenom Din rättfärdighet.
 I det bra till mig, hjälp mig
 snarligen,
 I mig en klippa, thit jag
 med säkerhet fly må,
 I borg, hwari jag må frälst
 blifwa.
 I allena äst mitt bestäm
 och min borg,
 I namns skall warder Du
 I g förande och ledande.
 I der mig utdragande ur nå-
 I som ibnligen för mig
 I blifwit utlagdt.
 I äst min starkhet.

Iina händer befaller jag min ando, 6.
 Tu hafwer mig förlöft, **HERRE**,
 Tu trosaste Gud.
 Jag hatar them, som hålla sig till 7.
 bedragande förgångligheter,
 På **HERRE** förliter jag mig.
 Jag will frögda mig och glad vara 8.
 Iherdswer, att Tu barm-
 hertig äst,
 Tu, som ser mitt elände,
 Och känner min själs ängest,
 Och icke öfwerlemnar mig uti 9.
 wännens händer,
 Utan fastställer mina fötter på fritt
 rymligt fält.
 War mig nådelig, **HERRE**, ty 10.
 mig är ängest påkommen,
 Af harm fräter sig mitt öga, min
 själ och mitt innersta.
 Under jämmer går mitt lif till slut, 11.
 och mina är under suckan.
 För mitt eländes skull är min
 kraft förfallen,
 Och mina ben förtärda.
 Jag lider försmädelse af alla mi- 12.
 na fiender,
 Mina grannar är jag till bestvär
 Och en fösträckelse för mina be-
 kanta.
 The, som se mig på gatan, fly
 undan för mig.
 Jag är förgåten i människors hjer- 13.
 tan, såsom jag redan dödd wore,
 Jag är såsom ett förderfwadt käril.
 Ty jag måste höra förtal af många, 14.
 fösträckelse från alla sidor,
 Då the rådsla tillsamman emot mig,
 Och föresätta sig, att taga mig
 lifwet bort.

15. Men jag förliter mig på Dig,
HERRE,
 Och säger: Tu äst min Gud.
16. Hvad med mig ske skall, står i
 Tina händer;
 Fri mig från mina ondanners wåld
 och från them, som mig förfölja.
17. Vår Titt ansigte lysa öfwer Tin
 tjänare,
 Fräls mig genom Tin barmhertighet.
18. HERRE, låt mig icke till skam war-
 da, efter jag anropar Dig.
 The ogudaktige skola till skam war-
 da, och bland de döda nedtystade.
19. The falske läppar skola stumme
 blifwa,
 Som tala emot then rättfärdiga
 med högmot och förakt.
20. Huru stort är thet goda, hvil-
 ket Tu förwarar åt them,
 som Dig frukta,
 Och synbart för människor bewi-
 sar them, som till Dig sin
 tillflykt taga!
21. Tu förögmer them i Titt ansigtes
 skydd för människors list,
 Och skyler them uti en hödda för
 anlagande tungor.
22. Påswad ware HERREN, som på
 förunderligt sätt bewisat mig sin
 barmhertighet, uti en fast stad.
23. Jag sade under min flykt: jag är
 alltför långt skild från Tina ögon.
 Likväl hörde Tu min röst, min kla-
 gan, så jag till Dig ropade.
24. Afler HERREN, alle I, hvil-
 ka Han älskar,
 Han bewarar the redliga,
 Och wedergåller till fullo them,
 som högmot öfwa.
- Warer freimodige, så att edert hjer-
 ta stärker sig,
 I alle, som sökbiden HERREN
 32. Psalm.
- En Lärpsalm Davids.
 Säll är then, hwilkens öfwe-
 trädelse förlåten är
 Och then, hwilkens synd blifw-
 öfwerskyld.
 Säll är then människa, som HER-
 REN icke tillräknar misgerning,
 Och i hwilkens anda ingen falsk-
 het är.
 Så jag stilla teg, försmågtad
 mina ben,
 Under min dagliga gråt.
 Ty dag och natt låg Tin hand
 tungt på mig.
 Min kraft bortorkades, såsom al-
 sommarheta. Sela.
 Jag upptäckte för Dig min synd, och
 skylde icke min misgerning,
 Jag sade: jag skall bekänna inför
 HERREN mina öfwer-
 trädelser:
 Så förlåst Du mig min spade-
 skuld. Sela.
 Therom skola alle helige bedja på
 then tid, så nåd ännu finnes,
 Så skall then stora syndafloden
 icke hämma till them.
 Tu äst mitt bestäm, Tu warda
 mig för ängest bewarande.
 Och med glädjerop omgifwand
 theröfwer, att jag fräls
 blifwit. Sela.
 Jag will underwisa dig, och
 ra dig wägen, then tu
 wandra skall.

Mitt öga skall jag taga till råds, Och förwarar hjälpen i sinna för-
 sig angående. rådsbus.

9. Warer icke såsom hästar och mular, Gör HERRAN frukte sig hela 8.
 hos hwilkaintet förstånd finnes, jorden,
 hwilka, medan the unge äro, man Honom worde alla länders in-
 med bett och bettsel tånja måste, byggare.
 Och som eljest icke nalkas sig. Som Han säger, så sker thet. 9.
 10. Then ogudaktige hafwer många Han befaller, och straxt är thet
 plågor, HERREN gör hedningarnas råd 10.
 Men then, som förliter sig på HER- om intet,
 MAN, honom skall barmher- Och afvänder folkens tankar.
 tighet omfatta. HERRANS råd blifwer fast 11.
 11. Frögder eder af HERRAN, och ståande i ewighet,
 warer glade, I rättfärdige, Och Hans tankar ifrån slögte till
 Rättfjunger, I alle, som rätt hjer- slögte.
 tabe ären. Saligs är thet folk, hwilkets Gud 12.
 33. Psalm. HERREN är,
 Rättfjunger insfr HERRAN, Thet folk, hwilket Han sig till arf-
 I rättfärdige. wedel utwält.
 The rättfärdige allena kunna an- Ifrån himmelen skidar HER-
 ständigt läffjunga. REN ned,
 Prisar HERRAN med harpor, Och ser alla människors barn.
 Rättfjunger Honom med psaltare Ifrån sin bonings säte fäster Han 14.
 af tio strågar. ögonen
 Sjunger Honom en ny wisa; På alla jordens inbyggare.
 Spelar, på bästa sätt, med högt ljud. Han, som danat allas hjertan, 15.
 12. HERRANS ord är san- Som noga wet alla theras gerningar.
 sferdigt, Ingen Konung winnet seger genom 16.
 Och hwad Han lofwar, thet håll- egen samlad magt;
 ler Han wärligen. En herte blifwer icke hjälpen ge-
 Han ättar sanning och rättwisa. nom egen styrka, ehuru
 HERRANS godhet är jor- stor som och wore,
 den upphyll. Hjärtans hjälp är bedräglig, när 17.
 Himmelen är gjord genom HER- seger driffas,
 RANS ord, Och genom sin stora starkhet rycka
 Och all thes här genom Hans the icke utur faran.
 munns anka. Men HERRANS öga är wändt i
 Han håller waktnet i hafwet till sam- till then, som Honom frakta,
 man, såsom uti en lågel, Och

- Dch som Hans barmhertighet för-
bida.
19. Att han skall bewara them ifrån
döden,
Dch wid lif behålla them i hun-
gersnöd.
20. Wår sjål håller sig fast wid HERN,
HAN,
Han är wår hjälp och stöd.
21. Öfwer honom frögdar sig wårt
hjerter;
Ty på Hans helga namn förlitte
wi oss.
22. Ware Tin barmhertighet öfwer
oss, HERRE,
Så, som wi på Tig förtröste.
34. Psalm.
1. En Psalm Dawids therom, att
Abimelech trodde honom vara
från sina sinnen, så att thenne dref
honom bort, och han slapp undan.
2. Jag will tacka HERREN i alla
tider;
Duppörligen skall Hans låf wa-
ra uti min mun.
3. Af HERREN skall min sjål be-
römma sig.
The elände stola höra thet och
glädjas.
4. Prisar med mig HERRENS
magt,
Dch låtom oss med hwarandra upp-
höja Hans namn.
5. Jag sökte HERREN, och Han
svarade mig,
Dch frälste mig från allt, hwad
jag fruktade.
6. The, som wända sina ögon till
Honom, blifwa upplyste,
- Dch thetas ansigter stola icke till
flam warda.
När thenne elände ropade, hörde
HERREN,
Dch frälste honom utur all hans
nöd.
HERRENS änglar lågra sig om-
kring them, som honom frukta,
Dch hjälpa them ut.
Smaker och ser huru god HER-
REN är,
Säll then, som till honom sin
tillflykt tager.
Fruktar HERREN, I, Hans
helige,
Ty the, som honom frukta, lida
ingen brist.
The unga lejon må lida brist och
hungra,
Men them, som HERREN stola,
fattas intet godt.
Kommer hit, barn, hör mig,
Jag will lära eder HERRENS
fruktan.
Hwilleken är then, som lust till lif
hafwer,
Dch gerna will i mång år lyck-
lig vara?
Bewara tin tunga för thet, som
ondt är,
Dch tina läppar för bedrägligtal.
Wil ifrån thet onda, och gör hwad
godt är,
Så friden och far med all
efter honom.
HERRENS ögon se till
rättfärdiga,
Dch hans öron äro wända till
theras ropande.

- HERRE** ansigte står emot
 dem, som ondt göra,
 rupa theas äminnelse af
 jorden.
 De rättfärdige rupa, höret
HERREN,
 och the ifrån all theas nöd
HERRE är hardt närthem, som
 öfverbadt hjerta hafwa,
 öfver the, hwilkes sinne
 är bedröfwadt.
 the rättfärdige måste myc-
 ket lida,
 och dock **HERREN** ha-
 nom ifrån allsamman.
 warar alla hans ben,
 icke ett enda af them war-
 der sönderbrutet.
 Han dräper then ogudaktiga,
 som hata then rättfär-
 diga, blifwa brottslige.
HERREN förlöser sina tjäna-
 res själar,
 och en af them blifwer brottslig,
 honom sin tillflykt taga.
35. Psalm.
 Psalm Davids.
 Her, **HERRE**, min sak mot
 dem, som sak med mig söka,
 mot them, som mig bestrida.
 I den i handen
 ett upp att hjälpa mig.
 I lafwen ut och tillslut wä-
 ren för mina förföljare.
 min själ: Jag är tin hjälp.
 och skänkas måga the,
 som efter mitt lif stå,
 till rygga och warde till
 the, som mig ondt wilja.
- Blifwe the säsom agnar för wäddret, 5.
 Och **HERRENS** ängel drifwe
 them bort.
 Theas wäg ware mörkt och slipprig, 6.
 Och **HERRENS** ängel förfölje
 them.
 Ty the hafwa utan sak lönligen ut- 7.
 lagt sina nät till mitt förderf,
 Och utan sak graswet grop att
 thei störta mig.
 Komme öfwer honom oförfedd 8.
 förföljelse,
 Och thet nät, som han lönligen
 utlagt, fänge honom;
 Falle han i samma förföljelse ned.
 Men min själ frögde sig af **HER- 9.**
REN,
 Och glädje sig the öfwer, att han
 frälsar.
 Alla mina ben skola säga: **HERRE, 10.**
HERRE, ho är Tin lif?
 Tu, som friar then elända ifrån
 hans öfvermågtiga fiende,
 Och then elända och fattiga ifrån
 sina röfware.
 Brånga wittnen tråda fram, 11.
 The utfråga af mig sådant, hwar-
 om jag aldeles intet wet.
 The wedergålla mig ondt för godt, 12.
 Mitt lif wilja the från mig taga.
 Ed jag likwäl, när the kranke wo- 13.
 ro, klädde mig i säck,
 Plågade mig med fastande,
 Och bad träget af hjertat.
 Jag omgicks med them, säsom ha- 14.
 de thet waret min wän,
 min broder,
 Säsom en, then sin moder förjer,
 låg jag på jorden bedröfwadt.
 Dä

15. Då jag wallade, sågnade the sig,
och samlades tillhopa;
Illwilljare samlade sig emot mig,
utan att jag wiste theraf,
The refwo sönder och höllo intet upp.
16. Ibland them, som skrymta och begabba,
så the synas beklaga,
Snifla the öfwer mig med tänderna.
17. **HERRN**, huru länge will Tu
se häruppå?
Återhämta mitt lif från theas
sörförljelse,
Thetta mitt endasta, från the unga
lesonen.
18. Så skall jag tacka Dig i en tal-
rik församling
Och prisa Dig bland ett mäktigt
folk.
19. Dåt icke mina listiga owänner få
glädja sig öfwer mig,
Eller them, som mig utan skäl hata,
så begabba med ögonen.
20. Ty the tala icke hwad frid tillhörer,
Utän upptänkta falska beskyldnin-
gar emot them, som till sitt
land återkommet.
21. Med öppen mun emot mig,
Säga the: så, så, thet se wi gerna.
22. Tu, **HERRN**, ser thet, tig icke
stilla,
HERRN, war icke långt borta
ifrån mig.
23. Wakna, wakna upp, att mig må
wederfaras rätt,
Min Gud och **HERRN**, att ut-
södra min sak.
24. Dömr mig, **HERRN**, min Gud,
efter Din rättfärdighet,
Så att the icke få glädja sig öf-
wer mig.
- Dåt them icke kunna säga i sin
hjertan: rätt så, wi hafwe
dock wunnet wår önskan.
Dåt them icke kunna säga: wi haf-
we upplukat honom.
- Skämme sig och warde till blygt
alle the, som glädja sig öf-
wer min ofärd,
Med hän och södratt blifwe the öf-
werhöjde, som sig öfwer
mig sörhäfwa.
- Läffjunge och glädje sig the, som
önska, at jag får rätt,
Säge the beständigt: **HERRN**
är stor, som will sin tjä-
nare wäl.
- Min tunga skall prisa Din rätt-
färdighet,
Och Dig, hwar dag, lässäga.

36. Psalm.

En Psalm Davids, **HERRN**
tjänares, att söresjunga.
Inom sig i hjertat håller then
ogudaktige syndigt tal;
Ingen gudsfruktan är för hans
ögon.
Han smickrar sig sjelf i sina tankar,
För att hitta på thet onda, som
han göra will, och att
utöfwa hat.
Hans muns tal är säfånga och
bedrägeri,
Han will alldrig låta underwisa
sig att göra wäl.
Då han ligger på sin säng, upp-
tänker han säfånga;
Han står fast wid then onda wägen,
Och styr för ingen synd.

HERRN

6. **HERRE**, Din barmhertighet ræder så vidt, som himmelen är,
 Och Din samning så vidt, som skarpe gå.
7. Din rättfærdighet är såsom bergene,
 hvilka Tu skapat,
 Och Dine domer såsom wida hafvet.
 Både människor och fånad wærdar Tu, **HERRE**.
8. Huru dyr är Din godhet, Gud,
 Att människors barn under Dine wingars skygd i allfald finna.
9. The warda såguade med Ditt huses rike hæfwer,
 Och Tu wederqwicker them med Din godhet, såsom med en strøm.
10. Ty hos Dig är lifsens källa;
 Genom Ditt lys se wi lys.
11. Utskrækt Din godhet öfwer them,
 som kånna Dig,
 Och Din rättfærdighet öfwer the rättshjertade.
12. Våt icke then stoltas fot så slipa intill mig,
 Och the ogudaktigas hand icke fördrifwa mig.
13. Ther falla the ogerningsmän!
 The warda omsförtade utan att kunna stå upp igen.
37. Psalm.
 In Psalm Davids.
 Harmas icke öfwer the ogerningsmän,
 Och war icke nitist öfwer them,
 som orätt göra.
 Ty såsom gräs warda the snart afhuggne,
 Och wißna bort såsom gröna örter.
 Förkita dig på **HERREN**, och gör hwad godt är:
- Blif i landet, och född dig redligen.
 Haf titt nöje i **HERREN**,
 Så warder Han tiggistwande hwad titt hjerta önskar.
- 4.
- Öfwerlemna sin wåg i **HERREN** S behag
 Och förlita dig på honom. Han warder thet gbrande.
 Han skall låta sin oskuld blifwa klar såsom dogslyset,
 Och sin rätt såsom middagen.
 Förbida **HERREN** och hoppas på honom.
- 5.
- Harmas icke öfwer then, för hwilken allting lyckas,
 Öfwer then, som uträttar ehwad han sig föresatt.
- 6.
- Våt wreden falla, och förtrytt icke,
 Harmas icke, så att tu och illa gör.
- 8.
- Ty the ogerningsmän skola utrotas,
 Men the, som på **HERREN** hoppas, skola besitta landet.
- 9.
- Inom kort tid är then ogudaktige icke mer till,
 Och när tu ser dig om efter hans rum, finnes han icke mer.
- 10.
- Men the förtryckte skola besitta landet,
 Och lefwa förnöjde i mycken frid.
- 11.
- Then ogudaktige årnar then rättfærdiga ondt,
 Och gnifflor öfwer honom med tänderna.
- 12.
- HERREN** ler theråt;
 Ty han ser, att hans dag är förhanden.
- 13.
- The ogudaktige draga ut swerdet
 och spånna sin boga,
 Att fälla then elända och fattiga,
 Att
- D 2

- Att slagta them, som wandra på
rätta wägen.
15. Theras swärd skall gå in i theras
eget hjerta
Och theras boge sönderbrista.
16. Thet lilla, som en rättfärdig eger,
Är bättre än många ogudaktigas
rika häfwor.
17. Ty the ogudaktigas armar skola
sönderbrytas,
Men the rättfärdiga understödjer
HERREN.
18. HERREN känner the frommas
dagar,
Att theras arfwedel skall blifwa
erwinneiligen.
- 19 The skola icke på skam komma i
then onda tiden,
Och när hungersnöd infaller, blif-
wa the måttade.
20. Ty the ogudaktige skola förgås,
Och HERRENs fiender, om the
än woro såsom en kostelig äng,
Förswinna, såsom röd förswinner.
21. Then ogudaktige borgar och beta-
lar intet:
Then rättfärdige är ömsint och
gimild.
22. The, hwilka Han wålsagnar, skola
besitta landet,
Men the af honom förbannade
skola utrotas.
23. Äf HERREN blifwa thens steg
stadiga gjorda,
Hwille:s wäg är honom till
behag.
24. Om han än fölle, kastas han dock
icke ned till marken,
Ty HERREN håller honom wid
handen.
- Jag hafwer ung waret och är 25.
gammal worden,
Men hafwer alldrig sett then rätt-
färdiga lämnad utan hjälp,
Icke heller hans barn, så the ef-
ter bröb gå.
Han är alltid ömsint och lånar 26.
gernna,
Hans barn skola wålsignade warda.
Wil ifrån thet onda, och gör hwad 27.
godt är,
Så skall tu få bo i landet i lån-
gan tid.
Ty HERREN älskar hwad rätt är, 28
Och öfswergifwer icke them, som
honom älska,
Erwinneiligen warda the bewarade;
Men the ogudaktigas afkommande
skola utrotas.
The rättfärdige skola besitta landet, 29
Och theri bo i alla tider.
Äf then rättfärdigas mun utgår 30
wishedet,
Och hans tunga talar hwad rätt är.
Hans Guds lag är i hans hjerta; 31
Hans steg slinta icke.
Then ogudaktige waktar efter then 32
rättfärdiga,
Och söker att döda honom.
Men HERREN lemnar honom 33
icke uti hans händer,
Och fördomer honom icke, när han
för rätta ställes.
Hoppas på HERREN och iakt- 34
tag hans wäg,
Så warder Han dig upphöjande,
att tu får besitta landet,
Och se huru the ogudaktige blif-
wa utrotade.

35. Jag såg en ogudaktig, som fast
wåldig war,
Och grönstades, såsom ett i egen
jord växande friskt trä.
36. Men han förgicks; i en hast war
han icke mer till;
Jag sökte efter honom, men han
fanns icke mer igen.
37. War from, och se på thet, som
rätt är,
Ty med sådan människa skall thet
på sidstone wål gå.
38. Men the öfwerträdare skola alle-
samman förddas.
The ogudaktige warda till slut ut-
rotade.
39. The rättfärdigas hjälp kommer i-
från **HERRN**;
Han är theras säkra tillflykt i
nödens tid.
40. **HERRN** hjälper them och be-
friar them,
Han befriar them ifrån the ogud-
aktiga, och frälsar them,
Efter the till honom sin tillflykt taga.
38. Psalm.
En Psalm Davids till åminnelse.
HERRN, straffa mig icke
i Din wrede,
Och nåps mig icke i Din grymhet!
Ty mine pilar äro fastnade i mig,
Och Din hand är fallen öfwer mig.
Intet helbregda är på min kropp,
förlitt hots skull;
Ingen frid i mina ben, för mina
synders skull.
Ty mina misgärningar ligga mig,
såsom en tung börda öfwer
bustwudet,
- The äro tyngre än ott jag skulle
förmå bära them.
- Mina sär stinka och rutna
För min galenskap skull.
- Jag går krokot och mycket luta,
Hela dagen går jag sorgse.
- Mine lender äro fulle med sär
Och intet helbregda är på min kropp.
- Jag är utmattad och alldeles för-
trofad,
Jag ryter för mitt hjertas oros skull.
HERRN, inför Dig är allt mitt
begär,
Och min suctan är Dig icke förböld.
Mitt hjerta båsvar, mina krafter
hafwa öfwer gifwit mig,
Och selfwa mina ögons ljus är
icke mer hos mig.
Mine wänner och bekante gå icke
fram ott se på min plåga,
Mine närmaste stadna långt ifrån
mig.
The, som efter mitt lif stå, gildra
för mig,
The, som söka mitt wårsta, tala
om mitt förderf,
Och upptänka hwarje dag nya
rånker.
Men jag, såsom en döf, hör in-
gen ting,
Och är såsom en dumbe, hwilken
sin mun icke upplåter.
Jag är såsom en, hwilken icke
höra kan,
Och i hwilkens mun intet gen-
swar finnes.
Dock på Dig, **HERRN**, hoppas jag,
Du warder mig swarande, **HERRN**
HERRN min Gud,

17. Då jag säger: låt them icke få
glädjas öfver mig,
Om min fot stapplade, skulle the
förhäfwa sig öfver mig.
18. Jag är gjord till att lida,
Och min själ är alltid mig
för ögonen.
19. Therefore bekänner jag min mis-
gerning,
Och berjer öfver min synd.
20. Men mine ovänner lefwa och äro
mägtige.
The, som mig utan skäl hata,
äro många.
21. The, som wedergålla mig ondt
för godt,
Äro mig fiendilige, therefore att jag
far efter thet, som godt är.
22. Öfvergif mig icke, **HERRN**,
Min Gud, war icke långt borta
ifrån mig.
23. Styrda Dig art gbra mig bistånd,
HERRN min hjälp.
39. Psalm.
1. En Psalm Davids för Jeduthun
att föresjunga.
2. Jag hafwer satt mig före, att taga
mig till vara, på thet jag ej
må synda med min tunga;
Jag will hålla min mun tillbaka lif-
som med besel, medan jag ser
then ogudaktiga för mig.
3. Jag war tyst och teg och talade
icke något om människors
wälgång i werlden.
Men min oro upprördes;
4. Mitt hjerta inom mig blef het,
I mitt sinne utbrast eld,
Jag måste med tungan tala.
- HERRN** lär mig förstå, att mi-
lif en ände hafwer,
Och huru stackot mina dagar
mått är,
Att jag må förstå huru förgång-
sig jag är.
Tu hafwer gjort mina dagar e-
hand bred;
Min längste älder är såsom ett is-
tet inför Dig;
Idel förgånglighet äro alla män-
niskor, så länge the här
lefwa. Sela.
- Thoga omtring blott såsom en flugg
I fåsångan gbra the sig mycken öra
Man samlar och wet icke ho the
sedan taga skall.
Nu wid hwad skall jag trösta mig?
HERRN!
- På dig hoppas jag.
Fria mig från alla mina synder;
Låt mig icke för the dårar till
skam warda.
Jag will stilla tuga och min mun
icke upplåta,
Ty Tu hafwer så skickat.
Tag bort Din plåga ifrån mig;
Af Din straffande hand förtåres jag.
När Tu någon tuktar för hans
synders skull,
Warder hans fågring borttård,
såsom af mal.
Idel förgånglighet äro alla män-
niskor. Sela.
- Hör min bön, **HERRN**, och för-
näm mitt ropande,
Ty jag är en främling för Dig,
gäst, såsom alle mine fäder.
- Ward

14. Vänd Tin tuktan ifrån mig, att jag må glad blifwa,
Inan jag bortgår och icke är mera till.

40. Psalm.

1. En Psalm Davids att föresjunga.

2. Mitt hopp hafwer jag satt på HERRN,

Och Han böjde sitt öra till mig, att höra mitt ropande.

3. Han förde mig upp utur then grufweliga kulan,

Utu den slippriga dyen,

Och stälde mina fötter på fast berg,

Mina steg gjorde han stadiga,

4. Och gaf mig en ny wisa i munnen, En läffång inför wår Gud.

Thetta skola många se och frukta HERRN,

Och på honom sig förlita.

Såll åt then, som på HERRN sig förliter,

Och icke wänder sig till afgudar och them, som med lögn omgå.

Stora äro Tina under, HERRN, min Gud,

Och Tine tankar, som Tu på och bewisar;

Tig är ingen lik,

Jag will förkunna them, och om them tala. The äro oräknelige.

Offer och spisoffer behaga Tig icke;

Mig hafwer Tu öppnat dronen;

Dränoffer och syndoffer hafwer Tu icke fordrat.

Tu sade jag: si, jag kommer,

I boken är skrifwet om mig,

En wilja, min Gud, gör jag gerna,

Och Tin lag är uti mitt innersta.

Jag bebädar rättfärdighet i en stor församling,

Mina läppar will jag icke tillstuta;

Tu, HERRN, wett thet.

Tin rättfärdighet förddölijer jag icke i mitt hjerta,

Om Tin sanning och om Tin sanninghet talae jag.

Tin barmhertighet och Tin trohet förtiger jag icke i then stora församlingen.

Men Tu, HERRN, tillstut icke för mig Titt förbarmande;

Tin faderliga kärlek och trohet beware mig alltid.

Ly plågor utan tal hafwa omgifwet mig,

Mina syndaskulder hafwa taget mig fast,

Så att jag icke förmår se therpå, The äro flere än håren på mitt hufwud;

Mitt hjertas kraft hafwer öfwergifwit mig.

Låt tig tådas, HERRN, att undåtta mig;

HERRN, skynda Tig att hjälpa mig.

Stämme sig och blifwa till blygd alle the, som söka att taga mig lifwet bort;

Falle till rygga och komme på skam, the, som mig ondt unna.

Blifwe the bestörte för thetas skamlighets skull,

Som hänligen öfwer mig ropa: så, så.

Fröjde sig och ware glade i Dig alle the, som efter Dig fråga,

Och

- Och the, som älska Din salighet, säga alltid: stor är HERREN.
18. Jag är eländig och fattig, men HERREN är mig nog;
 Du äst min hjälp och min förlofare,
 Min Gud, drög icke!
41. Psalm.
1. En Psalm Davids att föresjunga.
 2. Gäll är then, som låter sig värda om then fattiga,
 Honom warder HERREN und-sättande i then onda tiden.
 3. HERREN skall bewara och wid lif behålla honom,
 Och låta honom gå wäl i landet;
 Du warder icke lemnande honom i hans owänners wilja.
 4. HERREN understödder honom på hans sjulfång,
 Om han än sjuk ligger, warder Du dock åter görande honom helbregda.
 5. Jag sade: HERRE, war mig nådelig,
 Hela mig, ty mot Dig hafwer jag syndat.
 6. Mine owänner tala ondt emot mig:
 När kan han dö och hans namn förgås?
 7. Kommer någon, så ster thet, för att se tillståndet,
 Osanning talar hans hjerta, och osanning samlar han ihop åt sig;
 Han går bort, att åter sprida thet ut.
 8. Alle the mig hata, rådgöra hemligen med hwarannan emot mig,
 Och upptänka huru the mig skada måga:
- Swäre beskyllningar äro till I
 Then, som nedligger, war åter uppstuder
 Afwen min bästa wän, på jag litade, som mitt brodd
 Trampar mig med foten.
 Men Du, HERRE, nådde
 Och upprätta mig, att wedergålla ti
 Häraf förstår jag, att behag till mig haf
 Och att min owän icke sk
 öfwer n
 Jag handlar uppriktigt.
 tar mig wid hat
 Och fastställer mig inför
 sigte ewinnerli
 Lästwad ware HERREN
 els E
 Ifrån ewighet och till e
 Amen! A
42. Psalm.
- En Lätropsalm att föresjunga
 Korah b
 Såsom hjorten till wate
 uppstig
 Så upplyfter sig och min
 Dig, G
 Min själ törstar efter Gul
 then lefwande G
 När skall jag få gå in o
 mig för Guds ans
 Mine tårar äro min spis
 ne
 Så man hwar dag till mig
 hwar är tin G

5. På Gud tänker jag, och utgjuter
mitt hjerta hos mig sjelf:
O! att jag finge gå med hopen och
komma till Guds hus,
Under glädjesång och tackfägelse,
bland then skara, som hög-
tid firar.
6. Hvarföre plågar tu mig, min själ,
Och äst så orolig i mig?
Hoppas på Gud, ännu en gång
Skall jag så tacka honom,
Som mitt ansigtets hjälp och min
Gud är.
7. Inom mig plågar sig min själ.
Hvarföre tänker jag på Dig i lan-
det wid Jordan,
Och Hermonim, thet litla berget.
8. Hwarest thet ena djupet ropar till
thet andra, wid Tinas flo-
ders brusande.
Alla Tinas wågor och böljor gå
utöfwer mig.
9. Om dagen befaller HERREN sin
barmhertighet wara hos mig;
Och om natten sjunger jag stän-
digt Hans låf:
Jag tillbeder lefwande Gud.
10. Jag säger till Gud: Tu mitt be-
skärm, hvarföre hafwer Tu
förgåtet mig?
Hvarföre måste jag gå sorgse me-
dan owannen tränger mig?
11. Min fiender försmåda mig, så att
mina ben må gå sänder,
Ed the hwar dag till mig säga:
Hwar är nu Din Gud?
12. Hvarföre plågar tu mig min själ,
Och äst så orolig i mig?
Hoppas på Gud, ännu en gång
Skall jag så tacka honom,

Som mitt ansigtets hjälp och min
Gud är.

Göm mig, Gud, och utför min Ps.
sal, emot ett kärleksblöst 43.
folk,

Befria mig från falska och obilli-
ga människor.

Th Tu, Gud, äst min styrket. 2.
Hvarföre drifwer Tu mig bort?
Hvarföre måste jag gå sorgse,
medan owannen tränger mig?

Sänd Titt ljus och Din sanning, 3.
att the leda mig,
Att the åter låta mig komma till Titt
helga berg och Din boning.

Att jag må ingå till Guds altare, 4.
Till Gud, som min glädje och
fröjd är,

Och med harpa låfssunga Dig,
Gud, min Gud.

Hvarföre plågar tu mig min själ, 5.
Och äst så orolig i mig?
Hoppas på Gud, ännu en gång
Skall jag så tacka honom,
Som mitt ansigtets hjälp och min
Gud är.

44. Psalm.

En Låropsalms att föressunga af 1.
Korah barn.

Gud, wi hafwe med egna öron 2.
hört,

Och wåre fäder hafwa berättat oss,
Hwad Tu på theras tid fordom
gjort hafwer.

Tu hafwer med Din hand fördrif- 3.
wet folkslag, och i stället
planterot them,

E

An-

- Andra hafwer Tu nederbrutet men
lätet infåtra them.
4. Ty icke hade the genoms sitt swerd
intaget landet,
Och icke gaf the ras arm them-seger.
Utän Tin högra hand och Tin arm,
och Titt ansigtes ljus;
Ty Tu hade nåd för them.
5. Tu, Gud, äst ännu thensamme,
min Konung,
Som Jacob hjelp tillsäger.
6. Med Tig skole wi omkullstöta wä-
ra fiender,
I Titt namn skole wi nedtrampa
them, som sig emot oss ställa.
7. Ty icke liter jag på min boga,
Och icke kan mitt swerd hjelpa mig.
8. Tu allena hafwer hulpet oss emot
wära fiender,
Och lätet them, som oss hatade,
till skam warda.
9. I Gud berömmie wi oss alla tider,
Och Titt namn skole wi läfsäga
ewinnerligen. Sela.
10. Men nu drifwer Tu oss bort, och
låter oss till blygd blifwa,
Och går icke ut med våra härar
i fält.
11. Tu låter oss fly för våra fiender,
Så att the, som oss hata, win-
na byte.
12. Tu gör oss till får, som slagtas
och uppåtas skola,
Och förströer oss ibland främman-
de folk.
13. Tu säljer bort Titt folk för ringa
pris,
Och håller thet icke i något värde.
14. Tu gör oss skrattada bland våra
grannar,
Till åtlöje och hån för them, som
omkring oss äro.
- Tu gör oss till ett ordspråk bland
andra folkslag,
Så att the och rista hufvudet öf-
swer oss.
- Alla dagar står min skynif mig
för ögonen,
Och blygd öfwerhöljer mitt ansigte,
För lastarens och försmädarens ord.
Och then hämndgiriga öwännens-
full.
- Allt thetta händer oss, så wi lil-
wål icke förgätet Tig,
Icke heller brutet Titt förbund.
Wårt hjerta är icke affallet,
Och våra steg hafwa icke wikel
från Tin väg.
- Icke thess mindre sönderstöter Tu
oss i drakar's land,
Och öfwerträcker oss med döl mörker.
Hade wi förgätet wår Guds namn,
Och utsträckt våra händer till en
främmande Gud;
- Skulle icke Gud hafwa thet wår
förskat?
Han, som noga wet, hwad i hjer-
tan förborgadt är.
- Likwål worde wi för Tin full
dageligen dräpne
Och äre räknade såsom slagtska-
walna upp, hwarföre swer Tu,
HERRA, GUD,
Wår waken och förbud oss icke
wåll alla.
- Hwarföre förbdöljer Tu Titt ansigte
Och förgäter wårt elände och li-
bände?
Ty wi äre nederböjde i stoftet,
Och

Och knæpe på jorden.
27. Stått upp, Tu vår hjälp,
Och förlofa oss för Din barmher-
sigets skull!

45. Psalm.

1. En Lårofsalm och Brudvisa,
att föressjunga af Korah barn
på Schochanim.

2. Mitt hjerta brister ut i sågnande
tal,

Jag vill sjunga om en Konung;
Min tunga är bästa Kristwars
penna.

3. Tu äst then dageligaste bland män-
nistrens born,

Behaglighet är utguten på tina
läppar,

Thersföre wälsignar sig Gud ewin-
nerligen.

4. Tu hjelte, bind wid tin sida titt swerd,
Som är tin prydnad och tin ära:

5. Titt äretika swerd. ware lyckligt,
Drag ut för sanningens skull, för
the elända och för rättwisan,

Så skall tin högra hand lära dig
stora gerningar.

Dine pilar äro skarpe;

Under tina fötter skola folken falla,
Som i hjertat äro Konungens
fiender.

Ewigket är Din thron, o Gud!
En råttwis spira är Titt rikets spira.

Tu älskar rättfärdighet, och hatar
hwad orätt är,

Thersföre hafwer, o! Gud, Din
Gud smort Dig

Med glädjeolja mer än Lina med-
bröder.

Myrrha, aloë och kasia äro Li-
na kläder.

Uti palats af elphenben från Ar-
menien,

Fågne Dig Konungadöttrarna uti 10.
Din prydnad.

Wid Din högra hand står Drott-
ningen i Guld från Ophie.

Hör, dotter, le upp och böj ditt öra, 11,
Förgät titt folk och tin faders hus,

Så skall Din dagelighet behaga 12.
Konungen,

Ty Han är tin Herres; Honom
skall-tu tillbedja.

Dottern Tyrus, the rike bland fol- 13.
ket, skola med skänker söka
tin ynnest.

Konungens dotter är fullkomligen 14.
härlig intwärtas;

Hennes kläder äro riknare än guld,
hwari ädle stenar blifwet

infattade.

I tapetserade rum föres hon in 15.
till Konungen,

Efter henne komma ock Jungfrurna,
som henne följa, till Dig.

Med glädje och högtidlig frögd föras 16.
the in i Konungens palats.

Uti Lina faders ställe skall Du sö- 17.
ner så,

Hwilka Du skall sätta till Fur-
star i hela landet.

Titt namn skall jag prisa från släg- 18.
te till slägte.

Thersföre skola folken tacka Dig
alltid och i ewighet.

46. Psalm.

En Psalm att föressjunga af Ko- 1.
rah barn på Alamothe.

Gud är vår tillflykt och starkhet 2.
En

- En af os i all nöd befunnen stor
hjälp.
3. Therefore frukte vi os inter, när
jorden bäfvar,
När bergen wälla midt i hafwen,
4. När watten theri brusar och
grumlas,
Och bergen skalas af thes swal-
lande. Sela.
5. Här är en ström, hwilkens bäc-
kar frögda Guds stad,
Then högstas helga boningar.
6. Gud är therinne, therefore skall
han icke skalas;
Gud hjälper honom om morgo-
nen bittida.
7. Hela folkslag äro upprörda, Ko-
nungariken wälla,
Han låter sin röst höras, jorden
försmälter.
8. HERREN Zebaoth är med os;
Jacobs Gud är vårt beskydd. Sela.
9. Kommer och ser HERRENES
werk,
Som förbälse gör på jordens;
10. Som drilig stillorbfwer hela werlden;
Bogan sönderbryter Han och slår
spetsen i stycker;
Wagnarna låter Han ield förtåras.
11. Warer stilla och erkänner, att jag
är Gud,
Min höghet bör fruktas bland fol-
ken, min höghet bör fruk-
tas på jorden.
12. HERREN Zebaoth är med os;
Jacobs Gud är vårt beskydd. Sela.
47. Psalm.
1. En Psalm att försejunga af Ko-
rah barn.
- klapper med händerna, allt folk,
Frögder eder inför Gud, med
glädjerop.
Ty HERREN är then Högste,
then fruktanswärde,
En stor Konung öfwer hela jorden.
Han lägger folken under os,
Främmande folkslag under wärs
fötter.
Han tillbelar os wår arfwelott,
Thet härliga Jacobs land, hwil-
ken Han älskar. Sela.
Gud hafwer uppstigit med frög-
derop.
HERREN med basuners ljud.
Låssjunger Gud, låssjunger,
Låssjunger, låssjunger inför wår
Konung.
Ty Gud är Konung öfwer hela
jorden:
Låssjunger med utwald sång.
Gud regerar öfwer folken,
Gud sitter på sin helga thron.
The förnämste bland folken
sörsamlade,
Abrahams Guds folk,
Gudi äro the mächtige i lo-
tillgifne.
Han är ganska mycket upph
48. Psalm.
En Psalm att sjungas af
rah barn
Stor är HERREN och
ldfwo
Uti wår Guds stad är Ha-
ga be-
En stön högd, hela landets
Ar berget Zion, som står
mot nord

En stor Konungs stad.
 4. Gud är känd i hans palats, så
 som säkert beskydd.
 5. Ty i hast voro Konungar tillho-
 på komne,
 Föremade drogo the fram;
 6. The sågo, ströp blefwo the bestörte,
 The försträcktes och flyndade sig
 therifrån.
 7. Båsom öfverföll them ther,
 Bånda, såsom en barnaföderkas.
 8. Genom östamväder sönderbröt Tu
 the till Spanien farande steppen.
 9. Såsom wi tillförene hört hafwe,
 se wi thet nu,
 På HERMANS Zebauts stad,
 på vår Guds stad:
 Gud förvarar honom ewärdeligen.
 Sela.
 10. Wi jämföre, Gud, Din förra och
 nu bewisada barmhertighet
 med hwarannan,
 11. 3 Titt tempel.
 12. Gud, såsom Titt namn så är och
 Titt låf kunnigt intill werl-
 dens ändar,
 Din högra hand är full med rätt-
 färdighet.
 13. Glädje sig berget Zion,
 Juda dottrar frögde sig,
 Öfwer Tina domar!
 14. Där omkring Zion, beskåder thet
 på alla sidor,
 Räkner thes torn,
 Öfwer noga allt på thes murar,
 Märker ut thes palats,
 På thet 3 mågen berättta för ef-
 terkommande slägte,
 Att thesse Guden är vår Gud
 alltid och i ewighet.

Han leder och beskyddar oss ewig-
 nerligen.

49. Psalm.

En Psalm att förefjunga af Ko- 1.
 rah barna.
 Hörer thetta allt folk, 2.
 After härpå alleweridens inbyggare,
 Både ringe och förnåme, 3.
 Både rike och fattige, then ene
 med then andra.
 Min mun skall tala om wisdet, 4.
 Och mitt hjerta efterstanna förstån-
 dighet.
 Jag will böja mitt bra till sinrikt tal, 5.
 Och på harpa förklara min för-
 dölda ldra.
 Hwarföre skulle jag frukta mig 6.
 för the onda dagar,
 När mina förföljares illwilja om-
 gifwer mig?
 Hwille förlita sig på thesas ego- 7.
 delar,
 Och trotsa på thesas många rike-
 domar.
 Then ene kan dock icke igenlösa 8.
 then andra,
 Eller för honom gifwa Gudi lö-
 sepennig.
 Thet kostar för mycket att lösa 9.
 thesas lif.
 Thet kan icke se,
 Att någon skulle här så slädse lefwa 10.
 Och icke se grafwen.
 Han måste se henne. The kloka 11.
 se då bort,
 Och måste fara hådan tillsammans
 med döden och then oförståndiga,
 Och lemna sina egodelar åt andra.
 E 3 The

12. Theras graf blifwer thetas rådde
warande hus,
Theras boning ifrånlågtet till slågtie,
Och the omkring liggande platser,
nåmnas efter thetas namn.
13. En människa i åra och rikedom får
icke theti ståndigt förblifwa,
Hon är lik med djuren, som ock
dö bort.
14. Thetta är thetas wåg och thetas flut;
Lilwål hafwa thetas efterkommande
behag i thetas ord. Sela.
15. Såsom får wåste the laggas
bland the döda.
Döden förtärer them,
Om morgonen skola the rättfärdige
trampa på them med fötterna;
Theras förra utskende råres bort
ibland the döda,
Hwarest thetas hemwilt blifwer.
16. Men mig warder Gud förlösan-
de ifrån dödens wåld,
Ty han tager mig till Sig. Sela.
17. Eldt icke tharom, när någon war-
der rik,
När härlighet i hans hus till-
wåker;
18. Ty han skall i sin dödb ingen ting
med sig taga,
Hans rikedom fölger icke med ho-
nom ned.
19. Medan han lefwer, skattar han
sig lycklig,
Och berömmar sig, när tu gör
dig goda dagar.
20. Han går in i sina faders boning,
Hwilt icke alldeles icke råda huset.
21. En människa i åra och rikedom,
som icke förstånd hafwer,
Liflik med djuren, som ock dö bort.

50. Psalm.

En Psalm Afaphs.

HERREN, Gud, then må-
tige, talar,
Och talar werlden ifrån solens up-
gång intill theti nebergång.
Ifrån Zion, hwars härlighet i
fullkomlig, låter Gud lius utgå
När Gud kommer och warder icke
stånande,
Förtärande eld är framför Honom
Och omkring Honom häftigt storm
wäder.
Han talar himmelen, som ofwa
är, och jorden,
Att döma sitt folk.
Församlar mig mina heliga,
Som mid offrande med mig för
bund ingå.
Och Himmelen skall förkunna Ha-
rättfärdighet,
Ty Gud är then, som dömer. Sela.
Hör mitt folk, jag will tala,
Israel, jag will mot dig infall
wittna;
Jag är Gud, tin Gud.
Jcke bestraffar jag dig för tinnoffer
Tina brännoffer äro mig allti
för ögonen.
Orar will jag icke toga utur ditt hul
Eller bockar utur tina stall;
Ty mitt är allt wilst i flögen
Och djuren på bergen, the ti
gå tusendetalis.
Jag känner alla himmelens foglar
Och the på marken präktigt gård
djuren äro hos mig upptecknade
Om mig hungrade, behöfde jag
icke säga dig till,
H

redkretsen med allt, hvad
 therepå finnes, är mitt.
 jag våd äta oxors kött
 äta bockars blod?
 Judi tackfälske
 älska then. Höggste tina löfter,
 mig i nödens tid,
 I jag hjälpa mig och du skall
 prisa mig.
 I öfvermått säger
 Gud:
 I startutala om mina lagar
 uttala mitt förbud med
 tin mun?
 I och hatar sverkan
 I ut mina befälsningar haf-
 om mig.
 I ser en tuf, finner tu i
 honom nöje.
 I ägtenhets brytare haf-
 wer tu tin del.
 I per tin mun löse, att tala
 thet, som ondt är,
 I nga konstlar ihop bedrägeri:
 och talar emot tin broder,
 I oders son bereder tu mord.
 I gode tu, och jag tigger.
 I is, att jag är sådan som tu?
 I Ik öfverryga mig, och sätta
 mig thet under ögonen.
 I dock thetta, I, som Gud
 förgåten,
 I icke bortrycker, och ingen
 hjälper mig.
 I om tackfälske öfvar, kan
 I älska mig,
 I en sin väg rättfäffens
 vandrar,
 I skall jag låta. I Guds
 salighet.

51. Psalm.

Gud Psalm Davids att föressun- 1.
 ga, skrefwen, sedan Prophe- 2.
 ten Nathan waret hos honom, och
 han hade synd begått med Bathseba.
 Gud ware mig nådelig för tin 3.
 godhets skull,
 Och afplana mina misgerningar ef-
 ter Din mycken barmhertighet.
 Uströ mig fullkomligen ifrån min 4.
 skuld,
 Och rena mig ifrån min synd.
 Ty jag erkänner mina misger- 5.
 ningar,
 Och min synd är mig alltid för
 ögonen.
 Emot Dig allena hafwer jag syndat, 6.
 Och illa gjort inför Dig.
 Jag bekänner thetta, på thet Du
 må rätt hafwa i thet Du talar,
 Och ren befinnas i thet Du dömer.
 Si, i synd är jag född, 7.
 Och i synd hafwer min moder af-
 lat mig.
 Tu hafwer lust till saning i thet 8.
 fördolda,
 Och låter mig förfä thet hemli-
 ga wäsheten.
 Skära mig med Jop, att jag må 9.
 ren warda,
 Twå mig, att jag må warda hof-
 tare än synd.
 Låt mig höra glädje och frögd, 10.
 Att the ber, som Du förtrostat,
 måga frögda sig.
 Gåm bort ditt ansigte från mina 11.
 synder,
 Och afplana all min syndaskuld.
 Skapa i mig, Gud, ett rent hjerta 12.
 Och

- Då förnya i mig ett fast och o-
ryggligt uppsåt.
13. Förkastamig icke ifrån Titt ansigte,
Då tag icke Din Helliga Ande
ifrån mig.
14. Frögda mig igen med Din hjälp,
Då en frivillig Ande understö-
dje mig.
15. Jag skall lära öfverträdarena Ti-
na wägar,
Att syndare måga omvända sig
till Dig.
16. Fräls mig ifrån blodskulder, Gud,
som min Gud och Frälsare äst,
Att min tunga må läfwa Din rätt-
färdighet.
17. HERRE, öppna mina läppar,
Att min mun må förkunna Titt läf.
18. Ty tu hafwer icke lust till offer,
Äljest wille jag wäl gifwa the;
Brännoffer behaga Dig icke.
19. The offer, som Gud fordrar, äro
en bedröfwad ande;
Ett bedröfwat och förtrofsadt hjer-
ta warder Tu, Gud, icke
föraktande.
20. Öfr wäl wid Zion efter Din nåd;
Uppbygg murarna i Jerusalem.
21. Då skall tu låta rättfärdighets offer
Dig wäl behaga,
Brännoffer och hela offer;
Då skall man opara på Titt altare offer.
52. Psalm.
1. En Låropssalm Davids att före-
sjunga, strefwen, då Doeg
then Edomeen kom till Saul och
berättade, att David hade gått
in i Ahimelechs hus.
2. Hwad högmådas tu, tyran, att
tu kan stada gbra?
- Guds barmhertighet wa
alla d.
- Tu tänker endast på att fö-
Din tunga står med lögn
en stark rak
- Tu älskar mer thet onda
f
- Tu talar härlige hwad se
hwad rätt är.
- Tu älskar allt sådant,
förderf tj
- Då en bedräglig tunga.
Men Gud skall och med
störo
- Han skall taga dig fast
hyddan ryck
- Då utur the lefwandes
utrota.
- Thet skola the rättfärdig
frukta
- Då le åt honom:
Se then man, som icke
bestydd hos
- Utan litade på sin myckna
Hans hela magt bestod the
sjelf förderfwa
- Men jag är såsom ett gr
olivetträd wid Guds
- På Guds barmhertighet si
mig alltid och förutan
Dig skall jag prisa ewig
Tu äst then, som
gjort he
- Bland them, som Tu äst
jag hoppas på Titt n
ty thet är trösf
53. Psalm.
- En Låropssalm Davids,
refjunga på Mache

Psalmerne.

dårar säga i sitt hjerta: thet
 är ingen Gud till.
 as gerningar äro förderfliga
 wederstyggliga,
 n of them är, som godt gör.
 Sådar ned af himmelen på
 människors barn,
 om någon så förständig wore,
 it han efter Gud frågade.
 amman äro osmakne och bort-
 skände,
 n är, som godt gör, ja icke
 en enda.
 a så the i gerningsmän icke
 besinna sig?
 lke uppfråta mitt folk, såsom
 o the sin wanliga måltid:
 åtalla the icke.
 dre kommer mycken fruktan of-
 them, som utan fruktan woro.
 Gud förströer theas ben, som
 emot dig lågrat sig.
 ör them till Nam, Ty Gud
 hafwer förkastat them.
 att Israels hjälp från Zion
 ankomme!
 Gud sitt fångna folk återförer,
 I Jacob frögda sig, och I
 israel glad wara.

54. Psalm.

Låropfalm Davids, att för-
 sjunga på strångaspel; skref-
 ta the af Siph kommo och
 till Saul: David hafwer för-
 sig hos of.
 hjälp mig för Zitt namns
 skull,
 Passa mig rätt genom Din magt.
 , hör min bön;

Wänd Zitt dra till min muns tal;
 Ty främmande ställa sig emot mig, 5.
 Och wäldswerkare stå ester mitt lif:
 Gud hafwa the icke för ögonen.
 Sela.
 Gud sielf är then, som mig hjäl- 6.
 per,
 HERRN är then, som mitt lif
 uppehåller.
 Förderfwet skall falla tillbaka på 7.
 mina fiender.
 Gör them till intet, för Din san-
 nings skull.
 Af frivilligt hjerta skall jag of- 8.
 fra inför Dig,
 Jag skall prisa Zitt namn, HERRN.
 NE, att thet så tröskligt är.
 Ty Han hafwer frälsst mig utur 9.
 all nöd,
 Och mitt öga hafwer sett hämnden
 öfwer mina öwänner.

55. Psalm.

En Låropfalm Davids att för- 1.
 sjunga på strångaspel.
 Gud, hör min bön 2.
 Och förddlg Dig icke för min klagan.
 Wänd Zitt dra till mig och hör mig. 3.
 Jag lastas af och an uti mitt be-
 symmer, och förwirras,
 För öwännens rops skull, 4.
 För illgerningsmannens skull, som
 tränger;
 Ty the söla att öfwerhopa mig
 med ofanning,
 Och föröblja mig i wredesmod.
 Mitt hjerta ångstas inom mig 5.
 Och dödade förfräckelser öfwer-
 falla mig.
 Frukt

6. Fruktar och bäsivon komma på mig,
Och grustwelle öfwerhöjer mig.
7. Jag tänkte: O! att jag wingat
hade såsom dufwor,
Så wille jag flyga bort, att nå-
gorstades få hwila;
8. I hast skulle jag fly undan till
långt aflägsen ort,
Och taga mitt hemwisti öfhen. Sela.
9. Jag skulle skynda till thet ställe,
ther jag kunde wara säker
För omvärrens stormande häftighet.
10. HERRE, låt them uppslukne
warda, och theas tungor
blifwa oense.
Ty jag ser öfwerwäld och tråtor
i staden.
11. Dag och natt gå the omkring på
hans murar,
Inom honom är fäskinglighet och
elände.
12. Görderf är the rimme,
Swel och bedrägeri wiker icke i-
från hans gator.
13. Thet är icke en öwån, som hym-
far mig; thet wille jag tola;
Icke heller upphäfwer sig emot mig;
någon som förut hatat mig,
och för hwilken jag kunnat
mig undangöma.
14. Thet är tu, som jag ansåg lika
med mig sjelf,
Min förtrogne och min kände wån,
15. Med hwilken jag i angendamt sam-
råd öfwerlade, om hwad
angelågnast war,
Och i hwilkens sällskap jag plä-
gade gå till Guds hus.
16. Wätsfwer döden af them, hwad
the äro skyldige,
- Att the lefwande fara till t
da nel
- Thy idel arghet är i theas
öwån och i theas innerf
Jag ropar till Gud,
Och HERREN warder mi
fan
- Om afton, morgon och m
Skall jag jämna mig och kla
Han warder hbrande min
Han hafwer förbrist mitt lif
sk att the icke kommo
wer m
- Tå the i myckenhet omkei
we
- Gud warder thet hbrande,
Och Han, som alltid sitter
ma, skall swara them, Se
Hwille förmoda ingen för
Och frukta icke Gud.
Thenne hafwer insträckt fi-
der emot them, som e
beskydd
- Han hafwer brutet sitt fö
Hans mun är lenare än n
Men drlig i hans hjerta;
Hans ord äro halare än
Och likwål utdragna swert
Raska tu tin omsorg på
NY
- Han warder dig försörjant
Och icke tillkätande, att the
färdige blefwe oroad
ewig.
- Them skall Tu, Gud, låt
förtras i djuresta fi
Blodgrige och bedrogare st
hinna till halfwa äld
Men jag, förkiter mig på
96.

56. Psalm.

minneskrift Davids att fö-
 junga, om then bland främ-
 förjandes förtryck, Kref-
 sedan the Philisteer gripet
 i Gath.
 mig nådelig Gud, ty män-
 nistor förfölja mig,
 dag tränger mig någon
 fiende,
 motståndare förfölja mig
 dageligen,
 je äro många, som emot mig
 strida högmödeligen.
 ruktan påkommer mig, för-
 liter jag mig på Dig.
 ill prisa Guds ord:
 ud förliter jag mig, och frul-
 tar mig för ingen ting;
 Gulle en döblig människa
 kunna göra mig?
 agar vrånga the mina ord;
 heras tankar gå ihopå ut,
 att the måga förderfwa.
 alla tillhoppa, göra hemliga
 anstalter,
 lta på alla mina steg,
 gt att komma mig om lifwet.
 e Tu wäl låta them undslippa
 ofödrätt, som the göra?
 a, Gud, i wrede sådant
 föll ned.
 lknar mina bedräfwelser.
 mina tårar uti Tin lågel;
 twifwel råknar Tu them.
 ag ropar, måste mine owän-
 ner wända till rygga;
 wet jag: Gud är med mig.
 ord will jag prisa,
 RNS ord will jag prisa.

På Gud förliter jag mig, och frul- 12.
 tar mig för ingen ting.
 Hwad skulle människor kunna gö-
 ra mig?
 Gud, jag är Dig skyldig hwad 13.
 jag lofwat,
 Jag skall betala med tackfågelse
 inför Dig.
 Ty Tu hafwer frälst mitt lif i 14.
 från döden,
 Mina fötter ifrån fall,
 Att jag kan wandra inför Gud i
 the lefwandes ljus.

57. Psalm.

En minneskrift Davids, att fö- 1.
 resjunga, såsom then sängen:
 Sörderfwa icke, td han för Saul
 flydde in i kulan.
 Gud, war mig nådelig, war mig 2.
 nådelig;
 Ty till Dig hafwer min själ sin
 tillflykt taget,
 Och under Tinas wingars flugga
 söter jag bestydd,
 Till theß faran går förbi.
 Jag ropar till Gud, then högsta, 3.
 Till Gud, som min sak till slut
 bringar.
 Han sänder af himmelen, att fräl- 4.
 sa mig,
 Han låter mina förföljare komma
 på skam; Sela.
 Gud sänder ut sin barmhertighet
 och sin sanning.
 Mitt lif är midt ibland lejon, 5.
 Jag ligger emellan brinnande lågor,
 Emellan människor, hwilkas tän-
 der äro spjut och pilar,
 Och

- Och hwilkas tunga är ett skarpt
sward.
6. Gud, upphög Dig öfwer himmelen
Och Din härlighet öfwer hela jorden.
7. The hafwa utlagt nåt för mina
fötter,
Min själ är nederbögd;
The hafwa grafwet en grop för mig,
Men fallet sjelfwe theruti. Sela.
8. Mitt hjerta är redo, Gud, mitt
hjerta är redo,
Att jag skall sjunga och låfwa.
9. Waka upp, min ära,
Waka upp, psaltare och harpa,
Morgonrodnan vill jag ur thes
sömn uppväcka.
10. Dig, HERRE, vill jag tacka
ibland folken,
Dig vill jag låfsjunga bland främ-
mande folkslag.
11. Ty Din barmhertighet är stor, hon
räcker upp till himmelen,
Och Din fanning upp till skyarna.
12. Upphög Dig, Gud, öfwer himmelen,
Och Din härlighet öfwer hela jorden.
58. Psalm.
1. En minneskrift Davids, att fö-
resjunga, såsom then sängen:
Förderfwa icke.
2. Talen I wäl, i fanning, hwad
rättwist är,
Och dömen I wäl så, som billig-
heten fordrar, I männi-
skors barn?
3. Ja, i hjertat tillreden I osbrätt,
Edra händer skifra ut öfwerwäld
i landet.
4. The ogudaktige äro afwoege allt
ifran moderlifwet,
- Och the, som bögtala, hafwa far
wilse allt ifran födselstunden.
The hafwa gift uti sig såsom ormgif
Såsom en döf orm, hwilken si
dra tillstoppar,
Att han icke skall höra trufarens röf
Beswärijarens, som i sin konst u
läwd är.
- Gud, sönderstå tänderna i thes
mun,
Ryd ut framtänderna på the un-
ga lejonen, HERRE.
Låt them bortsköljas såsom watten
att the måga förgås.
Han lägge an med sina pilar, me-
träffe the icke målet.
Han skall förgås, såsom en sni-
gel bortsmälter,
Och såsom ett otidigt foster, hwil-
ket icke får se solen.
För än man märker edra törnen,
är ther redan en taggig och
hwasß buske,
Men då han som friskast är, kom-
mer branden,
Och stormwädet skall hafwa ho-
nom bort.
Then rättfärdige skall glädja sig
när han ser hämnden;
Han skall twä sina fötter att thet
ogudaktigas blod.
Och då skall hwar och en säga
Wiserligheten blifwer then rätt-
färdige bekant;
Wiserligheten är Gud Domare på
jorden.
59. Psalm.
- En minneskrift Davids, att fö-
resjunga, såsom then sängen:
Sör

- Förderfwa icke, så Saul sände bort, att bewaka hans hus, på thet han skulle låta dräpa honom.
- Undsätt mig, min Gud, från mina owänner,
Beskydda mig för them, som sig emot mig ställa.
3. Rådta mig ifrån ogerningsmän,
Och fräls mig ifrån the blodgriega.
Ty the sätta sig i sörfåt för mitt lif;
Mågtige församla sig emot mig,
Så likväl intet brott och ingen misgerning med mig finnes,
HERRE.
4. Utan någon min skuld, löpa the och ställa sig tillreds.
Waka upp, kom mig till mötes och se thertill.
5. Tu, HERRE, Gud Zebaoth, Israels Gud,
Waka upp, att Tu må bese alla folkfog;
Wisa them ingen nåd, som med otrohet bedraga. Gela.
6. Om aftenen komma the åter,
Göra oljud såsom hundar, och gå omkring i staden.
The smäda med sin mun: swerd äro på thes läppar:
Ty ho är, som hör thet?
Men Tu HERRE ler åt them,
Tu södraktar hela thes myckenhet.
7. Tu, min starkhet, till Dig håller jag mig.
Ty Gud är mitt bestärn.
8. Min barmhertige Gud skall förekomma mig,
Och låta mig se hämd på mina fiender.
Dröp them icke, mitt folk torde så förgåta thet.
- Gör them flyktiga genom Tin magt, och klingra them,
HERRE, vår stöld.
Theras mun syndar, så ofta the tala med sina läppar:
Låt them fångas i thes högmöd,
Och blifwa genom thes egna själsta eder utplånade.
9. Gör ända med them i wrede, gör ända med them, att the icke mer äro till,
Och man må öfwer hela werlden förstå, att Gud är rådaude i Jacob. Gela.
10. The må om aftenen återkomma, Göra oljud såsom hundar, och gå omkring i staden;
The må wanka af och an efter mat, Utan att blifwa måttade eller få herberge.
11. Men jag will sjunga om Tin magt, Och hwarje morgon med glädje låsna Tin barmhertighet;
Ty Tu hastwer waret mitt bestärn,
Och min tillflykt i min nöds tid.
12. Tu, min starkhet, Dig will jag låssjunga,
Ty Tu, Gud, äst mitt bestärn, min barmhertige Gud.
60. Psalm.
13. En minneskrift Davids, att föresjunga på Schuschas Edut, och att läras utantill, så han hade stridt med the Mesopotamier, och med the Syrer af Zoba, så Joab kom tillbaka och slog the Edomeer i Sakdalen, tolf tusend.
Gud, Tu hade förlastat och klingrat of,

- Tu war vred på oss; nu hafwer
 Tu åter wändt Dig till oss.
4. Jorden hade Tu gjort bårwande
 och låtet henne remna;
 Hela nu hennes restwor, ty hon
 wallar.
5. Tu hade hårdt förfaret med Titt
 folk.
 Bin hade Tu gifwet oss att dricka,
 som gjorde oss förwrrada.
6. Tu hade låtet them, som Dig seuk-
 ta, wända ryggen till;
 Att the för bogan flydde. Sela.
7. Hjälp med Din högra hand och
 swara oss,
 Att the, som Tu älskar, måga för-
 löste warda.
8. Gud talar i sin helgedom, the
 före gläder jag mig.
 Låt mig dela Sichem och asmåta
 Succoths dal.
9. Min är Gilead, min är Manasse,
 Ephraim är mitt hufwuds styrka,
 Juda, min lagstiftare.
10. Moab är mitt twättelar,
 På Edom kastar jag mina stö-
 r; Döwer Philistea sjunger jag seger-
 fånger.
11. Ho will föra mig in i en fast stad?
 Ho hafwer låtet mig komma till
 Edom?
12. Är thet icke Tu, Gud, som hade
 drifwet oss ifrån Dig,
 Tu, Gud, som icke gick ut med
 våra hårar.
13. Gör oss hjälp i nöden,
 Ty människors hjälp är såfång.
14. Med Gud wille wi mågtigt ingebra,
 Han warder förtrampande våra
 fiender.

61. Psalm.

En Psalm Davids, att föressun-
 ga på strängaspel.
 Hör, Gud, min klagan,
 Och akta på min bön.
 Från ändan af landet ropar ja
 till Dig, när mitt hjerta är
 bekymradt.
 Tu förer mig uppå en hög klippa
 Ty Tu hafwer waret min tillflykt
 En stark sästning emot min owär
 Så länge jag lefwer, skall jag
 Din hydda förblifwa,
 Och under Dina wingars skygg
 tillflykt sinna. Sela.
 Ty Tu, Gud, hafwer hört min
 lösten,
 Och gifwet hem besittning, som
 Titt namn frukta.
 Tu lägger till Konungens dagar,
 then ena efter then andra,
 Hans år wara ifrån ett slagte
 till ett annat.
 Han blifwer framgent sittande på
 thronen inför Gud.
 Befall Din godhet och sonning, att
 the bewara honom,
 Så will jag lässjunga Titt namn
 ewinnerligen,
 Och mina lösten hwar dag betala.

62. Psalm.

En Psalm Davids att föressun-
 ga på Zeduthun.
 Till Gud allena är min fjäl i
 stillhet wänd,
 Ifrån honom kommer min hjälp.
 Han allena är min klippa och min
 hjälp.
 Min

Mitt beström; jag skall icke alldeles
 omtull falla.
 2. Huru länge stolen I till strids-
 ropa mot en enda,
 Och alle tillfammen storma, såsom
 emot en till fall luktande mur
 och en nedtryckt vägg?
 3. The rådslå, huru the måga störta
 honom ifrån hans högar:
 The hafwa lust till lögn,
 Med munnen wålsigna the och för-
 banna i hjertat. Sela.
 6. Till Gud allena wänd tig i still-
 het, min själ,
 Ty från honom kommer mitt hopp;
 7. Han allena är min klippa och
 min hjälp,
 Mitt beström; jag skall icke om-
 tull falla.
 8. Gudi wære min råddning och min
 ära anbefalld!
 Gud är min storhet: Hwopa och
 min tillflykt.
 9. Förlit er på honom, alla stäm-
 der, I folk,
 Wänta edert hjerta inför honom:
 Gud är wår tillflykt. Sela.
 10. Människor äro ju tötet, opålitlige
 äro the sändarne;
 Om man lade them på en wäg,
 Wäga the tillfammen mindre än
 tötet.
 11. Förlit er icke på orätt och öf-
 wermåkt;
 Håll er icke till thet, som för-
 gångligt är;
 12. Fall er edert rikedom till,
 Så fåster icke edert hjerta thet
 wid.
 13. Gud hade lofwat en gång,

På dubbelt sätt är thet uppfyllt,
 hwad jag hörde,
 Ty Gud är mächtig.
 Och hos Dig, HERRE, är barm- 13.
 herrighet;
 Ty Du webergåller hwar och en
 efter hans gerning.

63. Psalm.

En Psalm Davids, skrefwen, då 1.
 han war i Juda öfn.
 Gud, Du äst min Gud, bitterda 2.
 om morgonen söker jag Dig.
 Min själ torstar efter Dig, min
 kropp far hit och thit, af
 längtan efter Dig,
 Min ett torr och af brist på watter
 försmågtande land.
 3. Så säg jag Dig i helgedomen,
 Då jag skådade Din magt och
 härlighet.
 4. Ty Din barmhertighet är bättre
 än lif;
 5. Mine läppar stola prisa Dig.
 Så will jag läsa Dig i alla
 mina lifsdagar,
 6. Och i Titt namn upplysta mina
 händer.
 7. Såsom wid rikaste bord blifwer
 min själ måttad,
 8. Och med gladast läppar sjunger
 min mun Titt låf.
 9. Wår jag, i min sång liggande,
 tänker uppå Dig,
 10. Blifwer jag hela naken igenom,
 med mina tankar hos Dig.
 11. Ty Du hafwer waret min hjält,
 12. Och under Dina wingars Fygga
 brister jag ut i glädjeron.
 Min

9. Min längtan är fastad wid Dig,
och följer Dig efter,
Ty Din högra hand understödjer mig.
10. The, som stå efter mitt lif, att
taga thet bort,
Stola sjelfwe till the understa
orter i jorden nedfara;
11. Med swerd igenomslungne
Stola the blifwa wildjuren till byte.
12. Men Konungen frögdar sig i Gud,
Hwar och en, som wid Honom
sworet, skall kunna berömma sig;
Ty thetas mun, som falskeligen ta-
lar, skall blifwa tillstoppad.

64. Psalm.

1. En Psalm Davids att föresjunga.
2. Hör mig, Gud, då jag klagar,
Bewara mitt lif för owännens
grufweliga hot;
3. Undångom mig, för the ogernings-
mäns hemliga anläggningar,
För thetas sammangaddning, som
illa göra,
4. Som hwåsa sina tungor lifasom
sward,
Och skjuta med förgiftada ord,
såsom med pilar.
5. Att i löndom träffa then oskyldiga;
Ofrösedt skjuta the utaf, och fruk-
ta sig för ingen ting.
6. The sätta sig fast före att göra ondt,
The öfwerläggga huru the måga
ödlja sina snaror,
Och säga: Ho warder them seende?
7. The söka efter förbruttelier, då wi
likwål äre oskyldige:
The söka på thet nogaste efter, i
en människas innersta och i
hjärtats grund.

Men Gud skall nedskjuta them,
Med ofrösedt pil skola the blifwa
dräpne.

Thetas egen tunga skall fälla them,
Hwar och en, som ser them, skall
fasa för them.

Alla människor skola frukta sig,
Förkuana Guds werf
Och förstå, att Han thet gjort
hafwer.

The rättfärdige skall glädja sig
öfwer HERREN och till Ho-
nom sin tillflykt taga:
Alle rätt hjertade skola berömma sig.

65. Psalm.

En Psalm Davids att föresjunga.

En stilla höpp är för Dig en
idåffång, Tu, Gud i Zion,
Och Dig betalar man löften.
O! Tu, som bön hörer,
Till Dig komma alla människor:
Syndastulderne woro öf för swära,
Men Tu förläter öf wära öfwer-
trädelsor.

Gäll är then, som Tu utväljer,
Och förer fram till Dig, att han
må bo i Dina gårdar.
Dåt öf måttade blifwa af thet gö-
da, som i Ditt hus och hel-
ga tempel finnes.

Förfärande swar gaf Tu öf med
rätta, Gud, wår salighet,
Tu, som äst alla thetas tillit, hwil-
ke bo wid jordens ändar och
afsågsna hafwen;
Tu, som bergen fasto, göra med
Din magt,
Och omgjordad äst min starkhet;

som stillar hafvens brusande,
 as böljors brusande och sol-
 lens buller.
 som ho wid yttersta jordens änd,
 frukta sig för Tina under,
 morgon framgår och afton in-
 ter, förorsakar Tu glädjerop.
 esöker landet, och wattnar thet,
 och gör thet mycket rikt,
 3 bäckar hafwa watten tillfyllest,
 låter såden themid wäl tris-
 is, ty så bereder Tu thet.
 tna thes forar, och fukta hwad
 upplögd är,
 itt thet blödes af regndropparna,
 Tu wälsignar thes wäxt.
 rböner året med Titt goda,
 sporen efter Tin wagn dry-
 pa af fetma.
 smarkerna flöda af ömnhighet
 högderne belåda sig med frögd.
 tterna äro betäckta med hjordar,
 dålderna hölgda med såd;
 brister ut i glädje och sjunger.

66. Psalm.

Psalm af David.
 Frögdens Gud, alla land,
 jungar till Hans namns ära,
 er Honom härligen.
 jer till Gud: huru fruktans-
 wärde äro Tine gerningar!
 Tin stora magts skull förstålla
 Tine swänner inför Tig.
 a werlden måste lasta sig ned
 ör Tig och lässjunga Tig;
 namn skola the lässjunga. Sela.
 och skåder Guds werl,
 k, förfärlig i sina gerningar,
 gerar öfwer människors barn.

Han förwandlade hafwet till ett 6.
 torrt land,
 Igenom en ström gingo the till fot; ;
 Våtom och theförre glädjas af Ho-
 nom.
 Han är ewigt rådande igenom sin 7.
 magt,
 Hans ögon beståda folken:
 The affällige skola icke kunna upp-
 häfwa sig. Sela.
 Tacker wår Gud, I folk, 8.
 Låter Hans lås widt hördt warda,
 Han, som bibehåller oss wid lif, 9.
 Och icke låter wår fot slinta.
 Ty Tu, Gud, hafwer bepröf- 10.
 wat oss,
 Och renat oss, såsom silfwer ige-
 nom smältning renas.
 Tu hafwer fört oss i häktelse, 11.
 Lagt en tryckande börda på oss,
 Och låtet människor underkufwa oss. 12.
 Wi wore komne i eld och watten;
 Men Tu förde oss therutur och
 wedergweckte oss.
 Jag will i Titt hus ingå med 13.
 brännoffer;
 Jag skall betala Tig mina löften,
 Hwilla jag med öppnada läppar 14.
 gjort,
 Och hwilla min mun lofwat, så
 nöden war öfwer mig.
 Feta brännoffer skall jag fram- 15.
 bära inför Tig
 Med rökelse och wädrar;
 Jag skall offeraxor och bockar. Sela.
 Kommer hit, hörer alle I, som 16.
 Gud fruktien,
 Jag will förtälja hwad Han med
 mig gjort.

☉

Till

17. Till Honom ropade jag, med min mun,
Och så redan föll en lässång mig på tungan.
18. Hade jag i mitt hjerta sett efter fäfsånglighet,
Skulle HERREN icke hafwa hört mig.
19. Men Gud hafwer i sanning hört mig:
Han hafwer aktat uppå min bön.
20. Låfswad ware Gud, som min bön icke förkastat,
Och icke wändt sin barmhertighet ifrån mig.
67. Psalm.
1. En Psalm att föresjunga på sträng-galpel.
2. Gud ware oss nådelig och wälsigne oss!
Han låte sitt ansigte lysa för oss,
Sela,
3. Att wi på jorden måge känna Hans wäg,
Och alla andra folkslag Hans sällighet.
4. Gud, Tig tacke folken,
Allt folk tacke Tig.
5. Frögde och glädje sig folken,
Ty Tu dömer them rätt,
Och regerar them på jorden. Sela,
6. Gud, Tig tacke folken,
Allt folk tacke Tig.
7. Landet gifwer sin frukt,
Gud, wår Gud, wälsigne oss!
8. Os wälsigne Gud!
Och hela werlden frukte Honom!
68. Psalm.
1. En Psalm Davids att föresjunga.
2. Gud stände upp, att Hans dwälnet måga förfingras.
Och the, som Honom hata, sty undan för Honom.
Så, som röl drifwes bort, warder i Tu them fördrifwande,
Så, som wax smälter för eld,
Skola the ogerningsmän förgrås för Gud.
Men the rättfärdige skola glädja sig,
the skola frögda sig inför Honom,
Och hålla glädjefester.
Sjunger Gudi, låfswager hans namn,
Bereder wäg för Honom, som framfar genom öknen,
Han heter HERRE; glädjens inför Honom!
Han, som är the faderlöfwas far och en kors Domare,
Gud uti sin helga boning.
En Gud, som gifwer the en famahuset fullt med barn,
Och förer the bundna, ut ur fångelsset till ömnhighet.
The affällige allenast blifwa boende på torra stenen.
Gud, så Tu utdrog för Titt folk,
Så Tu gifte dem genout öknens,
Sela,
Båfwade jorden, och himmelen smälte för Gud,
Berget Sinai för Gud, Israels Gud.
Ett mildt regn, låt Tu, Gud, nedfalla,
Att arf och thet försmågtande landet wedergwicke tu.
Att tina djur theri kunde trifwas.
Gud, Tu wedergwicke med Tinn gudhet then eländas.
HER

REN gifwet ett glada bad: **Theras** hleska, som i sina synder
 or flara af them, som thet **fortwandra.**
 förkunna: **Isrän** Basan will jag återhemta, 23.
 ngarne med theras hårar fly **säger** **HERREN,**
 bort, the fly bort, **Jag** will återhemta, utur haffens
 jussmodren utskifrar bytet. **djup,**
 icke qwar bland hjordarna, **På** thet tu må färga tin fot i blod, 24.
 duswors wingar, hwilke glit **Dina** hundars tanga skall slicka
 a såsom silfwer och guld. **thet** af fienderna.
 then **Alsmågtige** förströdde **Man** ser, **Gud,** **Ditt** intog, 25.
 Konungar theri, **Min** Guds, min **Konungs,** intog
 ind ned på **Zalmor.** **i** helgedomen.
 juds berg är bergat **Basan,** **The** sängare gå framföre, 26.
 erg med många högder, **Thernäst** the, som på strängar spela,
 a berg, hwarföre afunnens **J**
 thet berget, **ther** **Gud** haf- **På** båda sidorna gå jungfrur, som
 wer lust att bo? **slå** på trummor.
REN blifwer dock thet bo- **U:** i församlingar, läfwer **Gud,** 27.
 ende ewärdeligen. **Läfwer** **HERREN** **J,** som af
 stiger upp till många tusen- **Israel** härstammen.
 de gånger tusend; **Här** är **Benjamin,** then yngste, 28.
REN är ibland them, på **och** dock bland them rådande;
Si: ai och i **Helgedomen.** **Juda** Furstar, i purpur klädde,
afwer faret upp i högden; **Sebulons** Furstar, **Naphtali** Fur-
iswer taget fångar till byte; **star.**
isfor dro **Lig** till stänkis gifna, **Tin** **Gud** hafwer inrättat tin 29.
at the affällige, att ock **HER-** **magt,**
REN **Gud** ibland them **Stårl,** **Gud,** thet, som Tu med
 bo må. **of** gjort.
id ware **HERREN,** hwar **För** **Ditt** tempels stull i **Jerusalem,** 30.
 dag, **Ströla** **Konungar** födra **Lig** stänker.
o ock någon börda uppå, så **Straffa** **wildjuret,** som i rören 31.
Gud wår hjälp. **Sela!** **ligger,**
Gud, som wi hafwe, är **Gud,** **The** mågtigas hop ibland folkens
i hwilken hjälp kommer, **Honom,** som gjort golf åt sig af
HERREN, Herren, kan ur **siftwer**slifwor:
 döden usföra. **För**strö the folk, som gerna deliga.
sina owänners husmud skall **Haf**maner skola komma ifrån **E:** 32.
Gud sönderflå, **Gyp**ten; **Eslio:**

- Ethiopien skall Rynda för att upp-
lyfta sina händer till Gud.
33. I Konungariket på jorden sjun-
ger Gudi,
Läsfäger HERREN, Sela,
34. Honom, som uppstigit till högsta
himmelen, hans gamla boning.
Märker, huru Han låter sin röst,
then mäktiga röst, höras.
35. Gifwer Gudi luf och ära;
Hans härlighet är öfver Israel,
Och Hans magt i Skyarna.
36. Förfarande äst Tu Gud, utur
Tina helgedomar.
Israels Gud är then, som gifwer
folk magt och starkhet.
Läsvad ware Gud!

69. Psalm.

1. En Psalm Davids att föressun-
ga på Schoschanim.
2. Fråls mig, Gud, ty watten will
förqväfwa mig.
3. Jag sjunker ned i dy, ther ingen
bottu att är,
Jag är kommen i djupt watten, och
floden öfverströmmar mig.
4. Jag är utmattad af ropande,
mitt bröst forlar,
Mina ögon äro förtärda igenom
mitt långvariga feende efter
min Gud.
5. The, som mig utan orsak hata, äro
flere än håren på mitt hufvud.
The mig mörda willja, mine listi-
ge fiender, äro mäktige:
Swad jag icke röswat hafwer,
måste jag betala.
6. Tu, Gud, wess mina önder,
Och min skuld är icke fördold för Dig.

Låt icke them, som på Dig hoppas
genom mig till skam warða,
Herre, HERRE Zebaoth!
Låt icke them för min skull till hä-
blifwa, som Dig söka, Tu
Israels Gud!

Ty för Din skull lider jag för
smädelse,
Med hänliga tillwittelser är mitt an-
figte öfwerhögdt.

Jag är worden främmande för
mina bröder,
Och ofkänd för min moders barn
Emedan nit för Titt hus uppfrd-
ter mig,
Och 'theras försmädelser, som Di
försmåda, falla uppå mig.
Jag gret och fastade,
Och jemwål therför begabbad
man mig.

Jag klädd mig i säck,
The gjorde ock theraf spe.
The, som i porten sitta, tala om mig
Och jag är theras wisa, som si-
druckna dricka.

Men min bön är wänd till Dig
HERRE;
Endr thet Dig behagar, Gud, ef-
ter Din myckna barmhertighet,
Så swara mig med Din trofast
hjälp.

Drag mig ut, ur then bottensadyn
att jag icke nedsjunker,
Fråls mig från mina hatare, oc
utur the djupa wattenen.
Låt wattenfloden icke fördränka mig
Eller djupet uppflyta mig;
Låt öppningen på gropen öfwer mi
icke tillstutas.

17. Swara mig, **HERR**, ty Din godhet är tröstelig,
 Wänd Dig till mig, efter Din myckna barmhertighet.
18. Och bortgöm icke Ditt ansigte från Din tjänare;
 Uti min angst skynda Dig att swara mig.
19. Ware mitt lif Dig, såsom min närmasse, om hjertat, och förswara thet.
- Förlös mig för mina fiender skull.
20. Tu känner then försmädelse och skymf och hån, som jag lider:
 Alle mine fiender äro Dig för ögonen.
21. Försmädelse bryter mitt hjerta sönder, så att jag i wanmagt nedfaller:
 Jag gjorde mig hopp om medtändande, men thet war intet,
 Om hugswalare, men jag fann ingen.
22. Galla gotswo the mig, så jag utmattad war,
 Och ättika att dricka, uti min törst.
3. Blifwe thetas bord för them en snara,
 Och en fälla, så the tro sig som tryggast wara.
4. Blifwe thetas ögon så mörka, att the icke mer se,
 Och thetas gång ständigt wallande.
5. Utgiut öfwer them Din förbannelse,
 Och Din vredes eld gripe them.
5. Blifwe thetas palats öde,
 Och ingen mer beerde i thetas huse.
7. Ty the förskölde then, som Tu hade slaget,
 Och gjorde sären strå på them,
 som af Dig blifwet särade.
- Lägg uppå them thet ena syndas straffet efter thet andra,
 Och låt them icke komma till rättfärdighet inför Dig.
- Blifwe the ur lifsens bot utstruktne,
 Och bland the rättfärdiga icke uppstrefne.
- Men mig, som är eländig och bedröfwad,
 Beskydde, Gud, Din hjälp.
 Jag will läfwa Guds namn med sång,
 Och högeligen ära Honom med tacksgelse.
- Thet skall bättretäckas **HERRN**,
 An en ung ox, som horn och klöfwar hafwet.
 The elände skola glädja sig, när the sådant se,
 Och edert hjerta, **J**, som Gud sken, skall så lif.
- Tu **HERRN** hörer the fattiga,
 Och föraktar icke sina fångna.
 Honom läfwar himmel och jord,
 Hafwet, med allt, hwad theruti sig rörer.
- Ty Gud frälstar Zion och bygger Juda städer,
 Att man theri bo skall och them besitta.
 Hans tjänares afkommande skola hafwa them till arfwedel,
 Och the, som Hans namn älska, skola bo therinne.
70. Psalm.
- En Psalm Davids, till äminnelse.
 Skynda Dig, Gud, att undsätta mig,
HERR

- HERRE**, till att hjälpa mig.
- Stämmas måste the och bligas,
som efter mitt lif stå,
Wita till rygga och till hån blif-
wa the, som mig undt önska.
 - The måste wända sig bort igen,
för theas bliggs skull,
The som öfwer mig säga: så, så.
 - Frögde och glädje sig i Dig alle
the, som efter Dig fråga,
Och the, som Din salighet älska,
säga alltid: Gud ware hö-
geigen läfswad!
 - Jag är eländig och fattig; skynda
Dig, Gud, mig till hjälp!
Tu äst min hjälp och min förlofare;
HERRE, fördrög icke!

71. Psalm.

- Till Dig, **HERRE**, tager jag
min tillflykt,
Påt mig alldrig på skam komma!
- Undsätt mig genom Din rättfär-
dighet och förlofa mig,
Wäg Titt dratill mig, och fräls mig!
- War Tu mig en klippa att bo uti,
och thit jag alltid fly må.
Tu harwer beslutet att frälsa mig;
Ty Tu äst mitt bestäm och min borg.
- Min Gud! förlofa mig utur then
ogudaktigas wäld,
Ur then wrängas och föriraka-
rens händer.
- Ty Tu äst mitt hopp,
Herre, **HERRE**, min tillit, allt
ifrån min ungdom.
- Wid Dig harwer jag ståd haft i-
från min lefnads början,
Allt ifrån min moders lif harwer
Tu waret min beskyddare,

Af Dig berömmar jag mig oup-
hörligen.

Många hafwa förundrat sig ö-
wer mig,

Ty Tu war min fasta tillflykt.
Ware min mun full af Titt lo
Och hwar dag af Din äros be-
priffande.

Förkasta mig icke på min älderdöm.
Öfwergit mig icke, när mine kraf-
ter aftaga.

Ty mine oränner tala emot mig
Och the, som efter mitt lif stå,
rådså tillhoppa.

The säga: Gud harwer öfwergif-
wet honom;

Jager efter och griper honom; han
harwer ingen hjälpare mera.

Gud war icke långt borta ifrån
mig!

Skynda Dig, min Gud, att hjäl-
pa mig!

The, som mig till lifwet anklaga, sko-
lara skam komma och förgås,
Med hån och nesa stola the öf-
werhögde blifwa, som mitt
wårsta föla.

Men jag will beständigt hoppas
Och forsfara att alltid läfwa Dig
Min mun skall förstålja Din rätt
färdighet,

Och daglig dags Din hjälp,
Fast än jag icke förmodräkna them
Jag går in i Herrans, **HER-
RE**s starka skydd,

Jag förkunnar then rättfärdighet
som hos Dig allena finnes.

Gud, Tu harwer undertwisat mig
allt ifrån min ungdom,

Och

- h jemväl nu förkunna jag Ti-
 na under.
 wergif mig icke heller Gud, i
 derdomen, då jag gråhårig
 warder,
 theß jag må förkunna Tin arm
 för ett annat släkte,
 moget för hela efterwerlden,
 h Tin rättfärdighet, Gud, som
 råder upp till himmelen;
 som stora ting gjort hafwer,
 d, ho är Tig lik?
 som lät mig förfara mycken
 och stor nöd,
 n gjorde mig åter lefwande,
 hämtade mig åter upp ur jor-
 dens djup.
 gjorde mig större än jag till-
 sbrene war,
 wände Tig om igen, att trö-
 sta mig.
 sbre skall jag och på psaltar-
 respel prisa Tin trofasthet,
 min Gud;
 skall låssjunga Tig på harpa,
 Tu helige i Israel.
 e lärpar skola gifwa gäddje-
 w, då jag låssjungaer Tig;
 min själ, som Tu förlöst,
 skall frögdas sig.
 tunga skall och daglig dags
 tala om Tin rättfärdighet,
 e the, som mitt värsta sökte,
 ro på skam komme och till
 blygd wordne.
72. Psalm.
 Psalm Salomos.
 Gud; anförτρο Tinas domar
 åt Konungen,
- Och Tin rättfärdighet åt Konungs-
 sonen.
 Att han må döma Titt folk med
 billighet,
 Och Tinas undertryckta med rätt-
 wisa.
 Bergen fram bäre frid åt folket,
 Och högarne rättfärdighet.
 Han skall skaffa then elända rätt,
 Och frälsa then fattigas barn;
 Men sönderkroka förtryckaren.
 Tig skall man frukta, så länge
 sol och måne warar
 Ifrån släkte till släkte.
 Han skall wara såsom regn, hwil-
 let på förhårad mark nedfaller,
 Och såsom duggrejn, hwilket ful-
 tar jorden.
 I hans tid skall then rättfärdige
 blomstras
 Och mycken frid wara, till theß
 månen icke är mer till.
 Han skall regera ifrån thet ena
 hafwet till thet andra,
 Och ifrån Euphrat allt in till jor-
 dens ändar:
 För honom skola sig buga the,
 som i öknen bo,
 Och Hans öwänner skola sleta
 stoftet.
 Spaniens Konungar och sjökuster-
 ne skola fram bära skänker,
 Konungarne i Arabien och Seba
 skola skatt betala.
 Alle Konungar skola kasta sig ned i
 för honom,
 Och alla folkslag tjäna honom.
 Ty han skall ur foran rycka then
 fattiga, som ropar,
 Och

- Och then elända, som ingen annan hjälpare hafwer.
13. Han skall ömsint vara emot then arma och törstiga,
Och frälssa the fattigas lif.
14. Emot bedrägeri och öfwerwäld skall Han skydda them,
Och theras blod wora dyrt atadt af Honom.
15. The warda wid lif behållne och skola bringa Honom skänker af guld från Arabien,
Och ständigt bedja för Honom, Hwar dag skola the wälsigna Honom.
16. Ett litet äkerstycke besädt med säd, på bergshögden,
Skall bära så ömnic frukt, som Libanon.
I slåderna skall blomstras, såsom växterna på marken.
17. Ewigt skall Hans namn blifwa, Och, så länge sol är till, beständ hafwa;
Alla folkslag skola i Honom finna sig wälsignada och Honom salig prisa.
18. Läfswad ware HERREN Gud, Israels Gud,
Som allena under gör!
19. Och läfswadt ware Hans härliga namn ewinnerligen!
Hela jorden ware full med Hans ära! Amen! Amen!
Härmed slutas Davids, Isais sons, böner.
73. Psalm.
1. En Psalm Asaphs.
Gud allena är thet rätta goda för Israel,
- För them, som rent hjerta hafwa Men jag hade så när staplat mina fötter,
Mina steg hade fullt när stuntel Ty hwad the därar angår, så förtröt thet mig,
Ed jag såg, att the ogeringsmä woro lydlige.
The äro uti ingen dödsfara, Utan lefwa friske, starke och frodige
Then wedermöda, som männfligheten ätsöljer, känna the icke,
Och warda icke så, som andre männistor, plågade.
Theförre fringwärfwer högfär them,
The ras öfwerwäld omgifwer then såsom en häck af törne.
Urwälmågan går orättfärdighet u Och hjertats tankar bryta fram
The begabba andra, och tala the som ondt är,
Wäldsam tala the ifrån sin högl Sin mun sätta the i himmelen
Och: the ras tunga wandrar omtrinn på jorden.
Theförre wänder sig mitt folk thet Hwarest watten fullt upp är ti fängs,
Och säger: huru skulle Gud nå got weta?
Och then Högste sköta the rom Se, these äro ju ogeringsmän
Som i beständig lycka blifw allt rikare och mättrigare.
Såfänge renar jag mitt hjert Och twär i ofskuld mina händer
Jag blifwer dock plågad dagligen,
O

och min näpft är hwar mor-
 gon för handen.
 hade jag tänkt och talat på
 samma sätt,
 så hade jag trolöst öfvergifwet
 hela Tina barns släkte.
 og efter sinnade än vidare, att
 riktigt förstå thetta;
 ten thet wardt mig förswärt,
 att theß jag ingick i Guds hel-
 gedom,
 och tydligen begrep thetas an-
 dalyck.
 i sätter ju snaror för them på
 slippliga stigar,
 och låter them falla, så att the
 förstörde warda.
 ieru blifwa the icke förvirrade
 i ett ögnblick!
 och förgås af försträckelse, och
 blifwa till intet.
 ifsom en dröm är, sedan man
 uppvaknat,
 gör Tu, HERRE, Theras
 bild i staden föraktad.
 mitt hjerta upprördes,
 och jag blef af smärta i mitt in-
 nersta genomstungen,
 och jag oförnuftig och förstod
 ingen ting:
 och war inför Dig såsom ett of-
 ställigt djur.
 och nu blifwer jag beständigt
 hos Dig,
 håller mig wid min höggra hand.
 leder mig efter Titt råd,
 till slut tager Tu mig med
 ära till Dig.
 Men är min hjälp, förutan
 Dig i himmelen?

När jag Dig hafwer, åstundar jag
 ingen ting på jorden.
 Min kropp och min själ försmågta; 26.
 Gud är min själs tröst och min
 del i ewighet.
 Ty the, som från Dig wika, 27.
 la förgås,
 Tu utrotar alla them, som utom
 Dig något annat älska.
 Men för mig är thet salighet, att 28.
 hålla mig till Gud.
 Min tillförsigt hafwer jag satt på
 Herran, HERREN,
 Att jag må förtälja alla Tina verk.
 74. Psalm.
 En Lårofsalm Afaphé. 1.
 Hwarföre hafwer Tu, Gud,
 alldeles förkastat oss?
 Hwarföre äst Tu så wred öfwer
 Tina fostertår?
 Lant dock på Tin menighet, som 2.
 Tu fordom Dig tillegnat,
 Som Tu igenlöst, att wara Titt
 eget folk,
 På Zions berg, the Tu hieß haf-
 wer bott.
 Upphöj Dig och träd fram till the 3.
 alldeles förstörda platser;
 Fienden hafwer nedbrutit all ting
 i helgedomen.
 Tine sänder ryta just thet Tine 4.
 högtider strades;
 The tro, att thetas teckn hafwa
 inträffat.
 Man känner then, som yran högt 5.
 upphäfwer,
 Att afbugga then tjocka flögen.
 Nu sänderst du the theß raswelwerk 6.
 med slaggor och bilor.
 The

h

Psalmerna.

58

7. The hafwa uppbränt Ein helgedom,
Dikarat Titt namns boning och
honom i grund förstört.

8. The säga i sitt hjerta: låtom oss
förtrycka them alle samman.
The hafwa uppbränt alla Guds
hus i landet.

9. Våra teckn se vi intet;
Här är ingen Prophet mera, och in-
gen ibland oss, som roer, huru
länge thetta skall råcka.

10. Gud, huru länge skall fienden
försmåda,
och omännen Titt namn alldeles
föratta?

11. Svartföre drager Tu Ein hand
Utsträckt Ein högra hand hel och
hållen utur Titt stöte.

12. Gud är dock min Konung, från
fordom tid,
han, som på jorden hjälp bewisar.

13. Tu fördref med Ein magt hafwet,
Tu sönderbröt the förfärliga djurs-
hufvud, som i watten äro;

14. Tu slog i stycket krokodilers hufvud,
Att gifwa them till spis åt ett
folk, som i öknen bor.

15. Tu låter rållor springa upp och
bäckar flyta,
Tu låter öfverströmar, som förut
alldrig stadnat, uttorkas.

16. Ein är dag, och Ein är natt,
Dus och sol hafwer Tu skapat.

17. Tu hafwer fastställt alla jordens
gränser,
Sommar och vinter hafwer Tu
inrättat.

18. Tänk therpå, att fienden försmå-
dar HERREN,
och ett galefolt begäbbar
Gif icke Ein turturdufwas lif
och mildjuren,
och, som Tig tillhöra.

och, som Tig tillhöra.
Tänk på förbundet.
Ty the mörke platser i landet är
fulle af mörbarekulor.

Låt icke them utarmade med blög
drifwas tillbaka.

Them elände och fattige löfwe
namm.

Statt upp, HERRE, utför
sak,

Tänk therpå, att dåror di
gen försmåda Tig
Förgåt icke Eina fienders st-
Theras buller, som sig em-
skälla, stiger ju längre ju
gre

75. Psalm.
En Psalm Asaphs att si-
ga, såsom then sänger
derfwa icke.

Vi tacke Tig, Gud, wi t
och Titt namn är i
Man föräljer Eina und
När min tid kommer,
rätt

Jorden bästwar och i
Jag håller hennes pek
therr

Jag sade till the dår
med ever

Och till the ogudakti-
wer icke

Upphöfwer icke edra

talar icke, med utsträckt hals,
 sa fräckt-
 en förhäfve sig, hvarken från
 ster, eller väster, eller öknens;
 Gud är then, som dömer; then
 ia förnedrar Han och upp-
 höjer en annan.
 MEN hafwer en bågare i
 handen,
 starkt win full inskänkt, att
 ihäraf utdela;
 the ogerningsmän skola alle ut-
 ipa thet, intill sista droppen.
 jag will förkunna Titt namn
 erwinnerligen;
 will lässjunga Jacobs Gud.
 Skall låta alla the ogudaktigas
 horn afbyggas.
 then rättfärdigas horn skola
 upphögda warda.

76. Psalm.

Psalm Asaphs att föressjun-
 ga på strängspjel.
 är känd i Juda,
 Israel är hans namn härligt.
 Salem är Hans tåkt,
 Hans boning i Zion.
 sönderbryter Han bogens
 flygande pilar,
 lid och smärd och krigswapen.
 Sela.
 lyser präktigt,
 färligare, än the röfdjurs berg.
 i sitt hjerta starke måste
 lemna sitt byte,
 somna bort, och alle krigare
 låta händerna falla.
 Titt nåpsandes skull, Tu Ja-
 cobs Gud,

Faller ryttare och häst i djup skinn
 ned.
 Tu äst förfärlig. Ho kan bestå in- 2.
 för Dig, när Tu pred äst.
 Ifrån Himmelen låter Tu domer 9.
 höras,
 Jorden förskräckes och sjunker ned,
 När Gud uppstår att döma, 10.
 Att frälssa alla på jerden för-
 tryckta. Sela.
 Människors öfvermod måste tja- 11.
 na Dig till ära,
 Tu omgjordar Dig med thet från the
 öfvermodiga tagna bytet.
 Öbrer löften inför HERREN, 12.
 eder Gud, och betaler them,
 Till Honom, som förfärlig är, sko-
 la alle kring Honom waran-
 de ständer bära.
 Han betager Furstarna modet, 13.
 Han, som är förfärlig för jor-
 dens Konungar.

77. Psalm.

En Psalm Asaphs att föressjun- 1.
 ga på Jeduthun.
 Min röst är wänd till Gud; jag 2.
 ropar;
 Min röst är wänd till Gud, och
 Han hörer mig.
 Uti min ängest sökte jag HERREN, 3.
 Min hand war hela natten utsträckt
 och tröttnade icke.
 Min själ fonn icke något att tro-
 ska sig wid.
 Jag tänkte på Gud, men förblef 4.
 dock orolig,
 Jag såg mig om efter Honom, men
 wanmägt öfversöll mig. Sela.
 Tu

5. Tu höll mina ögon vakna;
Jag var så ängslig, att jag icke
kunde tala.
6. Jag efterstannade the fordna tider,
The längst tillbaka förbigångna år.
7. Jag tänkte om natten på mitt
strångspjel,
Och öfverlade med mitt hjerta,
och min ande wille utforska:
8. Warde så HERREN förkastan-
de ewinnerligen
Och ingen nåd mera bewisande?
9. Är thet så alldeles ute med Hans
godhet?
Hafwer Hans tillsägelse upphört
för oss tillkommande släkten?
10. Hafwer Gud förgätet att wara
nådelig,
Elker i wrede tillslutet sin barm-
hertighet? Sela.
11. Men jag sade: thetta är min be-
dröfwelses tid;
Then Höghets högra hand kan
thet förwandla.
12. Jag påmint mig HERRENS
gerningar,
Ja, Tine under i fordom tid skall
jag erinra mig.
13. Jag betraktade alla Tine werk,
Och efterstannade thet myckna, som
Tu gjort hafwer.
14. Gud, Tine wägar äro helige.
Hwilken Gud är så stor, som
wär Gud?
15. Tu äst then Gud, som under gör,
Tu hafwer bewisat Tine magt i
bland folken:
16. Med Tin arm befriade Tu Titt folk,
Jacobs och Josefs barn Sela.
17. Wattenen sågo Tig, Gud,
Wattenen sågo Tig, och fruktade sig;
Dupa hafwen bäfwade.
Molnen göto ned watten, stjärne i
duntrade
Och Tine pilar föro ut.
Ett dunder brakade rundt omkring, i
Blirterne lyste på landet,
Jorden skalf och darrade.
I hafwet war Tin wäg, och Tin 2
slig i stort watten;
Och Tine fotsport kunde icke igen-
kännas.
Igenom Mose och Aaron förde Tu 2
Titt folk såsom en hjord.
78. Psalm.
En Lärpsalm Afaphs.
Hör, mitt folk, min under-
wisning,
Och böjer edra bron till min munstal.
Med sinlila ord will jag öppna
min mun.
Och föreställa hwad märkwärdigt
händt i fordom tid;
Hwilket wi hafwe hört och wett.
Och wäro fäder för oss berättat,
Att wi icke skulle fördojlja thet för
theras barn och efterkomman-
de släkte,
Utan förkunna HERRENS luf
och Hans magt och under,
som Han gjort hafwer.
Han upprättade ett witnesshörd i
Jacob,
Och gaf en Lag i Trael,
Hwilken Han befalle wäro fäder
att lära theras barn;
På thet att efterkommande släkte
the barn, som födas skulle, jem-
wål kunskap therom så kunde.

thesa, sedan the uppsuret,
 afwen skulle för sina barn
 berättas;
 att the på Gud måtte sätta
 sin förtröstan.
 icke glöma bort Hans ger-
 ningar,
 i hålla Hans bud,
 icke blifwa så, som thesas fäder,
 ofulligt och genstråfwigt slägte,
 illets hjerta icke fast war,
 hwilkets ande icke höll sig
 troligen till Gud.
 rais: barn, som i slagtor-
 ning uppstälte bogskytter,
 nde ryggen till på stridsdagen;
 the hade icke hållet Guds för-
 bund.
 icke welat wandra efter Hans
 lag;
 hade förgåtet Hans gerningar,
 Hans under, som Han them
 se låtet.
 thesas fäder gjorde Han under,
 appten, på Joans sålt.
 åtskilde hafwet och låt them
 gå thegenom,
 tnet ställte Han fast, såsom
 i en hög.
 ledde them med en molnsky
 om dagen.
 hela natten igenom, med
 klar eld.
 låt bergsklippor remna i öknem,
 gaf them att dricka så om-
 rigt, som hade thet wares
 ett stort haf.
 låt bäckar framkomma ur
 bergsklippan
 watten nedflyta såsom strömar.

Likväl foro the fort att synda 17.
 mot Honom,
 Och att wara then Högsa och öf-
 fame i öknem.
 The frestade Gud i thesas hjertan, 18.
 Therimed, att the fordrade spis ef-
 ter sin egen lystnad.
 The talade emot Gud och sade: 19.
 Skulle wäl Gud kunna tillreda ett
 bord i thessa ökn?
 Nog slog Han bergsklippan, så att 20.
 watten framflöt,
 Och strömar öfwerfwämmade;
 Men förmår Han och gifwa bröd,
 Och skaffa kött åt sitt folk?
 Thetta hörde H E R R E N och 21.
 wardt förtörnad;
 Eld upptändes i Jacob och wrebe
 sig upp öfwer Israel
 Efter the icke trodde på Gud, 22.
 Och icke förlitade sig på Hans hjälp.
 Han befällte skarne öfwanifrån, 23.
 Och öppnade himmelens dörrar,
 Så att Han låt regna Wan öf. 24.
 wer them till söda
 Och gaf them spisning från him-
 melen.
 Hwar och en af them fick äta the 25.
 starkas bröd;
 Han sände nåring åt them till
 öfwerflöd.
 Han låt öfstanwäder blåsa under 26.
 himmelen,
 Och framhade genom sin starkhet
 sunnanwäder.
 Han låt kött regna öfwer them, 27.
 så mycket som stoft,
 Och wingade foglar, så många,
 som hafwets sand.

28. Midt i theas läger, rundt omkring theas tält, lät Han dem nedfalla. Han tänkte thepå, att the woro människor; Ett wäder, som bortfar och icke återkommer.
29. The äro och wordo ganska mätte: Han lät them släcka sin lystnad. Huru ofta woro the icke mot honom gensträfwige i önen.
30. Men then lemnade the dock icke; Ännu war talan i theas mun om att få spisning. Och fördrnade Honom i öde marken?
31. Ed föll Guds wrede öfwer them, Och drap the yttersta bland them Och lät Israels ynglingar öfwe nedfalla. The frestade Gud then ena gången efter then andra, Och wille sätta strankor för the Heliga i Israel.
32. Thetta allt waktadt syndade the än widare, Och trodde icke Hans under. The kommo icke mer ihog Hans starka hand,
33. Thersöre lät Han theas dagar plössligen förwinna Och theas år slutas med förträffelse. Then dagen, på hwilken Han för löste them ifrån fienden. Sedan Han gjort sina tecken blant the Egyptier, Och sina under på Zoans fält.
34. När Han öfwe dem, fölte the Honom; The ömwannde sig, och ropade morgon och afton till Gud. Han förwandlade theas strömar i blod, Så att the af sina bäckar icke kunde dricka.
35. The påminte sig så, att Gud war theas klippa, Och Gud then högst theas förlofsare. Han sände öhyra ibland them, som them uppåt, Och paddor, som them förderfwade. Han gaf åt gråsmakken theas ärswärt,
36. Men the frymtade för Honom med theas mun, Och lugo för Honom med theas tunga. Och theas arbete åt gråshoppas Theras winträ nedslög Hon med hagel,
37. Theras hjerta höll sig icke fast intill Honom, Och i förbundet med Honom woro the icke redlige. Och theas fikontra genom frost, Theras boskap lemnade Han åt haglet,
38. Likwäl war Han barmhertig, för lät misgärningarna och förderfwade icke: Han återkallade ofta sin wrede, och lät icke all sin hämnd wäckas. Han sände öfwer them sin brinnande wrede, Hämnad, och förbannelse, och En hel skara af olycksänglar.

Han gjorde öppen väg för sin Thers hydda, hvaruti Han hade
 heras lif skonade Han icke för wrede. bott bland människor.
 och Theras boskap lemnade Han Han lät sin härlighet i fången. 61.
 och Theras boskap lemnade Han Skap bortföras,
 åt pestikentie. Och lemnade sin prydna i sien-
 dens wäld.
 Han slog allt förstföddt i Egypten, Öfwer sitt folk gaf Han swerdet 62.
 he äldsta söner i Hans boningar. magt,
 ett folk lät Han draga ut så, Och blef wred på sitt eget land.
 som får, Eld förtärde theß ynglingar 63.
 och förde thet, såsom en hjord, Och theß jungfrur måste ogifta
 i öknen. blifwa.
 Han ledde them i säkerhet, så att the Thes Prestes föllo för swärd, 64.
 icke för något behöfde frukta. Och theß entor greto icke.
 öfwer öfwerhölgde Theras skender. Men HERREN wakenade upp, 65.
 Han lät them ingå inom sin hel- såsom hade Han öfwer,
 ga grans, Såsom en hjelte, ther Ther glad
 i Thetta berg, hwilket Hans hö- är, sedan han win drucket.
 gra hand eröfrat. Han slog sina skender till rygga, 66.
 Men dref Han undan för them, Och lade en ewig skam på them.
 och lät landet till arfs, genom lott- Han förkastade Josephs hydda, 67.
 ning, fördelas. Och förblef icke mer wid Ephyra-
 the fördrefna folkens skälle lät Sims Stam.
 Han Israels slägtar blifwa Juda Stam utwalde Han, 68.
 boende. Zions berg, hwilket Han älskar.
 Men the frestade jemwål therester Så, som höga himmelen byggde 69.
 Gud then Högsta och wo- Han sin helgedom,
 ro honom genstråfwige. Och grundade honom för eward-
 ras befallningar åttade the intet- lig tid, såsom jorden.
 de föllo tillbaka och woro trolde- Han utwalde David, sin tjänare, 70.
 se, såsom Theras säder; Och tog honom från farabusen.
 de wände sig å sidu, som en be- Ifrån the daggande får hämtade 71.
 dråglig boge. Han honom,
 de förtörnade honom med sina Att han skulle beta Jacob, sitt folk,
 högder, och Israel, sin egendom.
 de retade honom till hämnd med Thenne betar them och med red. 72.
 sina afgudabilder. Itt hjerta,
 de hördet thet, och blef wred, Och leder them med kloka händer.
 de föraktade Israel swärligen.
 de öfwer gaf sin boning i Silo,

79. Psalm.

En Psalm Asaphs.

- Gud, främmande folk äro insfallna i Titt eget land,
The hafwa orenat Titt helga tempel,
Och förvandlat Jerusalem i
stenhopar.
2. The hafwa kastat Tina tjänares
döda kroppar till spis åt fog-
larna under himmelen,
Och Tina heliga, som slagne blifvet,
åt wildjuren på marken.
3. Theras blod hafwa the utgjutit så-
som watten, rundt omkring
Jerusalem;
Och ingen är, som begrafwer.
4. Wi äre wordne till försmädelse
hos våra grannar,
Till begabberi och åttbje hos them,
som omkring oss ha.
5. **HERRE**, huru länge will Tu
så alldeles vred wara?
Huru länge skall Titt nit såsom
eld brinna?
6. Utgjut Tiu wrede öfwer the fol-
ken, som icke känna Dig,
Och öfwer the riken, som Titt
namn icke åkalla.
7. Ty the hafwa förtårt Jacob
Och ödelagt hans boningar.
8. Tänk icke på våra, i förra tider,
begångna synder;
Låt Tin barmhertighet snart före-
komma oss,
Ty wi äre fast eländige wordne.
9. Hjälp oss, Gud, wår hjälpare, för
Titt namns ära skull!
Fräls oss, och förlåt oss våra syn-
der för Titt namns skull.

Hwarföre skola folken säga: Hwa
är nu theras Gud?

Låt hämmnen öfwer Tina tjänare
utgutna blod blifwa kunnig
bland folken, för våra ögon.
Komme inför Dig the fångna
suckande,

Behåll genom Tin mäktiga ar-
them, som till döden waret
ärnade.

Wedergåll våra grannar öf-
fallt
För then hädelse, hwarmed th
smådat Dig, **HERRE**.
Men wi, Titt folk och Tina fosterfår
Stole tacka Dig oupphörligen,
Och från slägte till slägte Tit
läf förkunna.

80. Psalm.

En Psalm Asaphs att föresjun-
ga på Schoschanan Eduth.

Hör Israels Herde,
Tu, som leder Joseph, såsom får
Bete Dig, Tu, som sitter på Che-
rubim.

Låt Tin magt uppväckas för E-
phraim, Benjamin och Manasse,
Och kom oss till hjälp!

Gud, för oss åter tillbaka,
Och låt Titt ansigte lysa, så att
wi frälste warda.

HERRE, Gud Zebaoth!
Huru länge will Tu vred wara
wid Titt folks bön?

Tu hafwer spifat them med t-
rars bröd,

Och instänkt för them ett fr-
mått fullt med tårar.

Tu hafwer satt oss till ett fr-
ämne för våra grannar,

re swänner begabba of,
 ebaoth, för of åter tillbaka
 Titt ansigte lysa, så att
 wi frälste warda.
 stade ett winträ utur E-
 gypten,
 Iken undan och plantera-
 de thet.
 edde rum åt thet, så att
 thet fästade sina rötter,
 widgade sig i landet.
 berädes med thes skugga.
 of- qwisst blefwo Guds
 cedeträ.
 tsträkte sina rankor till
 hafwet,
 Euphrat, sina teiningar.
 re hafwer Tu så nedrif-
 wet thes stengsel,
 alle, som thet fram om
 å, kunna afbryta thet.
 net afbiter thet med all
 magt,
 en på marken åta thet upp.
 ebaoth! wänd Tig åter
 till of,
 ed af himmelen, och se här-
 ch besöl thetta winträ.
 Skydda hwad Tin hög-
 ra hand planterat,
 m son, hwilken Tu Tig
 skadeligen utwält.
 berg är förbrändt, askan
 är af wädret utspod:
 ansgtes het warda the-
 förgångne.
 b ware med then Man,
 kt wid Tin hög-rahand,
 hwilkenes Son, hwilken
 Tig skadeligen utwält.

Dät of icke ifrån Tig ofwika, 19.
 Behåll of wid lif, så wille wi
 Titt namn åkalla.
HERRE, Gud Zebaoth! för of 20.
 åter tillbaka,
 Dät Titt ansigte lysa, så att wi
 frälste warda!

81. Psalm.

En Psalm Asaphs att föresjun- 1.
 ga på Sittih.
 Sjunger med glädje Gudi, som 2.
 wår starkhet är:
 Frögdens insför Jacobs Gud.
 Stämmer in med sånger, hafwer 3.
 hit trummor,
 Wäljudande harpor och psaltare.
 Stöter i basun, på nymånaden, 4.
 På löfhyddohögtiden, wåra hög-
 tidsdagar.
 Ty thetta är en lag för Israel, 5.
 En Jacobs Guds rätt.
 Han satte thet till ett vittnesbörd 6.
 i Josef, h
 Så Han utdrog emot Egypten,
 Hwarest jag hörde ett språk, som
 jag icke förstod.
 Jag friade hans oelar ifrån 7.
 bördan;
 Och hans händer fluppo att bär-
 ra swåra tyngder.
 I nöden ropade tu, och jag halsp 8.
 tig theratur,
 Jag swarade dig ut dundrande moln,
 Och bepröfwade dig wid traktowatt-
 net. Sela.
 Hör, mitt folk, jag will gifwa 9.
 dig lagar,
 Wätte tu dock lyda mig, Israel,
 Tu

10. Du skall ingen främmande Gud
hafwa,
Och icke tillbedja andra folkslags
Gudar.
Hjälper then förtryckta och fattiga
Undsätter ifrån ogerningsmänners
wäld.
The förstå ingen ting, the urskil
ja ingen-ting;
I möder wandra the.
Därföre wakla alla landets grund
walar.
11. Jag, HERREN, är tin Gud,
Som utfört dig utur Egypten,
Låt tin mun widt upp, jag will
uppfylla honom.
12. Men mitt folk lydde icke min röst,
Och Israel hade ingen lust till mig.
13. Så att jag öfvergaf them i the
ros hjertas tankar,
Och the ärfölgde the råd, som
the sjelfwe fattat.
14. Om mitt folk wilke mig hörsamt
wara,
Och Israels på mina wägar wandra;
15. Så skulle jag innan kort neder-
läggas theras owänner,
Och wända min hand emot the
ros fiender.
16. Emot honom skulle of the, som
HERREN hata, ställa sig
wänligen
Och hans sällhet blifwa ewärdelig.
17. Fienderne skulle spisa honom med
bästa hwete,
Och jag worde sig med honing ur
klippan måttande.
82. Psalm.
1. En Psalm Asaphs.
Gud står i Guds församling,
Och är Domare ibland Gudarna.
2. Huru länge wiljen I döma orätt,
Och hafwa anseende till personens
hos the brottliga? Sela.
3. Staffer then förtryckta och faders
lösa rätt,
Skäller then elända och törstiga
tå han, oskyldig är.
83. Psalm.
- En Psalm Asaphs.
Gud, Tig dock icke så,
War icke så tyst, Gud, sitt ic
så stilla.
Ty dine fiender rasa,
Och the, som Tig hata, upphäf
wa hufwudet.
Emot ditt folk förenä the sig
littiga anslag,
Och rådslå med hwarannan emot
them, som Tu förwarar.
Kommer, säga the, låtom of ut
wota, så att the icke mer nå-
got folk wara,
Och att på Israels namn ic
mer må tänkt blifwa.
The rådslå tillhona med samman
gaddaba sinnen,
Och göra ett förbund emot Tig
Edomeer, Ismaeliter, Moabit
och Hagariter.

arimôn, Amalek, Philistea,
 the, som i Egiptus bo.
 afwer och förbundet sig
 med them,
 moer sta oem åt Poths
 barn. Sela.
 b dem få, som med Mi-
 dianiterna,
 n med Sifera och Jabin
 wid Gadelen Rifon,
 lefwa nedslagne wid Endor,
 döda Kroppar gddde fältet.
 eras Gurftar blifwa såsom
 Orub och Seeb,
 a theas Romungar, såsom
 Seebah och Salmunna.
 vilke säga: Vatom os till
 besittning intaga
 oningar.
 id! lat them blifwa såsom
 ost, hwilket i hwirfwel
 fringdrifwes,
 om strd för wäddet.
 eld fördräter fog,
 e andänder berg;
 följ them med Titt storm-
 wäder,
 kräck them med Tin häf-
 tiga blåst.
 eras ansigten fulla med
 blygd,
 n må föla Titt namn,
 HERRE.
 m till flam warða och för-
 råckas ju mer och mer,
 med nefa fregås;
 i män må erkänna, att Tu
 allena äst HERRE,
 m Högste öfwer hela werl-
 den.

84. Psalm.

En Psalm Korah barns att före- 1.
 sjunga på Gith. 1.
 Haru älfanswärde äro Tine bo- 2.
 ningar, HERRE Zebaoth!
 Min själ längtar och trångtar, att 3.
 få komma till HERRENS
 gårdor;
 Min själ och min kropp ropa med
 glädje till lefwande Gud.
 Foglen hafwer funnet ett hus, och 4.
 swalan ett bo åt sig,
 Ther the må lägga sina ungar;
 Nämligen Tine altaren, HERRE
 Zebaoth, min Konung och
 min Gud.
 Salige äro the, som i Titt hus bo, 5.
 The läfwa Tig oupphörligen. Sela.
 Salige äro the människor, som i 6.
 Tig sin starkhet hafwa,
 Som i sina hjertan tänka på the
 wägar, som gå till Titt hus;
 The gå dalen Waka igenom 7.
 Hwilken the anse såsom en ort,
 Ther källor finnas,
 När höstregnet beträckt landet med
 wälsignelse.
 The gå ifreda then ena dällden till 8.
 then andra,
 Att hwar och en må få wisa sig
 inför Gud i Zion.
 HERRE, Gud Zebaoth, hbe 9.
 min bön!
 Wänd Titt öra till mig, Tu Ja-
 cobs Gud! Sela.
 Gud, som war stöld äst, se till 10.
 Och slåda ned på Tin smorda.
 En dag i Tine gårdar är bättre 11.
 än åljest tusende,
 Jag

- Jag vill hållre stå mid dören i
 min Guds hus,
 An vara boende i then ogudakti-
 gas huddor.
12. Ty **HERREN** Gud är sol och
 skid,
 Nåd och ära gifwer **HERREN**,
 Och förhåller intet godt för them,
 som wandra uti redlighet.
13. **HERRE** Zebaoth, salig är then,
 som förliter sig på Dig.

85. Psalm.

1. En Psalm Korah barns att fö-
 resjunga.
2. **HERRE**, Tu hade fordom nåd
 för Ditt land,
 Och återhemtade Jacob utur fän-
 genskap.
3. Tu hade förlåtet Ditt folks misf-
 gerning
 Och öfvertäckt alla theas synder.
 Sela.
4. All Din strånghet hade upphört,
 Och Tu hade wändt Dig ifrån
 Din brinnande wrede.
5. Hör of åter tillbaka, Gud, vår
 Grållare,
 Och låt Din ogunsk emot of upphöra.
6. Will Tu stå till ewig tid på of
 wred vara,
 Och låta Din wrede fortfara från
 slägte till slägte?
7. Will Tu icke åny göra of lefwande,
 Så att Ditt folk må glädja sig
 af Dig?
8. **HERRE**, bete of Din nåd,
 Och hjälp of!
9. Jag vill höra rå hwad **HER-**
REN Gud talar,

Ty Han warder sitt folk, som Han
 älskar, frid tillsägande,
 Så att the icke till galenskap ä-
 terfalla.

Wiserligen är Hans hjälp när i
 them, som honom frukta,
 Att ära må bo uti vårt land,
 Att fromhet och trohet må måta i
 hwarannan,
 Rättfärdighet och frid lysas.
 Samning skall på jorden wäxa i
 Och rättfärdighet ståda ned från
 himmelen.

HERREN warder gifwande hwad i
 godt är,
 Så att vårt land framgår sin frukt.
 Rättfärdighet skall gå framför i
 honom,
 Och på wägen sina steg fortsätta.

86. Psalm.

En bön Davids
HERRE, hög Ditt öra till
 mig och hör mig,
 Ty jag är eländig och fattig,
 Bewara min själ; Ty jag älskar Dig.
 Fråts Din tjänare, som på Dig för-
 liter sig, Tu, min Gud.
 Görbarma Dig öfwer mig, **HER-**
RE,
 Ty till Dig ropar jag dageligen.
 Frögda Din tjänares själ, ty efter
 Dig, **HERRE**, trångtar jag.
 Tu, **HERRE**, äst god och för-
 låter synder,
 Tu hafwer mycken nåd för alla
 them, som Dig älska.
 Hör, **HERRE**, min bön,
 Och ästa upp, ä min klagande röst.
 Uti

Uti min nöds tid ropar jag till Dig,
 Du warder mig och wißerligen
 swarande.

HERRN, Dig är ingen lik bland
 Gudarna,
 Och ingen, som kan göra hvad
 Du gör.

Alla folkslag, hvilka Du alla ska-
 pat, måste komma

Och kasta sig ned inför Dig, HERRN,
 och Titt namn läffåga.

En Du äst stor och gör under,
 o allena äst Gud.

Bisa mig, HERRN, Tin wäg, att
 jag må wandra i Tin sanning,

och håll mitt hjerta mid thet ena,
 att jag Titt namn fruktat.

Ja, HERRN, min Gud, will
 jag tacka af allt mitt hjerta

och prisa Titt namn ewinnerligen.
 En Tin godhet är stor öfwer mig;

och hafwer räddat mitt lif ur all-
 rastörsta öddsfara.

Ja, fräcke syndare ställa sig em-
 mot mig,

och the wäldswerkares hop, som
 ha höfwa Titt namn för ögon-

nen, stå mig efter lifwet.
 En Du, HERRN, Du barm-

hertige och nådige Gud,
 som långmodig äst och stor af

mildhet och trohet,
 änd Dig till mig och war mig

nådelig,
 ärl Tin tjänare med Tin kraft,

och fräls Tin lifegnas son.
 Och ett tecken med mig, att mig

och ett tecken med mig, att mig
 wäl går,
 thet the, som mig hata, må

gå se thet och blygas,
 gå se thet och blygas,

Ja Du, HERRN, hulpet och
 tröstat mig.

87. Psalm.

En Psalm Korah barns. 1.

Then af honom på the helga
 bergen grundada staden,

Zions portar, älskar HERRN, 2.

framför alla Jacobs boningar.

Mycken härlighet blifwer Dig lof-
 wad, 3.

Tu Guds stad. Sela.

Egypten och Babel will jag 4.
 räkna bland them, som
 känna mig;

Si, the Philisteer, Tyrier och
 Ethiopier blifwother födda.

Om Zion skall man säga: Alla 5.
 handa folkslag warda thes
 inne födda.

Och Zan, then högste, befa-
 ster thet.

HERRN warder skrifwande i 6.
 förreningen på folken:
 Thenne är född theinne. Sela.

Både the som sjunga, och the, 7.
 som dansa, skola säga:
 Alla mina källor äro uti Dig.

88. Psalm.

En Lärofsalm Hemans then E- 1.
 strahitens, äst af Korah barn
 stiftens sörenungas på Mahalath.

HERRN, Gud min Frälsare, 2.
 Om dagen ropar jag, om natten
 är jag och inför Tino ögon.

Låt mi' bönn komma inför Dig. 3.

Wäg Titt dra till min klagan,
 Ty min själ är mått af jämmer, 4.

Och mitt lif är hart när grafwen.

J 3

Jag

5. Jag är lit aktad med dem, som i gropen nedliga,
Jag är såsom en, hwilken ingen ting mer förklarar,
6. Lemnad såsom bland the döda
Och slagna, hwilke i grafwen ligga,
På hwilka Tu icke mera tänker,
Och som ifrån Din hand äro afskildes.
7. Tu hafwer lagt mig i understa gropen,
I djupaste mörker.
8. Din wrede trycker mig,
Och alla Dina bödlor låter Tu gå öfwer mig. Sela.
9. Mina wänner hafwer Tu drifwit långt ifrån mig,
Tu hafwer gjort mig till en styggelse för dem;
Jag är innestängd, så att jag icke utslipper.
10. Mitt bga är utmattadt af wedersböda;
Jag ropar till Dig, HERRE,
dageligen:
Till Dig uträcker jag mina händer.
11. Warder Tu och under görande bland the-döda?
Wän the i grafwen liggande uppstå och tacka Dig? Sela.
12. Kan wäl Din barmhertighet förstås af the begrafna,
Din trofasthet af dem, som ut werlden bortgått?
13. Kunna Dina under igenkännas i mörkret,
Och Din rättfärdighet i thet land, thet all ting äro förgåtna?
14. Men jag ropar till Dig, HERRE,
Wittida om morgonen förekommer till Dig min bön.
- Hwarfbre förtastar Tu, HERRE, min siäl,
Och förddljer Ditt ansigte för mig?
Jag är eländig och försmått under plågan,
Dine hotelser ligga uppå mig,
Jag förtwiflar.
Din brinnande wrede går öfwer mig,
Dine försträckelser döda mig alldeles.
The omgifwa mig, såsom watten, i alla dagar,
The omringa mig på alla sidor.
Tu hafwer drifwit långt ifrån mig dem, som tillfröne älskade mig och med mig omgingos:
Dine wänner äro mig framtagna.
89. Psalm.
En Psalmsalm Ethans then Seters
Jag will sjunga om HERRENS nåd ewinnerligen,
Och med min mun förkunna Hans sanning ifrån slägte till slägte.
Jag säger: ewinnerligen skall thetenna nåden stadfästas,
I himmelen hafwer Tu fastställt thetenna Din sanning:
Jag hafwer gjort ett förbund med min utkorade,
Och med ed bekräftat thet för min tjänare David.
Till ewig tid skall jag bibehålla dina afkommande,
Och stadfästa din thron ifrån slägte till slägte. Sela.
Himmelen skall prisa Dina under HERRE, DAVID.

i sanning tillfågas i the
 heligas församling.
 i Skyarna, som skulle kunn-
 nas wid HERREN?
 Honom lik-bland Gudar-
 nas söner?
 fruktad i then stora the
 heligas församling,
 sårlig öfwer alla them,
 omkring Honom äro.
 E, Gud Zebaoth, ho är
 så, som Tu?
 ofördärlig:
 ning är på alla sidor in-
 för Dig.
 öfwer hafwets stolhet,
 t upphäfwer sina böjlor,
 slår Tu them neder.
 Egypten till döds,
 in starka arm förskingrade
 Tu Tina fiender.
 immolen, Tin är ock jorden;
 krets, och allt, hwad there-
 om finnes, hafwer Tu
 grundat.
 h söder hafwer Tu skapat,
 ch Hermon frögda sig öf-
 wer Titt namn.
 n är wåldig,
 id är stark, Tin höggra hand
 behåller segren.
 dighet och Dom är Tin
 throns grundfäste:
 sanning gå fram inför Dig.
 är thet folk, som förstår
 att rätt frögda sig;
 ansigtets ljus, HERRE,
 skola the wandra.
 sa glädja sig öfwer Titt
 namn, alla dagar,

Och igenom Tin rättfä-dighet upp-
 högde blifwa.
 Ty Tu äst theras starkhets beröm, 18.
 Och igenom Titt wålbefag är
 wårt horn upphögt.
 Hos HERREN är wår sköld, 19.
 Och then Helige i Israel är wår
 Konung.
 Fordom lofwade Tu, i en syn, 20.
 them, som Tu älfade,
 Och sade: Jag hafwer beslutet,
 att hjälpa genom en hielte,
 Jag hafwer upphögt en utko- 21.
 rad utar folket;
 Jag hafwer sunnit David, min
 tjänare,
 Och med min helga olja smort
 honom;
 Min hand skall beständigt wa- 22.
 ra med honom
 Och min arm skall göra ho-
 nom stark.
 Sienden skall icke vara honom 23.
 öfwermågtig,
 Och then orättfärdige icke un-
 dertrycka honom.
 Jag skall för honom sönder- 24.
 krofa hans-fiender,
 Och straffa them, som honom
 hata.
 Min sanning och nåd skall wa- 25.
 ra med honom,
 Och igenom mitt namn skall
 hans horn blifwa upp-
 högt.
 Jag skall låta hans hand rå- 26.
 ta till hafwet,
 Och hans höggra hand till Lus-
 phrat.

Sam

27. Han skall åkalla mig och säga: Och hans thron wara inför
 Tu äst min fader, mig såsom solen.
 Min Gud, och min salighets Sålom månen skall han bestån 31
 klippa. dig blifwa.
28. Och jag will jämwal göra ho- Och wittnet uti styn är sans
 nom till förstfödd son, färdigt. Sela.
 Till then högsta bland Konun- Men nu förkastar Tu och bort 39
 garna på jorden. drifwer,
29. I ewighet skall jag behålla min Tu wredgas emot Tin smorda,
 nåd för honom, Tu bryter förbundet med Tin tjd. 40
 Och mitt förbund med honom nare,
 blifwa oryggeligt. Och kastar hans krona skrattad
 ned till jorden.
30. Hans afkommande will jag be- Tu låter alla hans murar neddrifwas 41
 vara till ewig tid. Och hans fästen omkull brytas.
 Och hans thron, så länge him- Honom plundra alle, som ther 41
 melen warar. fram om gå:
31. Skulle och hans söner öfwer gif- Han är bleswen ett begabberi för
 wa min lag, sina grannar.
 Och icke wandra efter mina Tu låter hans fiender så öfwer 41
 råtter; handen
32. Skulle the ohelga mina stadgar, Och alla hans öwänner glädjas.
 Och mina bud icke hålla; Hans swärd låter Tu wila tillbala, 41
 33. Så warder jag wäl agande them Och honom i striden icke behålla
 för theas öfwerträdelse, platsen.
 Och straffande them för theas Tu hafwer borttaget hans anseende 41
 misgjerning. Och kastat hans thron till jorden.
 34. Men för honom will jag icke Hans ungdoms tid förkortar Tu,
 låta min nåd upphöra, Och öfwerhölijer honom med blygd.
 Icke heller förneka min san- Sela.
- ning.
 35. Jag will icke upphäfwa mitt Huru länge will Tu, HERRE,
 förbund, så alldeles fördölja Tig?
 Och icke ändra hwad af min Huru länge skall Tin wrede så
 mun taladt är. som eld brinna?
36. Jag hafwer en gång swuret Tänk uppå huru stackot mitt lif är.
 wid min helighet, Swarsöre hafwer Tu skapat alla
 Att jag icke skall bryta thet löfte, människor till förgänglighet?
 som jag David gifwit: Hwilken är then thet lefwer, utan
 37. Hans afkommande skola räcka att se ödden?
 till ewig tid,

Ho kan fria sig ifrån grafvrens
wäld? Sela.
70. Hvar är Din fordnä nåd, **HER-**
RE,
Hvilken Tu frouret David wid
Din sanning?
1. Lant, **HERRE,** på Dina tjäna-
res smålek,
Som jag måste bära i mitt sköte och
lida af så många folkslag.
2. Medan Dine stender, **HERRE,**
småda,
Medan the sbrakta Din smordas steg.
3. Påswad ware **HERREN** i ewig-
het! Amen, Amen!

90. Psalm.

En bön Mose, then Guds mannens.
HERRE, Tu hafwer warert
wår tillflykt ifrån slåg-
te till slägte.
För än bergen föddes,
Och jorden med theß trets fram-
bragtes,
Äst Tu, Gud, af ewighet till
ewighet.
Tu låter människan till stoft åter
warda,
Och säger: Går tillbaka, I män-
niskobarn.
Tusende år äro för Dig, såsom
then dag i går bortgick,
Och såsom en nattväckt.
Tu rycker them bort såsom med en
ström, the äro blott en skinn;
Om morgonen lifna the grönskan-
de gräs,
Som bittida blomstrar och grönskar,
Men om aftonen är afbugget och
förtorkadt.

Du genom Din wrede förtåras wi, 7.
Och för Din ogunsts skull måste
wi så hastigt hådan.
Tu sätter våra misgärningar in- 8.
för Dig
Våra skända synder inför Ditt an-
sigtes ljus.
Därföre gå alle våra dagar sin 9.
lös för Din wrede,
Wi slute våra år, såsom ett tal
försvinner.
Vår lifstid warar för somliga 10.
sjuttio år,
Och, wid mera styrka, åttatio år.
Och under thesas flyktighet är idel
möda och bekymmer.
I en hast far tiden förbi, så att
wi flyge bort.
Hvilken är wål, som erkänner 11.
Din swära wrede,
Och Din häftiga ogunst, så att
han fruktar Dig?
Vår oss att rätkna våra dagar, 12.
På thet wårt hjerta må till wis-
het komma.
Wänd Dig åter till oss, **HERRE!** 13.
och! huru länge!
Och förbarma Dig öfwer Dina
tjänare!
Måttas oss om morgonen med Din nåd, 14.
På thet wi, i all wår lefnad, måga
frögdas och glade wara.
Gläd oss så, som Tu oss länge be- 15.
dröfwat hafwer,
Och som wi i flera år lidet olycka.
Låt Dina tjänare få se Dina werk, 16.
Och thesas barn, Din härlighet.
HERREN wår Guds mildhet 17.
ware öfwer oss!

- Han främje bland oss våra händer
ders verk!
Ja, våra händer verk främje Han!
91. Psalm.
1. **I**hen thet under then Högstas
besskärn sitter,
Och af then Allmägtiga warder
besskyddad,
 2. Han säger till **HERRN**: Tu äst
min tillflykt och min borg,
Min Gud, på hwilken jag mig
förlit.
 3. **I**y Han räddar dig ur jägarens
snara,
Och ur fördärfwande pestilentie.
 4. Han öfwerflygget och betäcker dig:
Under Hans wingar finner tu till-
flykt.
Hans sanning är sköld och wapen.
 5. Tu behöfwer icke frukta för någon
försträckelse nattetid,
Icke för the pilar, som om da-
gen flyga,
 6. Eller pestilentie, som i mörkret
wanlar,
Eller thet förderf, som om mid-
dagen härjar.
 7. Tusende falla wid tin sida,
Och tiotusende wid tin högra sida;
Men till dig skall ingen fara hinna.
 8. Med tina ögon skall tu allenast se
Och ståda, huru the ogudaktiga
wedergället warder.
 9. **I**y Tu, **HERRN**, äst min
tillflykt.
Tu hafwer utwalt then Högsta
dig till beskärn.
 10. **I**y warder intet ondt wedersa-
rande;
- Ingen plåga skall kallas tin hydd
Iy Han warder besallande sin
änglar om dig,
Att bewara dig på alla Tinas wäga
The skola bära dig på händerna,
Att tu icke stöter tin fot emot nå-
gon sten.
På lejon och huggormar skall tu
frångå,
Och trampa på unga lejon och
drakar.
Han äskar mig, theförde will jag
undsjätta honom:
Jag will upphöja honom, efter han
känner mitt namn.
Han äskallar mig, theförde will
jag swara honom:
Hos honom är jag i nöden,
Jag will taga honom therutur och
med ära kröna.
Med långt lif will jag mätta honom,
Och låta honom få se min salighet.
92. Psalm.
- E**n Psalm att sjunga på sab-
bathsdagen.
Thet är en kostelig ting, att ta-
la **HERRN**,
Och lässjunga Litt namn, Tu All-
rahögste,
Om morgonen förkunna Tin ädd,
Och om aftonen Tin sanning,
På tio strängar och pfaltore,
Med sång tillika med harpa.
Iy Tu, **HERRN**, låter mig för-
das öfwer Tinas verk.
Om thet, som Tinas händer gjort
hafwa, will jag med glädje
sjunga.

loro äro Tina werk, **HERRE!**

ndelige äro Tine tankar.
ernstig människa erkänner

icke thetta,
däre märker thet icke.

the ogerningsmän grön-
stas, såsom friskt gräs,

the, som synd bedrifwa,
Olomstras,

till ewig tid blifwa för-
derswade;

wer Tu dock, **HERRE,**
i ewighet then Högte.

e fiender, **HERRE,** Tine si-
stola i en hast förgrås,

le the, som synd bedrifwa,
warda förstingrade.

nitt horn skall, såsom the
xors, blifwa upphöggt,

warda smord med friskt olja.
ga skall så se mina fienders

osård,
na bron höra, huru the il-

lingsmän, som sig emot
g ställa blifwa straffade.

ättfärdige skall grönstas så
som ett palmeträ,

Uwäxa såsom cederträ på
Libanon.

fom i **HERRE**s hus
äro planterade,

wär Guds gårdar grönstas
je än gamle warda, stola

the dock frukt bära,
robige och friske.

t förlumna, huru trofast
HERREN är,

sin klippa, i hwilken ingen
orätt är.

93. Psalm.

HERREN är Korung; Han haf- 1.
wer klädt sig i höghet,

HERREN hafwer klädt sig och
smgjordat sig med starkhet.

Nu är jordens krets fast, och skall
icke wackla.

Tin thron är fastställd allt ifrån 2.
then tiden,

Ifrån ewighet äst Tu.

Strömarne upphäfw, **HERRE!** 3.
strömarne upphäfw sin röst,

Strömarne upphäfw sina på hwar-
annan stötande wågor.

Präktigare än storawattensbullen 4.
Äro hafwets böljor;

HERREN är än präktigare i
högden.

Tina vittnesböcker äro sanfärdiga 5.
Helighet är Titt hus prydnad e-

winnerligen.

94. Psalm.

Tu, Gud, hwilken hämnden till 1.
hörer, **HERRE!**

Tu, Gud, hwilken hämnden tillhö-
rer, wisa Tig närwarande.

Upphög Tig, Tu werldens Domare, 2.
Wedergåll the stälta så som the

förtjäna.

Huru länge stola the ogernings- 3.
män, **HERRE!**

Huru länge stola the ogernings-
män frögda sig?

Huru länge stola the utösa så 4.
fräckt talan,

Då the, som synd bedrifwa, efter
eget tycke besalla?

Stola the så förtrofa Titt löst, 5.
HERRE!

Dch plåge Sina egne?
6. Stola the så döda enkör och främ-
lingar,

Dch dråpa faderlösa?
7. Dch säga: HERRER ser thet icke,
Dch Jacobs Gud altar thet icke.

8. Märker dock, I oförnuftige bland
folket!

Dch I dårar, når wiljen I för-
ståndige warda?

9. Skulle Han, som drat skapat haf-
wer, icke höra?

Skulle Han, som ögat gjort haf-
wer, icke se?

10. Skulle Han, som tuktar hela folk-
slagen, icke straffa?

Han, som lærer människan för-
ståndighet?

11. HERRER känner människornas
tankar,

Dch wet, att the äro fåfånglighet.
12. Gäll är then, hvilken Tu, HERRER,
tuktar,

Dch underwisar genom Sin lag,
13. Att han tolamod hafwa må, då
illa går,

Till theß grepen blifwet för then
ogudaktiga uppgrafwen.

14. Ty HERRER låter dock sitt folk
icke blifwa ohulpet,

Dch öfvergifwer icke Sina egne.
15. Ty dommen skall till slut blifwa
rättwis,

Dch honom stola alle rättthertade
efterfölja.

16. Ho warder mig bistående emot
the illgerningsmän?

Ho vill sååla sig för mig emot
them, som synd bedrifwa?

17. Wore icke HERRER min hjälp,

Et hade jag redan mäst bo u-
thet tysta.

Men, når jag tänkte: min fi-
hafwer staplat,

Et understödde mig Sin nåd
HERRER!

Når mitt bekymmer war som störf
Så gladda Sin tröst mins själ.

Huru skulle then förderflige Domst
med Sig komma öfwerens,

Som upptänker oförrett under ste-
af lag?

The sammansätta sig emot the
rättfärdigas lif,

Dch förböma ofkyldigt blod.
HERRER är mitt säkra bestär

Dch min Gud then klippa, hwarwi
jag min tillflykt finner.

Han warder them wedergälland
then smärta, som the gjort andra;

Dch i theras ondska them utrotande
HERRER min Gud warder
them utrotande.

95. Psalm.

Kommer låtom oss glädjas inför
HERRER,

Dch med frögderop prisa wår se-
lighets-klippa.

Låtom oss med tackfågelse inför
Hans ansigte framtråda,

Dch med psalmer lässåga honom.
Ty HERRER är en stor Gud,

Dch en stor Konung öfwer alla
Gudar.

I Hans hand äro the doldast
rum under jorden,

Dch bergshögderne äro jemväl
Hans.

i höret hafwet, till, Han
 hafwer gjort thet,
 et fasta landet hafwer Han
 beredt.
 er, låtom os fasta os ned
 och tillbedja;
 of tundra inför HERN,
 som os gjort hafwer.
 in är vår Gud,
 Hans fosterfolk, och en hjord,
 Han med sin hand leder,
 I dock nu Hans röst lyd,
 dige woren!
 der icke edert hjerta, så
 m thet sedde i Meriba,
 på försökningsdagen i öknen,
 e fader försökte mig,
 ide mig och jämtval sågo
 mina werl.
 tio år war jag ledsen wid
 hela släktet,
 ve: thet är ett folk, hwilkets
 ta är städse willeforande,
 e förstår mina wägar.
 e swor jag i min wrede:
 ta icke i rhen hwilla, som
 jag beredt, så inga.
 96. Psalm.
 ger en ny låffång till
 HERNS åra,
 HERNS åra hunge be-
 la werlden.
 r inför HERN, läs-
 wer Hans namn,
 ner, then ena dagen efter
 n andra, Hans salighet.
 er ibland folken Hans åra,
 alla folkslag, Hans under.
 HERN är stor och högst
 låfwad,

Han är förfärlig öfwer alla Gudar.
 Ty alle Gudar bland andra folk
 slag äro ett intet;
 Men HERN hafwer gjort
 himmelen.
 Majestät och härlighet är hos
 Honom,
 Mågt och prydnad är Hans hel-
 gedom.
 Bärer fram, inför HERN,
 I slägter bland folken,
 Bärer fram, inför HERN,
 åra och låf,
 Bärer fram inför HERN then
 åra, som Hans namn tillhör,
 Tager skänker med eder, och går
 in i Hans gårdar.
 Tillbedjer HERN i helig pry-
 ning;
 Fruktar Honom alle jordens in-
 byggare.
 Säger ibland folken: HERN
 är Konung!
 Nu är jordens krets fast, och skall
 icke wakla;
 Han dömer folken med rättwisa.
 Himmelen frögde sig och jorden
 ware glad,
 Hafwet, och hwad theruti är,
 gifwe fågelnud.
 Marken frögde sig, och allt hwad
 thespå är,
 Alla trån i slegen låffjunge,
 Inför HERN, ty Han kom-
 mer,
 Han kommer till att döma jordens;
 Han warder dömande werldens
 krets med rättfärdighet,
 Och folken efter sin sanning.
 R 3 97. Psalm.

97. Psalm.
1. **H**ERREN är Konung, therför
wer frögde sig jorden;
The stora länder wid hofwet wa-
re glada.
 2. Moln och tjock sky är omkring
Honom,
På rättfärdighet och dom är Hans
thron faststald.
 3. Eld går fram för Honom,
Och förtärer Hans fiender allt
omkring.
 4. Hans ljungande gör jordkretsen ljus;
Jorden ser thet och försträcker.
 5. Bergen smälta såsom wax inför
HERREN,
Inför hela verdens Herre.
 6. Himmelen förkunnar Hans rätt-
färdighet,
Och alla folkslag se Hans ära.
 7. Skämme sig alle the, som dyrka
beläten,
Och berömma sig af uppbyggda
Gudar.
För Honom nedfalle alle sådanne
Gudar.
 8. Zion hörer thetta och är glad,
Juda dötrrar frögda sig,
Öfwer Eina domar, **H**ERRE.
 9. Ty Tu, **H**ERRE, äst then hög-
ste i hela verden,
Tu äst gansta högdfwer alla Gudar.
 10. J, som älsken **H**ERREN, hater
thet onda;
Han bewarar thetas lif, som Han
älskar.
Ut the ogudaktigas wäld räddar
Han them.
 11. Tus uppgår för then rättfärdiga,
Och glädje för the rättgjertada.
- B. buder eter, J rättfärdige, ä
HERREN,
Och ihogkommer, med tackfägel,
Hans helighet.
98. Psalm.
- G**en. Psalm.
- Sjunger till **H**ERREN
ära en ny lässång,
Ty Han hafwer gjort under;
Hans höggra hand och Hans hel-
ge arm hafwer Honom fe-
ger gifwet.
- H**ERREN hafwer gjort sin sa-
lighet kunnig,
Och för folkens ögon uppenbarat
sin rättfärdighet.
Han tänker på sin nåd och trofast-
het för Iwaets hus.
Alle verdens ändar se war Guds
solighet.
- Läter glädjerop höras till **H**ER-
RENs ära, J alle, som
på jorden bron,
Priser med högt ljud och läfwer
och hunger.
Speler till **H**ERRENs ära, på
harpor.
- På harpor, med lässjungande wöl-
På trompetar och basuner,
Läter glädjerop höras inför **H**ER-
REN, som Konung är.
Hafwet och hwad theruti är, gif-
we sågneljud,
Jordens krets och the, som the-
inom du.
- Klappe frömarne med händer,
Och bergen lässjunge tillika
Inför **H**ERREN. Ty Han kom-
mer, att döma jorden; **H**

arder dömande verdens
rens med rättfärdighet,
en med rättvisa.

99. Psalm.

HER är Konung; folken
bästa;
ter på Cherubim; jordens
dargar.

HER är stor i Zion.

1. Öfver alla folkslag.
2. Öfver Titt stora och försär-
namn; heligt är ihet;
3. Konungens magt, som
ålskar hvad rätt är.
4. Öfver fastställt rättvisa,
5. Öfver rättfärdighet hafwer Tu
urdfvot i Jacob.

HER är Gud,
6. Öfver eder, ned för Hans so-
tapall; Han är helig-
7. Öfver Aaron ibland Hans
prester,

8. Öfver Samuel ibland Hans namns-
tillbedjare,

9. Öfver HER, och Han
swarade them.
10. Öfver malnsky; talade Han med
ihem;

11. Öfver Hans wittnesbåder och
12. Öfver som Han them gaf.
13. Öfver HER, wår Gud, swa-
rade them.

14. Öfver dem en Gud, som för-
låt synder,
15. Öfver dem hämnades på deras
öfwerträdesser.

16. Öfver HER, wår Gud,
17. Öfver dem på Hans helga berg,
18. Öfver HER, wår Gud, är helig.

100. Psalm.

En Låpsalm.

1. Väter frögberop höras till
HERS åra, alle

2. 3. som på jorden bon,
Tjänar HER med glädje;
Kommer för Hans ansigte med
långsångande.

3. Erkänner, att HEREN allena
är Gud,

Han hafwer gjort oss, Hans ärewi,
Hans folk och fosterfår.

4. Öfver in genom Hans portar med
tacksägelse,

5. Öfver in i Hans gårdar med låf-
sänger;

6. Tackar honom, låfwer Hans namn.
7. Öfver HER är god, Hans barm-
hertighet warar erwinerligen,

8. Öfver HER, Hans sanning ifrån slägte
till slägte.

101. Psalm.

En Psalm Davids.

1. Om nåd och rätt will jag
sjunga,

2. 3. Öfver HER, will jag låfsäga,
Jag will fästa min hog wid then
rätta wägen:

4. När warde Tu till mig kammande?
Jag will wandra med hjertats upp-
riktighet, inom mitt hus,

5. 6. Ingen ond gerning skall jag mig
företaga.

7. Jag hatar öfwerträdaren, han skall
alldrig få komma wid mig.

8. 9. Ett wrängt hjerta skall wara långt
ifrån mig:

10. Öfver dem, som ond är, will jag icke
ens känna.
11. Öfver dem, som
Öfver dem,

5. Then, som sin nästa hos mig lönligen
baktalar, skall jag bortdrifwa.
En man med skolta ögon och högmö-
digt hjerta will jag icke lida.
6. Mina ögon se efter the redliga i lan-
det, att the må hos mig blifwa,
Then, som rätta vägen går, han
skall betjäna mig.
7. En bedräglig människa skall icke
så blifwa inom mitt hus,
Och then, som ofanning talar,
icke bestå för mina ögon.
Eldigt will jag döma the brott-
liga i landet,
Att alle the, som synd bedrifwa,
måga utur HERRNES stad
warda utrotade.

102. Psalm.

1. En bön then eländas, som bedröf-
wad sin klagan inför HER-
REN utgjuser.
2. HERRE, hör min bön
Och låt mitt ropande inför Dig
komma.
3. Förddög icke Titt ansigte för mig,
uti min nöd,
Ödg Titt öra till mig; när jag ropar,
Slynda Dig att svara mig.
4. Ty mine dagar hafwa såsom i röt
försvunnet,
Och mina ben äro såsom of eld
förbrända.
5. Mitt hjerta är slaget och förtor-
kad såsom hö;
Ty jag förgäter att äta mitt bröd,
6. För mitt gråtande och suckandes
skull.
Mina ben loda wid min hud.
7. Jag är lik en pelican i öfnen,
Och en nattuggla i förstörda städer.
Jag vakar och är såsom en en-
sam fogel på taket.
Dagligen försmåda mig mine ö-
wänner,
Och the, som berömma sig emot
mig, swärja öfwer mig.
Ty jag måste äta ask såsom bröd,
Och blända min dryck med mina
tårar,
För Titt hot och Tin vredes skull,
I Swarmed Tu lystat mig upp och
i grund nedslaget mig.
Mine dagar äro såsom en förswin-
nande flugge,
Och jag förtorkas såsom växter
på märken.
Men Tu, HERRE, blifwer ö-
winnerligen,
Och Titt namn ifrånslägte till slägte.
Statt upp Tu, och förbarma Dig
öfwer Zion;
Ty nu är tid, att Tu thermed nåd gör;
Then utlofwade stunden är kommen.
Tine tjenare tänka med längtan
på thes grub,
Och ömla sig öfwer thes stoft.
På thet att främmande folkslag må
frukta Titt namn, HERRE,
Och alle Konungar på jorden,
Tin äro,
Tå HERREN åter uppbygger
Zion,
Och låter se sig i sin härlighet.
Han, som wänder sig till willda
fogelns rop,
Försmär icke heller sina tjänares bö-
Warde thetta uppskrifwet för
kommande, slägte,

- Det folk, som hådan efter Kapad
 iswer, prise **HERRAN!**
 Han skadar ned ifrån sin hel-
 ga högd;
HERN ser från himmelen
 ned på jorden,
 idra then fångnas suckande,
 att befria them, som waret
 till döden årnade,
 het the i Zion skola förkun-
 na **HERRAN**s namn,
 Hans lås i Jerusalem,
 ollen samla sig tillhopa
 Konungariket, att tjåna **HER-**
RAN.
 utmattade min kraft, medan
 ag ännu på wågen war:
 förkortade mina dagar.
 sade: Min Gud! tag mig icke
 i wid hålfren af mina dagar.
 är wara ewinnerligen.
 afwer fordom grundat jorden,
 himelen är Tina hånder werk.
 förås, men Tu blifwer,
 brådras allesamman, såsom
 en klådnad;
 som en klådnad ombyter Tu
 em, och the warda ombytte.
 Tu blifwer såsom Tu åst,
 Tina är taga ingen ånde.
 tjånarens barn warda i lan-
 det boende,
 theas ofkommande skola be-
 ståndigt blifwa inför Tig.
103. Psalm.
 Psalm Davids.
 Råfwa **HERRAN**, min själ,
 allt, hwad uti mig är, Hans
 heliga namn.
- Råfwa **HERRAN**, min själ, 2.
 Och förgåt icke någon enda af
 Hans wålgerningar.
 Han förlåter dig all tin syndaskuld, 3.
 Han helar alla dina krankheter:
 Han förswarar ditt lif ifrån förders: 4.
 Han bekröner dig med nåd och
 barmhertighet.
 Han mättar med thet goda tin 5.
 lefnadsmorgon,
 Tin ungdom blifwer dig förnyad,
 såsom en örns.
HERRAN gör thet, som rätt är, 6.
 Och hjelper alla förtryckta genom
 rättwis dom.
 Han lät Mose få weta sina wågar, 7.
 Israels barn, sina stora gerningar.
 Barmhertig och nådelig är **HER-** 8.
RAN,
 Långmodig och af mycken mildhet.
 Han utsöker icke förbrytelse, med 9.
 yttersta strånghet,
 Och hämnas icke oupphörligen.
 Icke efter våra synder handlar 10.
 Han med oss,
 Och wedergåller oss icke så, som
 wi thet förtjåne.
 Så hög som himmelen är öfwer 11.
 jorden,
 Så mågtig är ock hans barmher-
 tighet öfwer them, som.
 Honom frukta.
 Så långt som öster är ifrån wåster, 12.
 Rastar Han ock våra öfwerträ-
 deller ifrån oss.
 Såsom en fader förbarmar sig öf- 13.
 wer barnen,
 Så förbarmar sig ock **HERRAN**
 öfwer them, som Honom frukta.

14. Ty Han wet, hwad wi sbe ett
 I härlighet och  ra hafwer I
 werf  re,
 Han tänker therpå, att wi sfoft  re.
 Han omh rwer sig med ljus
 15. Människan  r, medan hon les-
 såsom med en klädning:
 wer, såsom gräs,
 Han utsträcker himmelen, såsom
 Såsom en blomma på marken
 ett tält:
 blomstr s hon,
 16. När w dret far therb wer,  r
 Med watten sammansätter Han th
 hon ej mera till,
 b wersta af sin byggnad.
 Och thet ställe, ther hon w rte,
 Han g r skyma till sin wagn,
 kännes icke mera wid henne.
 Och far fram på w drets wingar
 17. Men HERNES barmhertighet
 W dren g r Han till sina änglar
  r från ewighet till ewighet b -
 Och eldslågor, till sina t dnare.
 wer them, som honom frukta,
 Han hafwer k stat jorden på hen
 Och Hans trofasthet b wer bar-
 n s grunder,
 nabarn,
 18. L  the hålla Hans förbund,
 Du hafwer betr kt henne med hof,
 Och tänka på Hans bud, få att
 såsom med en klädning;
 the therefter göra.
 Wattenen st  b wer bergens
 19. HERN hafwer fastställt sin
 F r Litt hot sly the undan,
 thron i himmelen,
 F r Litt dunders röst f rf ras the.
 Och all ting äro Hans rike un-
 The sli a upp i bergen, the sjun-
 derlagda.
 ka ned i d lverna,
 20. L fwer HERN, I Hans
 Till thet rum, hwilket Du sbe them
 Änglar,
 fastställt.
 I starke hjeltar, som Hans be-
 Du hafwer satt them en gräns,
 fallning utr tten,
 hwilken the icke b werfrida,
 Med lydlig undergifwenhet.
 The kunna icke  ter b werh lja
 21. L fwer HERN, alle Hans
 jorden.
 härar,
 Du låter f llor utb rta i dalarna;
 I. Hans t dnare, som Hans
 Emellen bergen flyta the fram.
 wilja gören.
 Att alla djur på marken måga drida,
 22. L fwer HERN, alla Hans
 Och w d snorna sl cka sin t rsk.
 werf,
 När them sitta himmelens foglar,
 Och låta mellan löfwen på tr en
 Nå alla orter i Hans rike!
 höra sin röst.
 L fwa HERN, min själ!
 Ifrån thet b wersta af Tin bogg
 104. Psalm.
 nad wattenar Du bergen;
 1. L fwa HERN, min själ!
 Af the frukter, som Du frambrin-
 HERN, min Gud, Du  st
 gar, mättar jorden så.
 ganska stor. Du

Af både mindre och större djur.
 Ther gå skepp; 26.
 Ther äro hvalkifkar, hwilka Tu bil-
 dat, att the theri leka skulle.
 Alla wänta efter Dig, 27.
 Att Tu wille gifwa them thetas
 föda i rättan tid.
 Tu gifwer them; the samla till sig; 28.
 Tu upplåter Tin hand; the blif-
 wa helt wät måttade.
 Tu fördölijer Titt ansigte; så blif. 29.
 wa the bestörta;
 Tu tager andedragten från them,
 så dö the bort,
 Och warda till stoft igen.
 Tu låter ut Tin anda, så kom. 30.
 ma andra i stället,
 Och Tu förnyar jordens utseende.
 HERREN ware i ewighet ärad! 31.
 HERREN glädje sig öfwer sina
 werk!
 Han, som skadar ned på jorden, 32.
 och hon bäfwar;
 Som röder wid bergen och the ryka.
 Jag will sjunga till HERREN 33.
 ära, så länge jag lefwer,
 Och lässåga min Gud, så länge
 jag är till.
 O! att mine tankar woro honom 34.
 behaglige!
 Öfwer HERREN will jag gläd-
 ja mig.
 Blifwe syndare urwerlden utrotade 35.
 Och ware ingen ogudaktig mera till!
 Låfwa HERREN, min själ.
 Halleluja!
 105. Psalm.
 Lofder HERREN, åkaller Hans 1.
 namn,

- Öfver Hans stora gerningar kunniga bland folken.
2. Sjunger och speler till Hans ära, Betrakter alla Hans under.
3. Berömmar eder af Hans helga namn; Theras hjertan, som HERREN söka, glädje sig.
4. Fråger efter HERREN och Hans magt, söker Hans ansigte alltid.
5. Tänker på Hans under, som Han gjort hafwer, På Hans tecken och the domar, som Hans mun affagt.
6. I! Abrahams Han tjänares afkommande, I! Jacobs barn, Hans utkorade.
7. Han, HERREN, är vår Gud, Hans domar gälla öfwer hela werlden.
8. Han tänker ewinnertligen på sitt förbund, På thet ord, som Han fastställt intill tusende släktet.
9. På thet förbund, som Han slöt med Abraham, Och then ed, som Han gjorde för Isaac,
10. Hvilket Han och stadfastade för Jacob, såsom oryggetig sanning, Till ewigt förbund med Israel.
11. Tig, sade Han: will jag gifwa Canaans land; Eder blifwande arfwedel;
12. Då the ännu woro få till antalet, En swag hop och främlingar i landet.
13. The wandrade ifrån thet ena främmande folket till thet andra,
- Ifrån thet ena Konungariket, till ett annat folk.
- Han tillåt ingen att undertrycka dem, Och straffade för theras skull Konungar:
- Rörer icke wid min Smorda, Och görer icke mina Propheter något ondt.
- Han infallade hunger i landet, Allt understödd af bröd förtog Han. Men Han sände en Man fram: till dem; Joseph war såld till tråd. The twingade i sjätrrar hans fötter, I I åren måste hans kropp ligga, Till thet tiden kom; på hwilken hans ord blef sannadt, Och HERRENS löfte hade luttrat honom, Då sände en Konung och lät gifwa honom lös, En Regent öfwer folken tog sädetrarna af honom, Satte honom till Herre uti sitt hus Och till magthafwande öfwer alla sina egodelar.
- Allt han, efter eget godsfinnande, skulle befalla Konungens Furstar, Och lära hans äldsta wisheit. Therpå kom Israel in i Egypten, Och Jacob wardt en främling i hans land.
- Gud lät sitt folk ganska mycket föröka, Och gjorde thet starkare än thes fiender.
- Thepas hjerta wände Han om, så att the hatade Hans folk
- Och

Och med lust sökte undertrycka
Hans tjänare.

26. Han sände sin tjänare Mose;
Aron, hvilken Han hade utvalt.

17. The gjorde tecken, efter Hans be-
fallning, ibland them,

Och under, i Hans land.

8. Han sände misrker, och thet föll in,
Så att the icke twiflade om Hans
ord.

9. Han wände watten uti Egypten
i blod,

Och dödade fiskarna theruti.

0. Therasland öfvertäcktes af paddor,
Ända in i theras Konungars in-
nersta kamrar.

1. Han befällte, så kom öhyra,
Myggsvermar, inom alla theras
gränför.

2. Hagel lät Han regna på them,
Och hängde så ned på theras land.

3. Han kullstog theras wintrå och
skontrå,

Och sönderbedt alla trån inom the-
ras gränför.

4. Han befällte, så kommo gråshoppor,
Och gråsmastar utan tal,

5. Som förtärde alla växter i the-
ras land,

Och uppfrätte frukten på theras
mark.

6. Han ihjälstog allt förstfödt ibland
them,

7. Alla theras äldsta arfwingar.

17. Och förde Israael ut med silfwer
och guld;

Ibland hans Stammar war ingen,
som icke orklade följa med.

8. Egyptierne glädde sig öfwer the-
ras bortgång,

Försträckelse hade för theras skull,
falket öfwer dem.

Han utbredde en molnky, att be-
täckta them,

Och en eld, att gisfwa ljus om natten.

The begärte, och Han lät komma
återhöns;

Han måttade them med bröd från
himmelen.

Han öppnade bergsklippan, så att
watten therur utfödt,

Och bäckar runno fram genom
torra önen.

17. Han tänkte på sitt helga ord, 42.
Som Han hade talat till Abra-
ham, sin tjänare.

Han förde sitt folk ut med frögd 43.
Och sina utkorado med glädjerop.

Han gaf them främmande folks
länder,

Så att the finga nyttja hwad an-
dre för them arbetat;

17. På thet the skulle hålla Hans bud, 45.
Och iakttaga Hans lagar. Hal-
laluja!

106. Psalm.

Halleluja! Ladder HERMAN, 1.

17. Han är mild och Hans
godhet warar i ewighet.

Ho kan uttala HERMANIS måg-
tiga gerningar,

Eller förkunna allt Hans lås?
Salige äro the, som hålla hwad
lagen bjuder,

Och alltid göra hwad rätt är.
17. Tänk på mig, HERRE, med
thet välbehag, som Tu för
Titt folk hafwer,

- Bewisa mig Din hjælp.
5. Att jag må se Tina utkorades
wålgång,
Dch deltaga i Titt folks glädje,
Dch berömma mig tillika med Ti-
na egna.
6. Wi hafwe syndat med våra fäder;
Wi hafwe mishandlat; wi äre
brottflige.
7. Wäre fäder besinnade icke Tinas
under i Egypten,
The tänkte icke widare på Din
myckna godhet,
The woro genstråfwige wid hafwet,
wid röda hafwet.
8. Men Han frälste them för sitt
namns skull,
Att Han skulle sin magt kunnig göra.
9. Han nåpste röda hafwet, så att
thet uttorades,
Dch Han lät them gå på thes bottn,
såsom genom en ökn.
10. Han frälste them ur theas hån-
der som them hatade,
Dch förswarade them ifrån owän-
nens wåld.
11. Wattnet öfwerhölgde theas stender,
Ingen enda af thesa slopp undan.
12. Ed trodde the på Hans ord,
Dch fungo Honom låf.
13. Men the förgåto snart Hans ger-
ningar,
Dch wille icke förbida Hans råd.
14. The betogos af lystnad i öknen,
Dch frestade Gud i ödemarken.
15. Han gaf them hwad the fordrade,
Men lät ock förderfwet komma,
Sedan the måttat sitt begär.
16. The satte sig upp emot Mose i
lågret,
- Emot Aaron, HERMANES heliga.
Jorden öppnade sig, och urpslu-
tade Dathan,
Dch öfwerhölgde Abirams rota.
Eld upptändes i theas samlada hop, 18
Dagen förbrände the brottfliga.
Wid Horeb gjorde the sig en kalf, 19
Dch tillbådo ett gutet belde.
Guds härlighet, som war hos them, 20
Förbytte the i bild af en ore, som
grås åter.
The förgåto Gud, theas Frälsare, 21
Som hade gjort så stora ting i
Egypten,
Under, uti Hams land, 22
Förfärliga gerningar, wid röda
hafwet.
Han hotade att utrota them, 23
Therest icke Mose, Hans utkora-
de, hade ställt sig emot straf-
fet inför Honom,
Att afwända Hans wrede ifrån
att platt förderfwa.
The förswådde thet landet, som 24
the sielfwe hade berömt,
Dch trodde icke på Hans ord.
The knorrade i sina tålt;
HERMANES röst woro the icke
lydige.
Han hof sin hand upp emot them
och swor,
Att Han skulle låta them onkom-
ma i ökn
Dch theas affkommande, ibland
främmande folkslag,
Samt förströ them i allahanda
länder.
The förbundo sig till Baal Peor,
Dch åto af the döda afgudars offer.
Ige

sådana sina gerningar Han gaf them i främmande folk, 41.
 retade the till vrede, flags händer,
 igen brast ut ibland them. Så att the, som them hatade, rådd,
 ehos ställte sig fram och de öfwer them.
 utförde domen, Theras fiender förtryckte them, 42.
 plågan tillbaka hållen. Och the måste låta sig kufvas un-
 knades honom till rätt- der theras wäld.
 färdighet, Många gånger undfatte Han them. 43.
 gte till slögte, i alla tider. Men the woro dntå genstråfwige
 knade Gud wid tråto- i sina anslag,
 wattnet, Och föllo genom sina misgernin-
 t Mose led för theras gar djupt ned.
 skull. Han såg till them i sina nöd, 44.
 i bittrade honom så, Då Han hörde theras klagan.
 ifsama ord undfölla hans Han tänkte på sitt förbund, som 45.
 löppar. Han med them hade gjort,
 ade icke the folken, Och låt sig ångra, för sin myckna
 a HERREN hade them barmhertighets skull.
 thet befallt; Han uppväckte medlidande hos 46.
 ståndade sig med them, them, hwilkas sångor the woro.
 ras feder, Fräls oss, HERRE, wår Gud, 47.
 e theras afgudar: Och samla oss åter tillhopa ifrån
 om thesa folkslag blef- the främmande folken,
 them till en snara. Att wi måge prisfa Titt helga namn
 er och dötrrar offrade the Och berömma oss af Titt lsf.
 at djåstar. Våfwad ware HERREN, 48.
 to oskyldigt blod, sina Israels Gud, ifrån ewighet och till
 rs och dötrars blod, ewighet; och allt folk såge: A-
 he offrade åt Caanans men! Halleluja.
 afgudar,
 andet blef med blodskul-
 der fördorenadt.
 ickade sig med thet the
 sig företogo,
 efwo horeri igenom sina
 gerningar.
 upptändes HERRES
 ede emot Hans folk,
 is egne blefwo Honour
 en styggelse.

107. Psalm.

Gack HerREN, ty Han är 1.
 mild,
 Och Hans godhet warar i ewighet.
 Så såge the af HERREN förlöste, 2.
 Hwilla Han förlöst hafwer ur
 fiendens wäld,
 Och sammanhemtat ur landen, 3.
 från öster och från wäster,
 Från

- Från nordan och från hafvet.
4. The ther wilse gingo i öfnen och
ödemarker,
Och funno ingen stad, hwari the
kunde boning taga;
5. Hungrige och törstige och wan-
mågtige.
6. The ropade till HERRAN i the-
ras ängest;
Han undsatte them uti thesas tryc-
kande nöd,
7. Och förde them råtra wägen,
Att komma fram till then stad, hwari
the kunde boning taga.
8. These skola tacka HERRAN för
Hans nåd,
Och prisa Hans under ibland
människor;
9. Emedan Han mättar then för-
smågtande,
Och uppfyller then hungriga med
thet, som godt är.
10. The, som sitta i mörker och för-
skräckande skugga,
Bundne i elände och jern,
11. Thersöre att the mot Guds ord
waret genstråfwige,
Och förkastat then Höghets råd;
12. Hwilkas hjerta Han, genom men-
dermodan förödmjukat,
Lå the fölla så, att ingen hjälpa-
re war att finna;
13. These, om the ropa till HER-
RAN i thesas ängest,
Och Han frälsar them ur thesas
tryckande nöd,
14. Förer them utur mörket och för-
skräckande skuggan,
Sedan Han sönderslitet thesas
bojor;
- Så skola the tacka HERRAN
för Hans nåd,
Och för Hans under, ibland
människor,
Thersöre att Han sönderbröt kop-
parportar,
Och bortstötte jernbojar.
- The, som waret dödar, men sina
begångna öfwerträdelsers
Och misshandlingars plågan delarna,
Medan the ej kunna tåla någon spis, icke
Och hart när äro in till dödsens
portar;
- Om the då ropa till HERRAN
i thesas ängest,
Och Han frälsar them ur thesas
tryckande nöd,
Så att Han utsänder sitt ord och
helar them,
Och räddar them ur yttersta dö-
derfwer;
- Så skola the tacka HERRAN
för Hans nåd,
Och för Hans under bland män-
niskor.
- The skola offra tacksågelseoffer,
Och, hwad Han gjort, med gläd-
jerop förtråhja.
- The, som begifwa sig till sjö
på skepp,
Och drifwa sin handel på stora
hafwen,
- The samme se HERRANS werck,
Och Hans under på wida djupet.
Han befallte, så uppkom en storm
mande blåst,
Som lastade böljorna upp i högden;
The lyftades upp åt himmelen; the
funke ned i ofgrundan.

Theras mod försmälte under faran.
 7. The staplade och raglade såsom
 druckne,
 Och all theras kofhet hade gömt
 sig undan.
 8. The ropade till HERREN uti
 sin angst,
 Och Han förde them ut ur the-
 ras trängande nöd.
 9. Han förvandlade stormen i fallta
 susande wind,
 Så att böfverna mystnade.
 10. The glödde sig att thet stilla wärde;
 Och Han förde them in i then
 hamn, som the sig önsade.
 11. These skola tacka HERREN
 för Hans nöd,
 Och för Hans under bland män-
 niskor.
 12. The skola prisa honom i folkets
 församling,
 Och ther the äldste tillsamman
 stå, honom lofwa.
 13. Han läter landet, hwarigenom
 strömmar flöta, blifwa en ökn.
 Och ther lätkör förut uppsprun-
 go, allt af thest försärdgta.
 14. En fruktbar engd blifwer af salt
 fördertwad,
 För the invånares synder skull.
 15. Han gör ett öde land wätkräft,
 Och i torra platser läter Han
 lätkör uppspringa.
 16. The hungriga läter Han ther sät-
 ta sig ned,
 Att uppbygga stad, hwart the
 bo må,
 Att de ä äror och plannera win-
 gårdar,
 Och them delig frukt bära.

Han wälsignar them, så att the 38.
 ganska mycket fördöla sig,
 Och att theras boskap icke är ringa.
 Andre åter förminskas och ned- 39.
 tryckas
 Af trängande nöd och bekymmer.
 Han utgjuter föraktelse öfwer Fur- 40.
 starna,
 Och läter them wisse fara i öde-
 land, ther ingen wäg är.
 Han upphöjer then fattiga utur 41.
 eländet,
 Och gör fågterna så tokrika som
 fårahjortar.
 The rättfärdige skola se thetta och 42.
 glädja sig,
 Och all orättwisa stuta sin mun till.
 So är så förståndig, att han 43.
 beslutar thetta?
 Datt man med eftertänka betrakta-
 de HERRENS wälgärningar!

108. Psalm.

En Psalm Davids. 1.
 Gud, mitt hjerta är redo, 2.
 Jag will sjunga och löffäga.
 Waka ock upp tu, min ära, wa- 3.
 ta upp psaltare och harpa,
 Wörgerobnan will jag ut thes
 sömn uppwäcka.
 Dig, HERRE, will jag tacka i 4.
 bland foltten,
 Dig will jag löffunga bland främ-
 mande folkslag.
 En Din barmhertighet är stor, hon 5.
 räcker utöfwer himmelen,
 Och Din fönnung upp till stjärna.
 Upphöj Dig, Gud, öfwer himmelen, 6.
 Och Din ära öfwer hela jorden.
 PÅ

2. På thet the, som Tu älskar, må
 ga sberlöste warde,
 Så hjälp med Tin högra hand,
 och swara of.
8. Gud talar i sin helgedom, the-
 före gläder jag mig.
 Låt mig dela Sichem och asmdta
 Succoths dal.
9. Min är Gilead, min är Manasse,
 Ephraim är mitt hufvuds styrka,
 Juda, min lagstiftare.
10. Moab är mitt tvättelar;
 På Edom kastar jag mina skor;
 Ofwer Philistea sjunger jag seger-
 sånger.
11. Ho vill föra mig in i en fast stad?
 Ho hafwer låtet mig komma till
 Edom?
12. Hade icke Tu, Gud, drifwet of
 ifrån Tig,
 Och Tu, Gud, icke gått ut med
 våra härar?
13. Går of hjälp i nöden,
 Ty människors hjälp är fåfång.
14. Med Gud wiljemågtig ting göra,
 Han warder förtrampande våra
 fiender.
109. Psalm.
1. En Psalm Davids att föresjunga.
 Gud, mitt låf, tig icke stilla.
2. Ty the hafwa emot mig upplåtet
 ogudaktig och falsk mun,
 The tala mig till med lögnaktig
 tunga.
9. Med hätsla ord omringa the mig,
 Och angripa mig utan orsak.
4. För then wänfkap, som jag them
 bewisat, äro the mig fiendtlige.
 Men jag håller mig ståse wid
 att bedja.
- The wedergålla mig ondt för godt,
 Och hat för then wänfkap, som
 jag them bewisat:
 Sätt then ogudaktiga ofwer
 honom,
 Och anlagaren stände på hans
 högra hand.
 Warde han brottslig dömd, så
 han till råttas gås,
 Och hans bön blifwer ansedd
 såsom förbrytelse.
- Hans dagar wäro få,
 Och hans ämbets tige: en an-
 nan.
 Hans barn blifwo faderlösa,
 Och hans hustru, enkla,
 Hans barn gånge nu hit, nu
 thit, och tigge.
 Och söke efter bröd, ur sina för-
 störda boningar utdrefna.
 Oftraren utfuge allt, hwad han
 syer,
 Och främmande plundre hans
 arbete.
- Ingen bibehålle någon omhet
 för honom,
 Och ingen förbarne sig ofwer
 hans faderlösa barn.
- Hans afkommände warde ut-
 rotade,
 I andra leden warde thes
 namn utplånade.
 Hans faders misgerning blif-
 we icke förgåten inför
 HERRENS,
 Och hans moders synd icke of-
 stråten.
- Sörblifwo thessa inder HER-
 RENS ögon beständige,
 Men

på jorden utlöste HERRE
 HERRE theas äminnelse..
 e han icke tänkte på någon
 ombertighets bewiening,
 förföljde then elända och
 fattiga,
 sökte att döda then i hjer-
 tat bedröfwada.
 wille hafwa förbannelse; så
 ime hon och öfwer honom.
 sökte icke om wälsignelse;
 så ware hon och långt i
 från honom.
 drage förbannelsen på sig
 såsom en Eldnad,
 gånge in såsom watten i
 hans innersta,
 såsom olja in i hans ben.
 re hör honom såsom en Eld-
 ng, then han bäre på sig,
 blifwe han af henne omgjor-
 ad, såsom med en gördel.
 ta skall warde theas lön af
 HERREN, som mig
 emot stå,
 theas, som tala ondt emot mig.
 n Tu HERRE, Herre, gör med
 så, som Dit namn fordrar,
 Din nåd är tröstelig. Und-
 sätt Tu mig.
 jag är eländig och fattig,
 mit hjerta är fargadt inom mig.
 om en slugge, så han förlorar
 sig, är jag bortdrifwen,
 är förjagad, såsom man bort-
 sätter gräshoppor.
 min andra walla för långsam
 min kropp hafwer mistat all
 sin fetma.

Jag måste wara theas begabberi. 25.
 När the se mig, rista de sitt hufvud.
 Hjälp Tu mig, HERRE, min Gud, 26.
 Fräls mig efter Din barmhertighet,
 På thet the måga erkänna, att 27.
 thetta är Din hand,
 Och att Tu, HERRE, hafwer
 thet gjort.
 The måga förbanna. Tu warder 28.
 wälsignande.
 Warde the till skam, som ställa
 sig emot mig;
 Men Din tjänare skall glädja sig.
 Mine motståndare skola blifwa öf- 29.
 werhögde af nesa,
 Och insweppte i blygd, såsom i en
 mantel.
 Men jag will' med min mun gan- 30.
 ska mycket tacka HERREN,
 Och bland mycket folk läfwa
 honom.
 Ty Han står wid then fattigas 31.
 högra hand,
 Att frälssa ifrån them, som ho-
 nom från lifwet döma.

110. Psalm.

En Psalm Davids.
 HERREN hafwer sagt till
 min Herra:
 Sätt Dig på min högra hand,
 Till thes jag lägger Mina fiender
 Dig till fotapall.
 Ditt rikes spika skall HERREN
 låta ur Zion framgå.
 War rådande midt ibland Mina
 fiender.
 Ditt folk skall willigt och färdigt
 vara på Sin segers dag.

- I helig prydnad warda Tina barn
 Dig födda såsom daggen af
 morgonrodnan.
4. HERRER hafwer swuret och
 honom skall thet icke ångra:
 Tu äst en Prest i ewighet efter
 Melchisedech's sätt.
5. HERRER wid Tin högra hand
 skall nedslå Konungar på
 sin vredes dag.
6. Han skall döma ibland folken,
 Och uppfylla med slagnas kroppar.
 Han sönderslår hufvuden öfwer
 widsträckt land.
7. På wägen skall Han drieka af
 bäcken,
 Therefore skall Han upphäwa
 hufvudet.

III. Psalm.

1. Halleluja! Jag will tacka HER-
 REN af allt hjerta
 Både i the fromas enskilda sam-
 manwara, och offentligen i
 församlingen.
2. Stora äro HERRENS werk,
 Och igenkännas af alla them, som
 thet sin lust hafwa.
3. Hwad Han gör, är härligt och
 örofullt.
 Hans rättfärdighet består ewig-
 neeligen.
4. Han hafwar stiftat äminnelse af
 sin under;
 Mild och barmhertig är HER-
 REN.
5. Han gifwer them byte, som Ho-
 nom frökta,
 Han tänker barmhertigen på sitt
 förbund.

Öna mågtiga gerningar.
 Han bewisat sitt f-
 Ed Han gaf them ande
 länder till besittning
 Hans händers werk äro
 och rättw
 Alla Hans bud äro srygg
 The blifwa i ewighet wil
 håll
 Stadsadeffsenningochrättr
 Förloftning sånde Han sit
 Han hafwer inrättat: sitt f
 till ewig
 Heligt och fruktansvärde ä
 nan
 HERRENS fruktan ä
 tens' begynne
 Klot och lycklige äro ä
 som Hans bud ha
 Hans nåf består i ewighet

III. Psalm.

Halleluja. Säll är then, so
 tar HERRA
 Som stor lust hafwer till Ha
 Hans afkommande stoba
 mågtige på jord
 The fromas stägte skall
 wälsign
 Önnighet och rikedom är i
 ha
 Och Hans wälsignande bl
 wälsign
 I mörket uppgår: Huden
 son
 Gud är mild och barmhert
 rättfärd
 Säll är then, som mildhet
 och gerna: ämn

Psalmerna.

skall vinna sin sak, så dom
 hället.
 ighet skall han icke wälla;
 rättfärdigas äminnelle blif-
 wer oupphörlig.
 onda tidningar kruttar han.
 sig icke,
 hjerta är stadigt, och förlitet
 sig på **HERREN**.
 ionom understödes hans hjer-
 ta utan att frakta,
 bef. han ser hämaden öfwer
 sina fiender.
 itkröd och gifwer åt the fattiga.
 wälgörande blifwer ewin-
 nerligen.
 horn skall med ära warda
 upphögd.
 ogudaktige ser och förtryter
 thetta,
 biter tänderna tillsammans
 och försmäktar.
 the ogudaktige gerns wilja,
 blifwer om intet.

113. Psalm.

elaja. Löfwer, **I HER-**
REN tjänare,
 er **HERREN** namn.
REN namn ware wäl-
 signadt,
 i ms och i ewighet;
 i solens uppgång till hennes
 nedergång
HERREN namn löf-
 wadt.
 är **HERREN** öfwer alla
 folkslag;
 i himmelen sträcker sig hans
 ära.

Swillen är så, som **HERREN** 5.
 wdr Gud,
 Then sig så högt saet i himmelen,
 Och dod ser lågt ned på jorden. 6.
 Som låter then arma uppstå utur 7.
 skottet,
 Och ur usel forstighet upphöjet
 then ifattiga.
 Att sätta honom bredwid Furstar, 8.
 Bredwid hans folks Furstar.
 Som låter then ofruktsamma i hu- 9.
 set blifwa the boende
 En glad moder för flera söner.
 Halleluja!

114. Psalm.

I Israel gick ut ifrån Egypten 1.
 Och Jacobs slögte ifrån ett
 främmande folk,
 Blef tu, Juda, hans helgedom; 2.
 Och tu, Israel, hans Konun-
 garite.
 Hafwet såg thet och flydde, 3.
 Jordan trände om och gick tillbaka.
 Bergen spreungo såsom wädrar, 4.
 Och högarne såsom unga lam.
 Swad wälde sig, tu haf, att tu 5.
 flydde?
 Tu, Jordan, att tu wände om och
 gick tillbaka?
I berg, att **I** sprungen såsom 6.
 wädrar?
I högar, såsom unga lam?
 För **HERREN** må tu, jord, 7.
 wäl bälwa,
 För Jacobs Gud,
 Som förwandlar bergsklippan till 8.
 en sif
 Och hårda stenen till wattenlälar.
 M 3 115. Psalm.

Psalmene.

115. Psalm.

1. Icke oss, HERRE, icke oss,
Utän ditt namn gif äran,
För Din barmhertighet och tro-
hets skull.
2. Svartsöre fulle främmande fol-
ken säga: **G**
Hvar är nu itheras Gud?
3. Men vår Gud är i himmelen,
Han gör allt hwad Honom behagar.
4. Itheras afgudar äro silfwer och Guld
Af människors händer gjorde.
5. Ihe hafwa mun och tala dock intet,
Ögon, och se intet,
6. Öron, och höra intet,
Näsa, och luktä intet.
7. Ihe hafwa händer, men kunna
icke röra them,
Fötter, men kunna dock icke gå.
Intet ord kommer ur itheras mun.
8. Ilike thesa äro the, som them göra,
Och hwar och en, som sig på them
förliter.
9. Irael förlite sig på HERREN,
Han är itheras hjälp och stöd.
10. Aarons hus förlite sig på HER-
REN,
Han är itheras hjälp och stöd.
11. Ihe, som HERREN frukta, för-
lite sig på Honom,
Han är itheras hjälp och stöd.
12. HERREN tänker på oss och wäl-
signar.
Han wälsignar Iraels folk,
Han wälsignar Aarons hus.
13. Han wälsignar them, som Ho-
nom frukta,
Både små och stora.
14. HERREN skall än widare wäl-
signa eder,

Eder och edra barn.

I ären HERREN Swälsignade,
Som himmel och jord gjort hafwer.
Himmelen blifwer himmel, och är icke
HERREN,
Men forden hafwer Han gifwet
ät människors barn.
Ihe döde läfwa icke HERREN,
Icke någon af them, som i thet
tysta nedfaret;
Men wi stole läfwa HERREN,
Ifrån nu och i ewighet. Halleluja.

116. Psalm.

Ihet gläder mig, att HERREN
hörer min klagande röst,
Att Han höjer sitt öra till mig.
Så länge jag lefwer, will jag ä-
kalla Honom.
Dödsens band hade omfattat mig,
Och helswetes ångest träffat mig;
I trångande nöd och oro befann
jag mig.
Men jag åkallade HERREN
namn:
O! HERRE, rädda mitt lif!
HERREN är nådelig och nåd-
färdig,
Vår Gud är barmhertig.
HERREN bewarar the ensaldiga.
Med längtan upplyfte jag mina ö-
gon, och Han frälste mig.
War nu åter tillfrids, min själf,
Ty HERREN gör dig mycket godt.
Tu hafwer friat mitt lif ifrån döden,
Mina ögon ifrån tårar, min fot
ifrån fall.
Nu får jag wandra inför HER-
REN.

Psalmerne:

25

svandens land.
 r, tberföre talar jag,
 jag war swärligen plågad.
 de i min håpenhet:
 innistor äro lagnaktiga.
 uru skall jag wedergålla
HERRAN,
 ns wålgärningar, som han
 mig bewisat?
 ll taga glädjekalten,
 unna **HERRANES** namn.
 often will jag betala inför
HERRAN;
 het, dock ste i allt Hans
 folks åsyn!
HERRANES bön är Hans
 heligas död dyrt ättad.
HERRAN, hjälp, ty jag är
 Din tjänare,
 in tjänare, Din lifegnas son;
 wer skänderslitet mina bojer.
 jag tackägelse offra,
 kunna **HERRANES** namn.
 often will jag betala inför
HERRAN;
 het, dock ste i allt Hans
 folks åsyn!
HERRANES hus gårdar,
 Jerusaleum. Halleluja!
 117. Psalm.
HERRAN, alle Her-
 ningar,
 honom alla folk;
 is nåd är mågtig öfwer oss,
HERRANES sanning warar
 t ewighet. Halleluja!
 118. Psalm.
HERRAN, 19. Han är
 mild,

Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen.
 Säge nu Israel: Hans godhet 2.
 warar ewinnerligen.
 Säge nu Arons hus: Hans god- 3.
 het warar ewinnerligen.
 Säge nu the, som **HERRAN** 4.
 fruktat.
 Hans godhet warar ewinnerligen.
 Att ängesten åkallade jag **HERRAN**, 5.
 Han swarade mig och ställte mig på
 ett öppet och fritt fält.
HERRAN är med mig, tberföre 6.
 fruktat jag mig icke.
 Swad skulle människor kunna gö-
 ra mig?
HERRAN är then, som mig 7.
 hjälper;
 Jag skall hämnd se på mina fiender.
 Bättre är, att taga sin tillflykt 8.
 till **HERRAN**,
 An att förlita sig på människor.
 Bättre är, att taga sin tillflykt 9.
 till **HERRAN**,
 An att förlita sig på Furstar.
 Allahanda folk omringa mig; 10.
 Men i **HERRANES** namn will
 jag fördrifwa them.
 The omringa mig på alla sidor; 11.
 Men i **HERRANES** namn will
 jag fördrifwa them.
 The omringa mig såsom bi; 12.
 The fladdra fram såsom eld i törne;
 I **HERRANES** namn will jag
 fördrifwa them.
 Men stöter mig, att jag skall 13.
 full falla;
 Men **HERRAN** hjälper mig 14.
 Min

14. Min starkhet och min läsfång är
 HERRN,
 Och han hafwer frälst mig.
 15. Man frunger med glädjlerop om se-
 nger i the rättfärdigas hyddor.
 HERRNS högra hand behål-
 ler segren.
 16. HERRNS högra hand är upp-
 högd;
 HERRNS högra hand behål-
 ler segren.
 17. Jag skall icke nu dö, utan lefwa,
 Och förkunna Hans gerningar.
 18. HERRN hafwer nådigt mig,
 Men icke öfwerlämnat mig till
 döden.
 19. Öppner för mig rättfärdighetens
 portar,
 Att jag må ihertin gå och tacka
 HERRN.
 20. Thetta är porten, hvarigenom man
 går till HERRN;
 The rättfärdige skola ihertigenom
 ingå.
 21. Jag vill tacka Dig för the Tu
 ödnhördt mig,
 Och för the Tu frälst mig.
 22. Then stenen, som byggningsmän-
 nerne förkastade,
 Hafwer blifwet en hörnsten.
 23. Af HERRN är thetta steds,
 Och de ett under för våra ögon.
 24. Thennk är then dagen, som HERRN
 hafwer gjort.
 Lätom öf på honom fröjdas och
 glädjas.
 25. O! HERRN hjälps! O! HERRN!
 HERRN, lät väl gå!
 26. Wälsignad ware the HERRNS
 namn, then som ingår.

Vi wälsigne eder uti HERRN
 HERRNS hus.
 HERRN är Gud, han li-
 ter ljus lysa för oss.
 Pryder högtiden med lif,
 Andra upp till hertnen på attart
 Tu äst min Gud, Dig will jag tacka
 Min Gud, Dig will jag prisa.
 Tacka HERRN, ty han är
 mild,
 Ty Hans godhet warar erwinne-
 lig
 i 19. Psalm.
 Salige äro the, som utan wän-
 lefwa,
 The, som efter HERRNS be-
 wandra.
 Salige äro the, som Hans wän-
 nesörd iakttaga,
 The, som af all hertsa öfwa Honou-
 The, som icke göra något ondt,
 Utan wandra på Hans wögar.
 Tu hafwer befallt,
 Att hålla Tina bud med all nit.
 O! att jag på mina wägar wor-
 sladdig,
 Så att jag fullgjorde Tina be-
 fallningar.
 Så behöfde jag icke bligas,
 Medan jag såge på alla Tina bud
 Jag tackar Dig med rätt hertsa
 hertsa,
 Att Tu läser mig Tina rättwö-
 domar.
 Tina befallningar will jag iakttaga
 Ömmergif mig dock aldrig.
 Huru skall en yngling sin wägd
 ströffeligen gå?
 När han håller sig efter Titt
 Jag

6. Jag söker Dig af allt hjerta;
Låt mig icke gå vilse från Tina bud.
7. Jag förwarar Titt ord i mitt hjerta,
På thet jag icke skall synda
emot Dig.
12. Afswad ware Tu, **HERRN**,
Lär mig Tina befallningar.
13. Med mina läppar förtäljer jag
Allt, hwad Tu med Tin mun
dömt hafwer.
14. Öfwer then wäg, som Tu haf-
wer föreskrifwet,
Frögbar jag mig, såsom öfwer
allahanda rikedomar.
15. Jag efterfinnar Tina bud,
Och rigtar mina ögon på Tina
wägar.
16. Jag förnöjer mig i Tina befall-
ningar,
Och sörgdter icke Titt ord.
17. Öfr wäl med Tin tjänare, låt
mig så lefwa
Och hålla Titt ord.
18. Öfr mina ögon klara,
Att jag må såda thet fördoolda
af Tin lag.
19. En främling är jag på jorden,
Undandöm icke Tina bud för mig.
20. Min själ är trohdad af trångtan
Efter Tina rättor all tid.
21. Tu straffar uppsåtliga syndare,
Förbannade äro the, som wila
från Tina bud.
22. Wänd. Hsän mig försmädelse och
fdrakt,
Ty jag iaktager Tina wittnesbörd.
23. Elda och Furstar och rådflå emot
mig;
Men Din tjänare efterfinnar Tina
befallningar.
- Tina Wittnesbörd äro mitt hög- 24.
sta nöje;
The äro mine rådgifware.
Jag ligger uti stoftet, 25.
Wederqwid mig efter Titt löfte.
Jag förtäljer för Dig mina wä- 26.
gar, och Tu svarar mig,
Lär mig Tina befallningar.
Låt mig förstå then wäg, som Ti 27
na bud utwisa;
Tina under wäl jag efterfinna.
Mitt öga gluter tårar för bekym- 28.
mers skull,
Ötyrl mig efter Titt löfte.
Wänd ifrån mig then falska wägen, 29.
Och unna mig Tin lag.
Sanningens wäg hafwer jag ut- 30.
walt,
Och föresatt mig att hålla Tina
rätter.
Jag hafwer fastat mig wid Tina 31.
wittnesbörd.
HERRN, låt mig icke på fram
komma.
Jag skyndar fram på then wäg, 32.
som Tu befäller;
Ty Tu tröstar mitt hjerta.
Lär mig, **HERRN**, then wäg, 33.
som Tu föreskrifwet,
Att mina steg theriscän aldrig
afwika.
Underwisa mig, att jag må iakt- 34.
taga Tin lag,
Och hålla honom af allt hjerta.
För mig på Tina buds stig, 35.
Ty theri finner jag min förnöjelse.
Ödg mitt hjerta till Tina witt- 36.
nesbörd,
Och icke till girighet.
Wänd

37. Vänd bort mina ögon, att the icke se
 efter thet, som förgångligt är,
 Och vederqvick mig på Din väg.
38. Fastställ Titt löfte för Din tjänare,
 Som håller sig wid att Dig frukta.
39. Afvänd ifrån mig then försmädel-
 se, för hwilken jag rådes;
 Ty Tina råtter medföra thet, som
 godt är.
40. Med långtan åstundar jag Tina bud;
 Wederqvick mig med Din rätt-
 färdighet.
41. HERRE, låt mig wedersaras
 Din nåd,
 Din hjälp, så som Tu hafwer lofwat.
42. Att jag må kunna swara mina
 lastare;
 Ty på Titt ord förliter jag mig.
43. Låt sanningens bekvänelse aldrig
 ifrån min mun tagas.
44. Ty på Tina domar hoppas jag.
 Din lag håller jag allestädes,
 Alltid och ewinnerligt.
45. Jag wandrar på ett widt och så-
 kert fält,
 Så jag Tina bud söler.
46. Jag will tala om Tina wittnes-
 börd inför Konungar,
 Och therwid icke blygas.
47. Jag hafwer mitt högsta nöje i
 Tina bud,
 Hwilla jag älskar.
48. Jag upplyfter mina händer till Ti-
 na, mig så låra, bud,
 Och estersinnar Tina befallningar.
49. Tänk på thet, som Tu lofwat
 Din tjänare,
 Och på hwilket Tu låter mig hoppas.
50. Thetta är min tröst uti mit elände;
 Ty Titt ord wederqvicker mig.
- The stolte öfverträdare begabba 41
 mig ganska mycket,
 Men jag wiler icke ifrån Din lag.
- Jag tänker på Tina domar ifrån 52
 längsta tid tillbaka,
 HERRE, och warder tröstad.
- En öddande storm öfverfaller mig 53
 Ifrån the ogudaktiga, som Din
 lag öfvergiftwa.
- Tina bud äro min sång, 54
 I thet hus, thet jag en främling är.
- Om natten tänker jag på Titt 55
 namn, HERRE,
 Att jag må hålla Din lag.
- Thet är min stätt, att jag iakt-
 tager Tina bud.
- Min öfswedel, HERRE, sade 56
 jag, äro thet,
 Att jag råttar mig efter Titt ord.
- Jag beder inför Dig af allt hjerta,
 War mig nådelig efter Titt löfte.
- Jag undersöker mina vägar,
 Att jag må wända min fot till-
 baka til Tina wittnesbörd.
- Jag kyndar mig och fördröjer icke,
 Att hålla Tina befallningar.
- The ogudaktigas snaror omgif-
 wa mig,
- Men jag förgäter icke Din lag.
- Widt i natten sliger jag upp att
 tacka Dig.
- För Tina rättwisa domar.
 Jag är wån med alla them, som
 frukta Dig.
- Och iakttaga Tina bud.
 Af Din godhet; HERRE, låt
 jorden fall.
- Lär mig Tina befallningar.
 Tu hafwer gjort Din tjänare god.
 HERRE.

HERRE, efter ditt löfte.
 ic mig thra bästa kannedomen
 och förståndigheten;
 y jag troe thet, som Tu haf-
 wer förordnat.
 Bre än jag ödmjukad wardt, for
 jag will,
 Ren na håller jag ditt ord.
 Tu äst god och wälgbrände,
 är mig Tine befallningar.
 The stolte öfwerträdare uppditka
 ofanning emot mig;
 Ren jag iakttaget af alt hjerta
 Tine bud.
 Heras hjerta är wordet känslöft;
 len mig föndöjer Tin lag.
 het är mig nyttigt, att jag för-
 ödmjukad warder,
 ä thet jag må lära Tine be-
 fallningar.
 t af Tin man blifwa underrät-
 tad, är mig bättre,
 mång tusend stycke guld och
 silfwer.
 Tine händer hafwa gjort mig
 och beredt mig,
 iderwisa mig oc, att jag må lära
 hwad Tu hafwer förordnat.
 r, som Tig frukta, se mig och
 glädja sig,
 ter jag hoppas på Titt ord.
 ig wet, **HERRE**, att Tine
 domar äro rättwise,
 h, att Tu sde sonningens stull
 förödmjuket mig.
 here Tin barmhertighet mig till
 tröst,
 äsom Tu hafwer lofwat Tin
 tjänare.

Komme Titt förbarmande öfwer 77.
 mig, att jag må wid lif blifwa;
 Ty Tin Lag är mitt högsta nöje.
 Stämme sig the stolte öfwerträdare, 78.
 Ty the söla att med ofanning
 störta mig;
 Men jag eftersinnar Tine bud.
 Komme till mig åter the, som 79.
 Dig frukta
 Och känna Tine vittnesbörd!
 Ware mit hjerta uppriktigt för 80.
 Tine befallningar,
 På thet jag icke må til blygd warda.
 Min själ trångtar efter Tin 81.
 sallighet;
 På Titt ord hoppas jag.
 Mina ögon se med idteligt begär 82.
 på Titt löfte,
 Jag tänker: när will Tu dock trö-
 sta mig?
 Jag är såsom en lågel, then i 83.
 röt hänger:
 Ditwål förgäter jag icke Tine be-
 fallningar.
 Huru många blifwa dock Tin Tid 84.
 nares dagar?
 När will Tu dom hålla öfwer mi-
 na föröblj. re?
 The stolte öfwerträdare gräfswa gro- 85.
 par för mig,
 hwilket icke är efter Tin lag.
 Allt, hwad Tu befalt hafwer, är 86.
 fanning;
 The föröblja mig utan orsak; hjälp
 mig.
 The hade fullt när gjort ända med 87.
 mig på jorden;
 Men jag öfwergifwer icke Tine
 befallningar.

88. Behåll mig wid lif, efter Din barmhertighet,
Att jag må iakttaga Din muns vittnesbörd.
89. I ewighet, HERRE, blifwer Ditt ord fast i himmelen.
90. Ifrån slögte till slögte warar Din sanning;
Du hafwer besåttat jorden, och hon blifwer bestående.
91. Efter Dina lagar hafwer allt bestånd, ännu i dag,
Ty allt tjänar Dig.
92. Hade Din lag icke wäret min tröst,
Så wore jag förgången uti mitt elände.
93. Jag skal alldrig förgåta Dina bud;
Ty med them wederqwicker Du mig.
94. Din är jag, fråls mig;
Ty jag söker Dina bud.
95. The ogudaktige wacka på mig,
at förderfwa mig;
Men jag betraktar städse Dina vittnesbörd.
96. På allt, hwad människor hoppas,
hafwer jag en ända sett;
Dina bud äro oändeliga.
97. O! huru kär hafwer jag Din lag!
Hwar dag efterstinnar jag honom.
98. Wisare, än mine fiender äro,
göra mig Dina bud,
Ty the blifwa med mig ewinnerligen.
99. Jag är förståndigare än alle mine lärare,
Ty jag rådfrågar mig med Dina vittnesbörd.
100. Jag är klokare än the gamle,
Ty jag iakttaget dina bud.
- Jag håller mina fötter tillbaka ifrån all ond wäg,
På thet jag må rättas mig efter Ditt ord.
- Ifrån Dina rättor wiler jag icke, ty Du lärer mig,
O! huru lustiga äro mig Dina ord! The smaka mig bättre än honing.
Af Dina bud blifwer jag städse undervisad,
Therföre hatar jag alla falska wägar.
Ditt ord är en lykta för mina fötter,
Och ett ljus på mina wägar.
Jag hafwer swuret, jag will och hålla thet,
Att jag Dina rättwisas bud iakttaga skal.
Jag är gamla mycket plågad. HERRE, wederqwick mig efter Ditt löfte.
Dåt Dig behaga, HERRE, min muns frivilliga offer,
Och lär mig Dina rättor.
Jag bär min själ i mina händer alltid,
Och förgåter icke Din lag.
The ogudaktige lägga ut snaror för mig,
Men jag far icke wilse från Dina bud.
Dina vittnesbörd hafwer jag utwakt till mitt ewiga ock,
Ty the äro mitt hjertas glädje.
Jag böjer mitt hjerta till att göra efter Dina befallningar;
Thet hafwer ewig lön med sig.
Jag hatar the dårar,
- Och

3. Och tillfar till lag. 126.
4. Du äf mitt bestått och minnsfödd,
På ditt ord hoppas jag.
5. Värifrån mig, I gvernlighsmdn,
Att jag end iakttago min Guds bud.
6. Hoppfull mig, såsom Du häfver,
Svaret, att jag må lefwa.
Och låt mig icke på som kom,
Som med mitt hopp.
7. Underföd mig, att jag må frälst
bliwa,
Och alltid läst häfwa till Tins
befallningar.
8. Du författar alla them, som wi
förelsa wila ifrån Tins lagar,
Och deras bedrägeri är så fångt.
9. Såsom slag borsifiljer Tu alla
ogudaktiga på jorden,
Therför äf jag Tins witt-
nesbord.
10. Min kropp darrar af råddhoga
för Dig,
Och för Tins domar fruktas
jag mig.
11. Jag häfver gjort hwad rätt
och billigt wor,
Swerlemna mig icke åt them,
som förtrota mig.
12. Antog Dig Tins tjänares sak, till
det bästa,
Låt icke the stolta få under,
tynda mig.
13. Mina bgon se med ideligt be-
gär efter Tins hjälp,
Och Tins rättwisa dom.
14. Handla med Tins tjänare, efter
Tins barmhertighet,
Och lär mig Tins befallningar.
15. Jag är Tins tjänare, underwisa mig,
Och jag må förstå Tins wittnesbord.
16. Ewen, att såsom Thertill goda, haf-
wer HERRE sig förbehållit,
The häfwa om intet gjort sin lag.
17. Men också häfve, äf jag hwad
Du befällt,
Mer än guld och fint guld.
18. Alla Tins bud, om hwad Du
och wara må, håller jag
för rättwisa.
19. Och hatar all fallt wdg.
Tins Wittnesbord tro sälla med
under,
Therför i aktager them min sakt
20. Wår Titt ord wardet uppenbar
rätt, så uplyser thet,
Och gör the enfaldiga förståndiga.
21. Jag öppnar min mun med myce
fen begärlighet,
Och jag älundur thet, som Du
befällt.
22. Wår Dig till mig, och war mig
i nådlig,
Såsom Du plågar göra them,
som Dig äfka.
23. Går mins seg, sådaga genom
Titt ord,
Och låtingen orätt öfwer mig råda.
24. Första mig ifrån människors för-
tröst,
Och thet jag må hålla Tins bud.
25. Låt mitt wafste lösa öfwer Tins
tjänare,
Och lär mig Tins befallningar.
26. Färdstämman flyta ur mina bgon,
Öfwer them, som icke hålla Din lag.
27. Rättfärdig råk Du, HERRE,
Och rättwisa dro Tins domar.
28. Tu häfver frängeligen befällt
Thertill rättwisa och sanning,
Swar.

- Hvarom: Du: Guds: Tio: vittne
 139. Min nitalksan gjorde mig stum?
 När mine stender förgeta ditt ord.
 140. Ditt ord där jag ska väl genom.
 Därför: Guds: Din tjänst: ditt
 141. Jag är ringa och föraktad,
 Men dina bud förgäter jag icke.
 142. Din rättfärdighet är en evig rätt
 färdighet,
 Och din lag är sanning.
 143. Angest och nöd hafva träffat mig,
 Men dina befällningar äro min
 förnöjelse.
 144. Gammlingen af dina vittnesbörd
 är evig,
 Undervisa mig, att jag icke svär.
 145. Jag ropar af allt hjerta, bön
 ditt: jag: mig, HERRE,
 Att jag må i aftraga dina be-
 fällningar.
 146. Jag ropar till: Dig, fräls mig,
 Att jag undslifvas wid dina
 vittnesbörd.
 147. Vid första dagningen kommer jag
 till: Dig, och ropar,
 På ditt ord hoppas jag.
 148. Mitta ögon: blotta till dig: upp,
 Att jag må efter sinna ditt ord.
 149. Hör min bön, efter din barm-
 hertighet,
 HERRE, behåll mig mid lifs-
 kraft, af dina domar.
 150. He, som föla efter att göra illa,
 Men ifrån din lag äro de långt
 bortaf

- HERRE, Guds: hand: ditt: 15
 Mitt: ditt: befäller, är
 Därför: ditt: fattning:
 Länge sedan hafver jag af dina 15
 vittnesbörd låst mig till
 Att du till evig tid: Guds: 15
 Ge till mitt gläds och mid 15
 En dag förgätande: din lag.
 När du gaf och försvor mig 15
 Behåll mig mid lif efter ditt löfte.
 Gullghet är långt borta ifrån: 15
 ogudaktiga,
 De äro föga: icke löfte: dina be-
 fällningar.
 Din barmhertighet, HERRE, 15
 Behåll mig mid lif: kraft af
 dina domar: i
 Många äro mine förföljare och 15
 Men jag viljer icke ifrån dina
 vittnesbörd.
 Jag see the föraktare och jag 15
 Emedan: icke icke rätta sig efter
 Et, jag till: dina bud,
 HERRE, behåll mig mid lif,
 efter din barmhertighet,
 Hela ditt bröds innehåll är sanning, 15
 Och: evighet vara alla dina
 Guds: förfölja mig utan orsak, 15
 Men för ditt ord äro min: 15
 Jag gläder mig öfver ditt ord, 15
 Guds: min: 15

hatar lögn och sträfses för, Jag höfver förtärligt Din tjänst 176.
 wid, såsom ett vilsefarande får,
 och allstans jag, Du jag! följ till höfver Du
 gånger om dagen läfwar, som du höfver du höfver befaller.
 jag Dig, Psal. 20.
 Tina rättvisa döms om höfver, Du sång i högre choren. 1.
 frid, höfwa the, som Du, Till HERREN ropade jag
 jag allfa, till HERREN ropade jag
 intet, som du höfver, till HERREN, och Hans
 höfver på Din hjälp, HERRE, svarade mig.
 gör hwad Du befallt höfver, HERRE, frisa mig från then 2.
 höfver mittnesbord, Och then falska tungan,
 ag allstans them gånghwärd, Huru skall tu blifwa straffad, 3.
 intet, Tins hud och mitt, Och I. Skape, en wäldswertares 4.
 alle mine höfver höfver, Som liknen sol, hwilka länge eld
 höfver Tins ögon, höfver att jag måste fridling 5.
 höfver ropande alle långt, höfver spara ibland Desech,
 höfver från Dig, HERRE, Och ibland Redars hyddor. 1
 höfver misstänkt efter Titt ord, Höfver för länge höfver jag dott i 6.
 höfver min flagan inför Dig, höfver bland them, som friden höfver,
 höfver mig efter Titt höfver, Höfver är fridsam,
 höfver läppar sola utan åter, Men knapt så jag tala, höfver äng,
 höfver mända läfswaga, höfver the begynna drliga
 höfver Tindärer mig Tins befall, Psal. 122.
 höfver tungan, Sol tala om Titt ord, Du sång i högre choren. 1.
 höfver, hwad Du befaller, Höfver, Jag lyfter mina ögon upp
 höfver Tins hand mig till hjälp, Höfver till bergen,
 höfver höfver utmakt mig, Höfver min hjälp warder kom,
 höfver längtan efter Din salighet, Min hjälp kommer ifrån HERRE 2.
 höfver Tins lag der min iförbjelst, Som himmel och jord gjort höfver.
 höfver mig såttas och läfwa Dig, Han warder i höfver ständigt tin sol 3.
 höfver blifwe Tins domar min hjälp! Höfver then

- 1. **Ther mig bevarar, blifver icke förlorad.**
- 2. **Ther mig bevarar, blifver icke förlorad.**
- 3. **Ther mig bevarar, blifver icke förlorad.**
- 4. **Ther mig bevarar, blifver icke förlorad.**
- 5. **HERREN är then, som mig bevarar.**
- 6. **HERREN är tin skyddsvägg, tin högra hand.**
- 7. **HERREN bevarar dig för allt onäcka.**
- 8. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 9. **HERREN bevarar tin själ.**
- 10. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 11. **HERREN bevarar tin själ.**
- 12. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 13. **HERREN bevarar tin själ.**
- 14. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 15. **HERREN bevarar tin själ.**
- 16. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 17. **HERREN bevarar tin själ.**
- 18. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 19. **HERREN bevarar tin själ.**
- 20. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 21. **HERREN bevarar tin själ.**
- 22. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 23. **HERREN bevarar tin själ.**
- 24. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 25. **HERREN bevarar tin själ.**
- 26. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 27. **HERREN bevarar tin själ.**
- 28. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 29. **HERREN bevarar tin själ.**
- 30. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 31. **HERREN bevarar tin själ.**
- 32. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 33. **HERREN bevarar tin själ.**
- 34. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 35. **HERREN bevarar tin själ.**
- 36. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 37. **HERREN bevarar tin själ.**
- 38. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 39. **HERREN bevarar tin själ.**
- 40. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 41. **HERREN bevarar tin själ.**
- 42. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 43. **HERREN bevarar tin själ.**
- 44. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 45. **HERREN bevarar tin själ.**
- 46. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 47. **HERREN bevarar tin själ.**
- 48. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 49. **HERREN bevarar tin själ.**
- 50. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 51. **HERREN bevarar tin själ.**
- 52. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 53. **HERREN bevarar tin själ.**
- 54. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 55. **HERREN bevarar tin själ.**
- 56. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 57. **HERREN bevarar tin själ.**
- 58. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 59. **HERREN bevarar tin själ.**
- 60. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 61. **HERREN bevarar tin själ.**
- 62. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 63. **HERREN bevarar tin själ.**
- 64. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 65. **HERREN bevarar tin själ.**
- 66. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 67. **HERREN bevarar tin själ.**
- 68. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 69. **HERREN bevarar tin själ.**
- 70. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 71. **HERREN bevarar tin själ.**
- 72. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 73. **HERREN bevarar tin själ.**
- 74. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 75. **HERREN bevarar tin själ.**
- 76. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 77. **HERREN bevarar tin själ.**
- 78. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 79. **HERREN bevarar tin själ.**
- 80. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 81. **HERREN bevarar tin själ.**
- 82. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 83. **HERREN bevarar tin själ.**
- 84. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 85. **HERREN bevarar tin själ.**
- 86. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 87. **HERREN bevarar tin själ.**
- 88. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 89. **HERREN bevarar tin själ.**
- 90. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 91. **HERREN bevarar tin själ.**
- 92. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 93. **HERREN bevarar tin själ.**
- 94. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 95. **HERREN bevarar tin själ.**
- 96. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 97. **HERREN bevarar tin själ.**
- 98. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 99. **HERREN bevarar tin själ.**
- 100. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**

- 1. **HERREN är then, som mig bevarar.**
- 2. **HERREN är tin skyddsvägg, tin högra hand.**
- 3. **HERREN bevarar dig för allt onäcka.**
- 4. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 5. **HERREN bevarar tin själ.**
- 6. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 7. **HERREN bevarar tin själ.**
- 8. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 9. **HERREN bevarar tin själ.**
- 10. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 11. **HERREN bevarar tin själ.**
- 12. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 13. **HERREN bevarar tin själ.**
- 14. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 15. **HERREN bevarar tin själ.**
- 16. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 17. **HERREN bevarar tin själ.**
- 18. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 19. **HERREN bevarar tin själ.**
- 20. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 21. **HERREN bevarar tin själ.**
- 22. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 23. **HERREN bevarar tin själ.**
- 24. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 25. **HERREN bevarar tin själ.**
- 26. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 27. **HERREN bevarar tin själ.**
- 28. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 29. **HERREN bevarar tin själ.**
- 30. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 31. **HERREN bevarar tin själ.**
- 32. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 33. **HERREN bevarar tin själ.**
- 34. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 35. **HERREN bevarar tin själ.**
- 36. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 37. **HERREN bevarar tin själ.**
- 38. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 39. **HERREN bevarar tin själ.**
- 40. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 41. **HERREN bevarar tin själ.**
- 42. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 43. **HERREN bevarar tin själ.**
- 44. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 45. **HERREN bevarar tin själ.**
- 46. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 47. **HERREN bevarar tin själ.**
- 48. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 49. **HERREN bevarar tin själ.**
- 50. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 51. **HERREN bevarar tin själ.**
- 52. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 53. **HERREN bevarar tin själ.**
- 54. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 55. **HERREN bevarar tin själ.**
- 56. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 57. **HERREN bevarar tin själ.**
- 58. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 59. **HERREN bevarar tin själ.**
- 60. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 61. **HERREN bevarar tin själ.**
- 62. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 63. **HERREN bevarar tin själ.**
- 64. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 65. **HERREN bevarar tin själ.**
- 66. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 67. **HERREN bevarar tin själ.**
- 68. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 69. **HERREN bevarar tin själ.**
- 70. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 71. **HERREN bevarar tin själ.**
- 72. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 73. **HERREN bevarar tin själ.**
- 74. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 75. **HERREN bevarar tin själ.**
- 76. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 77. **HERREN bevarar tin själ.**
- 78. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 79. **HERREN bevarar tin själ.**
- 80. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 81. **HERREN bevarar tin själ.**
- 82. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 83. **HERREN bevarar tin själ.**
- 84. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 85. **HERREN bevarar tin själ.**
- 86. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 87. **HERREN bevarar tin själ.**
- 88. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 89. **HERREN bevarar tin själ.**
- 90. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 91. **HERREN bevarar tin själ.**
- 92. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 93. **HERREN bevarar tin själ.**
- 94. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 95. **HERREN bevarar tin själ.**
- 96. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 97. **HERREN bevarar tin själ.**
- 98. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**
- 99. **HERREN bevarar tin själ.**
- 100. **HERREN bevarar tin utgång och ingång.**

122. Psalm.

En sång Davids i högra hören.
 Jag gläder mig, då man säger till mig:
 Påtom of gå till HERREN'S hus.
 2. **Äre fötter stå redan i tina portar, Jerusalem.**
 3. **Du todt bebyggda, Jerusalem,**
 En stad, i hvilken ingen plats tom och ledig finnes.
 4. **Till hvilken släktarne, HERREN'S släkt, uppgå.**
 5. **Såsom Israel befällt är, att tala HERREN'S namn.**
 6. **Du the ärligaste stolar Davids, Davids hus stolar.**
 7. **Du the Jerusalems hof, the gång välsom dig älska!**
 8. **Frid välsom tina murar, och the stolar Davids, Davids hus stolar.**
 9. **För tina bröders och vänners skull,**
 10. **Will jag dig fird tillsäga.**

123. Psalm.

En sång i högra hören.
 Till Dig uplyftet jag min ögon,
 Till Dig, som i himmelen sitter.
 2. **Såsom Israels ögon se på the Herrens hander,**
 3. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 4. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 5. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 6. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 7. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 8. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 9. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**
 10. **Så se och våra ögon på HERREN'S hander.**

124. Psalm.

En sång Davids i högra hören.
 Om icke HERREN varit, som hjälper of,
 2. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 3. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 4. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 5. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 6. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 7. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 8. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 9. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**
 10. **Om icke HERREN varit, som hjälper of,**

125. Psalm.

En sång Davids i högra hören.
 Som en borg på högen,
 2. **Som en borg på högen,**
 3. **Som en borg på högen,**
 4. **Som en borg på högen,**
 5. **Som en borg på högen,**
 6. **Som en borg på högen,**
 7. **Som en borg på högen,**
 8. **Som en borg på högen,**
 9. **Som en borg på högen,**
 10. **Som en borg på högen,**

uppstigande strömen förqvast
 of. sedan hade wi blifwet för-
 qvasde
 det så högt uppstegna wattenet.
 ad ware **HERRN**, som
 icke gaf of til rof åt the-
 ras tänder.
 lif är undankommet, såsom en
 gel ur fogelsångarens snara.
 an gick sönder, och wi kom-
 me undan.
 hjälp står i **HERRNS**
 namn,
 himmel och jord gjort hafwer.
 125. Psalm.
 Sång i högre choren.
 The, som förlita sig på **HERRN**,
 äro såsom ber-
 get Zion,
 let icke wacklar, utan blifwer
 beständigt.
 ing Jerusalem äro berg,
HERRN är omkring sitt folk,
 i nu och i ewighet.
 orättträdig spira skall ingen
 igt hafwa öfwer the rätt-
 färdigas lott,
 het the rättfärdige icke må
 utdräcka sin hand till thet,
 som orätt är.
HERRN gör wäl med them,
 som gode äro,
 med them, som redligt hjer-
 ta hafwa.
 them, som afwika på sina
 wrånga wägar,
HERRN bortdrifwa med
 the ogeringsmän.
 Ir öfwer Israel.

126. Psalm.
 En sång i högre choren.
 När **HERRN** återförde
 them, som til Zion i-
 genkommo,
 Wore wi såsom drömande.
 Då war vår mun full med leende, 2.
 Och vår tunga med frögderop;
 Då sade man ibland andra folkslag:
HERRN hafwer gjort stora
 ting med them,
 Ja, **HERRN** hafwer gjort sto- 3.
 ra ting med of,
 Therefore äre wi glade.
HERRN, låt våra fångna åter- 4.
 komma,
 Såsom källorna i the södra länder.
 The, som med tårar så, 5.
 Skola med frögderop uppstå.
 Then, som utbår säden till säning, 6.
 går och gräter;
 Then, som inhemtar lärswarna,
 går hem med frögderop.

127. Psalm.
 En sång Salomos i högre choren. 1.
 Om **HERRN** icke bygger
 huset, så arbeta the så-
 fångt, som thepå bygga;
 Om **HERRN** icke bewarar sta-
 den, så waka waktarena
 förgåfwes.
 Thet gagnar eder intet, att I bittida 2.
 uppstån, och sent sätten eder ned,
 I, som äten edert bröd med sorg;
 I thet stället gifwer Han sina
 wänner rolig sömn.
 Si, barn äro en **HERRNS** 3.
 gåfwa,

D

Of

- Då lifskraft är en belöning.
 4. Såsom pilar i en stark mans hand,
 Uro the unge söner.
 5. Säll är then, som hafwer sitt
 Loger fullt af them,
 Swille icke behöfwa byggas,
 När the måste swara sina cwän-
 ner inför rätten.

128. Psalm.

1. En sång i högre choren.
 Säll är hwar och en, som
 fruktar **HERRN**,
 Och på Hans wägar wandrar.
 2. Så tu njuter frukten af Tinas hän-
 ders arbete,
 Att Tu säll, och tig går wäl.
 3. Din hustru skall wara såsom ett
 fruktamt winträ wid sidan
 af ditt hus,
 Tinas barn såsom olivplantor kring
 om ditt bord.
 4. Si, så warder then wälsignad,
 som **HERRN** fruktar.
 5. **HERRN** låte wälsignelse utgå
 öfwer dig ifrån Zion!
 Se tin lust på Jerusalems wälgång,
 Så länge tu lefwer.
 6. Se tina barns barn,
 Och frid öfwer Israel.

129. Psalm.

1. En sång i högre choren.
 The hafwa ofta trängt mig,
 allt ifrån min ungdom,
 Så säge Israel,
 2. The hafwa ofta trängt mig, allt
 ifrån min ungdom,
 Och dock icke blifwet mig öfwer-
 mätige,

På mina åkrar hafwa the plögt
 Och draget sina forar långa.
 Men **HERRN** är rättfärdig
 Han afhögg the förtryckares band
 På fram måste komma och tillbe-
 ta drifwas.

Alle the, som Zion hata.
 The måste blifwa såsom gräs på
 talen,
 Swillet bortwisnar före än the
 uppryckt warder;
 Swarmed fjordemannen icke fyl-
 ler sin hand,
 Eller then, som kärswar binder
 sin samn.
 Och hwarwid the förbigående id-
 säga:
HERRN S wälsignelse war
 öfwer eder,
 Wi wälsigne eder i **HERRN**
 namn.

130. Psalm.

En sång i högre choren.
 Utur djupen ropar jag till
 Dig, **HERRN**,
HERRN, hör min röst,
 Där Tinas dron ofta uppå mitt klä-
 gerop:
 Om Tu, **HERRN**, will tillräd-
 na synderna,
HERRN, ho kan då blifwa be-
 stående?
 Hos Dig är förlåtelse,
 Att man skall frukta Dig.
 Jag hoppas på **HERRN**, min
 själ hoppas,
 På Hans ord förtröstar jag.
 Min själ längtar efter **HERRN**

er än wälföre, som mycket lång-
ta efter morgonstunden.
rael hoppes på **HERREN**;
hos **HERREN** är barmher-
ighet och mycken förlofning.
in warder förlofande Israel
från alla thes synder.

131. Psalm.

Sång Davids i högre Choren.
HERRE, mitt hjerta är
icke högfärdigt, och mi-
na ögon icke stolta,
företager mig icke något sådant,
mig för stort och för högt är.
jag icke dämpade och till tyst-
nad bragte mina begär,
swo the mig, såsom ett mysk af-
wandt barn är för sin moder.
rael hoppes på **HERREN**,
nu och i ewighet.

132. Psalm.

Sång i högre choren.
Tänkt, **HERRE**, på David
och allt hans bemödande,
vilken med ed förbandt sig in-
för **HERREN**,
gjorde then mäktiga i Jacob
thetta löfte:
jag will icke gå in i mitt hus,
och heller lägga mig på min
säng,
jag will icke låta mina ögon
somna,
och mina ögnahvarf till sömns
igenlyckas,
än jag funnet ett rum till
HERRENS tjänst,
och boning för then mäktiga
i Jacob.

Vi hörde therom talas i Ephrata 6.
Vi funne honom på Jaars fält.
Lätom oss ingå uti Hans boningar, 7.
Och lasta oss ned inför Hans
fotapall.

Statt upp, **HERRE**, till thet 8.
rum, thet Tu will förblifwa,
Tu och Arken, hwar på Sin här-
lighet hwilar.

Låt Sina prester blifwa klädde i 9.
rättfärdighet,

Och them, som Tig älska, glädja sig.
Gör Sin Tjänare Davids Skull 10.
Neta icke Sin smorda hwad han
bedet.

HERREN hafwer swuret Da- 11.
vid en sann ed,

ifrån hwilken Han icke warder
gående:

Af tin lifsfrukt stola the wa-
ra, hwilka jag will sätta
på tin thron.

Omtine söner hålla mit förbund, 12.
Och mina vittnesbörd, som jag
them lärande warder,

Så stola och thetas afkommande
i alla tider sitt på thin thron.

Ty **HERRENS** hafwer utwalt 13.
Zion,

Och taget thet sin boning.
Thetta är thet rum, thet jag 14.

blifwa will ewinnerligen,
Så will jag bo, ty så hafwer
waret mig behagligt.

Jag will wälsigna thet näring, 15.
Och mätta thet fattiga med
bröd.

Thet prester will jag betläda 16.
med salighet,

Och

Och theß helige skola glädja sig.
17. Thet will jag låta Davids horn
tillwaka;

Thet hafwer jag beredt en lyct-
ta åt min smorda.

18. Hans fiender will jag med blygd
öfwerhölja,

Men öfwer honom skall hans
krona blomstras.

133. Psalm.

1. En sång Davids i högre choren.
O! huru godt och lustigt
är thet,

När bröder bo endrågteligen till-
samman!

2. Thet är så, som then kostbara olja
på lufwudet,

Hwilken till Arons skågg nedflyter,
Och öfwer hans kläder utbreder sig.

3. Thet är så, som Hermons dagg,
Hvilken på Zions berg nedfaller;

Ly thet hafwer HERREN lofwat
wålsignelse och lif till ewig tid.

134. Psalm.

1. En sång i högre choren.

Si, alle HERNENS tjäna-
re låfwa HERREN,

The, som i HERNENS hus
om natten wakt hålla.

2. Lyfter edra händer upp till hel-
gedomen,

Och låfwer HERREN.

3. HERREN låte sin wålsignelse
komma öfwer tig ifrån Zion,

Han, som himmel och jord gjort
hafwer.

135. Psalm.

1. Halleluja! Låfwer HERNENS
namn

Låfwer, I HERNENS tjänare,
I, som wakt hållen i HER-
NENS hus,

Uti vår Guds hus gårdar.

Låfwer HERREN, ty Han är god:

Låfssjunger Hans namn, ty thet
är lustigt.

HERREN hafwer åt sig utwalt
Jacob,

Israel till sin egendom.

Jag wet, att HERREN är stor,
Och att vår HERRE är större
än alle Gudar.

Allt hwad HERREN will, thet
gör Han,

I himmelen och på jorden, i haf-
wen och i alla djup.

Han låter moln uppståga ifrån
jordens ända,

Med ljugelb låter Han regn komma
Och förer wädret fram ur sina
förrådshus.

Han är then, som öbbade Egp-
tens försöddo,

Bland människor och bland boskap,
Som tecka och under gjorde i tig,
Egypten,

Öde Pharaos och alla hans tjänare.
Som nederlade många folkslag,
Och öbbade mäktiga Konungar,
Sihon, the Amoreers Konung,
Og, Konungen af Bosan,
Och alla Canans Konungar,
Och gaf thetas land till besittning,
Till besittning åt Israel sitt folk.
HERRE är Titt namn, i ewighet;
HERRE heter Tu, ifrån flögte
till flögte.
Ty HERREN dömer sitt folk.

Öde Pharaos och alla hans tjänare.

Som nederlade många folkslag,

Och öbbade mäktiga Konungar,

Sihon, the Amoreers Konung,

Og, Konungen af Bosan,

Och alla Canans Konungar,

Och gaf thetas land till besittning,
Till besittning åt Israel sitt folk.

HERRE är Titt namn, i ewighet;
HERRE heter Tu, ifrån flögte
till flögte.

Ty HERREN dömer sitt folk.

- Då förbarmar sig öfver sin tjänare. Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
5. Hedningarnas gudar äro silfwer och guld. Som hafwer utsträckt jorden öfwer watten, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
6. Af männissors händer gjorde, Ty Hans godhet warar ewinnerligen; Som hafwer gjort stora ljud,
7. Dron, och se intet, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
8. Ingen onbedragt är i deras mun. Golen att regera dagen, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
9. Lile thesa äro the, som them göra. Dä hwar och en, som sig på dem förliter. Månan och stjernorna att regera natten,
10. Israels folk läfwe HERREN! Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
11. I, af Aarons hus, läfwer HERREN, Som dödade Egyptiernas förstfödda,
12. I, af Levi hus, läfwer HERREN, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
13. I, som HERREN frukten, läfwer HERREN, Och utföde Israel ifrån them,
14. Läfwad ware HERREN utaf Zion, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
15. Han, som bor uti Jerusalem. Halleluja! Med stark hand och utsträckt arm, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
126. Psalm. Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
16. Luder HERREN, ty Han är god, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
17. Luder Gudarnes Gud, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
18. Luder Herrornas HERREN, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
19. Som Pharao och hans här i röda hafwet förrade, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
20. Som födde sitt folk uti öken, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
21. Som föder sitt folk uti öken, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
22. Som föder sitt folk uti öken, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;
23. Som föder sitt folk uti öken, Ty Hans godhet warar ewinnerligen;

17. Som nederflog Nava Konungar,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
18. Och öddade mäktiga Konungar,
 Ty hans godhet warar ewinner-
 ligen;
19. Ethon, the Amoreets Konung,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
20. Och Og, Konungen af Bafan,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
21. Och gaf theas land till besättning,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
22. Till besättning af Israel sintjänare,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
23. Som tänkte på oss, så wi under-
 tryckte wore,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
24. Och förloföade oss ifrån våra fiender,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
25. Som gifwer alla lefwande the-
 ras söda,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen;
26. Lacker himmelens Bud,
 Ty Hans godhet warar ewinner-
 ligen.
137. Psalm.
 1. Vid the älfwer i Babels land,
 Sutte wi och grete,
 Så wi på Zion tänkte.
 2. På pilträ, som thet wore,
 Hängde wi våra Harpor.
 3. Ty thet bodo the, som oss fångna
 hölo, att wi skulle sjunga,
- Doch the, som oss förstödt had
 att wi skulle glade wara:
 Sjungen för oss någon af
 ons sånger.
 Huru skulle wi sjunga HES
 NENS sånger,
 I ett främmande folks land?
 Om jag förgräter dig Jerusale
 Så warde min höggra hand förgräte
 Min tunga lode wid min gom,
 Om jag icke kommer dig ihög,
 Om jag icke låter Jerusale
 m
 högsta glädje wara.
 Lant HERRE, på the Edomee
 På Jerusalems förstödringsdag,
 Så the sade: rifwer ned, rifwer be-
 nom ned, ända till grunden.
 Tu Babel, som oss skall förstö
 blifwa,
 Ware then lycklig, som wedergå
 ler dig,
 Så, som tu oss gjort hafwen.
 Ware then lycklig, som dina små
 barn tager
 Och står emot stenen.
138. Psalm.
 En Psalm Davids.
 Jag will tacka Dig of all
 mitt hjerta,
 Och Gudarnas äfholäffjunga
 Jag will kasta mig ned framför
 Ett helga troneel,
 Och läfwa Ditt namn för Din barn
 hertighets och trohets skull,
 Ty Tu hafwer gäddt Ditt namn för
 Öfwer all ting, genom Ditt wöl
 När jag skallar Dig, så swar
 Tu mig.

gifwer mig styrka, och min
 själ frimodighet.
HERRE, prisa alle Ro-
 nungar på jorden,
 he höra Din mans ord.
 sjunga om **H E R R E S**
 vägar,
 or är **HERRE S** härlighet.
HERRE är hög, men ser dock
 på thet låga,
 igenkänner then högmodiga
 fjerran ifrån.
 jag än på alla sidor wore
 angifwen af ångest, wader
 qwicker Tu mig,
 t mina fienders ansigte ut-
 sträcker Tu Din hand,
 Din högra hand frälsar mig.
HERRE warder utfrände
 min sak.
HERRE, Din barmhertighet blif-
 wer i ewighet;
 ergif icke Dina händers werk.
 139. Psalm.
 Psalm Davids att föresjunga.
HERRE, Tu utränskar mig
 och känner mig.
 ad jag sitter eller uppstår,
 weist Tu thet;
 består mina tankar fjerran ifrån
 ad jag går eller ligger, är
 thet Dig helt wäl bekant,
 er ih i alla mina vägar.
 t ord är på min tunga,
 icke Tu, **HERRE**, allt mest.
 Ist omkring mig på alla sidor,
 Hållre Din hand öfwer mig.
 an kunnat är mig obegriplig,
 t mig för hög, och jag
 theremot för swag.
 Hvart ställe jag gå, thet Du
 ande icke wore när mig?
 Och hvart ställe jag fly, utan att
 wara inför Ditt ansigte?
 Stege jag upp i himmelen, så äst
 Tu thet;
 Båddade jag åt mig under jor-
 den, så finnes Tu ock thet.
 Toge jag morgonrodnans wingar,
 Och gofwe mig att bo ytterst i
 hafwet;
 Skulle ock thet Din hand föra mig,
 Och Din högra hand hålla mig.
 Thersöre sade jag: sjelfwa mörk-
 ret warder mig upptäckande,
 Och natten är ljus omkring mig.
 Ja, mörkret är icke mörkt för Dig,
 Datten är så ljus som dagen;
 På mörker och ljus är för Dig
 ingen skillnad.
 Ty Tu hafwer mitt innersta uti
 Din magt;
 Tu skyddade mig uti min moders lif.
 Jag tackar Dig thesöre, att Tu så
 stora under med mig gjort,
 Sbrundransvårda är Dina wäl,
 Och thet känner min själ ganska wäl.
 Intet af mina ben war Dig obekant,
 Tå jag i thet fördolda bereddes,
 Och i nedersta jorden prydlig
 sammansattes.
 Ditt wäsendes första ämne sågo
 Dina ögon,
 Och the dagar, som tillreddes, woro
 alle skrefne uti Din bok,
 Tå then förste af them ännu icke
 förtimen war.
 Huru kostelige äro mig, Gud,
 Dine tankar,
 Hu

- Huru stort är iberas antal!
18. Jag wille räkna them, men the äro
ordräneligare än sanden;
Jag waktar och är äntå hos Dig.
19. O! att Tu, Gud, dödade the
ogerningsmän,
Och att the blodgirige ifrån Dig
wika måtte,
20. Som påkalla Titt namn, att be-
främja argt uppsåt
Och swärja falskt wid Tina städer!
21. Skulle jag icke hata them, som
Dig, HERRE, hata,
Och sty för them, som sig emot
Dig ställa?
22. Jag hatar them med rätt allwar,
Och håller them för fiender.
23. Utransaka mig, Gud, och så weta
mitt hjerta,
Beprofwad mig och förnim huru
jag menar thet.
24. Se till, om jag på någon ond wäg är,
Och led mig på then ewiga wägen.
140. Psalm.
1. En Psalm Davids att föressjunga.
2. Fria mig, HERRE, från
onda människor,
Och bewara mig för them, som
wäld öfwa,
3. Som tänka ondt i hjertat,
Och som dagligen komma brlig åstad.
4. The wässa sina tungor såsom en
orm,
Huggarmagist är under iberas
läppar. Sela.
5. Waktad mig, HERRE, för then
ogudaktigas händer,
Bewara mig för them, som wäld
öfwa,
- Som föla att komma mina föt-
ter på fall.
The stolte sätta lödaligen ut för mig
swaror och streck,
The breda ut nåt wid wägen.
Och uppställa giller för mig. Sela
Men jag säger till HERREN
Tu äst min Gud;
HERRE, hör min klagande röst
HERREN, Herren är min star-
ke hjälp.
Tu betäcker mitt hustrud på strids-
dagen.
HERRE, låt icke then, ogudak-
tiga winna sin önskan;
Påt icke hans uppsåt hafwa fram-
gång; the blefwo äljest iber-
igenom för hégmodige. Sela.
Iberas gift, som omringa mig,
Ihet förderf, som the med sina läp-
par ärna, skall öfwerhörlja them;
Brinnande kol skall öfwer them
nedfälla.
Med eld warder Han them ned-
slående;
Emot wattusfoder föla the icke
bestå kunna.
Baktalaren skall ingen locka haf-
wa på jorden;
Ihet onda skall förjaga wäldswer-
karen, så att han omstö-
rad warder.
Jag wet, att HERREN utfo-
rer then eländas sak,
Och skaffar the fortiga rätt.
The rättfärdige föla prisad Titt
namn,
Och the frome förblifwa i Titt
ansigt.
141. Psalm

141. Psalm.

In Psalm Davids.
Till Dig, **HERRN**, ropar jag;
 Ronda mig till hjälp,
Hör min röst, när jag åkallar Dig.
Min bön gälle inför Dig, såsom
 ett råkost, som
Dina händer upphäfwande, så
 som ett ostoffer.
Sätt, **HERRN**, en wakt för
 min mun,
Och bewara mina läppar, så jag
 tala skall.
Låt icke mitt hjerta blifwa bögd
 till något, som ondt är,
 Till att bedrifwa uppsåtliga synder
 med the ogeringsmän,
Och låt mig icke spisas af theas
 fräsligheter.
Then rättfärdige må slå mig wän-
 ligen och bestraffa mig;
 Men the ogudaktigas olja komme
 icke på mitt hufwud;
Ty ännu är min bön emot theas
 onda sbretagande.
Theras domare äro ifrån klippan
 nedstörtade,
 Men mina ord hörer man, ty the
 äro ljuffiga.
Såsom så en uppriswer och upp-
 kastar jorden,
 Äro wädra ben fringsrödda wid
 grafmens brädd.
Till Dig, **HERRN**, Herre, äro
 mina ögon wända,
 Till Dig tager jag min tillflykt,
 låt icke mitt lif blottställas.
Bewara mig för the snaror, hvil-
 la the för mig utlagga,
Och för the ogeringsmäns giller.

The ogudaktige blifwe i sina egna
 nåt fångade,
 Medan jag går ostadd ther förbi.

142. Psalm.

En Lårofsalm och bön Davids, 1.
 så han war i kulan.
 Med hög röst ropar jag till 2.
HERRN,
 Med hög röst beder jag.
 Inför Honom utgjuter jag min 3.
 flagan,
Och gifwer Honom min nöd till- 4.
 känna.
 När min ande i ångest är,
 Så känner Tu min stig.
 På then wägen, som jag gå måste,
 Äro snaror för mig utlagda.
 Ståda på högros handen, och se, 5.
 Ther will ingen känna mig;
 Jag hafwer ingen ort, thit jag
 fly må,
 Ingen är, som låter sig wårda
 om mitt lif.
 Till Dig, **HERRN**, ropar jag, 6.
 Jag säger: Tu äst min tillflykt,
 Min del i the lefwandes land.
 Utta på mitt ropande, ty jag är 7.
 ganska mycket förswagad;
 Rådnda mig ifrån mina förföljare,
 ty the äro mig för mächtige.
 Får min själ ut ur fångelsset, 8.
 Att jag må prisfa Titt namn,
Och the rättfärdige samla sig
 till mig,
 När Tu wäl med mig gör.
 143. Psalm.
En Psalm Davids.
HERRN, hör min bön,
 Wänd

- Wand. Titt dra till min klagan, Wederqwick mig, **HERRE**, för i
 för Din sannings skull, Titt namns skull,
 Swara mig, för Din rättfärdig- För Din rättfärdighets skull för
 hets skull. min själ ut ur nöden.
2. Men gåck icke till doms med Din Låt mina otvänner genom Din nåd i
 tjänare, blifwa till tyfnad bragte,
 Ty för Dig är ingen lefwande Och förskingra them, som min själ
 rättfärdig. bedröfwad,
3. Fienden förföljer och will döda mig, Ty jag är Din tjänare.
 Han sönderslår mitt lif till jorden,
 Han will lägga mig i mörkret,
 bland the långt förut afledna.
4. Min ande är i mig bedröfwad, En Psalm Davids.
 Och mitt hjerta inom mig bestört. Låfwad ware **HERREN**
 min klippa,
5. Men jag tänker på the förra tider, Som lärer mina händer att strida,
 Betraktar alla Dina gerningar, Och mina fingrar att triga föra.
 Och efterstannar Dina händers werk. Mitt goda, min borg, mitt beskydd
 och min Förlofare,
6. Jag utsträcker mina händer till Dig; Min själs och min tillflykt,
 Min själ är inför Dig såsom ett Tu, som gör mitt folk mig un-
 törstande land. Sela. derdånigt.
7. **HERRE**, bönhör mig snarligen, **HERRE**, hwad är människan,
 min ande försmågtar af långtan, Att Tu låter Dig wärda
 som henne,
 Göm icke Titt ansigte bort ifrån mig, Och en människas son, att Tu
 Så att jag blefwe them lif, som tänker på honom?
 i kulan nedfara. Människan är dock såsom en ha-
 stig wäderpust,
8. Låt mig om morgonen bittida hö- Och hennes dagar såsom en för-
 ra Din nåd, swinnande flugge.
 Ty på Dig förliter jag mig; **HERRE**, böj Din himmel och
 Wisad mig then wäg, på hwilken stig ned,
 jag gå skall,
9. Rådida mig, **HERRE**, ifrån Hör wid bergen, att the ryka:
 mina fiender, Dåt ljunga och förstör dem;
 Hos Dig beklagar jag i stillhet Skjut Dina pilar ut och för-
 min nöd. sträck them:
 10. Dår mig att göra efter Titt behag, Utsträck Dina händer ifrån högden,
 Ty Tu äst min Gud; Befria mig och drag mig upp ur
 Din gode ande före mig på en thet djupa wattenet,
 jämn wäg. **Ue**

- Ur thet främmande folkets händer, Och Titt namn läfwa alltid och
 Swilkets mun talar bedrägeri förutan ända. 2.
 Och hwilkets höggra hand utträdes
 till idel falskhet. Dagligen will jag läfwa Dig,
 Och prisa Titt namn alltid och
 förutan ända. 2.
 Gud, Dig will jag sjunga en
 ny lässång; Stor och högst läfward är HER- 3.
 NEN,
 På Psaltare af tio strängar will
 jag prisa Dig. Hans storhet är outgrundelig.
 Thet ena släktet prisar Tina werf 4.
 Tu, som gifwer Konungar seger,
 Och befriar David, Tin tjänare,
 ifrån fiendens swerd. Och gör Tina mäktiga gerningar
 lunniga. 4.
 1. Undsätt och rädda mig ur thet
 främmande folkets händer, Tin äras stora härlighet 5.
 Swilkets mun talar bedrägeri
 Och hwilkets höggra hand utträdes
 till idel falskhet. Och Tina under will äfwen jag
 estersinna. 5.
 12. Wäre söner ware i sin ungdom
 såsom högt växande plantor, The tala om Tin förfärliga magt; 6.
 Och våra döttrar såsom fäna stoder
 i hörnen af en tempelbyggnad; Jag will och förtälja Tina stora
 gerningar. 6.
 13. Wära wiffhus ware alltid fulla,
 Att therutur hemtas må thet ena
 förrådet efter thet andra; The påminna oupphörligen om Tin
 myckna godhet, 7.
 Wäre hjordar föröke sig tusendoch
 tiotusend fallt i våra af- Och läffåga Tin rättfärdighet.
 welsgårdar. Nådelig och barmhertig är HER- 8.
 NEN,
 Wäre oxar tjåne till mycket arbe-
 te, utan att någon skada eller Långmodig och af stor mildhet.
 förlust må tima, HERREN hafwer godhet för alla, 9.
 Och ingen klagan blifwe hörd på
 våra gator. Och förbarmar sig öfwer alla si-
 na werf. 9.
 Saligt är thet folk, med hwilket
 så går! Dig, HERRE, tackar allt, hwad 10.
 Du gjort hafwer,
 Och the, som Tin godhet njuta,
 wälsigna Dig. Och the, som Tin godhet njuta,
 wälsigna Dig. 10.
 Saligt är thet folk, hwilkets Gud
 HERREN är! The tala om Titt rikets härlighet, 11.
 Och beprisa Tin magt. Och beprisa Tin magt.
 Att för människors barn göra Ti- 12.
 na mäktiga gerningar
 Och Titt rikets härliga ära lunniga.
 Titt rike är et ewigt rike, 13.
 Och Titt Herradöme warar ifrån
 släkte till släkte. 13.
 HER-

145. Psalm.

En lässång Davids.

Dig will jag högt prisa, min
 Gud, Tu Konung,

14. **HERREN** räcker sin hand åt
 alla them, som falla,
 Och upprättar alla them, som
 nedslagne blifwit.
15. Allas ögon wänta efter Dig,
 Och Tu gifwer them theas fö-
 da i rättan tid.
16. Tu öppnar Din hand,
 Och mättar till behaglighet allt
 thet, som lefwande är.
17. **HERREN** är rättfärdig i alla
 sina vägar,
 Och nådelig i alla sina gerningar.
18. **HERREN** är nära intill alla
 them, som åkalla honom,
 Them, som i sanning honom åkalla.
19. Han gör hwad the begära, som
 frukta honom,
 Theas rop hörer Han och fräl-
 sar them.
20. **HERREN** bewarar them alla,
 som åkalla honom,
 Men utrotar alla ogerningsmän.
21. Min mun skall tala om **HER-
 REN**s läf,
 Allt hwad kropp och lif hafwer,
 läfwe Hans helga namn all-
 tid och förutan ända!
146. Psalm.
1. Halleluja! Läfwa **HERREN**,
 min själ!
2. Jag will läfwa **HERREN**, så
 länge jag lefwer;
 Min Gud will jag läffjunga, så
 länge jag är till.
3. Förkliter eder icke på Furstar,
 På människor, i hwilkas magt thet
 icke står att hjälpa.
4. Theas andedrägt förkoras, the
 warda åter till jord,
- Lä blifwa alla theas anslag om intet.
 Salig then, hwilkens hjälp Ja-
 cob's Gud är!
- Then, som sitt hopp på **HER-
 REN** sin Gud sätter!
- Han hafwer gjort himmel och jord,
 hafwet och allt, hwad uti
 them är;
- Han håller sina löften ewinnerligen.
 Han skaffar them rätt, som wäld
 lida,
- Han gifwer then hungriga föda.
HERREN löser the bundna,
HERREN öppnar the blindas
 ögon,
- HERREN** upprättar them, som
 nedslagne blifwit,
HERREN äskar the rättfärdiga.
HERREN beskyddar främlingar, 9
 Faderns och enkor uppehåller Han;
 Men låter the ogudaktigas vägar
 blifwa wilkostliga.
- HERREN** regerar ewinnerligen; 10
 Din Gud, Zion, är Konung ifrån
 slägte till slägte. Halleluja!
147. Psalm.
- Halleluja! Att läfwa vår Gud 1
 är trösteligt,
 Thet är ljusligt; ett sådant läf
 är kosteligt.
- HERREN** bygger Jerusalem, 2
 Han sammanhemtar the fördref-
 na Israeliter.
- Han helar them, som ett förkros- 3
 sat hjerta hafwa;
 Och lindrar theas smärta.
- Han wet, huru många stjernor- 4
 na äro,

Och nämner hwär och en af them
wid namn.

5. Stor och mächtig är vår **HERRE**,
Hwad Han med sitt förstånd om-
fattar, är oräkneligt.

6. **HERREN** uppehåller the elända,
Han förnedrar the ogeringsmän
och slår them ned till jorden.

7. Sjunger till Skiftes tackfågelse in-
för **HERREN**,
Läfwer vår Gud med harpor.

1. Han är then, som betäcker him-
melen med moln,

Som tillreder regn åt jorden.

Och låter gräs wäxa på bergen.

2. Som gifwer boskapen theas foder
Och korpingarna thet, hwäref-
ter the ropa.

3. Han fågnar sig icke öfwer hä-
stars starkhet

Och hafwer icke behag i samlad
människors hop.

HERREN hafwer sitt behag i
them, som frukta honom,

Och hoppas på Hans godhet.

Läfwa **HERREN**, Jerusalem,
Prisa tin Gud, Zion.

4. Han gör bomarna fasta för
tina portar,

Och wälsignar tina barn, som i
tig bo.

Han gör tina gränstor säkra,

Och mättar dig med bästa hwete.

Han sänder ut sitt ord på jorden;

Skrydsamligen löper Hans be-
fallning.

Han låter snön wara såsom ull,

Och utströer rimfrost såsom aska.

Han kastar sin is ned, såsom i
små stycken,

Och ho kan bestå för then frost,
som Han komma låter?

Äter sänder Han sin befallning ut,
och låter them smältas,

Han låter wädren blåsa, så fly-
ta wattenen.

Han kungör Jacob sitt ord
Israel sina bud och rätter,

Rätter, hwilka the förut icke ha-
de känt.

Så gjorde Han icke med något
annat folkslag. Halleluja.

148. Psalm.

Halleluja! Läfwer **HERREN**
ifrån himmelen,

Läfwer honom, i högden,

Läfwer honom, alle Hans änglar,

Läfwer honom, alle Hans härar,

Läfwer honom, sol och måne,

Läfwer honom, alla lysande stjer-
nor,

Läfwer honom, I himlars himlar,

Och tu, watten, som är öfwan-
till i himmelen.

The stola läfwa **HERREN**
namn,

5. Ly när Han befälte, bleswo the
skapade:

Han inrättade them tillwärdelig tid,
Han gaf en lag, som icke får
öfwerträdas.

Läfwer **HERREN** ifrån jorden,
I hafsdjur och alla djur,

6. Eld och swafwel, snö och dimba,

7. Tu stormwind, som uträttar Hans
befallning,

8. Berg och alle högar,

9. Fruktbärande trä och alle cedrar.

- 10. Wilda och tama djur,
Krypande maskar och flygande
föglar;
- 11. I, Konungar på jorden och alla
folklag,
I Furstar och alle domare på jorden,
- 12. Både ynglingar och jungfrur,
Både gamle och unge.
- 13. The skola läsa HERRENS
namn:
Ty Hans namn allena är högt;
Hans äragår öfver jord och himmel.
- 14. Han upphöjer sitt folks horn,
Och gör sina wänner priswärda,
Israels barn, thet folk, som
honom nära är. Halleluja!

Guds läf är i theas mun,
Och skarpa swerd i theas händer
Att hämnas på hedningarna,
Och bestraffa folken,
Att binda theas Konungar med
lådor,
Och theas ädlingar med järn
spår,
Att på them werkställa then dom
som skrifwen war.
En ära för alla them, som ha
älskar. Halleluja!

149. Psalm.

- 1. Halleluja! Sjunger en ny sång
till HERRENS ära,
Hans läf i theas församling, som
Han älskar.
- 2. Glädje sig Israel öfver honom,
som them gjort hafwer;
Sions barn frögde sig öfver sin
Konung.
- 3. Prise the Hans namn med dans,
Låssjunge the honom med trum-
mor och harpor.
- 4. Ty HERREN är sitt folk nådelig,
Och frälsar the elända härligen.
- 5. The, hwilka Han älskar, frögde sig
öfver then ära, som Han gifwer,
The låssjunge, så the ock på sina
sångar ligga.

150. Psalm.

Halleluja! Låfwer Gud i Han
helgedom.
Låfwer honom i Hans härlighets
himmel,
Låfwer honom för Hans måg-
ga gerningar,
Låfwer honom så som Hans su-
ra höghet fordrar.
Låfwer honom med basuners ljud
Låfwer honom med psaltare och
harpor,
Låfwer honom med trummor och
dans,
Låfwer honom med strängor
och pipor,
Låfwer honom med ljudande cy-
baler,
Låfwer honom med högt klingan-
de cymbaler
Allt, hwad anda hafwer, låf
HERREN. Halleluja!

Den Första Samuels Bok.

Man i Ramathaim Zo-
phim, på Ephraims berg,
wid namn Elkana, Je-
son, Elihu sons, Ebohu
Zuphs sons, en Ephraiter,
wå hustrur, Hanna och Pe-
neninna hade barn, men
hade inga. Denne man-
t hwart år ifrån sin hem-
te bedja och offra inför
HEXANS i Silo, hwarest Ho-
sh Pinehas, Eli söner, så
HEXANS Prestes-
u Elkana offrade, gaf han
hustru Peninna, och åt al-
les söner och döttrar, hwar-
sin del. Men åt Hanna
en fördubblad del, em-
s hade henne. Lär, fastän
HEXAN hade tilltyckt hen-
ed. Hennes hateriska glö-
re förhensfull mycken för-
h förebrådde henne, att
HEXAN hade tilltyckt hennes
Så gjorde hon och be-
de henne, år från år, så
go till HEXANS hus.
Der gret Hanna och åt in-
den hennes man, Elkana,

sade till henne: Swarföre grät-
ter tu, och äter intet, och äst
så illa tillfreds? Är icke jag
dig bättre än tio söner?

Så stod Hanna upp efter sin 9.
tad måltid i Silo, och gick thit,
ther Presten Eli satt på en stol,
wid dören af HEXANS tem-
pel. Hon war hjerteligen bedröfs 10.
wad och bad inför HEXAN
gråtande. Hon lofwade ett löf 11.
te och sade: HEXAN Zebaoch,
om Tu ser till Tin tjänarin-
nas jämmer, om Tu tänker
på mig och icke förgäter Tin
tjänarinna, utan gifwer Tin
tjänarinna en son, skall han
hela sin lifetid wara Dig gif-
wen, och ingen räkknis skall
komma på hans hufwud. De. 12.
dan hog nu länge had inför
HEXAN, och talade för sig
sijf, så att hennes läppar en- 13.
dast rörde sig, utan att något
ljud hördes, mente Eli, som gaf
akt på hennes mun, att hon war
drucken, och sade till henne: hu- 14.
ru länge skall tu wara druc-
ken?

- ken? Låt ruset gå utaf tig.
15. Men Hanna swarade och sade: icke så, min Herre. Jag är en bedröfwad qwinna; hwarfen win eller annan stark dryck hafwer jag smakat; jag utgjuter nu mitt hjerta inför **HERREN**.
16. **HERREN**. Miskänt icke din tjänarinna för sådan last. Mitt myckna bekymmer och min bedröfwelse är orsak dertill, att jag så länge bedet. Då sade åter **Eli**: Godt i frid; Israels Gud gifwe dig, hwad du af honom bedet. Qwinnan swarade: Låt din tjänarinna finna nåd inför dig; gick så sin väg bort, tog mat till sig och såg icke mer så sorgsen ut.
19. Morgonen därefter woro the bittida uppe och foro, sedan the bedet inför **HERREN**, hem igen till Rama. Elkana kände sin hustru Hanna, och **HERREN** tänkte på henne. Hon wardt hafwande och födde, inom wantig tid, en son, hwilken hon kallade Samuel; ty, sade hon, jag hafwer bedet honom af **HERREN**.
21. När nu mannen Elkana åter for med hela sitt hus, att offra hwad han ärligen plögade, och
22. att fullgöra sitt löfte, for Hanna icke med, utan sade till sin man: Jag vill wänta till the pilten är afwand, då vill jag föra honom med mig, att han må hafwas fram inför **HERREN** och sedan beständigt
- ther förblifwa. Elkana nes man, swarade henne: så, som dig rådes: blif till theß. du afwandt h stadfäste **HERREN** San lofwat!. Då blef nan hema och gaf sin son till theß. hon wande honom
- Men så snart hon hewant honom, förde hon med sig, jämte ett offer stutar, ett epha mjödt och ssa win, och hade honom, helt spädd, in uti **HERN** hus i Silo. Man slagta sarna, och ställte pilten för **Eli**. Hwarwid Han de: O! Min Herre, som du, min Herre, i år jag then qwinnan, som här bredewid dig, och **HERREN**. Om then ten bad jag då. Nu i **HERREN** gifwer mig jag af honom bad. U gifwer och jag honom i **HERREN**: i hela sin skall han wara af **HER** gifwen. Pilten kastade sig till jorden inför **HERREN**.
- M**en Hanna bad och Mitt hjerta frögda **HERREN** hafwer låter n werwinna minn stöda När minn är mot them i opp

- Jag gläder mig öfwer Din hjälps.
2. Ingen Gud är såsom **HERREN**, utom Dig är ingen,
Och ingen tröst är så säker, som
then, hwilken vår Gud gifwer.
3. Taler icke så mycket och så hög-
modige,
Inga hårda ord gånge ut af es-
der mun.
Ty **HERREN** är en Gud, som
wet alle.
Inga förmodna anslag hafwa be-
stånd.
4. Hjeltars boge brister sönder.
Och the, som legat nedfallne,
omgjordas med starkhet.
5. The, som måtte woro, måste tja-
na för att få bröd,
Och the, som hunger ledo, hung-
ra icke mer.
Then hittills ofrukt samma föder sin
barn,
Och en moder för många söner
warder kraftlös.
6. **HERREN** dödar och gifwer lif,
Förer i grafwen ned och thet ut
igen.
- HERREN** gör fattig, Han gör
och rik.
Han förnedrar och Han upphöjer.
7. Utur kostet reser Han then torf-
tiga upp,
Ifrån nedrighet upplifwer Han
then fattiga,
Att sätta honom bland Öfwer-
hetspersoner,
Och tilldela honom drans stol.
- HERREN** är jordens grund-
fästen,

Och Han hafwer på them inrät-
tat boningsplatser.
Sina heligas steg bewarar Han; 9.
Men the onde föla i mörkret om-
komma.
Ty ingen förmår något igenom sin
egen kraft.
För **HERREN** måste Hans 10.
fiender försträckas.
Ifrån himmelen dundrar Han
öfwer them.
HERREN skall döma werldens
ändar,
Gifwa sin Konung magt och sin
Smorda seger.
Derefter gick Elkana hem i 11.
gen till Rama. Men pilten gjor-
de tjänst inför **HERREN**, un-
der Eli Prestens uppsigt.
Eli söner woro skändelige mis- 12.
dådare, och wille icke weta af
HERREN, ej heller thet, som 13.
theras Prestämberet förbrade, i
anseende till folket. När någon
wille offra någon, kom Prestens
dräng, medan föttert kokades,
och stack, med en treuddad gafs 14.
fel, i grytan, eller kettelen, eller
pannan, eller krukkan, och hwad
han så drog ut med gaffelen, be-
höll Presten för sig. Så gjorde
the med alla af Israael, som kom-
mo till Siko. Jemwadt ock, för 15.
än thet feta war lagdt i elden,
kom Prestens dräng och sade till
honom, som offret frambar; Tag
hic föttert, att jag må steka
thet åt Presten: Han will icke
A 2 E

16. - Ke taga thet af mig kokadt, u
 can rådt. Sade då then, som of-
 frade, till honom: Nu i dag skall
 thet feta läggas i elden, tag
 seden är mig hwad mig hålst ly-
 ster; fick han till swar: nu straxt
 skall tu gifwa thet; hwar ock
 icke, tager jag thet med wåld.
17. Thenna Eli söners synd war gan-
 ska stor inför HERREN, eme-
 dan the på ett så föraktligt sätt
 handterade HERRENS offer.
18. Imedertid gjorde Samuel
 tjänst inför HERREN, annu
 ung, klädd i en linne lifrock.
19. Hans moder gjorde honom ock
 en linen öfverrock, hwilken hon
 hwart år förde till honom, då
 hon med sin man for upp, att
20. fördrätta thet ärliga offeret. Då ock
 Eli wålsignade Elkana samt hans
 hustru och sade: Herren gifwe
 mig flera barn med thenna hu-
 strun, i stället för thet, som
 är HERREN lemnade åt!
21. The gingo både hem till sin
 igen: och HERREN tänkte jem-
 wål på Hanna, så att hon wardt
 hafwande och födde sebermera tre
 söner och två döttrar. Men then
 unge Samuel wårte till och för-
 blef i HERRENS hus.
22. Eli, som wardt ganska gam-
 mal, förnam alle, hwad hans sö-
 ner gjorde i hela Israel, och att
 the sofwu när the qwinnor, som
 tjänre wid dören af Sörsamlings-
 tätet.
23. Han sade till them: Swar-
 före gören I så, som jag fått
 höra om edra onda gerni-
 berättas af hela thetta fe-
 Jcke så, mina barn; th-
 ingalunda godt rykte, son
 höder: I kommen S-
 RARS folk till att s-
 Om någon syndar emot
 människa, så kunna Dor-
 na förlita thet; men s-
 någon emot HERREN,
 kan då förlitast? Dock hört
 icke sin faders förmaning,
 HERREN hade besluter, a-
 ba them. Men then unge-
 muel wårte allt mer och me-
 war i nåd inför HERREN
 behaglig för människor.
- Therester kom en Guds
 till Eli och sade till honom:
 säger HERREN: Jag
 penbarade mig för dina sö-
 der, emedan the annu we-
 Egypten och Pharao u-
 gifne: Jag utwalde thet
 tur alla Israels slægter,
 wara mine Prester, att
 på mitt altare, att uppe-
 rökwerk, och att bära i
 kläder inför mig: Jag
 them del i alla Israels b-
 offer. Swarföre förakt-
 nu mina offer och mina
 wor, som Jag i min be-
 anbefalle? Swarföre akta
 dina söner mer än mig,
 att få gōda eder med
 lingen af alla mine folk
 Israels offer? Therföre I

Then Första Samuels Bok.

5

HER Israels Gud: de lofwat, att titt och
 s hus skulle få göra
 inför mig i rwardelig
 ten nu säger HER.
 Ware thet länge bors
 mig. Ty then mig
 inom will och jag åra;
 , som mig förakta,
 rda föraktade. Then
 mer, då jag skall från
 tin faders hus, all
 skära, så att ingen i
 t skall warda gammal.
 se idel nöd för eder,
 t thet goda, som sker
 ingen gammal skall i
 t någon tid finnas.
 ill och theförde icke lå-
 : tina efterkommande
 t altare bortföras, på
 : under fåfängt hopp
 las; ty alle, som i tin
 lwära, skola dö bort,
 till manlig ålder kom-
 ch här till blifwer thet,
 a tina söner Sophni och
 öfswergå skall, ett teckn:
 la både två på en och
 dag dö. Men åt mig
 ; tillsätta en trogen
 om skall göra efter mitt
 och min wilja. Hans
 mande will jag bibe-
 i att the må förwalta
 betet, inför min Smor-
 lka tider. För honom
 n, som af titt hus öf-
 falls ned att bedja om

något underhåll och om att
 stycke bröd och säga: Låte
 mig dock antagas till hjälp
 åt någon Prest, på thet jag
 må få en beta bröd att äta.

Smidertid gjorde then unge Sa. Cap.
 muel tjänst inför HER. 3.
 REN, under Eli uppsigt. Men
 HERRENS ord war skällsynt
 på then tiden: thet gafs ingen
 Prophetia. När nu Eli, hvars 2.
 ågon begynte blifwa inderka, så
 att han icke kunde se, låg i sitt
 rum, och Samuel hade lagt sig 3.
 i HERRENS hus, thet Guds
 ark war, förr än Guds lampa
 utsläcktes, skedde thet, att HER-
 REN kallade Samuel. Han 4.
 swarade: Si! här är jag; loyp
 så till Eli och sade: si! här är 5.
 jag, tu ropade mig. Men E-
 li sade: jag hafwer icke ropat
 dig, gick bort igen och lägg
 dig att sofwa, hwilket och Sa-
 muel straxt gjorde. 6.
 Efter kallade
 HERREN Samuel, som då stod
 upp, gick till Eli och sade: si!
 här är jag, tu ropade mig!
 Eli swarade: jag hafwer icke
 ropat dig, min son, lägg dig
 att sofwa igen. Samuel kån- 7.
 de ännu icke HERREN, och
 HERRENS ord war honom
 ännu icke uppenbarade. När då 8.
 HERREN kallade honom tredje
 gången, steg han upp igen, gick
 till Eli och sade: si! här är jag,
 A 3 tu

Then Första Samuels Bok.

- tis ropade mig. Eli förstod nu att thet war **HERREN**, som
9. kallade pilten. Sade förthenfull till Samuel: Gack och lägg tig, och om Han kallar tig ännu en gång, så swara: Tala **HERRE**, Tin tjänare hörer. Samuel gick bort och lade sig på
 10. sitt förra ställe. Men **HERREN** kom, stod inwid honom och ropade såsom tillförene: Samuel, Samuel! han swarade: tala, **HERRE**, Tin tjänare
 11. hörer. Då sade **HERREN** till Samuel: Nu gör jag något i Israel, som skall gälla i båda
 12. thet. Nu will jag låta alle thet, hwarmed jag hotat Eli hus, fullbordas; jag will begynna och till slut fullfölja
 13. thet. Jag hafwer sagt honom, att jag skall straffa hans hus, i ewärdelig tid, för then misgerningen, att han wiste, huru hans söner bedrefwo skändeligt öfwerdåd, och han, thet oaktrade, icke ens såg illa
 14. ut på them. Therefore swår jag på, att Eli hus misgerning alldrig skall genom offer och gofwor warda försonad.
 15. Samuel låg stilla in till morgonen, då han öppnade **HERREN**s hus dörrar. Han fruktade sig, att säga för Eli, hwad honom hade blifwet uppenbaradt.
 16. Men Eli ropade honom och sade: Samuel, min son, och när Sa-
- muel swarade: si! här är. Sade Eli widare: Swad är som Han talade till mig? I icke något för mig. Gud der tig på ett eller annat straffande, om tu dölijer n för mig af alle thet, som till mig talat. Då berättade muel alltsammans för Eli, sade: Han är **HERRE**! Han gör hwad honom synes!
- Men Samuel wäpte till, **HERREN** war med honore att allt, hwad han förrut fullbordades. Hela Israel, Dan till Bersaba, wiste, att muel war en trogen **HERRE**s Prophet.
- HERREN** uppenbarade och sedermere i Silo; ty ig sitt ord uppenbarade sig **HERREN** i Silo för Samuel.
- S. Swad Samuel hade sagt, bordades för hela Israel drog ut att strida the Philisteer och lågrade sig Ebeneser; men the Philisteer de lågrat sig wid Aphek. listeerne ställte sig i slagor och angrepo Israel. Striden r häftig, och Israel slagen, i Philisteerne, i drabbningen, märken nedlade in emot sig send män. Fokket drog sig till baka i lågret, och the äldste israel sade: Swarfdre ha

XXII låtet of þ nu blif-
 agne för the Philisteer?
 1 of från Silo hemta
KANS Förbunds ark,
 han må vara hos of
 ålfa of utur våra fienders
 Folket fände of till Si-
 låt therifrån hemta **HER-**
S Förbunds ark, Herran
 þs, som på Cherubim si-
 the två Eli söner, Hophni
 inehas, fölgde med Guds
 ds ark. Of så snart
KANS Förbunds ark war
 t inkommen, upphof hela
 så starkt frögderop, att thet
 marken. Thetta hörde the
 ter, of när the på efter-
 , hwad thet starka frögde-
 i Ebreernas läger betydde,
 weta, att **HERKANS**
 r i lägrät inkommen, frukt-
 e sig of sade: Gud är nu i
 ; we of! ty så war thet
 illförene; we of! So
 r of ryckande ur thenna
 ja Gudens hand? Then-
 then Guden, som slog
 Egyptier med allehanda
 : å öknen. Tager mod
 er of warer män, I
 teer, att I icke mågen
 the Ebreer undergifne,
 the waret under eder.
 : män of strider.
 erpå anfallo the Philisteer,
 kael warde slagen, så att
 of en af the öfwerblefne
 undan till sitt hem. Ne-

derlaget war ganska stort. **XXI.**
 tio tusend män föllo af Israäl;
 Guds ark warde borttagen, of
 både Eli söner, Hophni of Pi-
 nehas, ihjällslagne. En Benja-
 nit lopp ifrån walplatsen of kom
 samma dag till Silo, med söns
 derrefna kläder of stoft på' huf-
 wudet, så Eli satt på en stol bre-
 dewid wägen, för att så mycket
 snarare få weta, hwad hände wo-
 re; emedan han i hjertat war be-
 kymrad om Guds ark. Mannen
 gick in i staden, berättade hwad
 skedd war, of hele staden gaf upp
 ett jämmerfri. När Eli hörde
 ropet of frågade hwad thet war,
 som förordsakade ett så häftigt
 buller; skyndade sig mannen fram
 of gjorde sin berättelse för Eli, som
 nu war åtta of nioio år gammal
 of helt blind. Mannen sade till
 Eli: jag kommer nu ifrån wal-
 platsen, jag hafwer flytt ther-
 ifrån i dag. Eli frågade: Hu-
 ru går thet, min son? **XXII.**
 raren swarade of sade: Israël
 hafwer måst fly för the Phi-
 listeer; folket hafwer lidet ett
 stort nederlag; mine två söner,
 Hophni of Pinehas, äro i-
 hjällslagne, of Guds ark bort-
 tagen. När nu mannen nämnde
 Guds ark, föll Eli af stolen till
 rygga, emot ena sidan af dören,
 slog hufwudskälen sönder of blef
 så död; ty han war mycket gam-
 mal of tung till kroppen. Han
 ha

Then Första Samuels Bot.

- hade waret Domare i Israel uti
 19. fyratio år. Hans sön, Pine-
 has, hustru, war på samma tid
 hafwande och i sista dagarna.
 Wid ryktet therom, att Guds
 ark war borttagen, och hennes
 swärfader och man döde, blef
 hon så förkräckt att barnsibben
 öfwerföll henne, och hon födde.
 20. Dödsstunden kallades, och fast
 än the qwinnor, som hos henne
 woro, sade till henne: frukta tig
 icke, tu hafwer födt en son;
 swarade hon dock intet, och röd-
 21. des icke heller något theraf. Hon
 sade endast: pilten skall beta
 Jacobod, ty Israels härlighet
 är förswunnen; emedan Guds
 ark war borttagen, och hennes
 22. swärfader och man döde. Hon
 sade: Israels härlighet är för-
 swunnen, emedan Guds ark war
 borttagen.

Cap 5. **T**he Philisteer togo Guds ark
 och förde honom ifrån E-
 2. beneser till Asdod. Ther satte
 the honom i Dagon's tempel, bred
 3. derwid Dagon. Men när the As-
 dodeer, morgonen thestier, gingo
 in i templet, funno the Dagon lig-
 gande framstupa på jorden inför
 HERRANS ark. The togo för-
 ihensfull Dagon upp, och satte
 4. honom i sitt rum igen. Andra
 morgonen bittrida funno the åter
 Dagon liggande framstupa på jor-
 den inför HERRANS ark,
 samt hufvudet och båda händerna

afhuggna och lagda på trö-
 så att then undre delen af
 war allena öfrig. Therfore
 da, än i dag, hwarcken D-
 prester, eller någon, som i
 plet ingår, på Dagon's te-
 Asdod.

HERRANS hand
 och hårde the Asdodeer,
 Han straffade och plågade
 med gyllenäder, både the i
 och theromkring boende.
 folket i Asdod förmärkte
 sade the: Israels Guds
 skall icke längre blifwa
 hos oss, ty Hans hand ä-
 swär öfwer oss och öfwer
 Gud Dagon. The sände
 thenfull bud till alla the
 steers Förstar och församlade
 hos sig. The frågade:
 Skole wi göra med J-
 Guds ark? Man swarade:
 må föras till Gath. Men
 Israels Guds ark jemväl
 fördes. Men när han till
 ankommet, föll en ganska st-
 sträckelse, genom HERRANS
 hand, öfwer staden: Han
 de folket theri, både små oc-
 ra, med samma swära huf-
 som i Asdod. Guds ark
 så till Ekron; men när ha-
 thit ankommet, ropade Ekro-
 ne och sade: Israels
 ark är förd till oss, för at
 ga lifwet af oss och af
 folk. The sände förthenfull

alla the Philisteers: Förkän-
nade till them, sedan the same
sig: Låter Israels Guds
föras bort till sin ort i
att han icke dödar oss
värt folk. Ty hele staden
ade för döden: Guds hand
te honom ganska hårdt. The,
icke dogo, plågades dock af
svåra sjukdomen, så att ro-
rån staden steg upp till him-
1.

edas HERRANS ark wa-
ret sju månader i the Phi-
s land, kallade the sina pre-
och spåmän tillsammans och
de: Swad skole wi göra
HERRANS ark? Så
oss, på hwad sätt wi må
ita honom till sin ort å-
ras? The svarade: Villjen
ända Israels Guds ark
ika, så låter honom icke
blott och allena, utan
er honom ett skuldoffer
sig; så warden J hel-
da, och sån weta, hware
hans hand icke återwände
olåga eder. Man frågade
): Swad skole wi så gif-
 honom till skuldoffer? och
erne svarade: fem gyldene
ar och fem gyldene möss,
antalet af the Philisteers
ars; ty J alle och edre
ar lida en och samma
1. Görer afbilder af tag-
2, som plågat eder, och

af the möss, som förderfwat
edert land, och hedrer Israels
Gud. Till åwentyrs låter San
icke mer sin hand wara swär
öfwer eder, öfwer eder Gud
och öfwer edert land. Swar: 6.
före skullen J förhårda edra
hjertan, såsom the Egyptier
och Pharaos sina hjertan för-
hårdade? Skedde thet icke så,
att när San brukade sin magt
emot them, måste the släppa
Israeliterna, så att the gingo
sin wäg? Låter nu thesöre en 7.
ny wagn göras; tager två
dåggande kor, på hwilka inret
ot roaret lagdt, och spänner
them för wagnen, men behå-
ler thetas kalfwar hemma ef-
ter them. Tager sedan HER- 8.
RANS ark och sätter honom
på wagnen; lägger the gylden
ne stycken, som J gifwet ho-
nom till skuldoffer, i ett skrin,
hwilket ställes på en sida bre-
dewid honom, och låter honom
så fara bort. Ser efter; går 9.
han wägen till sin gräns upp
åt Bethseles, så är thet han,
som gjort oss thetta stora on-
da; hwar och icke, så måge
wi weta, att hans hand icke
rört oss, utan att thet waret
en tillfällig olycka.

Thetta gjorde the. Två dag: 10.
gande kor togos och spändes för
wagnen, men kalfwarne instäng-
des hema. HERRANS ark sat: 11.

- tes på wagnen, jämte skrinet med the guldene mösen och afbilderna
12. af taggarna. Korna gingo wägen rätt fram till Bethsemes; the höllo allt fort en och samma wäg, råmade och afwelo hwarken till höger, eller wänster, medan the Philisteers Förstar fölgde them efter ända till Bethsemes gräns. The Bethsemiter höllo så på att fåra hwete i dålden och wordo mycket glade, när the blefwo arken warse och
14. singo alle udmare se honom. När wagnen kommet in på Josua then Bethsemitens åker, stånade han ther qwar wid en stor sten. Man högg wagnen sönder till wed och offrade korna till brännoffer inför
15. HERRAN. Leviterne lyfte HERRANS arf neder, jämte thet medföljande skrinet, hwari the guldene stycken woro inlagda, och satte på then stora stenen. Folket i Bethsemes offrade jemwål brännoffer och andra offer på then
16. dagen, inför HERRAN. The fem Philisteers Förstar sägo thet, och gingo till Ekron samma dag tillbaka.
17. Thessa äro the guldene stycken, som Philisteerne gafwo till skuldoffer åt HERRAN; För Aidod ett; för Gaza ett; för Askelon ett; för Gath ett, och för
18. Ekron ett. Guldene mösen woro efter antalet af Philisteernas städer, i hwilka the fem Förstar bodde, och som hade under sig så wäl befästa städer, som öppna
- platser. Minnesmärke härå till thenna dag, at then stenen, hwarpå man satte HERRANS arf, och som i Josua then Bethsemitens Men HERRAN slog Bethsemes, efter the sere HERRANS arf: Han slötio män af folket, femtio män. Så jämrade sig folwer then stora plåga, hu HERRAN hade straffat The Bethsemiter sade: S bestå inför HERRAN, na Seliga Guden? hos ten af oss kan nu arke waras? The sände förtel bud till them, som bodde riath Gearim och låto säga The Philisteer hafwa fört HERRANS arf tillbaka, kom ned och hemter honom upder. Så kommo män riath Gearim, hwilke HERRANS arf thit förde honom in i Amihad som låg på en högd. dabs son, Eleazar, in att taga wara på HERRANS arf.
- Ifrån then dag, så till Kiriath Gearim, gi är förbi. Han hade tjugu år, när hela samlade och förtundo na HERRAN. Så till hela Israel: af alle hjerta omr

HERREN, så kaster bort råmmande gudar och Af-
 th ifrån eder, och sätter
 hjertan wid **HERREN**,
 tjåna honom allena, så
 er Han eder frälsande u-
 de Philisteers hand. There-
 stade Israeliterne bort ifrån
 gudabilderna, Baal och Af-
 th, för att tjåna **HER-**
 allena. Samuel befalle
 Israel förfamlas i Mizpa,
 swade, att ther bedja **HER-**
 för them. The kommo
 nfull tillsamman i Mizpa,
 h urguts watten inför **HER-**
 de: Wi hafwe syndat e-
HERREN. I Mizpa
 e och Samuel att wara
 re uti Israel.
 en när the Philisteer hörde,
 raeliterne woro tillhopa kom-
 Mizpa; drogo the Philisteers
 ut ut emot them, hwilke, så
 et förnummo, fruktade för
 philisteer och sade till Sa-
 Wänd icke åter, att be-
HERREN wår Gud för
 att Han frälsar oss utur
 Philisteers hand. Samuel
 ett dilamm och offrade thet
 ch hållet till brännoffer in-
HERREN. Han bad **HER-**
 för Israel, och **HER-**
 bönhörde honom. Ty, när
 philisteer, medan Samuel dö-
 rätade brännoffret, gingo
 till strids emot Israel, lät

HERREN, på then dagen, ett
 starkt åskedunder komma emot the
 Philisteer, och förkräcte them,
 så att the woro slagne för I-
 srael, som drog ut ur Mizpa, 11.
 förföljde them och slog them allt
 in under Bethkar. Samuel lät 12.
 uppresla en sten emellan Mizpa
 och Ben, hwilken han kallade E-
 beneser; ty, sade han, alle här
 intill hafwer **HERREN** hul-
 pet oss. Sålides woro the Phi- 13.
 listeer förswagade och wågade sig
 icke mer öfwer Israels gråns.
HERRENS hand war och e-
 mot them, så länge Samuel lef-
 de. The städer, som Philisteerne 14.
 hade intaget från Israel, woro
 återtagne, ifrån Ekron intill Gath;
 hela then grånsen friade Israel
 utur the Philisteers hand. Lika-
 sedes war frid emellan Israel och
 the Amoreer. Samuel war Do- 15.
 mare i Israel, så länge han lef-
 de. Han for hwart år omkring 16.
 till Berhel, Gilgal och Mizpa,
 och afdömde alla twister i Israel,
 på alla thesa ställen. Sedan re- 17.
 ste han till Rama igen, hwarest
 han bodde. Ther förrättade han
 jennwål Domareåmbetet, och bygg-
 de ett altare åt **HERREN**.

När Samuel wardt gammal, Cap.
 satte han sina söner till Do- 8.
 mare öfwer Israel. Hans förste 2.
 födde son het Joel; och then an-
 dre, Abia: the förrättade Doma-
 re

hade tafat och Samuel afberättade han inför HERREN, och HERREN sade till m: Gör så, som folket be- och infäet öfwer them an ung. Härpå lät Samuel els män gå hem, hwat och ll sitt igen.

Wid then tiden lefde en för tapperhet berömd man af Jamins stam, wid namn Kis, is son, Zeror sons, Bechos sons, Aphiah sons, hwilken ah war son af en Benjamit. me Kis hade en son, wid i Saul, en ung och så wac- nan, att ingen wacfrare fanns ael, och jemwål mer än ett ud högre, än någon annan d folket. Fadren Kis, ha- förlorat sina åsinnor, och lte förhensfull sin son Saul, med sig en af drångarna och ort, att söka upp åsinnor. Han gick öfwer Ephraims och öfwer landet Salisa, u- att finna them igen; gick så m landet Saalim, hwarest eke heller woro; och andretis- genom landet Gemini, men them jemwål ther fåfångt. the therifrån kommet in i t Zuph, sade Saul till drån- som war med honom: Lå, of wända om igen, min e torde åljest warda mer nrad öfwer of, än öfwer anorna. Men drängen swa-

rade honom: Sår är ju i them- na staden en Guds man af mycket anseende: alle, hwad han säger, träffar in: låtom of nu gå till honom: hen underrättar of, kanste, om then wägen, som wi böre taga. Saul sade: Om wi än gå thit, hwad hafwe wi att gifwa man- nen till stänk? Brödet i wår matsäck är redan allt, och in- gen gifwa hafwe wi att bära- fram till Guds mannen. Swad hafwe wi? Drängen swarade å- ter och sade: Si! här hafwer jag med mig en fjerdedels silf- werfikel, then will jag gifwa Guds mannen, att han må sä- ga of, hwad wäg wi böre ta- ga. Fordom tid sade man i Is- rael, när man wille gå och frå- ga Gud: Kom, låtom of gå till Siaren; ty the, som nu kal- las Propheter, them kallade man i förtiden Siare. Saul sade till sin drång: Titt råd är godt; kom, låtom of gå; och så gin- go the fram till staden, ther Guds- mannen war. När the kommet upp på högden, hwarest staden låg, träffade the några pigor, som woro utgångne att hemta watten, och hwilka the frågade: Är Sia- ren här? Pigorna swarade: ja, si han är ther framför dig: Stynda dig nu: han är. i dag till staden inkommen, emedan ett offer för folket skall i dag för

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13. förrättas på högden. När J kommen in i staden, warden J honom finnande, förr än han går upp på högden att spisa, ty folket begynner icke måltiden, innan han kommer, emedan han skall wälsigna offer: sedan spisa the, som är ro budne. Går förthen skull thit upp, nu i dag kunnen J
14. finna honom. Så gingo the upp i staden, och när the kommer midt i honom, mötte Samuel them, medan han skulle gå upp på högden.
15. Men HERREN hade, dagen förr än Saul kom, uppenbarat
16. för Samuel och sagt: Wid thenna tid i morgon will jag sända till dig en man från Benjamins land: honom skall tu smörja till Förste öfwer mitt folk Israel: han skall frälssa mitt folk utur the Philisteers hand; ty jag hafwer sett till mitt folk, och theas klagerop
17. är kommet inför mig. Då nu Samuel blef Saul warse, sade HERREN till Samuel: Si här then mannen, om hwilken jag sagt dig: Han skall råda öfwer
18. mitt folk. Saul gick fram till Samuel i porten och sade: Säg mig, jag beder, är thetta Siarens hus. Samuel swarade honom: jag är Siaren, gick för mig upp på högden: J måste äta med mig i dag: i morgon will jag släppa dig
- bort, och säga dig alle, h tu i ditt hjerta tänker. I imedlertid icke betymrad åsininnorna, som för tre o sedan förlorades: the är dan igenfundna. Och h hörer nu alle thet goda i Israel? Blifwer thet icke och hela tin faders hus lagdt? Saul swarade: Ja jag en. Benjamit, af then gaste stammen i Israel, min är thet minsta bland la Benjamitiska? Suru kan så säga till mig sådant? Samuel tog Saul tillika hans dräng, förde them in len, och satte them främst i the budna gästerna, som woro påf tretio. Han sade och Kocken: bär hit thet sty hwilket jag lemnade dig, befallning, att thet hos förwara. Kocken bar fram bog, med thet, som the på och satte för Saul, sågand honom: Thetta är ännu öf lägg för dig och är; ty är wardt thet gömdt, så Saul sade mig, att han budet ster. Saul spifade således Samuel, på then dagen, och the woro nedgångne från högden och kommet in i staden igen, lade the med hwarannan på ket. Följande dagen, så mor rodnan gick upp, ropade Saul, på tafet, och sade: S

att jag må låta dig gå
Saul stod upp, och the
åde tillsammans ut, han
muel. Men när the kom-
d wid ändan af staden,
muel, att Saul skulle lå-
dräng gå förrut, och
lf stadna qwar, hwilket
de. Jag will nu, sade
l, låta dig weta, hwad
esfaller.

og Samuel ett oljglas,
t thet ut på hans huf-
pste honom och sade: Säs-
le **SARREN** nu snort
Förste öfwer sin arf-
När du, i dag, går
ig bort, råkar tu två
vid Rachels graf, på
nitista gränsen i Zelza,
skola säga dig, att äsmis
som tu efterökt, äro
idna, och att tin fader
er frågar efter them,
t bekyrnad om eder och
Swad skall jag göra,
mätte få min son igen?
i går rådan, fram båt-
ch kommer till Terebins
habor, råkar tu tre mån,
å upp till Guds hus,
er förrätta sin Guds-
af hwilka then ene bår
; then andre try bröd;
n tredie, en flaska med
The skola hålsa dig wån-
och gifwa dig tu bröd,
bör af thetas händer

emottaga. Therifrån kommer 5.
tu till Guds högd, hwarest
the Philisteer hafwa sin wakte
hållning. Wid ingången i sta-
den möter tu en hop Prophe-
ter, som gående ned från hög-
den hafwa psaltare, trumma,
pipa och harpa framsför sig,
och prophetera. Då warder 6.
SARRENS ande öfwer dig
kommande, så att ock tu pro-
pheterar jämte them, och war-
der en annan man. När nu 7.
thessa tecknen för dig inträ-
fat, så gör sedan allt hwad
dig för handen kommer, ty
Gud är med dig. Gack ned 8.
för mig till Gilgal: jag skall
komma efter till dig, att offra
brännoffer och tackoffer. I sju
dagar måste tu wänta på mig:
thefter skall jag komma till
dig, och underrätta dig om hwad 9.
tu vidare bör göra. Gud gaf
honom, så snart han wändt ryg-
gen åt Samuel att gå bort, ett
annat hjerta, och alla tecknen träfs-
fode in på samma dag. Wid hög- 10.
den rålade han en hop Pro-
pheter, och Guds ande kom öfwer
honom, så att ock han bland them
propheterade. The, som kände ho- 11.
nom tillföre, och nu sågo ho-
nom jämte andra prophetera, sa-
de sins emellan: Swad är the-
ta, som händt Ris son? Är
ock Saul bland Propheterna?
Hwarpå någon af the närwaran- 12.
de

- de svarade: Go är ertas fader?
der? Eddan hafwer ordspråket
kommet: Ar ock Saul bland
13. Propheterna? dock wände han
igen att prophetera, innan han kom
till högden.
14. Sauls faderbroder frågade ho-
nom och hans dräng: Swart wo-
ren I gängne? Han svarade:
Wi skulle gå och söka upp å-
sninnorna, och då wi icke fun-
no them igen, gingo wi till
15. Samuel. Faderbrodern sade å-
ter: Berätta för mig, hwad
16. Samuel sade eder. Saul swa-
rade: Han försäkrade oss, att
åsninnorna woro igenfundna.
Men hwad Samuel hade sagt
om Konungawärdigheten, thetom
nämnde Saul icke något för sin
faderbroder.
17. Eherefter kallade Samuel fol-
ket tillsammans, inför HERMAN,
i Mizpa, och sade till them: Så
säger HERMAN, Israels
18. Gud: Jag förde Israel utur
Egypten: Jag frälste eder i-
från the Egyptiers twång och
från alla the Konungars wäl-
de, som undertryckte eder.
19. Men I hafwen nu förkastat
eder Gud, som hulpet eder ut-
tur alla edra olyckor och träng-
mål; emedan I sagt inför
Sonom: Sätt en Konung öf-
wer oss. Nu wäl, träder fram
inför HERMAN, efter edra
20. stammar och släkter. När då
Samuel framhade alla Israels
- stammar, föll lotten på
mins stam; och när så
then stammen framhades,
ten på Matri släkt och på
Ris son, som dock icke ige
när han eftersöktes. W-
gade åter HERMAN, o-
nen ännu wore thit ant
och HERMAN svarade
är här, men hafwer g-
undan bland reserugen.
lopp åstad och hemtade
therifrån, och när han f-
fram bland folket, war I
ån ett hufvud högre än
annan i hela folkhoppen.
de Samuel till allt folket
sen I then, som HER-
utwalt: ibland allt fol-
wer han icke sin like.
ropade allt folket i glädje
de: Lefwel Konungen!
föreställte ock folket Ro-
rätt, antecknade ihensamm-
ligen och lade then att förr
för HERMAN; hwarefter
allt folket gå; hwar och
sitt igen. Saul gick åft-
hem till Gibeon, beledsaga
förståndigaste bland folket
kas hjertan Gud hade rört.
re af gemenare hopen sa
Swad skulle thenne kum-
pa oss? förfäktade honori
ro honori inga stänker. I
lätsade, som han intet
thet.

ahas, then Ammoniten, drog ut och lågrade sig emot Jabin i Gilead. Alle stadens inwånare tillbödo sig, att blifwa honom undergifne, om the erhöillo drågliga wilkor. Men Nathan Ammoniten, swarade: Ett af wilkoren måste wa, att bögra dagar på alla uestinges, till skymf hela Israel. Då begärte Jabin i Jabes sju dagars and och sade: wi wilje sända kap kring hela Israels land: få wi inom then tiden få hjälp, stole wi lämna oss i wäld. Budskapen kom till Gibeon, ther Saul bodde berättade sitt ärende för folket som begynte skria och gråta. Men samma kom Saul från Gibeon med sin hjord framför sig. Saul frågade, hwad the wäldde till, efter the så greto, och fick till svara: wi weta, hwad männerne från Gibeon hade berättat. Då kom Sauls Arde öfwer honom, medan the hörd, hwad på färde war. Saul wardt mycket förfrad, tog par orar, lät hugga them i Gibeon, och stände kring hela Israels land, genom budbärare, skulle säga: Who, som icke följer Saul och Samuel ut till Gibeon, med hans orar skall icke göra lika så. Härigenom öfwerhördt HERREN en fruktan falla öfwer folket, så att the drogo ut till Gibeon en man. The mänstrades

i Besek, och woro Israeliterna tre hundra tusend män, och the af Juda, trettio tusend. The ankomne budskapen fingo befallning att säga inwånarna i Jabes uti Gilead: I morgon när solen är som hetast, stole I få hjälp, hwilket, när the af the tillbalka sända budskapen förkunna des i Jabes, wordo inwånarna mycket glade och låto säga Ammoniterna: I morgon stole wi gå ut till eder, att I mågen göra med oss allt hwad eder lyfter. Följande dagen delade Saul folket i tre härar, som föllo in i lägret, i morgonwäkten, och slogo Ammoniterna, tills dagen war som hetast. The öfwerblefne wordo så förskingrade, att icke ens två af them funnos tillhopa.

Då sade folket till Samuel: 12. Hwar äro the, som sade: Skall Saul regera öfwer oss? Hafwer dem fram, att wi måge drapa dem. Men Saul sade: 13. I dag skall ingen lida dödsstraff; ry i dag hafwer HERREN gifwit Israel seger; och Samuel bidd folket att gå, med sig till Gilgal och än merligare stad: 14. första regeringen. Alle folket kom öfver thit, hyllade inför HERREN i Gilgal, Saul såsom konung, och offerade ther tackoffer inför HERREN. Ther följde en man. The mänstrades

rade jemwål Samuel med hela Israel en stor frögdifest.

- Cap. Men Samuel sade till hela Israel: Jag hafwer nu gjort alle, hwad I af mig be-
 2. gärt, och satt en Konung öfwer eder, hwilken I här bland eder sen ega Konglig magt. Jag är gammal och grå worden, och mine söner hafwen I ännu hos eder. Jag hafwer bland eder waret Domare ifrån min ungdom, in till
 3. thenna dag. Sår är jag nu, swarer mig inför HERREN och Hans Smorda. Hafwer jag ifrån någon taget ore eller åsna; hafwer jag någon ändertryckt eller ordt gjort; hafwer jag af någon emottaget gofwor och för theras skull rillyckt ögonen; så will jag thet
 4. inför eder återställa. The swarade: Tu hafwer icke förtryckt någon af oss, eller orått gjort, eller emottaget någon gofwa.
 5. Samuel sade ytterligare till them: HERREN och Hans Smorda ware witne emot eder i dag, att I hos mig icke funnet något, som eder tillhörer, hwarpå the swarade: Ja, ware
 6. så. Samuel sade åter till folket: HERREN war thet, som tillsatte Mose och Aaron, och som förde edra fäder utur
 7. Egipten. Träder nu fram och kåtom oss inför HER-

RENS domstol påminna oss alla Hans wålgerningar, som Han bewisat eder och edra fäder. Sedan Jacob hade kommet in i Egypten, och edra fäder ropade om hjälp till HERREN, sände HERREN Mose och Aaron, att föra edra fäder utur Egypten, och låta them få bo i thet ta landet. Men the förgåto HERREN sin Gud, så att Han lemnade them i Siseras wald, Höfwitsmannens i Hazor, i the Philisteers och Moabiters Konungs wald, hwilke anföllo them med krig. The ropade då till HERREN om hjälp och bekände: Wi hafwer syndat, ty wi hafwe öfwer gifwet HERREN och tjänt Baal och Astaroth, fråls oss nu från våra fienders wald, så skole wi tjäna Dig. HERREN sände JerubBaal, och Barak, och Jephthah, och Samuel, och ryckte eder ur edra fienders händer, från alla sidor, så att I sedan fågen trygge bo. Men när I sägen, att Nabas, the Ammoniters Konung, rustade sig till krig emot eder, sänder I till mig: Nej, en Konung hörer regera öfwer oss, ändock HERREN, eder Gud, war edra Konung. Sår är nu thet Konung, som I utwålt och

HERREN hafwer satt
 öfwer eder. Om
 iften **HERREN** och
 honom, och lyden hans
 ingar, och icke stån es
 hans bud, så stolen bå
 och then Konung, som
 eder regerat, af **HER**
 eder Gud ledas och
 3. Men lyden **J** icke
HANS befallningar, u
 in emot hans bud, så
HERRENS hand wa
 t eder, såsom han wa
 er edra fäder. Går och
 m, att se hwad stort
 vanligt **HERREN**, för
 gon, will göra. Är icke
 eranden? Dock skall jag
HERREN, att han
 dundra och regna, på
 mågen se och erkänna,
 nycket ondt **J** gjort in
HERREN, så **J** begär
 ett så en Konung. Sa
 kallade **HERREN**, och
EN låt på samma dag
 och regna, så att en stor
 för **HERREN** och för
 kom öfwer hela folket.
 de alle till Samuel: Bed
 a tjänare till **HERREN**
 id, att wi icke warde i
 zne, emedan wi, uds
 la andra våra synder,
 begärt thenna, att wi
 en Konung öfwer os.
 i svarade them: Strukter
 le, fast än **J** gjort alle

thetta onda! Wiker allenast
 icke af ifrån **HERREN**, u
 tan tjänar honom af hela es
 dert hjerta. Wiker icke af i 21.
 från honom, ty så förfölln **J**
 till afgudar, som kunna hwar
 ten gagna eller frälsa, emedan
 the äro ett intet. **HERREN** 22.
 öfwer gifwer icke sitt folk, för
 sitt stora namns skull, sedan
 han antaget eder, att wara
 hans eget folk. Från mig wa 23.
 re och then synden emot **HER**
REN långt borta, att jag
 skulle aflåta att bedja för es
 der, och lära eder then goda och
 rätta vägen. Strukter allenast 24.
HERREN, och tjänar ho
 nom troiligen af hela edert hjer
 ta, emedan **J** sett, huru stor
 ting han med eder gjort!
 Men bedrifwen **J** thet ondt 25.
 är, så stolen både **J** och eder
 Konung förgås.

Samuel hade hittills ett år wa
 ret Konung. Men när han 13.
 hade regerat tu år öfwer Israel,
 utwalde han sig trytusend män 2.
 af Israel: Tu tusend woro med
 honom i Michmas och på berget
 BethEl, och ett tusend med Jo
 nathan i Gibeon Benjamins. Thet
 öfriga folket låt Saul gå, hwar
 och en till sin hemort. Jonathan 3.
 slog the Philistcers wakt, som the
 hade på högden; hwilket Philis
 teerne strax fingo weta, och hwar
 om

- om Saul lät blåsa i trompet, att förkunna thet för Ebreerna kring hela landet. Thet wardt i hela Israel kunnigt, att Saul hade slaget Philisteernas wakt, och att Israel therigenom retat them emot sig. Folket sammankallades förthenfull till Saul i Gilgal.
4. The Philisteer samlade sig och till att strida emot Israel: the hade tretio tusend wagnar, sex tusend resendrer, och annat folk, så mycket, som sunden wid hafwets strand. The drogo ut och lågrade sig wid Michmas, östan för
6. BethAven. När Israels folk så sågo, att the hårdt ansattes, ty the wordo mycket plågade, gömde the sig undan i kulor, törnhäckar, bergsklyftor, hålor och
7. gropar. Ebreerne gingo bort öfwer Jordan, in i Gads och Gileads land, medan Saul ännu war i Gilgal, thet alle, som han hade hos sig, woro försträckt.
8. Han wäntade i sju dagar, inom hwilken tid Samuel hade lofwat, att komma till Gilgal; men när Samuel thit icke ankom, och folket stingrade sig therifrån, befalle han, att brännoffer och tackoffer skulle framhafwas, och förvärtade sjelf brännoffret.
10. Knapt hade han fulländat thet, så kom Samuel. Då gick Saul honom till möte, att hälsa honom. Men Samuel sade: Swad hafwer tu gjort? Saul swarade: ndr jag låg, att folket stingrade sig i
- från mig, och tu icke utsatt tid, fruktade icke the i Michmas samlad lister skulle anfälla mig i Gilgal, innan jag sätte HERREN, och wägen thet skulle, att offra brän Samuel sade till honom: wer illa gjort; tu hafst hållet HERRENS titt bud, som han dig budet. HERREN hade welat stadfäst rike i Israel till ewarde men nu skall thet icke hafwa. HERREN utsköte sig en man efter behag, och will förort nom till Förste öfwer si efter tu icke iakttaget HERREN dig besallt. Gilgal gick så Samuel i Sibea Benjamins. Men mönstrade them af folke hos honom blifwit qwar, woro wid på sex hundra Saul och hans sou Zebed med thet folk, som the hade, satte sig wid Sibejamins, och the Philisteerne sände utur sitt löhopar, att förhärja landene tog wägen till Ophra, det Sual; then andre till Horon; och then tredje till sen, som wetter åt Zebed wid öken. Alla smeder helisterne taget bort ut

på thet Ebreeerne icke skul-
färdiga swerd eller spjut.
och en i Israel, som wille
wässa sin plogbil, hacka,
er lia, måste förthensfull
b till the Philisteers land,
gen eller uddarne på thesa
lika werktyg wordo såde el-
bige. Theraf skedde, att
in kom till strids, fanns
erd eller spjut hos någon
f folket, som war med
och Jonathan. Han och
Jonathan allena hade
Imedertid hade Philis-
tyckt fram till passet wid
is.

ag sade Jonathan, Sauls
1, till sin wapendragare:
lätom oss gå öfwer till
ilisteers wakt, som står
ra sidan om passet. Thet
e han sin fader orderelis
m war i lågret, wid än-
högden, under ett granat-
Rigron, och hade hos sig
3 serhundra Man. Abia,
s son, Jacobods broders,
s son, Eli sons, war så
nfrö HERMAN i Silo,
liffjorteln. Folket wiste
er af, att Jonathan war
gen. Emellan passet, hwil-
athan sökte gå öfwer, till
ilisteers wakt, woro så
kippor, en på hwarthera
n passet; then ena het Bo-
en andra Gene; then ena

war på norra sidan, gent emot
Michmas; och then andra, på sö-
dra, gent emot Gibea. Kom, lå- 6.
tom oss gå häröfwer till thesa
oomskornas wakt, sade Jona-
than till sin wapendragare. HER-
KEL warder wäl något ut-
rättande genom oss; ty för So-
nom är thet lika möjeligt, att
gifwa seger genom många el-
ler få. Wapendragaren swarade: 7.
Gör allt, hwad tu mig föresatt;
gack åstad, jag följer dig, hwart
tu will. Jonathan sade: Nu 8.
wäl, wi skole gå öfwer till
them och wisa oss för them;
såga the så till oss: står qwar, 9.
till thes wi komme till eder,
så wilje wi blifwa ther på stål-
let, och icke gå fram till them.
Men såga the: Kommer hit 10.
upp till oss, så skole wi gå
fram: HERKEL hafwer så
gifwet them i våra händer,
och må thetta wara oss ett tecken.
När nu the Philisteer, som höl- 11.
lo wakt, singo se them båda; sa-
de the: Så hafwa ändeligen
Ebreeerne wägat sig fram ur
hålen, hwari the hade gömt 12.
sig. The ropade och till Jona-
than och hans wapendragare: Kom-
mer hit upp till oss, wi hafwe
någos att säga eder! Då sade
Jonathan till sin wapendragare:
följ efter mig; HERKEL
hafwer gifwet them i Israels
händer, och klef med händer och 13.
E 3 för

- fötter uppföre, tillika med wapendragaren efter honom. Jonathan större strax ned årskilliga, och hans wapendragare slog them ihjäl efter
14. honom. The, hvilka Jonathan och hans wapendragare, i första anfallet, nedergjorde, woro inemot tjugu män, på ett stycke land, så stort, som hälften af thet, hwilket på en dag med ett
15. par oxar kan uppbiyas. Härigenom uppkom försträckelse i lägret på fältet, och bland hela folket; så wäl the som wakt höllo, som ock the, hvilka gått ut att förhärja landet, wordo bestörte; landet båfwade, ty Gud lät thenna försträckelsen falla öfwer them.
16. Sauls waktare i Gibeon Benjamins wordo warse, att folkhopan war upprörd, så att then ene lopp
17. hit, och en annan thit. Thersföre befalle Saul, att ibland hans folk eftertes skulle, hwilken thet wore, som gånge bort ifrån them, och när man thet gjorde, befanns, att Jonathan och hans wapendragare woro bortgångne. Då sade Saul till Ahia: Låt Guds ark bäras hit; ty Israel hade på
18. then tiden Guds ark hos sig. Men som bullret i Philisteernas läger skades allt mer och mer, under thet Saul talade med Presten, bad han Presten låta blifwa thet.
20. Saul och allt folket, som han hade hos sig, samlade sig och ryckte ut till strids. Man såg då, att then enes swerd war emot then
- andras, och att förwirringen war ganska stor. The Ebreer, som hittills waret Philisteerna undergifne, och hvilka Philisteerne taget med sig i lägret, förenade sinu med them af Israel, som fäktade, anförde af Saul och Jonathan. Alle Israeliter, som hållet sig undan, på Ephraim berg, kommo jemwäl fram, snart the hörde, att Philisteerne taget flykten, och hulpo likaledes, att förfölja the flyktande. HER 23. MEN gaf Israel på then dagen seger, och drabningen sträckte sig ända till BethAven. Men frigs 24. folket wardt ock therigenom utmattadt. Saul hade besworet them och sagt: förbannad war then, som äter bröd förr, än aftonen warder, och jag sätt hämnas på mina fiender. Thersföre dristade icke heller folket smaka någon beta. Öfwer allt i land 25. det fanns nu wild honing, som låg ofwan på marken. Folket kom till sådanna ställen, hwarest honing flöt fram; dock tog ingen theraf, att med handen föra till sin mun, ty alle fruktade sig för eden. Jonathan allena, som icke hade hört, hwad hans fader sworet, räckte ut spjutet, som han bar i handen, doppade yttersta spetsen theraf i honingen och födde honom med handen till munnen, hwarigenom hans ögon wordo uppfriskade. Då sade en af

honom: Tin fader
 besworet folket och
 erbannad ware then,
 ar någon ting i dag!
 ar ock folket utmar-
 nathan swarade: Min
 wer gjort illa mot
 : nu huru mina ögon
 : isfode, sedan jag smas
 : litet af thenna ho-
 O! att folket hade i
 äta af thet rof, som
 än thetas fiender, så
 ilisteernas nederlag
 i störe.
 en dagen blefwo the Phi-
 re alle ifrån Michmas
 lon, så att folket warde
 ganfka utmattadt. Om
 ände the sig förthenfull
 togo får, orar och kalf-
 tade them och äto, me-
 ännu war theri qwar.
 tade thetta för Saul
 folket försyndar sig
 RANN dermed, att
 blodigt kött. Han
 J hafwen gjort illa;
 i strax hit till mig
 ten, och befalle the-
 t kungdras skulle bland
 et hwar och en borde
 framhafwa sin ore och
 slagas, hwarefter the
 o äta; men att ingen
 ynda sig mot HER-
 och äta af thet, hwari
 war qwar. Allt fol-
 förthenfull hwar och en

sin ore fram, nattetid, och slag-
 tade på thet stället. Saul bygg- 35.
 de ock ett altare åt HERMAN,
 hwilket war thet första, som af
 honom åt HERMAN byggdes.
 Men han sade jemwål till fol- 36.
 ket: Lätom oss ännu i natt fa-
 ra ned efter the Philisteer, och
 taga byte af them, till thet
 thet warder ljusst i morgon, så
 att ingen ende af them må is-
 genblifwa. Folket swarade: Gör
 allt, hwad dig bäst synes. Nes-
 sten allena sade: Lätom oss först
 träda fram inför Gud. Saul 37.
 frågade så Gud: Skall jag fa-
 ra ned efter the Philisteer?
 Will Tu gifwa them uti Is-
 rael's händer? Men HER-
 REN gaf honom thenna gången
 intet swar. Saul befalle för- 38.
 thenfull att alle, som bland fol-
 ket funnos, skulle gå fram, på
 thet man måtte undersöka och fin-
 na, hwaruti then nu begångna syn-
 den bestod. En, sade han, så 39.
 wiste som ZERREN lefwer,
 hwilken gifwer Israel seger,
 om thet ock wore min son Jo-
 nathan, skall han straffas till
 lifwet. När nu ingen bland allt 40.
 folket swarade honom, sade han
 till hela Israael: Warer J på
 ena sidan: jag och min son
 Jonathan stole wara på then
 andra. Folket swarade: Gör
 hwad dig bäst synes. Saul 41.
 bad inför HERMAN, Israels
 Gud,

- Gud, och sade: Gif nu ett sans färdigt utslag! Lotten föll på Jonathan och Saul, och folket
42. wardt friskändt. Saul sade: Kasster nu lott om mig och min son Jonathan, och lotten
43. föll på Jonathan. Då sade Saul till honom: Bekänn för mig, hwad hafwer tu gjort? Jonathan bekände genast för Saul och sade: Jag tog licet honing med spisen af thet spjut, som jag bar i handen; Skall jag thet
44. före dö? Saul swarade: Gud göre mig thet och thet, tu må
45. ste nu dö, Jonathan! Men folket sade till Saul: Skulle Jonathan dö, som tillskyndat Israael thenna stora segren? Ware thet långt borta! Så wist, som HERRER lefwer, icke ens ett hår af hans hufwud skall fällas till marken, ty, nåst Gud, hafwe wi att tacka honom för thenna dagen. Så ledes friade folket Jonathan ifrån döden.
46. Therpå drog Saul sig tillbaka, utan att vidare förfölja Philisteerna, och the Philisteer drog jemwäl bort till sitt land igen.
47. Saul bibehöll sig wid regeringens öfwer Israael, förde krig på alla sidor emot sina fiender, Moabiter, Ammoniter, Edomeer, Konungarna i Zoba och Philisteerna, och hwart han wände sig,
48. fick han öfwerhand. The Amalekiter slog han tappert, och frälste Israael ifrån theras wäld förut hade plundrat.
- Sauls söner woro Jonaboi och Malchisua. Hans ne dötrrar hette, then förste Merob, och then yngre, Ihan. Han war gift med Ahin, dotter af Ahimaaz, och han derbroders Ner son, Abner hans Hårhöfwitsman. Ty Sauls fader, och Ner, Abners, woro både Abiels söner get emot the Philisteer for med all magt, så länge Saul lede; och hwarest han fick stark och hurtig karl, tog han satte honom bland sina krig
- Men Samuel sade till HERRER sände att smörja mig till Konungwer sice folk Israael; så hwad HERRER befäl. Så säger HERRER orð: Jag hafwer tänkt på som Amalekiterne gjord Israels barn, och huru the te sig emot them på wärdet; så tå tpe gingo upp utu gypsen. Gack förthenstus åstad, nederlägg Amalekna, och gif till spillo alle them tillhör; stona ing thet, utan slå ihjäl både och qwinnor, både store smärre barn, både orafär, både cameler och Saul kallade folket tillhop

de thet i Betleim; tu hund-
 usend man och tio tusend
 a stam. Han kom till the
 iters hufvudstad och satte
 håll i dalden. Han lät
 the Keniter: farer här
 h Filjer eder ifrån A-
 erna, att I icke tillita
 hem warden nedergjor-
 I bewisaden alla I
 barn mycken godhet, när
 igo upp utur Egypten.
 re gjorde så och flyttade
 an Amalekiterna. Sedan
 ul them ifrån Hewila allt
 ur, som ligger framman
 pten. Agag, theas Ko-
 tog han till fånga lef-
 och lät allt thet öfriga
 nkomma för swerdet. Saul
 et skonade Agag samt thet
 bland mindre och större
 , jämte thet, som unge
 bättre slag theribland war.
 wille the icke förderfwa,
 the ihjätlogo allt, hwad
 h odugligt fanns.
 talade HERREN till Sa-
 sade: Thet ängtrar mig,
 gjorde Saul till Ko-
 ty han hafwer wände
 n mig och fullgör icke
 befällningar. Härdfwer
 Samuel mycket bedröfwad
 till HERREN hela nat-
 m morgonen bittida sky-
 Samuel att få råka Saul.
 ardt Samuel sagde, att
 sade kommet till Carmel

och thet uppsatt en minnesstod åt
 sig, men sedan wände sig thet
 från och faret ned till Gilgal.
 Som nu Samuel kom till honom, 13.
 sade Saul: Wälsignad ware
 tu inför HERREN! Jag haf-
 wer fullgjort HERRENS
 befällning. Samuel frågade: 14.
 Swad betyder rå thet låtet för
 mina öron, af mindre och större
 re boskap, som jag hörer?
 Saul svarade: Man hafwer 15.
 fört thet hit, tagga från A-
 malekiterna; folket skonade thet
 bästa bland boskapen, till att
 offras inför HERREN tin
 Gud; thet öfriga hafwe wi i
 hjälslaget. Säll nu upp, så 16.
 de Samuel till honom, att jag
 må gifwa dig tillkänna hwad
 HERREN mig befällt i natt.
 Han sade: säg. Då sade Sa- 17.
 muel: Är thet icke så? När tu
 syntes mig helf liten, wardt tu
 ett hufvud för Israels släg-
 ter, och HERREN smorde
 dig till Konung öfwer Israel.
 Nu sände HERREN dig & 18.
 stad och befällte dig utrota the
 syndare, Amalekiterna, och
 foresätta kriget emot them, till
 thet tu gjort ända på thet.
 Swarsöre hafwer tu icke åtydt 19.
 thet HERRENS befäll-
 ning, utan wände dig till by-
 te och gjort thet, som HER-
 REN misshagar? Saul swara: 20.
 de Samuel: Jag hafwer ju
 D

- Ärlöde **HERRANS** befallning och gått thit, som **HERRAN** sände mig; Jag hafwer hiefort the Amalekiters Konung Agag, och nedergjort
21. Amalekiterna. Folket tog af bytet får och örar, thet bästa bland eber, som borde förderwas, till att offera them inför **HERRAN** sin Gud i Gilgal.
22. Men Samuel sade: Är icke brännoffer eller andra offer till Gud wäl behagliga för **HERRAN**, som att lyda och efterlefwa **HERRANS** bud? Si! lydnad är bättre än offer, och willig börsambet bättre, än thet fetta af wädrar.
23. Olydnad är äftwen så stor synd, som trolldom, och gensträfwighet så straffbar, som afguder och bilders tillbedjande. Litter tu förkastat **HERRANS** ord, hafwer han och förkastat mig, så att tu icke skall warda
24. Konung. Saul sade till Samuel: Jag hafwer syndat thet, att jag öfwerträdde **HERRANS** befallning och thet, som tu sade mig. Jag gjorde thet af fruktan för folket, och nödgades tillstadsja, hwad
25. thet begärte. Giflat mig nu thenna synden, och följ med mig, att jag må bedja inför
26. **HERRAN**! Men Samuel swadade honom: Jag går icke med dig; ty tu hafwer förkastat **HERRANS** ord, och **HERRAN** hafwer förkastat att tu icke skall warda i öfret Israel. Samuel sig om, att gå bort, men fattade uti en stik af harnad, så att stiken reff i Gud sade Samuel till **HERRAN** hafwer i wet konungawärdigheten israel istad rig och gifte he är en annan, som tre än tu. Then i Jwiget sanhsfärdige hugu eller låter sig angra; är icke människa, att skulle kunna angra Saul sade åter: Jag syndat; dock gör mig äran, inför the Aldisa folk och inför Israel, följt med mig, så bedja inför **HERRAN** Gud! Så wände så Saul och följde med Saul; Saul bad inför **HERRAN** Sedag befalle Samuel Agag the Amalekiters skulle föras fram till honom sig gick rörlig fram till och sade: Du wäl, dock för mig icke mer bitter Samuel sade: Såsom icke gjort mödrar barnlösa, och sin mödrer icke icke wa barnlösa, och följt i stycken inför **HERRAN** gud. Therefter gick Saul till Rama, och Saul for

ther han war född, och båd Samuel wille i hela sin öf- tidsud alldrig mer se Saul, sörgde öfwer honom, emes. **HERREN** låter sig ångra, han hade gjort Saul till Kös öfwer Israel.

nedertid sade **HERREN** till Samuel: Hur länge tu sörg öfwer Saul, hwil jag beträffar, såsom qwär att spåra öfwer Israel? titt horn med olja och åstad, jag sänder dig till i then Betlehemiten; ty hans söner hafwer jag ut- t mig en, till Konung. Samuel frågade: Hur skall jag se gå thic? om Saul får a thet, tager han lifwet af. **HERREN** svarade: Tag spvigkalf med dig och säg, tu kommer för att offra **HERREN**. Djur J. till offret, så will jag se låta dig weta, hwad tu ara bär göra, och att tu mig smärter then, som jag eder dig; sägande. Samuel de så, som **HERREN** be- e. Han kom till Betlehem, idens Åldste gingo honom för- ste till möte och frågade: är alle wäl till, står tu hit- mer? Han svarade: Alle wäl till; jag kommer för offra inför **HERREN**; ser eder och kommer med

mig till offret! Stelf helgade han Isai och hans söner, och båd them till offret. När the word 6. informne, och han fick se Eliab; tänkte han: Här står inför **HER- REN** Hans Smorda. Men **HER- REN** sade till Samuel: Åtra 7. icke på hans utseende, och res- sliga wärt; honom will jag icke hafwa; icke någon, som för människor är angenlig. Ty människor se efter thet, som faller them i ögonen; men **HERREN** ser till hjertat. Då 8. kallade Isai på Aminadab, och låt honom gå fram för Samuel. Men Samuel sade: Icke heller denna hafwer **HERREN** ut- walt, Isai låt Samma gå fram, 9. om hwilken Samuel likaledes sa- de: **HERREN** hafwer icke utwalt honom. Isai låt och the 10. öfriga af sina sju söner wisa sig för Samuel; men han sade: In- gen af dessa hafwer **HER- REN** utwalt. Samuel fråga 11. de förthenfull Isai: Hafwer tu inga flera söner? Hwarpå Isai svarade: Then yngste är än öf- rig, som nu walkrar fåren. Då bad Samuel Isai sända ut och låta hemta honom; ty, sade han, wi stole icke sätta oss ned, förr än och thenne hirkommer. 12. Isai sände ut och låt hemta ho- nom, som war rödlett, hade wac- tra ögon och såg öfwen för öfrigt wäl ut. Då befälte **HERREN**

13 Samuel: Smörg nu honom; ehene är ehert. Samuel tog strap sitt osjohorn och smorde honom ibland hans bröder; ifrån hvilken stund HERRENS Ande kom öfwer David, och war med honom allt framgent. Ehert efter gick Samuel till Rama igen.

14 Men ifrån Saul tog HERREN sin anda bort och lät en ond anda öfwerfalla och qwälsja honom.

15 Sauls berjantter sade till honom: Wi se nu, att en ond, af Gud tillsticad, ande qwäljer dig. Befall tu, wår Zerte, tina tjänare, som här tillreds äro, att ehert uppsöka någon, som wäl kan spela på harpa, och som, när then af Gud tillsticade onde anden kommer öfwer dig, må spela, så ehert skall blifwa bättre med dig.

16 Saul befalle them uppsöka en sådan man och låta honom komma in till sig, hwarwid en af berjantterna sade: Jag hafwer sett en Isai, ehert Betlehemitens son; han spelar wäl på harpa, är en hurtig och stridsam man, förständig i sitt tal, wacker till utseendet, och HERREN är med honom.

17 Så lände Saul bud till Isai och bad honom låta sin son, David, som wäl kunde fåren, komma till sig.

18 Isai lastade en åsna med bröd och gaf sin son David, jämte en lågel win och ett lid af getterna, att föra

med sig till Saul. När David ankommet till Saul och trädde uti hans tjänst, fattade han mycket tycke för David och antog honom till sin wapendragare. Sände och till Isai att säga honom: Låt David få blifwa qwar i min tjänst; han hafwer gjort sig förtjänt till min ynnest.

19 När nu then af Gud tillsticade anden kom öfwer Saul, tog David sin harpa och spelade therepå, så att Saul fick lindring, warde bättre, och then onde anden wäl bort ifrån honom.

Philisteerne begynte åter drögligt församlade sig wid Gath, Juda och lågrade sig emellan Gath och Aseta, wid Ephes Dammim. Saul och Israels folk församlade sig likaledes, lågrade sig wid Berebinthdalen och gjorde sig färdiga till strids emot the Philisteer. Philisteerne stodo på ett berg, som låg på ena sidan, och Israel på berget, på andra sidan, så att dalen stilde them emellan. En man gick fram uti the Philisteers läger, en kämpe, wår namn Goliath, från Gath, wår alnar och en twär hand lång. Hans hufvudet hade han en hjälm af koppar, och hjälmansfarrer, hwil med han war bestidd, wåghde fem tusend siklar koppar. Stöflorna på benen och skölden, som han bar på aflarna, woro öfwerledda

16. Skafvet på hans spjut
ett väftrad, och jernet ther-
gde sex hundrade siklar.

17. Honom gick hans wapen-
: Denne mannen stod och
18. It Israels här: Swi ä-
urdragne till strids och
19. Ställe eder i slagord.
20. Är icke jag en Philis-
och J, Sauls underfä-
21. Väljer: ut en man bland
som må gå hit ned till
22. Kan han öfwerwinna
och slå mig ihjäl, stole
23. Swa eder undergiftne;
24. Och war der hans öfwer-
och slå honom ihjäl,
25. J blifwa öf undergift-
26. tjäna öf. Philisteen sa-
27. ligare: Jag trotsar nu
28. Israels här. Öfwer mig
29. att wi må strida med
30. man. Saul och hela J-
31. rde, hwad Philisteen sa-
32. vordo förfräckt, och fruk-
33. ganfka mycket.

34. vid war son af then E-
35. n i Bethlehem Juda, som
36. i, och son hade ätta sö-
37. me lefde i Sauls tid, och
38. a till hög ålder kommen.
39. 1. äldste Isai söner hade
40. red Saul, att göra tjänst
41. ande krig. Then förstföd-
42. Eliab; then andre, Abi-
43. och then tredje, Samma.
44. yngste, David, gick bort
45. Saul, hem till Bethlem,
46. a sin faders får, när the

47. tre äldste fölgde med Saul, då
48. kriget begyntes.

49. Philisteen gick och ställde sig 16.
50. fram, bittrida och sent, i föratio
51. dagar efter hwarannan. Inmed 17.
52. lertid sade Isai till sin son Da-
53. vid: Tag nu thetta epha rostade
54. korn samt thessa tio bröd, och
55. löp till lägret att lemna åt ti-
56. na bröder. Där och thessa tio 18.
57. ostar till Öfswitsmannen, och
58. se till, huru rine bröder må,
59. så att tu tager swar utaf them.
60. Men Saul tillika med them och alle 19.
61. Israels män lågo wid Berebith,
62. dalen, beredde att strida mot the
63. Philisteer. David skyndade sig, 20.
64. morgonen therefter, lemnade hjer-
65. den åt en waktare, och gick åstad
66. med thet han skulle frambara, så
67. som Isai hade befallt honom. När
68. han kom till wagnborgen, war hä-
69. ren urdragen i slagtordning och
70. gofwo med högt anskri tillkänna,
71. att the woro färdige till strids.
72. Israel så wäl som Philisteerne ha- 21.
73. de ställde sig i slagtordning, gent-
74. emot hwarannan. Då lemnade 22.
75. David, hwad han hade med sig,
76. uti tygwaktarens händer och lopp
77. fram i spissen, hwarest han träf-
78. fade sina bröder och hälsade på
79. them. Medan han ännu talade 23.
80. med them, kom åter then kämpen
81. fram ur Philisteerernas läger, som
82. het Goliath, en Philisteer från
83. Gath, och talade på samma sätt,
84. som tillförene. Thetta hörde Da-
85. vid.

24. vid. Men alle bland Israels folk, när the sågo thenna mannen, drogo sig tillbaka från honom och fruktade sig ganska mycket. Then ene sade till then andra: J hafwen ju sett thenna mannen, som nu åter går fram? Han talar idel försmädelse emot Israels. At then, som honom nedslår, will Konungen gifwa mycken rikedom och sin egen dotter, samt göra hans faders hus fritt från all tunga i Israels.
25. Då frågade David them, som stodo honom närmast: Swad belöning får then, som nedslår thenna Philisteen, och afwänder från Israel thenna Skymfen? Ty ho är thenne oomskorne Philisteen, att han så skall småda lefwande Guds härar?
26. Folket swarade: Swad nyss af oss sades, skall gifwas åt honom, som nederslår Philisteen.
27. När han så talade med the kringstående, fick Eliab, hans äldste broder, höra thet, wardt ond på honom och sade: Swar före äst tu kommen hit ned, och till hwilken hafwer tu lemnat then ringa hjorden i öknen? Jag känner wäl tin öfwerdådighet och titt oroliga hjerta. Tu äst hit gånge för att besegra kriget.
28. David swarade: Swad hafwer jag nu gjort? Jag hafwer endast talat några ord; och wände sig från honom till en annan, med samma fråga, hvar på gafs lika swar, som till mig. Thetta Davids tal icke snart kunnigt och berättades Saul, som lät henna höra. David sade då till Saul: Jag ware modfärd för then Philisteens Skull! tin tjänare will gå ästad och strida mot honom. Saul swarade David: Tu kan icke uträtta något mot honom, ty tu äst en ungling, och han är en krigare i sin ungdom, öfwar krigare.
29. Men David sade till Saul: Tin tjänare hafwer waktat sin faders hjord: en gång kom till lejon; en annan gång en björk och tog bort ett får af hjorden: jag gick efter lejonet, och thet och ryckte utur thet mhwad thet hade borttaget, när thet reste sig upp emot mig, fattade jag uti thet lejonets halsbåren och slog thet i hjäl. Tin tjänare hafwer derlagt både lejon och björkar så må nu thenne oomskorne Philisteen wara såsom en lejon till dem, efter han skymfawände Guds härar! David de och: **HERREN**, som föste mig ifrån lejonet och björken, frällat mig likaledes från thenna Philisteen. Då de Saul till honom: Gå ästad; **HERREN** ware i dig! Saul lät kläda på honom sin egen rustning, sätta en h

var på hans hufvud, och på honom pansar. Da-
 nr Sauls swerd ofswampå
 jen och död till att gå, e-
 han tillförene icke hade
 thet, men sade till Saul:
 'an icke så gå, jag är
 d icke wan, och lade strax
 nan ifrån sig. Han tog
 f i handen, letade upp
 n fem stycken släta stenar,
 jem i herdeskräppan, som
 ide med sig och gick så,
 ungan uti handen, emot
 en. Denne gick likaledes
 , med then, som bar stö-
 mför honom, så att han
 s intill David. När han
 se David, föraktade han
 som war ung, rödlett och
 lert utseende, och sade till
 'Ar jag er hund, efter
 smier med läpp emot
 Philisteen bannade David,
 dib sina gudar och sade yt-
 e: Kom hit till mig,
 j må gifwa mig till spis
 melens foglar och är
 på marken. David swa-
 nom: Tu kommer emot
 ed swerd och spjut och
 men jag kommer emot
HERANS Zebaots
 som är Israels härars
 och hwilken tu försmå.
 I denna dag gifwer
REN mig i mina hän-
 å att jag slar dig ned,
 hufvudet af dig, och lå-

ter them, som i dag sola ne-
 derydras i the Philisteers lä-
 ger, warda till spis för him-
 melens foglar och för wilda
 djuren, på thet hela landet må
 erkänna, att Gud skyddar I-
 srael, och alle, som här för. 47.
 samlade äro, måga förstå, att
HERREN icke behöfwer
 swerd och spjut för att hjäl-
 pa, emedan kriget är **HER-**
KANS, som nu gifwer eder
 i wära händer! Härwid träd- 48.
 de Philisteen allt närmare emot
 David, som skyddade sig och lopp
 fram för then uppställda hären,
 honom till mötes, stack sin hand 49.
 i kräppan och tog therutur en sten,
 hwilken han slungade och slog
 Philisteen i pannan, så att ste-
 nen gick in i henne, och han föll
 framstupa ned på marken. När 50.
 David således hade öfverwunnit
 Philisteen med slungan och stenen,
 samt nedslaget honom, så att han
 kunde dödas, war intet swerd till
 hands för David. Han löpp för. 51.
 thenskull ända intill Philisteen,
 fattade uti hans eget swerd, drog
 thet utur skidan, att döda ho-
 nom, och afhöggh themed hans
 hufvud. Så snart nu Philisteer-
 ne sågo, att thetas starkaste krige-
 man war död, togo the till flyk-
 ten. Men Israels och Juda 52.
 män gofwo upp ett härskri och
 förföljde Philisteerna genom he-
 la dalen, intill Ekrons portar,
 så

- så att Philisteerne lågo slagne på vägen till Schaaraim, ända in till Gath och Ekron. Och sedan Israeliterna så förfölgt Philisteerna, wände the tillbaka och plundrade lågret. David tog Philisteens hufvud och lade thet i sitt edel, men hans wapen lät han föra till Jerusalem.
55. När Saul såg David gå fram emot Philisteen, frågade han Abner sin Hårhfwitsman: Swars son är then ynglingen? Abner svarade: Så sant som tu lefwet, Konung, jag wet thet icke. Då befälte Konungen honom fråga efter, hwars son then unge mannen war. Och när David kom tillbaka, sedan han slaget Philisteen, tog Abner och födde honom in för Saul, medan han ännu bar Philisteens hufvud i handen. Saul frågade honom: Swars son ärst tu, yngling? Swarpå David svarade: Jag är Isai, tin tjänares, then Berlehemitens, son.

Cap. 18. Sedan David hade slutat tala med Saul, förbundo sig Jonathan och David inbördes till förtroligaste wänskap. Jonathan älskade David så högt, som sitt eget lif. Saul behöll jemwäl honom ifrån then dagen hos sig, och lät honom icke mer återkomma till sin faders hus. Jonathan försäkrade honom om en oupphörlig wänskap, emedan han älskade

honom så högt, som sin klädde af sig sin mantel åt David, tillika med skädder, ända till sitt bog och sitt båste. Saul rådde, på alla ställen, sände honom, the göron uppdragna woro, med her, så att Saul sarte wer krigsfolket, och han allenast hela folkets, Sauls tjänares aktning.

Men när hären äte dan David slaget Philisterna ro qwinorna från alla städer utgångna, att i nung Saul med sång och att beroga sin glumtrummor och strängespelet. Saul ha get sina tusend, me sina tio tusend. Thet Saul, och misshagade he ska mycket, så att han vid gifwa the tio tusend; hwad sa nom nu mera än 2 magren? Allt ifrån th höll Saul David mistär.

Dagen therefter kom Gud tillsticade onde ant Saul, så att han inom sig är, såsom han hade tom sig. David spelat sin harpa, såsom han dag gade. Saul, som hade i handen, sträcke thet

och drnade stöta thet igenom vid in i väggen; men David se sig undan för honom två gånger. Nu begynte Saul ta för David, efter HERR. Han war med honom, och hafver gifwet Saul. Att förkull Kijja honom ifrån sig,

Saul honom till Hofwits, öfwer tusende män, hvilka beständigt anförde med förhet och lycka, ty Gud war honom. Men ju mer Saul att David i sina fördrattningar använde mycken kloshet, thet fruktade han för honom. emot älskade hela Israel och David, ty han war stån bland them, såsom thetas care.

I antedning här af sade Saul David: Jag will gifwa dig äldsta Dotter Merob till tu, om tu fortsfar i tin herbet och utförer HERRS krig. Saul tänkte: min komme icke wid honom; lärer wäl träffas af the Philisteer. David svarade Saul: är jag? Swad är mitt lif min faders släkt i Israel, jag skulle warda Konungens måg? Dock när tiden kom, wilken Merob, Sauls dotter, borde gifwas åt David, wardt gifwen till hustru åt Adriel, Nebolachiten. Men när thet berättades för Saul, att dotter Michal hade tyckt för

David, höll han thet för godt. Han tänkte: Jag will gifwa henne åt honom, på thet hon må bringa honom i fara, och the Philisteers hand träffa honom. Men till David sade han: Annu kan tu blifwa min måg, tu skall få min andra dotter. Och Saul befalle sine tjänare, att tala med David i förroende och säga: Konungen hafwer nåd för dig, och alle hans tjänare tycka om dig, så att tu wäl kan warda Konungens måg. Thetta tala de Sauls tjänare. David hörde thet och svarade: Tycker eder thet wara en ringa sak, att warda Konungens måg? Jag är ju en fattig man och af obetydelig härkomst. Swad David således hade svarat, berättade Sauls tjänare för honom tillbaka, så han befalle dem säga till David: Konungen åstundar ingen annan morgongoswa, än hundrade Philisteers förbudar, att hämnas på sina fiender. Likwäl war Sauls affigt, att bringa David om lifwet genom the Philisteer. Sauls tjänare läro åter David få weta, hwad them sagt war, och David förklarade sig, i anseende thertill, någd, att warda Konungens måg. Han gjorde sig tillreds, fast then förelagde tiden ännu icke war inne, drog ut med sitt manskap, slog tuhundrade Philisteer.

listeer, och öfverlemnade thesas förhudar, i fullt antal, åt Konungen, för att få warda hans måg. Saul gaf och thestefter sin dotter Michal åt David till hustru. Men när han ständigt såg, att HERREN war med David, och att Michal, hans egen dotter, höll mycket af honom, öka des hans fruktan för David än mera, så att han i hela sin öfriga lifstid war hans fiende. Hvarje gång, som the Philisteers Förstar drogo ut, gick David them till möte, och gaf, fram för alla Sauls tjänare, prof af en försigtighet och mandom, som gjorde hans namn mycket aktadt.

Cap. 19. Saul kunde nu icke längre döda ja för sin son Jonathan och alla sina tjänare, att han wille taga David af daga. Thetta berättade Sauls son Jonathan, som war mycket wån af David, för honom och sade: Min fader Saul söker tillfälle att taga dig af daga. Akta dig förthen, stull i morgon och håll dig undan, att ingen blifwer dig war. 3. se. Jag will gå ut och stanna qwar hos min fader, i parken, hwarest tu gömt dig; jag will sjeff sala om dig med min fader och låta dig weta, hwad jag då warder förnimmande. 4. Jonathan talade till Davids bästa med Saul, sin fader, och sade till honom: Konungen förs

synde sig icke på sin tjänst David; han hafwer aldeles brutet dig emot, utan i dig ganska nyttiga tjänster. wägade sitt lif och slog Philisteen, så att HERREN gaf hela Israel en stor Tu såg thet sjelf och såg dig therdöwer. Zwi stull nu försynda dig på östy blod och låta David utan dödas? Saul lät Jonathan hos sig gälla och förfråde ed: Så sant, som HERREN lefwer, han stull icke döda. Då ropade Jonathan att D låt honom weta hwad aft war, och förde honom frän Saul, hos hwilken han gjorde tjänst, såsom tillst. När och ett nytt krig upplodrog David ut att strida mot Philisteer och nedergjorde så ga, att the öfrige måste flydan för honom.

Men then af HERREN stikade onde andan föll ätwer Saul. Han satt i sin med ett spjut i handen, w David spelade på harpan. 4 fölte öfwen thenna gången spjutet genom David in i gen; men David wof unda honom, och spjutet gick in i gen. David tog starkt till ten och nyttjade natten, att wiffa faran. 7. Saul stadd till Davids hus, att taga

onom, för att om morgonen å slå honom ihjäl. Men Dohustru Michal underrättade honom derom och sade: Om du natt räddar ditt lif, äst morgon döds. Sedan Michal förhensfull släppt David ned i fenstret, gick han bort, belag på flykten och kom undan. Han tog ett beläte och lade i sängen, jämte en hop get omkring thes hustru, samt ett täcke theröfver. När Sauls utskickade kommo att i David, sade hon: Han är sjuk. Saul sände dem i sängen, med befallning, i David sjelf och bära honom i sängen till Saul, för att honom. The utskickade så thit och funno beläret ligande i sängen, jämte en hop omkring thes hustru. Då Saul till Michal: Swarföfver du så bedraget mig, släppt min fiende på fri Michal svarade Saul: Han vill att slå mig ihjäl om du inte släpper honom. David var imedlertid undan och hade taget sin till till Samuel i Rama, för som han berättade alle, hvad han hade gjort honom. Både David och gingo till Rama, hvarest the förblefvo. Saul, som han fick meta, att David var i Rajoth wid Rama, bud att hemta honom thert

ifrån. Men när the utskickade 20. singo se Propheterna samlade tillika med Samuel, som stod främst ibland them, föll Guds ande öfver thesa Sauls utskickade, så att och the propheterade. Efter 21. erhållen kunskap här om, sände Saul andra bud, hvilka öfverledes propheterade. Han sände tredje gången, och the å ny utskickade propheterade lika som the förra. Då gick han sjelf åstad till Rama, och när han kommet till then stora watusamlingen wid Gethu, frågade han efter, hwarest Samuel och David nu woro, och fick till svar, att the woro i Rajoth wid Rama. Han tog förhensfull wägen thitåt, och Guds ande föll jemwäl öfver honom, medan han ännu gick på wägen, så att han propheterade, ända intill thes han kom fram till Rajoth wid Rama. Han tog och kläderna af sig, propheterade jemwäl inför Samuel, och låg ofslädd hela then dagen och på följande natten. Då uppkom åter thet ordspråket: Är och Saul bland Propheterna?

Från Rajoth wid Rama gick David bort att råka Jona. 20. Han. Och när han träffat honom, sade David till honom: Swad hafwer jag gjort? Swart består min förbrytelse? Swad hafwer jag syndat emot din

- fader; medan han står efter
2. mitt lif? Jonathan svarade honom: Bort thet; tu skall icke dö! Min fader gör intet, hwarfen stort eller litet, som han icke förut låter mig weta; hwi skulle då min fader hafwa dölgte thetta för mig? Tin fruktan
 3. är ogrundad. Men David swor thet på, och sade ytterligare: Tin fader wet alls för wäl, att tu hafwer mycken wänskap för mig, han will thet för icke be drofwa mig med underrättelse här om. Sannerligen, så wise som **HERREN** lefwer, och tu sjelf nu lefwer: thet är icke mer än ett enda steg emell
 4. lan mig och döden. Jonathan svarade David: Jag will göra
 5. allt hwad tu sjelf begärar. David sade thet på till honom: I morgon är nymånad, så jag borde spisa wid Konungens bord; låt mig nu gå bort och göma mig i parken intill af
 6. tonen på tredje dagen. Om tin fader frågar efter mig, så säg; David bad mig enständigt, att på kort tid få fara till sin hemort Betlehem, efter thet ärliga offret för hela släkten
 7. thet skall anställas. Såger han då: Thet är godt, så står thet wäl till med tin tjänare. Men warder han mycket wred, så finner tu wäl att han haf
 8. wer ondt i sinnet. Låt om thet för tin tjänare hos sig icke saknas, efter tu med tin tjänare ingått uti ett wid **HERREN** besworet förbund! **HERREN** jag brottslig, så drap tu mig, öfwerlemna mig allenast icke i tin faders händer. Jonathan svarade: Ware långt från mig, att så tänka! Skulle jag märka, att min fader hade beslutet något ondt emot mig, och icke underrätta mig thet om? Men, sade åter David: ho skall kunna gifwa mig tillkänna, i fall tin fader svarar mig något hårdt? Då bad Jonathan David följa sig ut i parken, thet the och både gingo. Där sade Jonathan till David: **HERREN** Israels Gud! Om jag, wid thet henna tid i öfvermorgon finner, att min fader will David hwad godt är, och jag icke gifwer dig bud thet om och låter dig thet weta; så straffe **HERREN** Jonathan nu och allt framgent! Hafwer och min fader beslutet något ondt emot dig; skall jag äfwen thet om underrätta dig och släppa dig bort, att tu må sätta dig i säkerhet. Ware **HERREN** med dig, såsom San waret med min fader! Men lofwa äfwen tu mig edeligen, att du behålla, medan jag lefwer, then ömhet, hwarom tu infö **HERREN** försäkrat mig, så att jag icke dödas. Låt icke

tin ömhet någon tid upps
 ör mitt hus, utan bi
 Jonathans afkomma
 Davids, när **32**
 utrotat hwar och en
 vids fiender utur landet
 utkräfwet af them straf
 Således förbant sig åter
 an edeligen med David ge
 en kärlek, som han för ho
 ade; ty han älskade honom
 , som sitt eget lif. Ther
 ade Jonathan till honom:
 rgon är nymånad, så
 wäl efter dig, när tu
 , ther tu plågar sitta.
 Dermorgon går tu thit,
 tu war gömd förledne
 ag, och blif ther sittan
 wid stenen Afel. Jag
 å fjuta tre pilar ut med
 , såsom stöde jag till
 och sända min dräng
 uphemta them. Om jag
 till drängen: si! pilarne
 bak om dig, närmare hit
 i tag thet för ett teckn,
 må komma; ty allt står
 ll för dig, och så wiste,
33 leswer, är
 ett frukta för. Men så
 g till drängen: si! pilars
 ga framför dig, längre
 å gack tina färde; **34**
 will låta dig undkom
 Swad wi nu talat of e
 , jag och tu, thertill was
35 wittne, emellan
 h dig, i ewig tid!

Så gick David bort, att gå 24
 ma sig i parken. På nymånads
 dagen satte sig Saul till bords
 att spisa. Konungen intog sitt 25.
 wanliga rum wid wäggen; Jona
 than satte sig äfwenledes, och
 Abner satte sig till wänster om
 Saul. Davids rum war tomt, 26.
 och Saul frågade icke efter ho
 nom then dagen, emedan han
 tänkte, att David genom någon
 händelse kunnat förorenas, och
 att han än icke war ren worden.
 Men, när dagen therpå, som war 27.
 andra nymånadsdagen, Davids
 rum likaledes fanns tomt, sade
 Saul till sin son Jonathan: Swar
 före är Isai son hwarcken i
 går eller i dag kommen med
 till bords? Jonathan svarade 28.
 Saul: Han bad mig enstån
 digt, att få resa till Bethle
 hem, och sade: Gif mig lof 29.
 att fara thit, ty wår slägte an
 ställer ett offer i staden, och
 min broder hafwer self budet
 mig; eger jag någon ynnest
 hos dig, så låt mig nu slippa
 bort och få se mina bröder.
 För then orsaken skull är han
 icke kommen till Konungens
 bord. Så wardt Saul mycket 30.
 wred på Jonathan, och sade till
 honom: Tu förwände och mot
 sträfwige, menar tu att jag
 icke wet, huru tu äst intagen
 af Isai son, till fram för dig
 och till fram för tin moder,
 E 3 som

31. som tåg framföde! Så länge Isai son lefwer på jorden, kan hwarcken tu eller tin rått till riket blifwa beständande. Säg honom nu strax hit till mig,
32. han är dödsens barn. Jonathan svarade sin fader: Svar fööre skall han dö? Swad hafwer han gjort? Då stötte Saul spjutet efter honom, för att thet med sticka honom igenom, hwar af Jonathan nogsamt märkte, att hans fader hade hos sig beslutet,
34. att taga David af daga. Han steg strax upp ifrån bordet, mycket förtretad, och åt intet på then dagen, som war then andre i ny månaden, emedan thet gick honom hårdt till sinnes, att hans fader hade så utskämt David.
35. Morgonen thepå gick han jämte en liten dräng ut i parken, wid then med David bestämda
36. tiden, och befalle the drängen löpa åstad, att upphemta pilarna, han wille afskjuta. Drängen löpp, och Jonathan stötte pilen långt
37. bort fram för honom. När då drängen kom till stället, thet han trodde pilen ligga, som Jonathan hade affkuret, ropade Jonathan efter honom: Pilen ligger än
38. längre bort ifrån mig. Han ropade åter efter honom: Fort, flynda mig, stadna icke. Drängen hemtade pilarna tillhoppa och bar them till sin Herre, men wiste ingen ting af thet, som på färde
39. war; Jonathan och David wore the endaste, som wiste thet. Nathan lemnade hogan och pilarna åt drängen; med befallning att gå sin wäg och bära them i staden. När drängen war bågängen, steg David fram från dra sidan, kastade sig ned på sigtet till jorden, och betygade thet sättet sin erkänsla trenne gånger; the kyste hwarannan och gre to tillhoppa, ju David allramäst. Jonathan sade till David: Gå i frid! Swad wi både hafwe sworet i HERRENS namn, thet till ware HERREN, emellan min och tin afkomma, wite till ewig tid! David gick thepå sin wäg, men Jonathan gick in i staden igen.
- David ankom till Presten Ahimelech, som bodde i Nob. Ahimelech wardt försträckt wid hans ankomst och frågade: Swi kommer tu så ensam, utan att någon är med mig? David svarade honom: Konungen hafwer anbefallt mig ett ärende och the budet mig att låta någon annan weta orsaken, hwarföre han afsände mig, eller hwarad han mig anbefalle; min betjdnings hwar jag förelagt, att på wiß ort till vidare qwarblifwa. Är nu något till hands hos mig, så gif mig fem bröd, eller hwarad tu hafwa. Presten svarade David: Sådan bud;

hwaraf alle uran årskill-
inna få åra, hafwer jag
i hands, utan allenast
om år helgade; om ål-
te tjänare hafwa afhäl-
ifrån qvinnor. David

Qvinnorna woro of-
ngda redan i tre da-
inan jag for åstad, och
min betjäning med sig
år helgade; Ginge
an genom någon obelig
å blefwe hon dock hel-
genom thet, som wi nu
å före. Då gaf Presten
af thet helga, efter thet
ms annat bröd, än ståde-

som legat inför HER-
och woro borttagna, då
fårsta lades i thetas stål-
n af Sauls Ambetsmän
mma dag tillstådes inför
RÄN: han her Doeg, en
r, then förnämste bland
herdar. Och David frå-
ter Ahimelech: Hafwer tu
år i titt förwår något
eller swerd? Jag tog
en mitt swerd, eller an-
ina wapen med mig, e-

Konungens befallning
de största skyndsambet.
i svarade: Goliaths, then
æns; swerd, som tu ne-
rde i Terebinthdalen,
hår inswept i ett klåde,
n listjorteln; will tu, så
et år tig, ty annat år
te att tillgå. David sa

de: Theß like finnes icke; gif
mig thet.

David gick vidare, att flyk 10.
ta undan för Saul, och kom till
Achis, Konungen i Gath. Men 11.
Achis tjänare sade till honom:
Är icke thet David, landets
Konung? Är thet icke han,
om hwilken söngs under dan-
sande: Saul hafwer slaget si-
na tusend, men David, sina
riorusend? Thetta wäckte hos 12.

David bekymmersam eftertanka,
så att han ganska mycket fruktas-
de för Achis, Konungen i Gath.
Han ställte sig förthenfull helt 13.
annorlunda bland them, än till-
förene; gjorde sig ursinnig, då nå-
gon fick honom om händer, skref
på portdörrarna och lät spotten
flyta ned på skägget. Då sade 14.
Achis till sina tjänare: I sen ju
nu, att mannen är ursinnig;
Hwi hafwen I haft honom hie
till mig? Är wål någon brist 15.
hos mig på ursinniga männi-
stor, efter I fört thet fram,
att rafa inför mig? Skulle en
sådan få komma in i mitt hus?

Således slapp David bort från 16.
Gath och dölgde sig undan 22.
i kulan Adullam; hwilket när hans
bröder och hela faderne slägt fingo
höra, foro the thit ned till ho-
nom. Allhandas förttryckte, af 2.
borgendrer hårde handterade, el-
ler åljest olycklige, samlade sig
och

- och till honom och togs honom till anförare, så att han hade hos sig wid påf fyra hundra man.
3. David gick så therifrån till Mizpa i the Moabiteres land, och bad the Moabiteres Konung om tillstånd, för sin fader och moder, att få uppehålla sig hos them, till thet han self finge se, hwad Gud worde med honom görande.
4. Han förde them och in för Konungen i Moab, hos hwilken the förblefwo under hela then tid, som David tillbragte på bergs högden. Men när Propheten Gad sade till David: Blif icke längre på bergshögden, utan wänd om tillbaka och far in i Judalander; gjorde han så, och uppehöll sig i Stogen Hareth.
6. I medlertid fick Saul weta, att man hade kunskap om David och om them, som med honom woro. Då han nu en dag satt på högden i Gibeon under en Tamarisk, med sitt spjut i handen, och alle hans tjänare stodo omkring honom, sade han till the kringstående: Hörer I Jemini barn! Skall wäl Isai son åt alla bland eder gifwa åkrar och wingårdar och göra eder alla till Öfwerstar för tusend, eller Håfwitsmän för hundra.
8. de, efter I alle sammangadade eder emot mig, så att ingen ende uppenbarar mig något, så min egen son ingått i förbund med Isai son, och att ingen har medlidat mig, eller tillkänna huru min son mot mig retar min tjänare, att, nu sker, försäteligen a mig? Då swarade Doe Edomeen, som dftwen th bland the andra Sauls och sade: Jag såg Ie ankommen till Nob, wa Ahimelech, Ahitobs son, ten frågade HERREN honom och gaf honom ning, samt Goliaths, th listeens, swerd. Konung de strax bort, att kalla Presten Ahimelech, Ahitob med hela hans fäderneslägsterne, som woro i Nob, i alle inkommo till Konungen sade: Hör, tu Ahitob! Han swarade: Hår är jag Herre! Saul sade åter: före hafwen I samman eder emot mig, tu och son, så att tu gifwet bröd och swerd, frågat för hans skull och ut honom, att, såsom nu försäteligen angripa mi himelech swarade Konung sade: So är bland all tjänare att förlikna me wid; trogen, Konungens som närmast emottage befallningar och är bögt i ditt hus? Thet är i första gången, som jag

ör hans skull; wære thet ifrån mig! Konungen te icke sin tjänare sådant, min fäderneslägts närty tin tjänare hafwer icke thetta icke ens then kunskap. Men Konungene: Tu hafwer förwerwet, Ahimelech! tu och in fäderneslägt. Befall straf then omkringstående, att anfälla och ihjälslå HERMAN'S Prester; ty, an, the hålla och med, och, fast än the wäl att han war stadd på, hafwa the dock icke mig thet tillkänna. Dock te Konungens tjänare låshänder komma wid HERMAN'S Prester, eller slå them. Men sade förtheneskull till Grip tu an thesa Prest, slå them ned; hwilket eg, then Edomeen, gjorde. Iedslög och dödade, then fem och åttatis män, som ine lifkjortel. 3 Prester d Rob nedhögg han med både män och qwinnor, idre och större barn, samt isnor och får. En son af Ahimelech, Ahitobs son, mn AbJathar, flapp undodde till David, och behonom, huru Saul låtet i HERMAN'S Prester. e David till AbJathar: vifte wäl, att Dreg

then Edomeen, som wid samma tid war thet, skulle berättat thet för Saul. Thet är min skul, att hela tin fäderneslägt omkommer. Blif qwar hos mig, frukta tig icke! Then 23. som står efter mitt lif, står med thet samma efter titt. Jag är ansvarig thet för, att tu skall hafwa säkerhet hos mig.

David fick weta, att the Philisteer hade anfallet Regila 23. och plundrat ladorna. Han frågade HERMAN: Skall jag fara åstad och slå thesa Philisteer? HERMAN swarade honom: Jar åstad, tu skall slå them och undsätta Regila. Men Davids krigsfolk invände thet wid: Wi hafwe nog att frukta för här i Judeen, huru skulle wi rå wäga oss gå till Regila emot the Philistees härar? David frågade jemwäl HERMAN, och HERMAN swarade honom: Bryt upp och far ned till Regila; jag will gifwa the Philisteer i dina händer. Då gick David med sitt krigsfolk till Regila, angrep Philisteerne, tog bort thesas boskap, gjorde på them ett stort nederlag och undsätte invånarena i Regila. AbJathar, Ahimelechs son, hade, då han flydde till David, taget lifkjorteln med sig, och

- öfwen nu fört ihensamma, un-
 7. der sitt förwar, till Kegila. När
 då Saul fick höra, att David war
 i Kegila, sade Saul: Gud haf-
 wer lämnat honom i mina
 händer, sedan han innesluter
 sig i en stad, förwarad med
 8. portar och bomar. Saul lät
 förthenfull uppboda alle folket,
 såsom i krigstid, till Kegila, att
 ther fånga David och them, som
 9. med honom woro. David, som
 wdl förstod, att Saul lyftade
 med sin anstalt på hans ofärd,
 10. befalle Abjathar hafwa fram
 lifskjorteln, hwarefter David sade:
HERRE, Israels Gud! Tin
 tjänare hafwer fått höra, att
 Saul ärnar ankomma till Ke-
 gila och förstöra staden för
 11. min skull. Mån inwånarena i
 Kegila utlemna mig i hans
 händer? Kommer Saul hit
 ned, såsom tin tjänare fått hö-
 ra? **HERRE**, Israels Gud!
 Låt tin tjänare få weta thet!
HERREN swarade: Han kom-
 12. mer hit ned. David frågade
 åter: mån inwånarena i Ke-
 gila utlemna mig och mit folk
 i Sauls händer? **HERREN**
 swarade: The warda thet gö-
 13. rande. Då bröt David upp med
 sitt folk, wid påß sexhundrade
 män. The gingo utur Kegila och
 togo wägen hwartur the kunde;
 hwilket, när thet warde för Saul
 berättade, innehöll han med to-
 14. get till Kegila. David förblef i

öfwen, på bergshögderna
 nerhet på berget i öfne.
 Så länge Saul lefde,
 han David; men Gud lät
 David falla i hans händer
 nu David såg, att Saul o-
 gent traktade efter hans
 behöll han sig i öfnen E-
 Gorscha.

Här i Gorscha besökte E-
 Jonathan David och styrkte
 med uppmuntran att förrt
 Gud. Han sade till David
 dig icke; min fader Sau-
 tråffar dig aldrig. T-
 der dock Konung öfwer
 rå jag will nöja mig i
 i wärdighet wara dig r-
 thetta wet och min fad-
 The förnyade både wå
HERREN, thet förrut
 mellan fastställda förbunde
 wid blef qwar i Gorscha,
 nathan gick hem igen.

Men the Giphiter gi-
 till Saul i Gibeon och be-
 att David lömligen hade
 håll hos them på bergshö-
 Gorscha, och att han nu
 högden Hachila, som li-
 södra sidan af them stor
 Will tu, sade the, o! B-
 så far thit ned, wi ät-
 att lemna honom dig
 der. Saul swarade: I
 I af **HERREN** wälk
 efter I hafwen med
 med mig! Går nu i

eder säkrare kunskap, ser och ser efter, på alle han wistas, hwart, och ho then är, som nom i ögnasigte, ty hwet sagt mig, att han er listig i sitt företas

Söker på thet nogat utforska alla the göms wari han kunde sticka in, och kommer sedan med pålitlig berättelse vill jag fara till eder, framt han i landet uppsöka honom bland de slägter. The gosworniskull på wägen till Giphther, före än Saul hunna efter. Men David och de woro nu i öken Maon sidan af berget; och så then andra sidan af berg. David skyndade sig ia undan för Saul, och led sitt folk sökte kring David, jämte them, han hade, för att taga them änga. Men ett bud kom och sade: Skynda sig ia tillbaka; the Philis

teer ströfwa i landet. Saul 28. Kunde då icke längre förfölja David, utan måste gå the Philisteer till möte. För then orsaken skull wardt orten kallad Sela Machles koth.

David for jemwål therifrån ^{Cap.} och satte sig på bergshög. 24. derna omkring Engedi. När Saul, 2. efter återkomsten från toget emot the Philisteer, fick höra, att David war i öken Engedi, tog han 3. trettusend man, utwalda ur hela Israel, och gick åstad att uppsöka David och hans folk, på the branta klippor, ther stengetter hafwa 4. sitt tillhåll. Wid wägen woro några färdhuddor, och ther ut med en kula. Thit gick Saul in och lade sig att sofwa, då David med sitt folk redan förrut satt sig ther inne längst bort i kulan. Här sa 5. de the, som med David woro, till honom: Nu ser tu then dagen, på hwilken **HERREN** säger mig: Jag gifwer tin fiende i tina händer, att göra med honom, såsom mig bäst synes. David steg och sakta fram och skar ofdmärkt bort en slik af Sauls mantel, men så snart han 6. hade thet gjort, slog hans samwete honom theröfwer, så att han sade till them, som med honom 7. woro: Låte **HERREN** wara långt ifrån mig, att göra något sådant emot min Herr, emot

- emot **SERRANS** Smorda, eller båda händer på honom, ty han är ju **SERRANS**
8. Smorde! David höll jemväl med warningar sitt folk tillbaka, och tillstodde them icke öfverfälska Saul. Therefter steg Saul upp, gick ur kulan ut och fortsatte sin väg. David steg äfwenledes fram ur kulan och ropade efter Saul: Min Herr, Konung!
9. Saul såg sig om, hvarwid David böjde sitt ansigte ned till jorden, hälsade och sade till Saul: Swarföre hörer du på sådant folks tal, som säga; att David söker tin öfärd? Nu ser du ju med egen ögon, huru **SERRAN** i dag gifwet mig i mina händer uti kulan och lemnat mig tillfälle, att slå dig ihjäl! Men mitt öga skonade dig, och jag sade: Jag will icke låta min hand komma wid min Herr, ty han är **SERRANS**
10. Smorde. Se nu, min fader, se här i min hand sliken af tin mantel; fast än jag skar honom bort, hafwer jag lifwäl icke dödat dig. Döm här af och se sliken, att jag icke omgar med ondt uppsåt, och att jag på intet sätt emot dig förbrutet mig; så du dock jaggar efter mitt lif, att taga ther ifrån mig. Ware **SERRAN** Domare emellan mig och dig; **SERRAN** utskre
- min sak emot dig; i hand skall aldrig kon dig! Ther gamla ordste ega rum: Från the hand kommer förbrytelse; i hand skall aldrig kon dig. Emot hwein är Israels Konung? Söfölder du? En dödd hända löppa! **SERRAN** re Domare, och aff men emellan mig och te kan se thertill, ut sak och, genom sin dö mig från tin hand.
- När nu David så sitt tal till Saul, såd ther icke tin röst, David? Och begynte werljubt. Han sade til Tu hafwer rått, och jag Tu hafwer gjort mig men jag gjort dig i dag hafwer du ögon bewisat, hwad mycket du för mig hafwer, er icke dödat mig; så **SERRAN** lifwäl hade lemnat minna händer. Huru st någon så träffa sin fiend dock släppa honom i östadd? **SERRAN** i le dig then wälgernis du bewisat mig i dag. Jag wet wist, att du les warder Konung, Israels rike i tin hand dande. Swär mig

wid **SEXXVII**, att tu
 itrotar min afkomma ef-
 sig, och icke utplånar mitt
 nttur min faders hus.
 lofwade honom thetta e-
 t, och Saul gick nu hem
 men David begaf sig åter
 med sitt folk, på bergshög-

wårt sällskap, wi hafwe all-
 drig gjort them något förfång,
 och af theras hjordar är icke
 något förkommet, under hela
 then tid, som the waret i Car-
 mel. Fråga them sjelfwa the- 8.
 om; the skola säga rig the.
 Så låt oss nu finna ynnest hos
 rig, wi äre komne på en glad
 dag, och gif tina tjänare och
 tin son David, hwad rig be-
 hagar. Davids ussickade an- 9.
 kommo och sade till Nabal, på
 Davids wägnar, hwad them war
 befallt. Men när the fram- 10.
 fört sitt ärend, swarade them
 Nabal: Hwad är David för
 en? Hwad Isai son? The ä-
 ro nu för tiden många tjäna-
 re, som löpa ut sina herrars
 tjänst. Skulle jag taga mitt 11.
 bröd och mitt dricka och hwad
 jag slagadt åt mina ullklippa-
 re, och skänka bort åt sådanna,
 som jag icke ens wet, hwari-
 från the äro komne? Då wän-
 de Davids ussickade sig bort,
 gingo tillbaka och berättade wid 12.
 ankomsten till David, alle, hwad
 them af Nabal sagdt war. Da- 13.
 vid befalle genast hwar och en
 af sitt folk att binda swerdet på
 sig. Alle gjorde så, och David
 bant äfwen sitt swerd på sig. Sy-
 ra hundrade man wid påß fölg-
 de honom åt, och tuhundrade
 blefwo qwar wid lågret.

muel blef wid thenna ti-
 den ödd; Hela Israel förs-
 de sig till allmän sorg, och
 wo honom i Rama, the-
 ade bort.
 ten David flyttade längre
 till öfken Paran. I Ma-
 bbe så en man, som hade
 iesta hushållning i Carmel,
 ar ganska rik, så att han
 try tusend får och tusend
 Han uppehöll sig i Car-
 när fåren borde klippas,
 t Nabal. Hans hustru het-
 il, en qwinna af mycket förs-
 och utmärkt fågring; men
 n war hård, illwillig och
 . Då nu David i öfken
 dra, att Nabal låt klippa-
 re, sånde han tio af sitt folk
 ill Carmel, med befallning,
 i till Nabal, hälsa honom
 jen och på Davids wägnar
 Leswe tu länge! Frid
 med rig, och med titt
 och med alle, hwad rig
 rer! Mig är berättadt,
 i låter nu klippa tina får.
 berdar hafwa waret i

14. I medertid hade en af Nabals drängar berättat för Abigail hans hustru, hwad händt war. David, sade han, hade sändt bud ifrån öken, att önska war husbonde lycka; men han for illa ut på them. Och likwät hafwer thetta folket waret of ganska nyttigt. Wi hafwe alldrig lidet något försång, icke heller är något för of bortkommet, under all then tid, som wi bland them wistats
15. på öppna fältet. The hafwa både natt och dag waret lika som en mur omkring of, så länge wi bland them betade
16. hjordarna. Så tänk nu efter och se till, hwad tu göra må; ty någon olycka är wisserligen för handen ofwer war husbonde, och ofwer hela hans hus: och han self är så illak, att ingen törs tala med honom.
17. Så skyndade sig Abigail, tog tu hundrade bröd, två låglar win, fem stycken stekta får, fem skäppor torkladt korn, hundrade kaffor rusin, samt tuhundrade kaffor fikon och lade alltammans att föras på åsnor. Sina drängar befalle hon fara fram för sig, och hon self wille komma efter. Men för Nabal sin man nämnde hon ingen ting härom. Hon red på en åsna, och när hon kom berget urföre, kom of David med sitt folk ned af ett berg gent ofwer, så att hon mötte them, utan att annu wara af them sed.
- David sade: Sörgäfwes hafwa jag i öken skyddat alle, hwad thenna tillhörde, så att icke theraf är förkommet; han weder gäller min godhet med icke ondt. Scrafte Gud David of fiender alle framgent, om jag af alle thet han eger, lemnar en hund qwar tills morgon bitrida! Så snart Abigail fick se David, steg hon hastigt af åsnan, kastade sig ned med ansigtet till marken, in för David, föll hon om fötterna och sade: Thet är jag, som förbruter mig, min Herre! Låt tin tjänarinna så tala inför dig, och hör hwad tin tjänarinna säger! Min Herre akte icke på the of obestädliga mannen Nabal; ty så, som han heter, är han of. Nabal heter han, en of förständig, och med oförstånd omgår han. Men jag, tin tjänarinna, såg icke the af dig, min Herre, urstickade. Och nu, min Herre, så wist, som HERREN lefwer, och tu self lefwer, hafwer HERREN hållet dig tillbaka, att tu icke skulle utgjuca blod och med wäld hämnna dig self. Ware tine fiender och the, som min Herres ofärd ska, så oberydliga, som Nabal är! Se här then gofwa, som tin tjänarinna hifört till min Herre,

t thet utdelas åt folket, in Herre hafwer med honom åtföljer. Gör tjänarinnas förbrytelse. **HERREN** stadfästas rres hus, och tu ut **HERRENS** trüg, skall gerning i tin hand be.

Om någon sätter sig i förfölja dig och stå oflif, skall min Herres ra inbundet i the les knippe hos **HERREN** d; men tina fienders! Han säsom med en i hast bortkastad! När **HERREN** warder fullde alle thet goda, som swat min Herre, och in satt dig till Förste Israel, skall then före icke finna rum, eller in Herres samwete, att utet blod oberäknsamt, innat dig sjelf. **HERREN** warder rå med alle gode ande min Herre, och tu wäl rå ihogkomma tin ma. David swarade härail: Ware **HERREN**

Gud läfswad, som i idt dig mig' till möte! och titt förståndiga tal sjelf läfswad, som nu mig tillbaka från blods lse och egen wäldsam! Sannerligen, så wist, **HERREN**, Israels leswer, hwilken ashäl

let mig ifrån att göra dig något ondt; hade icke tu så snart kommet, mig till möte, skul le hos Nabal, i morgon bitida, icke ens en hund waret drüg. David tog derpå emor 35. af henne hwad hon hade fört med sig till honom, och sade än ytterligare till henne: Sär hem i frid; war försäkrad, att jag gör hwad tu begärt; för tin skull will jag förlåta.

När Abigail kom hem igen 36. till Nabal, höll han i sitt hus en måltid, så stor, som en Konung skulle hafwa låret anrätta: Hans glädje therwid gick så långt, att han wardt mycket drucken. Abigail sade icke thet ringaste för hon tills följande morgon bitida. Men när dager wardt, och 37. Nabal blifwit nycter igen, berättade hon för honom hela sin anstalt, och hwad hon therigenom uträttat. Han wardt therdswer 38. så förfräckt, att han blef kånstods säsom en sten, och efter tio dagars förlopp slog **HERREN** honom att han blef död. När 39. David fick tidning om Nabals död, sade han: Ware **HERREN** läfswad, som utfört min sak emot Nabal, för then skynsf, han tillfogat mig, och som afhället mig, sin tjänare, ifrån ond gerning! Then oförvart Nabal mig gjorde, hafwer **HERREN**

HERRE låter tillbaka sal-
la på hans eget hufvud.

- Therestefter sände David bud
till Abigail, att begära henne sig
40. till hustru. Davids utskickade
kommo till henne i Carmel och
anmälte sitt ärende. The sade:
David hafwer sände oss till
41. mig, för att begära mig till
hustru är sig. Abigail fast-
de sig strax ned på ansigtet till
jorden och sade: Si! här tin
tjänarinna, som är tillreds,
att två min Herres tjäna-
42. res fötter. Hon skyndade sig
att fara åstad, satte sig på en
åsna, i följe med fem jungfrur,
som skulle betjäna henne och for
så bort med Davids utskickade.
43. Sedan giftermälet med henne war
fullbordadt, tog David ~~in~~
Abinoam af Jisreel, så att the
båda två wordo hans hustrur.
44. Men Michal Sauls dotter, som
förrut war gift med David, gaf
Saul åt Phalti, Laïs son, bör-
dig ifrån Gallim.

Cap. **The** Siphiter kommo åter till
26. Saul i Gibeon och berättade,
att David lönligen uppehöll
sig på högden Hachila, som lig-
ger gent emot then stora öknen.

1. Saul drögde icke, utan for ned
till öknen Siph, med tryusend i
Israel utvalda män, att uppsö-
ka David, i then öknen. Saul
låggrade sig på högden Hachila,
framför then stora öknen, utmed

wägen; men David war i
och såg, att Saul kom if-
ter honom. Han sände fö-
skull ut kunnskapare, och för-
att Saul helt säkert war a-
men. Då gick han sjelf till
orten, ther Saul hade sitt
och blef warse, hwarest Saul
med sin förnämsta Hårhå-
man, Abner Ner son. Saul
inom wagnborgen, och folket
theromkring. David sade t
himelech, then Herheen, oc
Abisai, Jeruzas son, Joabs
der: So will följa mig ne-
Saul i lågret? Abisai swa-
Jag will gå med mig. I
och Abisai gingo då in bland
hopen, nattetid, ther Saul
och sof inom wagnborgen,
hans spjut war stödt i marken
hans hufvud. Abner och
lågo rundt theromkring. I
sade till David: Nu hafwer
lemnadt tin fiende i tina
der; låt mig få stöta sp
igenom honom in i marken
på en gång; Jag skall i
hufwa göra thet andra
gen! Men David swarade
sai: Gör honom ingen st
ty han blifwa ostraffad,
båt händer - på **HERRE**
Smorda? David sade oc:
wist, som **HERRE**
wer, om icke **HERRE**
 honom, eller hans tid
mer att sluta sitt lif, eller

er i en drabbning; Låte
 KXKXN thet wara långt
 n mig, att jag skulle bära
 der. på **SERRANS**
 orda! Låtom of allenast
 t bort spjuter, som står
 hans hufwud, tillika med
 tuskålen och så gå wår wäg.
 tog David spjuter och wattu-
 n spm woro wid Sauls
 oud, och gingo så både sin
 , utan att någon såg eller märk-
 het, eller wakenade; ty alle-
 nan sofwro, emedan **SER-**
N hade låtet en djup sömn
 öfwer them. Sedan nu Das
 war kommen öfwer på andra
 ; ställte han sig ett stycke
 , på bergsspetsen emellan
 len och Sauls läger war en
 ig plats. Han ropade till
 t, och sade till Abner Ner
 Swarar tu icke, Abner?
 er swarade: So åst tu, som
 opar, så Konungen är när-
 ande? David sade tillbaka åt
 er: Åst icke tu en man?
 ho är tin lille i Israel?
 örföre håller tu icke bättre
 t om tin Herr Konungen?
 af folket hafwer sluppet
 som kunna slå ihjäl Ko-
 gen tin Herr. Tu hafwer
 t mycket illa. Så wist,
SERRAN lefwer, för-
 en I dödsstraff, när I
 hållen bättre wakt om eder:
 ia, om, **SERRANS**

Smorda. Och nu, se efter,
 hwar är Konungens spjut och
 wattuskålen, som stod wid hans
 hufwud? Saul kände igen, Da. 17.
 wids röst, och ropade: Är thet icke
 tin röst, min son David? Ja,
 swarade David, min röst är thet,
 min Herr, Konung. Och sade y. 18.
 terligare: Swar före förföljer min
 Herr så sin tjänare? hwad haf-
 wer jag gjort? Swad ondt haf-
 wer jag haft för händer? Min 19.
 Herr, Konungen, höre dock nu
 hwad hans tjänare säger: K:tar
 rig **SERRAN** emot mig, så
 försona Sonom med offer: men
 om människor göra thet, så
 ware the förbannade inför
SERRAN, emedan the ut-
 drifwet mig ifrån gemenskap
 med **SERRANS** eget folk,
 hwilket är ju så hårdt, som
 att säga: Gack bort och tjåna
 främmande Gudar. Och nu 20.
 falle icke mitt blod på jorden,
 utan att **SERRAN** märker
 thet! Israels Konung är ut-
 dragen för att uppsöka en enda
 loppa, och såsom nattuglan
 förföljer sitt rof på bergen. Så 21.
 sade Saul: Jag hafwer gjort
 rig orätt, kom tillbaka min son,
 David. Jag skall hådanester
 icke göra rig någöt ondt, efter
 mitt lif nu waret så dyrt af-
 tadt af tig. Jag hafwer bes-
 tett mig oförståndigt och felat
 gan

22. ganska mycket. David sade se dan: Sår är Konungens spjut; en af Krigsfolket komme hit öfwer och tage thet härifrån.
23. **HERREN** wedergålle hwat och en efter sin förtjänst och redlighet! Nu hade **HERREN** lemnat mig i min hand, men jag wille icke låta min hand komma wid **HERRENS** Smorda.
24. Såsom titt lif nu waret af mig högt aktadt så blifwe och mitt aktadt inför **HERREN**! Han warder mig ur all nöd
25. frällsande. Saul swarade härpå David: Wälsignad ware tu, min son, David! Tu skalt framgent uträtta och fullfölja hwad tu företaget mig. Så gick David sin väg, och Saul wände om hem igen.

- Cap. **M**en David tänkte wid sig
27. **M**en David tänkte wid sig self; en gång torde jag dock falla Saul i händer. Thet är såkraft för mig, att sly undan till the Philisteers land. Saul måste då wända igen, att söka efter mig på något ställe inom Israels gränser, och jag blifwer
2. räddad ur hans wäld. Han gick förthen skull öfwer med the sexhundra man, som han hade hos sig, till Achis Maachs son, Konungen i Gath, hos hvilken han fick bo i Gath, han och hans folk, med theas anhöriga, samt med hans båda Hustrur, Ahinoam från

Zisreel, och Abigail från Ca som förrut hade waret gift Nabal. Saul wände och att söka efter David, så thet war kunnigt, att han flytt bort till Gath. Men wid såde till Achis: Hafw nåd för mig, så lämna mig af landstäderna att uti. Swaröre skall tin tre wara mig till beswär och hos mig i hetswa hufvudst. Då gaf Achis honom Ziklag, af stedt är, att Ziklag är hörer till Juda Konungar. den, på hvilken David the Philisteers land war ett i fyra månader.

David for ut med sitt och tog byte af the Gesureer, risiter och Amalekiter, hwil älder bodde thet i landet, och till Sur och Egypten. När härjade landet, låt han hw man eller qwinna blifwa wi men får, oxar, åsnor, E och kläder tog han bort och så till Achis tillbaka. Frå Achis honom wid återkon Swaräst hafwen J nu byte? så swarade han: E ut i Juda; söder ut hos Jerahmeliter; och söder ut the Keniter. Swarken ma ler qwinna låt David blifwa lif: på thet ingen af them kunna komma till Gath och

1, hwad han hade gjort. På
 a sätet tillbragte han hela
 tiden, på hwilken han bodde
 i Philisteers land. Achis trod-
 hwad han förebär och gjorde
 hopp om, att i sin tjänst oför-
 arligen få behålla honom, se-
 han hos sitt eget folk, Isra-
 were blefwen förhattlig.

På samma tid församlade
 Philisteerne sitt Krigsfolk
 draga ut till strids emot Is-
 ; och Achis sade till David:
 bör weta, att tu och ditt
 måste jemwål infinna es
 i lägrer. David svarade
 s: Tu skall sjelf få se hwad
 tjänare ärnar göra. Achis,
 åter: Jag will therföre lå-
 sig, så länge jag lefwer,
 a Hofwitoman för min
 oakt.

Samuel war redan död och
 offentlig sorgearstalt af Isra-
 folk begrafwen i Rama, ther
 hade bott. Och af Saul
 sådanne, som befrågade the
 , och gåfwo sig ut för spå-
 , utur landet bordrefne.
 nu Philisteerne församlade
 mmo och lågrade sig wid Sus-
 , drog wäl Saul hela Isra-
 lhopa och slog läger på Gil-
 Men id han fick se Phillis-
 ras här, förlorade han inodet
 blef ganska mycket förfärad.
 frågade HERREN; men

HERREN swarade honom inter,
 hwarken genom drömmar, eller öf-
 werste Prest, eller Propheter. Då 7.
 sade han till sina tjänare: Sj-
 ker upp åt mig en qwinna,
 som förstår sig på att befrå-
 ga the döda; jag will gå till
 henne, och genom henne erhål-
 la swar. Hans tjänare sade: I
 Endor finnes ju en sådan
 qwinna. Saul wille icke wa- 8.
 ra känd, utan tog på sig andra
 kläder, och gick så bort tillika
 med twänne af sitt folk, som fölg-
 de honom. När the kommet fram
 till qwinnan, nattetid; sade Han:
 Låt mig genom rin konst få
 weta, och res upp åt mig then,
 som jag will nämna för dig.
 Qwinnan svarade honom: Tu 9.
 wet wäl hwad Saul gjort,
 och huru han ur landet för-
 drifwet bestödjare och spåmän;
 hwarsföre will tu snärja mig
 och sätta mitt lif i fara? Saul 10.
 swor henne wid HERREN, och
 sade: Så wist, som HER-
 REN lefwer, skall rig härin-
 genom ingen fara ätkomma.
 Då frågade qwinnan: Swem 11.
 skall jag åt rig uppresa? Han
 sade: Res upp åt mig Samu-
 el. När nu Qwinnan såg Sa- 12.
 myel, ropade hon öfwerhjudt och
 sade till Saul: Hwarsföre haf-
 wer tu bedraget mig? Tu äst
 Saul. Konungen sade till henne: 13.
 G 2 Gruf

- Gruka dig icke; Swad ser tu? Hon swarade: Jag ser en man uppstiga ur jorden, som hafwer något Gudomligt med sig.
14. Saul frågade: Huru ser han ut? En gammal man, sade hon, stiger upp; öfwerhöglad med en mantel. Saul kände theraf igen; att thet war Samuel, kastade sig ned och böjde ansigtet intill jorden.
15. Samuel sade till honom: Swarföre hafwer tu ordat mig, och låter mig upprefas? Saul swarade: Jag är i stor nöd; Philisteerne hafwa anfallet mig med krig, och Gud är wiken ifrån mig, så att han swarar mig hwarken genom Propheter, eller drömar. Thersföre hafwer jag låtet dig framkallas, att af dig få weta
16. hwad jag skall göra. Samuel sade: Swad frågar tu mig, så HERREN är wiken ifrån dig och worden tin stende?
17. HERREN hafwer fullbordat hwad han förut talat genom mig. HERREN hafwer ryckt Konungamagten utur tin hand och gifwet henne åt David, som war dig närmast. Lmedan tu icke årtlydde HERRENS besallning, och icke fullföljde hans hämnande wrede emot Amalek; hafwet HERREN låret thet ske, som
18. dig nu händer är. HERREN lemna både Israel och dig i the Philisteers det; i morgon skall tu rina söner wara hos mig.
- HERREN jemwäl låta els läger af Philisteerna gas. Då föll Saul, så lå war, ned till jorden, ganskräckt öfwer thet, som E hade talat; ingen magt war hos honom, ty han hade helt dygn icke taget något till sig. Qwinnan kom i the ma till honom och såg hono deles betagen af förkräckell do förthenfull: Tin tjänne hafwer gjort hwad tu b jag hafwer wägarat mitte i lyd nu mitte råd, som jag t dig och gör öfwen tu, tin tjänarinna beder. Ld sätta fram åt dig liter att tu må äta och få att gå wägen tillbaka. nekade och wille alldeles ic Men hans tjänare så w qwinnan uddgade honom at hwad the bodde honom om; steg ändtlig upp från jord satte sig till bords. Qwinna sade i hast en gödd kalf, hon i huset hade, tog och knådade och bakade thet o Hwad hon hunnet tillaga, hon fram för Saul och han nare, som äto, stego sedit och gingo samma natt sin wd

Philisteer hade draget hessa sin här tillhopa wid A och Israel war lågrad ombrunnen wid Beteel. Theer mönstrades, och hwarje isman gick fram med sina de och sina tusende: Da hans folk kommo sist ned Achis. Då sade Philis Förstar: Swad skola Ebreer göra här? Achis e dem: Är thet icke Da Sauls, then Israelitiska igens tjänare, som nu ett år wäret hos mig. Hafwer ifrån then tid, till mig gick öfwer, icke med honom något, annat wäcka misstankar. the Philisteers Förstar läst öfwer och sade: Låt mannen wända om till det, hwilken tu honom ant. Han får icke wara i thetta krig, på thet må warda wär fiende drabningen. Ty hwar skulle han wäl snarare blidka sin Herre, än med männens hufwuden? Är the then David, om hwilken under dansande: Hafwer slaget sina tusend, David sina tiotusend? Då Achis David till sig och honom: Så wist som 27 leswer, äst tu en man; alle hwad tu här e företaget dig, hafwer wäret mig till nöjes; ifrån then tid, så tu till mig ankom, in till thenna dag, hafwer jag icke sunnet något ondt med dig. Men för the Philisteers Höf- 7. witsmän äst tu icke lika behaglig. Så wänd nu om och gäck hem i frid, på thet tu ej må göra något, som kunde misshaga Philisteernas Höfwitsmän. David sade till Achis: Swad 8. hafwer jag så gjort? och hwad brott hafwer tu så sunnet med tin tjänare, under then tid jag wäret hos dig, intill thenna dag, efter jag icke får gå med och strida emot min Herres, Konungens fiender? Achis swa- 9. rade David: Jag wet thet wäl; tu äst i mina ögon så angenäm, som en Guds Angel. Men the Philisteers Höfwitsmän wilja alldeles icke tillåta, att tu blifwer qwar hos oss i närwarande krig. Skynda dig förthen- 10. skull i morgon, jämte tin Herres undersätare, som följt med dig. Skynder eder och går bort, så thet i morgon ljust wäder. David gjorde så, gick om 11. morgonen bittrida, med sitt folk, bort, in i Philisteernas-land tillbaka. Men the Philisteer ryckte längre fram till Beteel.

När David på tredje dagen 30, thereafter återkom med sitt folk till Betlag, hade Amalekiter 3

- terne fallet in i södra trakten, in-
taget Ziklag och tände eld på
2. staden. The hade i fångenskap
bortfördt quinnorna, som theri
funnos, både små och stora,
men icke ihjälslaget någon, utan
faret med thet tagna byter strap
 3. sin kos. Då nu David såg, wid
ankomsten, att staden war upp-
bränd, och hans samt hans folks
hustrur, söner och döttrar blifwet
 4. i fångenskap bortförde, brast han
och the, som med honom woro,
ut i tårar; the greto öfwerhjudt,
till theß the icke mer gråta kun-
de.
 5. Davids båda Hustrur woro
och fångna, Ahinoam från Jisre-
el, och Abigail, som förut waret
gift med Nabal, then Carmeliten.
 6. David sself war nu råkad i gan-
ska stor nöd, ty folket, som med
håfthet sörgde, hwar och en si-
na söner och döttrar, talade sins
emellan om att wilja stena honom.
Men han tog mod till sig, genom
förtrostan på HERRAN sin
 7. Gud. Han befalle Presten Ab-
jathar, Ahimelechs son, bära fram
Lifskjorteln, och när then war
till honom framburen af Abjathar,
 8. frågade han HERRAN: Skall
jag sätta efter thet ströfwande
partiet? Kan jag hinna upp
them? HERRAN swarade ho-
nom: Sätt efter them; tu skall
hinna upp them och återtaga
 9. rofwet. Då gick David åftad
med the sevhundra man, som han
hade hos sig och kom till dalen
- Befor, hwarest han lemnad
gra efter sig, som thet blefwo
stående. Med fyrahundra
satte David efter fienden, oc
hundra, som för trötthets sk
ke kunde så hastigt komma i
dalen, blefwo thet quarst
Theße funno en Egyptisk mar-
marken liggande, hwilken the
de till David, sedan the g
honom bröd och dricka, sat
stycke af en sifonkaka och tu-
ken af en rufinkaka. Ho-
nom kom han sig före igen,
dan han på hela try bygn
hwarken ätet eller drucket.
wid frågade honom: Swem-
rer tu till? och hwadan äst
Han swarade: Jag är fört
Egypten och i tjänst hos
Amalek. Min husbo-
leunnade mig efter sig, för
dagar sedan, medan jag
blefwen huf. Wi hafwe st
wat i södra delen af the
listeers land och af Juda
södra delen af Caleb, och u
brännt Ziklag. David fråg
honom åter: Kan tu wäl
oss ned till them, som the
ströfweri föröfwat? Han s
Swär mig wid Gud, att
icke slår mig ihjäl, eller l
när mig i min husbondes h
der, så will jag föra tig
till them. David wardt då
honom förb till them, som
hade spridt sig öfwer hela n

, drucko och dansade i
 ver thet rika byte, som
 ur Philisteernas och Ju-
 David angrep och slog
 in morgonen intill afo-
 afwen följande dagen.
 dem undslapp, utom
 rade drängar, som redo
 ler och gofswo sig på
 David återtog sina hä-
 re och allt annat, som
 sekiter med sig bortför.
 folket saknades; hvarken
 stor, hvarken söner el-
 re; icke heller fanns af
 m fienden borttröfwat,
 ing förkommet: David
 ltsamman med sig tillba-
 g jemwål bort alla A-
 ias egna får och oxar,
 vos fram för then an-
 ypen, under namn af
 byte. På hemwägen
 the tuhundra man, som
 e följa med David och
 in låt blifwa qwar wid
 sor. These gingo honom
 , som med honom kom-
 idres, och words af honom
 tagne och wänligen hälsa-
 alle girige och illa sinnade
 m, som följt David ända
 ienden, sade: Efter thes-
 irtet med, så wi återtog
 bre wi icke heller theraf
 jemmer, än åt hwar och
 hustru och thes barn.
 id fördes alltsamman wi-
 esan fortsattes. Men Da-

vid sade: Görer icke så mine
 bröder, med thet, som **HER-**
REN skänkt oss therigenom,
 att han bewarat oss och gif-
 wet then fiendtliga hopen i wår
 ra händer. So skulle wår 24.
 wid wara af enahanda tanka
 med eder? The, som gått med
 att strida, och the, som qwar
 blefwo wid troßen, skola haf-
 wa lika del: the böra både de-
 la jämnt med hwarannan. Da- 25.
 wid gjorde thetta till en lag och
 stadga, som ifrån then tiden in-
 till nuwarande blifwet i Israet
 bibehållen.

Och när David war åter, 26.
 kommen till Ziklag, sände han af
 bytet till the äldsta i Juda, sina
 wänner och låt säga: Thetta är
 en gofswo åt eder af thet byte,
 som blifwet taget från **HER-**
RENS fiender. Nämligen till 27.
 them i Bethel; them i Ramoth,
 söder ut: them i Jathir; them i 28.
 Aroer; them i Siphmoth; them
 i Estemoa; them i Rachal; them 29.
 i the Jerahmellers städer; them
 i the Keniters städer; them i Hor, 30.
 ma; them i Chorasan; them i A- 31.
 rach; them i Hebron, och till alla
 the orter, hwarest David med sitt
 folk någon längre tid hade uppe-
 hållet sig.

The Philisteer angrepo nu **31. Cap.**
 rasliterna och dreswo them **31.**
 på flykten, så att the worde slag-
 us

2. ne på berget Gilboa. Philisteerne ansatte i synnerhet Saul och hans söner; tre hans söner, Jonathan, Abinab och Malchisua, blefwo i them.
 3. på platsen. Han self utstod håf- rigaste anfall; skyrarne träffade honom med sina bogar, så att han af them wardt mycket illa särad, och sade till sin wapendra- gare: Drag ut ditt swerd och stick mig igenom, att these oomskorne icke måge komma och med flera stygn döda mig. Men hans wapendragare wille icke, ty han fruktade sig mycket.
 4. Då tog Saul sitt eget swerd och afhände sig dermed lifwet. När wapendragaren såg, att Saul war dödd, tog ock han sitt swerd, stack sig igenom och blef dödd jämte Saul.
 5. På en och samma dag omkommo Saul, hans tre söner, hans wapendragare och alle hans folk tillhopa. När ock Israeli- terne, som bodde på thenna sidan om slätten och Jordan, sågo, att håren war slagen på flykten, och att Saul samt hans söner woro döde, öfswergoswo the städerna o- ch flydde undan, hwarefter Philis- terne kommo, och satte sig ned i them.
- Dagen efter slagningen gi-ngo Philisteerna att aflåda i H- slagna och funno Saul jämte hans tre söner liggande på berget Gil-boa. The höggo hufvudet af honom, och drogo af hans wapen, hwilka the sände omkring i ster-land, att i thetas Gudars tem- pel och för folket bekräfta then glada tidningen om seger. Hans 10. wapen uppsatte the i Astaroths tem- pel, men kroppen hängde the på muren i Bethsan. När invånarna 11. uti Jabes i Gilead singo hö- ra, hwad Philisteerne hade gjort med Saul, rustade sig alle the warande stridbare män och gingo, hela natten, till Bethsan, hwareft- the ifrån muren nedtogo Sauls och hans söners kroppar. The förde them till Jabes, brände them ther upp och begrofwon be- nent under en Tamarisk, samt höllo en fasta i sju dagar.

Then Andra Boken.

- Cap. Efter Sauls dödd, så David
1. Kommet tillbaka från toget mot Amalekterna, och hade wa- ret två dagar i Ziklag, infann sig, på tredje dagen, en karl med sönderrefna kläder och jord på

hufvudet, thit kommen från- sen, ther Saul blifwet slagen. gick in till David och fasta för honom ned till marken. vid frågade honom: Swa

u? Han svarade: Jag
 ösluppen ur Israels här.
 frågade åter: Huru är
 utgången? Säg mig thet.
 sade: Folket warde slaget
 tet och hafwer lidet ett
 nderlag. Saul och hans
 onathan äro jemwäl dö-
 David frågade ännu ytterli-
 henna budbäraren: Huru
 u att Saul och hans son
 han äro dödde? Då be-
 budbäraren widare: Jag
 f en händelse upp på bet-
 ilboa, hwarest jag fann
 stödjande sig wid sitt
 Wagnar och resenärer
 tätt inpå honom, och
 n wände sig om och blef
 arse, ropade han mig,
 å jag svarade: Här är jag.
 ägade mig, hwarifrån
 ir, och jag svarade ho-
 att jag war en Amale-
 Då sade han till mig:
 iärmare och slå mig i
 dödsängesten är redan
 i, fast jag ännu hafwer
 i behåll. Jag gick för-
 ill fram och slog honom
 ty jag wiste, att han
 ille kunna lefwa, sedan
 ar dödligen särad. Jag
 onan af hans hufwud
 mycket af hans arm,
 jag här inför min Ser-
 mnar. Då ref David
 the, som hos honom wo-
 a kläder sönder, jämrade

sig, greto och fastade allt intill
 aftenen, för Sauls och hans son
 Jonathans skull, och för thetas
 skull af HERRANS folk och
 Israels hus, som i kriget om-
 kommet.

Men till budbäraren sade Da- 13.
 vid: Swadan äst tu? Hwarpå
 han svarade: Jag är en främ-
 lings, en Amaleits, son. Da- 14.
 vid sade: Hwi fruktade tu mig
 icke, att råcka ut tin hand till
 att taga lifwet af HERRANS
 Smorda? Och befalte tillika en 15.
 af sina betjänter, att gå fram
 och dräpa honom. Betjänten slog 16.
 honom, så att han blef dödd, hwar-
 wid David sade: Tu äst själv
 wällande till tin dödd, ty tin
 egen mun hafwer witnat es
 mot mig, då tu sagt: Jag haf-
 wer dödat HERRANS
 Smorda.

David författade öfwer Saul 17.
 och hans son, Jonathan, en kla-
 gesång, och befalte att låra Ju- 18.
 da barn sjunga honom, hwilken
 ock är införd uti samlingen af
 sånger:

Är nu Israels dölaste på ti- 19.
 na högder slagen?

Huru dro the hjeltar fallne!

Bebåder thet icke i Gath: 20.

Förkunnet thet icke på Askelons
 gator;

Att icke the Philisteers dötrrar
 frågda sig,

Och the dömsfornas dötrrar glädjas.

2

Tu

21. Du Gilboa berg, I onyttiga fält!
 Falle på eder hvarcken dagg eller
 regn!
 Du här dignade hjeltarnas sköld
 ned,
 Sauls sköld, lika som han icke
 waret med olja smord.
22. Från slagnas blod, från hjeltars
 fetma
 Kunde Jonathans boge icke af-
 hållas,
 Och Sauls swerd wände sig all-
 drig förgåfwes tillbaka.
23. Saul och Jonathan, the älskans-
 wärde, the för hwarannan, mes-
 dan the lefde, angendäme.
 Bleswo icke heller i döden äfskilde,
 Rastare än örnar och starkare än
 lejinnor.
24. I Israels dötrar, gråter öfwer
 Saul,
 Som klädde eder i rosenfärgad
 prakt
 Och prydde eder klädnad med
 guldene smycken.
25. Huru äro the hjeltar fallne!
 Widt på walplatsen!
 På tina högder blef Jonathan
 genomstungen.
26. Jag ångslas öfwer dig, min bro-
 der, Jonathan!
 Du war mitt angenämaste nöje!
 Ein wänskap war mig starkare,
 Än then kärlek man kan hafwa
 för qvinnor.
27. Huru äro the hjeltar fallne!
 Af stridswapnen på alla sidor ont-
 gifne!
- Therestefter frågade David I
 HERREN, om han skulle
 upp till någon af Juda st
 Och HERREN swarade hi
 far upp. David frågade
 ligare: Till hwilken af
 skall jag fara? Och HER
 swarade: Till Hebron.
 for David thit, med både
 hustrur, Ahinoam från
 och Abigail, som förrut
 gifte med Nabal, then E
 ten. Sitt folk, som han
 haft med sig, förde han oc
 hwar och en med theras
 ga, hwilke sarte sig ned at
 the omkring Hebron belägn
 der. Då kommo the, som
 till Juda stam och smorde
 ther till Konung öfwer sig
 samma tid wardt thet be
 för David, att inwånarer
 Zabes i Gilead hade beg
 Saul. Han sände therför
 till them, och lät säga
 Wälsigne eder HERREN
 then kärlek, som I wile
 eder Herre Saul, therim
 I begrafwet honom.
 HERREN warder nu med
 och trohet eder wedergäll
 och äfwen jag erkänner
 godhet, hwarmed I h
 thetta gjordt. Saret for
 dert ädelmod och eder
 perhet, fast än eder K
 Saul med döden afgått.

Juda stam nu smore
ung öfwer sig.

Abner Ner son, Sauls
Hårhöfswitsman, tog Is-
auls son, och förde ho-

Mahanaim. Ther låt
nom utroras till Konung
Ueab, Ahuri, Ziseel,
Benjamin och hela Is-
syratio är gammal war

Sauls son, när han
regeringen öfwer Israel
ide i tu år. Juda stam
ll sig till David, och
på hwilken David re-
Hebron, öfwer Juda
är och sex månader.

Ner son förde ut Is-
auls sons hår, från Ma-
ll Gibeon, och Joab Ze-
förde ut Davids hår,

e möttes åt, wid dam-
ibeon. Joab lågrade sig
dan om dammen, och
i then andra. Abner sa-

ab: Låt nu soldater
sa oss med att försöka
ians styrka; Swartill
wen samtycke. Då gin-

antal, tolf stycken fram
mins och Isboseth Sauls
, och tolf af Davids

warthera fattade i then
ufroud och stact sitt swerd
dras sida, så att the al-

föllo. Theraf wardt
lats wid Gibeon kallad
Hajurim. Nu begyn-

ganfka hård träffning,

hwaruti Abner och Israeliterne wor-

do slagne af Davids folk. The 18.
tre Jeruja söner, Joab, Abisai
och Afahel woro med i thenna
träffning. Afahel war snabbforad

såsom en Rå på marken, lopp 19.
efter Abner och wände sig hwar-
ken till höger eller wänster ifrån
honom. Abner såg sig om och 20.

frågade: Äst tu Afahel? Ja,
swarade han, thet är jag. Då 21.
sade Abner till honom: Wänd
dig bort åt enthera sidan, och

gack löst på någon bland sol-
dathopen, af hwilken tu må
taga byte. Men Afahel wille
icke gifwa sig ifrån honom. Ab-

ner sade än en gång till Afahel:
Gack tin wäg ifrån mig; hwar-
före will tu, att jag slår dig
död till marken, och buru skul-

le jag rå edras wisa mig för
tin broder Joabs ögon? Men 23.
när han alldeles icke wille draga
sig undan, stact Abner honom
med andra ändan af spjutet i we-

ka lifwet, så att spjutet gick tvärs-
igenom ut på andra sidan, och
han föll ned på stället död. Af-

le, som kommo thit, thet Afahel
låg ihjälslagen, blefwo thet qwar-
stående. Men Joab och Abisai 24.

satte efter Abner, och kommo wid
solens nedergång till högden Am-
ma, som ligger fram för Giah
wid wägen till Gibeons ökn. Då 25.
samlade sig Benjamiterne till Ab-
ner i en hop, och fattade stånd
öf-

26. öfwerst på en högd. Abner ropade till Joab och sade: Skall rå sverdet utan uppehåll fräta? Betänker du icke, att det kan på sidstone skarpt warda? Hur länge dröjer du med besfallning till folket, att icke mer
27. förfölja sina bröder? Joab svarade: Så sant, som Gud lefwer, hade icke tu sjelf manat ut oss; skulle ingen af folket, i dag bittida, hafwa angripet någon af sina bröder. Då
28. låt Joab blåsa i trompeten, hvar efter allt hans folk stånade och förföljde icke vidare Izrael, så
29. att striden upphörde. Abner och hans folk gingo genom slätten, hela natten, och foro öfwer Jordan, samt genom hela landet Bithron, åt Mahanaim tillbaka.
30. Joab gick och tillbaka ifrån Abner, och när han hade samlat allt Davids folk, saknades ibland dem allenast nitton man, tillika
31. med Asahel. Men af Benjaminiterna och dem, som Abner hade haft med sig, woro tre hundra och sextio slagne och döde blefne.
32. Asahels lik togs upp och begrofs i hans faders graf uti Bethlehem. Joab med sitt folk war hela natten på wägen och ankom wid morgonlysningen till Hebron.

Cap. 3. **R**iget emellan Sauls och Davids hus saktade sig småningom och lika som af sig sjelft. David växte till i styrka, och

Sauls hus blef allt mer förgad. I Hebron föddes Davids söner: Amnon, hans födde son, utaf Ahinoam Jisreel; then andre Chileab, utaf Abigail, som förut var gift med Nabal, then Earten; then tredje Absalom, Maacha, Konungens i Gethalmi, dotter; then fjerdonia, utaf Etagit; then Sephatja, utaf Abital; och siette Jithream, utaf Eglaf, och war Davids hustru. I så söner fick David uti Hebron.

Så länge kriget påstod mellan Sauls och Davids hus, te Abner att bibehålla Sauls Men Saul hade haft en benämnd Rizpa, Ajas dotter, hvilken Isboseth sade till Abzwarföre sofwer du när faders frilla? Öfwer thena rebråelse af Isboseth warder ner håftigt fördrnad och Ar jag rå ett hundhus som håller med Juda? hafwer hittills gjort tin Sauls hus, hans bröder wänner allt godt, och icke nat mig i Davids händer; det oaktadt tillwisar du ett brott, för en qwinnas Gud straffe Abner nu och fi gent, om jag icke låter gå i fullbordan, som Salomons svoret David, så Konungawärdigheten tages

Sauls hus, och Davids befästas öfwer Israel da, ifrån Dan in till ! Isboseth dristade att hårfå swara Ab- enda ord, så försträckt an.

Strax fickade Strax bud till och lät säga honom: höret landet till? In- bränning med mig, så anstälta, att hela Is- all sig tillfalla. David t anbudet, men betingade enda villkoret, och be- et allenast af Abner, att skulle wisa sig för Da- on, therest han icke förde Michal Sauls dotter, då David ankomme. Da- e och bud till Isboseth, son, med begäran, att få hustru Michal, hwilken lifwot honom gifwen för e Philisteers förhudar. Is- inde förthenfull bort, och a henne från hennes rå- : man, Phaltiel, Lais om gråtande fölgde henne urim, thet han, på Ab- alkning, måste lemna hen- ja tillbaka.

Strax talade med the äldsta l och sade: I hafwen tillförene åstundat, att id till Konung öfwer Låter thet nu ske, e **SERREN** försäkrat, om David, sin tjäna-

re, frälsta sitt folk Israel utur the Philisteers och alla andra thes fienders händer. Thet 19. samma föreställte Abner jemwål Benjamiterna och gick så bort, att berätta för David i Hebron allt thet, som Israel och i syn- nerhet Benjamiterne för sig nyt- tigast och såkrast pröfwat. Abner 20. kom till David i Hebron, tillika med tjugu män, och David und- sågnade honom och them, som honom åtfölgt, med en måltid. Abner sade till David: Jag will 21. härifrån gå bort och församla till min Herre, Konungen, he- la Israel, att the fastställa för- bundet med mig, och tu må re- gera öfwer them alla, såsom sig sjelf tackes. David släppte och Abner ifrån sig alldeles fri och ostadd. Strax thepå återkommo 22. Davids krigsfolk och Joab, sedan the slaget ett ströfwande parti och taget mycket byte, som nu af them hemfördes. Abner war icke mer qwar hos David i Hebron; han hade med Davids goda minne, fri och ostadd, thefrån bortgått. När nu Joab med sin här kom- 23. met in i staden och fått weta, att Abner Ner son warat hos Konun- gen, och af honom icke blifwet qwarhållen, gick han till Konun- 24. gen och sade: Swad hafwer tu gjort? Abner war ju hos mig? hwarsöre släppte tu honom bort och lät honom gå sin kos? Kan- 25.

- ner tu icke Abner Ner son? Han kom för att bedraga mig, och för att utforska mitt nuvarande tillstånd och allt, hwad tu än widare ärnar för
26. retaga. Så snart Joab hade gått ut ifrån David, sände han bud efter Abner till Bor Sira, att få honom tillbaka. Men Da-
27. vid wiste ingen ting theraf. Då nu Abner kom igen till Hebron, förde Joab honom in i porten, till att tala något med honom i förtroende, och stack honom ther i wefa lifwet, så att han blef död. Joab gjorde thetta, för att hämnas sin broder Asahels blod.
28. När David efteråt fick höra hwad skedd war, sade han: O skyldig är jag och mitt rike, inför **HERREN** ewinnerligen, till Abner Ner sons blod.
29. Blifwe thet öfwer Joabs huswud och öfwer hela hans faders hus! Ware alltid ibland Joabs afkomma någon, som af etterflöd eller spetålska plågas, eller nödgas gripa till slåndan, eller för swerd faller, eller lider brist på bröd! Joab och Abisai, hans broder, slogo ihjäl Abner, efter han hade dödat Asahel thetas broder, uti striden wid Gibeon.
31. David befalle Joab och allt folket, som han hade med sig, att rifwa kläderna sönder, anläggas sorgedrägt och offentliggen beklaga dödsfallet. Konungen sjelf efter bären, då man Abner i Hebron, och gret ljudt wid grafwen; alle sättilika. Konungen höll en öfwer Abner och sade: Är wäl Abner död såsom gerningsman? Sina händer woro alldrig. Icke heller tine fötter i in. Såsom man faller för dö dare, äst tu. Då gret folket än mer dö nom. Allt folket gick in wa David en sorgemåltid dagen; men David betyg ed och sade: Gud göre och thet, om jag, för nedergång, smakar br något annat. Allt stod, att Konungens uppriktig, hwilket the om, såsom alle öfrigt, nungen gjorde, war the behagligt. Allt folke Israel erkände på then Konungen icke haft någ att Abner Ner son ble Konungen sade och nare: Weten I ic förste och stor ma fallen uti Israel? nu en swag och ny nung, och these söner, äro mig tige. **HERREN**

en, som illa gör,
s ondskå!

1 Sauls son fick höra,
Abner war dödd i He-
2 of han alldeles modfålo,
3 I s r a e l förfräcktes.

4 n hade två Högwits-
5 er thet lättare frigsfol-
6 ene het Baana, och then
7 hab, söner af Rimmon,
8 rothiten af Benjamins
9 Beeroth råknades jem-
10 der. Beerothiterne ha-
11 ort till Gittaim och bo-
12 i främlingar ännu i dag.

13 Sauls son, hade lem-
14 sig en på båda fötterna
15 hwilken war fem år
16 när ryktet kom ifrån
17 i Sauls och Jonathans
18 is amma tog honom tå-
19 na, för att fly undan,
20 de så therwid, att han
21 ch blef förlamad. Han
22 I b o s e t h.

23 on then Beerothitens sö-
24 nab och Baana, gingo
25 I b o s e t h s hus, då han låg
26 sagsömn, stucko honom
27 wet och rymde sin wdg.
28 o thit in, då the, som
29 remta hwete, hade lof-
30 da in i huset. Rechab
31 ia kommo in i sängkam-
32 thet han låg på sängen,
33 om ihjäl, höggo af huf-
34 ogo thet med sig och gin-
35 genom slättmarken, hela

natten. I s b o s e t h s hufwud buro 8.

the till David i Hebron, och sa-
de till Konungen: Si! här är
I s b o s e t h s, Sauls sons, tin-
fiendes hufwud, som stod ef-
ter titt lif. **HERREN** haf-
wer nu låtet Konungen, min
Herre, se sin hämnd på Saul
och hans afkomma. David 9.

10 swarade Rechab och hans broder
Baana Rimmons, then Beerothi-
tens, söner och sade till them:

11 Så wist, som **HERREN**
12 lefwer, hwilken frälst mig u-
13 tur allehanda nöd, och så wist, 10.

14 som jag i Ziklag låt fastaga
och dräpa then budbäraren om
Sauls dödd, som trodde sig
frambära mig en glad tidning,
för hwilken han wäntade be-
löning, skall jag ock nu af så- 11.

12 danna bofwar, som mördat en
ostyldig man i hans eget hus,
på hans säng, utkråfwa hans
blod och bortröddja eder utur
landet. David befalle strax the- 12.

13 på sina betjänter, att slå ihjäl
them, hugga händer och fötter af
them och hänga them upp wid
dammen i Hebron. Men I s b o s e t h s
hufwud wardt begrafwet u-
ti Hebron, i samma graf, som
Abner.

T herefter sände alle Israels ^{Cap.}
stammar till David i He- 5.
bron och låto säga: Wi äre ju
tine slågringar och blodsför-
wande

Then Andra Samuels Bok.

1. vandret; redan tillföre, un- vids stad; han lät befästa honom
 der Sauls regering öfver oss, på alla sidor, både utan och in-
 war tu, i krigstider, Israels nanföre. David blef ju långt
 anförare, och sig hafwer HERREN ju mera mäktig, och HERREN
 HERREN besallt att värda sitt Gud Zebaoth, war med hono-
 folk Israel. Så blif nu tu Ifrån Hram, Konungen i
 3. Sörste öfwer Israel. Alle äld- rus, ankommo jemväl till De-
 ste i Hebron. Ther lät han för- beråd, timmermän och ster-
 gen i Hebron. Ther lät han för- gare, att bygga hus åt I-
 bund med them inför HERREN, Han förmärkte tydligen, att
 4. öfwer Israel. Eretio är gammal HERREN hade stadfäst hono-
 war David, så han blef Konung, regeringen öfwer Israel,
 och sju månader i Hebron, sju år de tillwäpa, för sitt folk
 5. öfwer Juda, och tretio tre år i Je- skull. David tog än flera
 rusalem öfwer hela Israel och hustrur i Jerusalem,
 6. Konungen drog ut med sitt flera söner och döttra
 folk till Jerusalem, emot the Je- ner, som han fick
 busseer, som ännu bodde ther i woro: Samuua, E-
 landet. The sade till David: Tu than, Salomo, Gil-
 skall icke komma hit in; lame Nephog, Zaphia,
 och blinde skola nog Edra bort jada och Eiphaleth
 7. Skall icke komma hit in. Men Men när the
 David tog dock in bergshögden de, att David wo-
 Zion, som sedan wardt kallad nung öfwer Israe-
 8. Davids stad, och lofwade bels- samlade ästad a-
 ning åt hwar och en, som slo- nom. Så snar
 go the Jebuseer, så att han huns märkte för he-
 ne upp till wartuledningen, och möttes, som
 till the lama och blinda, som ä- de spridt sig v
 9. fiendtlige emot David. Här- nom. The an-
 met, att man brus David fråg-
 eller Skall jag
 stier? Wil

David: Grip them an; vill gifwa them i tina hån.

Så föll David them an, Baal Perazim, slog them och sade: **HERREN** haf brutet igenom mina fiender mig, såsom en wattu frambrucer. Håraf blef stället kalladt Baal Perazim.

Philisteer nådgades lemna afgudabelåten efter sig, hwil David och hans folk togo med ort.

Philisteerne gjorde än en gång och ankommo i myckenhet ilen Rephaim. David frå **HERREN**, och han swa-

Sack icke rätt fram es them, utan wänd tig så, tu kan komma them på en in wid stogen, och när r höra, att thet rustar i .Kataerna af trden, så hem an, ty så hafwer **HERREN** gått ut framför att slå the Philisteers här.

David gjorde så, som **HERREN** hade befalle honom, och the Philisteer, förföljande ifrån Geba allt in till Ga-

rdan utwalde David utur Israel och församlade tresend man. Med thesa och alle thet folk, som han haf os sig, for han åstadb, att Baale Juda hemta Guds wid hwilken **HERREN**

Zekaoths namn, Hans namn, som sitter på Cherubim, warder tillbedet. Man satte Guds ark

på en ny wagn och förde honom ifrån Abinadabs hus, som war på en högd belåget. Ufa och Ahio, Abinadabs söner, beledsagade them nya wagnen, på hwilken Guds ark stod, tagen utur Abinadabs

på en högd belågna hus, thet han hittils förwarats. Ahio gick framför arken, och David samt hela Israel fungo med hög röst inför **HERREN**, och spelade på har-

por, cithror, trummor, bjällror och cymbaler. Men när man kom att gå förbi en nära thet wid besintlig loga, och oxarne kastade sig af wågen, så att arken tycktes falla af, tog Ufa uti och höll Guds ark. Thetta mishagade **HER-**

REN och Gud slog Ufa för hans obetänksamhet, så att han thet blef dödd bredewid Guds ark. David wardt bedröfwad thet of-

wer, att **HERREN** så oförmodligen borttryckt Ufa, och kallade stället Perez Ufa, såsom thet ännu i dag heter. Davids rådsla för **HERREN** wardt ock så stort, att han sade: Huru skall jag töras låta **HERRENS**

ark komma till mig? Han wil le förthenfull icke, att **HER-**

REN ark skulle sättas hos honom i Davids stad, utan låt bara honom in i ObedEdom then Gitticens hus. Thet förblef **HER-**

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

- RANES ark i tre månader, under hvilken tid HERREN wålsignade ObedEdoms och hela hans hus.
12. Men när Konung David fick höra, att HERREN hade wålsignat ObedEdoms hus och allt, hwad han egde, för Guds arks skull; lät David, under offentlig glädjebetygelse, hemta Guds ark utur ObedEdoms hus och föra honom in i Davids stad. Så ofta the, som boro HERRANES ark, hade hunnet sex steg fram, offrades en oxe och en gödd wådur. David sjelf, klädd i en linne öfverrock, dansade af alla krafter inför HERRAN. Han och hela Israel beledsagade HERRANES ark, med frögderop och trompeteljud, in i Davids stad.
16. När nu HERRANES ark kom thit in, såg Michal, Sauls dotter, ut genom fenstret, och då hon blef warse, att Konung David hoppade och dansade inför HERRAN, gjorde hon förakt af honom i sitt hjerta. HERRANES ark fördes in och sattes på sitt ställe, i thet tält, som David för honom låtet uppslå; hwarefter David offrade brännoffer och tackoffer inför HERRAN, och wålsignade, sedan offren woro slutade, folket i HERRANES Zebaoths namn. Han lät också utdelas åt allt folket, åt hela Israels menighet, både man och qwinnor, en kaka bröd, ett stycke kött och ett mått win, för hwarjens son. Allt folket gick så hwar och en hem till sitt igen David wände jemt wäl tillbaka wålsigna sitt eget hus.
- Då Michal, Sauls dotter, ut David, att möta honom o de: Zuru härlig hafwer els Konung waret i dag, nu blottat sig för sinarens tjänstqwinnor, i en af gemena hopen på blotta sig! David swarade Michal: Inför HERRAN, utwalc mig fram för tider och hans hela hus, förordnat mig att wara ste öfwer HERRANES Israel; inför HERRAN jag glädja mig: Jag wil mer förringa mig, än nu är, och synas låg i mina ö för att med them, som tu lat tjänstqwinnor, till komma. Michal, Sauls dotter, hade hela sin lifstid igenom barn.
- Då nu Konungen bodde i hus, och HERREN gifwet honom ro på alla sidor sina fiender, sade han till pheten Nathan: Si! jag i hus byggt af ceder, och ark står inunder tält. Nu swarade Konungen: Gör hwad tu i sinnet hafwer HERRAN är med dig.

n thenpå kom HERMAN
till Nathan med befallning:
och såg min tjänare Da-

Arnar tu bygga mig ett
hvar i jag skulle bo? Jag
ver icke bott i något hus,
i then tid, jag förde J-
s barn utur Egypten, in-
nu warande dag, utan lå-
nin helgedom från ett stäl-
ll ett annat bäras under
och i tabernakel. Hafwer
någon tid, medan jag
drat med alla Israels
, sagt till någon af dem,
ka jag befalle att döma
wärda mitt folk Israel,
af them åskat, att byg-
g mig hus af ceder? Och nu,
tu till min tjänare Da-

Så säger HERMAN
och: Jag hafwer taget
utur herdahyddan och från
den, som tu waktade, att
 skulle blifwa Förste öfwer
folk Israel. Jag hafwer
t med dig, ehwart tu gått,
lagt alla tina fiender
dig och gjort titt namn
bland the stora på jorden.
mitt folk Israel hafwer
förlänt en säker bonings-
 och så planterat thet,
het skall blifwa theri bo-
, och hädanefter icke o-
, eller af wrånga fiender
gas, såsom thet tillförene
e, så jag öfwer mitt folk
el hade förordnat Doma-

re. Jag hafwer och gifwet
dig ro för alla tina fiender, och
nu förkunnar HERMAN dig,
att Han will göra titt hus
waraktigt. När tine dagar 12.
gått till slut, och tu hwilar
bland tina fäder, will jag lå-
ta tin son, som af dig född
är, blifwa tin efterträdare och
stadfästa hans rike. Han skall 13.
bygga mig ett hus, som efter
mitt namn skall nämnde war-
da, och jag skall stadfästa
hans rikes thron till ewig tid.
Jag skall vara hans fader, 14.
och han skall vara min son.
Om han något orätt gör, skall
jag straffa honom med mänsk-
lig aga och lindrig tuktan. Men 15.
min barmhertighet skall icke
wika ifrån honom så, som jag
undandrog henne för Saul,
hwilken jag förkastade, och i
hwilkens ställe jag dig antog.
Titt hus och titt rike skall till 16.
ewig tid blifwa in för mig
beständande; tin thron skall
warda stadfästad till ewig tid.
Allt thetta och så, som allt blif- 17.
wet för Nathan uppenbaradt,
framförde han muntligen inför
David.

Så gick Konung David in, att 18.
förblifwa inför HERMAN och
sade: So är jag, Herre, HER-
MAN! Och hwad är mitt hus,
att tu hittills så waret med
mig? Och thetta hafwer dock 19.

- icke syntes dig nog vara, Herre, **HERRE!** Utan Tu hafwer jemwål gifwet Tin tjänarens hus löfte för en lång framtid! Ar wål thetta sådant, som någon människa skulle kunna
20. sig förwänta? Herre, **HERRE!** Swad skulle David hafwa mer att säga inför Tig? Tu känner tin tjänare, Herre,
21. **HERRE!** För Titt ords skull, och efter Titt eget wälbehag, hafwer Tu bewisat Tin tjänare thenna stora nåden, och för honom thensamma förkunnat.
22. Tu, **HERRE** Gud, äst i sanning stor; ingen är Tig lik; ingen är Gud utom Tig; ingen förmår göra sådant, som wi om Tig med våra öron hört.
23. Swad folk finnes på jorden, som liknar Titt folk Israel, hwilket Gud gætte fram att frälsa och sig till eget folk ansaga, för att göra sitt namn kunnigt, rå Tu så stora och förfärliga under ske låter, att för Titt folks skull, hwilket Tu förlofat utur Egypten, uppdrifwa främmande folkslag och
24. theras Gudar? Tu hafwer åt Tig beredt Titt folk Israel, att till ewärdlig tid wara Titt eget folk, och att Tu, **HERRE,** skulle wara theras Gud.
25. Och nu, **HERRE** Gud, stadfast till ewig tid hwad Tu Tin tjänare och hans hus till sagt, och gör så, som Tu hafwer lofwat. Blifwe Titt till ewig tid förhärligade igenom, att Tu, **HERRE** Zebaoth, är Israels Gud att Tin tjänares Davide warder inför Tig faststån de! Tu, **HERRE** Zebaoth Israels Gud, hafwer utbarat för Tin tjänare och Jag will göra titt hus aktigt; thesfore dristar nu tjänares hjerta, att inför med thenna bönen framna. Och nu Herre, **HERRE,** Tu äst Gud, och löften förblifwa sanning hafwer sjelf lofwat Tin till re alle thetta goda. Berå nu, och wälsigna Tin tjänares hus, att thet blifwigt inför Tig; ty Tu, Herre, **HERRE,** hafwer lethet, och igenom Tin wälsignelse warder Tin tjänares till ewig tid wälsignadt.
- S** herefter öfwermann Donyo the Philisteer, förledade them och bragte them der sur lydnad.
- Han segrade likaledes the Moabiter, och delade sinna efter mättsindre. The lad jorden och mättes så efter ret, att twänne delar öddad en del fick behålla lifwer. then tiden woro Moabiterne

derdånige och betalte ho-
t.

vid slog och Hadadeser Ke-
Konungen i Zoba, så
kte att återvinna, hvad
it hade förlorat wid af-
rath. David tog ifrån
till fånga tusend och hu-
resendrer och tjugutusend
tfolk. Hästarna hafades,
tthundra som behölls qwar.

Syrer, som lydde under
us, kommo Hadadeser,
en i Zoba, till hjälp, men
nedergjorde af Syrerna
tjugu tusend man. Han
sättningur i Damasceniska
så att the Syrer wor-
om underdånige och måste
om betala skatt. HER-
gaf David seger, ehwart
nde sina wapen. The gyl-
ldbar, som Hadadesers
män buret, och som nu

David eröfrade, lät han
Jerusalem, och ifrån Be-
Berothai, Hadadesers
tog han ganska mycken

Ehoi, Konungen i Ha-
ick höra, att David hade
la Hadadesers härt, sån-
sin son Joram till Ko-
David, att hälsa honom
i och önska honom lycka
stora seger, som han
emot Hadadeser; Ty Ehoi
dadeser woro med hwar-
i krig inwicklade. Joram

hade med sig till skänks allahan-
da kåril af silfwer, guld och kop-
par, hwilket allt Konung David 11.
helgade åt HERREN, tillika
med thet silfwer och guld, som
han hade taget ifrån alla andra
underkufwade folkslag, Syrer, 12.
Moabiter, Ammoniter, Philisteer,
Amalekiter och Hadadeser Rehob
son, Konungen i Zoba.

David lät och upfatta, efter 13.
sin återkomst, en minneswård ef-
ter then i Salt dalen öfwer the
Edomeer wundna seger, utaf hwil-
ka aderton tusend blefwo på plat-
sen. Han lade besättningur öf- 14.
wer allt i hela Edomeen, som
therigenom blef honom underlagd
och till lydriad hällen. Ehwart
han wände sina wapen, gaf HER-
REN honom seger.

Således regerade David öf- 15.
wer hela Israel och bibehöll lag
och rättwisa bland allt sitt folk.
Joab Jeruja son war öfwer frigs 16.
hären. Josaphat Abilud son
war Cantkler. Zadok Abitobs 17.
son och Abiathar Ahimelechs son
woro Prestes. Seraja war skrif- 18.
ware, Benaja Jojada son öfwer
lifwakten, och Davids söner wo-
ro Ståthållare.

David frågade efter, om ännu ^{Cap.}
någon war öfrig af Sauls
hus, så wille han göra honom
godt för Jonathans skull. Man 2.
kallade så fram till David en wid
namn

- namm Ziba, som hade waret betjänt i Sauls hus. Honom frågade Konungen: Är tu Ziba? Han swarade: Ja, här är tin tjänare. Konungen frågade åter: Är ännu någon qwar af Sauls hus, på hwilken jag kunde fullfölja then wänstap, som jag inför Gud lofwat? Ziba swarade Konungen: Ännu lefwet en son efter Jonathan, som är lam i båda fötterna.
4. Konungen sade: Swarest uppehåller han sig nu? Ziba swarade Konungen: Han är hos Machir Ammiels son i Lodebar.
5. Då sände Konung David bort och lät hemta honom utur Machir Ammiels sons hus i Lodebar.
6. Mephibosech, Jonathans son, Sauls sonson, ankom till David och kastade sig ned på ansigtet, att betyga sin wördnad. David sade: Är thet Mephibosech? Han swarade: Ja, här är tin tjänare. Då sade David till honom: Fruktu mig icke, jag skall göra dig alle godt, för Jonathan, tin faders skull, och till dig återställa alla tin faders Sauls åkrar; men tu skall dagligen spisa wid mitt bord. Mephibosech kastade sig åter ned på ansigtet och sade: Swad är thenne tin tjänare? Zuru hafwer tu kunnat ihogkomma en dödd hund, sådan som jag är? Konungen lät framkalla Ziba, Sauls fordna betjänt, och sade till honom: Alle, hwad ti Saul och hela hans hus wer jag nu åt tin Herre Tu skall åt honom bruka tu och tine söner, och tingar, samt till tin Herre lemna afkomsten theraf tjäna honom till underhåll Mephibosech, tin Herres skall dagligen spisa wid bord. Ziba, som hade söner och tjugu drengar, swarade Konungen: Alle, hwad mir re, Konungen, befalle sinare, skall tin tjänare fara. Mephibosech spifade wid Konungens bord, så af kongliga barnen. Han rå en liten son, wid namnet Micha, och alle, som hörde i hans hus, woro Mephibosechs tjänare. Han bodde i Jerusaleme efter han dagligen skulle spisa wid Konungens bord, och war i båda fötterna.
- Någon tid thefter blef Dabib niternas Konung dödd hans son Hanun anträdde honom regeringen. Då wille han gifwa Hanun, Nabas dotter, samma wänstap, som hans fader hade haft för David, och några af sina tjänare, att tjäna honom beklaga sorgen öfwer faders dödd. När these amoniter komo till the Ammoniters land de Ammoniternas Förstar till

heras Herre: Menar tu, avid låter sina sändebud ma, för att hedra tin och beklaga hans döds. Han hafwer ju sände dit, för att utspana beldgenhet och skaffa anna kunstaper, hwar i staden kan intagas och ss. Då låt Hanun fast Davids sändebud och raka skägget på them; samt nidjan affkåra heras kld och släppte them så ifrån the goswo David härom, som sände bud emot med befällning, att blifwa Jericho, till thes skägget i hunnet växa till igen, först komma tillbaka, ty ne woro ganska skynstigen ade. Ammoniterne, som ste, att the gjort sig för hos David, sände till the i Rechob och i Zoba, att i i sin sold få taga tju: nd man forfolk; af Ko i Maacha erhöilo the tu och från landet Zob, tolf man. David, härom un id, sände Joab emot them, ppraste folket af hela frigs. Ammoniterne gingo ut och ig i slagordning fram för rten; men the Syrer från och Zoba, tillika med frigs rån Zob och Maacha, st: lldte ut på fältet. Då nu såg, att han hade fienden

både framför sig och på ryggen, tog han till sig the bästa folket af hela Israels här, att gå emot the Syrer, och lemnade the of- 10. riga, under Abisai, sin broders, anförande, att gå löst på Ammoniterna. Therjante sade han: 11. Om the Syrer warda mig ofwermågtige, så kom tu mig till hjälp; men om Ammoniterna mot mig få ofwerhanden, will jag undsätra tig. War 12. wid godt mod, och låtom of strida för vårt folk och för war Guds städer; **SKRIVET** warder görande hwad honom bäst synes. Joab med sitt folk 13. angrep Syrerna, och the togo till flykten för honom. När Ammo- 14. niterne sågo, att the Syrer ande, drogo of the sig undan för Abisai och gingo in i staden. Joab lemnade rå Ammoniterna och gick till Jerusalem tillbaka.

Men sedan Syrerne blifwer 15. slagne af Israel, samlade the sig åter tillhopa. Hadadeser upp- 16. bodade the på andra sidan om Phrat warande Syrer och lær them gå thedfwer till Helam, under Sobachs anförande, som war Hadadesers förnämste Här- höfwitsman. Efter inhemtad kun- 17. skap härom förslamlade David hela Israel, gick ofwer Jordan och ankom till Helam. Ther woro the Syrer i slagordning David till möte och föllo honom an. Men 18. the.

the wordo på flykten drefne för
 Jsrael, och David slog af them
 sjuhundrade wagnar, fyratio-
 send resendärer och sjuhundra
 Härhdfwitsmannen, som thet blef
 19. dödd. När samtliga the Konun-
 gar, som lydde under Hadadeser,
 sågo, att the måste wika för J-
 sraeliterna, söto the frid med
 them och blefwo them underdå-
 nige. Icke heller tordes the E-
 yrer mer göra Ammoniterna någon
 hjälp.

Cap. **F**öljande året, wid samma tid,
 II. som sändebuden året förut
 hade afgått, lät David Joab
 draga ut med krigsfolket och he-
 la Jsrael, att förödda Ammoni-
 tiska landet och belägra Rabba;
 men David blef qwar i Jerusa-
 2. lem. En aftonstund, då David
 stigit upp af sin säng, efter mid-
 dagshwiltan, och gick på taket af
 Konungshuset, fick han therifrån
 se en qwinna två sig, som war
 3. till utseende ganska wacker. Han
 sände ut, att fråga efter qwin-
 nan, och man sade: thet är Bath-
 seba Eliams dotter, Uria then
 4. Hetheens hustru. Då sände han
 bud att hemta henne. Hon kom
 till honom, och han sof när hen-
 ne. Men, sedan hon therefter
 renat sig, gick hon hem tillbaka.
 5. Hon wardt hafwande och gaf
 David tillkänna, att hon thet war.
 6. David lät då bud afgå till Joab
 och befalte honom sända Uria

then Hetheen till sig, hu
 ab gjorde. Uria ankom
 wid, som frågade honom
 thet stod till med Joab
 folket, och hwad fortgå
 hade; hwarefter David
 nom gå hem i sitt hus
 sina fötter: en skänk ifrån
 gen fölgde och med, då
 Konungen utgick. Men
 qwar wid porten af ke-
 set, hwarest han lade si-
 wa bland the andra si-
 tjänare och gick icke ne-
 hus. När thet berättades
 wid, att Uria icke gått
 hus, sade David till ho-
 dit Kommen från resan
 före går du icke hem i
 Uria swarade David:
 Jsrael och Juda
 der rått, och min
 jämte krigsfolket, som
 wer med sig, ligga
 fältet; skulle jag ta
 äta och dricka, och
 min hustru? Så wi-
 sjelf nu leswer, ja
 göra thet. Så blif-
 här, sade David
 morgon will jag
 ifrån. Uria blef fö-
 i Jerusalem then
 thet på följande.
 nom till sitt bord
 sig, och drack
 om aftonen gick
 och lade sig att

sin Herres tjänare, men
 le hem i sitt hus. Mor-
 therpå skref David ett bref
 id och gaf thet åt Uria att
 ra. I brefwet war skrif-
 Ställer Uria thet striden
 n håstigaft, och drager
 ndan från honom, att
 å warda slagen och för-
 lifwet. Medan nu Joab
 staden, anwiste han Uria
 le, thet han wiste, att
 hade sitt tappreste folk.
 gjorde ett utfall och an-
 Joab, så att åskillige af
 s krigsfolk stupade, och U-
 en Hetheen jemwål wardt
 Joab sände strax bud till
 , med berättelse om thet,
 drabningen förelupet, och
 lika budbäraren thenna be-
 s: När tu slutat tin berät-
 t Konungen om förloppet
 ibbningen, och Konungen,
 ter fördrnad, worde så-
 Swarföre gingen I så
 in till staden? Wisten
 , huru man plågar skju-
 in muren? War thet ic-
 qwinna, som med ett
 af en qwarnsten, hwil-
 n kastade ned från mu-
 rjäckflog Abimelech, Jeru-
 son, i Thebez? Swar-
 gingen I så nära intill
 ? så skall tu säga: Tin
 e Uria, then Hetheen,
 bleswen död. Budbära-
 f åstad, ankom till David

och berättade för honom allt,
 hwad Joab hade befallt. Han 23.
 sade till David: Stenden fick
 öfwerhanden mot oss i ett ut-
 fall, som the gjorde in på fäl-
 tet; wi drefwo them tillbaka
 ända intill stadporten, men 24.
 thet stöts på tina tjänare is-
 från muren, så att åskillige
 af them föllo, och tin tjänare
 Uria, then Hetheen, är jem-
 wål bleswen död. David sade 25.
 till then utskickade: Gå Joab till-
 baka: Låt thenna händelsen ic-
 ke oroa dig; swerdet träffar
 nu then ens, nu en annan;
 fortsätt then af dig begynta be-
 lägringen, så att tu må kun-
 na bestorma staden och intaga
 honom. Urias hustru fick af- 26.
 wen weta, att hennes man
 war död, lade an sorg och begret
 honom. Och när sorgetiden war 27.
 förbi, lät David hemta henne till
 sitt hof; hon wardt hans hustru
 och födde honom en son. Men
 hwad David härwid gjort hade,
 ansåg H E R R E N med största
 misshag.

H E R R E N sände Nathan till 28.
 David. Nathan gick in till 29.
 honom och sade: Två män wo-
 ro i en stad, then ene rik, och
 then andre fattig. Then rike 30.
 hade får och annan bostap i
 stor myckenhet. Then fattige 31.
 egde icke mer, än ett enda li-
 tet

- tet får, som han hade köpt och sjelf uppfödt. Thet wårte till hos honom bredwid hans barn, åt af hans bete, drack ur hans bägere, låg i hans famn och hölls af honom, såsom en dotter. En gång fick then rike mannen besök af en resande; då nåndes han icke taga något från sina hjordar, att tillreda åt then resande, som besökte honom, utan tog then fattiga mannens enda får, och tillredde thereaf åt sin ankomna gäst. Då förifrade sig David emot then mannen, med mycket häftighet, och sade till Nathan: Så wise, som **HERREN** lefwer, then, som thetta gjort, förtjänar 6. dödsstraff. Han bör betala faret fyradubbelt, efter han gjorde så illa och war så obarmhertig. Nathan sade till David: Tu äst then mannen. Så säger **HERREN** Israels Gud: Jag hafwer smort dig till Rönung öfwer Israel; Jag hafwer frälst dig utur Sauls händer, gifwet dig tin Herres hus och tin Herres hustru i tin famn, och skänkt dig både Israel och Juda. Ja! lika som thetta wore för litet, hafwer jag ännu ärnat dig flera 9. wälgörningar. Hwi hafwer tu föraktat **HERRENS** ord och inför Hans ögon gjort thet ondt är? Utur then Zetbeen
- hafwer tu låtet med dråpas, och hans hustru wer tu taget sig till hus sedan tu dråpte honom med Ammoniters swerd. Tu re skall och swerdet från hus alldrig återwända, tu föraktat mig och tagria then Zetbeens hustru till hustru. Så säger **HERREN**: Utur ditt eget låter jag straffet komma wer dig. Jag skall förögon borttaga tina hustru temna them åt en annan, skall ligga när them på dagen. Tu hafwer bedrit tin misgärning hemligen, jag will låta thetta ske hela Israel, och på hufgen. Då sade David till than: Jag hafwer synd mot **HERREN**! Nathan rade honom: Tin synd och **HERREN** förlåter skall icke dö. Men esu genom thetta tin synd g **HERRENS** fiender ä att smäda, skall thet som dig södt är, icke wibliswa. Nathan gick thet till sig igen. Men barnet, David fäst med Urias h slog **HERREN**, så att thet dödligen sjukt. David bad för barnet, fastade, gick i låg om nätterna på jorden. äldste af hans hoffolk bli

honom upp från jorden, an wille icke, ej heller åt med dem. På hunde da- og barnet, och ingen af hoffolk rordes. säga honom, enet war dödt. The tänk- si talade med honom, me- arnet ännu lefde, och han l icke gdra hwad wi bodo om; huru mycket mer må- gdra honom ondt, om wi , att thet är dödt! Men märkte, att the talade löns- fins emellan, och förstod att barnet war dödt. Han : them förthenfull: Är ddt? Swarpå the swara- . Då steg David upp från wäddde och smorde sig, m kläder, gick in i HER- S hus och tillbad; begärte är han war i sitt hus till- mmen, att man skulle åt framsätta mat, hwaraf wäl åt. Hans hoffolk sa- yonom: Huru skall man hwad tu nu hafwer Medan barnet lefde, tu och gret; nu, sedan t dödt, går tu nögd ger mat till mig. Han : Då barnet ännu lef- stade jag och gret, ty kte: So wet, om icke IER gör nåd med mig er thet blifwa wid lif! dan thet är dödt, haf- g ingen orsak mer, att Icke kan jag hemta

thet tillbaka. Jag går wäl thit, thet thet nu är, men thet kommer icke till mig igen.

Sedan David hade tröstat sin 24. hustru Bathieba, gick han åter in till henne och sof när he:ne. Hon födde en son, hwilken blef kallad Salomo. Honom äskade HER- 25. REN och befalle genom Prophe- ten Nathan, att han skulle heta Jedidja, för HERREN S skull.

Imidlertid hade Joab fort- 26. satt belägringen af Rabba, the Ammoniters, och redan intaget Konungsstaden. Han sände bud 27. till David och lät säga: Jag är nu så wida kommen med be- lägringen för Rabba, att jag fått in waccustaden. Låt nu 28. hwad hema qwar är af frigos- folket sammandragas, och kom sjelf att lägga sig för staden och intaga honom; på thet jag icke må få namn thes förre, om jag intager honom. Då drog 29. David allt folket tillsammans, gick themed för Rabba, bestormade och intog staden. Från the Am- 30. moniters Konung borttog han thes krona, som war af guld, befatt med ädla stenar, och wägdde en centner. Thenna krona sattes se- dan på Davids hufwud. Han lät ock theristån föra ganska myc- ket annat byte. Folket i staden 31. lät han föras ut och läggas un- der lågar, och tröstwagnar, samt jernbilor, och uppbrände them i

tegelugnar. Så gjorde han med alla the Ammoniters städer, och for sedan med allt folket tillbaka till Jerusalem.

- Cap 13. **T**herefter hände, att Davids son Amnon fattade kärlek för Thamar; som war mycket wacker och syster med Davids son Absalom. Ammons sinne war så intaget för hans syster Thamar, att han led till hålsan, emedan han icke kunde råka henne, såsom warande skild ifrån manfolks sällskap. Han hade en wån, wid namn Jonadab, son af Simea, Davids broder, och som egde mycken slughet. Thenne sade till Amnon: Zuru kommer thet till, att tu, som äst en Konungs son, warder dag från dag allt magrare? Säg för mig. Amnon swarade honom: Min kärlek för Thamar, Absaloms syster, är thetill orsak. Så sade Jonadab: Lägg tig på tin säng, såsom wore tu sjuk, och när tin fader kommer att besöka dig, så bed honom, att tin syster Thamar må få komma och tillaga någon mat åt dig, så att tu sjelf ser thepå, och kan taga honom ur hennes hand. Amnon lade sig såsom wore han sjuk, och när Konungen kom att besöka honom, bad han Konungen, att hans syster Thamar måtte få komma in till honom, och för hans ögon till-

ga par små kakor, så att kunde af hennes hand emoch äta them. David sånd in i-huset efter Thamar och fallte henne gå i sin broder nons rum och laga till mat å nom. Thamar gick in i rum thet han låg på sängen, en dag, knådade och gjorde af kakor, så att han sjelf thet, gräddade them i pan hwaratur hon tog och lade fram för honom; men han icke äta, utan bad alla gå från sig. När alle gått ut att Thamar allena war q bad han henne bära hwad tillagat, in i inra kammaren han thet skulle få äta thet af nes hand. Thamar gjorde så bar kakorna, som hen hade lat, in i kammaren till Am sin broder. Men när hon gån om att äta af them, fattade uti henne och sade: Kom min syster, och ligg när. Hon swarade honom: inga da, min broder, gör mig sådan oförrätt. Så groft k må aldrig finnas i Ji Bedrif icke thenna stygge Swart skulle jag taga wå om jag bleswe så skymfad, rå bleswe ju i Israel h för en wertlös bof? Tala dre med Konungen, han icke neka mig dig. Men wille icke höra hennes bön,

henne till sig med wåld och
 g när henne. Efter be-
 skam wardt han så ond på
 att illwilljan mot henne
 dre än kärleken, hwaraf
 t henne tillförne waret in-
 och sade till henne: Vort
 mig, och gack tin kos.
 sade till honom: Will tu
 er then skamliga ofdrått,
 a redan gjort mig, af-
 llkynda mig thenna, att
 mig ut? Men han war
 sig, ropade sin betjänt och
 honom, födra henne ut på
 och låsa igen ddren efter
 Hon hade en brokig klåd,
 i sig, sådan, som Konungs-
 na brukade, medan the wo-
 ra. Ammons betjänt dref
 ut och låste igen ddren ef-
 ne. Thamar kastade affa
 wudet, ref sönder then bro-
 dningen, som hon hade
 gief af och an, och skria-
 verljude. Hennes broder
 m, sade då till henne: Sas-
 in broder Amnon waret
 ned mig? Tig nu stilla,
 efter; han är tin broder;
 hwad skede är, icke så
 på sinnet. Thamar för-
 edan ensam och nedslagen i
 oder Absaloms hus. Ko-
 David, för hwilken allt thet
 drades, wardt thedröfwer
 mycket fördrnad; men Ab-
 talade hwarken ondt eller
 herom med Amnon; dock

hatade han Amnon för thet wålds
 skull, som han hade öfswat mot
 hans syster Thamar.

Tu är therefter ldt Absalom 23.
 klippa sina färhjordar i BaalHa-
 jar, icke långt från Ephraim, och
 bödd thit alla Konungens barn.
 Han bödd likaledes Konungen och 24.
 sade: Tin tjänare låter nu klip-
 pa sina färhjordar; jag be-
 der, att Konungen wille med
 sitt hoffolk jemwål komma till
 sin tjänare. Men Konungen 25.
 swarade honom: Nej, min son,
 icke böde wi alle komma, att
 wi ej måge blifwa rig till be-
 swår. Absalom bad entråget,
 men Konungen tackade honom,
 och wille icke fara thit. Absalom 26.
 sade: -Så må då min broder
 Amnon få följa med oss! Ko-
 nungen frågade honom: Swar-
 före skall just han följa med?
 Absalom bad thesto entrådgnare, 27.
 så att Konungen ändteligen gaf bå-
 de Amnon och the öfriga Konun-
 gabarnen lof att resa. Sina be- 28.
 tjänter anbefallte Absalom, att se
 efter, när Amnon blefwe glåttrig
 af winet, och efter gifwet teckn,
 anfälla och döda honom. Sruk-
 ter eder icke, sade han, thet
 är jag som befallt eder; wa-
 rer dristige och hurtige. Ab- 29.
 saloms betjänter gjorde, såsom han
 hade befallt och slog ihjäl Am-
 non; hwarpå alla Konungabar-
 nen stodo upp, satte sig hwar och

- en på sin mula, och flydde thergen i Gesur; och David begde ifrå. 20. Medan the ännu woro på wägen, kom ett rykte för David, att Absalom hade ihjälslaget alla Konungens barn, så att icke ett enda af them war wid lif. 31. Då stod Konungen upp, ref sönder sina kläder och kastade sig ned till jorden; alle omkring honom stående refwo likaledes kläderna sönder. 32. Men Jonadab, son af Simea, Davids broder, sade: Min Herre tänke icke, att alla Kongliga barnen äro omkomna. Amnon allena är död. Thet hafwer Absalom haft i sinnet, alle sedan Amnon wäld. 33. förde hans syster Thamar. Och nu må min Herre, Konungen, icke ångsta sig och tänka, att alla Kongliga barnen äro ihjälslagna! 34. Amnon allena är död, och Absalom förrymd. I thet samma blef någon af waktkarlarna warse, att en stor hop folk kom farande, then ene efter then andra, på wägen ut med bergssidan. 35. Då sade Jonadab till Konungen: Si! nu komma the Kongliga barnen; sasom tin tjänare hafwer sagt, så är thet tillgängert. Han hade knapt framfört thesa orden, när the Kongliga barnen ankommo, öfwerljude gråtande. Konungen och alle hof-folket greto likaledes häftige. 37. Absalom flydde undan till Thalmai Ammihud son, Konun-
- gen i Gesur; och David begde öfwer thenna sin son, hwarje dag. I Gesur, thit Absalom hade flyttat, förblef han i tre år. Konung David lät icke heller widare söka efter Absalom, sedan sorgen öfwer Ammons död war hos honom stillad.
- M**en så Joab Zeruja son märlare, att Konungen hade bójjelse för Absalom, sände han till Thetsoa och lät therscån hema en klot qwinna. Till henne sade han: Ställ mig sasom wore tu förjande: Kläd mig i sörgedragt, nyrtja ingen olja att smörja mig med, och sticka mig så, som hade tu i lang tid sörjt någon genom dden mig fräntgen. Tu skall nu gå in till Konungen och tala inför honom så, som jag här säger dig. Joab lärde henne förut alle hwad hon skulle säga. När så thenna qwinnan från Thetsoa fick tala med Konungen, föll hon på sitt ansikte ned till jorden, bad och sade: Hjälp mig, Konung! Konungen frågade henne: Swad faras tas dig? Hon swarade: Jag är en bedröfwad enkä. Min man är död. Tin tjänarinna hade två söner, som råkade i osämja med hwarannan på marken, och medan ingen war tillstädes, som kunde stilja them är, slog then ene then andra så att

han blef död. Och nu sät sig hela släkten upp emot tjänarinna. The fordra ut om, som slager ihjäl broder, att för then af honom slagna brodrens skull ward dödad. The wilja beröf mig enda arftagaren, och ska then gnista, som ännu war, på thet min mans namn och afkomma icke skall finnas på jorden. Konen sade till qvinnan: Gack, jag will befalla, att in skall oförätta dig. Qvinnan från Thekoa sade ytterligare: Öne, min Herre Konung, ven på mig och på mitt barn, men Konungen och hans hustru ware ofskyldig! Konungen krade, att the, som tilkallade henne, och hon hos Konungen frö, skulle icke drifva sig anhängen oroa henne. Men hon åter: Konungen tänkte på XXXVII sin Gud, och låste blodhämaren så utgjuss mer blod och stada godes så att min son gings mig om sitt lif! Han svarade: sant, som XXXVII er, icke ens ett hår skall min son falla ned på jorden. Qvinnan bad, att såsom Konungen, sin Herres, tjänarinna andra så säga honom något; och gaf henne lof thetill. Då sa qvinnan: hwarföre hafwer The samma tankar för Guds

folk? Konungen fäller nu dom emot sig sielf, emedan Konungen icke tillater then af honom i landsflykthet förwista återkomma. Wi dö, then ene efter 14. ter then andra, bort, och äre såsom waten, hwilket ingen samlar, sedan thet på marken blifwer utguter. Men Gud hafwer icke lust till någons dö, utan tänker försonligt, och bemyttar åter till sig then fördrifna. Nu, då jag gick fram att tala 15. ta thetta inför Konungen, min Herre, wille wäl folket afskräcka mig; men jag tänkte: Tin tjänarinna må ju tala med Konungen; kan hända, att Konungen gör hwad hans tjänarinna beder. Konungen hör mig 16. säkert, så att han räddar sin tjänarinna ifrån thetas wäld, som söka att utsluta både mig och min son ifrån Guds arfwedel. Tin tjänarinna tänkte: 17. Min Herre, Konungen gifwer mig dock hugneligt svar; ty såsom en Guds Angel är och min Herre, Konungen, och hör strax hwad gode eller ondt dömas hör. Ware XXXVII tin Gud med mig! Ändtligen sa 18. de Konungen till qvinnan: Dölg icke för mig thet, hwarom jag nu frågar dig, och när qvinnan 19. lofwat, att allt bekänna, frågade Konungen: Hafwer icke Joab sin hand med i allt thet?

- ra? Dvinnan svarade: Så wiste, som min Herre Konungen lefwer, thet min Herre Konungen säger, afwiker hwarken till höger eller wänster från sanningen. Tin tjänare Joab hafwer befallt mig och lärt tin tjänarinna alle, hwad jag nu
20. talat. Gör att icke alltför hastigt komma fram med saken, hafwer tin tjänare, Joab, thet ta gjort. Men min Herres förstånd är så, som en Guds Angels, och han wet alle,
21. hwad i landet händer. Så sade Konungen till Joab: Jag will göra hwad tu bedet mig om; gack och hemta then unga Absalom hit igen. Joab föll på sitt ansigte till jorden, betydade sin wördnad och tackade Konungen. Joab sade: Nu erkänner tin tjänare, att tu, min Herre Konung, hafwer nåd för mig, emedan tu gjort,
22. hwad tin tjänare bedet. Ther på stod Joab upp, for till Gesur och återförde med sig Absalom till Jerusalem. Men Konungen befalle, att han skulle fara in i sitt hus, och icke komma för Konungens ögon.
23. I hela Israel war ingen, som hade så wacker och intagande utseende, som Absalom. Ifrån fotbjället upp till hjeskan fanns intet fel på honom. Hwarje år lät han på sitt hufwud klåra af håret, efter thet eljest blifwet hos
- nom för tungt att bära, och då wog thet affturna håret tuhundra sklar, efter Konungens wigt. Han 27 hade tre söner och en dotter, som het Thamar och såg ganska wäl ut.
- I Jerusalem tillbragte Absalom 28 hela tu åren, utan att få komma för Konungens ögon. Andt 29 ligen lät han bjuda Joab till sig, för att sända honom till Konungen; men Joab wille icke komma till honom. Han bad honom andra gången, men Joab wille icke heller då komma. Han befalle 30 förthensfull sina betjänter tända eld på Joabs åkerstycke, som låg bredwid hans eget, och på hwilket nu stod bjugg. När betjän- 31 terne hade så gjort, drögte Joab icke längre, utan gick hem till Absalom i hans hus, och förgade honom: Swarföre hafwetine betjänter tändt eld på mitt åkerstycke? Absalom svarade hos 32 nom: Jag hafwer ju sändt till dig och bedet dig komma hit, på thet jag måtte öfvertala dig, att gå till Konungen och på mina wagnar säga: Swarföre är jag hitkommen ifrån Gesur? Thet wore mig bättre, att jag hade blifwet thet qwar. Och nu, lät mig få se Konungen; men är jag för myck brottslig, så dråp tu mig. Då 33 gick Joab in till Konungen, och gaf honom thet tillkänna, hwad på Konungen lät kalla Absalom, som

sick in och kastade sig ned
sigtet till jorden inför Ko-
n, och Konungen kyste Ab-

refter lade Absalom sig till
wagn och hästar, och antog
man till lifwakt åt sig.
nornar stod han wid wägen
eten, och när thet war nå-
som hade sak, att andraga
Konungen till afsömande,
e han en sådan till sig, och
de honom: ifrån hwad ort
? När nu thenne swarade:
tjänare är från en af J-
slägter, sade Absalom:
sak är ju tydlig och bit-
nren här är ingen af Ko-
en tillsatt, som kan afhö-
3; och sade prertigare: O!
ag worde förordnad till
re i landet, så skulle hwar
n, som hade någon strit-
sk, hwilken med dom bör-
hjelpas, så komma till
och jag skulle skaffa ho-
rätt! När ock någon gick
ononi och kastade sig ned,
ut hålsa på honom, räckte
ut handen, hjälpte honom
och kyste honom. Så gjor-
n med hwar och en i J-
som med någon stridig sak
sig till Konungen, och stal
s bort: åt sig allas hjerter.
fter fyra års förlopp sade
om till Konungen: Låt mig
i resa bort och uti Hebron

fullgöra mitt löfte, som jag
gjort inför HERREN. Ty
sin tjänare gjorde ett löfte, då
jag uppehöll mig i Gesur i
Syrien, att, om HERREN
läte mig återkomma till Je-
rusalem, tacksäga HERREN
med en offentlig Gudstjänst.
Konungen gaf honom lof ihertill
och önskade honom lycka; hwar-
efter han for bort till Hebron.
Imidlertid hade Absalom bland
alla Israels slägter utsändt fring-
löpare, som, när the fingo höra
ljudet af trompeten, skulle säga:
Nu är Absalom till Konung
utropad i Hebron. Twåhundra
de män följde med honom ifrån
Jerusalem, som woro budne, och
gingo ostydigt med, utan att we-
ta någon ting af hela saken. Ab-
salom lät ock till offren, som han
anrättade, bjuda then Giloniten,
Achithophel, Davids förrognas
Råd, ifrån thet hemort Silo.
Upproret tog till, och Absaloms
anhang ökades allt mer och mer.

David fick snart weta, att J-
raeliterne woro Absalom tillgif-
ne. Han sade förhensfull till al-
la sina tjänare, som woro hos
honom i Jerusalem: Skyndom
off att fly undan, ty Absalom
lär icke stona någon enda af
off; låtom off i all hast gå
härifrån, att han icke förekom-
mer off, hinnet på off, gör
8 wår

- vår olycka förre och öfver-
15. faller staden med swerd. Konungens tjänare svarade honom: Vi äre i allt, hwad tu befäller, tigg, wär Konung och
16. Herre, till tjänst. Då gick Konungen ut till fots, med hela sitt hus och lemnade allenast tio af frillsorna qwar, att se efter thet, som ej kunde medtagas.
17. Konungen gick framföre, och allt folket följde efter, samlande sig
18. wid Beth Hammerchal. Där gick alle hans tjänare för honom fram, hela lifwaktten och alle Gittiter, sefhundra man, som hade följt med honom ifrån Gath, att
19. se wisade sig för Konungen: Och när Ittai then Gittiten kom fram, sade Konungen till honom: Hwarföre går och tu med oss? Wand om och håll tigg till Konungen, ty tu äst utlänning; eller far tillbaka till din fädernes
20. ort: i går kom tu; skulle jag i dag låta tigg flyka med oss? Jag går nu bort hwart jag kan; wand om och tag dina bröder med tigg. Jag erkänner din wänskap och trohet.
21. Men Ittai svarade Konungen: Så sant, som HERREN lefwär, och min Herre, Konungen, lefwär, ehwarest min Herre, Konungen, besinner sig, antingen dödd eller lif förestår, thet skall och din tjänare wara
22. ra med. David sade då till Ittai: Så gick nu med oss. Ittai then Gittiten, med alla, han anförde, och alla barnen go framåt. Allt folket gre werljude och följdes åt; Konungen, med allt sitt folk, gick ner bäcken Kidron, och tog gen in åt öfuen. Zadok och med, jämte alla Leviter som boro Guds förbunds ark, sate Guds ark thet ned, och jathar offrade till thet allt utur staden hurnet gå öfwer. Konungen befälte Zadok, att ta Guds ark bäras in i st tillbaka och sade: Finner nåd hos HERREN, så ser han mig wäl komma baka, och så se honom hans boning. Säger Ittai: Tu behagar mig icke; här är jag; han gör mig hwad honom bäst syn. Konungen sade och till Zadok: Ser tu icke, hwad är till görande? Wand om staden igen med frid. Jag maaz min son och Jonath Abjathars son, båda edrarnet, hafwen I ju hos mig. Ser till, hwad hända till. Jag will dröja på flåstern öfuen, till thet jag får med underrättelse ifrån dig. Så läro Zadok och Abjath Guds ark bäras in i Jerusalem. Men David gick upp för olibergat, med flåstern

h barfotad, och allt folk
 m med honom war, hade
 i, hwar och en, skyt si-
 vuden, och gingo upp åt
 e. När han fick weta, att
 hel afwen war bland them,
 amangadbat sig med Ab-
 sade han: **HEARRE!**
 Achitophels rådslag till
 ap. Och när han war
 öfwerst upp på berget,
 han sig ned och tillbad

: mötte honom Husai then
 i, med sönderrefwen kläd-
 jord på hufvudet, till
 han sade: Om tu går
 med mig, så blifwer
 till tunga. Men går
 i staden tillbaka och sä-
 Absalom: Jag är tin
 , Konung! Jag haf-
 lförens tjänt tin fader,
 hädanefter will jag tjä-
 ; så kan tu, mig till
 göra Achitophels råd,
 n inter. Zadok och Ab-
 . Presterne, äro thet med
 nderätta them om allt,
 tu får höra ifrån Ko-
 is hus. The hafwa hos
 vånne sina söner, Abi-
 Sadoks, och Jonathan
 äro son; genom thesa
 J sända mig bud om
 wad J sän weta. Hu-
 dawids wån, gick förthem
 i i staden, och Absalom
 wen nu till Jerusalem.

David hade hunnet ett liter^{Cap.}
 stycke ned från bergspitsen, **16.**
 så Ziba, Nephiboseths tjänare,
 mötte honom med ett par sadlade
 åsnor, som boro tuhundra stycken
 bröd, ett hundra rufinkakor, ett
 hundra skinkakor och en ldgel
 win. Konungen frågade Ziba: **2.**
 Swad will tu här med thetta?
 Han swarade: Åsnorna äro för
 Konungens husfolk att rida
 på; bröden, rufinen och skin-
 nen till spioning för tjänare-
 na; och winet, att styrka them,
 som i åken warda warda afmats-
 tade. Konungen frågade vidare: **3.**
 Swar är tin Herres son? Och
 Ziba swarade: Han blef qwar
 i Jerusalem, emedan han sa-
 de: Nu warder Israels folk
 till mig återställande min fa-
 ders rike. Då sade Konungen **4.**
 till Ziba: Allt hwad Nephibo-
 seth innehafte, skall hädanefter
 höra dig till; Swarpå Ziba sa-
 de: Jag kastar mig ned för
 min Herre, Konungen, låt mig
 få ega nåd hos dig!

När Konung David war kom- **5.**
 men till Bahurim, gick thetifrån
 ut en man af Sauls släkt, wid
 namn Simei Gera son. Han gick
 ut med wägen, bannades och ka- **6.**
 stade stenar efter David och Ko-
 nungens tjänare, medan allt folk
 let och alla hjeltarne gingo på hö-
 ger och wänster om Konungen.
 Simei sade, så han bannades: **7.**

- Sår ut, här ut, tu blodtorstige, tu illsinnade människa!
8. Tu låter **SERRER** Sauls hus blod komma öfwer mig, som upphäfwet mig till Konung i hans ställe; nu hafwer **SERRER** gifwet riket åt Absalom tin son, si, nu hafwer ditt straff träffat mig, som så mycket blod utgutet.
9. Då sade Abisai, Zeruja son, till Konungen: Skall nu thonne döde hunden få banna min Zerura, Konungen? Jag vill gå bort och hugga hufwudet af honom. Men Konungen sade: Svad hafwen I att göra med mig, I, Zeruja söner? San bannas, och **SERRER** hafwer befallt honom, att banna David. So vill rå säga: Swarföre gör tu så? Han sade jemwål till Abisai och alla sina tjänare: I sen ju, att min egen son står efter mitt lif; huru mycket snarare mågen I rå fördraga thenna Benjamiten? Låter honom bannas; **SERRER** hafwer befallt honom thet. Må hända, att **SERRER** ser till mitt lidande, och gör mig gode i stället för the bannor, som jag nu måste höra! David gick alltså med sitt folk wägen fram, fast än Simei, gående wid sidan af berget, gent emot, bannades och kastade stenar, samt hof upp jord efter honom. Andtligen ankom

Konungen med allt folket, honom åtföljde, till Hebron rastade ther.

Absalom hade imedertid hela Israels folk togat in i rusalem, och war åfwen Achis tillika ankommen. Si then Architen, Davids wån, rå till Absalom och sade till honom: Lefwe Konungen! we Konungen! Absalom frade Husai: Är thetta then her, tu borde hafwa för wån? Swarföre följer tu tin wån åt? Husai swarade honom: David är icke mer wån, utan then, som **SERRER** och thetta folket hela Israel utwalt, till honom håller jag mig, och honom skall jag förblifw Thestom, hwem skulle wål tjäna? Skulle jag icke na hans son? Såsom jag tin fader, skall jag och tjäna dig.

Absalom begärte nu af Achis råd i thet, som wä borde företagas. Achis hophel de till honom: Lågg dig när faders frillor, som han lnat här hema efter sig. I hela Israel får höra, att gjort sig förhatlig hos tin der, skola alle, som med hålla, blifwa dig än mera gifne. Då uppslogs åt Absalom ett rått på tallet, hwari Absalom

in faders frilör för hela ögon. Ett råd, gifwet itophel, ansågs på then såsom hade man fått thet ud. Så hade David ant; så ansågs thet ock nu ilom.

rophel sade ock till Absalon: Jag will wälja mig tusend man, och nu i ara åstad att sätta eswid. Jag will öfweronom, medan han ännu et och rädlös, injaga försträckelse, att allt som han hafwer hos yr sin kos, och sedan Konungen ensam. Ther kall jag söra alle folket tillbaka, och, när alle erkomne, och then mansöm tu efteröker, icke till, skall friden öfwer ara återstald. Thetta syn Absalom och för alla the Israel wara ett godt råd. sade Absalom: Lätom oss hitkalla Husai then en, att höra hwad ocker. Husai kom, och Abberättade för honom hwad hel hade tillstykt, samt : Skole wi göra så, el? Swad säger tu? Huswade Absalom: Achitbo afwer thenna gången ic wet thet bästa rådet; och ertigare: Tu känner wäl

tin fader och hans folk, tu wet, att the äro hjeltar, hafsige till sinnes, såsom en björn i marken, från hwilken ungarsne blifwit borttrycte. Tin fader är försigtigare stridoman, än att han skulle blifwa ute med folket öfwer natten. Resdan hafwer han undanstucket sig i någon kula, eller annat säkert ställe. Om nu hände, att titt folk strax i början worde olyckligt och rykte spriddes ut, att Absaloms folk lidet nedslag; skulle ock then hurtigaste Karl, och som hade hjerta, likt ett lejons, blifwa försagd; ty hela Israel wet, att tin fader är en hjelte och hafwer tappert folk omkring sig. Jag råder dig, att låta hela Israel ihopsamlas ifrån Dan intill Bersaba, så många, som sanden wid hafwet, och att tu i egen person för them antill strids. Wi skole tå träfsa honom, på hwad ställe han ock besunne sig, och, såsom en på marken fallande dagg öfverrasta honom, så att ingen ende af them, han med sig hafwer, blifwer öfrig. Inneslöte han sig ock i någon stad, skulle hela Israel kasta linor omkring then staden och med samfald magt draga honom i strömen, till theß ingen sten theraf funnes på then andra & 3
quar.

14. qvar. Absalom och alle Israels äldste dömdo thetta Husai råd wara bättre, än Achitophels. **HERRN** hade beslutet att göra Achitophels sluga råd om inret, på thet **HERRN** skulle låta straffet komma öfwer Absalom.
15. Husai lät Presterna Zadok och Abiathar strax få weta, hwad råd Achitophel och han self hade gifwet Absalom och the äldste
16. i Israel, och bad Presterna sända bud i största hast till David med underrättelse, att han icke borde, natten öfwer, dröja på slätten i öfwan, utan med allraförsta draga therifrån, på thet Konungen och alle hans folk icke
17. måtte warda nedergjorde. Jonathan och Ahimaaz hade ställt sig wid brunnen Rogel, emedan the icke tordes gå in i staden, att ej thet warda sebde: en tjänstpiga sändes förhensfull, att säga för them, hwad the skulle berätta för Konung David. The gingo åstad, då en dräng fick se them och gaf
18. Absalom thet tillkänna. The skonade sig theß fortare och gingo in i en mans hus i Bahurim, som hade på sin gård en brunn, i
19. hwilken the stego ned. Mannens hustru tog ett täcke, bredde thet öfwer öppningen af brunnen, och slog grytt thet ofwan på, så att ingen kunde märka, hwad thet
20. under war. Då nu Absaloms utstäckade kommo in i huset till hustrun och frågade hwarest Ahimaaz och Jonathan woro, hon till them: The gingo öfwer warrubäcken. Sedan utstäckade noga sökt och icke net, gingo the till Jerusalem baka. Och när the woro gångne, stego Ahimaaz och nathan upp ur brunnen, sin kos och låto, wid ankomsten till Konung David, honom ta, hwad råd Achitophel gifwet, och att David förthe borde bryta upp och genaf öfwer floden. Då bröt David med allt sitt folk, och gick öfver Jordan, så att om morgonen ljusst wardt, icke en ende så des, utan alle woro öfwer dan komne.
- När Achitophel såg, att råd icke fölgdes, sadlade han åsna, för therifrån hem till fädernesstad, beställte om sitt och hängde sig self. Ed dag han och wardt begrafu sin faders graf.
- David ankom till Mahan och Absalom gick med hela öfwer Jordan, sedan han de satt Amasa öfwer frigsåd i Joabs ställe. Amasa war af en man, som het Jithra, Israelit, och som hade legat Abigail Mahas dotter, systers Zeruja, som war Joabs mor i Israel och Absalom lågrade i Gilead.

17. Men när David war ankom-
men till Mahanaim, låto So-
bi, Nahas son, ifrån Rabba the
18. Ammoniters, och Machir, Ammiel
son från Lodebar, och Barsillai,
en Gileadit ifrån Rogelim, föra
sångar, drickesfålar, lerkårl,
hwete, bjugg, mjöl, torkad såd,
bönor, lins, torra frukter, honing,
29. mjölk, får och ostar till David
och hans folk, att nyttjas till spis-
ning. Ethe tänkte: Folket är nu
hungrigt, asmattadt och törstigt i
öfnen.

18. **D**avid mōnstrade folket, som
han hade hos sig, och sat-
te öfwer them Hdfwitsmän, för
hwarje tusende och hwarje hun-
2. drade. En tredjedel af håren lem-
nade han åt Joab att anföra,
then andra tredjedelen åt Abisai
Beruja son, Joabs broder, och
then tredje åt Jitai, then Gitti-
ten. Konungen sade till folket:
Jag will och sjelf fara ut med
3. eder. Men folket wille ingalun-
da tillåta honom thet, utan sa-
de: Om wi än nödgades ta-
ga till flykten, eller och hälfs-
son af oss blifwe ihjålslagen,
skulle thet icke aktas för sym-
nerligen betydligt; men tu äst
så mycket som tiotusend af oss:
thet är förbenstull bättre, att
tu blifwer qwar i staden, för
att kunna cherutur göra oss
hjälp. Så sade Konungen till
hem: Jag will göra, hwad es

der bäst synes, och ställte sig
wid porten, så hele håren gick thet
igenom ut, fördeld i hundra och
i tusend. Konungen befallte och
Joab, Abisai och Jitai, att för
all ting skonsamt handtera then
unga Absalom, hwilken befall-
ning till alla Hdfwitsmännerna,
angående Absalom, hela folket
hörde.

Hären drog nu ut i fält att
möta Israels folk, och thet kom
till träffnings wid skogen Ephra-
im. Israels folk blef slaget för
Davids här. Nederlaget war så
stort, att tjugu tusend man then
dagen omkommo. Träffningen bred-
de sig ut öfwer hela trakten, och
i skogen förlorades flere, än på
sjelfwa walplatsen. Absalom, ri-
dande på en mulåsna, råkade på
en hop af Davids folk; och så
mulåsnan lopp under en stor Te-
rebinth med tjocka grenar, fast-
nade Absaloms hufvud theti, så
att han, när mulåsnan for under
honom sin fos, blef emellan him-
mel och jord hängande. En, som
sick se thetta, berättade thet för
Joab och sade: Jag såg Ab-
salom hänga i en Terebinth.
Joab sade till honom, som thet
berättade: Tu såg thet! Svar-
före slog tu honom icke, på
stället, ned till marken? Jag
skulle så, för min del, hafwa
skänkt dig tio siflar silfwer och
ett bälte. Mannen swarade Joab:

Om

5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.

- Om jag hade fått i mina händer tusende stilar, skulle jag dock icke hafwa rört wid Konungens son; ty Konungen befälte ju mig, och Abisai, och Jerai, så att wi alle hörde thet, att behålla then unga Absalom wid lif. Hade jag och vägat att döda honom, skulle thet icke hafwa kunnat döljias för Konungen, och du hade sielf bort anklaga mig. Joab sade: Tu skall icke längre uppehålla mig; tog try spjut i sin hand, och stötte them midt igenom Absalom, thet han ännu lefwande hängde uti Terabinthen.
15. Dio af Joabs wapendragare kommo jemwäl thit, slogo Absalom och dödade honom. Dertill lät Joab blåsa i trompeten, och folket wände igen att förfölja Israael; ty Joab höll them therifrån tillbaka. Man tog Absalom, kastade honom ned i en stor grop i skogen och lade öfwer honom en ganska stor stenrösa; hwarefter hela Israael flydde bort, hwar och en till sitt hem igen. Medan Absalom ännu lefde, hade han låtet åt sig uppsätta en stod i Konungsdalen, till äminnelse af sitt namn, efter han icke lemnade någon son efter sig. Han kallade stoden efter sitt namn, och then samme heter än i dag Absaloms minneswård.
19. Ahimaaz, Zadoks son, sade till Joab: Låt mig nu så löpa och för Konungen fram then glada tidningen, att **HER** genom sin dom honom ifrån hans fienders werwäld. Joab svarade honom I dag äst tu ingen god bärare; en annan gång lewara thet; i dag blifwer berättelse icke sågnesam, dan Konungens son är. Men till Cusi sade Joab: bort och berätta för Konung hwad tu hafwer sett. Cusi ned för Joab, att tacka honom och lopp ästid. Då bad maaz, Zadoks son, Joab å gång, och sade: Ware thet kan, lät mig dock följa efter Cusi. Joab svarade till tjänar thet, att omlöper, min son, tu hafwer ingen glad tidning att förmedla. Ahimaaz wände icke att bedja, tills Joab ändagaf honom lof. Då lopp Ahimaaz then wägen, som går igenom den, omkring Jordan, och fört fram, än Cusi. David så emellan twänne af porten och waktkanten, som gick på öfwer porten på muren, blef se att en man kom löpandesam. Waktkanten ropade och Konungen thet tillkänna, som wid sade: Är mannen en så hafwer han god tid med sig. Medan thet och kom allt närmare, fick

se en annan likaledes löp, och ropade strax åt then, thet porten war: Nu kom åter en, som löper ensam. ngen sade: Åfwen och then- swer god tidning med sig. karken ropade ytterligare: ryckes then förste löpa så, wore thet Ahimaaz Za- son; hwarpå Konungen Han är en redlig man swer säkert något godt berätta. Ahimaaz ropar thepå: Wi hafwe t; han fastade sig, inför ngen, ned på ansigtet till n, och sade: Ware **HERREN** tin Gud låfwad, sem händer lemnat the män- ; hwilka upphäfwet sig min Zerra, Konungen. ngen frågade: Leswer then Absalom? Hwarpå Ahiswarade: Jag såg en stor olk löpa tillsammans, när ngens tjänare, Joab, af sin tjänare; men jag wet hwad orsaken thertill war. ngen sade: Gack affides all tig thet! Han gjorde blef thet stående. Nu kom Eusi och sade: Min Zerra sig en glad tidning berätta! **HERREN** hafwer n sin dom friat tig från heras öfwerwäld, som es sig warec upproriske. Ko- a frågade: Leswer then Absalom? Eusi swarade:

Gånge så med min Zerra Konungens fiender, och med alla them, som mot tig warec upproriske, såsom thet nu gått med Absalom! Då wardt Konungen mycket rödd, gick upp i salen öfwer porten och gret; Han sade, då han bortgick: Min son Absalom! Min son! Min son Absalom! O! att jag hade fått dö i ställe för dig! Absalom min son! Min son!

Thet berättades för Joab, att Konungen gret och jämrade sig öfwer Absalom. Then erhö- na segren wändes i sorg för hela folket; thet sadet öfwer allt, att Konungen war bedröfwad för sin sons skull. Folket drog sig lödnligen in i staden, såsom hade thet i drabbningen med skymf wänderyggen till sina fiender. Konungen skylte sitt ansigte och ropade öfwerhjudt: Min son Absalom! Absalom min son! Min son! Då gick Joab in till Konungen och sade: Tu skämmer i dag ut alla tina tjänare, som nu frålsat titt lif, och tina söners döttrars, hustrurs och frillors lif. Tu älskar then; som tig hata, och hata them, som wilja titt bästa. Tu låter i dag märka, att tine öfswitsmän och titt krigsfolk råknas af dig för ingen ting; ty jag förstår helt wäl, att, om Ab-

33.
Cap.
19.
2.
3.
4.
5.
6.
sa

Then Andra Samuels Bok.

- salom blifwet wid lif, och wi Israel therom rådgiort, haf-
 alle omkommet, skulle tu hafwer Konungen och hans hus
 7. wa tyckt thet vara billigt. Så redan fatt weta. I åren ju-
 stig nu upp, gack ut, och tala mine bröder, mine närmaste
 wänligen med krigsfolket; ry blodsfränder?
 jag swär wid. **S E R A R**, skullen I vara the närmaste
 att, så framt tu icke går ut, kalla Konungen tillbaka? O
 blifwet ingen ende qwar hos till Amasa bröden I på mi-
 dig swört natten, och rå håll, wägnar säga: Tu äst och
 der dig en olycka, större än all nära släktninge; Gud gör
 la them, som tu gånngår i thet och thet, om jag icke
 från tin ungdom, in: till nu ter dig till Särhöfwi-
 8. warande tid. Konungen gif för all tin lifstid, i stå-
 förhensfull ut och sette sig i por- Joab. Thetta gjorde in-
 ten; och så snart thet wardt bland allas sinnen i Juda, så
 folket kunnigt; kommo the alla samfått kommo bröderne
 och infunno sig hos Konungen. da bud till Konungen
 9. hwar och en till sin hemort. Men all sitt folk. Konung-
 hela Israet hade flyktat bort, honom, att komma i
 rebrå hvarannan och säga: Ko- thenfull tillbaka, och
 från alla våra städer och i Jordan. The af Ju-
 synnerhet friat och ifrån the de icke heller,
 Philisteers öfvermägt; nu haf- den och föra honan
 wer han måst fly undan för dem af Juda
 10. Absalom, utur landet. Absa- send män af
 Konung öfwer oss, är i kri- mider. Dan st
 gen I rå, att hemta Konun- ba, som waret
 gen tillbaka? hus och nu
 11. Inmedertid sände Konung Da- le these fög
 wid till Zadok och Abjathar, nungens öf
 mosterna, och befalles them tala En del af
 i Juda, och säga: att wara
 7. wara the mid öfwer
 hem hwar ar

Simei, Gera son, föll i Jerusalems Konungen, då han skulle öfver Jordan och sade till Min Herre tillräkne icke misgärningen, och icke på, huru tin tjänare yndade sig, då min Herre Konungen, kom gående i Jerusalems; lägge Konungen icke på hjertat! Ty min Herre bekänner sitt brott, och är nu then förste, som i Josephs hus kommer, att gå min Herre, Konungen, till möte. Då föll Jeruja son honom i talet och sade: Borde icke Simei följa till lifwet, för thet som innats på HERRENS ord? Men David sade: hafwen I att göra med I Jeruja söner? Wil nu blifwa mine fiender? Skall i dag lida dödsstraff i Israels. Menar tu, jag icke wet, thet jag i worden Konung öfwer Och till Simei sade han: Du icke dö; hwilket Konung jemwål med ed bekräfs

phiboseth, Sauls sonson, således nedfaren att möta sin. Han hade hwarken sina fötter, eller sitt skägg, och icke twaget sina kläder, i den dag, då Konungen for till hans lykliga återkomst. Han sedan råfode Konungen

i Jerusalems, sade Konungen till honom: Swarsdöre fölgde tu icke med mig, Nephiboseth? Han swarade: Min Herre, Konung, jag blef bedragen af min betjänt. Tin tjänare, som är förlamad, kunde icke följa med Konungen, utan att få en åsna sadlad, till att rida på; men han hafwer hos min Herre, Konungen, falskeligen angifwet tin tjänare. Dock, min Herre, Konungen, är så som en Guds ängel, och göra nu, hwad honom bäst synes. Ty alle min farfaderns hus hafwer inför min Herre, Konungen, icke förtjänat annat än döden, och thet oaktrade hafwer du satt tin tjänare bland dem, som spisa wid ditt bord. Swad rätt hafwer jag nu öftrig? Swad orsak skulle jag hafwa, att hos Konungen öfwer någon ting klaga? Konungen sad till honom: Swad will tu vidare tala här om? Jag befaller nu, att du och Ziba skolen dela åkrarna eder emellan. Men Nephiboseth swarade Konungen: Han må behålla alltsamman, efter min Herres, Konungen, lyckliga gen till sitt rike återkommit.

Barsilai, then Gileaditen, for jemwål ned ifrån Rogelim, att följa Konungen öfwer Jordan och thet taga afsked utaf honom. Barsilai, som war mycket gammal,

- mal, wid åttatis års ålder, hade underhållet Konungen under waresen i Mahanaim; ty han egde
33. ganfka stor förmyndighet. Konungen sade förthenfull till honom: **Tu skall följa med mig och förblifwa hos mig, såsom min**
34. **gäst, i Jerusalem.** Men han swarade Konungen: **Zuru länge skulle jag ännu kunna lefwa, om jag ock fore upp med Ko-**
35. **nungen till Jerusalem? Jag är nu åttatis år gammal; skulle jag numera kunna skilja emellan bättre och sämre, eller hafwa smak för thet jag äte och drucke, eller finna nöje i sångares och sångerstors qwaden? Swarföre skulle tin tjänare blifwa min Herre, Kon-**
36. **nungen, till tunga? Tin tjänare will allenast följa ett litet stycke med Konungen öfwer Jordan. Swarföre skulle Konungen på så utmärkt**
37. **sätt wedergålla mig? Låt tin tjänare fara tillbaka, att jag må dö i min fädernesstad, och så läggas i min faders och moders graf. Sår är tin tjänare Chimham; låt honom följa med min Herre, Konungen, och bewisa honom, hwad**
38. **nåd rig sjelf råckes.** Konungen swarade: **Chimham skall följa med mig, och jag will göra honom så mycket gode, som tu kunde önska, och äfwen gifwa rig hwad tu för egen**
- del åstundar. Allt folku öfwer Jordan, och K tillika med them; hwaresnungen kyste Barsillai och sked af honom, som rest hemort igen. Konungen till Gilgal och hade E med sig. Hela Juda folk en hälft allenast af Israe waret Konungen följaktige.
39. Då beklagade sig the a samfält hos Konungen o Swarföre hafwa wære af Juda folket stulet sig, och fört Konungen hus och alle hans folk, Jordan? Allt Juda fol rade them af Israel: **Ko går öf närmare an, och före tycken J så illa o som nu skedt? Hafwe kost af Konungen, eller förmoner? The af J theremot: Wi ege tin större del i Konungen wen i David, än J före hafwen J så ri öf? Wore icke wi som årnade beledsagning tillbaka? Men ket talade hårdare, Israe. Och ther w nad man, som het son, en Benjamit. sa i trompet och utre we ingen del i han ingen arforått och en, J Israe**

hem igen. Då föll hela J-
ifrån David, och gick bort
Seba Bichri son; men Ju-
lket höll sig till sin Konung
ölgde honom från Jordan
erusalem.

David ankom således till sitt
Jerusalem. The tio fril-
, som han hade lemnat the-
, sattes på Konungens be-
ig i ett särskildt hus, att
förblifwa och njuta under-
Men Konungen lade sig ic-
r när them, utan woro the
sin dödd inneslurna och lefde
i enkestånd.

Sedan befälte Konungen A-
att inom tre dagar sam-
alla till sig krigsfolket i Ju-
och då wara the tillbaka. A-
gick ock bort att uppboda
folket, men drögde utöf-
hen förelagda tiden. Då sa-
David till Abisai: Du blif-
Seba Bichri son farligas-
r ock, än Absalom. Tag
in Serres tjänare och sätt
honom, innan han kom-
in i någon befäst stad,
drager sig undan för wä-
gon. Med Abisai gingo för-
ull Joabs folk ut ifrån Je-
m, jämte kongliga lifwak-
och alla hjeltarna, att upp-
Seba Bichri son. Och när
unnet till then stora stenen
Sibeon, kom Amasa äfwen
Joab hade en gördel öf-
å kläderna, hwarmed the woro

ro uppskörtade, och i gördeln en
lönlig dolk, som satt uti sin si-
da, men föll ut, då Joab gick
fram. Han sade till Amasa: 9.
mår tu wäl, min broder? Och
fattade honom med högra handen
i skägget, såsom wille han kysa
honom. Amasa tog sig icke till 10.
wara för dolken, som Joab hade
i handen, utan Joab stötte ho-
nom in i waka lifwet på Amasa,
så att ineslurna föllo ut på mar-
ken, och han icke behöfde stöta en
gång till, emedan Amasa låg på
stället dödd. Joab gick thefrån
bort, att med sin broder Abisai
försätta toget efter Seba Bichri
son. Men en af Joabs folk stad- 11.
nade qwar och ropade: Swar och
en, som hafwer wänskap för
Joab, och håller sig till Da-
vid, följ nu Joab efter. A. 12.
masa låg wälträd i sitt blod,
midt på wägen, och allt folket
blef thewid stående. När man-
nen thet såg, drog han Amasa
utaf wägen, in på fältet, och ka-
stade ett tacke öfwer honom; på
the ingen, som thit kom, skulle
mer stadna qwar. Och så snart 13.
han war ut wägen hafd, fölgde
hwar och en med Joab, att upp-
söka Seba Bichri son. Joab for 14.
igenom alla Israels landsorter,
kom till Abel och BethMaaka,
och hela Haberim; och till honom
samlade sig alle mer och mer folk.
När hären kom till Abel i landet 15.
Ma.

- Maaka, fanns Seba vara ther inne. Staden wardt thesfore frings ränd; en wall uppkastades thes omkring; man kom allt närmare intill muren och allt folket, som war med Joab, begynte att undergräfwä muren, för att kasta
16. honom omkull. Då ropade en förständig qwinna ifrån stadsmuren: Hörer! Hörer! Beder nu Joab komma närmare hit, att jag må få tala med honom.
17. Joab gick närmare till henne, som frågade, om han wore Joab? Hwarpå när han svarat: Ja, sade hon till honom: Hör hwad
18. din tjänarinna will säga. Han svarade: Jag hörer gerna; så hon ytterligare sade: Fordom dags plågade man säga: Om godt råd fråge man i Abel,
19. och då fick man thet och! Wi äre bland the redligaste och trognaste i Israel; och, thet oaktrade, ärnar tu göra ända på thenna i Israel anfenliga staden. Swarföre will tu förstå HERRNS arfwjord?
20. Ware thet länge borta, swarade Joab; ware länge borta isfrån mig, att wilja utöda el
21. ler förstöra! Saken förhåller sig icke så; utan en man från Ephraims berg, wid namn Seba Bichri son, hafwer upphäfwet sig emot Konung David: lemner honom allena ut, så skall jag strax draga från staden. Hwarpå sade qwinnan:

Hans hufwud skall nu wardt kastadt till dig öfwer muren. Hon öfwertalade och allt folket, genom sin förståndiga föreställning, att the höggo hufwudet af Seba Bichri son, och kastade thet ut till Joab, som strax lät blåsa i trompeten, så att hwar och en af folket skildes åt från staden och gick till sin hemort igen. Joab for och tillbaka till Konungen i Jerusalem.

Joab war öfwer hela Israels 23. här, Benaja Jojada son öfwer Konungens lifwakt. Adoram upp 24. bar folkets utskyder; Josafat Ahilud son war Cankler. Seja 25. war skrifware; Sadok och Abia thar wore Prester. Så war och 26. Ica, then Jairiten, Davids Prest.

J Davids tid war en hungers 27. nöd, som räckte i try 28. efter hwart annat. David frågade inför HERRN iherom, och HERRN swarade: Gör Sauls skull och för thet blodhus skull, hwilket ihjäl slog the Gibeoniter. Då lät Konungen 29. kalla till sig the Gibeoniter. These Gibeoniter härstammade icke från Israels barn, utan wore öfwerblefne af the Amoreer, id Israels barn lofwade them med ed, att the skulle wid lif behållas, och hwilka dock Saul sökte att urrota, i sitt nit för Israels barn och Juda. Till thesa Gibeoniter 30. for

David: Svad skall jag eder, och hvarmed kan brsons eder, så att Jöniska godt öfver HERZ folk? Gibeoniterna swar: Wi fordre hvarken silfver eller guld af Saul och hus, icke heller att nånde af Israels folk skall Han frågade då: Svad thet, som J begären? vill gifwa eder thet. The Konungen: Then man, örderswät öf och utgürt blod. Wi hafwe wärförföljde, att wi inom Israels gräns fått blifwar. Warde öf sju is afkomma gifne, att råge inför HERZAN nga them i Gibeon Sauls, n HERZEN hade till ng utwalt! Konungen lof att gifwa them. Men han Mephiboseth, Jonathans Sauls sonson, för then wid KAM besworna eds skull, ed David och Jonathan, son, hade inbördes för sig. Han tog the två Aja dotters, söner, som de haft med Saul, Ar och Mephiboseth, samt the terobs, Sauls dotters, sö som hon hade haft med A Barsillai son, then Meho, t, och lemnade them i the iters händer, som upphängn på berget, inför HERZ

KAM. These sju föllo på en och samma gång, och blefwo dödade i första dagarna af andriden, då bygget begynte att fördas. Rizpa, Aja dotter, tog då ett kläde, sådant som brukades till forgedragt, spände thet ut åt sig på bergshällen och hindrade ifrån början af andriden, till thet regnet åter inföll, att inge foglar under himmelen fingo sätta sig på the döda kropparna, om dagen, eller wildjur röra them om näterna. När för David wardt berättadt, hwad Rizpa, Aja dotter, Sauls frilla, hade gjort; lät han Sauls och hans sons Jonathans ben hemtas från inwånarna i Jabes uti Gilead, hwilke lönligen hade taget them från platsen i Bethsan, hwarest Philisteerne upphängde them, då Saul war af Philisteerna slagen på Gilboa. Sauls och hans sons, Jonathans, ben fördes ifrån Jabes och samlades tillhopa med thetas, som af Gibeoniterna blifwet upphängde. Man begrof them i Benjamins land, uti Zela, i Kis, Sauls faders, graf. Allt theta stode efter Konungens befallning; och landet wardt åter fruktbart, sedan Gud hört inbyggarens böner. Åter uppkom krig emellan the Philisteer och Israel. David for sig ned med sitt krigsfolk och stode mot the Philisteer, men blef therwid uttröttad. Zisbi från Nob,

- Nob, af owanlig kropp's storlek, hwilkens glaf wågde tryhundra de siklar koppar, och som hade ett nytt swerd på sig, årnade så
17. David ned. Men Abisai, Jeruja son, kom David till hjälp, nederlade Philisteen och slog honom ihjäl. Då sworo Davids krigsfolk therpå, att David all drig mer skulle i egen person få wara med i någon träffning, på thet Israels ljus icke måtte utsläckas.
18. En annan tid kom thet till drabnings, wid Gob, med the Philisteer, så Sibbechai, then Husathiten, slog Saph, som ock war af owanlig storlek.
19. I en annan drabning med Philisteerna, likaledes wid Gob, slog Elbanan, Jaere Orgims son, Goliaths broder, Bethlachimi, från Gath, på hwilkens spjut stängen liknade ett wåstrå.
20. En en gång inföll krig, och drabningen stod wid Gath. Ther war en man af owanlig storlek, som hade sex finger på hwarje hand, och sex tår på hwarje fot, så att the sammanräknade woro fyra och tjugu. Han war af sanima slägt, som the förut nämnde, och smådade Israel. Då slog Jonathan honom, son af Simea, Davids broder. These fyra woro af owanlig kropp's storlek och födde i Gath, men wordo slagne af David och hans krigsmän.
- David söng inför HERR thenna sång, så HERR hade frälsat honom ifrån alla fiender, och i synnerhet ifrån Han sade:
 HERREN är mitt beskärmin förloste
 Min Gud, min klippa, hi jag min tillflykt tag
 Min föld och mitt salighets Mitt beskydd och mitt först
 Min frälsare, Tu som mig orätt fräll
 Uri mitt bekymmer ropade ja
 HERR
 Och blef frälsad från mina
 Dödsens böljor hade omhundra
 Och Belials bäckar försträckt
 Med helwetes band war ja
 Och af dödsens snaror öfwer
 I min ångest ropade jag till
 HERR
 Till min Gud ropade jag.
 Utur sitt tempel hörde Han
 Och mitt ropande war inför
 HERR
 Zorden båfwade och skalf,
 Himmelens grundwalat dar
 Och skakades, så Han wred
 Rök steg upp utur Hans
 Och förtärande eid gick utaf
 HERR
 Theraf ljungeld itändes.
 Han böjde himmelen och for
 Och mörker war under Hans

Å Cherub och fåg
 se på wåldrets wingar.
 mörker, såsom edle om-
 kring sig,
 watten, then ena flyn
 öfwer then andra.
 som inför Honom
 ar, itändes ljungeld.
 låt dundra ifrån him-
 meln,
 högste låt sin röst hö-
 ras.
 sina pilar och kring-
 strödde them:
 låt Han them fara
 fram.
 Hor wisade sig,
 grunder bleswo blot-
 tade,
 t, HERRE,
 sas anda och blåst.
 sin hand ut från hög-
 ren, att hemta mig:
 ig upp ur mycket watten.
 mig från min starka
 owån,
 hem, som mig hatade
 öfwermågtige woro,
 fölllo mig i min mot-
 gångs tid;
 REN war then, som
 mig understödde.
 nig ut på rynden,
 e mig, efter Han ha-
 de lust till mig.
 gör wäl med mig, för
 öföfärdiga saks skull;
 jäller mig mina häns-
 ders renhet,

Ey jag håller HERRENS wä- 22.
 gar
 Och wiler icke brottlig bort ifrån
 min Gud.
 Alla hans rätter hafwer jag för- 23.
 mina ögon,
 Och följjer mig icke ifrån Hans
 lagar.
 Jag är redtig inför Honom 24.
 Och aktar mig, att jag ej må synda.
 Therföre låter HERREN mig 25.
 winna min rättfärdiga sak,
 Så, som min öfsuld är inför
 Hans ögon.
 Öfwer then, som Dig älskar, för 26.
 barmar Du Dig;
 Med then redliga handlar Du red-
 ligt;
 Med then rena wisar Du, att Du 27.
 äst ren;
 Och emot then wrånga ställer Du
 Dig afwig.
 Du frälsar ett nödblidande folk, 28.
 Och förnedrar the högmödiga, ge-
 nom Din åsyn.
 Du, HERRE, äst mitt ljus: 29.
 HERREN låter i mitt mörker
 ljus uppgå.
 Med Dig löper jag then anfallan- 30.
 de håren emot,
 Och med min Gud öfwerstiger
 jag muren.
 Guds wägar äro utan wank; 31.
 HERRENS tal är genomlut-
 tradt;
 Han är en stöld för alla, som
 till Honom taga sin tillflykt.
 Ey ho är Gud utom HERREN? 32.
 N Och

- Och på hvem kan man förlita
 sig, utom vår Gud?
 33. Utom then Gud, som är mig en
 fast feistad,
 Och åt mig utser then råttä wägen,
 34. Som gör, att mina fötter äro så
 som hjortars,
 Och att jag på mina högder blif
 wer beständande.
 35. Som lärer mina händer att strida,
 Och mina armar att spänna kop
 parbogen.
 36. Tu gifwer mig Ein salighets köld,
 Och när Tu mig förödmjuka,
 gör Tu mig stor.
 37. Tu utwidgar thet rum, hwarpå
 jag går,
 Så att mine fötter icke slinta.
 38. Jag förföljer mina fiender, och
 nedlägger them.
 Och jag wänder icke om igen, före
 än jag gjort ända med them.
 39. Jag slår them alla ned, att the
 icke mer kunna uppstå;
 The falla under mina fötter.
 40. Tu omgjordar mig med starkhet
 till strids,
 Tu nederböjer under mig them,
 som emot mig stodo.
 41. Tu dref mina fiender på flykten
 för mig,
 Så att jag kunde förströdra them,
 som mig hatade.
 42. The ropade, men thet war ingen
 hjälpare,
 Till HERREN, men han swa
 rade them inter.
 43. Jag sönderstötte them, såsom stoft
 på marken,
 Såsom träf på gatorna
 de jag them så
 Tu friade mig ifrån mitt
 eni
 Tu bewarade mig, på t
 skulle warda Först
 främmande foll
 Och thet folk, som jag för
 känt, warda mig unde
 Främmande folks barn tro
 ra smickra
 Med begärliga öron lyda t
 Främmande folks barn fal
 såsom wisnade
 Och gå med fruktan urur f
 HERREN lefwer! O
 wad ware min
 Och Gud, min säkra klippe
 re upph
 Gud, som mig hämb gi
 Och underlägger mig folk
 Som förer mig ut från n
 wän
 Och uppbjer mig öfwer
 som emot mig st
 Ifrån wäldswerkaren fräl
 Thersöre will jag prisa Dig,
 RE, ibland fol
 Och Ditt namn läshunga.
 Tu äst then, som bewisar
 nung stor salig
 Och gör barmhertighet me
 Emo
 Med David och hans afko
 de, till ewig

in song David jemväl
 ihenna fången:
 er David, Isai son,
 er then man, som högt
 uppsatt war,
 Guds Smorde,
 dr the låsfångar, som han
 lärde Israel:
 ANS ande hafwer talat
 genom mig,
 ns ord hafwer styrt min
 tunga:
 Gud hafwer lofwat,
 faste beskyddare hafwer
 tillsagt mig,
 wis Regent öfwer männis
 skor,
 ent, som befrämjar Guds
 fruktan.
 rgongrynningen Kommer,
 jon utan moln, skall sol
 uppgå,
 vikkens sken, gräs skall ef
 in, ur jorden uppvåxa.
 mitt hus fast beståndande
 inför Gud?
 wigt förbund hafwer Han
 med mig gjort,
 ändigt blifwer och i allt
 bibehålles.
 allena är min salighet,
 b allt hwad jag önskar.
 daktige skala icke uppvåxa,
 såsom törne, för hwilket
 alle sk
 ilket ingen kan med hans
 den wildråda.
 will komma wid them, må
 te nyttja jern och spjut.

Therefore warda the i eld uppbrän
 de, att the må utrotas.
 These äro namnen på Davids 8.
 hjeltar. Jasabeam Hachmoni son,
 then ypperste bland the tre, som
 upphof sitt spjut öfwer ättahuns
 drade slagna på en gång. Näst ho 9.
 nom war Eleazar Dodi son, A
 hohi sons, en ibland the tre hiel
 tar. Han war med David, då
 the utmanade Philisteerna, som till
 strids hade församlat sig, och då
 Israels folk gingo fram emot them.
 Han föll an och slog the Philis 10.
 teer, så att hans hand trötrnade,
 men släppte dock icke swerdet ifrån
 sig, och HERREN gaf en stor
 seger på then dagen. Folket fölg
 de honom efter, endast för att ta
 ga byr. Efter honom war Sam 11.
 ma, Age son, then Hararitens.
 The Philisteer hade samlat sig wid
 Bebi, hwarest ett åkerstycke låg,
 befäkt med lin. Folket drog sig
 undan för the Philisteer; men han 12.
 ställde sig midt på åkerstycket, för
 swarade thet och slog the Philis
 teer, så att HERREN gaf en
 stor seger. These tre, som woro 13.
 öfwer the trecio, gingo ned i and
 eiden till David, wid kulan Adus
 sam, medan the Philisteer hade
 sitt läger i Rephaims dal. Da 14.
 wid war på bergshögden, och Phi
 listeerna hade inlagt besättning ur
 ti Bethlehem. David wardt 15.
 sten och sade: So skulle kunna
 hemta mig watten ur brunnen,
 R 2 som

- som är i porten till Bethle-
16. hem! The tre hjeltarne bruto sig
tå igenom Philisteernas låger och
hemtade watten ur brunnen i por-
ten till Bethlehem. The förde thet
med sig och gøfwo åt David, men
han wille icke dricka theraf, utan
gøt thet ut inför **HERREN**.
17. Han sade: Låte **HERREN**
wara långt ifrån mig att thet
gøra; är thet icke the månuers
blod, som wågat sitt lif, tå
the thit gingo? och han wille
icke dricka thet. Thetta gjorde the
tre hjeltarne.
18. Abisai, Joabs broder, Jeruja
son, war ypperst ibland tre. Han
upphof sitt spjut öfwer trehundra
slagna, och war namnkunnig i
19. bland tre; han war bland them
mycket ansedd, och förde them
an; men kom icke upp emot the
20. tre första. Benaja, son af Jo-
jada, hwars fader hade waret en
tapper och fde stora bedrifter be-
römd man från Rabzeel, slog
twånne Ariel bland Moabiterna
och steg ned i en brunn, på en
dag, tå snö fallet, samt dödade
21. thet ett lejon. Han öfwerwann
ock en Egyptisk man, af ansenlig
kroppss storlek, och som hade ett
spjut i handen, Benaja gick es-
mot honom med en klapp, ryckte
spjutet ur hans hand och slog ho-
nom ihjål med hans eget spjut.
22. Thetta gjorde Benaja, Jojada
son, och war namnkunnig bland
23. tre hjeltar; han war mer ansedd,
än the följande tretio,
icke upp emot the tre för-
David antog honom till
maste befallningshafware.
Joabs broder, war en
likaledes Elhanan; Do
från Bethlehem; Sammu-
lita, både Haroditer; He-
Paltiten; Ira, Jkkes s-
Thesoa; Abieser från
Mebunnai från Husa;
then Achochiten; Mahar
Netophariten; Heleb, Ba
then Netophatiten; Jeta
son, från Gibeä i B-
land; Benaja från B-
Hiddai från Nahale Ge-
bialbon, then Arbatiten
rech, then Darhumiten;
från Galbon; Benejasan
than; Samma, then Ha-
Ahiam Sarars son, the
riten; Elipheled, Aha-
then Maachatitens; Elia-
thophels son, then G-
Hezrai från Carmel; Pa-
Arbiten; Sigeal, Nathani-
Zoba; Bani, then Gadd-
lek, then Ammoniten;
från Beeroth, Joab Zei-
wapnedragare; Ira, the-
ten; Gareb, then Jithrite
then Hetheen; alle tillsan
och tretio.
- A**fter wardt **HERREN**
nad öfwer Israell,
David förledas, att låta

af Israel och Juda. Kon-
 befalle Joab, Hårhöf-
 nnen, som hos honom war,
 igenom alla Israels slä-
 n Dan till Bersaba, och
 folket, på thet Konungen
 å wera hela antalet thes
 Joab sade till Konungen:
 VÄR tin Gud låre fol-
 iswa hundrade gånger
 re, än thet nu är, och
 erre, Konungen, så sjelf
 . Men hwarföre skall
 nu just räknas? Thetta
 , måste Konungens befall-
 I Joab och andra Här-
 män gå i verkställigher.
 or bort, tillika med the
 Hårhöfwitsmännerna, från
 en, att räkna folket i J-
 The gingo öfwer Jordan
 rade sig wid Arcer, på
 idan af staden, som ligger
 volme i steden Gad, och
 eser. Therifrån togo the
 till Gilead och landet Echi-
 odsi; vidare till Dan Jaan,
 ring Sidon, till fasta sta-
 rus, och alla the Herweers
 naneers städer, samt kom-
 an öder ut till Bersaba.
 co igenom hela landet, och
 efter sju månader och
 dagar, till Jerusalem till-
 Här aflemnade Joab för-
 en på antalet af folket.
 el funnos åttahundrade tus-
 idbare män, och i Juda,
 drade tusend.

Efter slutad räkning, slog 10.
 Davids samwete honom. Han bad
 inför HERREN, och sade: Jag
 hafwer syndat ganska mycket,
 genom thet, som jag nu gjort.
 Men, HERRE! förlåt dock
 Tin tjänars misgjerningen; jag
 hafwar bedrifwet en stor ga-
 lenskap. När nu David stigit 11.
 upp om morgonen, hade HER-
 REN befallt Propheten Gad,
 som war Davids Siare, att gå
 till honom och säga: Så säger 12.
 HERREN: Jag förelägger
 dig treggebanda straff; wälj
 dig etthera af them, hwilket
 jag sedan will låta komma öf-
 wer dig. Gad gick in till Da- 13.
 vid, berättade thetta och sade till
 honom: Will tu, antingen att
 hungers nöd skall trycka titt
 land i sju år, eller, att tu i
 tre månader måste flykta för
 tina fiender, som skola förföl-
 ja dig, eller att pest i tre da-
 gar föröder titt land? Öfwer-
 lägg nu och besinna, hwad
 swar jag får lemna Sonom,
 som mig sänder! David swara- 14.
 de: Jag är i mycken ångest,
 men låt mig nu falla i HER-
 RENS händer, ty Hans
 barmhertighet är stor, och ic-
 ke i människors händer!

Therpå låt HERREN pest 15.
 komma öfwer Israel, ifrån mor-
 gonen in till then förelagda ti-
 den, så att af folket, ifrån Dan

- till Berséba, sutio tusend personer bortdoga. **HERRANS** ängel utströckte och sin hand öfver Jerusalem, att likaledes thet förderfwa; men **HERREN** förbarmade sig och sade till Ängelen, som straffet utförde: Nu är thet nog, håll tin hand tillbaka. **HERRANS** ängel war så wid Araunas, then Jebuseens, loga.
17. Då David såg ängelen, som slog folket, sade han till **HERRAN**: Jag allena hafwer syndat; jag är brottslig; hwad hafwa thesa fären gjort? Warte Tin hand emot mig, och
18. mot min faders hus! Wid samma tid kom Gud till David och sade till honom: Gack upp till Arauna, then Jebuseens, loga, och bygg thet åt **HERRAN** ett altare. David gick strax upp, såsom Gud sagt och
19. **HERRAN** befällt hade. Men när Arauna blef warse och såg, att David ankom, med sina tjänare, till honom, gick han fram, kastade sig ned för Konungen, med ansigtet till jorden, och sade: Hwi kommer min Herre, Konungen, till sin tjänare? David svarade: Gör att köpa af mig logan och thetpå bygga ett altare åt **HERRAN**, så att folket icke må längre plågas. Arauna sade till David: Min Herre, Konungen, tage och offer, såsom honom rådes! Si, här äro oxarne till brännoffer, och tröstwagnen med öfriga redskapen till wed. Allsamman gaf Arauna åt Konungen, och sade: **HERRAN**, tin Gud, låte tin bön, wara sig behaglig! Men Konungen svarade: Jät så; utan jag will köpa thet af dig för fulla wårder. Jag will icke inför **HERRAN** offra något, som jag fåte för intet. Alltså köpte David logan och oxarna för femtio siklar silfwer, byggde på stället ett altare åt **HERRAN**, och offrade thetpå brännoffer och tackoffer. **HERRAN** hörde och hans bön, så att plågan öfwer Israel återwände.

Then Första Konungaboken.

Konung David war nu sterblig och älderstegen: ehuru mycket man och med Klara hylgde honom; kunde han till icke hålla sig varm. Ty gafs hans tjänare förslag, att man Konungen borde uppsöka någon ung ogift qwinna, som honom betjante och skötte, sossibe i hans armar och honom wärmande. Sedan man till then ännu inom alla Israels gränser, fann en dögellig jungfru, och funn den af Ebisag af Sunem, fördes hon till Konungen. Hon war öfwermåttan skön. Hon skötte Konungen, och passade upp på honom, och hade han intet omgång med henne.

I medlertid fattade Adonia, dotter af Haggith, thet förmodning, att upphäwa sig till Konungen. Han skaffade sig stridswagnar och rytteri, och antog sköntid rabanter till sin lifwakt. Alla hans ättlingar hade hans fader i sin lefwad witt honom et hårdt ord, eller

ens gjort honom then skändeligheten, Swi gjorde tu så. These utan war han af ganska wacker utseende, och närmast Absalon i åren. Sin öfwerläggningat hade han med Joab: Beujas son, och med öfwersta Presten Abias thar: these hade förbundet sig, att biträda Adonia. Men Presten Sadok, Benaja, Jojada son, Propheten Nathan, Simei och Regi, samt Davids krigshjeltar, woro icke på Adonia sida. Adonia lät äfwen slagta får, oxar och gödtalfwar, till ett gästabud wid stenen Soheleth, icke långt ifrån Rogels Källa, hwartill hon båd alla sina bröder, Kongliga Prinsarna, tillita med the af Juda och Man, som woro Konungen närmast: men Propheten Nathan, Benaja, krigshjeltarna och sin broder Salomo båd han icke.

Nu talade Nathan med Bathseba, Salomos Moder och sade: Hafwer tu icke hört; att Adonia

- nia, Saggith son, gjort sig till Konung, utan wår Herres Davids vids, wettskap? Må jag therföre gifwa dig ett råd: att du kan sätta både ditt och tin sons
13. Salomos lif i säkerhet! Gått in till Konung David och såg honom: Säfwer du icke, O Konung, edligen tillsagt tin tjänarinna, att min son, Salomo, efter dig skall tilltråda regeringen och intaga tin thron? Svi upphäfwer sig nu Adonia till Konung? Si, medan du ännu talar med Konungen, witt jag komma efter dig, och styrda ditt tal. Bathseba gick också in till Konungen i thes inre rum: Konungen wår nu ganska swag, och Abisag af Sunem besökte honom. Bathseba bugade och kastade sig ned för Konungen. Konungen frågade, hwad hennes afstundan wore? Hon svarade: Herre du hafwer wid **SERRE** tin Gud sworit tin tjänarinna, att ingen annan, än min son Salomo, efter dig skulle komma till Regeringen och intaga tin thron.
18. Dock si, Adonia upphäfwer sig nu till Konung, utan tin wett-
19. Skap, Herre Konung. Han hafwer låtit slagta en myckenhet oxar, gödkalfwar och får, och budit alla Kongliga Prinsarna, tillika med Öfwersta Presten: Abjathar och Sältherren Joab: men tin tjänare Salomo hafwer han icke budit. Af dig, Herre Konung, wäntar man niga Israel, att du them förklarar, hwilken efter dig skall intaga Kongathronen. Men jest torde hända, att när min Herre Konungen gått att hwile bland sina säder, får jag och min son Salomo anses för brottslige.
- Medan Bathseba ännu talade med Konungen, kom äfwen Propheten Nathan. Han anmältes hos Konungen, inställte sig för honom, föll på ansigtet ned till marken och sade: Säfwer du Herre Konung, förordnat, att Adonia skall tråda till Regeringen efter dig och intaga tin thron? I dag är han faren utur staden; har äfwen låtit en myckenhet oxar, gödkalfwar och får slagtas; samt till måltid budit alla Kongliga Prinsarna, tillika med Söfwidsmännerna för Krigshären och Öfwersta Presten Abjathar: de äta nu och dricka med honom, och ropa: Lefwe Konung Adonia! Men mig, tin tjänare, Presten Sadok, Benaja Joabas son, och tin tjänare Salomo hafwer han icke kallat. Stulle wäl thetta af dig? O! Konung, wåra så förordnad, utan att du låtit tin tjänare så weta, hwilken skall wåra

- da min Serre Konungens efterträdare på thronen?
28. Då bidd Konung David, att Bathseba skulle förekallas. Hon lätom och blef för Konungen stå.
29. ende; Konungen bedyrade då med ord: Så sannt som HERRETS lefwet, then mitt lif utur all nåd räddat; will jag i thenna dag werkställa, hwad jag tig wid HERRETT, Israels Gud, edligen lofwat, att tin son Salomo skall efter mig warda Konung, och intaga min thron.
31. Bathseba kastade sig med ansigtet till marken ned för Konungen, och sade: Lefwe min Serre, Konung David länge!
32. Vidare bidd Konung David att Presten Zadok, Propheten Nathan och Benaja Jojada son, skulle förekallas. The inställte sig för Konungen, som gaf them thenna befällning: Tager Kongliga Watten med eder, sätter min son Salomo på min egen muldsna och förer honom ut till Sihon. Ther stola Presten Zadok och Propheten Nathan smörja honom till Konung öfwer Israell. Stöter sedan i basunerna och låter utropa: Lefwe Konung Salomo! Då sedan ledsagat honom till staden tillbaka, skall han sätta sig på min thron. Han skall mitt ställe föra regementet: Jag förordnar honom, att warda en Förste öfwer Israel och öfwer Juda. Benaja Jojada 36. son svarade Konungen: Wäre sagdt! Winne thetta, O! Konung, af HERRETT tin Gud, sin fullbordan! Såsom HERRETT 37. med min Serre Konungen warit hafwet, så warda han med Salomo, och låte hans thron i ära och anseende öfwerträffa min Serres, Konung Davids!
- Altså gingo Presten Zadok, 38. Propheten Nathan och Benaja Jojada son ut med Kongliga Lifwatten, satte Salomo på Konungens muldsna och förde honom till Sihon. Presten Zadok hemtade 39. oljehornet utur Helgedomens tält och smorde Salomo. Man stötte sedan i basunerna och meniga folket ropade: Lefwe Konung Salomo! Alle folket följde honom 40. vidare till staden tillbaka, under pipors skall, och med så owanliga frögderop, att jorden skalf wid thetas gny.
- Thetta hörde Adonia, samt 41. med alla sina gäster, som nys hade slutat måltiden. Då Joab hörde skallet af basunerna, sade han: Hwad kan thetta buller och stti i staden betyda? Wad 42. dan han ännu talade, kom Jonathan öfwerst Presten Abiathars son. Till honom sade Adonia: Kom närmare. Tu äst en rättsskaffens man; som bär goda tidningar. Jonathan swara- 43. de

- de Adonia: Beklageligen icke. Men Konung, att han öfverföret
 Vår Herre Konung David hafwer gjort Salomo till Konung.
44. Presten Sadok; Propheten Nathan och Benaja Jojada son, tillika med Kongliga Lifwakter, hafwer Konungen sändt, att ledsaga honom, ridande på
45. then Kongliga mulåsnan. I Gibon hafwa Sadok och Nathan smört honom till Konung, samt therifrån med frögdebetygelser fört honom tillbaka. Sele staden skallar af glädjestri: och thetta är thet bulle, som
46. I hafwen hört. Redan sitter och nu Salomo på Kongliga
47. Thronen. Redan hafwa Konungens Befälhafware ingått, att lyckönsta vår Herre, Konung David, och sagt: Gå till Gud Salomos namn större än ditt eget, och hans thron
48. mer lysande, än din! Konungen hafwer sjelf i sin sång kastat sig ned på sitt ansigte och i thessa ord utbrustit: Ware **SECRET**, Israels Gud, läswad, som i dag gifwit mig en efterträdare på thronen, then jag med egna ögon sådar.
49. Alle Adonia Gåster uppstodo nu intagne af försträckelse, och gingo
50. go hwar sin väg. Adonia sjelf, som fruktade för Salomo, gick bort och fattade uti hörnen af
51. altaret. Då wardt Salomo berättadt, att Adonia fruktade för honom, sedan han war blef
- Men Konung, att han öfverföret fattat hörnen af altaret och sagt: Mätte Konung Salomo innarthenna dagens slut, med ed försäkra mig, att han icke will låta taga sin tjänare igenom swerd af daga. Salomo lät swara: Om han är en rättstafsens man, skall icke ett hår af honom falla till marken: men warder han med otrohet besfunnen, skall han dö. Konung Salomo sände therafter, och lät hemta honom ifrån altaret: han kom och kastade sig till marken för Konungen, som bidd honom gå hem i sitt hus.
- S**å Davids dagar kallades sitt slut, gaf han sin son Salomo thenna förestift, och sade: Jag går nu alla dödligas väg: men war tu oförsagd, och ber te dig manligt? Tag noga iakt hwad **SECRET** tin Gud budit iakttaga, så att tu wandrar på Hans wägar och tro: ligen håller Hans stadgar och bud, rätt och lag, såsom then af Mose är beskrefwen. Då skall dig wäl gå i alla tina wärf, och i allt hwad tu sig företager. Då skall och **SECRET** uppfylla thet löfte, som mig gifwit, då Han sade: Om tina efterkommande sorgfälligt winlägga sig, att föra en mig behaglig wandel, och wara mig
- upp

Then första Konungaboken.

5

uppriktigt af hjerta och själ tillgifne, så skall af dig arvinge alldrig felas på Israels thron. Tu west, huru Josab Seruja son mig föröldampat, med sitt förhållande emot the wä Israelitiska Sällherrarna, Abner, Ner son, och Amasa, Jether son, då han mördade dem; med krigsblod tränkthe tiden, med krigsblod sölade allt omkring sina lender, och torna på sina fötter. Gör med honom, hwad tu flott finner; och låt hans grå huswud blodigt laggas i grafwen. Barfillai barn ifrån Gilead vill jag att tu bewisar ömhet och nåd. Mätte the spisaf ditt eget bord! Ty the förde nat till mig då jag war stadd på flykten för tin broder Abalon. Simei Gera son, af Benjamins stam, ifrån Bachusim hafwer tu hos sig. Thet war han, som så bittert stymade mig, då jag gick till Masanaim; men kom mig sedan till möte wid Jordan, då jag gick edligen wid SERRATI tillfode honom, att icke taga honom genom swerd af daga. Dock lemna tu honom icke sakts. Såsom en klot man finner tu sjelf, huru tu med honom förfara skall, så at icke hans grå huswud ostraffadt får omma i grafwen.

David gick ihrefter at hwi- 10.
la bland sina fider och blef i Davids borg begrafwen. Then tid, 11.
han öfwer Israel regerat, war fyratio år; sju år i Hebron, och try och trefio år i Jerusalem. Salomo intog sin Faders, Da- 12.
vids thron, och hans regemente blef ganska mycket stadgadt och fast.

Du kom Adonia Haggith son 13.
till Bathseba, Salomo Moder. Hon frågade, om allt stod wäl till, i anseende till hans besök? Allt wäl, swarade han, jag haf- 14.
wer allenast ett ord att säga dig. Säg fritt, sade hon, Tu west, 15.
fortfor han, att Riket tillhörde mig, och att hela Israel an- såg mig, såsom then ther bör- de taga, emot Riksstyrelsens men att Kronan gick mig utur händerna och blef min broders lott, emedan hon af SERRATI war honom bestärd. Du hafwer jag en enda bön 16.
till dig: måtte tu icke wägra mig henne! Hon bad honom fritt begära. Jag beder, sade han, 17.
att tu wille tala med Konung Salomo, som wiserligen icke afflar dig något, att han wille gifwa mig Abisag af Sunem till äkta. Bathseba sade, 18.
Wäl! Jag will, på tina wägnar, tala med Konungen; gick så in till Konung Salomo, att hos honom förebraga thetta ärende. Konungen stod upp, gick henne till 19.
möte

- möte och hälsade henne ödmjukt, satte sig åter på sin stol och lät för Konungens Moder jämväl sätta en stol på sin högra sida. Hon sade då: Jag hafwer en liten bödn att andraga hos dig: måtte tu icke afflä mig henne! Konungen svarade: Begär, min Moder, ogerna nekar jag dig något. Då, fortsfor hon, Abisag af Sunem warda gifwen tin broder Adonia till äkta.
22. Hårtill svarade Konung Salomo sin Moder och sade: Swi beder tu allenast om Abisag af Sunem för Adonia? Bed afwen om hela Riket för honom; allthensund han är min äldre broder, och hafwer therjemte öfwerste Presten Abjathar och Sältherren Joab Teruja son på sin sida. Ytterligare swor Konung Salomo wid HERRENS, och sade: Gud låte både thet ena och thet andra straffet mig öfwergå, om icke Adonia skall med sitt lif omgälla thenna tillställning. Och nu, så sannt HERRENS lefwer, som stadsfäst mig på min faders thron på then han mig uppfatt, och mitt hus, likmätigt sina löften grundat, skall Adonia i thenna dag dö. Konung Salomo sände och Benaja Jojada son, som genast afhände honom lifwet.
26. Men till Presten Abjathar, sade Konungen: Gack bort, till Anathot, till tin Landtegen-
- dom. Tu har förtjänt döden: dock will jag nu icke döda dig, emedan tu burit HERRENS Guds Art för min fader, och med honom delat alla the beswärligheter, som han utstätt. Allså stötte Salomo Abjathar ifrån Prestämberet inför HERRENS, och uppfyllte i så måtto, hwad HERREN redan i Silo öfwer Eli hus afsunnat.
- Ryktet här om kom för Joab, som varit Adonia anhängare, och huru han icke höll med Absalon. Han tog sin tillflykt till HERRENS tält och omfattade hören af altaret. Men när Konung Salomo wardt berättadt, att Joab flytt till HERRENS tält, och ställt sig bredewid altaret; sände han Benaja Jojada son, med befallning, att taga honom af daga. När Benaja kom till tältet, befalle han Joab, på Konungens wägnar, att gå thetifrån. Men han sade: Nej, här will jag dö. Benaja berättade Konungen tillbaka, hwad Joab honom swarat, och Konungen sade: Gör, såsom han sagt; slå honom i hjäl, och lät begrafwa honom: therigenom urskuldar tu mig och min faders hus för thet oskyldiga blod, som Joab tinnalätit. HERRENS låter thet blodskulder drabba hans eget hufwud, som han sig adragit, så han, min fader alldeles öwetan

wetande, mördade två män, hwilke redeligare och bättre woro än han, nämligen Israeliska Sälttherren Abner, Ner son, och Judiska Sälttherren

33. Amasa, Jether son. Må Joab och hans sednaste efterkommande, med sina egna hufwuden gälda thesas utgutna blod! Men komme öfwer David, hans Att och hans Thron all sällhet af **SERRAT** i ewig tid! Benaja Jojada son gick äfstad, drap Joab, och lät begrawa honom i parken, ther han sitt hus hade. I hans ställe satte Konungen Benaja, Jojada son, öfwer Krigsmogten, och i Abjathars ställe, Presten. Zadok.

36. Therefter lät Konungen förfälla Simei, och sade till honom: Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo ther, men gack ingenstades ut, hwarken hit eller

37. thit. Ty händer thet nägon gång, att tu utgår utur staden, om thet och blott wore öfwer bäcken Kidron; så wet förwigo, att tu skall dö, och att tu sjelf är thertill wällande. Simei swarade: Wäl! Swad tu min Herre Konung befallt, thet skall tin tjänare efterkomma. Så förblef Simei till en tid i Jerusalem. Men, efter trycks förlopp, tilldrog sig, att två af hans saskwar, rymde öfwer till Achis, Maacha son, Konungen i Bath. Simei blef berättadt, att hans saskwar woro i Bath; ty sadlade han sin åsna och for öfwer till Achis i Bath, att söka sina saskwar, them han och ifrån Bath återförde. Då Salomo siget weta, att Simei farit ifrån Jerusalem till Bath, och war nu återkommen, lät han kalla honom och tilltalade honom således: Saker wer jag icke med en ed wid Gud förpliktadt dig och bedyrat, att på hwad dag tu ginge ur staden, eller reste någorstades hän, ware sig hit, eller thit, skulle tu wara wif på att hafwa förwertat lifwet: thet tu och sjelf lofwat efterkomma? Swi hafwer tu då then wid mitt förbud, som jag dig gifwit, icke aktat? Ytterligore sade Konungen till Simei: Tu west med titt eget samwete allt thet onda, som tu min fader David tillfogat. Thetta låter nu **SERRAT** dräbba titt hufwud. Men thetemot skall Konung Salomo wålsignad och Davids thron i ewerdeliga tider insöde **SERRAT** fasthållande blifwa. Konungen befallte Benaja Jojada son, att gå och slå honom ihjäl.

Således wardt Riksstyrelsen i Salomos hand befäst.

Nu befryndade sig Salomo med Pharao, Konungen i Egypten,

- ten, tog hans dotter till Gemål och förde henne uti Davids borg, in till thes han hunnit fullkomna byggnaden af sitt eget Palats, tillika med HERMANNS tempel och murarna omkring Jerusalem.
2. Folket plågade ännu på högder förrätta sina offer, emedan intet tempel, HERMANNS namn till ära, in till thenna tiden blifwit upbyggdt. Salomo war wät troget HERMAN tillgifwen, och ställte sig sin fader Davids föreskrifter till efterlefnad; men bar dock sjelf uppå högder fram sina offer och råkwert. I sådan afsigt for han till Gibeon, såsom then förenämsta offerhögd, att ther förrätta ett offer. Tusende brännoffer lät Salomo på thetta altaret offra.
5. Här i Gibeon uppenbarade sig HERMAN i en dröm om natten för Salomo och sade: Bed, hwad jag dig gifwa skall. Salomo svarade: Then stora nåd, som Tu bewisat tin tjänare, min Fader David, i affeende på hans trofasta, redliga och rätt sinniga wandel inför dig, hafwer Tu jemwål theruti besynnerligen för honom bibehållit, att Tu gifwit honom en son, till efterträdare på hans thron, såsom hwar man i dag bekant är. Tu hafwer Tu, HERMAN min Gud, i min Faders ställe, satt mig, tin tjänare, till Konung: ändock jag är gansta
- ung och oförfaren i hwad ras eller låtas bör. Tin näre är omgifwen af ett thet Tu Tig utkoradt; ett som för mångd ej kan täl och för talrikhet ej rädl. Jörlåna thes förre Tin tid ett hjerta, stickligt att wisla styra Titt folk, förståndigt rätt urstilja godt och ondt ho förmår äljest öfwer titt titt talrika folk regera?
- Thenna Salomos bön tes HERMAN wät. Och sade till honom: Emedan tu dit om sådant och icke om lif, icke om rikedom, icke tina fienders ofärd, utan förstånd att wisligen regera will jag göra efter tin begd jag will förlåna ttg ett sålyst och moget förstånd, att like hwarken för dig warit nen, eller efter dig komma i Jemwål thet tu icke begärt kedom och ära, will jag gi dig i then mon, att, under lifstid, skall ingen blandningar finnas dig lit. On och, efter tin faders förelwandrat i the af mig föreslne wägar, så att tu troligen ler mina stadgar och bud; i dig jemwål långt lif af i beståras. Då Salomo wänt fann han thetta hafwa wät dröm. Han reste tillbaka till Jerusalem, inställte sig med w

ad inför HERMANS förbunds
 lrt, offrade brännoffer och tack-
 offer, samt lät för alla sina tjä-
 rare anrätta en högtidelig måltid.

Wid samma tid kommo för
 Konungen två flickor. Then ena
 sade: Serre, med thenna qwin-
 nan bodde jag i ett hus till-
 samman, och födde i samma
 hus barn hos henne. Tre da-
 gar efter mig födde hon af-
 wen: wi woro allena tillsam-
 man, och ingen, förutan oss
 båda, fanns i huset. En natt
 dog thenna qwinnans son, me-
 dan hon i sömnen honom för-
 qwast. Son uppstod midt i nat-
 ten, tog min son, under thet
 tin tjänarinna sof, ifrån min
 sida, och lade honom på sin
 arm, men sin döda son lade
 hon på min arm. Då jag om
 morgonen uppstod, att gifwa
 min son dia, befanns han död:
 men då jag nogare betraktade
 honom wid dagshuset, såg jag,
 att thet icke war min son, som
 jag till werlden födt. Then an-
 dra qwinnan sade: Thet är icke
 så, min son är then lefwande,
 och tin son; then döde. Then
 förre åter svarade: Nej, tin
 son är then döde, min then
 lefwande. Och så twistade the
 inför Konungen. Konungen sade:
 Then ena säger: Mig tillhörer
 then lefwande sonen, och then
 döde sig. Then andra åter:
 Nej, tin är then döde, min

then lefwande. Semter mig 24.
 ett swerd. När swerdet war fram-
 burit till Konungen, sade han yt-
 terligare: Suggest thet lefwande 25.
 barnet i tu, och gifwer hwar-
 thera qwinnan sin hälft theraf.
 Då anropade then qwinnan, hwil- 26.
 ken thet lefwande barnet tillhörde,
 Konungen, emedan hennes mo-
 ders hjerta blödde för sitt barn,
 och sade: Serre, thet lefwande
 barnet må warda henne gif-
 wit! Låt allena icke döda thet.
 Then andra åter sade: Blifwe
 thet hwarken mitt, eller titt;
 låt skiftat. Nu fällde Konungen 27.
 thet utslag: Gifwer then andra
 qwinnan barnet lefwande, och
 döder thet icke; hon är thes
 moder. Hela Israel, då thenna 28.
 dom, som Konungen fällt, blef
 bekant, fattade en djup wårnadh
 för honom; emedan the sågo, att
 han ägde en Guddomlig wisshet,
 att skipa lag.

Salomo regerade öfwer hela Cap.
 Israel, och these woro 4.
 hans Högste Ambetsmän: Ufa- 3.
 ria, Presten Zadoks son, Alihö-
 resch och Ahija, Eisa söner, wo-
 ro Secreterare.

Josaphat Ahilud son war
 Cansler.

Benaja Tojada son hade be- 4.
 fålet öfwer Krigshären. Zadok
 och Ahijahar woro Öfwerste Pre-
 ster.

5. ster. Maria Nathans son hade infseende öfwer Vänsfogdarna. Sabad, son af Presten Nathan, var Konungen till sällskap.
6. Abisar, Slottshöfding; Adoniram, Abda son, Råntmästare.
7. Thebutan hade Salomo tolf Vänsfogdar öfver hela Israelitiska Riket, hvilke hvar sin månad i året borde förse Konungen och hans Hof med nödigt underhåll.
8. Och thesa woro theras namn: Hurs son, öfver Ephraims bergsbygd.
9. Defers son, öfver Makaz, Gaalbim, Bethemes och Elon wid Beth Hanan.
10. Hefeds son, öfver Aruboth. Under honom stodo äfwen Socho och hela Landskapet Herher.
11. Abinadabs son, öfver hela trakten Dor. Honom var Thephath, Salomos dotter, gifwen till äkta.
12. Baana Abilud son, öfver Theanach, Megiddo och hela Bethsean, hvilket sträcker sig till Zarthana, ned ifrån Zisreel, samt ifrån Bethsean, till Abel Meholan, åt negden af Jokmean.
13. Gebers son öfver Ramoth i Gilead: Under honom stodo Jairs, Manasse sons, byar i Gilead, innefattande landssträckan Aragog i Basan, sextis stora städer med murar och kopparbomar.
14. Abinadab, Jdds son, öfver Mahanaim.
- Abimag, öfver Napht. Denne hade jemväl en Saldotter, Basemath, till äkta. Banaa, Husai son, i Aker och Baaloth. Josaphat, Paruah son, i Isaschar. Simei Ela son, öfver jamin. Geber Uri son, i Gilead wer thet land, som tillhört hon, Amoriternas Konung, Og, Konungen af Basan. hade thetta land allena en Vänsfogde. Juda och Israel woro i te som sanden wid hafwets st åto, drucko och gjorde sig dagar. Salomo war rådvande i alla Riken ifrån Euphrat, till listernas land, och till gr af Egypten. The woro h skattskyldige och underdånige länge han lefde. Hwad Salomo för sin fel dagligen tarfwade, war tio Cor fint mjöl, sextio Cor re mjöl, tio gödda oxar, i walloxar, och hundrade får: tar, rådjur, dofhjortar och da foglar oberäknade. Under Salomos spira i alla Länder på thenna sidan Euphrat, ifrån Thephsach till ga; såsom ock alle Konungar ihenna sidan om samma flod. sina grannar allt omkring

d. Juda och Israel, ifrån
 till till Berseba, såto tryg-
 ar och en under sin win-
 ch under sitt skontra, så
 Salomo lefde.

omo hade Stall för fyra-
 hästar till sina stridswag-
 h höll tolf tusend man Ryt-
 jogdarne lefworerade hwar-
 ad hward till Konungens
 ch till theas förplågning,
 eraf spisades, nödigt war,
 ingen ting felade: såsom
 n och hö för hästar och
 atur. Allt förde the, ef-
 estrift, till then ort, ther
 naas borde.

) gaf Salomo wishet och
), och så mycken kunskap,
 nden wid hafwers strand.

i wisdom än någon i hela
 nden, eller i Egypten, kun-
 i bland människor med ho-
 kruti jemnföras; icke Ethan
 oh slägt; icke Heman, el-
 alchol, eller Darda af Ma-
 tt: och hans namn war
 a fringliggande folkslag pri-
 Man hade af honom try-

Tänkspråk, samt tusend
 m Sångar. Han ordade
 n, ifrån Cedren på Liba-
 n till mohan, som på mu-
 årer; om fyrfotade djur;
 glar; om maskar, och om

Åfwen kommo fränlingar
 i slags folk, att höra Sa-
 wishet, utfände från Ko-

nungar i flera land, hwilke hört
 ryktet om hans wisdom.

Hiram, Konungen af Tyrus, Cap.
 Skickade jämwal sändebud till 5.

Salomo sedan han erållit then
 underrättelse, at han i sin faders
 ställe war smord till Konung: ty
 Hiram hade alltid varit Davids
 wän. Salomo gjorde Hiram en 2.

bestickning tillbaka och lät säga ho-
 nom: Tig är kunnigt huruledes 3.

min fader David, hindrad af
 the krig, hwilka han på alla
 sidor hade att utföra, icke kun-
 de bygga något tempel, HER-
 KULTS, sin Guds, Namn
 till ära, innan HERKULT
 lagt hans fiender under hans
 fötter. Mig hafwer HER- 4.

KULT, min Gud, ifrån alla
 sidor, förlänt frid och lugn;
 så att ingen fiende, intet olycks-
 fall är att bestrukta. Jag haf- 5.

wer ty fattat then föresats, att
 HERKULT, min Gud, till
 ära bygga ett tempel, såsom
 och HERKULT sjelf min fa-
 der David budit, så han sa-
 de: Tin son, som jag dig till
 thronföljare gifwa will, skall
 bygga ett tempel, helgadt åt 6.

mitt Namn. Gif therföre be-
 fallning, att Cedrar för min
 räkning så huggas på Libanon,
 och att mitt folk, therwid får
 arbeta ihop med tina undersä-
 tare, så jag will betala titt
 folk

- folk then arbetslön, som tu sjelf utfätter: Ty tu west, att hos oss icke finnas någre så kunnige i trähygge, som Sidonierne.
7. Då Hiram hörde thenna Salomos åstundan, gladdes han innerligen och sade: Ware på thenna dag **SERRETI** läfwad, som gifwit David en så wis Son till Regent öfwer thetta myckna folket! Till Salomo lät han afgå sådant swar: Jag hafwer förnummit, hwad tu hos mig andraga lätit, och will i allt fullgöra tin åstundan, angående wirket af Cedrar och Cypresser. Mitt folk skall skaffa thet ifrån Libanon till hafwet: thet will jag låta thet laggas i flottor och föras till then ort, tu sjelf utser, hwarest då thet är logadt, kan tu thet låta afhämta. Theremot är min åstundan, then och tu wille efterkomma, att tu låter lefwera lifsmedel för mitt Hof.
10. Alltså gaf Hiram Salomo wirket af Cedrar och Cypresser, så mycket han åstundade. Hwaremot Salomo årligen gaf Hiram tjugutusend Cor hwete, till sin Hofhållning, och tjugu Cor sin olja.
12. Men Gud gaf Salomo wisheit, såsom Han honom tillsagt. Emellan Hiram och Salomo war godt förstånd, och the stöto ett förbund med hwarandra.
13. Öfwer hela Israel lät Konung Salomo göra en utskrifning af trettio tusend man till Kronote: af them skickades tiotusend delwis till Libanon, thet th månad i sänder förrättade tet, och the andra två månader hemförlofwades: öfwer thenna skrifning hade Adoniram högst seendet: Sjutio tusend man de Konungen thestutan anstall till lastdragare, samt åttatiotuhwille trä och sten höggos på get: oberådnade Konungens syningsmän, till ett antal af tusend och tre hundra, hwilket wer arbetsfolket hade att beretta till lägga grund för byggnaderna, efter Konungens befallning kostbara stenar, af owanlig storlek, brutne: Allt war huggen Salomos och Hiramns byggnadsre gemensamt med them ifrån Libanon, höggos och beredde bådar och sten till Tempelbyggnaden.
- Uti sjerdehundra och åttio de året, efter Israelitiska kets utgång utur Egypten, sjerde året af Salomos Regi öfwer Israel, uti månaden som är then andre i året, togs byggnaden af **SERRETI** Tempel.
- Thetta hus, som Salomo byggde till åra uppfäst war sextio alnar långt, tjuguar bredt, och trettio alnar högt, framför stora rumet, hade tjuguar alnar i

ronde emot templets bredd, som tu nu bygget, will jag, alnar i bredden. Fens-
ter
r låt han göra på tem-
d betäckning af sneda gal-

wäggarne af Templet låt
a tillbyggnader, som gin-
ring sjelfwa Templet och
or, och bestodo af sido-
allt omkring. Gången till

Kamrarna war fem alnar
I the medlersta, sex; och
öfwersta, sju alnar: Han
nämligen affatser i Tem-
urar utantill, på thet sätt,
wid hwarje affatts förlo-
redden, och bjelkarne, som
gallerien, gingo icke in i
wäggen, utan hwilade på

Sjelfwa byggnaden upp-
if sten, som färdighuggen
et, hufwit framförd, så
n under byggandet hwar-
de slägga, bita eller an-
redskap. På Templets fö-
a gjordes uppgången till
a Galleriet: man gick på
formig trappa upp i thet
a, och therifrån vidare
tredie Galleriet. Sedan

war färdigt byggt, på-
thet tal och hwarfbogar
der. Gallerien, som om-
hela huset, gaf han fem
högd hwarthera, och för-
gggnaden med Cederbjelkar.

uppenbarade sig H E R
för Salomo och sade: J
de till thetta Tempel,

om tu nu bygget, will jag,
om tu wandrar efter mina stads-
gar, håller mina rättor och sorg-
fälligt tig befittar, att gran-
neligen taga i att mina bud,
för dig troligen uppfylla mina
löften, som jag tin fader Da-
vid gifwit, att hafwa min bo-
ning bland Israels barn och icke
öfwer gifwa mitt folk Israel.

Salomo fortkor att bygga
Templet och fullkomna thet. -
wäggar klädde han inuti med Ce-
derbräder: ifrån golf till tak på-
nelade han thet innan till; men
golfwet i Templet lade han med
plankor af Cypress.

Pångst in i Templet afdelte
han ett rum af tjugu alnar, på-
neladt ifrån golf till tak med Ce-
derbräder, och gjorde thet till Tem-
plets Chor, eller det Utrahelga-
ste. Stora rumet frammanför, el-
ler sjelfwa Templet, höll fyratis
alnar. Hela huset war inuti klädt
med Ceder och prydt med bild-
huggarewerk af rankväxter med
flotrunda frukter och fullblomma-
de blomster. Allt war Ceder: in-
genstads såg man sten.

Choret war, som sades, in-
nerst i huset, gjort, att theri så-
ta H E R M A S Förbundsark.
Thet höll tjugu alnar i längden; 20.
tjugu i bredden och tjugu i hög-
den, och öfwerdrogs med gediget
guld, så wäl som ottaret af Ceder.
Salomo låt och med sådant guld
B 3 för

- förgylla sjelfwa templet inuti och draga gyllene fadjor framför Choret, thet han ock här på swan
22. med rika förgyllningar gjorde han af guld glänsande och lät likaledes med guld öfwerdraga altaret, som hörde till Choret.
23. Uti samma Chor gjorde han ock två Cherubiner af Olivetrå,
24. tio alnar höga. Fem alnar höll hwarthera wingen af hwar Cherub och woro således tio alnar i från ändan af then ena wingen
25. till ändan af then andra. Såsom then ene Cherub höll then andre tio alnar: enahanda mått och skap
26. lynnade hade the både. Then ene Cherub war tio alnar hög, så ock
27. then andre. Dessa Cherubiner stälte han midt uti inre rumet af Templet, med stråka wingar, så att hwarthera med sin ena winge rörde wäggen på hwar sin sida, men med then andra råkades the
28. midt uti rumet. Samma Cherubiner lät han med guld öfwerdraga.
29. Alla wäggar i Templet rundt omkring, både uti inra och yttra rumet, prydde han med bildhuggarearbete af Cherubiner, Pal-
30. mer och blomwerk. Jemwål ock golfwet så wäl uti inre, som yttre. Helgedomen, lät han med guld inläggas.
31. Till ingången i Choret gjorde han dörrar af Olivetrå, med ett öfwerlag, hwarlandspå poster, som öf samma ingång anseende af en

femhörning. Dessa två d gjorda af Olivetrå, gjorde han bildhuggarearbete af Cherub Palmer och blomwerk. Han gjorde then dörrar med inläggning af guld, och förgyllde ganska både Cherubinerna och Palm Sika så gjordes ingången till wa Templet, med poster af betrå; dock fyrkantig. Dessa dörrar woro af Cypressetrå; h theta med dubbla skifvor så sa, att falla om hwarannan, med Bildhuggarearbete af Cherubiner, Palmer och blomwerk rade: allt med guld öfwerdraga som noga följde efter alla binas inläggningar.

Then inre gården byggde med tre rader pelare af hufsten, och en rad af Cedrer.

I fjärde året lades grunden till H E R O D A S Tempel, månaden Siw; och i elffoste uti månaden Jul, som är åttonde, blef byggnaden med sina tillhörigheter och inrättningar fulländad, sedan man i sju år uppå arbetat.

Uppå sin egen stottsbyggnad wände Salomo tretton tid, innan then fullkomnades. Han uppsförde nämligen Slott, kalladt Libanons L hundrade alnar i längden, tio i bredden, och tretio i höjden uppå pelarerader af Cedrer,

fyrfant, och ett hestklog af
 ofwan på pelarena. Med
 panelade han både tak och
 gda. Gallerier, som hvilade
 m och fyratio pelare, fem-
 raden. Tre våningar gjor-
 an öfwer hvarannan; then
 våningen alldeles lit then an-
 Dörar och poster woro uti
 våning i fyrfant, och så
 1, att the swarade emot hwar-
 i i alla våningarna. Pelar-
 gnaden, som utgjorde För-
 , höll femtio alnar i längd
 och tretio i bredden, förutan
 an förbyggnad framför then-
 som blott bestod af tak och
 . Förhuset, ther Thronen
 i hvilket Konungen plågade
 lag, och som therföre kalla-
 Domsalen, war med Ceder-
 adt, ofwan och nedan. Ef-
 mina byggnadsfatt som För-
 , hade Konungen låtit upp-
 sitt eget boningshus, med
 andra gården, bak om För-
 , och the rum, hvilka Sa-
 för sin Gemål, Pharaos
 inrättat.
 U allt thetta nyttjades kost-
 stenor, efter stenbyggaremått
 såg sturna, både på inre och
 sidorna, ifrån grunden till
 icke allenast inom, utan öf-
 utom Palatset i thes ytter-
 , ända till then stora gården
 kring. Grundmalen war al-
 es lagd af kostbar sten, ätta
 o alnar stor. Öfverbyggnad

den uppfördes jämvalt af kostbar
 huggen sten, och af Ceder. Then 12.
 stora gården, som omgaf hela
 byggnaden, innehöll tre rader pe-
 lare af huggen sten och en rad
 af Ceder, på enahanda fatt, som
 inre gården omkring HERKULES
 Tempel, och Förhuset till samma
 Tempel.

Konung Salomo sände öfwen 13.
 till Tyrus, och lät therifrån hem-
 ta Hiram. Han war till moders- 14.
 net bördig af Naphtali stam, och
 son af en enkla, men härstammade
 till fädernet af en Tyrisk borgare:
 en man, som ägde fullkomlig ins-
 igt och erfarenhet i konsten att
 förfärdiga allehanda arbeten af
 metall. Thenne gick i Konung Sa-
 lomos tjänst, och förfärdigade al-
 la hans arbeten.

Han göt två Kopparstoder, 15.
 hwarthera aderton alnar hög, och
 tolf alnar i omkrets. Thertill gjor- 16.
 de han två kronor, att sätta of-
 wan på stoderna, gutna af kop-
 par, hwarthera kronan fem alnar
 hög. Af tätt löfwerk, slåtadt som 17.
 ett nät, woro thesa stoders huf-
 wudkronor omgifna, jämte festo-
 ner af tädjearbete, sju wid hwar-
 thera fästade. Så gjorde han och 18.
 granatäplen i två rader omkring
 hwarthera löfverket, som beklåd-
 de kronan på hwarthera stoden.
 Kronorna på stoderna woro gjor- 19.
 de såsom liljar, sådana, som man
 finner i pelarebyggnader, och thet
 hela

20. hela fyra alnar, att räkna ifrån ofwan till underdefen af kronorna ned om löfverket. Granatäpplen, som radtals prydde hwarthera kronan allt omkring, woro tuhundra;
21. These stodet reste han framför Templets Förhus, then ena till höger, som fick namn af Jachin, then andra till vänster, som kallades Boas. Af en liljeformig sexkant hade thesas kronor anseende.
22. Sedan arbetet med stoderna war fullbordadt, göt han ett haf, som höll tio alnar mellan bräddarna, war rundadt och fem alnar högt, men tretis alnar i omkrets. Nedom brädden woro colouinter, tio på hwar aln, rundt omkring, i två rader, med koret på en gång gutne. Thet stod på tolf oxar, tre wända norr ut, tre wäster ut, tre söder ut och tre öster ut, med bakdelen inåt och hafwet therofwanpå. Thet war en tvårhånd tjockt och brädden, såsom på bågare, i skapnad af en utsprucken lilja. Tu tusend Bath innehöll thet.
23. Widare förfärdigade han af koppar tio fotställningar för tvåttkar, hwarthera fyra alnar lång, fyra alnar bred och tre alnar hög.
24. Hwarthera af these ställningar war så gjord, att sjelfwa foten bestod i ett underrede med stolpar på, i hwilka slår insattes. Ståerna så wäl som stolparna ofwan till woro utarbetade med lejon, oxar, cherubiner; men nedanföre
- restade och utgröpte. Underredet stod på fyra hjul, gjorda samt med axlarna af koppar, och i alla fyra hörnen af ställningen, för att stödjia under sjelfwa koret, woro armar gutna på inre sidan af stolparna. För koret war tillika ofwan till, inom kranzen af fotställningen, en aflång brynning gjord af en alns bredd och halfannan alns längd, med löfwerk ikring, att hålla koret stadigt, hwaremot sjelfwa kranz och fotlisterne woro i fyrkant, icke rundade. These fyra hjulen boro underredet: thesas axlar utgjorde en del af thet samma och hwar hjul höll halfannan aln i högden. The liknade alldeles wagnshjul och woro försedde med axlar, lötar, ekrar och naf, dock att allt här war gutt. Så woro ock the förenämnde fyra armar, i alla fyra hörnen, såsom hade the varit i ett stycke med sjelfwa ställningen. Theseutom war ofwanpå kranzen en aflång upphögning af en half aln, och kranzens sido, och tvårlister, som hade han varit helguten. På speglarna eller sidostifworna både längs efter och tvärs hade man utstuckit allehanda bilder af cherubiner, lejon och palmträn, som rumet på hwar och en mät gaf, och girat them med en kant allt omkring. Så gjorde han tio fotställningarna. Gångning war then samma, och the

oftt tvåhanda mått och Koplynn. Thertill förfärdigade han tio tvåttfkar af koppar, hwarthera till fyrratto Batts rymd och fyra alnars storlet; att sättas på hwar och en af the tio ställningarna. Fem af them ställtes till höger om templet och fem till vänster; men hafwet sig sitt ställe i sydost till höger om templet.

Hiram gjorde äfwen, jämte tvåttfaren, stölar och bäcken och fullbordade allt hvad han för Konung Salomo till HERMANNS Tempel hade att arbeta, nämligen: två stoder med sina ställiga kronor på hwarthera, isfverket kring kronorna ofswanpå staderna, fyra handrade granatäplein i två rader omkring isfverket, hwarmed samma kronor, som woro ofswanpå stoderne, war omgifwet, tio förtällningar med the tio tvåttfkar, som på them hvilade; hafwet med sina tolf oxar inunder; grytor, stölar, bäcken och alla öfriga förtäl, them Hiram för Konung Salomo af polerad koppar till HERMANNS tempel förfärdigade. Uti dalden wid Jordan emellan Succoth och Zartan lät Konungen att hård leriord gjota them, hwarsther han på sina ställen insatte alla thesa förtäl, till hwilka en ädan myckenhet koppar åtgått, ut wigten af then samma knappast stod att utredna. Salomo lät äfwen af guld förfärdiga all then koppar, som nyttjades i sjelfwa

HERMANNS tempel, såsom för gylta altaret, bordet för städbredden, fem ljusstakar på högra och fem på vänstra sidan fram för Choret, af gediget guld, med sina blomwerk, lampor och ljusstakar af guld: thertill kettlar, skrifwar, stolar, bågare, rörelsekar af gediget guld; såsom och öbrhatarna, både till templet och till Choret, the Urabelgaste, med guld öfwerdragna.

Sedan Konung Salomo således fullkommat allt thet arbete, som han för HERMANNS tempel gbra låtit, lät han äfwen thit födra, och i ett wist rum förwara alla the guld och silfwerfärdil, som hans fader, Konung David till heligt bruk ämnat.

Theresther lät Salomo högtide, ^{Cap.} ^{8.} ligen till sig i Jerusalem sammankalla Israels Äldsta, alla Höfdingar för stamslågterna och the förnämsta ättfäder bland Israels born, för att flytta HERMANNS förbundsark ifrån Davids borg, på Zion. I följe här af, samlades hos Konung Salomo the måst ansedde i Israel uti månaden Ethanim, som är then sjunde i året. Sedan alle Israels äldste instått sig, lyftade Presterne HERMANNS Ark, och flyttade honom, tillika med församlingstältet och all Helgedomens redskap, som i tältet förwärades. ^{2.} ^{3.} ^{4.} ^{Pre.}

5. Grefter och Levliter wero the som ihetta boro. Framför Arken gick Konungen, beledfogad af Israels samlade menighet: hwarwid störe och mindre boskap i sådan myckenhet offerades, att man them hwarken tälja eller räkna kunde.
6. Presterne boro HERONIS förbundsark på sitt ställe i templets Chor, thet Allrahelgaste, under
7. Cherubimernas wingar. Cherubimnerne, med sträckta wingar öfwer then plats, thet Arken ställes, betäckte både arken och thes stånge.
8. Dessa stånger woro så långa, att man i Helgedomen hade sett ena ändan af them räkta in till sjelfwa förlåten, dock gingo the icke utom then samma: thet hafwa the och intill thenna dag förblifwit. Uti Arken war intet, utan the två stentafvor, hwilka Mose wid Horeb inlade, innehållande förbundet, som HERON med Israels barn upprättade, wid thetas utgång ur Egypten.
10. Då Presterne gingo utur Helgedomen, uppfyllte ett moln HERONIS tempel, så att the, för molnet, icke förmodde stå och för
11. rätta sin tjenst. Så hade HERON med sin härlighet uppfyllt sitt tempel.
12. Då sade Salomo: I Thoredöns moln hafwer HERONIS Israels Guds namn, till dra, bygga ett tempel. Men HERON gaf honom sin wilja i thesa ord tillkänn: Then förefatts, tu fattat, att mitt Namn till dra, bygga ett tempel, är god: Dock skall icke tu bygga thetta tempel, utan tis som, som af tig födes, han är then, som thet bygga skall, helgadt är mitt namn. Sitt ord hafwer HERONIS i werket fullbordat. Upphögd till min fader Davids efterträdare, sitter jag på Israels thron, såsom HERONIS lofwat: Hans namn, Israels Guds namn, till dra, hafwer jag byggt thetta tempel, och theruti jemwält föroordnat ett rum för Arken, i hwar
13. sagt sig bo: Ett tempel hafwer jag byggt till sätte för Tig: ett hus till ewerdlig bo
14. ning. Sedan wände Konungen

bewatadt ligger thet för Tig icke omfatta; huru myc-
 som **SEXXVII** med tet mindre thetta hus, som
 fäder upprättat, så San jag nu byggt? Anse dock med 28.
 ur Egypti land, utförde. nåd Tin tjänares böner och
 ter wände sig Salomo, i suckan, O, **SEXXE!** min
 Israels åsyn, åt **HEH** Gud. Hör then ödmjuka bön,
 S altare, sträcke sina hän- som Tin tjänare i dag inför
 | Himmelen, och sade: Tig nedlägger. Wake Tina 8- 29.
XXE, O! Israels Gud! gon dag och natt öfwer thet-
 lit finnes ingen Gud, ta tempel, thetta rum, som
 ten ofwan i högden, el- Tu till Titt namns dyctan ut-
 dan på jorden, lika ofdr- sett; och låna Tina dron till
 lig i nåd, som ofwitelig the böner, som Tin tjänare up-
 und med Tina tjänare, på thetta rum inför Tig fram-
 af allt hjerta wandra bdrande warder! Mätte Tu 30.
 ill behag. Att Tu Tin bönhöra både Tin tjänares och
 e, min fader David, Titt folks Israels suckar, hwil-
 Al troligen hållit, hwad ta the på thetta ställe komma
 onom tillsagt, samt med att utgiuta. Mätte the till thet
 and uppfyllt, hwad Tu rum, ther Tu Tin thron haf-
 Tin mun lofwat, therom wer, i Himmelen, framtom-
 ur thenne dagen. Uppfyll, ma för Titt öra, och förmä
SEXXE, Israels Gud, Tig, att göra nåd och förlåta!
 dare the löften, Tu sam- Jörbreyter sig någon emot 31.
 in tjänare gifwit, så Tu sin nästa, och honom äldges
 att af honom arfwinge ed, som inför Titt altare i
 3 felas skulle på Israels thetta tempel gången warder;
 ; allenast hans efterkom- wille Tu thet i Himmelen hö- 32.
 e i sorgfälligt beslitande ra, sjelf döma och skilja Tina
 Tig behagelig wandel, tjänare emellan; så att Tu then
 e honom. Ware, O, J brottliga fäller, och låter hans
 Gud! thesa Tina ord, gerningar drabba hans eget
 Tu Tin tjänare, min fa- hufwud; men then östyldiga
 david, tillsagt, saka och friar och låter hans öskuld kom-
 lliga! ma honom till goda.
 spänning wet jag wäl, att Om Titt folk Israel af fi- 33.
 böning på jorden gifwas na sänder slaget warder, eme-
 st Gud. Si! Himmelen, dan thet sig emot Tig försyn-
 la himlars himmel tunna G 2 . dat,

- dat, men åter wänder sig till Tig, wördar Titt Majestät, och i thetta tempel anropar Tig om nåd; wille Tu i Simmelen höra thet, förlåta Titt 34. folk sin misgärning, och föra thet tillbaka i thet land, som Tu theß fäder gifwit.
35. Om Simmelen för thetas misgärnings skull tilllytt, ner tar them regn, och the inför thetta rum bönfalla, wörda Titt Majestät, och omwända sig ifrån sina willostigar, sedan Tu them förödmjukt; 36. wille Tu i Simmelen höra them, nådeligen estergifwa Tina tjänares, Titt folk Israels syndastuld, samt wisa them then goda wägen, hwilken the wandra böra, låtande regn falla på Titt land, thet Tu Titt felt till egendom förlånat.
37. Om hungersnöd, om pest eller torka med brand å såden, om gråshoppor eller rotmask, i landet infalla, eller fienden inom theß gränser gör thet intrång; ehwad landsplåga eller 38. farfot inträffa må; under all then bön och suckan, som hwar och en i synnerhet, eller alle i gemen af Titt folk Israel utgjuta, så the känna, hwad them trycker, och sina händer upp till thetta tempel 39. utsträcka; wille Tu i Simmelen, på Tin thron, them nådeligen höra, förlåta synderna och willfara thetas böner, samt wedergålla en hwar, efter hans wandel, såsom Tu theß hjerta känner, emedan Tu allena känner hwarje människas hjerta: Att Tine tjänare ouppbörtiligen må frukta Tig, så länge the lefwa i landet, thet Tu wära fäder gifwit.
- Om och utlänningar, hwilke icke höra till Titt folk Israel, ifrån aflågsna orter, för Tin dras skull, hittomma, emedan the hört ryktet om Titt stora Namn, Tin mäktiga hand och Tin widsträcka arm; om sådane ankomma och i thetta tempel bönfalla; wille Tu i Simmelen, på Tin thron, nådeligen höra och efterkomma thet, hwarom främlingen Tig anropar: Att alla folkslag på jorden må känna Titt Namn, dyrka Tig på sätt, som Titt folk Israel, och erfara, att thetta af mig byggda tempel Titt Namn till ära är helgadt.
- Om Titt folk emot sina fiender i fallt går thit Tu, then wisande warder, och i böcker skallar Tig, med ögonen wända till then stad, som Tu uttorat, och emot thet tempel, som jag till Titt Namns dyrkan uppbyggt; wille Tu i Simmelen höra thetas böner, och suckan, och thetas sak utse.

m the emot Tig synda; ty
 i människa gifwes, som ic-
 ndar, och Tu i wrede ther-
 r, låter them af sina fiens-
 öfwerwinnas och fångne
 dras uti fienda land, fjere-
 llet när; men the i thet
 , thit the förde blifwit,
 na sig, omvända sig, och
 fångenskap sucka till Tig:
 hafwe syndat, wi hafwe
 gjort, wi äre straffvärde.
 the i så mätta upprigtigt
 afswarligt i sina fienders
 , som them fångna bort-
 inför Tig bönfalla, med
 en wända till thet land,
 Tu theras fäder gifwit,
 hen stad, som Tu utwalt,
 till thet tempel, som jag
 Litt Stamns dyktan upp-
 st; wille Tu i Himmelen,
 in thron, höra theras bö-
 och suckan, och theras sat-
 :a! Wille Tu nådeligen
 ta Litt folk, hwad the e-
 Tig brutit; alla the öf-
 råddelser, hwarmed the sig
 : Tig försyndat, och låta
 i hos segerwinnaren finna
 het och medlidande! Ty
 folk, Tin egendom, dro
 Tu åt och then, som utur
 pten, ut sjelfwa jernug-
 them förlofat.
 låtte Tu öppna Tina ögon
 r både Tin tjänare, och
 folk Israel, då the inför
 frambraga sina suckar, och

bönhöra them, endr the Tig ä-
 kalla: ett folk, hwilket Tu ifrån 53.
 alla andra sligter på jorden
 afföndrat, att wara Tin egen-
 dom, såsom Tu sjelf igenom
 Tin tjänare Mose förblarat, då
 Tu utur Egypten förde wara
 fäder, O! **HERRE** Gud.

Sedan Salomo fulländat alla 54.
 thesa böner och suckar, som han
 inför **HERREN** utgitt; stod
 han upp ifrån thet rum, ther han
 framför **HERREN**s altare,
 med sträta händer till Himme-
 len, knäfallit. Ständig wälsigna- 55.
 de han nu Israels samlade Me-
 nighet med hög röst, och sade:
 Ware **HERRE** låfwad, 56.
 som enligt sina löften, stillhet
 och lugn förlånat sitt folk I-
 srael! Intet enda af alla the
 nåderita löften; som Han ige-
 nom sin tjänare Mose gifwit,
 är blifwit ouppfyldt. Ware 57.
HERRE wär Gud, med
 öf, såsom Han med wara fä-
 der warit hafwet! Han öfwer-
 gifwe öf icke! Han drage sin
 hand icke undan öf; utan böje
 wara hjertan till sig: att wi
 wandre på Hans wägar, och
 troligen efterleswe alla Hans
 bud, stadgar och rätter, them
 Han wara fäder förestrifwit!
 Ware thenna bön, som jag in- 59.
 för **HERREN** nedlagt, hos
HERRE, wär Gud, dag
 och natt i åtanka, att Han sin
 E 3

- tjänares och sitt folks sat, efter hvarje tids omständigheter och bestaffenhet, utföra vil-
60. le! På thet att all folk på jorden må förnimma, att **HERRE** är Gud, som och ingen aman! Också ware edert hjerta oföndradt tillgifwet **HERRE**, wår Gud, att I efterlefwen Hans stadgar, och sorgfälligt iakttagen Hans bud, nu och framgent!
62. Konungen, samt med hela Israel, offrade härjämte inför **HERRE**.
63. **HERRE**. All tackoffer allena, som Salomo för egen del, **HERRE** till åra offrade, användes tu och tjugu tusend oxar, samt hundra och tjugu tusend får. Härmed inwigde Konungen och meniga Israel **HERRE** tempel.
64. Vid samma tillfälle helgade Konungen hela inre gården framför templet, att thet offra brännoffer, spisoffer och feisthyden af tackoffren: emedan kopparaltaret, som stod inför **HERRE**, wår för litet, att alla thesa offer kunna inrymma.
65. Salomo samt med meniga Israel, samlad inför **HERRE** ifrån Hamath till Egypti bäck, i ett ganska stort antal, firade thenna gång högtiden, uti två dagar sju dagar, och således fjorton dagars tid. På then följande åttonde dagen hemförlofwade han folket, som målsagnade sin Konung, och gick hem i sina hyddor fullt af glädje öfver all then lycklighet, som Gud låtit sin tjänare David och sitt folk Israel wedertfars.
- S**edan Salomo fulländat byggnaden af **HERRE** tempel, samt Kongliga Clouet, enligt sin önskan och förefatt; uppenbarades honom **HERRE** för andra gången, såsom han till förene i Sibeon sig uppenbarat, och sade: Jag hafwer hört dina böner och dina suckar, som tu inför mig framburit. Jag helgar thetta tempel, som tu mig byggt, att thet låta mitt namn i ewerdlig tid dyrkas: Thet skall beständigt wara ett mål för mina ögon och mitt hjerta. Om tu och, efter tin faders föresyn wandrar, mig till behag, med redligt och rättfäffens hjerta; estertom mer allt, hwad jag tig hinder, och sorgfälligt iakttagt alla mina bud och rätter; wår jag för ewärdlig tid stadga tin Konungathron i Israel, såsom jag tin fader David lofwat, då jag sade, att af honom skulle utwinge icke föll på Israels thron. Men höll I och andre estertommande från mig affallen, icke hörsam men mina bud och stadgar, then jag edet gifwitt, sågan och tjänen andra Gud.

tillbedjen dem; skall jag
 ta Israel ur thet land,
 jag thetta folk gifwit;
 ja thetta tempel, som jag
 mitt namns dyrkan helgat,
 ifrån min åsyn, och i
 id allt folk låta Israel blifwa
 straffbild och en warnigel.
 o, som då går förbi thetta
 högt ansedda tempel, skall
 na, sucka och säga: Swi
 wer **SERRETI** så hand
 med thetta land och med
 ta tempel? och man skall
 ra: Emellan folket öfwer
 vit **SERRETI** sin Gud,
 thetas fäder ur Egypten
 ; hållit sig till andra Gu
 , dem tillbedit och dyrkat,
 öfwer **SERRETI** lätit alla
 ta onda dem öfwergå.
 tjugu år woro förledne under
 id, Salomo uppförde the
 byggnaderna; **HERMAN**
 el och Kongliga Slottet. Hi
 ; Konungen af Tyrus, hade
 till förfrådd honom Cedrae,
 esfer och Guld, så mycket
 åstundat: ty gaf Konung Sa
 ; Hiram tjugu fäder i Sa
 sta landet. Hiram for ifrån
 id, att besöka thesa fäder, som
 ana honom gifwit; men the
 gade honom icke. Han söde
 före: Swad äro thesa för
 ter, som tu mig gifwit, min
 ber? och kallade dem Cha
 land, hvilket namn the intill
 da dag behållit. Sundra och

tjugu Riktar Guld war thet, som
 Hiram såndt Konungen.
 Du, angående utskrifningen af 15.
 arbetsfolket, som Konung Salo
 mo lät påbjuda, i anseende till
 byggnaden af **HERMAN**s tem
 pel, sitt eget Palats, fästningen
 på Zion, murarna omkring Jeru
 rusalem, Hazor, Megiddo och
 Gazer. Thetta Gazer hade Pha
 ra, Konungen i Egyptens uti ett
 fällitog eröfrat, lagt thet i öf
 sedan thes Cananeiska invånare
 blifwit ihjälslagne, och gifwit sin
 dotter, Salomos Gemål, till hem
 gift. Salomo uppbyggde thet 17.
 före och befästade Gazer, thet ne
 dre Beth Horon, Baalath, och 18.
 Thadmor i öfken, tillika med stå
 derna för Kornhusen, och thet 19.
 för Stridewagnarna och Rytt
 rist. Till sådant arbete, förutan
 hvard mer han i Jerusalem, på
 Libanon, eller äljest, i alla sina
 underliggande länder, för godt
 fann att bygga, nyttjade han alla
 öfverblefna Amorcer, Hethiter,
 Phereceer, Heveer och Jebuseer,
 hwilke icke woro af Israelitisk
 härkomst: nämligen thetas efter 21.
 kommande, som i landet öfwer
 blifwit, och them Israeliterna icke
 förmått alldeles utrota. Alla
 thesa kallade Salomo, att wara
 Konungens ständige tråkar: såsom
 the intill denna dag förblifwit.
 Men af Israeliterna gjorde han 22.
 ingen till lifegen; utom tog af them

- sitt Riksgöf, sin Hofbetjening, sina högre Arbetsmän, sina Öfverstar, och Höfwidsmän för Stridsvagnar och Rytteri. Dverinseendet Öfver allt arbetet, delade Konungen emellan femhundra och femtio Uppsyningsmän, hwilke Öfver arbetsfolket hade att befälla.
24. Sedan Pharaos Dotter flyttat utur Davids borg, i thet palats, som Konungen för henne byggt, gjorde hon af then förra en fastning på Zion.
25. Tre gånger, hwarje år, efter fulländad tempelbyggnad, offrade Salomo högtidliga brännoffer och tackoffer på altaret, som han för **HERREN** byggt, och lände tillika rökverk på thet altaret, han till **HERRENS** tjänst helgadt.
26. Konungen lät öfwenwål bygga Skepp i Ezion Geber, som ligger ej långt från Eloth, på stranden af röda hafwet uti Edomeiska landet. På thesa Skepp lät Hyram af sina undersätare kunniga och befarna sjömän fara med
27. Salomos folk. The kommo till Ophir och hämtade therifrån fyrahundra och tjugu Rikkar guld, som the förde Konung Salomo tillhanda.
28. Nu hade ryktet om Salomo, tillika med **HERREN** namn kommit för Drottningen af Saba. Ty gjorde hon honom besök, i offigt, att med mörka härsamål förbjöda honom. Hon kom, under anstligt medfölje, och m Camelor, öfwenmättar rikt lastade med wälluktande specerie guld och ädla stenar, till Jerusalem, inställte sig hos Salomo och talade med honom om all handa ämnen, hwarpå hon wbetänkt. Salomo gjorde henne besked i allt, hwarom hon honom sporde: och ingen ting war Konungen så mörkt, att han thet ikke utredde. Drottningen af Saba städade med förundran alla Salomos wisa anstalter, templet, som han byggt, inrättningen af han taffel, Hofbetjningens rum, ordningen i thesas tjänstgöring, thesas beklädning, Konungens dryckesränkar, jemte offren, som han lät frambara i **HERREN** tempel. Helt utom sig, sade hon till Konungen: Ganska sant thet jag i mitt land hört dina inrättningar och tinnet. Jag hafwer ikke t hwad härom warit sagt: nan jag kommit och med ögon skadat thet: nu finne att hälften thes är mer berättadt. I wisdom da anstalter, öfwertröda wida thet rytt jag om O! huru lyckligt är Suru lycklig denna som dageligen ser dig och höra tin wisare **HERRENS**, tin wad, som hast the
29. Nu hade ryktet om Salomo, tillika med **HERREN** namn kommit för Drottningen af Saba. Ty gjorde hon honom besök, i offigt, att med mörka härsamål förbjöda honom. Hon kom,

ig, att sätta sig på Israels
 tron! Af en ewig kärlek för
 Israel måste thet stedt, att
 ERRETT satt sig till Ko-
 ung, att handhafwa rätt och
 rättwisa. Therjemte gaf han Ko-
 ungen stänker af hundra och tju-
 u Rikkor guld, ganska mycket
 pecerier och ädla stenar. En så-
 an myckenhet af wälluktande
 pecerier har sedermera aldrig in-
 dammit, som then Drottningen af
 Saba förärade Konung Salomo.
 Hiram's Skepp, som hämtade guld
 från Ophir, förde äfwen theri-
 rån sandelträ i stor myckenhet,
 samt ädla stenar. Af thetta san-
 delträ lät Konungen göra girater i
 HERONS tempel och i Kong-
 iga Slottet, samt cithror och har-
 nor för Capellet: icke har heller
 ett sådant sandelträ intill thenna
 dag widare blifwit sedt, eller thit
 brdt.

Konung Salomo begofwade äf-
 wen Drottningen af Saba med
 allt hwad hon sjelf tyckte om och
 begärade, förutan thet han af er-
 nyt bewåg förärade henne: hwar-
 efter hon med sin betjäning åter-
 reste till sitt land.

I wigt utgjorde thet guld, som
 nom ett års tid Konung Salo-
 mo tillhanda fördes, sexhundra
 xx och sextio Rikkar; oberäknadt
 hwad af köpmän och främare, af
 Arabiska Rydkonungar och af
 Landböfdingar i orterna erlades.

Twåhundra Skldar lät Sa- 16.
 lomo utaf werkguld förfärdiga;
 på hwar Skld sexhundra Silkar
 guld beräknade: jemte trehundra
 hjelmar likaledes af werkguld, tre
 miner till hwarje hjälm. Med 17.
 thesa lät han fryda Slottsbrua-
 naden, kallad Libanons Lund.

Öfsså lät Konungen göra en 18.
 stor Elphenbenschron, med glans-
 guld inlagd. Sex trappsteg hade 19.
 thronen, ryggstödet war prydt med
 ett orhufwud ofwanpå, och wid
 armstöden på ömse sidor om sätet,
 stodo två Lejinnor, äfwen som tolf
 mindre Lejon, stodo å ömse sidor
 på the sex trappstegen. Theß like 20.
 hade ej i något Konungarike wa-
 rit gjord. Alla Konungens dryc- 21.
 keskril woro af guld; äfwen som
 hwarjehanda redskap för Slottet
 Libanons Lund, utaf gediget
 guld. Af silfwer war ingen ting
 gjordt, emedan sådant i Salomos
 tid aktades af föga värde. Ko- 22.
 nungen höll Skepp, som gjorde
 långwäga sjöresor tillika med Hi-
 ram's Flotta. En gång hwart tre-
 dje år kommo thesa Skepp tillbaka,
 lastade med Guld, Silfwer, El-
 phenben, samt Indianiska Djur
 och Foglar.

Salomo öfwerträffade i rike- 23.
 dom och wisshet alla Konungar
 på jorden. Från alla länder kom 24.
 folk som önskade att se honom o. h
 att höra then wisshet Gud honom
 förkänat. En hwar förde med sig 25.
 Skan

stänker af guld och silfverkläril
af kläder, wapen, wälluktande
specerier, hästar och mulåsnor.
Thetta skedde år från år.

26. Salomo förståg sig äfwen med
stridswagnar och rytteri: ettusend
och fyrahundra stridswagnar, samt
tolftusend man ryttare, them han
dels i wiså them anwiså städer,
dels hos sig i Jerusalem förlade.
27. Silfwer samlade han i Jeru-
salem så ömning, som sten, och
Eedrar i then mängd, som Sy-
komorer på sidlånta orter. Hä-
starna låt Salomo komma från
Egypten, ther upphandlingen sked-
de igenom Konungens köpmån,
29. efter betingadt pris. Och kostade
hwar span, som infördes från
Egypten, sexhundra Siklar silf-
wer, och hwar häst, hundra och
femtio. Så lefwererade och sam-
me köpmån hästar åt alla Hethi-
tiska och Syriskå Konungar.

- Cap. 11. Konung Salomo älskade, jem-
te Pharaos dotter, många
utländska qwinnor; Moabitiskor,
Edomitiskor, Sidonitiskor, Hethi-
tiskor, af sådana folkslag, om hvil-
ka HERREN gifwit Israeliter-
na thetta förbud: I stolen in-
gen beblandelse hafwa med
them, eller the med eder, the
warda edra hjertan wiskerligen
föledande till sina Gudars
3. dyrkan. Wid thessa påstade Sa-
lomo sitt hjerta. Sjuhundra Ge-
måter, som han egde, jemte ett

antal af trehundra frillor, för
de hans sinne.

The ledde hans hjerta på
derdomen till främmande Gu-
dyrkan. Hans hjerta war icke
helt och hållit tillgifwit H
R U N, som hans fader Da-
vid Salomo dyrkade Astaroth,
niernas Gudinna, och Mil-
Ammoniternas skändeliga afg-
Han gjorde, hwar obehagligt
i HERRENs ögon, och fö-
Honom icke så troligen, som
fader David. Annu mer:
berget öster om Jerusalem
han altaren för Chamos Mo-
ternas, samt för Molech, Am-
niternas skändeliga afgudar.
sådan beredwillighet wisade
alla sina utländska qwinnor, h-
ka här offrade och tände rökl-
för sina Gudar.

HERREN förbrnade
swärkligen öfwer Salomo, att
wändt sitt hjerta från H
R U N, Israels Gud, som tu-
ne gånger uppenbarat sig för
nom, och uttryckeligen honom
falt, att icke öfwerlemna sig
andra Gudars dyrkan, hwar
befallning han alltså ut att
Ty tilltalade och HERREN
nom således: Alltidsstund
dant med dig är besunnit,
tu mitt förbund och mina s-
gar ut att låtit, them jag
förestrifwit; will jag rycka
tet ifrån dig, och gifwa

tjänare. Dock will jag, för fader Davids skull, icke ställa thetta i tin lifstid, ur tin sons hand will jag ritet ryckas: litwål icke ritet; en slägt will jag honom behålla för min ares Davids skull, och för usalems skull, som jag ut-

desså tillåt HERREN, att ende reste sig emot Salomo, ad af Edom, bbedig af Konungahus. Ty då David i Edom, och Fältherren Jorrog upp att begrafsna them, stupat i slaget; låt han ihjälle mankén i Edom. Serder blef Joab, med hela Jitiska Hären, i landet för att a utrota allt Edomitiskt man-

Men Hadad tillika med nå Edomitiska män af hans fa-tjänare, som honom ledsa, undkommo på flykten, och wågen åt Egypten. Hadad då ett barn. Sedan the lemMidian och kommit till Phatogo the ther flera med sig, anlåde till Egypten till Phat-Konungen i landet, som gaf ad:ert hus och anslog honom rhåll, jemte ett stycke land i lning. Hadad wunn ganstaken nåd hos Pharaos, så att han oål gaf honom sin Gemåls, ande Drottningens Zachphasyster till äkta. Hon födde m en son, kallad Genubath,

som, då han afwandes, blef af Drottningen i Pharaos Hof upptagen, och ther ibland the Kongliga Prinsarna uppfostrad. Sedan nu Hadad i Egypten fick höra, att David gått utur werlden, och att Fältherren Joab jemwål war död, bad han Pharaos om tilltelse, att få fara till sitt land tillbaka. Pharaos swarade: Swad felar dig hos mig, emedan tu långtar att återkomma till titt Fädernesland? Intet, sade han: måtte tu allens tillåta mig att resa!

Thesutom låt Gud Salomo ofredas af en annan fiende, Reson Eljada son, hwilken rymt ifrån sin Herre, Hadadeser, Konungen af Zoba, samlat sig folk af som undkommit Davids swerd, och blifwit anförare för ett röswareband. Med thesa gick han till Damascus, satte sig ther ned, och uppräktade ett eget Konungadme. Han war en fiende af Israel, så länge Salomo lefde, och sedan han blifwit Konung öfwer Syrien, bidrog han till then Kada, som Hadad med sina mbrott tillflyndade Israelitiska riket.

Härtill kom, att Zerobeam, Nebat son, en Ephraemit ifrån Zereda, hwars moder war en enkla, wid namn Zeruga, Salomos egen underfåte, satte sig upp emot honom. Händelsen war thena: Salomo byjde fåstningen på

- Zion, och botade reformederna på sin faders Davids borg. Zerobeam var en rätt och behjertad man; och som Konungen redan i ungdomen fann hos honom rådighet och drift, satte han honom öfver lastdragarna utaf Josephs stam.
28. Då han under ihenna tiden en gång gick ifrån Jerusalem, träsfade honom Propheten Ahia af Silo på vägen. Zerobeam hade en ny mantel uppå sig, och både
29. wore the ossena på fältet. Ahia fattade då uti ihen nya manteln, som han hade på sig, slet honom i tolf stycken och sade: Tag dig tio stycken; ty så säger HERRENS, Israels Gud; si, jag sliker riket utur Salomos hand, och gifwer dig tio stamslågter therutaf. En slägt skall han behålla, för min tjänares Davids skull och för Jerusalems skull, som jag ibland alla Israels slågter uttorat.
30. Thetta gör jag, emedan han med sitt folk öfvergifwit mig, tillbedit Astarte, Sidoniernas Gudinna, Chamos Moabiternas, och Milcom, Ammoniternas Afgud; icke wandrat i mina wägar, eller gjort hwad mig behagligt varit, efter mina stadgar och bud, så som hans fader David. Sela riket will jag dock icke honom frantaga: utan låta honom i hela hans lifstid therwid bibehållen warda, för min tjänares Davids skull, then jag uttorat, then och mina bud och stadgar troligen hållit; Men utur hans sons hand will jag taga riket, och gifwa dig tio stamslågter therutaf. En slägt allena will jag hans son öfwerlåta, på thet min tjänares Davids ätt allt framgent för mina ögon må bibehållas, i Jerusalem, then stad, som jag utwalt att helgas åt mitt Namns dyrkan. Dig åter så ter jag till Konung, att efter önskan regera öfver Israel. Om tu hörsammar mig i allt, hwad jag dig bjuder, går mina wägar och dyrkar mig rätt skaffens, i thet tu sorgfälligt iakttager mina stadgar och bud, såsom min tjänare David, will jag vara dig till bistånd, och göra ditt hus lika waraktigt, som Davids: dig will jag gifwa Israel; men Davids ätt af sådant skal förnedras; dock icke för all tid. Salomo slet att döda Zerobeam: men theant flydde in i Egypten till Sisak, Konungen i landet, och förblef ther in till Salomos död.
31. Om Salomos öfriga lefnadslopp, hans bedrifter och hans widdom, finnes i ihenna Konungens Chronika skrefwet. Tiden, som han öfwer hela Israel i Jerusalem regerat, war fyratio år. Salomo gick therefter att hwilla bland
32. 33. 34.

fäder, blef i sin Faders Davids begrafsven och efterträdde regeringen af sin son Rehabeam.

Rehabeam reste till Sichem, emedan helg Israel samlat er, att hylla honom till Konung.

Tå ryktet kom för Zerobababel, som uppehöll sig i Egypten, så flytt han för Konung Salomo, för äfven han i Egypten tillbaka.

Meniga Israel gjorde så Zerobababel en beskickning och han inkom till sig, samt med hela menigen, inför Rehabeam och sade: Min fader tryckte oss med tunga ålagor: lätta tu then härskers åldom och thet tunga ok, som han oss ålagt, så vilje vi dig underdånige.

Rehabeam besökte dem, att gå, och tre dagar återkomma. Folket sade så. Konungen öfverlät sig med the äldsta, som hans fader Salomo, medan de efde, och sade: Swad swar jag I mig, att jag skall gifva thetta folket? The sade: Om du dag fogar dig efter thet folket, gör dem till vilhelms hörer dem och svarar dem wänligen; så blifwa the tin lifstid dig underdånige.

Men han tog icke an the rådgifning, som the honom öfverlät med the unga, som honom uppväxte woro, och

nu stodo i hans tjänst, och frågade dem: Swad råden I, att wi skole swara thetta folket, som gjort mig föreställning, att jag skall lätta thet ok, hwilket min fader er thet pålagt? Unglingarne, som med Rehabeam uppväxte woro, svarade: Thet folk som till dig sagt: tin fader hafwer oss ett tungt ok pålagt: lätta tu thet för oss! måste tu gifwa thetta swar: Jag är öfwer ryggbastet tjodare, än min fader omkring båda länderna. Min fader hafwer beswadrat eder med ett tungt ok: jag will göra thet ännu tyngre: med gifel hafwer min fader tuckat eder, jag will tucka eder med scorpion-törnen. På tredje dagen insållte sig Zerobababel med meniga folket hos Rehabeam, såsom han dem befället, så han sade: Kommer på tredje dagen åter. Konungen gaf dem nu ett hårdt swar, sågde icke thet råd, som the äldste honom gifwit, utan tilltalade folket, efter ynglingarnas råd, sålunda: Thet tunga ok, min fader eder ålagt, will jag göra ännu tyngre: med gifel hafwer min fader eder tuckat: med scorpion-törnen will jag tucka eder. Alltså hörde Konungen icke folket. **HERMAN** Rikelse war thet, så att fullbordas skulle hwad Han, igenom

16. **Abia of Silo:** Zerobeam Nebot son förkunnat. Då meniga Israel märkte, att Konungen icke wille höra them: gafswo the Konungen thetta genswar: Swad del hafwe wi med David? hwad arfslott med Jsais son? Gact tu t tina byddor, Israel! Se sjelf titt hus före, David!
17. **Härmed gick Israel hem i sina byddor.** The Israeliter allena, som bodde i Juda städer, behöll Rehobeam under sin spira: Då Konung Rehobeam thetrefter till Israeliterna affände Adoram, som hade öfwerseendat öfwer Ritsupp bördn; stenade the honom till döds, och Konungen hade sjelf yttersta munda, att undankomma på en stridswagn, hwarmed han flydde till Jerusalem. Alltså warden Israel ifrån Davids hus söndrat, så som thet intill thenna dag förblifwit.
18. **Som nu Israels folk hde, att Zerobeam war återkommen, spände the och låto falla honom till ett mde, på hwilket han hylades till Konung öfwer hela Israel.** Till Davids hus höll sig ingen, utan Juda stam allena. Rehobeam, återkommen till Jerusaletem, samlade theföre hela Juda, tillika med Benjamin, hundra och åttio tusend man, utwaldt och stridbart manskap, att bekriega Israel, och återbringa riket oföndradt under Salomos sons spira. Dien HERREN uppenbarades Propheten Semaja och sade: Tala till Rehobeam, Iomos son, Juda Konung hela Juda och Benjamin hus, med thet öfriga fo och säg: Thetta bjuder SI: I Stolen icke gå i icke föra krig med Edra der, Israeliterna: gange t och en hem till sitt; ty af ar thetta så förordnad. HERSA och wände om för att gå såsom HERREN them befä. Men Zerobeam befästade chem på Ephraims berg och thet sitt säte: fortfor thetrefter befäste Dnuel. Imidlertid han wid sig sjelf, att handa de, thet riket åter tillfölle D hus; ty om folket skulle u till Jerusalem, och thet i HERNS tempel offra, kunde d nyo så tillgifwenhet för sin na Herre, Rehobeam, Juda nung, taga honom, Zerobeam af daga och åter falla under habelems lydnad. Sedan Regen öfwerlagt härom, fattade thet beslut, att låto gbra två dene kalfwar, och thetjemte u da ett sådant påbud till fi. Att fara upp till Jerusale ar eder för långt: Sade te tina Gudar, Israel, son utur Egypten fört. Then reste han i Bethel och then i Dan. Thetta blef en anle för folket att swärligen förshud

h måste folket, för then ena, ända till Dan. Dertjemte byggde han ett tempel till Afguda-altaret, och tillfotte Prestre utan åtnad af folket, the ther icke rö af Levi stam. En högtid stode Jerobeam äfwen, att stå på femtonde dagen i åttonde månaden, lik then, hwilken i Juda (på samma dag i sjunde månaden) plågade hållas, då han lät rå brännoffer uppå altaret. Så wandlade han Bethel (ett Guds hus) till offer-ställe för kalfswar, men han sjelf förfärdiga låtit, för Prestre, som han till afdatjänst förordnat.

När nu Jerobeam på femtonde dagen i åttonde månaden, som en af eget påfund, för Israellina utfatt, att sira, sjelf offer på altaret, som han i Bethel gjort; som ifrån Juda en Prophet till Bethel. Jerobeam stod wid altaret för att tända offer, då thenne, af Guds ingifelse, thet samma så tilltalade: Altare! Altare! Så säger **HERRE**: Af Davids hus skall framdeles en födas, wid namn Josia, hwilken uppå dig skall slagta the afgudaprestre, men uppå dig offer, och låta Innistoben på dig uppbrändas. Hårtill lade han ytterligare tecken, och sade: Med thetta namn bedröftar **HERRE** i alt: Si! Altaret skall remna i stycken, och askan therup-

på äfwen marken förströds. Då Konungen hörde Prophetens ord, them han förkunnade emot Altaret i Bethel, sträckte han sin hand ut ifrån Altaret och sade: Oris per honom. I thet samma ställe nåde handen som han utsträckt; så att han icke kunde föra henne tillbaka: altaret remnade i stycken, och askan theruppå förströddes kring marken, enligt tecknet, som Propheten, på Guds befallning, förut sagt. Konungen sade då till Propheten: Räre! bed **HERRE** till Gud, och bönsfall för mig, att min hand må komma till rätta igen. Propheten bad, och Konungens hand återställes i sitt förra ställe. Widare båd Konungen Propheten att följa sig hem till Slottet och taga sig ther förfriskning, då han ock med slänker wille begofwa honom. Men Propheten swarade Konungen: Om tu ock gifwe mig hälften af ditt hus, kan jag icke gå med dig; eller på thenna ort njuta thet ringaste af mat eller dryck. Ty så är mig af **HERRE** befallt och sagdt: tu skall thet intet bröd äta, eller watten dricka, ej heller samma wäg återkomma, som tu thit gångit. Alltså gick han en annan wäg bort, och tog icke samma wäg tillbaka, som han till Bethel kommit.

Men i Bethel bodde en gammal Prophet: för honom berättade

4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.

- de wid sin hemkomst, hans koner
 alle hwad then af Gud utsände
 mannen, samma dag, i Bethel
 gjort, och hwad han med Konun-
12. gen talat. Fadren frågade then,
 hwilken wäg han tagit? Och se-
 dan sönerne wisat honom wägen,
 som then af Juda komne Pro-
 pheten tog, befalle then att
13. sadla sin åsna: The gjorde så. Han
14. satte sig på åsnan, fölgde sam-
 ma Prophet efter, fann honom
 sittande under en Terebinth, och
 sade till honom: Är tu then
 Propheten, som kommit från
 Judalandet? jag är så, swara-
15. de han. Then förre bad honom
 så följa sig hem och äta med sig.
16. Men han swarade: Jag kan ic-
 ke följa dig tillbaka, eller ingå
 i ditt hus, ej heller må jag
 hos dig på thenna ort förtära
17. någon mat eller dryck: ty så
 är mig af **SERRAT** befallt:
 Tu skall på then orten intet
 bröd äta, eller watten dricka
 ej heller skall tu samma wäg
 tillbaka gå, som tu thit kom-
18. mit Then förre inwände: Jag
 är åfwen så wäl en Prophet,
 som tu; och en Angel haswer,
 på **SERRATIS** wagnar, gif-
 wit mig thenna befallning: Gör
 honom tillbaka i ditt hus, och
 låt honom hos dig så mat och
 dryck. Dock war thetta ofanning.
19. Then andre gick nu med honom
 tillbaka, åt och drack i hans hus.
20. Medan the ännu såto till bords,
- sick then Propheten, som föri
 anvu tillbaka, en uppenbarel
 Gud, i följe hwaraf han så
 talade then Propheten, som
 Juda kommen war: Så
SERRAT: Allthenstun
 warit **SERRATIS** ord
 sam och icke efterkommit
 bud, hwilka **SERRAT**
 Gud dig gifwit, utan gått
 baka och ätit och druckit
 then ort, ther jag dig förbi
 att någon ting äta och dr
 skall tin lekamen icke intor
 i tina fadders graf. Efter
 tad måltid, låt han sadla
 för then Propheten, som han
 baka fört. Thenne reste bort:
 under wägen träffade honom
 Lejon, som honom dödade.
 döde låg på wägen utsträckt
 snan stod ther bredwid, och
 jonet lika så. Folf som reste
 bi och såg then döda ligga på
 gen, samt Lejonet stå ther b
 wid, kom till Staden, ther
 gamle Propheten bodde, och
 rättade thet. Då thenne, som
 andra förledt, att återwända
 sin wäg, hörde thet, sade
 Thet är then Propheten,
 warit **SERRATIS** bud
 sam: ty haswer **SERRAT**
 låtit honom af ett Lejon i
 rifwas, enligt **SERRAT**
 ord, som han honom fört
 Han befalle widare sin
 att sadla åsnan, thet the-

e; för åstad och fann then döda på vägen liggande, samt Asnan och Rejonet stå ther bredvid: Lejonet hade hvarken åtit af kroppen eller rifvit Asnan. Propheten tog då then döda kroppen, lade den på Asnan, och förde honom i staden, ther han, then gamle Propheten, bodde, att låta honom med anständig jordfärd begrafwas. Han lät i sin egen graf lägga liket, och wid jordfärden sångs thet brukliga sorgwädet: O! min Broder. Efter begrafningen, sade han till sina söner: Då jag döde, begrafwer mig i samma graf, ther thenne Propheten ligger, och låter mina ben hwi-a jemte hans. Ty hwad han på Guds wagnat emot altret i Bethel förkunnat, warder oifverligen uppfyllt, och träffar alla afgudatempel, som finnas Samaritanska städerna. Efter ut thetta, wände dock Zerobeame om ifrå sin onda wäg: han utfor, ut utan åtskillnad af folket tillförordna afgudaprester: hwilken han hållt behagade, inwigade han till thetta ämbete. Thet var igenom ett slikt förhållande, som Zerobeame ådrog sitt hus, till ruff, undergång och ett fullkomligt utrotande utaf jorden.

Wid samma tid war Abia Zerobeams son sju. Ty bad Zerobeame sin Gemål, att gå och kläda sig så, att ingen i hen-

ne kunde igenkänna Zerobeams Gemål. Far sedan, sade han, till Silo, ther Propheten Abiabor, hwilken först förkunnade mig, att jag skulle warda Konung öfwer thetta folk. Tag afwen med dig tio kakor jemte en kruta honing, och inställ dig thermed hos honom, att han må säga dig, huru med pilten gå skall. Zerobeams Gemål gjorde så, redde sig till, for till Silo och infann sig i Abias hus. Abia kunde nu mer icke se; ty hans sögon woro af ålder starrblinde. Men H E R R E N underwiste honom, att thet war Zerobeams Gemål, som kom att rådfråga honom om sin sjuka son: och uppenbarade honom tillika hwad swar, han henne gifwa skulle. Då hon infom i huset, gaf hon sig ut för en annan person. Men så snart Abia hörde henne komma in igenom dörren, sade han: Träd närmare, tu Zerobeams hustru! Hwi ställer tu dig så främmande? Särde är then tidning, hwarmed jag till dig blifwit affäradad. Gack och förkunna Zerobeame thessa ord af H E R R E N Israels Gud: Allthenstund jag ur hopen dig framdraget, upphögt dig och satt dig till en Furste öfwer mitt folk Israel: rydd riket ifrå Davids hus och gifw thet dig; men tu icke uppfört dig som min tjänare

3.
4.
5.
6.
7.
8.

- nare David, hwilken forgsål-
ligt iakttog mina bud, höll sig
af allt hjerta till mig och en-
dast gjorde hwad mig behag-
ligt war: theremot tu dig wär-
re betett, än någon af alla the
9. dig föregått; i thy tu wägar
thet steg, att göra dig sjelf an-
dra gudar, gutna afgudabil-
der, till att förtdärna mig, then
10. tu theremot ryggen wändt: Ty
will jag låta olycka öfwergå
Jerobeams hus, och af honom
uttota ända till then ringaste
manliga afkomma, then bästa
med then sämsta, ehwar the
uti Israel finnas. Jerobeams
efterkommande will jag så bort-
sopa, som man plädgar träd
utsopa, att intet mer öfrigt
11. finnes. Eho af Jerobeams ätt
i staden där, then stola hun-
dar äta, och roffoglar honom,
som på landet omkommer. Så
wist som thesa dro **HERRE**
REs ord! Tu åter, gack
12. hem. I thet samma tu sätter
tin fot i staden, skall pilten
13. dö. Hele Israel skall med of-
fentelig klagan begå hans jord-
färd, såsom then endes, hwil-
ken af Jerobeams ätt kommer
att i grift laggas; emedan hos
honom älena, af hela Jerobeams
hus, något godt af
HERRE Israels Gud wa-
14. rit funnit. Öfwer Israel skall
HERRE sätta en Konung,
som Jerobeams hus ofdrö-
- jeligen utrota skall, kanste a-
sådant allaredan i werket ställe
HERRE skall jemwöl i
Israel, att han som rör i wal-
net, swigtar, uppreyda hono-
med roten utur thet fruktba-
land, som han thes sädde gi-
wit, och förströ thes inby-
gare på andra sidan om ä-
wen, emedan the med sina af-
gudalundar swärligen fördrö-
nat **HERRE**. I så måt
to skall Han låta Israel om-
gälla sin delaktighet i Jerobeams
synder, them han sjelf
begått, och hwartill han öfwer
Israels folk förledt.
- Jerobeams Gemål wände si
och for till Thirza tillbaka. I the
samma hon steg öfwer träsklen
huset, dog sonen. Hela Israel
begick med offentelig klagan hans
jordfärd, enligt **HERRE**
ord, som Han igenom sin tjä-
re Propheten Ahia, förkunnat.
- Om Jerobeams öfriga lif-
nadslopp, hans krig och hans te-
gering, är skrifwit uti Israels
Konungars tidbcker. Hans re-
gementstid war tu och tjugu år
Eedan han med ödden afgick,
efterträdde honom hans son Ne-
dab i rygeringen.
- Rehabeam, Salomos son, war
gerade öfwer Juda. Ett och fy-
ratio år gammal war theans
nung, då han tillträdde reger-
gen, och förde henne sjuttio år

i Jerusalem, then stad, som
HERREN bland alla Israels
 aflåger utkorat, att helgas åt
 namns dyrkan. Hans moder
 Naema, af Ammonitisk här-
 st. Juda folk uppförde sig nu
 ett sätt, som var högst mis-
 ligt för **HERREN**, och väck-
 ned sina synder, them the be-
 wo, mer Hans hämd, än alle
 d' thesas fäder misshandlat:
 thy the äfwen inredde åt sig
 högder, reste bilder och anlade
 var, hwar som hållt på höga
 ar och under löfrika trän.
 till med gotskos i landet så-
 a personer, som till skändelig
 tt åt afgudarna inwigde woro.
 ett ord: Man widtog alla the
 lags styggelser, som **HER-**
REN för Israels barn ur lan-
 uedrifwit.
 Iti femte året af Konung Re-
 beams regering, anföll Egypt-
 Konungen Sisak Jerusalem
 eligen, och plundrade statter-
 så i **HERREN**s tempel,
 i Kongliga flottet, tillika med
 guldene sköldar, them Sa-
 o göra låtit. I thesas ställe
 Konung Rehabeam göra kop-
 pöldar, och lemnade them un-
 defälhoswarenas wård för Dra-
 erna, hwilke höllo wakt i por-
 till Kongliga flottet. Så of-
 Konungen gick upp i **HER-**
RENs tempel, boro Drabant-
 hem, men oflemnade them se-
 i drabantwakt tillbaka.

Om Rehabeams öfriga lefnads- 29.
 lopp och bedrifter är skrifwet uti Ju-
 da Konungars tidböcker. Emellan 30.
 honom och Zerobeam war bestän-
 digt krig. Sedan Rehabeam med
 dden afgått, blef han ibland sina 31.
 fäder i Davids borg begrafwen.
 Hans moder war Naema, af Am-
 monitisk härkomst. I regeringen ef-
 terträdde honom hans son Abiam.

Uti äbertonde året af Zerobe-
 beams, Nebats sons, regering, 15.
 steg Abiam på Juda throni, then 2.
 han uti try år i Jerusalem inne-
 hade. Hans moder war Maacha
 Abisaloms dotter. Han följde sin 3.
 fader i alla the synder, hwaruti
 han honom föregått, och hans hjer-
 ta war icke så uppriktigt för **HER-**
REN hans Gud, som hans stam-
 fader Davids. Ther war ock blott 4.
 för Davids skull, som **HERREN**,
 hans Gud, gaf honom en ätte-
 lagg i Jerusalem, för att bibe-
 hålla hans manliga bröstarfwingar
 wid thronen, och uppehålla Jeru-
 salem; emedan han i hela sin lef- 5.
 nad gjort thet som war **HER-**
REN behagligt, och icke i något
 willet ifrån Hans bud, undanta-
 gande händelsen med Hetheen U-
 ria. Fientligheterne, som utbrustit 6.
 emellan Rehabeam och Zerobeam,
 warade äfwen så länge Abiam
 lefde. Abiams öfriga lefnadslopp 7.
 och bedrifter finnas i Juda Ko-
 nungars tidböcker tecknade, tillika

- med kriget emellan honom och Jerobeam. Sedan Abiam med döden afgått, och blifwit i Davids borg begrafwen; efterträdde honom hans son Usa i regeringen.
9. Uti tjugonde året af Jerobeams, Israels Konungs, regering,
10. steg Usa på Juda thron, och regerade uti ett och fyratio år i Jerusalem. Hans moder het Maacha, och war en dotter af Abisalom.
11. Usa gjorde thet som war HERMANS behageligt såsom hans
12. stamfader David. Han rensade ut landet the till skändelig otucht åt afgudarna inwigda personer,
13. borttogde alla afgudabilder, som hans förfäder rest, och satte jemwål ifrån regementsförfattningen sin moder Maacha, hwilken låtit ett skändeligt beläte refas i lunden. Thenna afgudabild låt Usa nedhugga, bränna till aska och kasta
14. i bäcken Kidron. Och ehuruwål offerhögderna icke wordo affskaffade; war dock Usas hjerta fulltomligen HERMAN tillgifwet,
15. så länge han lefde. The helgade låril af guld och silfwer, them både hans fader och han sjelf förfärdiga låtit, låt han äfwen komma i HERMANS tempel.
16. Emellan Usa och Baesa, Israels Konung warade kientligheterna så länge the lefde.
17. Baesa föll in i Juda och befästade Rama, för att afflära Juda Konung all ut, och införsel. Usa tog, så allt silfwer och guld, som
- öfrigt fanns både i templet i Kongliga flottets stättkomn och så thet i händer på sinare, them han affärdade till Hadad, Zabrimmons son, Hermonson, Konungen af Syrien, hwilken hade sitt säte i Damascus, och låt säga honom: Är tin Bundsförwandt, så är min fader och tin faders Bundsförwandter woro: Sänder jag dig skänker af guld och silfwer, med begäran, tu wille upphäfwa titt förel med Baesa Israels Konung på thet han måtte draga ifrån mina gränser. Wenh willfor Konung Usa, sände Gålherrar med manskap, att gripa Israels städer, och så Jün, Dan, Abel Maacha, och trakten Genesareth, samt hela Naphtali land. Underrättad här om, upphörde Baesa med fästlandet af Rama och drog tillbaka till Thirza. Konung Usa låt nu uppbåda hela Juda, i undantagen, att bortföra all och timmer, som Baesa ämnat fästningswerken för Rama, och wände thet till befästande af Rama i Benjamin, och Mizpa. Usas öfriga lefnadslopp, mannawis och bedrifter, i med städerna, som han befäst är skrifwit uti Juda Konungsböcker. På sin älderdag, han sjul i fötterna. Sedan

med döden afgått och bland sina fäder i Davids borg blifwit begrafven, efterträdde honom hans son Josaphat i regeringen.

Nadab, Jerobeams son, steg på Israelitiska thronen, uti andra året af Asa, Juda Konungs, regering, och regerade öfver Israel 6. i tu år. Han gjorde hwad misskagligt war inför HERREN och wandrade i sin faders stigar, och i the synder, hwaruti han Israel 7. inledt. Baesa, Abia son af Isasars slägt sammangaddade sig emot honom och slog honom för Sibbethon, som af Philisteer innehades, då Nadab med hela Israelitiska hären samma ort belägrade. I tredje året af Asa, Juda Konungs, regering, drap honom Baesa, och blef på thronen i hans ställe upphögd. Sedan han nu war blefven Konung, tog han hela Jerobeams afkomma af daga, och lät af Jerobeams ätt ingen wid lif blifwa, tills han then samma i grund utrotat. Så uppfylltes, hwad HERREN genom sin tjänare, Abia af Silo, förkunnat, i anseende till Jerobeams synder, them han sjelf begick och hwartill han Israel förledde, på ett högst förgripigt sätt emot HERREN Israels Gud. Om Nadabs lefnadslopp och bedrifter är för öfrigt skrifwet uti Israels Konungars tidböcker. Emellan Asa och Baesa warade fiendligheterna så länge the lefde.

Uti tredje året af Asa, Juda 33. Konungs, regering, kom Baesa, Abia son, till regementet öfver hela Israel, hade sitt säte i Thirza och regerade i fyra och tjugu år. Han gjorde hwad misskagligt 34. war inför HERREN och wandrade i Jerobeams wägar och i hans synder, hwaruti han Israel inledt.

Nu uppenbarade sig HERREN 16. för Jehu, Hanani son, angående Baesa och sade: Allthenstund jag ur skofvet upp 2. bögt dig och satt dig till en furste öfver mitt folk Israel, men tu icke thess mindre följt, Jerobeams wägar och förledt mitt folk Israel till synder, hwarmed the mig fördörnat; ty will jag utplåna Baesa och 3. hans ätt, och i lika måtto med honom förfara, som med Jerobeams, Nebat Sons, ätt. Then af Baesas efterkommande, som i staden dör, honom skola hundar: then, som på fältet omkommer, honom skola roffoglar uppåta. Baesas öfriga 5. lefnadslopp, hans bedrifter och hans mannamöd äro beskrefne uti Israels Konungars tidböcker. Baesa afgick med döden, wardt begrafven i Thirza och efterträddes i regeringen af sin son Ela. Hwad HERREN Jehu, Hanani son, uppenbarat om Baesa och hans ätt, i anseende till allt thet onda, 6. 7. som

som han inför **HERRAN** gärdt, then han med sina gerningar förbränt, uppfylles nu i så måtto, att thet gick hans ätt lifsom Jerobeams, hwars efterkommande han ihjälslagit.

8. Uti sjette och tjugonde året af Asa Juda Konungs regering, steg Ela, Baesa son, på Israelitiska thronen, i Tbirga, och regerade 9. nära två år. Emot honom gjorde hans tjänare, Simri, Öfverste för hufswa rytteriet, en sammangaddning. 10. Då Konungen en dag med starka drycker undfånades uti Arza, Slottshöfdingens i Tbirga, hus, bröt Simri in, slog honom ihjäl uti sjuende och tjugonde året af Asa, Juda Konungs regering, och upphof sig till Konung i hans 11. ställe. Sedan han intagit thronen, tog han hela Baesa ätt af daga, och lät icke then ringaste manliga afkomma öfrig, ingen blodsförwandt, som hämdrätt uti öfwa kunde, icke ens någon af 12. hans wänner. Så utrotade Simri hela Baesa hus, enligt thet **HERRAN**, igenom Propheeten Jehu, Baesa förkuana lätit, 13. till straff för alla hans och hans sons synder, them the sselfwe begått, och hwartill the Israel förledt, att med sitt afgudereri förbräna **HERRAN** Israels Gud. 14. Om Elas lefnadslopp och bedrifter är för öfrigt skrifwet uti Israels Konungars tiddöcker.

Uti sjuende och tjugonde året af Asa, Juda Konungs regering, innehade Simri sju dagar thronen i Tbirga. Israels folk höll nu på att belägra Gibbethon, som innehades af Philisteerna. Då 16. så ryktet kom i lägret om Simris sammangaddning och att han öfwen mördat Konungen, förent sig hela Israel, som i lägret war, att sätta sin Fältherre Amri på Israelitiska thronen. Amri tillföll 17. med hela Israelitiska hären bröt sig upp från Gibbethon, och belägrade Tbirga. Då Simri märkte, 18. att staden skulle eröfras, inneslöt han sig i Fruhuset på Kongliga flottet, satte hela flottet i brand och stutade så sin lefnad: 19. till straff för then swära synd. Skuld han sig ådrog, igenom **HERRAN** misshagligt uppförande, då han wandrade på samma wäg och begick samma synder, i hwilka Jerobeam Israel inlät. 20. Om Simri och hans uppstigning är för öfrigt skrifwet uti Israels Konungars tiddöcker.

Nu war Israels folk fördelat i två delar. Ena hälften, uti wän Thibni Sinath son, wille sätta honom på thronen. Then andra hälften höll med Amri. Thes sednare hopen war större och starkare än then förra. I det samma dog Thibni: och thet höll Amri, hela Miket.

Uti första och trettionde året af
 Asa, Juda Konungs, regering,
 om Amri ensam i besittning af
 Israelitiska Thronen. Han rege-
 rade emellan andra tolf år, och ha-
 ve uti sex år sitt säte i Tirza.
 Sedan han af Semer, för två
 liktar silfver, köpt Samarieberg,
 befästade han thet samma och bygg-
 de thet en stad, som nämndes ef-
 ter bergets förra egare, Semer.
 Amri öfvergick alla sina företräd-
 are i ett HERMAN misshagligt
 uppförande. Han wandrade i alla
 Jerobeams, Nebat sons, wägar
 och i the synder, hwarigenom han
 förförde Israel, att med sitt af-
 guderli förtörna HERMAN I-
 sraels Gud. Om Amri öfriga lef-
 wadslöpp och hans tappra bedrif-
 ter, är skrifwit uti Israels Ko-
 nungars tidböcker. Sedan Amri
 med döden afgått, och blifwit i
 Samaria begrafwen, efterträdde
 honom hans son Achab i regeringen.
 Uti ättonde och trettionde året
 af Asa, Juda Konungs, rege-
 ring, steg Achab, Amri son, på
 Israels thron och hade, under tu
 och tjugu års regering, sitt säte i
 Samaria. Afwen öfverlämnade sig och,
 sedan han förmålt sig med Ise-
 bel, Konung Eshbaals dotter af
 Sidon, åt Baals dyrkan, tillbad

honom och reste honom ett altare,
 jemte ett tempel, thet han i Sa-
 maria uppföra lät. Thertill an-
 lade Achab jemwål en lund, och
 gick i sådant hwarmed han kun-
 de förtörna HERMAN, Israels
 Gud, längre, än alle hans före-
 trädare på Israelitiska thronen.

Under hans regering uppbbygg-
 de Hiel, bördig af Bethel, åter
 Jericho. Då han lade grundste-
 nen, kostade thet honom hans äld-
 sta son Abiram, och då han in-
 satte portarna, hans yngsta son
 Segub. Alltså sannades HER-
 MANS ord, som han igenom
 sin tjänare Josua, Nun son, för-
 kunna lätit.

Nu sade Elia af Tisbe, en af
 the utlänningar, som satt
 sig ned i Gilead, till Achab: Sa
 sant HERMAN, Israels
 Gud, lefwer, hwilken jag tids-
 nar, skall i thesa år hwarken
 dagg eller regn falla, utan att
 jag förkunna thet.

Therestefter gaf HERMAN
 honom thenna befallning: Gå
 bort hädan, tag wägen öster ut
 och ddlig dig wid bäcken Cher-
 rith, som löper öster om Jor-
 dan. Af bäcken kan tu dricka,
 och wägfärande löpmän haf-
 wet jag befallt, att stanna dig
 uppehålle. Han återkom HER-
 MANS befallning, gick ut och
 satte sig ned wid bäcken Cherub,
 som

6. som Isper öfver om Jordan. Her fände köpmän förde till honom hwar morgon och afton kött och bröd och af bäcken hade han att dricka.
7. Efter ett års förlopp uttorkade bäcken, emedan intet regn fallde på jorden. Då kom HERRENs befallning till Elia i thesa ord: Stat upp, gå till Zarphat i Sidonitiska landet och blif ther: Jag hafwer ther befallt en enka, att förse dig med uppehälle. Han stod upp och gick till Zarphat. Då han kom till stadsporten, såg han en enka, som pläckade ihop wedstickor. Henne bad han, att hemta sig litet watten i kärilet, att dricka. I thet samma hon gick att hemta watten, ropade han efter henne, och bad, att hon äftwen wille taga ett stycke bröd med sig för honom. Enkan svarade: Så sant HERREN tin Gud lefwer, eger jag ingen brödkata, utan allena en hand full mjöl i skäppan, jemte litet olja i krutan. Tyss pläckade jag några wedstickor, och ärnar dermed laga thet till för mig och min son, att äta innan wi dö. Elia sade: Frukt icke! Gack och gör, som tu sagt: dock grädda åt mig först en liten kaka theraf, och bär mig henne hit ut. Bata sedan af thet öfriga för mig och tin son. Ty så säger HERREN Israels Gud:
- Mjålet i skäppan skall icke utgå, admas, eller oljan i krutan tryta, intill thet HERREN låter regn falla på jorden. Hon gick och gjorde såsom Elia sade. Både han och hon och hennes son hade theraf hela året sitt uppehälle. Mjålet i skäppan wardt icke utgådt; ej heller tröt olja i krutan, så som HERREN igenom Elia lofwat.
- Widare tilldrog sig, att quinnans, hons wårdinnas son blef sjuk. Sjukdomen tog så till, att intet tecken till lif hos honom fanns öfrigt. Då sade hon till Elia: Mätte jag allsintet med dig haft att skaffa, O Prophet; Tu äst kommen i mitt hus, att mina misgärningar skulle påtänkte warda, och min son them med lifwet omgälla. Elia bad henne lemna sig fonen, tog honom utur hennes fambar honom upp i sitt rum i öfrwåningen, lade honom på sin säng, åkallade Gud och sade: O! Herre, O! min Gud, skulle Tu wäl låta then olyckan öfwer enkan, hos hwilken jag gåst, att hennes son dö? Sedan sträckte han sig tre gånger öfver pilten, anropade Gud och sade: O! HERRE, O! min Gud, låt thenna pilten åter komma till life! HERREN hörde Elia bön och låt pilten åter komma till life igen. Elia tog

fbrde honom ifrån ifra
 jen med hafset, ofwerläm
 ynom åt modren och sade:
 tim for lefwer. Omhinnon
 Na mäter jag i sanning,
 i: det en af Gud Rickad
 och att wiserligen ster
 SERRA igenom tin
 talar.

lång tid war nu ffrleden,
 då Denne Guds befallning
 dja året ftedde till Elia:
 och wisa tig åter för A-
 så will jag låta regna
 rden. Elia gick, att instäl-
 för Achab. Hungersnöden
 ärd i Samaritaniska landet;
 hade Achab låtit fbrekalla-
 ja, Befälhafwaren på sitt
 Denne Obadja war en gan-
 idfruktig man, hade ock, då
 dödade SERRANS Pro-
 , hemligen undandöligt hun-
 af them i kulor, femtio här
 emtio ther, och them med
 och dryck underhållit. Honom
 Achab gifwit denna befall-
 Res landet igenom och
 it alla wattukällor och
 r; till afwentyrs torde wi
 finna så mycket gräs,
 ägre hästar och mulåsnor
 2 lifnåras, och war bostap
 alldeles utdöd. I sådan af-
 öde Rötungen och Slutshöf-
 a jemwål delat sig landet e-
 n out ofwerfara; så att Achab
 en wäg för sig, och Obadja

en annan. På then wäg Obadja 7.
 for, mötte han nu: Elia, kände
 honom igen, fbl ned på sitt an-
 sigte och sade: Är tu min Herre
 Elia? Han swarade: Jag är så: 8.
 gadt och såg tin Herre, att E-
 lia är här. Obadja sade: Swad-
 brott hafwer jag begått, att tu 9.
 will lämna tin tjånare Achab
 i händer att dödas? Så sannt 10.
 SERRA tin Gud lefwer:
 gifwes intet folk, intet ride, thit
 min Herre icke fändt att f-
 ka: tig: och ndr man sagt, att
 tu icke wore ther, har han af
 samma folk och riken fordrat
 en od, att the icke wiste, tig att
 finna. Tu bjuder tu mig gå 11.
 och säga min Herre: Elia är
 här. Kunde hända, att då jag 12.
 ginge ifrån dig, förde dig nå-
 got SERRANS wäder, jag
 wet icke hwart; komme jag då
 och anmålte dig hos Achab,
 och han icke funne dig, döda-
 de han mig, tin tjånare; som
 ifrån min ungdoms tid ffrut-
 tat SERRA. Skulle thet 13.
 wäl wara min Herre obekant
 huculedes jag mig uppsdet, då
 Isebel låt döda SERRANS
 Propheter; huru jag hundrade
 af them undandöligt, femtio i
 en och femtio i en annan ku-
 la, och them med mat och dryck
 försatt? Thetta oaktadt, bju- 14.
 der tu mig att gå och säga
 min Herre: Elia är här; och
 S. 17. ta

- ta händer, att han mig dödar.
15. Elia svarade: Så sannt HER-
 KETS Zebaoth Ieswer, hwilken
 jag tjänar, will jag i thenna
16. dag wisa mig för Achab. Öva-
 dja för alltså thit, ther han kun-
 de träffa Achab, och gaf honom
 tillkänna Prophetens ankomst,
 hwarefter Achab reste Elia till
17. möte. Så snart Achab fick ho-
 nom i ögnafigte, sade han: Äst
 icke tu then man, som adra-
 ger Israel förbannelse? Elia
18. svarade: Jag adrager Israel
 ingen förbannelse, utan tu och
 tin faders hus, så J HER-
 KETS bud öfwertrödt, och
 lämnat eder till Baals dyrkan.
19. Sänd nu och församla hela I-
 srael på berget Carmel tillika
 med Baals fyrhundrade och
 samtio Propheter, samt the
 fyrhundrade Propheter för-
 Aschera, som Jebel af sin taf-
20. fel underhåller. Achab sände oc
 bud till alla Israels innebyggare,
 och lät öfwen kalla Propheterna
 till Carmels berg.
21. Här trädde Elia fram för fol-
 ket och sade: Huru länge skall
 thet wara, att J halten på
 döda sidor? Är HERKETS
 Gud, så dyrket honom. Är
 åter Baal Gud, så dyrket ho-
 nom. Folket svarade intet. E-
 lia fortfor: Jag är allena öf-
 werblefwen af HERKETS
 Propheter; men Baals Pro-
 pheter äro fyrhundra och fem-
- tio man. Stoffet öf nu täl-
 orar: Theraf må the wälja sig
 then ens till offer, stycka och
 lägga honom på weden, wäs
 icke tända eld therunder. Jag
 will på lika sätt förfära med
 then andra, lägga honom på
 weden, utan att then antända.
 Åtaller sedan J eder Gud?
 Jag will åkalla HERKETS
 och then Gud, som igenom
 eld swarar, San wate Gud?
 Allt folket swarade: Ste alltså!
 Elia sade ytterligare till Baals
 Propheter: Wäljer eder sjelfwe
 enthera oxen, och förrätter J
 först offret, ty J ären män-
 ge: Åtaller eder Gud, men
 lägger ingen eld under. The
 togo oxen, som han them lemnat
 de, tillredde honom såsom offer,
 åkallade Baal ifrån morgonen till
 middagen, och sade: Bönbde öf
 Baal. Dock hördes hwarken till
 eller swar. Imedertid fortfor
 att dansa omkring altaret som de
 rest. Då middag war, begabbade
 them Elia och sade: Koper högt
 San är ju dock Gud; men till
 öfwentyras nu i djupa tankar
 eller är han utgången eller best
 rest: kan och hända, att han
 insomnat och behöfwer wälja
 The ropade så öfwerlyudd,
 sig efter sin plågsed med
 och spjut, så att blodet rann,
 fortsatte jemwäl öfswar med
 gen sina hänryckningar, intill

n, så affren manligen plåga-
förrättas: dock spordes ingen
intet svar, intet ljud. Du
ste: Elia allt folket, att trä-
honom närmare. Folket gjorde
å: Han återställte så HER-
NIS altare, som nedrifvit
, tog tolf stenar efter talet
Jacobs ättstammar, hvilken
KREER sjelf i en uppenbar
giftigt namn af Israet, re-
if thesa stenar ett altare, thet
hetgade de HERKUNIS
n, och drog jemväl omkring
nä altare en graf, två tre-
els Ephaländ i omkrets. Wi-
lade han weden i ordning
oswan på honom offerstenen,
han styckade, och befalle
Ambar med watten, i tre sär-
i omgångar gjutas, både öf-
offret och weden. Thetta
ställes, så att watten brö-
: på alla sidor omkring altar
och fylde grafwen. Så nu
lämnat war, på hwilken af-
fret plågade förrättas, trädde
beten Elia fram och sade:
HERRE, Abrahams, I-
s och Israets Gud, låt i
kunnigt warda i Israet,
Tu äst Gud, och jag Tin
are, och att jag uppå Tin
lning allt thetta anställt.
hör mig, O! HERRE,
hör mig, att thetta folk
förmäna, att Tu HER-
des Gud; och för thetas
an tillbaka. Så föll HER-

NIS ned, och förtärde bå-
de brännoffret och weden, både
stenar och mull, ända till watten
i grafwen. Allt folket såg thet- 39.
ta, föll ned på sitt ansigte och
ropade: HERRE är Gud,
HERRE är Gud. Nu sa- 40.
de Elia: Griper Baals Pro-
pheter, och låter ingen af them
undslippa. The blefwo grepne
och Elia låt föra them till bäcken
Kison och thet dräpa them.

Så Achab sade Elia: Gad 41.
upp, dt och drick. Redan hörs
ett brusande af regnsturar. A- 42.
chab gick upp att spisa; men E-
lia sig upp på kullen af Carmel,
satte sig lutad till marken med
ansigtet emellan sina änden, och
befalle emedlertid sin dräng, att 43.
gå högre upp och se ut dt haf-
wet. Thenne gjorde så och berätt-
tade, att han allsintet såg. Elia
befalle honom göra thet samund
sju resor. Stundt gången gaf han 44.
tillkänna, att han såg en moln-
fläck, stor som en mans hand, i
norrstiga utur-hafwet. Gad, sa-
de så Elia, och såg Achab, att
han låter spänna före wagnen
och far ned ifrån berget, in-
nan regnet honom öfwerfaller.
Imedlertid täcktes himmelen med 45.
mörka moln: storm uppkom: huf-
liga regnsturar fölgde; Achab för
sin väg till Jisrael: men HER-
KUNIS hand styrkte Elia. Han
S 2

omgjordade sig och lopp fram för Achab, ända till Jisreel.

19. **A**chab berättade nu för Jsebel allt hwad Elia gjort, och alla Prorpheterna. Ty hände Jsebel bud till Elia och lät säga honom: Straffe mig Gudarna, med hwad som hållst, om jag icke wid thenna tid i morgon på kila slått med titt lif försära låter, som med entheras af thesa steds är. Intagen af fruktan, gick han för sitt lifs räddning bort och kom till Beerseba i Juda. Ther lemnade han sin dräng, wandrade sjelf en dagsled i ödemarken, och satte sig ned under en Rothemsbuste. Han önskarde här sin lefnads slut. Thet är allaredan nog, sade han, tag O! HERRE, mitt lif bort, jag är icke bättre än mine fäder. Lade sig thefter ned och insomnade under Rothemsbusten. En ängel wäckte honom så och sade: 2. Statt up och åt. Han såg sig om och blef wid hufwudet warfe en glöddgräddad kaka, jemte en flaska watten; åt och drack, och 3. lade sig åter att sofwa. HERRE ängel wäckte honom andra gången och sade: Stat upp och åt, emedan en lång wäg 4. dig förestår. Han stod upp, åt och drack, och gick, af thenna stada styrkt, fyratio dagar och fyratio nätter, till thes han kom

till Guds berg Horeb. Här gick han in i en kula, och tillbragte ther natten, så HERREN honom i thesa ord tilltalade: Swad hafwer tu här att göra Elia? Han svarade: Jag hafwer nitiskt ifrat för HERRE Gud Zebaoth, emedan Israels barn Titt förbund ur allt låtit, Tins altaren nedbrutit, Tins Prorpheter med swerd dödat. Jag är allena öfwerblefwen och mig stå the jemwål efter lifwet. Österligare blef honom sagt: Gå ut och ställ dig inför HERRE uppå berget; ty si, HERRE warder framgående. En häftig storm, som kunnat bräta berg, och krossa hellar, gick för HERREN i stormen. Thefter följde jordbäfning: men icke var HERREN i jordbäfningen. På jordbäfningen följde eld: men icke var HERREN i elden. På elden följde ett saltis susande. Då Elia thetta hörde, kydde han sitt ansigte med sin mantel, och ut och blef stående för ingången till kulan. En röst kom nu till honom, som sade: Swad hafwer tu här att göra, Elia? Han svarade: Jag hafwer nitiskt ifrat för HERRE Gud Zebaoth, emedan Israels barn Titt förbund ur allt låtit, Tins altaren nedbrutit, Tins Prorpheter med swerd dödat.

Ellena öfwerblefwen och stå the jemwål efter lif.

HENRI sade: Tag en igenom ödemarten till det Damascus, och smörg Sasael till Konung öfwer ten. Så skall tu och till ung öfwer Israel smörja u, Elmsi son, och till Pro titt ställe Elisa, Sa son, af Abel Mehola. S Sasaels swerd undtkommer, Stall Jehu dräpa: Eho u swerd undtkommer, then Elisa dräpa. Sjatusend a will jag uti Israel stö alla nämligen, som för l hwarten änd bög, eller m med sin mun kyst.

Ella gick tådan, och träffade Saphat son, gående wid n. Tolf par oxar hade han för sig, och sjelf förde han paret. Elia gick them för lnda till Elisa och kastade öf honom sin mantel. Elia öf af tå oxarna; lopp efter S och sade: Låt mig endast min fader och min mo så will jag följa dig. Han ide: Gå och kom tillbaka. nina hwad jag dig gjort. I gick bort, sag sedan thet e paret oxar; slagtade them, e tötet med plogredskapen; oxarna dragit; och gaf fol it åta. Hwarefter han fölg la och hans honom.

Benhadad, Konungen af Sy Cap. rien hade samlat hela sin 20. trigs magt, samt med två och tre tio Lydkonungar, rustade med hä star och stridswagnar, och war i fält gånge att belägra och stö ma Samaria. Han stöskade sin 2. debud in i staden till Achob, Ko nungen af Israel, och lät säga honom: Thesa äro Benhadads 3. fordringar: Titt öfwer och guld höra mig till: Så och tina Gemåler samt tina stöskst barn. Israels Konung lät stö 4. ra: Efter tin befallning, Jerre Konung. Jag, och allt mitt hör dig till. Sändebuden kom 5. mo åter och sade: Så är Ben hadads tanta: Tå jag dig igen om mina sändebud säga lät tit, att tu skulle öfwerera titt öfwer och guld, tina Gemå 6. ler och barn; är thet icke an norkedes att förstå, An att jag i morgon, wid denna tiden, will sända mitt folk, att noga ransala både titt och tina un dersåtars hus: och allt hwad tin ögon fågnar, skall them 7. händer lemnas och bortföras. Israels Konung lät nu samman kalla alla landets äldsta och bad them noga eftersinna, hwad öfve la henne med sin undersökning wille them tillkynda. Han hade ju på siendens begäran icke wä g rat, att utlemna sina Gemåler och barn, sitt öfwer och guld. 8.

8. Adste tilfått med meniga fallet
 9. spakte Konungen, att widare hwar
 ten håra eller bifalla ett sådant
 påstående. Ty gaf han Benhadads
 utskickade thetta svar: Säger
 min Herre, Konungen:
 10. Allt hwad tu första gången
 sin tjänare alade, will jag ut-
 göra: man hwad thetta sed-
 nare beträffar, kan jag ther-
 uti icke ingå. Gåndebuden gingo
 med thetta svar tillbaka. Då stic-
 kade Benhadad å nyo och lät sä-
 11. ga: Gudarne låte mig hwad
 ondt som helst öfwergå, om
 så mycket mull i Samaria fin-
 nes, ett allt thet folk, som jag
 under mitt befäl hafwer, kan
 hemta hwar sin hand full thet-
 12. af. Israels Konung lät swara:
 Eben harnestet anligger, må
 icke så rosa sig som then, thet
 13. ofsligger. Benhadad, underrät-
 tad härpå så han i dålet drack
 tillsammans med the öfriga Konun-
 garna, befälte sina tjänare gäsa
 sig reda ett storma staden: och
 14. the gjorde så. Nu kom en Pro-
 phet till Achab, Konungen af Is-
 rael, och sade: Så säger HER-
 REN: Tu ser thenna stora
 skaran. Si, jag will i thenna
 dag gifwa henne i titt wädd,
 så att tu skall förnimma att
 jag är HERREN. Achab frå-
 gade: Igenom hwem? Prophe-
 ten swarade: Igenom Lands-
 höfdingarnas swentjänare, så
 var HERREN. Konungen frå-
 gade åter: So skall begyn-
 dan? Propheten sade: Tu
 kan måst se thet förde
 höfdingornas swentjänare,
 dra mod och tretio man.
 Efter them uppstälte han
 frigsfolket, allt infödda Is-
 raelitiskt folk. The gjorde
 midnattstiden ett utfall, till
 15. hadad i sällskap af sin t-
 tretio lydskammar, hwar
 hjälptroppar. Hadad bifal-
 de, att dricka sig rus i dålet.
 höfdingarnes swentjänare
 först så Benhadad fick
 na utskickade then underrät-
 att folket togade ut ur Sa-
 och sade: Hwad thet
 eller strid dro utgångne,
 per them lefwande. Eben
 uttogade af Staden, med
 höfdingarnes swentjänare,
 16. följde af kistvindhärens. E-
 slog then han öfverkom.
 ne togo stytten, och Isra-
 efter them. Benhadad, S-
 Konung, undkom igenom
 af hästar. Konungen af
 ryckte widare fram, slog
 och ryttare; och gjorde blan-
 rerna ett stort nederlag.
 Propheten gick åter å
 mungen af Israel och följde
 och förstärkt sig. Wad
 wäl hwad tu kan göra
 sta är kommer Syria
 mungen å nyo, att angripa
 till Konungen af Syrien

de hans tjänare. Israeliternas **KAPITEL 1.** I sju dagar låg then 29.
 Gudar äro bergsgudar: the- ne hären lågrad emot then andra.
 söne hafwa the warit of: of. På sjunde dagen stödde träffning
 wotlagse. Men, om wi på gen, så Israeliterne slogo Syrer-
 öppna fältet komma till drabb- na, hundra tusend man till fot,
 ning med them, är otvifvelst- på en dag. The öfwerblefne sig 30.
 ligt, att wi them öfwerwinne. de in i staden Apkel, så stads-
 Öfver nu en sådan försättning, murarne med sju och tjugu tusend
 att förklningarna tagas ifrån af them föllo öfwer ända och them
 Konungarna och tu i theas trosade. Benhadad, som undet
 ställe förordnar Sådötningar. sin flykt öfwen inkommit i staden,
 Sammandrag widare en krigs- sökte ut rum i rum sin räddning.
 bär till manskap; hästar och Hans tjänare sade så till honom: 31.
 ryttari alldeles lit then förra, Efter ryttret stola Israels Ko-
 som tu förlorat, och låt of på nungar wara midte Konungar:
 öppna fältet möta them; hwad lätt of anläggga forge drägt,
 gäller att wi öfwer them seg- sätta ett strek om våra halsar
 ra. Konungen hörde folkets röst och utgå till Konungen af Is-
 och gjorde så. scael, till öfwentys stänker
 I så året omgången war, låt han sig lifwet. The klödde sig 32.
 Benhadad upphåda Syrerne, och i forgedrägt, lode strek om sina
 togade till Apkel, för att the- halsar, inställte sig för Konungen
 wa till träffning med Israeliterna. af Israel och sade: Tin tjän-
 Israels folk förklig sig öfwen med re, Benhadad, beder om sitt
 wapen och lifswedel, gief them lif. Konungen svarade: lefwer
 till. wäres: och slog gent emot the- han, är han min broder. Wän- 33.
 nas sitt läger, som till utseende nerne ansågo thetta för ett godt
 klödde ett par små gethjordar, i teckn, togo honom genast på or-
 samförelse med Syrerne, hwilka den och sade: Ja, tin broder
 hade hela landet. Nu kom åter Benhadad lefwer. Han befallte
 af Gud utfänd man till Ko- them att föra honom till sig. Ben-
 nungen af Israel och sade: Sa hadad gief ut till Achab, och Ach-
 der **SERXELI:** Allthen- ab låt honom sitta upp med sig
 and: Syrerne föregifwa mig i wagnen. Benhadad sade: Stå 34.
 den en Bergsgud, men icke derna som min fader tin fa-
 Gud öfwer dalar; ty will der fräntagit, will jag återfå
 gifwa hela thenna stora sta- ta. På utmarken fring Dama-
 ter uti ditt wald, och I Ro- scus skall tu fritt låta be-
 terfara, att jag är **SER-**

- ta, såsom min fader gjorde och Israels Konung igenkänd kring Samarien. Med thesa wårer, sade Achab, släpper jag dig lös. Han lät honom ytterligare bekräfta förbundet, och gaf honom sin frihet åter.
35. En af Propheternas lärjungar sade nu på Guds befallning, till then andra: Slå mig blodwite. Denne vågrade att slå honom;
36. ty sade then förre: Allthenstund tu icke hörsamat HERRENS bud, skall ett lejon slå dig, då tu ifrån mig går. Han gick bort och träffades af ett lejon,
37. som honom slog. Sedan råfode then förre en annan man, till hwilken han sade: Slå mig;
38. Denne slog honom blodwite. Du ställte sig Propheten i förväg för Konungen, sedan han, att förslå till sig, strötte alla öfwer ansigtet.
39. Då Konungen for förbi ropade han till honom och sade: Tin tjänare war utgången att delta i striden, då trädde en ur sitt led, och öfwerlemnade mig en man, med tillfågelse: Bewaka thenna mannen. Kommer han undan, skall tu mig med ditt lif swara för hans, eller och måste tu erlægga till
40. mig en tittar silfwer. Tu hånade, att medan tin tjänare badde ett, och annat att bestyra, såfnades mannen. Konungen sade: tin dom står fast: Tu hafver sjelf fält then. Mannen ströf hastigt affan utur ansigtet,
- och Israels Konung igenkänd nom wara en af Prophet. Nu tilltalade han Konunge ledes: Så säger HERRE emedan tu släppt then m utur ditt wård, som af mi spillo gifwen war, skall t häfta för hans, och ditt för hans. Konungen af for så ängslig och förtretad till Samaria.
- Efter förloppet af allt till tilldrog sig följande: Den en borgare i Zisrael, hade t wingård, nära intill Achabs Konungens i Samaria. talade thersföre med Naboth han till honom wille affstå t wingård; ty, sade han, jag le gerns thersaf göra mi lustgård, allthenstund ha ger mitt hus så nära. will i thes ställe gifwa bättre wingård, eller, o behagar, thes wård i p gar. Naboth swarade: Mig Gud, att lemna tin na faders arfjord. Men ängslig och förtretad hem, t swar, han fick af Zisraelittl garen Naboth, som vågrade åt honom sina faders arfjord de sig på sängen, wände sig till sigtet och åt intet. Hans Zisrael, kom, då in till kon frågade hwarföre han wille la till mods, att han tag

vill du äta? Han svarade: Jag
 har swer talat med Elia b o t h,
 borgaren i Jisreel, och bedt
 honom, att han för penningar
 skulle afstå åt mig sin vingård,
 eller, om honom så behagade,
 ville jag gifwa honom en an-
 nan vingård i thes ställe; men
 han har rent af nekat, att
 vilja lemna mig vingården.
 Konungens Gemål Isebel sade:
 Tu måste wäl thenna gången
 kunna wisa tin Konunga magt
 i Israel. Statt upp, statt upp,
 ätt till till bords och war mun-
 ter. Jag will skaffa dig Na-
 boths vingård. Hon lät för-
 hanstull i Achabs namn utfärda
 ett bref, satte hans signet the-
 runder och affände thet till the äld-
 ra och måst ansedda i staden; thet
 Naboth bodde. Brevet, som hon
 skref, innehöll, att the skulle utly-
 sa en allmän fastedag; sätta Na-
 both främst ibland folket, och be-
 ställa två samwetslösa män, hvil-
 ka emot honom skulle witna, att
 han hädat Gud och Konungen.
 Therefter skulle the utföra Na-
 both och stena honom till döds.
 The äldste och måst ansedde i sta-
 den, thet Naboth bodde, efter-
 som Isebels befallning, en-
 sket brefs wets innehåll; utlyste en
 allmän fastedag, satte Naboth
 främst ibland folket, och lät två
 samwetslösa män inställa sig emot
 honom, som inför folket wittnade,
 att Naboth hädat Gud och Ko-

nungen: hwadrefter the förde ho-
 nom utom staden och stenade ho-
 nom till döds. Härpå gifwo the 14.
 Isebel tillkänna, att thetta blif-
 wit på Naboth wertsådrt. Då 15.
 Isebel sig höra att Naboth war
 stnad till döds, sade hon till A-
 chab: Gack nu och tag Jisree-
 litiska borgaren Naboths win-
 gård i laglig besittning, then
 han för penningar wägrade att
 till dig afsträda. Naboth lef-
 wet ej mer, utan är dödt. När 16.
 Achab hörde, att Naboth war
 dödt, gick han ned till hans win-
 gård och tog honom i besittning.
 Nu sig Elia af Elyse af 17.
 H E R R A N thenna befallning:
 Statt upp, gack Achab, Isra- 18.
 els Konung i Samaria, till
 mötes, han är nu i Naboths
 vingård, thit han ingätt, att
 taga then i besittning, och till-
 tala honom således: Så säger
 H E R R A N: Tu äst ju mörd- 19.
 dare och arftagare på en gång.
 Säg widare: Så säger H E R-
 R A N: hundar skola på sam-
 ma ställe, thet the slickat Na-
 boths blod, jemwäl slicka titt
 blod. Achab svarade Elia: Säg 20.
 wer tu nu åter sunnit sat med
 mig? Tu min owän. Ja, sade
 han, jag har swer sunnit, eme-
 dan tu sålt mig till slaf, att gö-
 ra hwad ondt är inför H E R-
 R A N. Tu, si, allt hwad 21.
 ondt är will jag swen låta
 dig

tig öfvergå, tina efterkomman-
 de will jag bortstrapa och af
 Achab utrota ända till then
 ringaste manliga äffda; then
 bästa med then sämsta i Isra-
 22. el. Tin ätt skall råta för ett
 lika misöde, som Jerobeams
 Nebat sons, och Baesa Abia
 sons, för then harms skull,
 som tu mig gjort, och för the
 synders skull, hwaruti tu I-
 23. srael inledt, Och hwad Isebel
 angår, säger **SERRATI** så:
 Utan för stadsmuren i Jisreel
 skola hundar uppåta Isebel.
 24. Eho af Achab i staden dörr,
 honom skola hundar, eho på
 fältet omtommer, honom skola
 25. roffoglar uppåta. Anau hade
 och ingen varit funnen, som så
 alldeles sålt sig till slaf, att gö-
 ra hwad **HERREN** misshagligt
 var, som Achab, thertill äggad
 26. af sin Gemål Isebel. Han öf-
 wade mycken styggelse och höll sig
 till skändliga afgudar, alldeles li-
 ka med Amoreerna, them **HER-**
REN för Israels barn utdrifwit.
 27. Sedan Achab hört Prophetens
 ord, ref han sina kläder sönder,
 klädde sig i sorgdrägt, fastade,
 sof i säckmås, gick och suckade,
 28. Så upprörade sig **HERREN**
 å nyo för Ella of Zibbe och sa-
 29. de.: Tu ser ju huru Achab för-
 ödmjular sig för mig. Efter
 han nu så gör, will jag icke i
 hans, utan i hans sons tid
 alla olyckan öfvergå hans hus.

Nu glögo ty är ont, att i Co-
 tet örlig war emellan **22.**
 rerna och Israellterna. På tre-
 dje året kom Josaphat, Juda Ko-
 nung, att besöka Konungen af I-
 srael. Israels Konung sade så till
 3. sina tjänare: I weten ju, att
 Ramoth i Gilead hörer of til:
 Och wi sitte stilla, utan att
 taga thet igen af Konungen i
 Syria. Till Josaphat sade han:
 4. Will tu gå med mig i fält
 mot Ramoth i Gilead? Joso-
 phat svarade Konungen af Israel
 Jag gör ett med dig; mitt fält
 med titt folk; mitt rytteri,
 med titt rytteri. Dock, what
 han, må tu först fråga Gud
 härrom. Israels Konung lå-
 5. theföre sammankalla alla Pro-
 pheterna, till ett antal of två
 och fyrahundra och sporde the-
 6. Skall jag draga upp emot Ra-
 moth i Gilead eller afflä
 ifrån? The svarade: Gör
 7. **SERRATI** warder thet
 wande i Konungens hand.
 8. Josaphat frågade: Är här nu
 9. gen **SERRATI**s Pro-
 phet, then man öfwen till
 rådfråga? Konungen af Israel
 10. svarade: Anu finnes råd-
 11. man, igenom hvilken man
 12. de fråga **SERRATI**; man
 13. styr honom gärna, omedel-
 14. alldrig föröddar mig
 15. godt, utan idel ondt.
 16. **17.** **18.** **19.** **20.** **21.** **22.** **23.** **24.** **25.** **26.** **27.** **28.** **29.** **30.** **31.** **32.** **33.** **34.** **35.** **36.** **37.** **38.** **39.** **40.** **41.** **42.** **43.** **44.** **45.** **46.** **47.** **48.** **49.** **50.**

sade: Konungen tala dödt
 för Israels Konung låt en
 en Hofbetjänt och befälte
 mig att genast hemta Micha,
 d' son. Våde Konungarne så
 vartheta på sin thron, Kåd
 Konglig drägt, på borget
 för Samarie port, och sam-
 Proppheterna spådde infse
 Åfwen hade Bedekia Ohe-
 a son gjort sig järnhorn och
 Thetta säger SERAET:
 ans äro the, hvarmed till
 i sätta Syrerna, till theß
 att förgör them. Alle Pro-
 ras spådde thesamma och sa-
 Angrip Ramoth i Gilead.
 till! SERAET war-
 thet gifwande i Konun-
 hand. Dadet, som afgitt
 alla Micha, talade åfwen med
 ä och sade: Samtelige Pro-
 erne instämma i gods spå-
 ar för Konungen: låt åf-
 till: tal kema theas, så
 å förtunnar hwar dugne-
 der. Micha svarade: Så
 t SERAET lefwer, skall
 föda sådant tal, som han
 ingifwande warder.
 å han nu inställt sig för Ko-
 en, tilltalade honom Konun-
 faders: Micha, stote wof-
 tpa Ramoth i Gilead, eller
 wi återfrån affta? Micha
 ade: Gör thet: Lyda till!
 AET warder thet gif-
 der i Konungenstwald. Ko-
 the sade åter: Suru många

gånger måste jag bedja dig, att
 i SERAETS namn icke tala
 annat med mig än allwot och
 sanning? Micha svarade: Jag 17.
 såg meniga Israel förströdd på
 bergen, såsom får, utan herdes;
 ty sade HERREN: The hafwa
 ingen anfdare: må theföre en
 hwar gå hem i frid! Nu sade 18.
 Konungen af Israel till Josaphat:
 Hafwer jag icke sagt dig, att
 han spår mig intet godt, utan
 idel ondt. Micha sade ytterli- 19.
 gort: Sde SERAETS ord.
 Jag såg SERAET sitta på
 sin thron, och hela Simlaska-
 ran stående omkring honom
 till höger och wenster. HER- 20.
 REN sade: So kan intala A-
 chab, att han drager upp och
 stupat för Ramoth i Gilead?
 Then ene gaf ett, then andre
 ett annat förslag. Andteligen 21.
 trädde Spådomsandan fram
 inför SERAET och sade:
 Jag will öfwertala honom
 thetill. HERREN frågade: På 22.
 hwad sätt? Jag will gå, swar-
 rade han: och lägga en falsk
 spådom i alla hans Prophe-
 ters mun. Tu warder honom
 intalande, sade HERREN, och
 wännande framgång, gack the-
 före och gör så. Igenom alla 23.
 thesa tina Propheters mun
 hafwer SERAET tilldit en
 falsk spådoms anda tala, eme-
 dan han beslutit en olycka öf-
 . 2

24. wer, tig. Här trädde Jedelia, af Chenaana son, fram, slog Micha på kindhyntet och sade: Huru! Huru! le wäl **HERRATS** Ande hafwa öfvergifwit mig, för att tala med dig? Micha swara-
25. de: Thet låter tu sjelf så er- tara then dag, då tu kommer att löpa ut rum i rum för att
26. undandölja dig. Men Konungen af Israel befallte: Tager Micha och förer honom till Ammon, Befälhafwaren i staden och till Prinsen Joas med tillsägelse, i
27. mitt namn, att sätta honom i fångelse och blott med fångspis underhålla honom, intill thet
28. jag lyckligt återkommer. Micha sade då: Kommer tu lyckligt åter, så är thet icke af **HERRATS** ingifwelse, som jag talat. Gör thetta, tillade han, tu meniga folk.
29. Na drog Konungen af Israel, tillika med Josaphat, Juda Konung, upp emot Ramoth i Silead.
30. Till Josaphat sade han: Jag will förkladd gå till strids: men kladd tu mig i tin Kongliga rustning. Alltså bewillade Israels Konung slaget förkladd.
31. Konungen af Syrien hade befallt Öfverstarna för sina stridswagnar, hwilka till ett antal af två och tretio woro i hans tjänst, att icke angripa någon, stor eller liten, utan Israels Konung allena. Då nu these blefwo Josaphat warse, menste the, att han war Konungen
- af Israel, och stälte sitt anfäll mot honom. Josaphat ropade: och då Öfverstarna märkte, att han icke war Konungen af Israel, drog the sig ifrån honom tillbaka. Men: en man, som spånat sin dåga, att skjuta i högen, träffade Israels Konung emellan fogningarna af harneket. Konungen-falde till sin kuff: Wänd om och för mig af walplatsen, ty jag är sdrad. Träffningen blef then dagen allt hårdare och hårdare: Konungen höll sig på sin wagn midt för Syriska hären och dog om aftonen, sedan blodet utur såret honom i wagnen förflut. Wid solens nedgång blåstes till aftog på walplatsen sålunda: Gånge en hwar till sin stad och till sitt hem tillbaka. Dödde Konungen fördes till Samaria och blef thet begrafwen. Man fölgde wagnen wid dammen i Samaria och husdar flekte hans blod, under thet wapnen tröddes, enligt **HERRATS** ord, som Han förkunna låtit.
- Om Achabs öfriga lefnadslopp och bedrifter, om Elphenets flottet, som han byggt, och de derna som han befästat, är skildret uti Israels Konungaböcker. Sedan Achob med afgått efterträdde honom i regeringen.
- Josaphat Asa son, upstige till Juda Thron, uti fjerde året

Achabs Israels Konungs regering. Fem och trettio år gammal, då han wardt Konung, regerade han i fem och tjugu år uti Zerasalem. Hans moder war Asuba Githi dotter. Han följde i allt sin faders Asas wäg och wet icke therifrån: så att han gjorde thet som war behagligt för HERRN, brutan thet, att han icke affskafade offerhögderna, på hwilka folket ännu offrade och tände rökwerk. Med Konungen af Israel lefde Josaphat i frid. Om hans öfriga lefnadslopp, hans mannamåd och förda delig år skrifwet uti Juda Konungars tidböcker. Af the HERRS skändeligt bruk åt afgudar inwägda personer rensade han thes lites utur landet alla them, som i hans faders Asas tid öfrige blifwit.

I Edom war thenna tiden ingen Konung, utan en Ståthållare allena i stället för Konung. Slepp hade Josaphat låtit bygga, som skulle gå till aflögsna orter,

ter, och ifrån Ophir hemta guld: men the gjorde ingen resa; ty the blefwo af storm sönderslagne wid Ezion Geber. Därefter wille Josaphat icke vidare fortfara i thet af Ahassa, Achabs son, gifna förslag, att låta theras folk göra gemensamma sjöresor. Sedan Josaphat med döden afgått och blifwit i Davids borg begravet, efterträdde honom hans son Joram i regeringen.

Uti sjuttonde året af Josaphats, Juda Konungs, regering, steg Ahassa Achabs son på Israels tron i Samaria och regerade öfwer Israel i tu år. Han gjorde hwad misshagligt war inför HERRN och wandrade i sin fars och sin mors wägar, och i samma wägar, på hwilka Jerobeam Rebat i willo förde Israel. Han gjorde Baal, tillbad honom, och förärnade så HERRS Israels Gud, och war uti allt sitt förhållande till sin fader.

Then Andra Konungaboken.

Om Achabs död offro Moabiterne ifrån Israel. Ahassa föll genom gallret af Stetts Utanen i Samaria, och blef sängliggande. Han sändte bud med befallning, att från Baalzebub afguden i Ekron,

om han af sin slufdom skulle wedersås? Men en HERRS Angel befälte Elia af Tisbe, att gå Konungens i Samaria uti sticket till möte och talsala them således: Är nu ingen Gud i Israel, G 3

- wid stranden af Jordan stående.
14. Här tog han Eliä mantel, som af honom nedfallit, och slog med then i watten, och sade: Swar är nu HERRE Eliä Gud? Han slog i watten, som så delade sig på båda sidor, och Elisa gick therigenom. När Propheternas lärjungar från Jericho, som gent öfwer stodo, blefwo honom warse, sade the: Eliä ande hwil ic på Elisa; gingo honom till möte och kastade sig ned för honom till marken. Af titt folk, sade the vidare till honom: Finnas här femtio raske män: tillåt them, att gå och söka tin Herre. Till äswentyras hafwer han af then starka winden bortförd blifwit på något berg eller i någon dal nedlåtten.
17. Han sade: Sänder ingen. Men the yrkade sin begäran så länge, att han måste beqvåma sig thertill. The utsände således femtio män, hwilke i tre dagar sökte, men icke funno honom. Elisa uppehöll sig ännu i Jericho, så the återkommo, och sade till them: Sade jag icke eder, att I icke skullen gå.
19. Stadsboerne beflagade sig för Elisa således: Stadens läge är, såsom min Herre ser, godt, men watten ofundt, och är stadkommer missfall. Han besökte, att man skulle taga en ny skål, lägga salt theruti och bära then till honom. The gjorde så.
- Han gick så ut till flodens källa, språnget, kastade saltet thit och sade: Så säger HERRE: Jag gör thetta watten sundt, att hädanefter hwarken dödsfall eller missfall theraf ossas skal stola. Watten blef förbättrat och är sundt ännu i denna dag, enligt Elisa ord.
- Härifrån gick han till Bethel. Under vägen thit, begabbade honom några: ifrån staden utgående piltar, som ropade: Kallstalle. Kom upp, Kallstalle kom upp. Då han wände sig om och blef them warse, bannade hon them i HERRENS namn. Två björnar kommo och utur skogen, hwilke af thessa piltar restwo tro: och spratio till döds. Ifrån thessa orten gick han vidare till berg Carmel, och så till Samaria.
- Joram Ahabbs son, war i Samaria blefwen Konung öfwer Israel, uti adertonde året af Jofaphats, Juda Konungs regering. Han regerade i tolf år, och gjorde thet, som misshagligt inför HERREN; dock icke i sin mon, som hans fadre och moder allthen synd han bortdrogde the als bildse, som hans fader. Men i öfrigt tillgafwen Joram sig, Nebat sons, synder, the som han Israel inledt, trädde han ifrån them.

Moabternas Konung, **RATIS** ord, sade Josaphat: Konungen af Israel, tillisa med Josaphat och Konungen af Edom, för alltså till honom. Så sade **ELISA** till Israels Konung: Swag hafwer tu med mig att stasfa? Gack till tin faders och tin moders Propheter. Jde så, svarade Konungen: thet de **SEKRETI**, som thesa tre Konungar sammantallat, att gifwa them i Moabs wäld. Elisa sade: Så sannt **SEKRETI** Gud leswer, hwilken jag tjänar, hade jag ej attning för Josaphat, Juda Konung, skulle jag på dig icke göra thet ringaste affeende. Stasfa mig en Harpespelare. Så thetne spelade på sin harpa, wardt Elisa af en Gudomlig kraft härryckt, och sade: Så säger **SEKRETI**: Grafwer i thenna dal grafwid graf. Ty säger **SEKRETI** ytterligare, ehuru J ingen wind märken, intet watten sen: skall dock thetne dal af watten warda uppfyld, thet J med eder bostap och edra drick hafwen att dricka. Thetta är en ringa ting för **SEKRETI**, hwilken och skall gifwa Moabiterna i edert wäld, så att J thetas fasta och ypperliga städer förstören, thetas städer na träplanteringar nedbuggen, thetas wattukällor igensyllen, och thetas fruktbarande åkerfält.

- Att i stenhopar förwandlen.
20. Morgonen thestefter, wid then tiden, så offret plågade fördrättas, kom så mycket watten från Edoms nitiska trakten, att morken theraf
21. öfwerfwammades. Moabiterne, underdrättade therom, att Konungarne woro gångne i felt, att angripa them, hade uppbadat allt manskap, som wapen bära kunde, både unga och gamla, och stodo nu
22. wid gränsen. Wittida om morgonen woro the uppe och så. Solen kastade sina strålar på wattenet, synes thet på långt håll i Moabiterne.
23. nås ögon rödt såsom blod. Ty mente the thet wara blodet efter något slag, som inbördes Konungarna emellan förefallit, och ropade: Upp Moabiter, att ståfla.
24. Men så the ankommo till Israelitiska lägret, blefwo the af Israeliterna angrepne och på flykten slagne.
25. Theße höggo ned Moabs folk i sådan myckenhet, att swerdsången ej kunde hålla ut; förstörde städerna; kastade mangrant sten på theras fruktbarande åkerfelt, som theraf uppfylltes; igenfyllde alla wattukällor; höggo ikull alla frukttrån, och låto icke sten på sten, ända intill Kirharezet, hwilken stad the berände och låto then af slungkastare bestjutas. Så Konungen af Moab såg, att the belägrande wordo honom öfwerlägse, sökte han, åtskild af siuhundrade man, med swerdet i handen, att bryta sig igenom på then sidan,

ther Konungen af Edom stoden förmodde icke. Dock fick han thennes äldsta son, som till theraf följare ämnad war, till fång och uppoffrade honom till ett tredne offer på muren. Thetta wäcker en så stor fasa och förwirring bland Israeliterna, att the upphöfwo belägringen och gingo hem hwar i sin landsort tillbaka.

En qwinna, enka efter en af Propheternas lärjungar, ropade till Elisa och sade: Min man är död: tu west, att there ne tin tjänare war en Gudfruktig man: nu kommer hans borgendar och will göra båda mina söner till trölar. Elisa frågade: Swad skall jag göra för dig? Säg mig, hwad du eger i huset. Tin tjänarinna, swarade hon, eger intet i huset, förutan en kruka olja. Han sade: Gack och låna dig utom gårds af alla tina grannar lika käril, så många tu kan få. Slut dig sedan med tina söner inne i ditt hus; gjut oljan i thessa käril; och fyll thet ena efter thet andra. Hon gick hem och inneslöt sig med sina söner: the woro henne kärilen till handa: hon gikt oljan theruti, och så kärilen woro fyllda, bad hon ännu sin son, att bära fram till henne: han swarade, att intet war att tillgå, och så upphöfde oljan.

Then Andra Konungaboken.

9

Hon gick therefter och be-
 fälte henne, att nu gå och
 oljan, betala skulden och
 a thet öfriga för sig och si-
 ner.
 En gång tilldrog sig, att när
 kom till Sunem, nådgade
 i en rik och förnäm qwinna,
 ifa hos sig. Och ifrån then
 så ofta han färdades the-
 n, for han in hos henne och
 g mat. Hon sade ock till sin
 Jag märker, att thenne
 en, som merendels reser
 enom, är en helig Pro-
 Let öf för honom i öf-
 vningen tillreda ett litet
 försedt med säng, bord,
 och ljusstake, att han thet
 aga herberge när han kom.
 Då han nu nästa gång an-
 blef han i samma rum her-
 ad, och hvilade thet. Han
 te då sin betjänt Gehasi, att
 then Sunemitiska qwinna.
 Redde, och hon infann sig.
 ligare befälte han honom
 ga henne: Då tu gör dig
 ycket besvär för vår skull;
 id mål kan jag vara dig
 tjänst? Har tu något att
 raga hos Konungen, eller
 Särhöfwidsmannen? Jag
 swarade hon, i stillhet
 mina anhöriga. Swar-
 m-man då få tjäna hen-
 rågade han vidare. Gehasi
 de: Ad! hon har ingen
 son, och hennes man är gammal.
 Elisa befälte honom åter 15.
 kalla wår dinnan, som kom och
 blef för dören stående. Han sade:
 Wid thenna tiden, om ett års
 förlopp, skall tu bära en son i
 stötet. Mätte tu, min Herre, 16.
 swarade hon, tu Guds Prophet,
 icke med fåfängt hopp bedra-
 ga din tjänarinna! Qwinna 17.
 blef hafwande och födde therefter
 en son, wid then af Elisa förut
 sagda tiden. Då thenne sonen war 18.
 något wårt, tilldrog sig en dag,
 att han gick ut i marken, till sin
 fader, som war hos skördemän-
 nerna. Han öfrjade för fadren 19.
 Klaga öfwer hufvudwårt, då then-
 ne befälte en dreng, att bära ho-
 nom hem till sin moder. Drengen
 tog och bar honom hem till mo-
 dren. I hennes stöt satt han till 20.
 midnatten, och blef då dödd. Mo- 21.
 dren bar honom upp i öfra wå-
 ningsrummet, lade honom på Pro-
 phetens säng, stöt dören till, gick
 ut, lät kalla sin man, och bad 22.
 honom sända sig en af drengar-
 na tillika med en åsna: hon wille
 nu i hast resa till Propheten och
 snart komma tillbaka. Han frå- 23.
 gade, för hwad orsak hon nu wil-
 le resa till honom, då thet hwar-
 ken wore nymånads helg eller Sab-
 bath? Hon sade: Allt wåd! Då 24.
 sadla åsnan och befälte drengen,
 att drifwa starkt på och icke hål-
 la stilla, innan hon sjelf therom
 5 a

25. tillfäde. Hon red alltså fort och
 ankom till Propheten på Carmels
 berg. Då han på långt håll blef
 henne warse, sade han till sin be-
 tjänt Gehasi: Ser tu qwinnan
 från Sunem, som kommer.
26. Skynda dig att gå henne till
 mötes och fråga, om hon, hen-
 nes man och hennes son be-
 finna sig wäl? Hon swarade:
27. Allt wäl. Men då hon kom fram
 till Propheten på berget, omfat-
 tade hon hans fötter. Gehasi gick
 fram och wille hafwa henne bort;
 men Propheten sade: Låt hen-
 ne wara: hennes själ är swår-
 ligen bedröfwad, och **SKR-
 KÄTT** hafwer alldeles icke up-
 penbarat mig, hwad stedt är.
28. Serre, sade hon, hafwer jag
 någonsin anhållit om en son
 hos dig? Bad jag dig icke, att
 ej med säfångt hopp bedraga
 mig? Nu sade Propheten till Ge-
 hasi: Omgjorda dig, tag min
 staf, skynda till Sunem, så
 fort, att tu hwarken hålsar then
 tu möter, eller swarar then dig
 hålsar, och lågg stafwen öf-
 wer pilltens ansigte. Men pil-
 tens **Wd e r** sade: Så sannt
SKRÄTT lefwet, och wid
 titt eget lif, bedyrar jag, att
 jag icke släpper dig. Han stod
 thesfdre upp och fölgde henne.
31. Gehasi hade redan gått förut och
 lagt stafwen öfwer pilltens ansig-
 te: men thes märktes hwarken
 mål eller känsla. Ty wände han
 om, mötte Elisa och berättade ho-
 nom, att pillten icke waknat. När 3
 Elisa kom i huset fann han pillten
 död ligga på sin säng. Han gick 3
 in, tillstöt dören om sig och ho-
 nom, och bad innerligen till Gud.
 Steg thefter upp, lade sig öf- 3
 wer pillten med sin mun på hans
 munn, sitt öga mot hans öga,
 sina händer på hans händer, och
 ströckte sig så länge öfwer honom,
 att pilltens kropp blef warm. Sid 35
 åter ned i huset af och en, så n
 upp igen och lade sig framslupa
 öfwer pillten. Thenne prustade nu
 sju gånger och öppnade sina ögon:
 då Elisa befällte Gehasi, att kal- 36
 la qwinnan af Sunem. Sedan
 hon, på kallelsen, instålt sig, sade
 han: Tag här emot din son!
 Hon föll till hans fötter, kastade 37
 sig till marken, tog sin son och gik.
 Elisa kom ännu en gång till 38
 Silgal, medan hungernödden tryk-
 te landet. Propheternas lärjungar
 suto inför honom, och han befäl-
 te sin betjänt, att sätta then sto-
 ra grytan på elden och laga mat
 åt them. En af them, som gick 39
 ut på feltet, att hemta åtliga wäp-
 ter, fann wildrankor och plocka-
 de theraf coloqwinter, så mycket
 han kunde bära i räcksörret: kom
 så hem, skar them sönder och lade
 them i soppgrytan, utan att wä-
 ta, hwad frucht thet war. Mat 40
 satte fram maten; men då wä-
 nerne började äta af råttan, sk

the: Gifv åt i grytan, prophet, och kunde icke äta.
Han sade: Bärer hit
Thetta lade han i grytan
falle sedan, att ösa för fol-
ket nu åt och fann intet bit
grytan.

Men kom en man från Ba-
lisa, som af sin förstlings-
bar Propheten tjugu bjugg-
jämte en säck sönderstötta

Thetta befalle han gifvas
till mat. Betjänten swara-
suru kan jag sätta fram
ett för hundra personer?
het, sade han, folket till
ty så säger **SECRET**:
Tola äta theraf och dock
blifwa öfwer. Han sat-
t fram åt folket: The äto
och lemnade öfwen, enligt
RMS ord.

Naaman, Hårhöfvidsman hos
Konungen af Syrien, stod
len nåd och anseende hos
kungen, emedan Gud igenom
den gifwit Syrererna seger. Han
en tapprer krigshelte, men
k. Nu hade ett af Syrer-
röfswande partier utur Isra-
el landet bortfört en flicka
1, som kom i tjänst hos
kungens hustru. Thenna sade en
till sin fru: O! att min
1 wore hos Propheten i
aria. Han skulle wiserli-
hela honom ifrån spitel-
Naaman berättade för sin

Konung: Så och så hafwer
flickan ifrån Israels land talat.

Konungen af Syrien sade: Res
5. ta thit: Jag will öfwen strif-
wa Konungen af Israel ett
bref till. Han reste, tog tio kiffar
silfwer, sextusende siclar guld,
samt tio högtidsklädningar med sig
och öfwerlemnade brefwet till Is-
raelitiska Konungen af thetta in-
nehåll: Ta thetta bref till mig
6.

ankommer, så wet, att jag sän-
der dig min tjänare Naaman,
i then mening, att tu låter be-
la honom ifrån sin spitelsta.

Sedan Konungen af Israel läst
7. brefwet, ref han sina kläder sön-
der och sade: Är då jag Gud,
som lif gifwa kan och taga;
efter han sänder till mig then-
na mannen, att jag skall bota
honom ifrån hans spitelsta?
Märker dock och ser, huru han

8. sätter sak med mig. När Pro-
pheten Elisa blef underrättad ther-
om, att Konungen ristwit sina klä-
der, sände han bud till honom och
låt säga: Swi oroar tu mig?
Låt mannen komma till mig,
så skall han förnimma, att en
Prophet är i Israel. Naaman

9. kom nu med hästar och wagnar,
och höll uran för porten till Eli-
sa hus. Då sände Elisa ut ett
bud emot honom, med tillsägelse,
att gå och bada sju resor i Jor-
dan, så skulle hans kropp belas
och warda ren, Naaman wände

11. för

- förbittrad om och sade: Jag förreställte mig, att han sjelf skulle komma ut till mig, stå här och afkatta **SERAKIS**, sin Guds, namn, lägga handen på stället och så bota spitelstan.
12. Åro icke flodetne Amanas och Pharphar i Damascus bättre, än alla watten i Jsrael? Skulle jag i them icke kunna twå
13. mig och warda ren? När han således helt fördrnad wille fara sin wäg; kommo hans tjänare och sade till honom: Serre, om Propheten ålagt dig något swårt gromål, skulle tu thet icke werkställt? Wisserligen, mycket mer, så han blott säger dig, att tu skall bada och warda
14. ren. Han gick förthenfull ned till Jordan, doppade sig sju resor under wattnet, såsom Propheten honom befallt, wardt ren, och fick ett hull, lika skärt, som en ung
15. pilts. Nu wände han om, med hela sin skara, till Propheten, gick in, blef inför honom stående och sade: Jag hafwer för sanning årsarit, att werkeligen ingen Gud i hela werlden gifwes, utom Jsraels. Tag, jag beder, thenna gofwa af tin
16. tjänare. Elisa swarade: Så sannt **SERAKI** lefwer, hwilken jag tjänar, tager jag henne icke emot. Naaman yrade enständigt, att han måtte emottaga gåfwon, men han wä-
17. rade qüdeles. Naaman bad så, att han måtte taga så mycket af kändets jord, som ett par mulas mågtade bära; ty, sade han, tin tjänare will hadanefter åtgå andra Gudar offra, än **SERAKI**. Thetta allena wille **SERAKI** förlåta tin tjänare: så min Konung i Rimsmons tempel ingår att tillbedja, och stöddjer sig på min hand, hwarigenom jag i thet ta tempel åfwen nöddgas till marken nedfalla, att **SERAKI** ett sådant förddmjus kande nådiligen täcktes åfwerse. Elisa swarade: Gack i frid!
19. Då han nu ett stycke wäg bortfaren war, tänkte Gehassi, Propheten Elisa besjant, så wärd sig sjelf: Si! Min Serre hafwer spart thenna Syrern, Naaman, och icke emottagit thet ringaste af hans stänker. Så sannt **SERAKI** lefwer, will jag köpa efter honom, och få mig något af honom. Han åfynde således att hinna Naaman, så då thenne såg honom komma, spande efter sig, steg han af wagnen, gick honom till möte och frågade, om allt stod wäl till. Naaman gansta wäl, swarade Gehassi: Min Serre låter allena säga dig, att twå unge män stige Ephraims berg, af Propheternas lärjungar till honom åtkommit: them wille tu följande en littar silfwer, jemte ett

tidens klädningar. Tag ger två tittar, svarade Naaman, och nödgade honom att taga två flickor silfwer, inpackade i två pungor, samt två tidens klädningar; och lämnade ena med thet andra till två änter, som boro thet framför jasi. Då theenne ankom till kull af berget, tog han gossan them, lade henne affides i hus och lät männen gå sin väg. Han therefter infällte sig hos Herre, frågade honom Elisa: Adan kommer tu Gehasi? i tjänare, svarade han, har arken varit hit eller thit igen. Elisa sade: Tu menar, min ande icke äfwen war ängen, då mannen ifrån sin yn wände om och gick till mötes. War thetta rätt, att taga silfwer och klädningar, att förwärfwa oljogårdar winberg, får och bostap, rare och tjänarinnor? Gör krdlig tid stall Naamans elsta läda wid dig och tina rkommande. Gehasi gick ut n Elisa hwit som en snö af ksta.

n gång sade Propheternas lärjungar till Elisa: Stället, wi bo, är oss, såsom tu för trängt. Tillåt oss, att till Jordan, thet hemta oss mer och bygga oss boningsst. Han sade: Gör. En bad,

att han sielf wille följa sina tjänare. Jag will så göra, svarade han, och gick med them. De ankommo till Jordan och fällde thet trä; då yrkan för en, som högg sin flock, föll af kaset i watten. Han ropade: Ak! Herre, hon war mig lant. Propheten frågade, hwar hon föll. Och då mannen wisat honom stället, spitsade han ett stycke trä, fäst thet ned på samma ställe, och kom yrkan att flyta upp. Tag nu yrkan, sade han. Then andre rådde te ut sin hand och upptog henne.

Då Konungen af Syrien war stadd i krig mot Israel, rådpågade han med sina Befälhafwars om wiså ställen thet han wille sätta folk i barkäll. Men Propheten lät igenom utskickade warna Konungen af Israel, för att taga wägen åt samma ställen, all thestund Syrierna thet lågo i försåt. Konungen sände thesöre till then ort, hwarföre han af Propheten blifwit warnad, och fann honom med manskap förwarad. Thetta steddde icke en eller två gånger: så att Konungen af Syrien anteligen, oroad häröfwer, lät sammankalla sina Befälhafwars och frågade, om the icke kunde upptäcka hwilken af hans folk wore i hemligt förstånd med Konungen af Israel. Thet förhåller sig icke så, svarade en af them, utan Propheten Elisa, som

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

- som the hafwa i Israel, de then, som underrättar Israels Konung om thet tu i tin sång.
13. Kammare talar. Han befälte them så att gå och efterspana, hwar Propheten uppehöll sig; emedan han wille sända och låta hemta honom. Och som berättelse inlopp; att Propheten war i Do-
14. than; sände han en wåldig hop hästar, stridswagnar och krigsfolk thit, som om natten ankommo och omringade staden. Då Prophetens betjänt om morgonen bittida uppstod och gick ut, såg han en krigshår med hästar och stridswagnar omgifwa staden, och ropade: Aft! Serre, hward skole wi göra?
16. Propheten swarade: War oförsfärad. Talet af wåra biståndare
17. re är starkare än theas. Wdnföll tillika och sade: Öppna honom, O! **HERRE**, ögonen att han må se. **HERREN** öppnade betjäntens ögon, och han såg berget, på alla sidor omkring
18. eldshästar. Widare gingo the ned till krigshären: Elisa bönsföll inför **HERREN**, att han måtte slå thetta folket med blindhet, och **HERREN** slog them med blind-
19. het, enligt Elisa begåran. Elisa föreställte them, att the icke woro på rätta wågen, eller wid then rätta staden. Följer mig, sade han, så will jag föra eder till then mannen, som J. söken: och så förde han them in i Samaria.
- Sedan the till Samaria ankom. 20. mit, bad Elisa åter: Öppna thesa ögonen, O! **HERRE**, att the måga se. **HERREN** öppnade them ögonen, och the sågo sig wara midt i Samaria. 21. Konungen af Israel blef them warse, frågade han Elisa: Skäl jag låta hugga ned them, min fader? Ingalunda, swarade han: 22. Them tu med ditt swerd och båga winner, them må tu slå. Sätt mat och dryck för them, och låt them wål fågnade gå tillbaka till sin Serre. Konung 23. gen låt för them anrätta en stor måltid, så att the äto och drucko, och gaf them sedan frihet, att gå tillbaka till sin Herre. Ifrån then tiden wisade sig inga stridswande partier mer ifrån Syrien uti Israelitiska landet.
- Efter en tids förlopp samman 24. Benhadad, Konungen af Syrien, hela sin krigsmagt, ryckte ut och belågrade Samaria. Under belågringen, blef en så stor hungersnöd i staden, att ett afnadt wud gälde åtatio siklar silfver, och en fjerdedels lab dus-are fem siklar. Då Konungen af Israel en dag gick uppå stadsporten, ropade en qwinna till honom: Hjälp Serre Konung. Säg mig icke: **HERREN** mig, sade han, hwardan skulle jag ställa dig? Af logan? eller af försen? Swad hafwer tu att

ta? förtfor Konungen. Hon sade: Thenna qwinnan war med mig öfwerens, att wi skulle döta mitt barn then ena dagen, och hennes barn then andra. Mitt barn hafwe wi tokat och uppätit: men då jag följande dagen yrkade, att hon skulle lemna sitt barn, att dötas på lika sätt, hade hon thet undstudit. När Konungen hörde thetta qwinns tal, ref han sina kläder snöder: och som han gick öfwan på nuren, märkte folket, att han på vara kroppen, under kläderna bar äckwäf. Då Gud, sade han, träffa mig på hwad sätt som wilst, om Elisa, Saphats sons hufwud i dag skall stå uppe.

Elisa satt nu i sitt hus, omgifwen af stadens Äldsta. Konungen hade redan affärdat ett bud öf sig, och innan thetta ännu war ankommet, sade Elisa till the Äldsta: Sen I wäl, thet skändet then mördaresonen en ut Dickad, att taga mitt hufwud: ager så, när han kommer, att I sluten dörren till och hålen honom ute: Jag hör ju redan dänat af hans Serre, som efter kommer. Medan han ännu talade med them, kom budet fram, då Konungen, (som i thet samma ankom) ropade: All thenna olycka är af **SERRE**: Swad kan jag ytterligare wänta af honom? Elisa sade: Hörer **SERRE**?

ord! Så säger **SERRE**: I morgon, wid thenna tiden, skola i Samarie port, en skäppa på fint mjöl fås för en sikel, och två skäppor bjugg jemwäl för en sikel. Öfwersten som Konungen stödde sig på, swarade: Om **SERRE** än öppnade himmelens förrådshus; wore thet ta icke möjligt. Elisa sade: Med egna ögon skall tu thet få se, och dock intet theraf njuta.

Wid ingången till stadsporten uppehöll sig då fyra spitelste män. These sade till hwarannan: Swi sitte wi här stilla, tills wi dö? Då wi in i staden, så måste wi thet dö af hunger, blifwe wi här, måste wi öfwen dö. Kommer och låter öf gå öfwer till Syrernas läger. Låt ta the öf lefwa, så lefwe wi: döda the öf, så är wi döde. The begofwo sig således, i stymningen, på wägen till Syriska lägret; men när the kommo till thet skämsta af lägret, funno the ingen thet. Ty **SERRE** hade i Syriska lägret låtit ett gny höras af stridsmagnar, af hästar och af en wäldig antogande frighår; i anledning hwaraf then ene sagt till then andra: Konungen af Israel måste wiferligen emot öf besoldat Setheernas och Egyptiernas Konungar; hwilka nu äro i begrep, att öfwerstå öf. Syrerne hade således i

3

afson:

2:

3:

4:

5:

6:

7:

- oftonfymningen tagit flykten, lemnat tält, hästar, åsnor och lågret, såsom the stod, efter sig, och endast sökt, att igenom flykten rädda sina lif. Sedan the spitelste kommit in i lågret, gingo the först i ett tält, åto, drucko, togo silfwer, guld, kläder, och nedgrofwo the; gingo sedan i ett annat, togo hwad the fanns, och nedgrofwo thet. Nu sade the fins emellan: Wi göra dock icke rätt. Thetta är en dag, på hwilken wi glädt budskap bärade, och wi tige: afbide wi morgonens ljus, warde wi brottslige fundne. Ty låtom of gä och gifwa thetta i Kongliga slottet tillkänna. The gingo förhensfull tillbaka, ropode an portwaktens i staden och berättade, huru the kommit i Syrernas låger, men the hwarken funnit folk, eller ens hört något gny af människor, utan hästar och åsnor bundna, samt tälten alldeles orubade. Portwaktens gaf the vidare tillkänna inne i Kongliga slottet. Konungen uppstod, midt i natten och sade till sina Befälhafware: Jag will säga eder min mening om Syrernas uppförande emot of: The weta, att wi lide hunger; ty hafwa the lemnat lågret och förstuckit sig någorstädes i marken, i tanka, att när wi utur staden wore utgångne, wille the gripa of lefwande och sedan intaga staden. En af hans Befälhafware swarade: Man kunde ju wäga fem af the hästar, som annu i staden ofrige finnas. The så antingen med the annu ofrige folthopen blifwa behållne eller of gä förlorade med them, som redan omtommit. Låt of sända them, att kunskapa. Man tog således tu par hästar, them Konungen sände Syriska hären på spåren, med befallning, att inhämta såkra werrättelser. The utsände drog efter hären ända till Jordan, funno wägen öfwer of betäckt med kläder och wapa, them Syrerna under sin hastiga flykt kastat ifrån sig, wände therefter om och berättade thet för Konungen. Nu gick folket ut ur staden och plundrade Syrernas låger. En slåppa fint mjöl gälde blott en sckel; och två slåppor bjugg, likaledes en sckel, såsom HERREN befunkna låtit. Konungen satte öfwersten, som han plågade siddja sig på, att hålla wakt i porten: Här trampade honom folket till döds: Och sannades således hwad Propheten förkunnat, då Konungen till honom nedkommen war, och Propheten honom förskänt, att två slåppor bjugg i Samariens port, wid samma tid, sckel jande dagen, skulle fås för en sckel och en slåppa fint mjöl likaledes för en sckel. Öfwersten

uppå invändt: Om HER-
 U dn öppnade himmelens
 Adshus, wore thetta icke
 ligt; då Propheten svarade,
 han med egna ögon skulle thet
 och dock intet theraf njuta.
 gick honom och nu, i thy att
 t uti Samarias port tram-
 honom till döds.

isa hade rådt then qvinnan,
 hwars son han till lifwet å-
 agt, at med sitt hus flytta
 landet, och uppehålla sig,
 hon kunde på utländsk ort;
 an HERKER beslöt, att
 hungersnöd öfvergå landet,
 skulle vara i sju år. Qwin-
 hade följt Prophetens råd,
 at bort med sitt hus och bott
 är uti Philisteen. Återkom-
 efter sju års förlopp theri-
 gick hon, att hos Konungen
 ansökning om sitt hus och
 åker. Konungen talade just
 med Gehazi, Prophetens be-
 , och båd honom förtälja sig
 the dräpliga gerningar, som
 gjort. Och i thet samma
 höll på att inför Konungen
 ita, huruledes Propheten upp-
 t en dödd, kom qvinnan,
 es son Propheten gjort les-
 de och anropade Konungen
 sitt hus och sin åker. Gehazi
 : Thetta är qvinnan, Her-
 konung, och thetta är hen-
 son, som Elisa till lif-
 återbragt. Konungen frå-

gade qvinnan om saken, och hon
 gjorde sjelf therom berättelse. Han
 gaf therefter en af sina Camere-
 rare befällning, att åter insätta
 henne i all sin egendom, jemte er-
 sättning för hela afkastningen af
 åkern, räknad från then tid, då
 hon reste utur landet.

Elisa kom till Damascus. Ben- 7.
 hadad, Konungen af Syrien, låg
 då sjuk: och när honom blef be-
 rättadt, att Propheten war an-
 kommen, befälte han Hasael, att 8.
 med stänker gå honom till möte,
 och igenom honom fråga HER-
 KAN, om Konungen af sin sjuk-
 dom skulle wedersås? Hasael gick 9.
 att råka honom, förde med sig
 stänker af landets bästa fructer,
 lastade på syratio Kameler, tog en
 wärdsam ställning och sade: Tin-
 son Benhadad, Konungen af
 Syrien, sänder mig till dig
 och låter fråga, om han af
 thenna sjukdom skall wedersås?
 Elisa svarade: Gack och säg ho- 10.
 nom, att han kan wedersås:
 dock hafwer HERKETI thet-
 jemte underwisat mig, att han
 omkommer. Propheten fästade 11.
 nu sina ögon så skarpt på Hasael,
 att thenne blef förwånad, och ut-
 brast stuteligen sjelf i tårar. Swi 12.
 gråter min Herre? frågade Ha-
 sael. Emedan jag känner, swa-
 rade Elisa, allt thet onda som
 tu kommer att tillfoga Israels
 barn: Thetas fästningar skall
 3 2 tu

- tu i asta lögga; theras rastaste folk med swärd af daga taga; theras spenabarn till döds kroffa; theras hafwande qwin-
 13. nor upprista. Haseel sade: Swad betyder tin tjänare, then uslingen, att han så stora ting göra skulle? Elisa svarade: **HERREN** hafwer för mig tillika wisat dig, såsom Konung i
 14. Syrien. Han gick nu ifrån Elisa hem till sin Herre, som frågade, hwad Elisa honom sagt? Haseel svarade: Han sade mig att tu
 15. kan we berfås. Men efter en dags förlopp, tog han myggstället, doppade thet i watten och bredde thet öfwer hans ansigte, så att han dog. Haseel efterträdde honom sedan på thronen.
 16. Uti femte året af Joram, Achabs sons, Israels Konungs regering, medan Josaphat ännu innehade Juda thron, hylades Joram Josaphats son till Konung
 17. öfwer Juda. Tu och tretio år gammal, så han Konung blef, regerade han nära åtta år i Jeru-
 18. susalem. Han wandrade Israels Konungarnas wäg, på samma sätt, som Achabs hus, emedan han hade en dotter af Achab till Gemål, och gjorde thet som misshagligt war inför **HERREN**.
 19. **HERREN**. Dock wille **HERREN** icke göra ända med Juda, för sin tjänare Davids skull, efter thet löfte, Han honom gifwit, att i alla tider bibehålla hans ätt och efterkommande. I hans 20. tid drogo sig Edomeerne undan Judiska wäldet, och hylade sig sjelfwa en Konung. Joram gick 21. ut med hela sitt ryttteri till Zair, gjorde ett anfall om natten och slog sig igenom Edomeerna, hwilke honom inneslutit, samt med anförarena för ryttteriet, så landsfolket flytt hwar till sitt. I med- 22. lertid blef Edom ifrån Juda sbrad, allt intill thenna dag. På samma tid afföll ock Libna. Om Jorams öfriga lefnadslopp och be-
 23. drifter är skrifwet uti Juda Konungars tidböcker. Sedan Joram 24. afgått med döden, och bland sina fäder i Davids borg blifwit begrafwen, efterträdde honom hans 25. son Ahasia i regeringen. Uti tolfte året af Joram, Achabs sons, Israels Konungs regering, innehade redan Joram 26. son thronen i Juda. Tu och tju-
 27. gu år gammal, så han Konung blef, regerade han ett år i Jerusalem. Hans moder war Athalia, 28. sondotter af Israelitiska Konungen Amri. Beslägtad med Achabs hus, wandrade han i thes wägar och gjorde, såsom thetta hus, hwad misshagligt war inför **HERREN**. Han gick med Joram, Achabs 29. son, i fält emot Haseel, Konungen af Syrien, att återtaga Ramoth i Gilead, så Joram blef 30. sårad af Syreerna och måste wandra om till Isreel, för att läka 31. sig.

Sina sår, them han af Sy-
i kriget med Hasael fått
Ramoth. Under thenna Jo-
Achabs sons sjukdom kom
den Ahassa, Juda Konung,
ika honom ett besök i Jisreel.

Profeten Elisa hade imedertid
lätit kalla en af Propheternas
ngar till sig och gifvit honom
i befallning: Omgjorda dig,
henna oljeflastan och gåd
Ramoth i Gilead. Då tu
kommit, så sök upp Jehu
phats son, Timsi sonson;
honom ut ifrån sitt säll-
för honom in uti enrum;
oljeflastan och gjut henne
hans hufvud, med thes-
): Så säger **SERRATI**:
Konung öfwer Israel haf-
ag smort dig. Låt sedan
dören och fly oförtöfwadt

Then unge mannen, som
Profetens betjänt, gick till
th i Gilead, fann Befäl-
rena sittande tillsammans,
de: Jag hafwer något att
dig, Jältherre. Jehu frå-

Swem af oss alla? Tig
erre, svarade han. Jehu
pp och gick in. Mannen gõt
an öfwer hans hufvud och
Så säger **SERRATI**,
ls Gud: Öfwer Israel,
SERRATI folk, smörjer
ig till Konung, att jag
ta tin Herres Achabs hus
i dig så sin bane, och u-

tur Isebels hand utkräfsja min
hämnd öfwer mina tjänares
Propheternas, och alla andra
SERRATI tjänares utgut-
na blod. Sela Achabs hus skall
förgöras: Af Achab vill jag
utrotas låta ända till then rin-
gaste manliga afstomma; then
bästa med then sämsta i J-
srael; samt med hans ätt i 9.
lita mått försaras, som med
Jerobeams Nebat sons, och
Baesa Ahia sons ätt. Ober- 10.
grafwen skall Isebel på Jisre-
els ägor uppätas af hundar.
Derefter öppnade han dören och
skyndade sig bort. När Jehu ut-
kom till the öfriga sin Herres
tjänare, frågade the honom: Är 11.
lycka eller olycka å färde? J
hwad mening kom thenne
wettwillingen till dig? Han sa-
de: J kätten således mannen,
och hwad hans ärende varit?
Ingalunda, svarade the, utan 12.
säg, ädre, tu oss thet. Jehu
sade: Så och så hafwer han
talat med mig: Thetta säger
SERRATI: Öfwer Israel
smörjer jag dig till Konung.
J största hast togo the alle sina 13.
öfverkläder, lade them hvarstals
i en hög, satte Jehu theruppå
och låto under trompetklang ut-
ropa: Jehu är Konung. Så- 14.
ledes reste sig Jehu, Josaphats
son, upp emot Joram. Ju ram
låg med hela Israeliska hären,
låg

lågred för Ramoth i Silead, emot Hasael, Konungen af Syrien, men hade nu sjelf begifvit sig till Jisreel tillbaka, att låta läka the sår som han i kriget med Konung Hasael fått af Syrerna.

- Jehu sade: Är thetta edert allvar; så släpper ingen utur staden, som kan gå och berättata thet i Jisreel. Sjelf satte han sig till häst och for till Jisreel, thet Joram låg sjuk och nu hade besök af Ahasia Juda Konung. Wäktaren på tornet i Jisreel såg Jehu med en tropp ryttare komma, och ropade: Jag ser en tropp till häst komma. Joram befälte, att en ryttare skulle sändas troppen till möte, med förfrågan, om han wore fredligt sinnad? Ryttaren red them till möte och ropade: Konungen låter fråga, om allt är fredligt? Jehu svarade: Tig angår thet icke; rid bak efter mig. Wäktaren gaf tillkänna, att budet ankommit till them, men kom icke tillbaka. Ty affände Konungen ännu en annan ryttare, som äfwen framkom och frågade i Konungens namn, om allt wore fredligt: Jehu svarade: Tig angår thet icke: rid bak efter mig.
20. Wäktaren gaf å nyo tillkänna, att budet framkommit, men wände icke om tillbaka; och att troppen för öfrigt kom farande, så som Jehu, Nimsi son, hwilken

slådde fara till Adgaf som en öfversinnig. Joram befälte, att spåna na för wagnen, hwarefter han och Ahasia, Juda Konung, hwasthera på sin wagn, foro ut: att möta Jehu, och träffade honom på Jisreelitiska borgaren Naboths återfelt. Så fort Joram såg Jehu, ropade han: Är allt fredligt, Jehu? Swad! fredligt, svarade han, under tin moder Isebels myckna afguderi och tjusande konstler? Joram wände nu om, begaf sig på flykten och ropade: Förräderi! Ahasia. Men Jehu spände sin båga och sköt Joram emellan Muldrorna, så att pilen gick igenom hjertat, att han dignade ned i sin wagn. Tag, sade Jehu till sin Öfwerste Wäktar, kasta honom på Naboths återfelt, borgarens i Jisreel, och påminn mig, huru tu och jag på en wagn följde hans fader Achab, då HERRENS thenna dom öfwer honom afkunna låt: Sannerligen, sade HERREN, thet blod jag af Naboth och hans söner, för så dagar sedan, såg, will jag på thetta felt låta dig omgäla. Så war HERRENS tal. Tag thet för, och kasta honom ut på åkren, enligt HERRENS ord. Då Ahasia, Juda Konung, thetta såg, tog på flykten, wägen åt trädgårdsborgen Jehu förföljde honom och ropade

sa ihenna; och stöt honom
igen i sin wagn, på högden
wid Jibleam. Dock hann
issa undan till Megiddo, och
ihet död. Hans tjänare föt-
 honom sedan till Jerusalem,
begrofw honom i hans sä-
grift, ut Davids borg. Ut-
te året af Jorams Achabs
regering hade Ahasia anträd-
ringen öfwer Juda.

Jehu kom nu till Jisreel. J-
underrättad härom, frågade
hgon, prydde sitt hufwud och
de sig i fönstret. Då Jehu in-
mit igenom stadsporten ropas-
hon: Gid och Simri wäl,
i mördade sin Konung?
i kastade hgonen ut fönstret,
ropade: So håller med mig?
i eller tre betjänter wisade sig
fönstret. Dem befallte han:
better henne utföre. The stör-
henne utföre: både wäggar
håstar blefwo af hennes blod
inkte, och sjelf red han öf-
henne. Sedan han war in-
men och satt sig till bords, sa-
han: Sen dock efter then
mannada, att hon blifwer
raswen; ty hon war likwäl
Konungs dotter. Men när
gingo att föranställa om hen-
begrafning, fanns intet mer
hens öfrigt, än hufwudskal-
fötter och händerna. The ut-
ie kommo igen och goswo Je-
underrättelse härom. Han sa-
å: Thetta är en stickelse af

SEXXVI, then San redan
igenom sin tjänare, Ella af
Thisbe, låtit första, då San
fode: På Jisreels ägor stola
hundar åta Jsebels dödt. Lit 37.
spilling på åtten Kall Jse-
bels as ligga på Jisreels ä-
gor, att ingen kan säga: thet
war Jsebel.

J Samaria uppehöll sig nu. 2.
tio Prinsar af Achabs ått. 10.
Jehu skref thesöre till the the
warande Höfdingar, till the Åld-
sta i staden och till förmyndarena
för Achabs barn, ett bref af in-
nehåll: Wär thetta bref till 2.
der antommer; så, emedan J
hos eder hysen eder Serres sö-
ner, och sjelfwe med strids-
wagnar, hästar, fästningswert
och krigswapen ären försedde, 3.
wäljer then, som dugligast och
litast är ibland eder Serres
söner, sätter honom på sin fa-
ders thron, och strider för 4.
der Serres hus. Intagne af
gansta stor fruktan gjorde the sig
thenna föreställning: Two Ko-
nungar hafwa icke funnat 5.
mohå honom, huru skulle wi
stå honom emot? Slottshöfdin-
gen, Befälhafwaren i staden, stad-
sens Äldste och Förmyndarne för
Prinsarne affärdade thesöre till
Jehu thetta svar: Wi äte tig
undergifne och wilje göra allt,
hwad tu oss bjuder: men in-
gen

- gen annan, erkänna för Konung: Gör sjelf hwad tig tåles. 6. I så skref han them ett annat bref till, så lydande: Wiljen I wara mig tillgifne och mina bud hörsamma, så står hufwudet af eder Serres söner, och insinner eder dermed, i morgon wid thenna tiden, 7. hos mig i Jisreel. Sjutio woro Prinsarne, hwilke af the förnämsta i staden uppföddes. I så brefwet till them ankom, togo the thesa Kongliga Prinsarna och dråpo them alla, lade thesas hufwuden i korgar och sände them 8. till Jisreel. En uskickad kom och anmälte, att Prinsarnes hufwuden woro thitförde. Jehu befallte them läggas i två högar fram för stadsporten, tills dager blef. 9. Om morgonen gick han ut, ställde sig och talade till meniga folket således: I ären oskyldige! Thet är jag, som rest mig upp emot min Serre och tagit honom af daga. Men ho hafwer dödat thesa alla? Märker nu att intet enda ord af hwad **SEKKET** talat emot Achabs hus blifwit ouppfyldt. Hwad **SEKKET** igenom sin tjänare Elia förkunnat, thet hafwer han werckställt. 11. Sedan Jehu jemwål dråpit alla uti Jisreel af Achabs hus öfwerblefna, tillika med hans öfversta män, hans wänner och hans präster, så att ingen ende wardt skonad; gjorde han sig tedd och for till Samaria. På wägen, 12. wid Bethel, ett ställe thet herdar plågade twiflas, träffade han Achasia, Juda Konungs, blodsfränder. Them frågade han, hwilke the woro. Wi äre frändet, swarade the, af Achasia, nedkomne att göra besök hos Konungens och Drottningens söner. Griper them lefwande, 14. sade han. The grepo och dråpo them wid brunnen i Bethel, till samman två och fyratio, utan att någon enda kom undan. Under resan therifrån, mötte han Jonadab Achabs son, hellsade honom och sade: Är ditt hjerta lika redligt emot mig, som mitt emot dig? Ja, swarade Jonadab, alldeles så: Gif mig då tin hand, sade han. Han räckte honom handen och Jehu tog honom upp till sig i wagnen. Följ mig, sade nu Jehu, och se mitt nit för **SEKKET**. Och förde honom således med sig på sin wagn. Sedan han till Samaria ankommit, tog han allt hwad af Achab ännu öfrigt fanns, of daga, tills han hela ätten i grund utrotat, enligt **HERMANS** ord; som han igenom Elia förkunnat. Därefter lät Jehu församla meniga folket, och tilltalade them således: Achab har icke nor dyrtat Baal: Jehu will ännu mer dyrka honom. Läter ty alla Baals

Is-Propheet, alla thes
 ire, alla Præster hos mig
 25, så att ingen ende sak
 emedan jag vill göra
 ett stort offer: eho som
 iswer, skall hafwa förwer-
 iswet. Thetta gjorde Jehu
 gen, i mening, att nedgöra
 Baals tjänare. Han befall-
 te en allmän högtid, helgä-
 dal, skulle pålysas. Högti-
 dlef utlyst: Jehu utfärdade,
 här om i hela Israel: Alle
 s tjänare inställde sig, ingen
 utagen, och uppfyllde Baals
 l, ifrån then ena ändan till
 andra. Widare befallte han
 n, som hade Klädtkammaren
 sin wärd, att för hwarje
 s tjänare utlämna en Hög-
 ädning. Thetta skedde. Jehu
 med Jonadab, Rechason,
 edan in i Baals tempel, och
 te thes tjänare att noga ef-
 thet ingen af HERRANS
 te måtte finnas ibland them,
 Baals tjänare allena. Nu
 the att förrätta slagoffer
 rånneoffer: emedertid hade
 utanför satt Attatio man
 , med befällning, att, om en
 em, som under theas bewak-
 woro, undkom, skulle the lif
 if gälda. När brånneoffret
 slutadt, befallte Jehu Dra-
 rna och Krigsbesälet, att gå
 h dräpa them, och icke låta
 i enda utkomma. Draban-
 och Krigsbesälet slog them

med swärdsögg, kastade them ut,
 gingo sedan in uti inre gården af
 Baals tempel, borttogo bilderna, 26.
 som thit hörde, och förbrände them:
 Andra Baals stoder bröto the ne- 27.
 der, tillika med sjelfwa templet,
 thet the i ett astrådes ställe för-
 wandlade, såsom thet intill then-
 na dag förblifwit. Alltså utrotade 28.
 Jehu Baal utur Israel. Dock öf- 29.
 wergaf han icke Zerobeams Ne-
 bats sons synder, uti hvilka han
 Israel inledt; utan bibehöll Guld-
 talsworna, i Dan och Bethel.

HERREN lät nu tillsäga 30.
 Jehu: Allthenstund tu i så måt-
 to handlat wäl, att tu på A-
 chabs hus werkställt hwad jag
 rättwist funnit och haft i sin-
 net; ty skola tine efterkomman-
 de intill fjerde led innehafwa
 Israels thron. Sådant waktadt 31.
 ställte dock Jehu icke af allt hjer-
 ta HERRANS Israels Guds
 lag sig till sorgfällig eftersefnad,
 och öfwer-gaf icke the synder, hwar-
 uti Zerobeam Israel inledt.

Wid thenna tid började HER- 32.
 REN låta Israelitiska riket lida
 hwarjehanda ofbräck. Hasgel slog 33.
 Israeliterna allestädes på gränsen,
 och stöfode på östra sidan om
 Jordan, hela Gileatiska Landet,
 Gad, Ruben och Manasse, allt i
 från Arzer wid Arnons bäck,
 hwad till Gilead och Basan hörde.

Om Jehu öfriga lefnadslopp, 34.
 bedrifster och mannamod, är skrif-
 wet

vet uti Israelitiska Konungarnas
 35. tidböcker. Sedan han med dden
 afgått, och blifwit i Samaria be-
 grafwen, efterträdde honom hans
 36. son Joahas i regeringen. Then
 tid Jehu öfwer Israet regerat,
 war ätta och tjugu år. I Sa-
 maria hade han sitt säte.

11. Så Athalia, Konung Ahassa

moder, såg, att hennes son
 war död, tog hon sig före, att
 bringa alla Prinsar af Kongliga

2. blodet om lifwet. Men Prinses-
 son Joseba, dotter af Konung
 Joram och syster till Ahassa, tog
 Joas, Ahassa son, och stal ho-
 nom undan the öfriga Kongliga
 barnen, som dräpne wordo, till-
 ta med hans amma, utur fäng-
 sammaren, och gömde honom för
 Athalia, så att han icke dödades.

3. I sex år war han med henne un-
 dandölgd i templet; under hvil-
 ken tid Athalia styrde Landet.

4. I sjunde året fände Jojada
 och lät kalla till sig Höfwid-
 männe öfwer hundrade, jämte
 dem som woro på wakt, förde
 dem upp i HERODES tem-
 pel, gjorde ther ett förbund med
 dem, hwilket han lät dem i tem-
 plet beswårja, wisade dem så

5. Kongliga Prinsen, och befalle
 dem att utföra, hwad han them
 nu wille förelägga. En tredje-
 del af eder, sade han, som nä-
 sta Sabbath kommer på wakt,
 skall stålla sig emot Kongliga

Slottet, then andra wid por-
 ten Sur och then tredje i por-
 ten bakför Drabant watten.
 Bewaker Templet noga, att I
 släppen ingen in. The öfrige
 två delarne af eder, som then-
 na Sabbath gå af, stola i
 Templet hafwa wakt hos Ko-
 nungen. Sonom stolen I med
 wäpnad hand på alla sidor om-
 gifwa: then sig in på edra le-
 der tränger, skall nedsablas;
 och håller I eder tätt omkring
 Konungen, både när han ut-
 går och när han ingår. Hf-
 widsmänne följde i allt Öf-
 wersta Prestens Jojada föreskrift,
 samlade hwar och en sina un-
 derhafwande, både them, som om
 Sabbathen kommo på wakt, och
 dem, som arbjötes, och instälde
 hos Presten Jojada. Denne
 delade nu ibland dem the lan-
 och skildar, som David samlat
 i HERODES tempel woro
 warade. Leviterwakt, med
 wapen i händerna, utställes
 then ena ändan af Tempelgä-
 till then andra, till höger och wä-
 ster om altaret och sjelfwa Tem-
 plet, att på alla sidor woro
 nungen till betäckning. Denne
 förde han Prinsen ut, satte
 krona uppå honom, lade för
 nom lagboken och smorde
 till Konung. Folket klappade
 derna och ropade: Lefwe Ko-
 nungen! Så Athalia hördes

tet af watten och folket, infälde
 hon sig bland menigheten i Tem-
 plet. Här såg hon Konungen,
 efter wantlig sed, stå i Konungs-
 stolen, omgifwen af sångare och
 trompetare; och meniga folket i
 landet under trompet-klang ut-
 tra sin glädje: ty ref hon sina
 kläder sönder och ropade: Uppror!
 Uppror! Öfwerste Presten Jojada
 befälte då Högwidsmännen för
 hundrade, som hade ett gdra med
 manskapet, att föra henne ut ig-
 nom wakterna, men att nedgöra
 hwem helst wille följa henne ef-
 ter: ty, sade Presten, innom
 HERRAS Tempel må hon
 icke dödas! The grepo då och
 förde henne bort; och då hon kom
 på wägen åt hästporten ifrån Kong-
 liga slottet; blef hon the dräpen.
 Jojada urprättade nu ett förbund
 HERRAD och Konungen med
 folket emellan, hwarigenom the för-
 ättade sig, att wara ett HER-
 RAS allena tillgifwet folk, jäm-
 te thet en öfwerenskommelse träf-
 fades emellan Konungen och fol-
 ket. Hela menigheten från lan-
 det begaf sig thet efter till Baals
 tempel, förstörde thet i grund och
 nedbröt thet altare och bilder:
 Baals prest Nathan dräpo the
 öfwerste. Och sedan Jojada
 öfwerste, att hafwa
 om HERRAS Tempel;
 hade hon Konungen, beledsagad
 af Högwidsmännen, watten och
 meniga folket från landet, utur

Templet, wägen igenom Drabant
 porten, till Kongliga slottet, thet
 han intog Konunga thronen.

Alle Landets inbyggare bety- 20.
 gade sin glädje, och Staden nido
 lugn, sedan Athalia wid Slottet
 blifwit nedgjord.

Siu år gammal war Joas, då
 han till Konung hyllades, 12.
 som skedde i sjunde året af Jehu 2.
 Israels Konungs regering.

Han regerade i fyratio år uti
 Jerusalem. Hans moder war Bi-
 bia af Bersaba. Så länge Joas 3.
 hade Presten Jojada till ledare,
 gjorde han thet som war rättfärf-
 sens inför HERRAN: förutan 4.
 thet att offerhögderna icke worde
 affskaffade; utan folket, ännu of-
 frade och rökte uppå them.

Joas hade gifwit Priesterna 5.
 thet befallning, att alla penin-
 gar, som till heligt bruk woro an-
 slagne och i HERRAS Tem-
 pel erlades, wara sig personlig af-
 gift af hwarje mantalspreswen,
 eller i löfstealdsen efter wårdning,
 eller hwad en hwar efter eget be-
 hog kunde gifwa till HERRAS 6.
 hus, Kulle Priesterna, efter som
 the skände folket, uppbära och thet
 med bota Tempelns reffwar i allt,
 thet thet kunde befälligt finnas.
 Men i tredje och tjugonde året 7.
 af Konung Joas regering, hade
 the ännu icke hunnit bota thet bo-
 fälliga på Templet. Ty lät Ko- 8.
 nungen

- nungen kalla Öfwersta Presten Jojada, tillika med the öfriga Presterna, och gjorde them thena föreställning: Swi hafwen J icke botat thet bosälliga på templet; Sådanefter skolen J icke uppbära några penningar af edra bekanta, utan lefwerera ifrån eder hwad redan till templets i stånd sättande inslutit. Presterna samtyckte nu, att hwarken uppbära penningar af folket, eller åtaga sig Templets i stånd sättande.
- Öfwerste Presten Jojada tog i stället en lista, lät göra hål på locket, och satte henne bredwid Altaret, till höger om ingången till HERRNES tempel. Hwad nu hwar och en till templet hade att erlagga, thet lade the wid porten waktswandande.
- Så fort man märkte, att något ansenligt i listan instatit: kommo Konungens Cantjler och Öfwerste Presten, lade i påsar och räknade, hwad the HERRNES tempel funno. Samma penningar uppvågda hofwo the sedan ut åt Uppsyningsmännen öfwer Tempelbyggnaden: hwilke dels använde them till ofböning för the på HERRNES tempel arbetande snickare, byggmästare, murare, stenhuggare: dels till inköp af träwirke och huggen sten, hwarmed Templets reftwor kunde botas; dels ock till hwad hälst templets i stånd sättande för öfrigt kunde tarfwa.
- Dot wardo för HERRNES Hus inga silfwer-bäckar, knifwar, skälar, trompeter, eller åljest några guld- och silfwer-kärl, af the till templet gifne penningar, gjorde; utan wardo the samme till templets i stånd sättande upplåne åt them, som om thetta arbete hade att besörja. Och fordrade icke man af them, hwilka penningarne woro i händer lämnade, att bland arbetsfolket utdelas, inget redögjelfse, utan the fingo bondka på åra och tra. Skuldoffers och syndoffers penningarne erlades icke till Tempel, utan förblefwo en inkomst för Presterna.
- Efter någon tid kom Hasael, Konungen af Syrien, med trigmagt, belägrade Sath, tog the in, och hotade åfwen att angripa Jerusalem. Konung Joas tog till allt, hwad hans förfäder Josphat, Joram, Ahassa, Juda Konungar, och hwad han sjelf till heligt bruk förordnat, tillika med allt thet guld, som både i Templets och i Kongliga stottets kamrar war att tillgå, sände the till Syriska Konungen Hasael, och förmäddade honom thet, att han drog ifrån Jerusalem.
- Om Joas öfriga lefnad och bedrifser är skrifwet i Konungars tidböcker. När hans Befälhåfware gjorde en mangadning emot honom

honom i Millo, ther man ned- till Gilla. Josachar Sime- son och Josabad Somer son, 9 egne tjänare, woro the, som om mördade. Man begrof h- i bland sina fäder uti Davids 3. I regetingen efterträdde h- i hans son Amagia,

Uti tredje och tjugonde året af Joas Ahassa Soms, Juda rungs regering, steg Joahas, u son, på Israels thron och e under sjutton års regering, såte i Samaria. Han gjorde thet, som war misshagligt inföde RRNR, fölgde Zerobeams wats sons synder, i hvilka han ael inledt, och öfvergaf them Upptänd af wrede öfwer J- literna, lät ty HERREN i tid efter annan undertryckas Syriska Konungen Hasael och hans son Benhadad. Joahas de sig så med brinnande och nå böner till HERREN. HERREN bönhörde honom, såg eligen till the förtryck, som deliterna af Syriens Konung, sände them hjälp, och be- de them ifrån Syriska magten, att the åter, såsom tillfröene, de tryggge wo i sina hyddor. I öfvergåfwo the icke the syn- hwar till Zerobeam och hans kommande Israel förledt, u- fortforo i them: öfwen som ida-lunden i Samaria stän- bibehålls. Joahas hade utaf

sin frigsmagt icke mer öfrigt, än femtio ryttare, tio striderwagnar och tio tusend man fotfolk: Så alldeles war han igenom ledna nederlag af Syriska Konungen förswagad och till stoft trampad. Om Joahas lefnadslopp, bedrif- ter och mannamod, är för öfrigt skrifwet uti Israels Konungars tid- böcker. Sedan Joahas med döden 9. afgått och blifwit i Samaria be- gäfwen, efterträdde honom hans son Jehoas i regeringen.

Uti sjunde och trettionde året af Joas, Juda Konungs regering, steg Jehoas, Joahas son, på I- sraelitiska thronen i Samaria, och regerade i sexton år. Han gjorde thet, som war misshagligt inföde HERREN, och skilde sig icke i- från någon af the synder, hwar- till Zerobeam Nebat son Israel förledt, utan fortför theruti. Om 12. hans lefnadslopp, bedrifster och mannamod, jemte thet delig han förde med Amagia, Juda Konung, finnes för öfrigt skrifwet uti I- sraelitiska Konungarnas tidböcker. Sedan han med döden afgått, 13. trädde Zerobeam efter honom på thronen. Jehoas lät i Samaria bland Israels Konungar sin graf.

Så Elifa låg på sin fotsäng, 14. besökte honom Israelitiska Konun- gen Jehoas, gret öfwer honom och sade: O! min fader! Min fader! O! Israels wärn och bestärn! Elifa bad honom Rassa 15. R 3 sig

16. sig en båge och pilar. Han skaffade honom pilar och båge. Sedan badgen, sade Elisa, med sin hand. Konungen gjorde så, och Elisa lade sin hand på Konungens hand. Öppna, fortsfor han, fenstret åt
17. öster. Sedan Konungen öppnat thet, bad han honom skjuta. Han sköt och Elisa sade: En segerrik pil af HERREN! En segerrik pil emot Syrerna! Them skall tu wid Aphet i grund ned
18. dergöra! Tag nu, fortsfor han vidare, the öfrige pilarne och slå med them på jorden. Konungen tog pilarne, slog tre gånger och höll upp. Förifrån här- öfwer sade Propheten: Sade tu slagit fem eller sex gånger, Skulle tu i grund slagit Syrerna: Tu skall tu tre gånger allenast
20. slå them. Elisa dog och wardt begrafwen. Följande året fölls ströfwande partier af Moabiterna in i landet. Då tilldrog sig, att någre, som woro i begrep att begrafwa en man, singo en af thesa troppar i ögnastigte, och kastade then döda i Elisa graf. Då fort han kom att röra Elisa ben, så att han lif igen och reste sig på sina fötter.
22. Under hela Joahas tid hade Hasael Konungen af Syrien härdeligen tryckt Iraeliterna. Andteligen täktes HERREN förbarmas sig öfwer them och anse them med nåde, för sitt förbundsfull med Abraham, Isaac och
- Jacob: i trost öfwaraf han icke wille platt förgöra them, eller ännu på en tid förskjuta them utur sin åsyn. Hasael dog; Hans son Benhadad trädde efter honom på thronen: och ifrån thenna tog Jehoas, Joahas son, alla the städer tillbaka, som Hasael med wadnad hand, hans fader Joahas afhandt. Tre gånger slog honom Jehoas, och återwann Iraelitiska städerna.
- Uti andra året af Jehoas, Joahas sons, Israels Konungs regering, tillträdde Amasia, Joas son, regeringen öfwer Juda. Fem och tjugu år gammal, han Konung wardt, innehade han uti nio och tjugu år, thronen i Jerusalem. Hans moder war Jedeam, bördig af Jerusalem. Han gjorde thet som war behagligt för HERREN, dock icke i then man som hans stamfader Dawid, som stickade sig i allt, allenast efter sin fader Joas föresyn; Ty wiste icke heller offerhögderna i hans tid aflastade, utan folket fortsfor ännu att offer på them. Sedan råk styrelsen i hans hand blifwit: då fästad, lät han afträtta the fört ma sina tjänare, hwilke med Konungen hans fader; men därens barn lät han icke aftradda lifwet, och thet enligt sag, i hwilken HERREN stadgadt: Seder stols icke

ien straffas till lifwet, ej
 r barnen fde sina fäder;
 en hwar skall sin egen
 gerning med lif sitt galdä.
 neerna slog han i Galgdalen,
 usend man, eröfrade staden
 i med wäpnad hand, och kallade
 honom Jakteel: ett namn,
 then intill denna dag behållit.
 Amazia sände therefter härskaren
 till Jehoas, Joahas son, Je-
 onson, Konungen af Israel,
 förklara honom krig. Jehoas,
 els Konung, lät swara Ama-
 zias Konungen af Juda: Cedren
 en på Libanon städade en
 i bud till Cedren, och an-
 för sin son om thes dö-
 dsöfsedt lopp ett af wild-
 en på Libanon förbi och
 rampade buken. Tu haf-
 slagit Edomeerna: strax
 afwer sig ditt hjerta: njut
 på drä och sitt hemma.
 will tu adraga dig ett af-
 tyrligt krig och störta både
 och Juda i dlycka? Men
 Amazia icke hörde honom,
 Jehoas, Israels Konung,
 och både Konungarne råfode
 i sffning med hwarannan, wid
 semes uti Juda land.
 Juda folk led här, af Israels
 i ett stort nederlag, och flyde
 em, hwar till sitt. Amazia
 i Juda Konung, blef af Je-
 s Konung, Jehoas, i Beth-
 s till fånga togen. Therne
 i honom med sig till Jerusa-

lem, lät ther nedrifwa stadsma-
 ren ifrån Ephraims port allt till
 hörnporten, fyrahundra alnar
 långt, borttog allt guld, silfwer 14.
 och dyrbara färl, som funnos bå-
 de i Templet och i Kongliga sto-
 tets stättlamrar, jemte flere per-
 soner till gisslan, och for. thermed
 till Samaria tillbaka. Om Je- 15.
 hoas lefnadslopp, hjelte-bedrifter
 och hans krig med Amazia, sin-
 nes för öfrigt uti Israels Konun-
 gars tidböcker skrifwet. Sedan 16.
 Jehoas med ödden afgätt, och i-
 bland Israels Konungar i Sa-
 maria blifwit begrafwen, efter-
 trädde honom hans son Jerobeam
 i regeringen. Gemton är efter Je- 17.
 hoas, Joahas sons, Israels Ko-
 nungs ödd, öfwerlefde honom A-
 mazia, Joas son, Konungen of
 Juda. Om Amazia öfriga lefnads- 18.
 lopp är skrifwet uti Juda Konun-
 gars tidböcker. Emot honom steds-
 de en sammangäddning i Jerusa-
 lem. Han flydde undan till Pa- 19.
 chias: men the sammansworne sän-
 de folk efter honom till Eadhas,
 som dräpo honom ther. Man för- 20.
 de honom sedan på Håstar till
 Jerusalem, och begraf honom i-
 bland hans fäder uti Davids
 borg. Meniga folket i Juda tog 21.
 nu Ufia, wid sexton års ålder, och
 satte honom i sin faders Amazia
 ställe, på thronen. Han återwann 22.
 Elathy under Juda och uppbyggde
 thes

thet fästningsverk, sedan förre Konungen med döden afgått.

23. Uti femtonde året af Amozia, Joassons, Juda Konungs regering, steg Zerobeam, Jehoas son, på Israelitiska thronen, och hade, under ett och fyratio års regering,
24. sitt säte i Samaria. Hans uppförande war misshagligt; inför GUD: ifrån the synder, hwartill Zerobeam Nebat son förfort Israel, skilde han sig icke. Thet war han, som återstälde Israel sina fordna gränser, ifrån Hamath intill döda hafwet; såsom HERREN, Israels Gud, lofwat igenom sin tjånare, Propheten Jona, Amithai son, ifrån
26. Gath Hepher. Ty HERREN såg nådeligen till Israels elände, som nu war ganska smärt: Allt war förlorat, thet bästa med thet sämsta, och ingen fanns, som hjälpa kunde i landet. Och emedan HERREN icke beslöt, att låta Israels namn utplånas under Solen, sände han them genom Zerobeam, Jehoas son,
28. hjälp. Om Zerobeams öfriga lefnadslopp, bedrifter och mannamod, angående hans förda örlig, och huru han under Israel återwann, hwad af Damasceniska riket och af Hamath fordom warit ifrån Juda eröfradt, finnes skrifwet uti
29. Israels Konungars libböcker. Sedan Zerobeam gått att hvilat bland sina fäder, Israels fordna Ko-

nunger, efterträdde honom hans son Zacharia i regeringen.

Uti sjunde och tjugonde året af Zerobeams Israels Konungs regering, steg Ufia, Amozia son, på thronen i Juda. Sexton år gammal, så han Konung blef, regerade han i tu och femtio år uti Jerusalem. Hans moder war Jercholia, bördig af Jerusalem. Han gjorde thet, som war HERREN behagligt, allt efter sin faders Amozia föresyn. Dock wordo icke heller offerhögderna i hans tid uppkäffade, utan folket offerade och rökte uppå them. HERREN slog thenna Konung med sjukdom, hwaraf han intill sin döds dagar swarades; Och måste förby i ett afskildt hus wila. Hans son Jertham innehade emedertid Konungga stottet och stipade lag emellan folket i landet. Om Ufia öfriga lefnadslopp och bedrifter är skrifwet uti Juda Konungars libböcker. Sedan Ufia med döden afgått och bland sina fäder i Davids borg blifwet begrafwen; efterträdde honom hans son Jotham på thronen.

Uti åttonde och trettonde året af Ufria Juda Konungs regering, wardt Zacharia, Zerobeams Konung öfwer Israel, och regerade sex månader i Samaria, liknade sina fäder uti ett misshagligt uppförande.

icke the synder, hwaruti Zebat son, Israel inledt. honom gjorde Sallum, Zan, en resning, slog honom äga folkets åsyn till döds, tog thronen efter honom. Zacharia lefnadslopp är för uti Israels Konungars tidskrifwet. Nu sannades hwad **REN** tillsade Zehu: Till led skola tine lifsarfrar innehafwa Israels: Så skedde och. Sallum, Zebes son, steg i Juda Konungs, tretionde rederings år, på thronen och regerade en månad i Samaria. Menahem, Gadi son, bröt rigsmagten upp ifrån Thiriac till Samaria, slog thet n Zebes son ihjäl, och uppte till Konung i hans ställe. Sallums bedrifter och hans år för öfrigt skrifwet uti Israels Konungars tidböcker. Menahem slog kort thereafter Tiphon med alla theß intwånare, och återomkring liggande landet; i samme stad icke welat öppna portarna: han nederst allt och bragtes i wäldsamherhån, att låta hafwande or uppristas. I tretionde och tretionde året i Samaria, Juda Konungs, regerande intog Menahem, Gadi son, elitiska thronen, regerade i Samaria och hade sitt säte i Samaria. Hans uppförande war mis-

hagligt inför **HERNEN**, ty han öfwerhaf icke, under hela sin lefnad, the synder, hwaruti Zerebeam, Zebat son, Israel inledt. Då Phul, Konungen af Assyrien, 19. ryckte in i landet, gaf Menahem honom ettusend siklar silfwer, för att draga honom på sin sida, och thet igenom stadfästa sig i regementet. Att uppbringa thesa penningar, lade Menahem öfwer Israel en skatt på alla förmyndare, till femtio siklar på man. Härmed wände Konungen af Assyrien om och stånade icke i landet. Om 21. Menahems öfriga lefnad och bedrifter är skrifwet uti Israelitiska Konungarnas tidböcker. Sedan 22. han med döden afgått, efterträdde honom hans son Pekahja i regeringen. Uti femtionde året af Ufia, 23. Juda Konungs, regering, tillträdde Pekahja, Menahems son, regeringen öfwer Israel, och förde thet i tu år uti Samaria. Hans uppförande war misshagligt inför **HERNEN**; ty ifrån Zerobeams, Zebat sons, synder, i thet han Israel inledt, trädde han icke. Pekah, Remalia son, en af hans Härhöfwidsmän, gjorde en sammangångning emot honom och slog honom ihjäl i Fruhuset på Kongliga Clottet i Samaria, biträdd af Argob och Urje, samt femtio man från Gilead. Sedan han 26. mördat Konungen, trädde han efter

- ter honom på thronen. Om Pekahs lefnad och bedrifter är för öfrigt uti Israeliska Konungarnas tidböcker skrifvet.
27. Uti andra och femtionde året af Ufia, Juda Konungs, regering, intog Pekah, Remalia son, Israeliska thronen i Samaria, 36
28. then han i tjugu år innehade. I öfriga lefnad och bedrifter är skrifvet uti Juda Konungars tidböcker. I hans tid besejade HERREN, att låta Juda af Rezia, 37
29. Konungen af Syrien, och af Pekah Remalia son, antastas. Sedan Jotham med dæden afgått och bland sina fäder i Davids borg blifwit begrafwen, efterträdde honom hans son Ahas i regeringen. 38
30. Uti sjuttonde året af Pekah, Remalia sons, regering, blef Ahas, Jothams son, Konung i Juda. Fem och tjugu år gammal, så då han regeringen tillträdde, firdede han henne sexton år uti Jerusalem, men gjorde icke thet, som behagligt war inför HERREN, såsom hans stamfader David; utan wandrade Israeliska Konungarnos wäg, ända till att låta sin son gå igenom eld, efter the folkslags mederstyggliga sed, hwilka HERREN för Israets barn utdrifwit, offerade och rökte på högar och backar och under allehandra stuggrika träar. Nu drog Rezia, Konungen af Syrien, med Pekah, Remalia son, Israets Konung upp, att angripa Jerusalem belägrade och wertiligen Ahas, 39
31. hans thronföljare. Thetta skedde i tjugonde året efter Jothams, Ufia sons, anträde till regeringen. Om Pekah lefnadslöpp och bedrifter är för öfrigt uti Israeliska Konungarnas tidböcker skrifvet.
32. Uti andra året af Pekah, Remalia sons, Israets Konungs regering, steg Jotham, Ufia son, på Juda thron. Fem och tjugu år gammal war han, så han wardt Konung och regerade i sexton år uti Jerusalem. Hans moder war 40
33. Jerusa, Zadoks dotter. Han gjorde thet, som war HERREN behagligt och följde i allt sin faders 41

de icke eröfva staden. Kegin
 afswen wid samma tid åter-
 t Gath under Edom, utdrif-
 alla ther boende Judar, och
 Edomeer åter iniaga staden,
 ther intill närwarande tid bi-
 lit sig.

Ihas sände förthenfull bud
 Eglath Pilefer, Konungen af
 rien, och lät säga honom:
 I de tin tjänare och tin son-
 n och fria mig ifrån Ko-
 narna af Syrien och J-
 l, hwilke mig fiendtligen
 ritit. Therjemte tog Ahas
 guld och silfwer, som fanns
 i templet och i Kongliga stättkam-
 n, och sticlade thet till en
 ank för Konungen af Ahy-

Konungen af Ahyrien ef-
 m hans begäran, gjorde ett
 og emot Damascus, eröfrade
 bortförde folket till Kir, och
 Kegin af daga. Konung A-
 reste nu sjelf, att möta A-
 ha Konungen i Damascus. Då
 här i staden fick se ett ther
 ande altar, sticlade han ther-
 s model, tillika med en rit-
 på hela thes inrättning till
 första Presten Uria. Uria lät
 efter then af Konungen in-
 a ritning, förfärdiga ett dy-
 altare, tills Konung Ahas i
 Damascus skulle återkomma.
 återkomsten besåg Konun-
 thetta altaret, och beslöt att
 uppå sbrätta sina offer. Han
 : och på thet samma sina

brännoffer och spisoffer, utgöt sina
 drickoffer therpå och stänkte thet
 med blodet af sina tackoffer. Men
 kapparataltaret, till HERRANS
 tjänst framsför templet, flyttade
 han undan, att thet icke skulle
 komma att stå emellan nya altaret
 och HERRANS tempel, och ställ-
 te thet på sidan norr om samma
 altar. Till Öfwersta Presten Uria
 gaf Ahas thenna befallning: På
 thet stora altaret skall tu tän-
 da brännoffret om morgonen,
 och spisoffret om aftonen; thes-
 likes Konungens brännoffer och
 spisoffer, samt alla meniga fol-
 tets brännoffer, spisoffer och
 drickoffer och theruppå stänka
 blodet af alla både brännoffer
 och andra offer. Swad åter
 kapparataltaret beträffar, will jag
 betänka mig. Hwad beslut jag
 skall fatta. Öfwerste Presten U- 16.
 ria efterkom i allt Konungens be-
 fallning. Desså lät Konung Ahas 17.
 bryta sidostyckena ifrån fotstålnin-
 garna till tvättkaren; borttaga sjelf-
 wa karen, som på them hwilade;
 nedlysta kapparbafwet af oxarna,
 hwilka thet samma understödde,
 och sätta thet på stengolfwet: Af 18.
 men som han ur templet lät bort-
 taga både Konungsstolen med him-
 melen öfwer thesamma, som nyt-
 tjades Sabbathdagarna, och in-
 gången thit för Konungen, som war
 byggd i yttra gården, och thet allt
 för Konungens stull af Ahyrien.

19. Om Ahas lefnad och bedrifter är för öfrigt skrifvet uti Juda Konungars tidböcker. Sedan han med döden afgått och bland sina söder i Davids borg blifwit begrafwen, efterträdde honom hans son Hiskia i regeringen.

Cap. **U**ti tolfte året af Ahas, Juda Konungs, regering, intog Hosea, Ela son, Israeltiska thronen i Samaria, och regerade i nio 2. år. Hans uppförande war misshagligt inför HERRN, dock icke i then mon, som hans företrädares, ibland Israels Konungar. Honom anföll Salmanassar, Konungen af Assyrien, med krig. Hosea underkastade sig hans wälde och blef honom stattskyldig. 4. Men sedan Konungen af Assyrien beträdte Hosea med ett hemligt förbund, thet han igenom en beställning sökt hos So, Konungen i Egypten, för att thymedelst undandra sig then ärliga statten till Konungen af Assyrien; bemärgtigade sig thenne honom och lade honom i fångelse. Konungen af Assyrien bröt nämligen med härsmagt allestädes in i landet, togade emot Samaria, och belägrade staden, uti try år. Uti nionde året af Hosea regering, eröbrade han staden och förde Israeliterna fångna till Assyrien, thet the i Holach, omkring floden Habor i landet Sufan, och i Mediens städer blefwo förlagde.

Ett sådant straff öfswetgick nu Israels barn för thet the försyndat sig emot HERRN sin Gud, som fört them utur Egypti land, undan Egyptiska Konungen Pharaos hårda förtryck, dyrkade andra Gudar och togo wid hedningarnas seder, hwilka HERRN för them utdrifwit, jämte alle hwaruti Israels egne Konungar them förgingo: the gjorde sig om HERRN sin Gud falska begrep, wärrättade offerställen i alla sina städer, ifrån the minsta till the största, reste stoder och bilder på alla högder och under alla Ruggrika träar, offrade så på alla offerstoder, efter enahanda sätt med the hedniska folkslag, hwilka HERRN för them utdrifwit, och begingo idel sådana brott hwarmed the kunde förtörna HERRN; hållt med en ständelig afgudadyrkon, then HERRN them strängt förbudit. HERRN gjorde wäl igenom alla sina Profeter och Gåndebud uttryckligen warnat både Israel och Juda och låtit säga them: *Wander om af edra onda wägar. Tagt sorgfälligt i att mina bud och stadgar, enligt the förestälda, hwilka jag edra söder gifwit och them jag eder sjelfwa, som mina tjänare, Profeterna, förelagga latit. Dock sammade the icke, utan the starrige med theas söder,*

De trodde **HERRN** deras
), föraktade the Hans bud,
 undet som Han med deras
 r gjort, och the försäkringar
 i them gifvit, jagade efter
 inglighet till thes the sselfve
 do förgångne; Ed the fölgde
 gliggande folkslags eftersyn,
 kas seder **HERRN** them
 udit att efterapa. Med åst
 ttande af alla Guds lagar,
 de the sig två gutna kalfvar,
 ide afgudalundar, tillbådo he
 himmelens här, dyrkade Baal,
 sina söner och dottrar gå i
 om eld, öfwade allehanda wid
 else och spådomskonster, och
 e sig till slafvar att bedrifwa
 thet onda, hwarmed **HERRN**
 kunde förtörnas. Swår
 n wred hårdfwer, förwiste
HERRN Israel utur sin åsyn,
 lemnade blott Juda slam öf
 Thertill iakttog icke heller Ju
 roligen **HERRN** sin Guds
 utan fölgde the seder, hwar
 Israel föregått. Ty förkastade
HERRN alla Israels efter
 mande; förnedrade them, och
 erlemnade them att plundras,
 Han alldeles förstöt them u
 sin åsyn. Sedan Israeliter
 söndrat sig ifrån Davids hus,
 walt sin egen Konung, Je
 ram Rebat son, hwilken ledde
 n till affall ifrån Gud, och till
 it, hwarmedest the sig swårli
 förhyndade; fortforo the all
 igt uti samma Jerobeams syn

der och fölgde sig alldeles icke ther,
 ifrån: tills **HERRN** ändteli- 23.
 gen, sitt ord likmåttigt, hwarmed
 Han them igenom sina tjänare
 Propheterna hotat, skilde them i
 från sina ögon; och lät them u
 tur sitt land fångne bortföras till
 Assyrien, ther thetta folket intill
 thenna dag förblifwit.

Uti Israeliternas ställe lät Ro. 24.
 nungen af Assyrien komma folk
 af Babel, af Chuta och Uba, af
 Hamath och af Sepharbaim, som
 intogo Samaritanska landet och
 satte sig ned i thes städer. Som 25.
 these i början af sin inflyttning
 icke fruktade **HERRN**, sånde
 Han Sejon ibland them, som dö
 dade åskilliga af them. Nu blef 26.
 Konungen af Assyrien berättadt,
 att the frammande folkslag, hwar
 med han besatt Samaritanska stä
 derna, icke kände sättet, att dyrka
 landets Gud, ty hade han såndt
 Sejon ibland them, som them dö
 dade. Konungen af Assyrien böd 27.
 förthenfull, att en af the Pre
 ster, hwilke utur landet bortförde
 blifwit, skulle såndas tillbaka, att
 ther bo och underwisa folket om
 sättet, att dyrka landets Gud.
 Således kom en af the utar Sa 28.
 maria bortförda Prester, satte sig
 ned i Bethel och lärde them, hu
 ru the skulle frukta **HERRN**.
 Hwårt folkslag gjorde sig therjem 29.
 te, för hwarje stad, ther the bod
 de, sina egna Gudar, och upp
 ställte

- stälte them i the of Samaritanerna på offerhögderna byggda 30. tempel. Folket af Babel reste sina Succoth Bemoth: the of Ebut, sin afgud Nergal, the of Hamath, Afina: the of Aba, Dib- 32. has och Harthak: the af Geharvaim brände sina barn till offer för sina Gudar Adrammelech och 32. Anommelech. The fruktade HERKAD, men förordnade jernväl ibland sig sjelfwa, wisa till Prester för offerhögderna, att göra 33. tjänst wid afgudatemplen. HERKAD dyrkade the, men tjänste therjämte sina egna Gudar, efter the länders sätt, hwarifrån the 34. flyttat. Annu i dag följa the wid Gudstjänsten sina urgamla plågseder: hwarken dyrka the HERKAD allena, eller hålla the samma stadgar och rätter, samma lagar och föreskrifter, som HERKAD bdd Jacobs efterkommande, hwilken han sjelf gaf nomn af 35. Israhel, och om hwilka HERKAD med them ingick ett förbund, och stadgade: I skolen inga andra Gudar ära, tillbedja, dyrka, eller offer bära, utan HERKAD allena, hwilken eder 36. med wäldig magt och utdräkt arm, utur Egypten fört. Sonom skolen I ära, Sonom till 37. bedja, at Sonom offra. Alla slags stadgar och rätter, lagar och bud, them San eder föreskrifwit, skolen I, under hela eder lefnad, ställa eder till no- gaste efterrättelse, att I icke dyrken andra Gudar, eller ut 38. att låten förbundet, som San med eder gjort, att inga andra Gudar ära, utan HERKAD 39. allena: så och San eder rädda skall utur alla edra fienders wäld. These lagar efterkommo the 40. icke, utan fölgde sina gamla sedwanor. Med HERKAD fruktan förenade these utländningar sina egna Afgudars dyrkan. Och såsom fäderna skickat sig, så hafva och barn och barnabarn allt in till thenna dag sig häruti förhållit.
- Uti tredje året af Hosea, Elsons, Israels Konungs, regering, sig Hiffia, Abas son på Juda thron. Fem och tjugu år gammal, så han Konung ward, regerade han i nio och tjugu år uti Jerusalem. Hans moder var Abi, dotter af Zacharia. Han gjorde thet, som var HERKAD behagligt och liknade theruti alldeles sin stamsfader Dawid. Han skaffade offerhögderna, lät i grund nedbräta bildstoderna, utbyggas of fetlundaerna och sönderlä the af Mose gjorda kopparsormen: ty the tiden hade Israels barn honom offer, under nomn af hushan. På HERKAD Gud, satte han all sin förtröstan och bland alla Juda Konungar kom hans like icke efter honom, war icke heller för honom funnen.

iligen tillgifwen HER
 wel han icke ifrån honom,
 og sorgfälligt i allt alla the
 han igenom Mose påbudit.
 var och med honom, samt
 om: allt hans företagna
 gå. Han drog sig undan
 ifrå Konungens of, och
 honom all underdånighet.
 Philisteerna wann han se
 och inkräktade theas grän
 dade till Gaza, the största
 ned the minsta.

var fjerde året of them
 rungs regering, och thet
 Hofea, Ela sons, Israels
 s, regements år, som Sal
 r, Konungen of Assyrien,
 stt krigstog emot Samaria,
 r en inemot tredrig beläg
 tt Hiltia slette, som war,
 Israels Konungs nionde
 s år, intog samma stad,
 de Israeliterna till Assyrien
 lade them i Halah, om
 loden Habor i landet Su
 mt i Mediska städerna:
 t them öfvergick, öfersöde,
 icke hörsamat HER
 d, utan öfverträdte Hans
), uti allt hwad HER
 s tjänare Mose them be
 ch intet theraf ställt sig till
 d eller esterrättelse.

fjortonde året of Konung
 regering, gjorde Sanhe
 onungen of Assyrien, ett
 Juda och eröfrade årti
 föstade städer. Konung Hi

sta sände så bud till Konungen
 of Assyrien, i Lachis, och lät så
 ga honom: Jag hafwer felat:
 Wänd tina wapen ifrån mig:
 Swad tu mig påligger, will
 jag utgöra. Konungen of Assy
 rien pålade så Juda Konung att
 betala tryhundra tiklar i silfwer
 och tretio tiklar i guld. Nu gaf 15.
 Hiltia icke allenast ut allt silfwer,
 som fanns i HERODIENS tem
 pel och i Kongliga slottets slott
 kamrar, utan war öfwen i när 16.
 warande omständigheter öfssakad,
 att bryta guldet ifrån templets dö
 rar och posten hwarmed han them
 sjelf öfwerdraga lätit, och lämna
 thet åt Konungen of Assyrien.

Konungen of Assyrien stika 17.
 de icke thes mindre Thartan, Rab
 saris och Rabfak, ifrån Lachis,
 med en stor krigsmagt, emot Hi
 stia. The kommo till Jerusalem,
 togade upp och satte sig wid wat
 taledningen ifrån öfra dammen,
 på wägen till walkareplatsen. Här 18.
 ropade the på Konungen: så Slotts
 höfdingen Eliakim, Hiltia son,
 Cansleren Sebna och Secretera
 ren Joah, Asaphs son, till them
 utgingo. Them tilltalade nu Rab 19.
 sake således: Säger Hiltia, på
 then stora Konungens wdgnar,
 Konungens of Assyrien: Swad
 säkerhet, tror tu mig ega? Tu 20.
 säger, hwad likwål allena är
 ett säfångt stryt: Mig selae
 hwarken råd eller styrka, att
 föra

- födra trüg. Swarpå förläter tu mig så säkert, att tu ifrån mig
21. dristat affalla? Kanste, på Egypten, then bröckta rörfstafwen, som går in i handen och genomstinger henne på then, som på honom stödder sig. Sådän blifwer Pharao Egyptens Konung, för them alla, som
22. lita på honom. Sagen J mig åter, att J förliten Eder på **SERRAI** Gud, frågar jag, om icke han är then Gud, hwars offerhöghder och altare Siftia förstört, så han befalle folket i Juda och Jerusalem, att endast tillbedja wid altaret
23. i Jerusalem? Sätt ett wad med min Herre, Konungen af Assyrien: Twatufend hästar will jag gifwa dig, om tu thet till kan staffa lita många ryt-
24. tare. Suru will tu så göra en enda af min Herres minsta Besfaldhafware motstånd? Men tu litar, hwad hästar och stridswagnar angår, på Egypten.
25. Menar tu, att jag, utan **SERRAIS** wilja utdragit, att ödelägga thenna ort? Thet är **SERRAI** sjelf, som mig befallt, att med härsmagt infalla i thetta land, och förhärja thet.
26. Nu sade Ellakim, Siftia son, tillika med Gebna och Joah, till Nabfak: Jag beder dig, att tu med tina tjänare wille tala Assyrista, ty wi förstå thet, och icke Judiska, för folkets skull, som är på muren. Men Nabfak svarade: Hafwer så min Herre endast sändt mig till dig, eller till tin Herre, att frambräda thesa bud? Utej, utan till thetta folk, som på muren är. Swillet tillika med Eder skall nödsakas att äta sin egen träsk och dricka sitt eget watten. Nabfak fortfor och ropade med hög röst på Judiska: Hörer then stora Konungens bud, Konungens af Assyrien. Så säger Konungen: Läter icke Siftia bedraga eder. Han förmodar icke rädda eder utur mitt wald. Läter honom icke, under förtrostan på **SERRAI**, göra eder säkra, med föreställning, att **SERRAI** skall eder wisserligen undsätta, och att thenne staden icke skall warda Konungens af Assyrien i händer gifwen. Hörer icke Siftia, utan hwad Konungen af Assyrien låter säga eder: Sandler med mig godwilligt, och möter mig med undergifwenhet; så skall en hwar af eder så äta frukten af sin winstock, och af sitt fikontra, och dricka watten af sin egen brunn, tills jag kommer och förer eder till ett land, likt edert: ett land, thet torn och win, thet bröd och trädgårdfrukter, thet olja och honung bär. J stolen så leswa watten

et för att dödas. Görer al-
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.
 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.
 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.
 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50.
 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60.
 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70.
 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80.
 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90.
 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

idel hädelse och styms måst ut-
 hårda. Barnen äro i moder-
 lifwet fullgångne; men att för-
 da finnes ingen kraft. Utan
 twifwel lär G E R R E T tin
 Gud beifra thet tal, hwarmed
 Rabsake på sin Serres, Ko-
 nungens af Agyptien wägnar,
 smådat lefwande Gud uti så-
 dana hädande utlåtelser, som
 G E R R E T tin Gud sjelf hört.
 Säll en innerlig förbön för
 them, som ännu öfrige finnas.
 Då these Konung Hiskia tjä-
 nare till Esaia kommo, sade han
 till them: Så stolen J swa-
 ra eder Serre. Thetta säger
 G E R R E T. Srukta tig icke
 för the ord, som tu hört, och
 hwarmed Agyptiske Konungens
 utstikade mig försmådat. Jag
 will låta honom af wäder och
 wind omföras: bedragen af ett
 blott ryckte, skall han wända
 om till sitt land igen, och thet
 will jag låta honom falla för
 swerd.

Här Konung Hiskia thetta hør-
 de, ref han sina kläder söm-
 lade an sorgdrägt och gick i
 R R R S tempel. Åfwen sän-
 an Slottshöfdingen Eliakim
 Sängleren Sebna tillika med
 Aldsta af Presterna, klädda
 gdrägt, till Propheten Esaia
 s son, med befallning, att
 ina wägnar säga: En bes-
 lig dag är thenne, så man

Rabsake, som fått then un-
 derrättelse att Konungen af Agy-
 rien brutit upp ifrån Pachs, för
 tillbaka till Dibna, thet han träf-
 fade Konungen, som nu belägra-
 de samma stad. Här blef honom
 berättadt, att Thirhaka, Konun-
 gen i Ethiopien war i antog e-
 mot honom: ty drog han sig till-
 baka, men stikade bud till Hi-
 skia och låt säga honom: Låt
 icke

11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18.
- icke tin Gud, på hwilken tu
 litat, bedraga dig med hopp,
 att Jerusalem icke skall falla
 Konungen af Assyrien i hån-
 der. Tu hafwer hört, hwad
 Konungarne af Assyrien gjort
 andra länder, them the allde-
 les förhärjat, och tu tror dig
 kunna undslippa. Saswa och
 the länders Gudar, hwilka
 mine fäder sig underlagt, tun-
 nat skydda them? Gofan, Sa-
 ran, Kezeph, eller Edens barn
 i Thelafar? Swar är nu Ko-
 nungen i Samath, Konungen i
 Arphad, och Konungen i staden
 Sepharvaim, Sena och Iva?
 Thetta . bref og Hiffia af
 Gåndebudens hand, las thet i ge-
 nom, gik upp i HERRENS
 tempel och utbredde thet inför
 HERREN; Bönföll therjemte
 inför honom och sade: O! HER-
 RE, Israels Gud, som Tin
 thron har på Thordöns win-
 gar, Tu öfwer alla Konunga-
 magter på jorden, ende allrå-
 dande Gud, O! himmelens och
 jordens Skapare. Tiedlat, O!
 HERRE, Titt öra och hörl
 Upplåt, O! HERRE, Titt ö-
 ra och se! Beifra the småde-
 ord, hwarmed Sanherib ige-
 nom sina utstickade till- mig
 hädat lefwande Gud. I san-
 ning, O! HERRE, hafwa
 Konungarne af Assyrien öde-
 lagt allehanda folk och länder.
 The hafwa och uppoftat the-
 ras Gudar at elden. Dod wo-
 ro these Inga Gud ar, utan
 människo- händers wert, stod
 och sten; ty hafwa the tunnast
 förstöra them. Men Tu, HERRE,
 äst war Gud. Gräts Tu
 öf utur hans hand, att alla
 riken på jorden måga erkänna,
 att Tu allena, O! HERRE,
 äst Gud.
- Esaja Amos son sände thet
 efter till Hiffia och låt säga ho-
 nom: Så säger HERRE
 Israels Gud: Tin bön angä-
 ende Sanherib, Konungen af
 Assyrien, hafwer jag hört: och
 thetta är hwad HERRE
 emot honom beslutit: Stolt be-
 gabbar dig Zions oförtränkta
 dotter: föraktligt statar Jung-
 frun Jerusalem efter dig sitt
 huswud. Swem småddar tu
 och hädat? Emot hwem hä-
 jet tu tin röst? Tu kastar för-
 aktliga blickar på then Seliga
 i Israel. Igenom tina små-
 debud hafwer tu then Allsmäk-
 tige småddat och sagt: Med
 mitt otaliga Rytteri hafwer
 jag bergens högder, Libanons
 yttersta branter bestigit; thes
 höga Cedrar, thes utwaldaste
 Cyperfer nedhuggit, och slä-
 git låger på thes högsta spita,
 så wäl som i thes fruktbara
 de parter: Jag hafwer graf-
 wit brunnar och druckit watten
 thet watten warit öfändt, och

i med mina fötters blotta
 imp förtorta sjelfwa Egyp-
 is floder. Men, kan thet
 ll vara tig obekant, att thet
 jag, som på längre håll
 :tta föranstaltat, som för
 igre tid tillbaka thet beredt,
) som nu låter thet komma
 rtill, att fasta städer i sten-
 par förwandlas; att thetas
 wånare magtlöse falla i hä-
 ihet och förtwiflan, och lit-
 wignadt gräs på marken,
 f upkomna örter, strå på
 en, eller såd, af torka bränd,
 nan hon slutit i lågg. Titt
 retagande, tin diktan och tin-
 lktan känner jag, äfwen som
 t raseri emot mig. Tu es-
 dan tu emot mig rafa wä-
 t, och titt öfwerdåd för
 itt öra kommit är, skall jag
 lta en ring i tin nåsa, låg-
 mitt betfel i tin mun, och
 ed skam leda tig samma wäg
 lbaka, som tu kommen äst.
 br tig åter, Siftia, skall thet
 vara ett teckn: J är sto-
 i J lefwa blott af thet som
 tt sig sjelf på återn: Litale-
 s följande året hwad åter af
 i sjelf uppkommit, och först i
 edje året stolen J så, skära,
 lta träplanteringar och åta
 eras frukt. Så skola och the
 Juda hus öfwerblefne, som
 idkommit, nedantill rota sig
 b ofwantill bära frukt. Ja
 :an Jerusaleem skola the öf-

werblefne utspriða sig och the
 frälste ifrån Zion. **HER-
 RATS** Debaoths nitålstan
 skall thetta göra. Swad ytter-
 ligare angår Konungen af As-
 syrien, har **HERRETT** så be-
 slutit: J thenna staden skall
 han icke intomma; ingen pil
 thit instjuta; ingen stöld the-
 emot bära; ingen wall therom-
 kring upptasta. På samma wäg, 33.
 som han ankommit, skall han
 med skam återwända: J thenna
 staden skall han icke intomma.
 Så wist, som thesa äro **HER-
 RATS** ord. Sjelf wilt jag 34.
 thenna staden betäcka och und-
 sätta, både för min egen och
 för min tjänares Davids skull.

Samma natt tilldrog sig, att 35.
 en **HERRENS** Ängel i Äshy-
 riska lägret slog hundra fem
 åttatio tusend man, så att hela
 lägret om morgonen fanas upp-
 fylldt med döda kroppar. **San-** 36.
herib, Konungen af Äshyrien, bröt
 thesfore upp, drog sig tillbaka och
 satt stilla i Ninibe. Under thet 37.
 han här en dag, i sin Guds Nis-
 rochs tempel tillbad, mördade ho-
 nom hans egne söner, Adrame-
 lech och Sarezar. The måste se-
 dan rådda sig med flykten till Ar-
 menten, och hans sou Esarhaddon
 efterträdde honom i regeringen.

Wid then tiden blef Siftia döds Cap.
 sjuk. Propheten Esaja, A. 20.
 M 2 mos

- mos son, gick då in till honom och sade: Så säger **SEKRETI**: Beställ om titt hus, ty tu måste dö, och kan icke wedersåsa.
2. Hiskia wände ansigtet till wäggen, 3. bad innerligen till **HERUM** och sade: Tänk, O! **SEKRETI**, theruppå, att jag med uppriktigt och odeladt hjerta oupphörligen inför Dig wändrat, och gjort hwad Dig behagligt varit. Therjemte gret Hiskia bitterligen.
4. Esaja war ännu icke kommen utur medlersta borggården, då han fick thenna Guds befallning: Wänd om och säg till Hiskia, 5. mitt folks Furste: Så säger **SEKRETI**, tin stamsfaders Davids Gud: Jag hafwer hört tin bön, och sett tina tårar. Jag will hela dig: tre dagar härefter skall tu i **SEKRETI** hus uppgå. Jag will också ännu till femton år förlånga tin lifstid, befria både dig och thenna stad från Assyriske Konungens wälde, och wara thenna stadens skydd: Allt för min egen och för min tjånare.
7. res Davids skull. Efter Esaja förordnande, tog man sifon och läde på belden, hwaraf Hiskia 8. till hälsan återställes. I medlerstid sade Hiskia till Esaja: Swad teckn gifwes mig, att **SEKRETI** will hela mig, och att jag, efter tre dagar, kan uppgå i **SEKRETI** Tempel?
- Esaja swarade: Thetta skall wara 9. ra dig till ett teckn af **SEKRETI**, att han werkeligen gör, hwad han lofwat: Skuggan af solwisaren skall antingen gå tio stref för fort, eller tio stref för sent! Hiskia sade: Thet will icke mindre säga, att skuggan går tio stref fram; således icke thet, utan må han gå tio stref tillbaka! Propheten Esaja anro. 11. pade **HERUM**: och han lät skuggan på Abas solwisare gå tio stref tillbaka af them, han redan öfwerftridit.
- Kort therefter sände Berodach, 12. Baladan, Baladans son, Konungen af Babel, lyckönskings bref jämte skänker till Hiskia, i anseende till then kunskap han fått om hans sjukdom, och återwändna helsa. Sedan Hiskia afhört 13. Gåndebuden, wissade han them fina skattkamrar, sitt silfwer och guld, sina wälluktande speerier, kostbara oljor och hela sitt tyghus, tillika med allt, hwad i hans förrådsbus fanns, och war intet i hans Elott eller eljest i hans ega, thet han them icke wissade. Nu kom Propheten Esaja till 14. nung Hiskia och frågade, hwad ärende thesse män haft, och hwad dan the kommit? Hiskia swarade: The äro ifrån ett widt afstjese land, ifrån Babel, till mig ankomne. Propheten sade: Swad 15. hafwa the sett i titt hus? Allt, swarade.

ade Konungen, hwad i mitt finnes hafwa the sett: i a stattsamrar de intet, som them icke wisat. Så hør ade Esaia, HERRENS ord: n tid skall komma, då allt, d i ditt hus finnes, och d dine förfäder intill then dag samlat, skall föras till el, utan att qwarternna ringaste, så wist som thes kro HERRENS ord. Af barn, som utaf dig härma och tin lifsfrukt äro, a the tagas, hwilke såsom betjänter uppwakta i Baoniska Konungens flott. Hwarade Esaia: Ste HERRENS wilje, som tu förkunn! Blifwe allena, tillade han, ina dagar frid, och HERRENS löfte trofast!
Om Hiskia öfriga lefnad, i mannamod och bedrifster, till med dammen och wattulden, som han anlade, att leda n till staden, är skrifwet uti a Konungars tidböcker. Se Hiskia med döden afgått, efädde honom hans son Manasse i regeringem.

Manasse war tolf de gammal då han på thronen upphög och regerade i fem och femtir uti Jerusalem. Hans moder Hephziba. Han gjorde thet war misshagligt inför HERREN, och ställte sig the folkslags

styggaelser till eftersyn; hwilka HERREN för Israels barn utdrifwit. Offerhögderna, som hans fader förstört, lät han återställa; reste altaren för Baal; anlade Afgudalundar, efter Israelitiska Konungen Achabs försyn; tillbad all himmelens här, och dyrkade them.

Innom sjelfwa HERRENS tempel, som HERREN sitt namn till ära i Jerusalem helgat, bygde han, uppå båda thes gårdar, altaren för hela himmelens här. Sin son lät han gå igenom eld; öfwade thesutom allehanda widsteplig spådom, beställte dödas beswårjare och teknatybare, och bedref så mycket ondt inför HERREN, att förtörna honom. Af gudabilden för lunden, then han anlagt, uppställte han i thet samma tempel, hwarom HERREN till David och hans son Salomo sagt: I thetta tempel och i Jerusalem, som jag ibland alla Israels stamslägter utwält, will jag för ewiga tider låta mitt namn dyrkas. Jag will icke mer låta Israel wandra ut af thet land, som jag thes fäder gifwit; allenast the sorgfälligt taga i akt mina föreskrifter och the lagar, som min tjänare Mose them gifwit. Långt ifrån att hörsamma thetta, sig wärre, än the hedniska folkslag,
M 3

3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.

10. Åg, hvilka **HERRAR** för Israels Barn utdrifwit. **HERRAR** hotade them igenom sina tjänare Propheterna, och sade:
11. Allthenstund Manasse, Juda Konung, icke allenast sjelf begått thesa styggelser, hwaruti han öfwerträffat sjelfwa Amorreerna, som för honom woro; utan äfwen i sitt skändeliga afgudereri gjort Juda med sig
12. brottlig; Ty will jag, säger **HERRE** Israels Gud, låta så mycken olycka öfvergå Jerusalem och Juda folk, att thet skall gälla i båda dronen på hwem som helst thet höres
13. omtalas. Samma mått, hwar med jag mått Samaria, och samma wäg hwarmed jag Achabs hus afwägd, will jag äfwen bruta mot Jerusalem. Jag will utstölja Jerusalem, såsom man plågar distar stölja, och sedan upp och nedwända.
14. Swad ännu af mitt folk öfrigt är, will jag öfvergifwa och lemna i thes fienders wäld, att warda them alla till ett
15. rof och byte: emedan the gjort hwad ohyggligt warit i mina ögon, och min wrede retat, ifrån then dag, då thes fäder utgingo utur Egypten, intill närwarande tid.
16. Också utgät Manasse ganska mycket oskyldigt blod, så att Jerusalem ifrån then ena ändan till thea andra theraf siddade, förutan andra synder, hwarmed han kom Juda folk att försynda sig emot **HERRAR**. Om thena Konungs lefnad, bedrifter och misgärningar är för öfrigt skrifwet uti Juda Konungs tidböcker. Sedan Manasse med döden afgått, blef han i sin Slottsstrågård, Ussa trågård, begrafwen, och efterträddes i regeringen af sin son Amon.
- Tu och tjugu år gammal war Amon, då han regeringen tillträdde, och förde then i tu år i Jerusalem. Hans moder war Mesflemeth, Haruz dotter af Jotba. Han gjorde, som fadren Manasse, thet misshagligt war inför **HERRAR**, fölgde honom i alla hans öfringar, tjänke samma skändeliga Afgudar, som han, och tillbad them. **HERRAR**, sina faders Gud, satte han å sido, och wandrade ingalunda på then wäg han föreskrifwet. Emot Amon gjorde hans tjänare en sammangaddning, och mördade honom i hans eget Slott. Men folket i landet med gjorde alla them, som sammansworet sig emot Konungen, och satte hans son Josia på thronen. Om Amons öfriga lefnad och bedrifter, är skrifwet uti Juda Konungs tidböcker. Han begrafs honom i sin graf, uti Ussa strågård, och hans son Josia följde honom i regeringen.

2. **J**osia war ätta år gammal, då han steg på thronen, och regerade i ett och trettio år, uti Jerusalem. Hans moder war Zebida, Adaja dotter af Bykath.

1. Han gjorde hwad **HERMAN** war behagligt och wandrade i samma wäg som hans stamfader David, utan att afwita therifrån, hwarken på ena, eller andra sidan.

1. Ut i adertonde året af sin regering, sände Konung Josia Cansleren Saphan, Azalia son, Mesullams sonson, till **HERMAN** tempel, med befallning till Öfwersta Presten Hilkia, att affordra alla till templet infutna penningar, som the wid porten wakt-hafwande Prestes af folket uppburit. Penningarna hade han widare att afflämna till uppsyningsmännen öfwer them, som skulle bota templets reffwor; att anwändas dels till afförnjng för arbetsfolket, såsom Sniickare, Byggmästare, och Murare, dels ock till inköp af timmer och huggen sten, med hwad mer till templets i stånd.

1. Sättande tarfwades: Utan att samma uppsyningsman någon räkning för the undfångna medel affördrades, så att the med them frango handla efter ära och tro. Wid thetta tillfälle berättade Öfwersta Presten Hilkia för Cansleren, att han i **HERMAN** tempel igenfunnit Boken, som innehöll **HERMAN** Lag, och gaf henne åt Saphan att läsa. Cansle-

ren inställte sig hos Konungen, och gjorde thenna berättelse om förloppet af sitt wärf: Eine tidnare hafwa emottagit alla penningar, som i **HERMAN** Tempel warit att tillgå, och lemnat them i händer på föreständarena som besörja byggnaden i templet. Therjemte anmälte Saphan, att Öfwerste Presten lemnat honom en Bok, hwart uti Cansleren nu läste för Konungen. Då Konungen hörde innehållet af Lagboken, ref han sina kläder, och gaf befallning till Öfwersta Presten Hilkia, till Achbor Micha son, tillika med Cansleren Saphan, och Asaja, en annan af Konungens Ambetsmän, att gå och fråga **HERMAN** för sig, för folket och för hela Judaland, i anledning af hwad then fundna Boken innehöll; ty, sade han, en stor **HERMAN** wrode måste öfwer oss wara upptänd, emedan wåre fäder icke ställt sig thenna Bokens innehåll, i allt, hwad oss theruti förestrifwet står, till hèresam efterlesnad.

Öfwerste Presten Hilkia, Achbor, Saphan och Asaja gingo nu till Prophetiskan Hulda, Klädwacktaren Sallums, Elkbas sons, Harhas sonsons, hustru, som bodde i förestaden till Jerusalem, och sade henne sitt ärende.

Hon

15. Han svarade them således: Jerusalems Äldsta, gick så, be-
 Thetta säger **HERRETTI J** ledsagad af hela Juda, af alla
 Israels Gud: Säger then man, Jerusalems inbyggare, tillika med 2
 16. som eder till mig såndt: Olyc-
 ka, säger **HERRETTI**, will jag Prester, Prop heter och meniga
 låta gå öfwer thenna ort och folket både små och stora, upp i
 theß inbyggare, enligt Lagens **HERRETTI**s tempel, och låt them
 innehåll, som Konungen af föreläsa allt hvad skrifwet war
 17. Juda sig föreläsa låtit. Allt i Förbundets Bol, som i templet
 thenstund the mig öfwer gifwit, war igenfunnen. Stående i then 3
 offerat åt andra Gudar, och wanliga Konungsstolen, förnyade
 med alla sina gerningar förder Konungen förbundet inför **HER-**
 nat mig; ty skall min wrede; **RETTI**, att obröttligen hålla sig
 emot thenna ort upptändas, och till Honom och af allt hjerta och
 18. icke släkt warda. Men Juda af all sin själ troligen taga i allt
 Konung, som eder såndt, att Hans bud, Hans lagar och rät-
 fråga **HERRETTI**, stolen **J** ter, så att till pricka uppfyllas
 swara: så säger **HERRETTI** måtte Förbundets ord, som i
 Israels Gud, angående the allt folket förpliktade sig att håll
 ord som tu hört sig föreläsa: la samma förbund. Therefter be 4
 19. Emedan tu med botsfärdigt fallte Konungen Öfwersta Presten
 hjerta förödmjukat sig inför Hilfia, jemte Presterne af an-
HERRETTI, så fort tu hörde, dra ordningen och them som hade
 huruledes jag med ödeläggelse wakt wid dödrarna, att utur **HER-**
 se och förbannelse hotat then **RETTI**s Tempel rödja all the
 na ort och theß inbyggare, och redskap, som hörde till Baals, A-
 med refna kläder inför mig scher, eller Himlabärens dyrka;
 tarar fällt; så hafwer och jag Utan för Jerusalems i Kidron. Ut-
 bönhört sig, säger **HERRETTI**. han allt sådant uppbränna och 5
 20. Jag will låta dig komma till ra askan till Berhel.
 ro med dina säder och i still- Afguda Presterne, som Juda
 het läggas i tin graf: Tu skall Konungar tillåtit, att förden
 med dina ögon icke ståda then tjänsten på offerhögderna, i Juda
 olycka, som jag öfwer thena städer och omkring Jerusalems
 ort komma låter. Thetta swar bo- skaffade han; såsom och alla
 ro Gåndebudna sin Konung tillbaka. hwilte åt Baal, Sol, Måne
 och Stjernor och all Himmelen; 6
 offerade. Afgudabilden för lunda

Cap. 23. Konungen. låt therefter till sig
 sammantalla alla Juda och

• Ebat Andra Konungaboken.

Han taga utur HERRARS Tempel låtit rissa, låt den ned-
 mpel och föra utom staden till bryta, bortröddja och lossa gruset
 krons dal, thet han brändes theraf i Sidrons dal. Så låt på 13.
 stöttes till fint stoft, och askan Konungen. liksom förorena the
 lades på meniga folkets grift- offerhöjder, efter om Jerusalem,
 ts. Afwen förstörde han rumen på högga sidan om oljeberget be-
 templet för the till otucltig af- lågna, them Israels Konung Sa-
 atjänst bestämde personer, the lomo byggt Sidoniernas, Moa-
 inder tält wofwo för Lunden. biternas och Ammoniternas ständ-
 Utur alla städer i Juda bort- ligen Afgudar, Astaroth, Chamos
 te han Presterna, och låt icke och Milcom, till åra. Bildstoder- 14.
 nast förorena alla offerhöjder, na låt han sönderstå, nedhögg lund-
 the guldverk tändt, allt ifrån darna och fyllde thetas ställen med
 sea till Bersaba, utan afwen döda människors ben. Sammale- 15.
 und nedbryta altaren wid huf- des Altaret i Bethel, then offer-
 stödens portar, sådana som högden, som Zerobeam Nebat
 woro för Stadshöfdingens son, Israels förledare, inråttat,
 sua port till wänster om in- låt han i grund förstöra; för-
 gen till stadsporten. Presterne, wandlade hela offerstället i aska,
 fördrättat tjänsten på offerhö- och uppbrände Lunden. Då Josia 16.
 ja singo wäl icke gdra tjänst här såg sig om och blef grifternas
 HERRARS altare i Jeru- på bergshögden warse, såndt han
 m: dock njöto the med sina folk, att hemta benen utur sam-
 betbröder andel i offren. So- ma grifter och uppbrände them
 uti Hinnomms sons dal låt på Altaret, hwarigenom han thet
 ungen liksom förorena, att förorenade. Och sannades sålends
 n mer måtte låta sin son eller HERRARS ord, them Prophe-
 er gå igenom eld för Moloch. ten förkunnade, som thetta förut-
 n; afstafade Håstarna, som sade. Men när han widare frå- 17.
 de Konungar helgat åt Solen, gat, hwilkens then griftwården
 hållit wid ingång'n till HER- war, som han såg för sig, och
 RS Tempel, bredewid Hof- ortens inbyggare swarat, att thet
 tarenes Nethan Melechs rum i wore then Prophetens graf, som
 warim, och uppbrände Solens kom ifrån Juda och allt thetta
 war. Altaren på taket af A- förkunnade, hwilket Konungen nu
 sal i öfwersta wåningen, hwil- på Altaret i Bethel werkställt;
 Juda Konungar byggt, tillika befalle han, att man skulle låta 18.
 thet som Manasse, uti bå- honom ligga i ro, och ingen röra
 gårdarna af HERRARS R hans

- Hans Ben. Alltså worde både hans och then Samaritaniska Propheetens ben fredade. Jossa förstörde therjemte alla på offerhögderna befintliga tempel i the öfriga Samaritiska städerna, them Israels Konungar till trots anlagt, och förfor med them alldeles på lika sätt, såsom han i Bethel gjort,
19. uppoffrade alla wid them warande Prester på Altaren, brände på them människan, och wände sedan om till Jerusalem tillbaka.
20. Konungen lät vidare till allt folket utgå ett påbåd, att fra HERMAN, thetas Gud, Passahögstid, efter then föreskrift, som gifwen war i Förbundets Bol.
21. Ty ifrån then tid, Domare förde styrelsen uti Israel, och under Israels och Juda Konungars hela regementstid, war en sådan Passahögstid icke hållen, som thenne, hwilken uti oertonde året af Konung Jossia regering, HERMAN till dra, i Jerusalem fra-
22. des. Thehlites rensade Jossia ut dödas besvärjare, spåmän, hus- och andra gudar, och all afgudisk styggelse i gemen, som i Juda land eller i Jerusalem blifwit öf- wad, stållande sig till nogaste efterlefnad Lagens ord, som skrifne woro i then Bol Presten Hilkia funnit uti HERMANES tem-
23. pel. Och hade för hans tid ingen Konung varit, som så af allt hjerta, af all sin själ och förwaga, efter Mose Lags föreskrift, wände sig till HERMAN, som han, ej heller upptom någon annan efter honom. Dock lät HERMAN icke falla sin stora wrede, som war upptänd öfwer Juda, för alla the swära förbröfver, hwarmed Manasse honom förbrö- nat, utan sade: Såsom förut 27. Israel, will jag nu hafwa Juda undan mina ögon, och förstasta både staden Jerusalem, then jag utvalt, och templet, som jag till mitt namn dra utsett.
24. Om Jossia öfriga lefnad och bedrifter är skrifwet uti Juda Konungars tidböcker.
25. Ut i hans tid drog Pharaos Necho Konungen i Egypten i felt emot Konungen of Assyria upp åt älfwen Euphrat. Konung Jossia gick honom med sin här till mötes och stupade i träffningen wid Megiddo. Död förde honom hans tjänare på en wagn från Megiddo till Jerusalem och begrafwo honom i hans graf. Folket i landet tog sedan Joahas, Jossia son, förorde och höll honom till Konung i sin ställe.
26. Try och tjugu år gammal var Joahas, då han tillträdde regentgen, och förde then i tre månader uti Jerusalem. Hans moder war Hamutal, Jeremia dotter af Sibna. Han gjorde hvad som honom högligt war inför HERMAN.

ide alldeles sina fäder. All-
 stund han lätit göra sig till
 ung i Jerusalem, låt Pha-
 Necho i Kibla, uti landska-
 Hamath sluta honom i bojor,
 lade en skatt på landet af
 tre tillkar silfver och en till-
 guld. Pharaos Necho satte
 efter Eljakim, Josia son, till
 Faders efterträdare på thro-
 och bytte hans namn i Josaf;
 men Josias förde han med
 till Egypten, ther han med
 n afgick. Josakim erlade till
 irao thet silfver och guld, som
 pålagt; men för att uppbrin-
 ihenna sunna åt honom, ber-
 lades folket i landet med en
 ft i guld och silfver efter
 rs och ens förmögenhet.
 Fem och tjugu år gammal war
 akim så han steg på thronen,
 han i elofwa år innehade
 Jerusalem. Hans moder het
 ida, Nedaja dotter af Kuma;
 hans uppförande war HER-
 R missagligt, till alla delar
 hans faders.

ti hans tid föll Nebucadne-
 zar, Konungen af Babel,
 landet. Josakim gjorde sig
 om: lämpligt; men blef, ef-
 try års förlapp, åter offällig.
 tillåt HERREN ströfwan-
 sartier af Eholdcer, Arameer,
 abiter och Ammoniter, bryta
 och härja Juda, såsom HER-
 R hotat ihetta land igenom

sina tjänare Propheeterna. Thet
 gick med Juda folk alldeles efter
 HERRENS ord, att han ha-
 de thet undan sina ögon, för Dia-
 naste swära synder, them han i
 allt sitt uppförande bedref, och åf-
 wen i synnerhet skade med thet
 oskyldiga blod, han i sådan myc-
 kenhet utgdt, att Jerusalem thet
 af fullt wardt, och hwilka synder
 HERREN icke kunde bewelas,
 att förlåta. Om Josakims ofriga
 lefnad och bedrifter är skrifwet i
 Juda Konungars tidböcker. Se
 dan han med döden afgick, efter-
 trädde honom hans son Josachia
 i regeringen. Konungen af Egypten
 tog sig nu intet vidare före-
 utom gränsm af sitt land; ty
 Konungen af Babel hade honom
 afhändt allt brood han innehafte,
 ifrån Egypti bäck intill floden E-
 uphreat.

Adertan år gammal tillrädde
 Josachia en regering, then han i
 tre månader förde uti Jerusalem.
 Hans moder war Nehyssa, El-
 nathans dotter, af Jerusalem.
 Han gjorde thet som war HER-
 REN missagligt och liknade thet
 uti alldeles sin fader. Under hans
 regeringstid gingo Babiloniska
 Konungens, Nebucadnezars, Be-
 fälhafware med krigsmagt för Je-
 rusalem och belägrade staden. Ko-
 nung Nebucadnezar kom äfwen
 i egen person till staden, under
 warande belägring. Josachia, 12.
 N 2 Juda

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

- Juda Konung, gick så ut och gaf sig åt Konungen af Babel, tillika med sin Moder, sina Amhetsmän, Högdingar och Hofbetjänter. Konungen af Babel lät fängsla honom uti åttonde året af sin regering, och tillika utur HERMANNS Tempel och utur Kongliga Slottet bortföra alla dyrbara Gåfvor; borttog alla the guldene Lårl, them Israelitiska Konungen Salomo för HERMANNS Tempel göra lårlit, allt såsom förut förkunnat war af HERMANN.
14. Han förde ock alla Jerusalem invånare, alla befälhafvare och tappra krigsmän, såsom ock alla konstnärer och handwerkare i fångenskap, och lät intet kvarblifwa, utan them ringaste delen af landets folk. Tio tusend man woro the, som bortfördes. Han lät nämligen ifrån Jerusalem till Babel i fångenskap föra: Jojachin, samt med Konungens Moder, hans Gemåler och Hofbetjante och alla förnåma i landet, så ock stutufend man af krigsfolket, af konstnärer och handwerkare ett tusend, alla som till krig duglige och öfwade
17. woto; satte så Matthanja, Jojachins Gaderbröder, till Konung i hans ställe, och förbytte hans namn i Zedekia.
18. Ett och tjugu år gammal steg Zedekia på thronen, och regerade uti elofwa år i Jerusalem. Hans Moder het Sjom utal, Jeremia
19. dotter af Libna, och hans uppfo-

rande war i allt lika missagligt inför HERMANN som Jojachins. Ty skedde thet, genom HERMANNS wrede öfwer Jerusalem och Juda, som ändteligen för-mådde honom, att alldeles kasta them undan sina ågon, att Zedekia ifrån Konungen af Babel wardt affällig.

Uti tionde året af hans regering, på tionde dagen i tionde månaden, kom therför Nabucadnezar, Konungen af Babel, med hela sin här för Jerusalem, belägrade thet och upplästade en wall rundt theromkring. Staden hölls således innesluten uti elofte året af Zedekia regering. Men på tionde dagen i (fjerde) månaden, då hungernöden togit öfverhanden i staden, så att inga lifsmiddel mer woro för folket: då tillgick, bröt fienden in i staden. Allt krigsfolket flydde så ut om natten, igenom porten, emellan the två murarna, förbi Kongs- och Kungens och ehuru Chaldeerne omsingrade staden på alla sidor, kommo dock the flyende igenom och togo sig gen åt slåtmarken. Chaldeerna härn jagade nu efter Konungen och hans bonom på slåtrens vid Jericho. Allt hans krigsfolk rådde sig ifrån honom: han skild wardt gripen, och förb till Babel i Babilon. Här blef öfwer honom

skadadt och dömt. Zedekia sö-
ddades för hans ögon: ho-
m sjelf wordo ögonen utstunga
och han i två lådor sluten,
d till Babel.

Widare, på fjunde dagen i
ste månaden af samma år, som
re Nebucadnezars nittonde rege-
rs år, kom Nebuzaradan, Öf-
rste för lifwacken, en af Ba-
oniska Konungens Befälhaf-
re, till Jerusalem, uppbrände
HERMANS Tempel, Kongliga
ottet och allehanda byggnader
Jerusalem, serdeles alla stora
s, och lät Chaldeiska hären,
i han anförde, nedbryta alla
varna omkring Jerusalem.
vad af folket ännu i staden öf-
fanns, jemte the öfwerlöpa-

som sjelfwe gifwit sig till
ningen af Babel, samt hwad
ar war af landets talrika me-
het, förde Nebuzaradan, Öf-
sten för lifwacken, bort i fän-
skap, och lämnade blott några
then fattigare folkhopen qwar,
största wärgårdar och åkrar.
pparstoderna i HERMANS
mpel, förtställningarna för twätt-
en, och kopparkärl, som stod
templet, sogo Chaldeerne sön-
och förde kopparen till Ba-
bel. The togo likaledes bort ket-
s, kostar, knifwar, skålar och
i andra kopparkärl, som blif-
nyttjade wid Gudstjänsten,
ste allt, hwad af guld och silf-
fanns, ware sig rötelsetar,

eller andra kärl, efter Öfwer-
stens för lifwacken befallning. Kap. 16.
paren of the två stoderna, haf-
wet, ställningarna till twättkaren
med flera kärl, som Salomo för
HERMANS Tempel göra låtit,
war mer, än man förmodde wa-
ga. Aderton alnars högd hade 17.
hwarthera stoden, öfwantill pydd
med en krona, fem alnar högd,
med löfwerk och granatäplen rundt
omkring: Alltsammans af koppar,
och then ena stoden alldeles lit
then andra.

Öfwersten för lifwacken tog 18-
och Öfwersta Presten Seraja,
Presten Zephania af andra ord-
ningen, samt med tre wackthaf-
wande wid Tempels dörrar; af 19.
Stadsfolket, then Hofbetjänten,
som satt war öfwer krigsfolkets
fem af them, som hos Konun-
gen haft dagligt tillträde och ännu
funnos i staden, then Gållherren,
som hade att besörja om krigs-
folkets utskrifning och mönstring,
jemte sextio andra af landets folk,
hwilke träffades i staden, och för- 20.
de them till Konungen af Babel,
som nu war i Babel. Thessa lät 21.
Konungen af Babel uti Babel, i
landet Hamath, afträta. Thet öf-
riga Juda blef i fångenskap bort-
fördt utur sitt land.

Men öfwer thet folk, som 22-
Nebucadnezar, Konungen af Ba-
bel, i Judiska landet qwarlem-
nat, satte han Sedalia, Ahilams
N 3 son

- son Saphans sonson, till Galls
 23. hållare. Underrättadt här om, låt
 skälte sig thet. Ringrade krigsbefä-
 het, med sitt manskap hos Beda-
 Na i Mizpa; nämligen: Ismael
 Methania son, Johanan Kareab
 son, Seraja Ehanumeth son af
 Methopha, och Jesania Maachai
 son; alle med sitt underhafswande
 24. manskap. Them och theras folk
 gaf Sedalla edlig försäkran, att
 the icke hade något att frukta af
 Chaldeiska undersåtare: the kunde
 i landet sitta qwar, men wara
 Konungen af Babel undergifne;
 25. så skulle them wäl gå. Men i
 fjunde månaden kom Ismael,
 Methanja son, Elisama sonson,
 född af Kongligt blod, med tio
 andra män, och slog Sedalla i
 hjäl tillika med alla Judar och
 Chaldeer, som hos honom woro
 26. i Mizpa: hwarester så wäl me-
 niga folket, både små och stora,
 som krigsbefålet bröto upp, och
 af fruktan för Chaldeerna, be-
 gynnade sig in uti Egypten.
- Andiligen, uti fjunde och tretio
 27. tionde året af Zojachins, Juda
 Konungs fångenskap, på fjunde
 och tjugonde dagen i telfte må-
 naden, låt Babyloniske Konungen
 Evilmerodach, uti första året af
 sin regering, toga Zojachin, Ju-
 da Konung utur fångelsset; tala-
 de wänligt med honom, tillade ha-
 nom sate och anseende framför
 28. alla the Konungor, som jemte ho-
 nom i Babel woro; ombytte the
 kläder, them han i fångelsset
 29. rit och låt honom spisa wid sin
 taffel, så länge han lefde. Ju-
 wäl blef honom en ständig lifstid
 ta af Konungen i Babel till
 30. gen, för hwarje dag, i hela hans
 lifstid.

Then Förste Chronikboken.

Adam, Seth, Enos, Kenan, Mahalael, Jared, Ham, Noach, Methusala, Lamech, Sem, Ham, Japhet. Hets barn woro Sumer, Madai, Javan, Thubal, och, Thiras. Somers barn: nas, Kiphat, Thogarma. Jans barn: Elisa, Tharsisa, Chit, Dodanim. Hams barn woro Chus, Mizraim, Phut, Canaan. Chus barn: Seba, Hamma, Sabta, Raema, Sabte, Raema barn: Scheba och an. Af Chus härstammade Nimrod, som först begynte blifwa en inkråtare i Landet. Af Mizraim härstammade Jer, Ananeer, Tehabeer, Napher, Patrusseer och Chasluer; utaf hvilka Phillisteer, elche så kallade Caphtoreer, le sin uprinnelse. Canaan född Sidon sin äldsta son; Therseth; och war en Stamfader för Jebuseer, Amoreer, Girer, Heveer, Arkeer, Sineer, Arbadeer, Zemareer och Hamatheer. Sems barn woro, Esau, Elam, Assur, Arphaxad, Lud, Aram, Uz, Hul, Gether och Mahsech. Arphaxad födde Salah, Salah födde Eber. Eber hade två söner: then ene het Peleg, then andre att landet i hans tid deladt wardt, then andre het Joktan. Af Joktan härstammade Almodad, Saleph, Hazarmaveth, Jarah, Hadoram, Usal, Dikla, Ebal, Abimael, Seba, Dphir, Habila och Jobab. These alle äro Juktans efterkommande. Sem, Arphaxad, Sala, Eber, Peleg, Mesu, Serug, Nahor, Thara, Abraham, som blef kallad Abraham. Abrahams söner woro Isaac, och Ismael. Och these äro Theras sötter. Ismaels förstfödde son war Nebajoth, thenäst Redar, Beel, Mibsam, Misma, Duma, Masa, Hadab, Thema, Jethur, Naphis, Redma: these woro söner af Ismael. Abrahams barn, 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32.

- födda af hans Frilla Retura, woro Simram, Joffan, Medan, Midian, Jebach, Suah. Jofs barn woro Seba och Dedan.
33. Midians barn: Epha, Epher, Hanoch Abida, Eldaa. These alle härstamma af Retura. Abraham födde Isaac. Isaacs söner woro Esau och Israel. Esau barn woro Eliphas, Reguel, Zeus, Jaelam, Korah. Eliphas barn: Theman, Omar, Zeehi, Gatham, Kenas och af Thimna, Amalef.
37. Reguels barn: Nahath, Serah,
38. Samma och Wisa. Seirs barn: Lotan, Sobal, Zibeon, Ana, Dison, Ezer, Disan. Lotans barn: Hori och Heman. Lotans Syster war Thimna. Sobals barn woro Alljan, Manahat, Ebal, Sephi, Dnam. Zibeons barn,
41. Aja och Ana, Ana barn, Dison. Disons barn: Hamran, Eshan,
42. Zithran och Cheran. Ezers barn: Bilhan, Saaban, Joachan. Disonens barn Uz och Aran. These dro the Konungar, som i Landet Edom regerat, förrän Israeliterna ännu ägde någon Regent: Belala, Beors son: hans stad war Dinhaba. Efter Belas död regerade i hans ställe Jobab, Serahs son af Bozra. Efter Jobabs död regerade i hans ställe Husam af Themans land. Efter Husams död regerade i hans ställe Hadad, Bedads son, hvilken war then samme, som slog Midianiterna på Moabs slätt: hans stad war Akah.
- Efter Hadads död regerade i hans ställe Samla af Masfeta. Efter Samlas död regerade i hans ställe Saul och Rehoboth wid Ålfven. Efter Sauls död regerade i hans ställe Baalhanan, Achbors son. Efter Baalhanans död, regerade i hans ställe Habael. Thennas stad war Pagi och hans Gemål, Rehetabeel, född af Matred, Mesahabs dotter. Edoms stamfäder woro Gursarne Thimna, Uba, Zetheth, Abolibama, Ela, Dison, Kenas, Theman, Nizar, Magdiel, Jram. These woro Stamfurar i Edom.
- Israels söner woro Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issachar, Zebulon, Dan, Joseph, Benjamin, Naphtali, Gad, Aser. Judas söner: Er, Onan, Sela. These tre woro honom födde utaf en dotter af Sua ifrån Canaan; men Er, Juda förfödde son, war misshagelig för HERREN; och dödade han honom. Therefter wordo Juda, af this sonhustru Thamar, födde Perez och Serah, så att alle Juda söner woro söner af Perez woro Hezron och Hamul. Af Sera härstamma Simri, Eshan, Heman, Tharmi Dara tillsammans fem. Son af Tharmi war Achar, hvilken drog Israel förbannelse, så att förgrep sig på thet till spillo wet war. Son af Eshan:

12. Hezrons söner, hvilka honom föddes, woro Zerahmeel, Ram, Ehelubai. Ram födde Aminadab, Aminadab födde Nafeson, Försten ibland Juda barn: Nafeson födde Salma, Salma födde Boas, Boas födde Obed, Obed födde Isai, Isai födde sin första son, Eliab, Aminadab then andra, Simea, then tredje, Nerjaneel, then fjerde, Raddai, then femte, Ozem then sjette, David then sjunde. Nafesons söstrar woro Jeruja och Abigail. Söner af Jeruja woro Abisai, Joab, Asahel, the tre. Abigail födde Asaria och Amasa fader war Jerjer af Ismaels ätt. Eholeb, Hezrons son födde med sin hustru Isuba, dottern Jerioth och Obederna Jerer, Sobab och Ardon. Asuba war dödd och Eholeb gifrat till äkta: hon födde honom Jerur. Hur födde Uri, och Uri födde Bezaleel. Ehesutom besof Hezron Achirs dotter, Oileads saders, och tog henne, då han war 75 år gammal, till äkta. Hon födde honom Segub. Segub födde Jair, hvilken war ägare af Gilead och tog sju städer uti Gilead till sin landet. Utaf Besureer och Ammeer intog han the så kallade Jairs byar, samt Kenath, med hwilka hörande orter, tillsammans 13 städer. Ehesu höra således 13 städer. Oileads faders, efterkommande. Efter Hezrons dödd Eholeb, Epherata, födde hans hu-

stru Abia af honom sonen Asahel, hur, stamfadren för Ehelubai byggare. Zerameels, Hezrons äldsta söns, barn woro: Ram then förstfödde, then näst Bana, Oren, Ozem och Abia. Zerameel hade ännu en annan hustru, som het Atarah; hon war Onams moder. Rams barn, Zerameels äldsta söns, woro Naaz, Jamin och Ezer. Onams söner woro Sammai och Jada. Sammai söner: Nafadab och Abisur. Abisurs hustru het Abihail: hon födde honom Abibhan och Molid. Nafadabs söner woro Seled och Appaim. Seled dog barnlös. Till Appaims barn hördet Jisei. Till Jisei barn Gesan. Till Gesans barn Ahlai. Juda söner, Sammai broders, woro Jerther och Jonathan; men Jerther dog barnlös. Jonathans söner: Pelety och Gasa. Ehesu äro Zerahmeels efterkommande. Gesan hade inga söner utan allena dottrar. Nu hade Gesan en Egyptisk tjänare wid nama Jarha. Ehenna gaf Gesan sin dotter till äkta, hon födde honom Attal, Attal födde Nathan, Nathan födde Sabad, Sabad födde Ephlal, Ephlal födde Obed, Obed födde Jehu, Jehu födde Asaria. Asaria födde Helez, Helez födde Elasa, Elasa födde Sismai, Sismai födde Gallum, Gallum födde Jekamia, Jekamia födde Elifama. Till Ehas söner efterkommande, Zerahmeels söner.

En Söste Chesnitboken.

- broders, hörer och Mesa hans ende i Tabez, Thirgatter, St
 äldste son, stamfader för Se, mathiter och Sucharhiter. These
 phiterna, samt med Marefa ätt, äro the Kiniten hwiitta ifrån the
 43. stamfadrens för Hebron. Hebrons äldsta Rechabiters boningsplatser
 barn woro Korah, Thappuah, Re, utryttat.
44. kem och Sema. Sema födde
 hem, Jorkeams fader: Kefem födde
 45. Sammat. Sammais son war Ma-
 on och Maon war stamfader för
 46. Bethjurs inbyggare. Af Epha,
 Cales frilla, föddes Haran, Mo-
 ja och Sases. Haran födde Sa-
 47. ses. Jothai barn woro Regem,
 Jotham, Gesan, Pelet, Epha och
 48. Saaph. Maacha, Cales frilla,
 49. födde Eber och Zirhana. Af hen-
 ne föddes theslifes Saaph, stam-
 fadren för Madmanna; Seva,
 50. sa war Cales stamfader. Ach-
 barn, födde af Hur, hans äld-
 sta son med Ephrata, woro. So-
 51. rims, Salma stamfader för Beth-
 lehems och Hareph, stamfader
 52. för Bethgaders inbyggare. Zill
 Gobals barn, stamfadrens för
 Kiriaih Jearims, hörer och Rea,
 53. hoth. Slägterne i Kiriaih Jearim
 woro, Jithriter, Puthiter, Su-
 mathiter, och Misraiter. Af thesa
 leda äfwen Jorgathiter och Est,
 54. haoliter sin uprinnelse. Zill Cal-
 ab, halfwa Bethlehemiter, Re-
 ab, halfwa Manuboth och Jorga.
 55. Säsom och slägterne Sopher, bo-

Davidis söner, hwilke honom i
 Hebron föddes, woro för 3.
 jande: En förste Amnon, af
 Ahinoam ifrån Jisreel; then an-
 dre Dankel af Abigail från Co-
 mel, then tredje, Absalon, Mo-
 cha son, Tholmai dotters, Konun-
 gens af Gesur; then fjerde Abi-
 nia Haggith son; then femte Se-
 zibeam af hans phathja af
 Hebron, ther han i sju år och
 månader regerade. I Jerusa-
 lem regerade han try och trettio
 år woro honom these
 födde: Simea, Sobab, Ra-
 Ammiels dotter. Theseutan
 har, Elisama, Elisama,
 Nepheg, Japhia, Elisama,
 Eliphelet, tillsammans
 utan them, som frillebar-
 och Thamar war thesa
 Salomos son war Rehab
 habeams son Abia, Abir
 Afra son Josaphat, Jos-
 Joram, Jorams son
 Jozabab, Jorams son
 Jozabab, Amasia son
 Jotham, Jothams so-

Then Förste Chronikboken.

son Hiskia, Hiskia son Manasse; Manasse son Almon; Almons son Josia. Josia söner woro: then förste Johanan, then andre Jorim, then tredje Zedekia, then erde Sallum. Josakims söner woro Jechonja och Zedekia. Af Jechonja, then fången wardt, föddes sonen Sealtiel. Hans öfrige barn woro Malkiram, Pheojaja, Seneazar, Zekamia, Hosama, Nedabja. Pheojaja söner woro Serubabel och Simel, Serubabels söner Mesullam och Hanania samt thetas syster Selomit. Zehutum Hofubaj, Dhel, Berechia, Hafadia och Jusab-Hered, tillsammans fem. Hanania söner woro Melotia och Jesaja; de höra och Nephaja barn, Arions barn, Obadja barn, Sechanja barn. Sechanja son war Sechaja med thes söner Hattus, Jigal, Barlah, Nearia, Saphat, tillsammans sex. Nearia söner woro Elhoenai, Hiskia, Astrikam, the re. Elhoenai söner: Hodaja, Elisib, Pheojaja, Alkub, Johanan, Delaja, Anani, tillsammans sju.

Barn af Juda woro Perez, Hefron, Charmi, Hur och Sobal. Neaja, Sobals son, föddes Zabath, Jahath; födde Ahuab och Sabad; af hvilka här samma Förgäthternas släkter. Stamfäder i Esham woro Jireel, Jisma, Tidba, thetas, sy-

ster war Hazelsponi. Duuel war 4
 stamfadren i Gedde och Esfer stam-
 fader i Husa. Alle these äro
 Hurs efterkommande, äldsta so-
 nens af Ephrata och stamfadrens
 i Bethlehem. Asshur, stamfadren 5
 i Zekoa, hade två hustrar, He-
 lea och Naara. Naara födde hö- 6
 nom Abusam, Hephher, Zhement,
 Ahastari. The äro barn af Na- 7
 ara. Hela barn woro Zereth,
 Zizhar Eshman och Coz. Af Coz 8
 härstammade Anub, Agobeba samt
 Aharhels släkter, Harums sons.
 Jabez war blond sin broder 9
 then måst ansedde: hans moder
 hade kallat honom Jabez; ty med
 smärta, sade hon, hafwer jag
 födt honom. Jabez åkallade J- 10
 Israels Gud och bad, att han wil-
 le wälsigna honom, utwidga hans
 gränser, skydda honom med sin
 hand, och afwärja all olycka,
 then honom smärta kunde; och
 Gud lät se såsom han bad. Af 11
 Chelub, Suah broder, föddes
 Mehir, Eshons fader. Eshon, 12
 födde Bethrapha, Paseah och
 Zehenna, stamfadren för Sta-
 den Nabas invånare. These äro
 männen af Recha. Rechs barn 13
 woro Dithiel och Seraja. Dith-
 niels barn Hatat. Meonothai 14
 födde Dyptra. Seruja födde Jo-
 ab, stamfadren för invånarna i
 Konstnærsdalen, så kallad, eme-
 dan the woro konstnärer. Calebs, 15
 Zephunne sons, barn woro Jru,
 Ela

16. Ela och Naam: Ela son Kenas. Gæcur, Coecurs son Simel, El 27. mei hade sexton söner och sex dottrar, men hans bröder hade icke många barn.
17. Jehaleseels barn: Siph, Sipha, Zithia och Asareel. Efra barn: Jether, Mered, Ephraim, och Jonathan. Mereds barn af Bithia, Pharaos Dotter, then han till ålta tagit, woro följande: hon födde Mirjam, Sammai och Isobab, stamfadren för Eshemoa.
18. Then hustru han tagit af Judisk härkomst, födde Jered, stamfadren i Gedor, Heber, stamfadren i Goch, Zekuthiel stamfadren i Sanoah. Men barnen af hustru Hodija, Rahans syster, woro Abi, Kegila, till Garma och Eshemoa till Maachath. Simeons barn woro Amnon, Kinnah, Benhanan och Thilon: Jisei barn: 21. Zabeth och Benschet: Sela, Judas söns, barn woro. Er, stamfadren i Echa, Goeda, stamfadren i Marefa. Till thenna ätt räknas äf slägterne af huset Azbea, som idlade Vinne-wäfnad af Bybus.
22. Jokerne, inbyggarna af Cosaba, samt Joas och Saraph, som fordom warit rådande i Moab och satt sig ned i Echem efter gammal sagan. The woro Krukmakare och bebodde en planterad och aflångd mark nära intill Konungen, för hwilkens arbete the uppehölo sig ther. Simeons barn woro Nemuel, Jamin, Jarib, 25. Serah, Saul. Sauls son war Gallum, Gallums son Mibsam och Mibsams son Mifma, Mifma son war Hamuel, Hamuels son
27. Theza Slägte förskade sig icke så mycket som Juda barn. The bebodde Beerseba, Molada 23. Hagar, Sual, Bilha, Esem, Eholad, Bethuel, Horma, Jil 29. lag, Bethmarhaboth, Hagar 30. Eusim, Beth Birei, och Saorim 31. Theze woro theas städer allt intill Davids regering, med thetill hörande herdalagen. Thezutom 32. innehade the och Esham, Ain, Rimmon, Ebochen, Asan, till 33. samman fem städer, samt alla negden af samma städer belägen herdalagen, allt intill Baal. The ta är theas boning och thea härkomst.
34. Mesobab, Jamlet, Josa, 35. majia son Joel, Jehu, Jofa 36. son, Seraja söns, Afiels söns, 37. lioenai, Jaacoba, Jesobaja, 38. ja, Udiel, Jisimiel och Benaia 39. Sisa, Siphei son, Alon son 40. Jedaja söns, Simri son, 41. maja söns, woro onsedde 42. i theas ätter, och utbreddes 43. talrika efterkommande. The 44. förthenfull göra ussytningar 45. Gedor, åt östra sidan af 46. för att söka bet för sina 47. Ther funno the feta och 48. tesplaster; ett Land på 49. widsträckt, fredligt och 50. inbyggare af älder 51.

Then Förfte Chronikböken.

Sam. Det var uti Juda
ings Hissia tid, som ofwan-
de slögte skölade theas hyd-
och hemvist, som the funnos
re, utrotade them så, att in-
ntill thenna dag igenblifwit,
latogo theas boningsställen,
om the fannis bet för theas
or.
ndre af thesa Simeons ef-
nmande gingo till Berget Se-
emhundrade man starke, un-
infbrande af Pelattia, Rea-
Kephaja, och Uziel, Zisel
, slogo the öfwerblefna Ama-
r, som undkomne woro, och
so the alt intill thenna dag
de.

ubens barn, Israels förstfö-
da sons: han war then äld-
onen; men, emedan han sin-
ers säng beståckade, wardt
förstföddorätt gifwen Zo-
barn, Israels sons; dock
ihenne i ättelängden icke an-
åsom then förstfödde. Juda
then mäktigaste bland sina
te, och honom wardt Första-
nghet gifwen, men förstfö-
kten åt Joseph.
Måå äro Rubens, Israels
ödde sons, barn, Hanoch,
u, Hegron och Charmi.
uels barn thesa: hans son
Semeja, Semeja son Bog;
s son Simei, Simei son Mi-
Micha son Reaja, Reaja son
l, Baals son Beera, en Stam-

förste bland Rubeniterna, then
Thiglath Pileaser Konungen af
Assyrien i fångenskap bortförde.
Hans bröder, fädren för grenar-
nd i släkten, som blifwit i Ätte-
längderna antecknade, woro: Ze-
guel then förnämste och Sacharia
och Bela, Afars son, Sama sons,
Joels sons: hwars ättlingar be-
bodde Kroer, Rebo och Baal-
meon, samt sträkte ytterligare sina
boningsplatser öster ut till öfren,
som går ifrån floden Euphrat; ty
theas hjordar hade ansenligen ö-
kat sig uti Sileads Land. Uti
Sauls tid, förde the drilig med
Hagariterna, them the nedergjor-
de och bosatte sig i theas hyddor,
så långt the på östra sidan om
Silead sträkte sig.

Öent emot thesa innehade 11.
Guds efterkommande Landet Ba-
san, allt intill Solcha. Then för- 12.
nämste ibland them war Joel,
thernäst Saphan; vidare Jaenai
och Saphat i Basan. Theas brö- 13.
der, fädren för ättelna, woro
Michael, Mesullam, Seba, Zo-
rai, Jaecan, Sia och Eber, till-
sammans sju: thesa äro efterkom- 14.
mande af Abihail, Huri son,
Jaroah sons, Silead sons, Jessai
sons, Jahdo sons, Bus sons.
Abi, Abdiel son, Suni sonsop, 15.
war Ättefädrens hufvudman.

These bebodde, i Silead, Ba- 16.
san med thes tillhöriga platser och;
alla rymliga utmärker så långt
Land

7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.

Then: Sjette. Chedmitbolens

17. Landet sträckte sig. Theras ättelängd wärdt i Jothams, Zabus Konungs, och i. Zerobeams, Israels Konungs, tid författad.
18. Rubeniterna, Gaditerna och halftwa släkten Manasse woro ett tappert, med sköld, swärd och böga rustadt samt i krig öfswadt folk, fyra och fyratio tusend sju hundra och sextio stridbare män.
19. The förde krig med Hagariterna, biträdde af Jeters, Naphis och Modabs invånare, och segrade både öfwer Hagariterna och öfwer alla, som them bistodo; ty the ropade till Gud i striden, och han bönhörde them; emedan the satte sin förtröstan till Honom.
21. The togo och till hyte theras boskap, femtio tusend Cameler, tu hundra och femtio tusend får, tu tusend åsnor och af människor hundra tusend personer. Thertill hade ganska många stupat i slaget; ty striden war af Gud. Sedan bodde the i thesas ställen, intill then tiden, så the i fångenskapen bortfördes. Efterkommanderne af then halftwa släkten Manasse, som bebödde samma land, utbredde sig ifrån Basan allt intill Baal Hermon samt bergen Senir och Hermon ganska talrikt. Huswudmännen ibland theras ättfäder woro Epher, Jisel, Eliel, Alriel, Jeremia, Hodawja, Jahdiel; tappert och ryktbare höfdingar i theras ätter.
- Men the försyadade sig theras faders Gud, och beslö sig med the folkslags Afgudkan, hwilka landet tillfören bodde och hwilka Gud för utdrifwit.
- Ty upwätte Israels Gud rika Konungarna Phul och lath Pilniser, att the i fångskap bortförde Rubens och släkten samt halftwa släkten Manasse: till Hala, Habor, och till floden i Eosan, the intill thenna dag förblifwit.
- Levi söner woro, Gerson, och Merari. Kehats söner Amram, Jigear, Hebron och Jisel, Amrams söner, Aaron, se och Mirjam, Aarons söner Nadab, Abihu, Eleazar och Phinehas. Eleazar födde Phinehas: Phinehas födde Abisua, Abisua födde Bukki: Bukki födde Uri: Uri födde Serahia: Serahia födde Merajoth: Merajoth födde Amaria födde Abitob: Abitob födde Zadok: Zadok födde Ahimaaz födde Asaria: Asaria födde Johanan: Johanan födde Asaria, hwilken Prest war i Jerusalem. Asaria födde Amaria födde Abitob: Abitob födde Zadok: Zadok födde Salum födde Hilkia: Hilkia födde Asaria, Asaria födde Seraja födde Jozadab,

i fångenflapet så HERREN
 som Nebucadnezar lät bortfö-
 Juda och Jerusalem. Levi
 n äro också, Bersom, Rebat
 Merari. Bersoms barn, Lib-
 och Simej: Rehats barn, Am-
 i, Jigear, Hebron och Uziel.
 rari barn Maheli och Musi.
 He woro Leviternas ättgrenar.
 rfoms son war Libni, Libni
 Zabath: Zabats son Simma,
 nma son Joah, Joah son Id-
 Joda son Serah: Serah son
 ihrot. Rehats son war Am-
 iadab: Amminadabs son Korah,
 rabs son Ahir, Ahirs son El-
 a, Elkana son Ehasaph, E-
 aphs son Ahir, Ahirs son Za-
 h, Zabath son Uriel, Uriels
 Ufia, Ufia son Saul. Söner
 Elkana, woro Amasai och A-
 noth. Af honom härstammade
 Elkana hwars son war Jo-
 ii. Zophai son war Nabath,
 haths son Eliab, Eliabs son
 rohams, Zerohams son Elkana,
 ana son, Samuel, hwars först-
 de son war Joel och then an-
 Abija. Son af Merari war
 abeli, Maheli fen war Libni,
 ni son Simej, Simej son Ufa,
 a son Simea, Simea son Hag-
 , Haggia son Afaja.
 These woro the, som David
 te att uppföra musiken i HER-
 NS Tempel, sedan Arken
 t sitt wisa och beständiga rum.
 e gjorde tjänst med sång och
 i wid Förjamlings-tältet, in-

till the Salomo byggt HER-
 NS Tempel i Jerusalem:
 hwar och en efter sin föreskrift i
 tjänsten. I sådan fördrättning sto 33.
 do följande med sina ättlingar.

Af Rehatiterna, Capellmästa-
 ren Helman, Joels son, Samu- 34.
 els sons, Elkana sons, Zerohams
 sons, Eliels sons, Thoabs sons, 35.
 Zuphs sons, Elkana son, Ma-
 hats sons, Amasai sons, Elkana 36.
 sons, Joels sons; Afaria sons,
 Zephania sons, Zabaths sons, As- 37.
 firs sons, Ehasaphs sons, Ko-
 rah sons, Jigears sons, Rehats 38.
 sons, Levi sons, Israels sons.

Honom till höger hade hans 39.
 ambets broder Ahaph sin plats:
 Ahaph war Berechja son, Simea
 sons, Michael sons, Baaseja sons, 40.
 Malchia sons, Ethni sons, Se- 41.
 rah sons, Adaja sons, Eshan 42.
 sons, Simma sons, Simej sons, 43.
 Zabaths sons, Bersons sons, Le-
 vi sons.

Till wänster om them stodo 44.
 theras bröder, Merari söner: E-
 than, Rifi son, Abdi sons, Mal-
 luchs sons, Hasabia sons, Ama- 45.
 gja sons, Hilfia sons, Amgi sons,
 Bani sons, Camer sons, Maheli 46.
 sons, Musi sons, Merari sons, 47.
 Levi sons.

Theras öfrige bröder af Levi 48.
 terna woro till allahanda tjänst i
 Guds hus förordnade: men Wa- 49.
 rdn och hans efterkommande wo-
 ro the, som offer tände på bränn-

effers Altaret och på röfelse Altaret, och som förrättade then allbrädeligaste tjänsten, ott försöna Israel, efter then föreskrift, som Guds tjänare Mose gifwit.

50. Aarons barn äro thesa: hans
 51. son war Eleasar, theß son Pinehas; theß son Abisua, theß son
 52. Bukki, theß son Uri; theß son Serabia, theß son Merajoth, theß
 53. son Amaria, theß son Abitob, theß son Zadol, theß son Ahimaas.
 54. These woro thesas boningar med thertill hörande herdalägen,
 55. hwar i sin landsort: Aarons barn af Rehabs ätt blef, efter lottkastning, Hebron i Juda land gifwet, med theß utmarker. Men stadens återmark med the till staden hörande herdalägen wardt Caleb
 57. Jephunne son gifwen. Theßutom warda och Aarons efterkommande af Juda och Simeon gifne fristaden Hebron, staden Sibna med theß utmarker, Jattir och Esthemoa med theß utmarker,
 58. Holem med theß utmarker,
 59. Debir med theß utmarker, Ufan med theß utmarker, Jutta med theß utmarker, Bethemes med theß utmarker:
 60. samt af Benjamins stam Gibron, med theß utmarker, Geba, med theß utmarker, Alemeth med theß utmarker, Anathot med theß utmarker; tillsamman trettion städer ibland Aarons ätter fördelie.

The öfrige ätterns af Rubens efterkommande wordo af Ephraim, Dan och halfwa Manasse stam tio städer genom lott gifne. Af Isaschars, Afers, Rapphaloz och halfwa Manasse stam i Bersan, wordo Bersoms barns ätter trettos städer gifne.

Merari barns ätter wordo af Rubens af Gads och af Sebulons stamsläppter tolf städer genom lott gifne.

Men utaf Juda, Simeons och Benjamins barns stammar wordo af Israeltternas genom lott the städer med tillhörande utmarker, Levi barn förlänne, hwilkas namn här ofswansföre läsas.

Till the städer, hwilka äro Ephraims och Dans stammars gräns-orter wordo Rehabs ätt ätter upplätne, höra fristaden Bethchem, med theß utmarker, på Ephraims berg, Geser med theß utmarker, Jokneam med theß utmarker, Bethhoron med theß utmarker, Ajalon med theß utmarker, Gathrinmon med theß utmarker: thertill af halfwa Manasse, Aner med theß utmarker, och Mileam med theß utmarker.

Bersoms barns ätter bestå af halfwa Manasse stam Solams Basan med theß utmarker, Sifstath med theß utmarker, Isaschars stam, Kedes med theß utmarker, Daberath med theß utmarker, Ramoth med theß utmarker.

Den Förste Chebnitboten.

21

Naam med theß utmarker: af
B stam Masol med theß ut-
er, Abdon med theß utmar-
Hafol med theß utmarker,
b med theß utmarker; af
kali stam, Redes i Galileen
theß utmarker, Hammon,
theß utmarker, Kirithaim
theß utmarker.

de skriga Leviterna af Me-
itt tillfölo af Sebulons stam
novo med theß utmarker, Zha-
med theß utmarker, och på
sidan om Jordan, gent e-
Jericho öster om floden, af
ns stam, Bozer i öken med
utmarker, Jahzah med theß
rker, Redemoth med theß ut-
r, Nephaath med theß ut-
r: af Gads stam, Ramoth
ead med theß utmarker, Ma-
m, med theß utmarker, Hes-
ned theß utmarker och Jaa-
ied theß utmarker.

ischar's söner woro Zholo,
Phua, Jasub, och Simron,
nman fyra.

hola söner woro Ufi, Nepda-
feriel, Jahmaj, Zibsam, och
uel, hufwudmän i the af Zho-
r stammande släcter och härfs-
sina ätter, hwilkas fullmängd
vids tid utgjorde ett tal af tu
jugu tusend och sex hundra.

f Ufi härstammade Zisrahja,
israhja, Michael, Obadja,
och Zibja, tillsamman fem
fdingar; the utgjorde af sina

ätter, i thesas åttifåga grenar,
sex och trettio tusend man stridbart
krigsfolk; ty the hade många hu-
strur och barn; och af thesas brö-
der i alla Isaschar's ätter woro
sammanräknade sju och åttio tu-
send, som wapen boro.

Benjamins söner woro Bela, 6.
Beker, Jediael, tillsamman tre.

Söner af Bela woro Ezbou, 7.
Ufi, Ufiel, Jeremoth, och Iri,
tillsamman fem, ått-höfdingar och
härfsörare. I thesas ätter, be-
lopp sig folk mängden till tu och
tjugu tusend samt fyra och trettio.

Bekers barn woro Semita, 8.
Joas, Elieser, Elioenai, Omri,
Jeremoth, Abia, Anathoth och A-
lameth. Alle these woro Bekers
efterkommande, och talet af strid-
bart manskap, sammanräknadt i
thezas ättgrenar, tjugu tusend och
tu hundra.

af Jediael härstammade Bil- 10.
han och theß söner, Zeus, Ben-
jamin, Ehud, Ebenaan, Sethan, 11.
Zharfis och Abisaar, alle these
woro Jediaels efterkommande och
härfsörare i thesas ätter, hwilka
i krigsfolk utgjorde sjuutton tusend
och tu hundra man.

Suppeer och Hurpeer woro Irs 12.
barn: men Huseer barn af Ucher.

Naphtali söner woro Jahziel, 13.
Guni, Jezer och Sallum, barn-
barn af Bilha.

Till Manasse barn hörer Esri- 14.
els ått härstammande af hans A-
ramciska

- ramesta frilla; hwilken födde Ma-
 15. chir, Gileads fader. Machir tog
 en ättling of the Suppeers och
 Suppeers släkt till hustru, wid
 namn Maacha. En annan son
 (af Manasse ätt) het Zelaphehad,
 16. then blott hade döttrar. Maacha
 Machirs hustru födde en son, then
 hon kallade Peres; hans broder
 het Seres, af hwilken härstäm-
 ma Ulam och Rakem. Ulams son
 17. war Bedan. These äro Gileads
 barn, Machirs sons, Manasse sons
 18. sons. Af hans syster Molechet
 föddes Ishod, Abieser och Mahela.
 19. Semida barn woro Ahjan, Se-
 chem, Dikli och Aniam: Ephra-
 20. ims son war Suthelah, Suthel-
 lah son Bered, Bereds son Tha-
 21. hat, Thahats son Elada, Elada
 son Sabad, Sabads son Suthel-
 lah, Eser och Elad.
 Ephraims söner wordo af Gaths
 män, landets infödingar, slagne,
 då the nedgått att borttaga thesas
 22. bostad. Theras fader Ephraim
 förögde them en lång tid, och hans
 bröder kommo för att trösta ho-
 23. nom. Han ästade therefter med
 sin hustru en son, kallad Beria,
 emedan han ansågs som en omdän-
 stad gofwa, hwilken tillfallit hans
 hus.
 24. Thennes dotter war Seera som
 upbyggde nedra och öfra Betho-
 25. ron, samt Usen Seera. Bena son
 war Repha, Repha son Reseph,
 Resephys son Thela, Thela son Tha-
 26. han, Thahans son Saedan, Sa-
- dans son, Ammihud, Ammihuds
 son Elisama, Elisama son Rua,
 Muns son Josua. 27
 Theras ägor och boningsplatser 28
 woro Bethel, med thertill hörande
 byar, på östra sidan, Raoran, på
 then västra Geser, med thertill
 hörande byar, och Sechem med
 thertill hörande byar, allt intill As-
 sa med thes byar: jemte the af 29
 Manasse barn förlända Bethsan,
 Thoonach, Megiddo, och Dor med
 the tillhörande byar. These be-
 bodde Josephs, Israels sons barn.
 Afers barn woro Jimna, Jis- 30
 siga, Jiswi, och Beria med thesas
 syster Serah. Beria barn: He- 31
 ber och Malchiel, stamfader för
 Birsawith. Heber födde Japhlet, 32
 Somer, Hotam och Suah, the-
 ras syster. Japhlets barn woro 33
 Pasach, Dimhal och Asboth. He-
 mors efterkommande af Japhlet.
 Somers barn woro Abi, Roba, 34
 Zehubba och Aram. Hans br- 35
 ders, Helams, barn woro, He-
 pha, Jimna, Seles och Sam-
 Sopha barn: Suah, Harneph, 36
 Sual, Beri, Jimra, Bezer, He-
 37
 Samma, Silja, Jithran och Be-
 38
 era. Zethers barn: Zephaniah,
 Phispah och Kara. Ulla barn:
 39
 Arah, Haniel och Riza. 40
 41
 alle woro efterkommande af
 42
 wäldige härfröare och anse-
 43
 dingar i thesas släkter. 44
 45
 stridbart krigsfolk i thesas
 46
 war sex och tjugu tusend 47

Benjamin födde Bela, sin första son, Asbel then andra, bror then tredje, Nohah then fjerde, Nopha then femte. Söner af Bela woro Adar, Sera, bithud, Abisua, Naaman, Abia, Sera, Sefhaphan och Hum. Ghuds barn, stamfäder för wänarens af Seba, hwilka sen flyttade till Manuhoth, woro Naaman, Abia och Sera, enne anförde the flyttande. Af nom föddes Usa och Abihud. Sedan Saharaim fligt sig wid sin hustru Husim och Baara, födde han i Moabs land med sin hustru Hodas, sönerna Jobab, Ziza, Mefa, Malcham, Jeuz, Saria och Mirma, alla ätthöfding. Med Husim hade han födt hitob och Elpaal. Elpaals barn woro Eber, Misam, och Samed, vilken byggde Dno och Lod medertill hbrande byar. Beria och ema woro stamfäder för them som bodde i Ajjalon: the förjorde inbyggarena af Gath. Abio, asaf, Jergmoth, Sebadia, Ad, Ader, Michael, Jispa och Jha woro barn af Beria. Gedja, Mesullam, Histi, Heber, Henerai, Jisla, Jobab, woro söner af Elpaal. Jakim Sichri, abdi, Elienai, Jilletal, Eliel, Baja, Beraja och Simath woro barn af Simi. Jispan, Eber, Ikel, Abdon, Sichri, Hanan, anania, Elam, Anthothia, Jiphja och Dnuel woro barn af Sa-

fat. Gamserai, Sefhata, Abia, 26. lia, Jarefia, Elia och Sichri woro 27. barn af Jeroham. Zheke woro 28. ro stamfäder och höfdingar i Israels raser ätter och bodde i Jerusalem. J Sibeon bodde stamfadren för 29. Sibeoniterna, hwars hustru het Moacha. Hans första son war 30. Abdon. The följande, Zur, Kis, 31. Baal, Nada, Sedor, Abio, och Seher. Michloth födde Simea. 32. Zheke bodde äfwen bredewid sina släktingar och ibland them, uti Jerusalem. Mer födde Kis, Kis 33. födde Saul, Saul födde Jonathan, Malchisua, Abinadab, och Eibaal. Jonathans son war Meribaal, Meribaal födde Micha, Micha barn woro Githon, 34. Melech, Zhaerea och Ahas. Ahas 35. födde Joadda, Joadda födde Ulemeth, Asmabeth och Simri. Simri födde Moza, Moza födde 37. de Binea, Binea son war Rapha, Rapha son war Elasa, Elasa son war Azel. Azel hade 38. sex söner, hwilkas namn woro Asrikam, then förstfödde, Ismael, Searia, Abadia, Hanan: alle söner af Azel. Esels söner, hans 39. broders, woro Ulam, then förstfödde, Jeuz then andre, Eliphet then tredje. Ulams söner woro 40. ro wäldige hjeltar och behändige bogsskyttar samt hade många söner och sonsöner till antalet hundra och femtio. Zheke alle äro efterkommande af Benjamin,

9. **S**ifvare Hela Israel är förlat-
 tad en ättelångd, hvilken
 uti Israels och Juda Konungars
 riddöcker finnes tecknad.

Juda blef för sina öfverträ-
 delser stödd i fångenskap förd till
 2. **Babel.** The förste, som sedan
 återkommo att bebo thes fordrna
 ägor och städer, woro så wäl 3-
 fraeliter, som Prester, Lewiter och
 mindre bekante wid helgedomen.

3. I Jerusaleem bodde efterkom-
 mande både af Juda, Benjamin,
 Ephraim och Manasse, nemligen:

4. Af Perez efterkommande, Ju-
 da sons, Uthai, Ammihuds son,
 Omri sons, Imri sons, Bani
 sons.

5. Af Seloniterna, Asaja then
 äldste i släkten, med sina barn,
 och af Serah ätt Jeguel tilsam-

6. man med sina ättlingar, räknade
 till sex hundra och nio.

7. Af Benjamins efterkommande,
 Gallu, Mesukam son, Hodavia

8. sons, Hasema sons: Jibnea Je-
 rohams son, Ela Ust son, Mich-
 ri sons, och Mesallam, Sephatia
 son, Reguels sons, Jibneja sons,
 med thesas ättlingar sammanräk-
 nade nio hundra sex och femtio.

9. Alle these män woro höfdingar
 10. bland fäderna i thesas ätter. Af

Presterna Jedaja, Jotarib, Ja-
 11. chin, och Asaria, Hilkia son, Me-
 sallams sons, Zadok sons, Me-
 rajoth sons, Abitabs sons, en an-
 sedd föreståndare i Guds Hus:
 12. såsom och Udaja, Jeroham son,

Bashur sons, Balthia sons, Phe-
 Masai Adiel son, Jasera sons,
 Mesallam sons, Mesibemith son,
 Immer sons: samt thesas öf-
 13. der höfwidsmänneerna i Släkten
 öfriga grenar, hwilkas folkwärd
 utgjorde tusend, sju hundra och
 sextio man, nemligen anförarna
 för them, som hade att förätta
 tjänsten i Guds hus.

Af Lewiterna: Gemaja, Ho-
 sub son, Afrikams son, Hofobai
 sons, utaf Merari ätt; Baltha-
 Heres, Balal, och Nathani,
 Mitha son, Ghari sons, Abash
 sons; Obadia Gemaja son, De-
 jal sons, Jeduthun sons; Ben-
 thia, Asa son, Elkana sons, som
 bott i Metophats byar, såsom
 portwaktarna Gallum, Uthai,
 Talmon, Abiman, med thesas
 14. ättlingar: Gallum war thesas
 öfverste. Annu i dag inreder
 these af Levi barns waktstäm-
 15. de låger östra sidan i Konung-
 porten. Men Gallum, Kore son,
 Ebiasaph sons, Korah sons
 hans bröder af Korah ätt, thesas
 then ambets förättning, att
 16. la wakt wid inre dören af
 helga råttet; såsom och Herod-
 der fordom i HERRAS
 17. ger wid samma ingång wakt-
 lo, hwilkas föreståndare
 Pinehas, Eleazars son, som
 nad i äminnelse af HERRAS
 18. äfwen som Zacharias, Mes-
 son, wid ingången till Guds hus

Allt till war warkstävande. All
 de the till warkställning wid in-
 se dörrarna utsedde, wara tu hun-
 dra och tolf och i sina byar ef-
 ter sitt ditartal fördelta. The som
 deras ätt hade David och Pro-
 pheta Samuel satt för bestäm-
 mig tid, att swara för warkstäl-
 lingen wid ingången till HER-
 LIGES hus i thet heliga tältet.
 De alla fyra mederstrecken woro
 these warkstäre stälta, östan, wäs-
 tnan, norr och söder. Deras brö-
 der förlagde i sina byar, komma
 hwar sjunde dag, att wäpelsis
 den tjänsten med them. Ofwan-
 nämnde fyra portwarkstäre war öf-
 werbefället updraget öfwer Lewiter-
 na, hwilka dels hade wården om
 Templets kammare och satburar,
 dels natttid hölla wark omkring
 Templet och under waken, hwar
 morgon hade att besörja om thes
 upståndande.

Af them woro och somlige sal-
 te öfwer ämbetsstyggen, att them
 woro insatta och talde utlämna:
 öfwer öfwer annan restkap som-
 lige öfwer the heliga kärten och
 omlike att hafwa semtomjöl, win,
 öl, råskwerf och wälluktande spe-
 cialer, under sin wård. Af Pre-
 sternas ätt woro the bestälte, som
 speciererna beredde smörje-olja
 råskwerf.

Mattithio, Sallums äldste
 öfwer Korah ätt bland Lewiter-
 na hade att besörja om bakwer-
 k. Öfwer Skådebröden woro af

deras bröder bland Tribuserna
 the förordnade, hwilke hwar sab-
 batsdag hade att tillreda them.
 Af samma ätt härstammade öf-
 wer musikanterna, Lewiternas öf-
 werste höfwidsmån, hwilke ifrå
 annan wark, wid Templets wark-
 rum woro sate, emedan the med
 sina ämbeten beständigt woro syss-
 selfatte. These äro the förnämste
 höfwidsmån af Beni barns ättgre-
 nar, hwilka bodde i Jerusalem.

I Sibean bodde, som sagdt 35.
 de, Jergiel, stamsfadren för Sibean-
 iterna, hwars hustru het Moa-
 cha. Hans äldste son war Eldaar 36.
 the följande Zur, Kis, Boak, 37.
 Mer, Radab, Gedar, Abio, Sa-
 charia, och Michlot. Michlot född 38.
 de Simea: these bodde hwarwid
 sina slättingar och ibland them
 utt Jerusalem. Mer födde Kis, 39.
 Kis födde Saul, Saul födde
 Jonathan, Walchisua, Abinodab,
 och Ebaal. Jonathans son war 40.
 Meribaal, Meribaal födde Mi-
 cha, Micha barn woro Piton, 41.
 Melech, Tharea och Abas. 42.
 Abas födde Jaera, Jaera födde
 Asemeth, Asmaweth och Simri,
 Simri födde Moza, Moza född 43.
 de Simea: Simea son war Re-
 phaja, Rephaja son Eleasa, E-
 leasa son Ugel. Ugel hade 44.
 söner, hwilkas namn woro Afri-
 kam, thea förstfödde, samt I-
 srael, Gearia, Obadia, Hanan,
 alle söner af Ugel.

10. **Cap. Philisteerne angrepo Israeliter:** na, och drefwo them på flykten, så många stupade på Gilboa berg. The förblöde i synnerhet Saul och hans söner, Jonathan, Abinadab, och Malchisua, hvil-
 2. ke blefwo på platsen. Saul sjelf utstod the häftigaste anfall. Skytterne träffade honom med sina båggar, så att han af them wardt illa sårad och fode till sin wapen-
 3. dragare: drag titt swärd och stick mig igenom, att these omstorne icke må handtera mig stympeligen; men hans wapen-
 4. dragare wille icke, ty han bådade swärligen. Så tog Saul sitt eget swärd och föll theruppå. När wapendragaren såg, att Saul war död, föll han ock på sitt swärd och wardt död.
 5. Så omkom Saul tillika med tre af sina söner och alla af hans Hof, som warit honom följaktige.
 6. När ock Israeliterne, som bodde på slätten, sågo att håren war slagen på flykten och att Saul med sina söner war död, öfvergoftwo the sina städer och flydde, hwar efter Philisteerne kommo och satte sig ned uti them.
 7. Följande dagen gingo Philisteerne att plundra the slagna och funno Saul med sina söner lig-
 8. ga på Gilboa berg. The klädde af honom, togo hans hufwud och hans wapen och sände them allt omkring uti Philisteiska landet, att inför thetas Gudar och inför
 folket beträsta thems glädning. Hans wapen upsatte thetas afgudahus, och hufwulen fästade the på Dagonens pel. Men när Jabes intod Gilboa siago höra, hwad Jerne hade gjort Saul, rustat allt stridbart folk, gick och Sauls och hans söners re förde them till Jabes, och the thetas ben under en Trä samt höll i sju dagar Fast.
 9. Så omkom Saul för stverträdelsers skull, hwarmsig emot HERREN förstvartemot HERREN som han icke höll, också the att han frågade Döds, befä HERREN frågade han icke, så lät Han honom dö; men tillfolla David, Isai son.
 10. Menige Israel församlades therestet hos David i bron och sade: wi äre tineder och blods-förwanter: till hafwen tu och redan i Sauls regering - i triggwarit Israels anförare: hafwer HERREN ansett att wärda sitt folk Israel, att thedsfwer wara en sällsurste. Alle Israels ättar kommo till Konungen i Hebron, så lät David ett förbud uti inför HERREN och the honom till Konung öfwer enligt HERRENIS ord. Samuel.

d gjorde sedan med meniga
 l ett fälttog emot Jerusa-
 som eljest kallas Jebus, be-
 af Jebuseer, landets foräna-
 gare. Inwånarne i staden
 säga David: hit in skall tu
 komma, men David vann
 Bergfästet Zion, som sedan
 kalladt Davids borg, och lof-
 then, att blifwa högsta be-
 swaren, som först åröfrade
 3. Joab, Zeruja son, war
 förste, som besteg fästningen,
 wardt förste Höfwidsmannen.
 Tog sin boning på bergs-
 n, som therför blef kallad
 ds borg, och befästade ho-
 på alla sidor, ifrån yttersta
 i och sedan alltomkring. Thet
 af staden återställte Joab
 . David blef ju längre, ju
 nägtig och HERREN Ze-
 war med honom.
 esse äro Davids ypperste
 r, hwilke honom i regerin-
 antligen understödde, och med
 Israels förenade sig att göra
 r till Konung, enligt HER-
 S ord om Israels.
 let på thesa hjeltar war följ-
 : Jafabeam, Hachmont son,
 B ibland the tre: han upp-
 in: lants emot try hundra,
 han i en drabbning neder-
 . Näst honom war Eleazar,
 son, af Ahohi ätt, en i-
 the tre hjeltar. Han war
 David wid Ephes Dammim,
 Jilisteerne thet församlat sig

till strid. En annan gång flydde
 folket för the Philisteer, så war
 ther ett återstycke sådt med bjugg;
 midt på thetta återstycke ställte sig 14
 these hjeltar, förswarade thet och
 slogo Philisteerna. HERREN
 gaf så en stor seger.

These tre, som wore öfwer 15.
 the tretio, gingo ut för klippan
 till David i kulan Adulam, så
 Philisteerne hade sitt läger i Ne-
 phalms dal. Nu låg jemväl en 16.
 besättning af Philisteer i Bethle-
 hem. När David wid thesamma tid
 en dag befann sig på bergshög-
 den, så han en häftig törst och
 sade. O! att någon kunde lå- 17.
 ska mig med watten af brunnen
 i Bethlehems stadsport. The 18.
 tre hjeltarne bröto sig så igenom
 Philisteernas läger och hämtade
 watten utur brunnen i Bethlehems
 stadsport, och förde thet till Da-
 vid, men han wille icke dricka the-
 af, utan utgdt thet HERREN
 till ett drickoffer. Han sade: be- 19.
 ware mig Gud ifrån sådant,
 thet wore att dricka the mäns
 blod, som med thesas lifsfara
 hemtat thet: therför wille han
 icke dricka thes af. Thetta gjorde
 the tre hjeltar.

Abisai, Joabs broder, war 20.
 öfwen ypperst ibland tre. Han
 förde sin lants emot try hundra,
 them han nedergjorde; och war
 namnkunnig ibland tre. Han äg- 21.
 de ibland the tre af andra ord-
 E ningen

råknadt, som ankom till David i Hebron att uppdraga honom riksstyrelsen efter Saul, enligt HEBREISK ord. Af Juda barn med sköld och spjut rustade sex tusend och åtta hundra man, utvaldt 24. krigsfolk. Af Simeons barn, stridbart manskap, sju tusend och ett hundra. Af Levi barn fyra tusend och sexhundra. Josada Sösten af Aarons ätt anförde try tusend och sjuhundra, och Zadok, en ung tappert man, war af två och tjuga Högdingar i sin slägt 29. beledsagad. Af Benjamiterna, Sauls egna fränder, try tusend: af dem hade större delen hitintill varit tjänstgörande wid Sauls hof. Af Ephraemiterna, tjugu tusend och åtta hundra, tappre hjeltar och ansedde män i deras 31. ätter. Af halfwa Manasse stam aderton tusend, utnämde att gå och 32. göra David till Konung. Af Issachars barn, kunnige män, att efter tidernas behof utföra Israels wärf, tu hundra Högdingar, hvilka för sina ättlingar förde or- 33. det. Af Sebulon utvaldt krigsfolk, af allahanda slags bewåring, femtiotusend man: folk, som med swelsamt mod alldrig i träff- 34. ning gått. Af Naphtali tusend Högwidsmän, anförare för sju och trettio tusend man, hwilke sköld och 35. spjut förde. Af Dan, raske krigsmän, åtta och tjugutusend och sex 36. hundra. Af Aser stridbart folk, som wapen boro, fyratio tusend.

Från the på andra sidan om Jos 37. dan belagne Rubeniter, Gaditer, och halfwa Manasse stam, krigsfolk af all slags bewåring, hundra och tjugu tusend man. Af these stridbare och till strids med oswifeligt hjerta skickade män ankommo till Hebron, att göra David till Konung öfwer hela Israel, hwilket jämwäl war alla hemmawarande Israeliters enhälliga åstundan. The förblefwo när David i tre dagar, och njöts förplågning, som deras bröder för dem anstallat; äfwen som närmost omkring dem boende af Issachars, Sebulons och Naphtali stammar, på åsnor, camellemular och oxar tillförde dem ning of mjöl, sikon, rasin, och olja, jemte en mängd af och får; ty en glädjehögtid 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

David höll ett råd med sitt rådgång och låga krigsbefäl, samt med alla folkets föreståndare. De för thenna af hela Israel förlade menighet talade han om eder godt synes och RUT war Gud thet tilljer, låtom of bud utfärda våra hemmawarande bröder hela Israels land, såsom till Presterna och Leviterna deras städer och landbygar, the hos of församlade och jemte of hemta war

unds Arke hit, then wi uti
 Is tid allsintet efterfrågat.
 menigheten biföll, att verk-
 . en sak, som täcktes allt för-
 vål. Alltså lät David hela
 el allt ifrån Sihor wid Egyp-
 intill Hamath sammankallas,
 dra Guds Arke ifrån Kiriat-
 im. David drog therefter med
 Israel upp till Baala, thet
 ith Jeorim kallas, och i Ju-
 r beläget, att sådan afhem-
 tuds Arke, helgad åt HER-
 NS namn, som sin Thron på
 ubim rest. The låto nu Guds
 på en ny wagn föras ifrån
 adabs hus. Usa och Ahio fölg-
 agnen. David samt hela Is-
 ytttrade allt hwad the för-
 e, sin glädje HERREN till
 med sång och spel på har-
 cithör, trummor, cymbaler
 kompeten. Men när the kom-
 ut gå förbi en till tröskning
 sådeshögd, sträckte Usa sin
 ut till att hålla Arken, som
 i fara att stjelpa, emedan
 rna kastade sig af wägen.
 na Usa förgräpelse emot Ar-
 nisthogade HERREN; ty
 HERREN honom, så att
 föll dödd ned inför Gud. Da-
 wardt swårigen bedröfwad,
 HERREN så plössligen bort-
 Usa, och kallade thesöre stäl-
 derez Usa, såsom the ännu
 y heter. Swer David föll
 å en sådan båtman för Gud,
 an sade: huru skall jag dri-

sta att hemta HERRENS
 Arke till mig? han lät förhen- 13:
 skall Arken icke nedfätras hos sig
 uti Davids borg; utan förde ho-
 nom uti Obed Edoms hus, bördig
 af Bath. I thenna mannens hus 14:
 förblef Guds Arke i tre månader
 och HERREN wälsignade Obed
 Edoms hus med allt hwad honom
 tillhörde.

IFrån Hiram, Konungen af Ty, Cap.
 rus, undfick David sändebud, 14:
 tillika med Cederträ, stenuggare
 och timmermän, att bygga honom
 ett palats. Han årfor märkeligen, 2:
 att HERREN stadfast honom i
 regeringen öfwer Israel och lätit
 hans rike i magt och anseende till-
 wäxa för sitt folk Israels skull.

I Jerusalem tog David ännu 3:
 flera Gemåler och födde ännu fle-
 ra söner och döttrar. Namn på 4:
 the söner, som honom i Jerusalem
 föddes, wore Sammua, Nathan, 5:
 Salomo, Jibhar, Elisua, Eliphe- 6:
 let, Noga, Nephog, Japhia, E- 7:
 lisama, Beeljada, Eliphelet.

Men då Philisteerne hörde att 8:
 David war smord till Konung öf-
 wer Israel, drogo de samfällt ut
 att uppsöka honom. David förnam
 thet och gick them till möte. The 9:
 antomne Philisteer hade spridt sig
 ut i dalen Akephaim. David för- 10:
 gade Gud: skall jag angripa
 Philisteerna och will Tu gifwa
 them i mina händer? HER-
 E 3. HER

11. **REN** smälade honom: grip them an: jag gifwet them i dina händer. Då drog David med sitt folk upp till Baal Perazim, slog Philisteerna ther och sade: Gud hafwer genom min hand bräckt mina Fiender, på lika sätt, som ett wattuflöde dammar bryter.
12. Stället Baal Perazim. Philisterne nödgades ther lämna sina afgudabilder efter sig, them David båd i eld uppbränna.
13. Philisterne gjorde å nyo ett fälltug och utbreddes sig midt uti Dalen. David frågade åter Gud och Gud gaf honom thetta svar: Tu må icke gå rätt fram emot them, utan tag en omwäg, så att tu kan komma them på ryggen ifrån Stogsfödan. Och när tu hörer ett bullrande gny i statarna af träden, så gör ett anfall, ty då är **SEKRETT** för dig utgången, att slå Philisteernas här.
14. David gjorde såsom Gud honom befallt, slog Philisteerna här och förföljde them ifrån Gibeon allt intill Gazer.
15. Davids ära utbreddes i alla länder och **HERREN** lät en bådman för honom falla öfwer alla folkslagter.

15. Sedan han i Davids borg byggt sitt Palats, beredde han öfwen ett rum för Guds Ark och lät theröfwer uppstå ett tält.
2. David förordnade jemwäl, att in-

ga ändra än stället wöre till ett, att bäsa Arken; ty them hade **SEKRETT** utwolt att bäsa sin Ark och att tjäna honom för ewärdlig tid.

Nu lät David offentligan kalla menliga Israel till Jerusalem, att beledsaga **HERREN** Ark till ther rum, som han för honom berede. Han församlade jemwäl Aarons barn och Leviterna: of Rehabs ätt Högdingen Uriel, med sina ättlingar, hundrade och tjugu. Af Merari ätt Högdingen Asaja med sina ättlingar, tu hundra och tjugu. Af Gersons ätt Högdingen Joel med sina ättlingar, hundrade och trettio: Ussis ätt Högdingen Semaja med sina ättlingar tu hundra af Hebrons ätt Högdingen Eliel med sina ättlingar, trettio: Ussis ätt, Högdingen Amiad med sina ättlingar, hundra och trettio.

Presterna Zadok och Abiathar, tillika med Leviterna Uriel, Joel, Semaja, Eliel och Amiad, lät David föreställa, och sade således till them: I står bland Levi ättföder, jag ger eder och edra ättlingar. I mågen bäsa **SEKRETT**, Israels Guds, Ark till ett ort jag för honom berede. emedan i förra gången försummaden, gjorde **SEKRETT** war Gud en refusa bland oss, allthenstund uti

Eben Sjette Christeliken

22

hände Sonom Mfom og före-
 skrifwet war. Alltså helgade sig
 Presterna och Leviterna till att spela
 HERREN, Israels Guds,
 Ark, then Leviterna, efter Mose
 ogs föreskrift, gifwen af Gud,
 woro, på sina oxlar, med thertill
 inlåttade sånger. David båd af-
 wen Leviternas Höfdingar, att i
 bland sina ättlingor beställa musi-
 anter, med allahanda instrumen-
 ter af psaltare, harpor och cym-
 baler, för att låta ställande frög-
 edigt ljud. Leviterna beställde
 å Heman, Joels son, jemte hans
 ambets breder Asaph, Berechias
 och af Iheros släktingar Me-
 ari barn, Eham, Kusaja son;
 bekutan af Iheros bröder, utaf
 andra ordningen, Sacharia, Jae-
 kel, Semiramoth, Jehiel, Uani,
 Akab, Benaja, Maaseja, Ma-
 thia, Elisheleja, Mitneja, O-
 ed Edom, och Jegiel, hvilka
 örde till dörwaktarna. Capell-
 waktarna, Heman, Asaph, och
 Ethan anförde Musiken, på kllin-
 jande kopper, cymbaler; Sacha-
 ria, Akab, Semiramoth, Jehiel,
 Uani, Ellob, Maaseja och Bena-
 o, på Niamoth, Psaltare; Mat-
 thia åter, Elisheleja, Mitneja,
 Obed Edom, Jegiel och Asafia,
 så ätta strångars harpor, att före-
 nas med sången. Chenanija, Le-
 wternas äfwerste sångwästare, an-
 förde sång-choreterna; ty han war
 beruti kunnig. Berechias och El-
 mas woro walthastwande omkring

Arken. Den Guds, Josafat,
 phat, Dordaneel, Amasai, Sa-
 charia, Benaja och Elisfer, som
 woro Prester, blåste i trompeter.
 na framför Guds Ark. Iheros
 woro Obed Edom och Jehia wakt-
 hastwande omkring Arken.

David, beledsagad af Israels 25.
 äldsta och af äfwerstarna, gick nu
 under offentlig frögdebetygelse,
 att hemta HERREN förbunds
 Ark utur Obed Edoms hus. Och 26.
 emedan Gud betedde sig nådm
 mot Leviterna, som boro HER-
 REN förbunds Ark, worde i
 flera omgångar oxar och wädrar
 offerade.

Konungen sjelf war klädd i en 27.
 mantel af Bybus, så och alle Le-
 wterna, the the antingen boro Ara-
 ken, eller spelade, samt Chenan-
 ja, anföraren för sången, som för-
 enades med musiken. Desså bar
 Konungen en kåpa af Bybus.
 Hela Israel beledsagade HER- 28.
 REN förbunds Ark, med frög-
 derop och ställande ljud af basu-
 ner, trompeter, cymbaler, psaltare
 och harpor. Intaget af HER- 29.
 REN förbunds Ark klädde
 Michael Sauls Dotter igenom
 sönstret, och, då hon såg Konung
 David hoppa och dansa, föraktar-
 de hon honom i sitt hjerta.

Sedan Guds Ark blifwit in- Cap.
 förd och satt uti thet Tält, 16.
 som David för honom uppslagit,
 offerade

Den Fjerde Chronikboken

1. offerades Gud brännoffer och sackoffer.
 2. offer. Efter fulländade offer, wäl-signade Konungen: folket i HERODAS namn och låt till hvar.
 3. Je person af Israels samlade menighet, både man och qwinna, ut-Rista ett mått bröd, ett stycke kött och en rusinkaka.
 4. David förordnade en betjäning af Leviter wid HERODAS-art, hvars gromål skulle wara, att med låf och tackfägelse högtidligen prisa HERODAS, Israels Gud. Den förnämste bland these war Afsaph: wäst honom woro Sacharia Jegiel, Semiramoth, Jehiel, Mattithia, Eliab, Benaja och Obed EDOM. Jegiel anförde Musiken på psaltare och harpor; Afsaph the klingande cymbalerna: men Presterne Benaja och Jahasiel woro the, som alltid blåste i trompeterna för Guds förbunds Art.
 7. Thet war oc wid thetta tillfälle som David till Afsaph och hans ämbetsbröder öfwerlemnade följande Låfsång för första gången att upföra.
 8. Låfwer HERODAS!
Kaller hans namn!
Förkunner bland folken
Hans gerningar!
 9. Sjunger honom!
Speler honom!
Priser högtidligen
Hans under!
 10. Ware hans heliga namn
- Eder berömmelse!
Hjertat af glädje uppfyllt
Hos hans tillbedjart!
Söker HERODAS och hans stydd
Söker hans nådablickar alltid!
Tänker på hans under,
Som han gjort.
Hans stofftecken och domar,
Som af hans munn gått.
I efterkommande af Israel,
Hans tjänare,
I barn af Jacob,
Hans utkorade.
Han, HERODAS, är vår Gud,
Hvars bud
Öfwer all werlden gälla.
Tänker ewigt på hans förbund,
På hans försäkringar
Gifna intill tusende led.
Hans löfte till Abraham,
Hans ed till Isaac,
Hans oryggeliga sannings ord
Jacob.
Hans ewiga förbund med Israel
Tig, sade han,
Will jag, till bestånd egendoms
lott,
Gifwa Canaans Land.
Ringa war ännu theras tal,
En swag hop,
Thertill främlingar selske,
Uti landet,
Wandrande ifrån ett folk
Till ett annat,
Ifrån ett rike
Till ett annat:
Dock låt han ingen hem
tryd

offede for deres Skulde
Konger.

ikke mine Selige,
endler ikke mine Propheter
siger **HERREN**
dens Byggere!
upphørligen Hans Hjelp.
er blandt folket

ra:
alle Slægter
nder!

h høgstlæst er **HER-**
REN,

alle Gudar dyrkansværd:
t åro alle andre lænders

HERREN er then,
opat Himmelen:
Honom
Majestæt og hørlighet:
helgedom
høhet og Prægt.

HERREN, I Gøll,
HERREN åro og læf!
HERREN Hans Navns
pris!

inker instæller Eder
Honom!

prydning.

r **HERREN**!

dsfull for Honom

all werlden!

på ordrilige grunder

de Jorderets!

dens I himlar!

tu Jord!

nd folket beslunges

wigas Rønungamægt!

æstret!

Og hvoed thetati sinets

Gifwe fægneljud!

Frøgde sig marken

Og hvoed thetuppå år!

Læffjunge træn uti Støgen

33

In for **HERREN**!

Ty Han kommer, att Dom hålla

Døwret Jorden.

Læstret **HERREN,**

34

Ty Han år mild,

Ty Hans godhet wætar ewlaner,

ligen.

Sjunger:

35

Fræls og Gud wæ Frælsare,

Samla og tillhøpa

Og rædda og iftæn fræmman-

de magt!

Ty Stall titt Selige navn

Åf og beprifas

Og titt læf

Wætar wæ Segersång.

Læstret wæ **HERREN** 3. 36.

fræls Gud iftæn ewighet

till ewighet:

Sæge ållt folk ja! og prise **HER-**

REN.

Att nu bestændigt infør **HER.** 37.

RENs förbunds Årt förætta

tjænsten, såsom hwarje dag tillfær-

ørdnadt wæ, sætte David ållså

Åshaph og hans brøder, samt med 38.

Obed, Edom og hans åttlingar

till ett antal af åtta og sextio.

Till Obed, Edom, Jeduthuns son,

og Hofa, lemnades wætkhællnin-

gen. Men till förættingen wæ 39.

HERRENs Tabernakel på høg-

den i Sibron, förordnades Rønün-

gen

- gen Presten Zadok och hans bröder af Presterliga ätterna, att på bränneoffers altaret dageligen offera **HERKUN** morgon och afton, offer, efter Lagens fulla föreskrift, som **HERKUN** Israeliterna brukade. **HERKUN** hade. Jemte them fattes Herman och Jeduthun, med flera utnämnda, att offentligen låswa **HERKUN** och Hans ewigt wälsände nåd. Hemans, Jeduthuns och thesas plikt war, att med trummeter, cymbaler och andra klingande spel flunga Guds lås: men Jeduthuns barn ansfordrades waken wid portarna.
43. Allt folket gick sedan bort hwar och en hem till sitt: gick också David tillbaka i sitt hus.

Cap. 27. Så David satt uti sitt palats, så sade han en dag till Propheten Nathan, si, jag bor i hus af ceder byggdt, men **HERKUN** förbunds Art under tält, Nathan svarade Konungen: allt, hwad tu i sinnet hafwer thet gör; ty Gud är med dig.

3. Men följande natten undfick Nathan en uppenbarelse af Gud i thesa ord: gack och säg min tjånare David: så säger **HERKUN**. Tu skall icke bygga mig thet hus, thet jag will bo. Ifrån then tid, så jag Israels barn utur Egypten förde, intill thenna dag, hafwer jag icke bott i något hus, utan under tält och tabernakel,

flyttade ifrån ett ställe till ett annat: Hafwer jag och någon tid, ehwart jag med meniga Israel wandrat, tillsagt någon af the Styresmän, hwilka jag wården af mitt folt Israel anbefallt, att bygga mig ett hus af Ceder? nu skall tu alltså säga till min tjånare David: Thetta säger **HERKUN** Tebaoth: Jag hafwer tagit dig ifrån herdabyddan, ifrån hjorden, then tu waktade, och satt dig till Fursta öfwer mitt folt Israel. Jag hafwer warit med dig ehwart tu gått, neberlagt alla tina fiender för dig och gjort titt namn stort ibland the stora på Jorden. Mitt folt Israel hafwer jag ett sådigt icke fördrinat, en fast och säcker bonings-plats, thet thet icke mer oroas skall, eller af wrånga fiender plågas såsom fordom, eller i the tider, så jag öfwer mitt folt Israel Domare till Styresmän förordnade. Alla tina fiender hafwer jag och förödmjukat, och nu förkunnar **HERKUN**, att San will göra titt hus waraktigt. Uår tina dagar nått till slut och tu till tina fäder gått, will jag låta en son af mig född wid Thronföljden. Han skall hallas och hans rite styras. San skall mig ett Tempel bygga och jag skall hans Thron

ewärdlig tid stadfäst. Jag
 | wara hans fader, och han
 | wara min son. Min nåd
 | jag icke undandraga ho-
 | , såsom jag henne tin för-
 | ddare undandrog. I mitt
 och mitt rike, will jag för
 rdlig tid insätta honom
 hans Thron skall ewigt be-
 warda. Allt thetta ord för
 efter then uppenbarelse, som
 han undfått, anförde han mun-
 en för David.
 :å gief Konung David inställ-
 g på thet åt HERREN hel-
 rum och sade: So är jag,
 RRE Gud? och hwad är
 : hus, att tu mig hårtill
 ma låtit? ändock hafwer
 ta icke synt sig nog wara,
 Gud! utan tu hafwer jem-
 gifwit tin tjänares hus
 : för en lång framtid, och
 | dat mig med högsta ste-
 af männslig åra. SER-
 Gud! hwad mer kan Da-
 inför dig önska sig utdf-
 then åra tu tin tjänare
 isat? en tjänare, then tu
 med synnerlig wärd om-
 ar, SERRE, för tin tjä-
 es skull, hafwer tu, efter
 wälbehag, the största nå-
 of ådaga lagt, the största
 eprof fördunnat. Tig lit
 SERRE, finnes ingen:
 utan dig är ingen Gud; in-
 , som förklarar åbra, hwad
 å åron om dig hört. Swad

slögte gifwes på jorden titt
 folk Israellitt, thet Gud sjelf
 gått att lösa sig till egendoms
 folk, görande titt namn af sto-
 ra och underbara wert tuns-
 nigt, så tu för titt utur E-
 gypten förldsta folk andra folk-
 slag förjagade. Tu, som titt 22.
 folk Israel tig till ett ewärd-
 ligt egendoms folk beredt,
 hwars Gud tu allena äst! stad- 23.
 fäst, o! SERRE för ewig
 tid, hwad tu tin tjänare och
 hans hus tillsagt, och gör så-
 som tu lofwat hafwer. War- 24.
 de thetta oryggeligt och titt
 namn i ewiga tider therigenom
 förhåteligadt, att tu SERRE
 Zebaoth, äst Israels Gud, och
 att tin tjänares Davids hus
 inför dig fast ständande war-
 der. Sjelf hafwer tu, min 25.
 Gud, för tin tjänare uppenba-
 rat, att tu will göra hans hus
 waraktigt; ty drifstar tin tjä-
 nare thenna bön inför dig ned-
 lägga. Tu, SERRE, som 26.
 allena äst Gud, hafwer sjelf
 allt thetta goda lofwat tin tjä-
 nare: må dig theförde tådas, 27.
 att så wälsigna tin tjänares
 hus, att thet ewigt blifwer in-
 för dig. Ty then tu, o! SER-
 RE, wälsignar, warder ewigt
 wälsignad.

Therestefter öfwermann David å Cap.
 nyo Philisterna, förödmju. 18.
 2 2. fader

- lade them, och fröntog them Gath
2. med theß tillhörande byar: lika-
ledes segrade han öfwer Moabi-
terna, hvilka woro David under-
dånige och betalte honom skatt.
 3. David slog och Hadadeser, Ko-
nungen af Zoba, i landet Ha-
math, så han gick att utvidga
sitt rikes gräns intill floden Eu-
phrat. David ärdfrade af honom
tusend stridswagnar, sju tusend
ryttare, och tjugu tusend man fot-
folk. Hästarne hafades, sbrutan
ett hundra, som bibehöllos.
 5. The Syrer, som lydde under
Damaseus, kommo Hadadeser, Ko-
nungen af Zoba, till hjelp; men
David nedergjorde af Syrerna
6. tu och tjugu tusend man. Han
lade besättningar i Damasceniska
Syrrien, så att Syrerne wordo
honom underdånige och måste be-
tala honom skatt. Schwart han
wände sina wäpen gaf HERREN
 7. honom seger. The gyldene sköl-
dar, som Hadadesers Hsfridsmän
burit och nu af David woro ärdfr-
rade, lät han föra till Jerusalem.
 8. Och ifrån Tibeath och Ghun,
Hadadesers städer, tog han gan-
ska mycken koppar. Thet war af
thenna koppar, som Salomo lät
förfärdiga kopparhafwet, stoderna
och the öfriga kopparkärilen.
 9. När Thon, Konungen af Ha-
math, hörde, att David slagit
hela Hadadesers här, Konungens
 10. af Zoba, sände han sin son Ha-
doram till Konung David, att

hålsa honom wänligen och önska
honom lycka till then stora seger,
som han wunnit emot Hadadeser;
ty Thon hade örlig med Hadade-
ser. Hadoram medförde och skän-
ter af allahanda guld, silfwer och
kopparkäril. Them helgade Ko-
nung David åt HERREN, till-
ta med thet silfwer och guld, som
han tagit ifrån alla andra öfwer-
vundna folkslag, Edomeer, Moa-
biter, Ammoniter, Philister och
Amalekiter.

Abisai, Zeruja son, slog i sakt 12
dalen Edomeerna och nedergjorde
aderton tusend man. David la 13
de besättning i Edom och hela
landet wardt honom underdånigt.
Schwart han wände sina wäpen,
gaf HERREN honom seger.
David regerade öfwer hela Israel 14
och skipade lag och rätt bland allt
sitt folk.

Joab, Zeruja son, hade beft 15
let öfwer frigsåren, Josaphat,
Ahilud son, war Sångler: Zabad,
Ahitobs son, och Abjathar, Ahi-
meleks son, woro Prestes. Sowa
sa war Secreterare och Benaja,
Josada son, Besälhafware öfwer
lifswakten; men Davids äldsta sö-
ner woro Konungens Ståthållare.

Efter en tids förlopp, blef David
has, Ammoniternas Konung
död och hans son efterträdde ho-
nom i regeringen. Da wille David
vid wisa Hanun, Nebat son

na vänskap, som hans fader
 t honom; ty skickade han sän-
 id att hos honom beklaga för-
 öfwer hans faders död. Men
 Davids tjänare i thetta åren-
 inkommo till Ammoniternas
 , sade Ammoniternas Furstar
 Hanun: menar tu, att Da-
 med thenna beskickning,
 han dig gjort, welat ära
 fader? nej, i mening att
 rsta orten, bespdja landet
 bereda förstöring, äro hans
 are till dig ankomne. Då
 Hanun gripa Davids Sänder-
 afrika them skägget samt till
 an sympia theras kläder och
 hem så gå. The gingo bort
 låto igenom några män gif-
 David kunskap härom, som
 : bud emot them med befall-
 , att blifwa stilla i Jericho
 heß theras skägg hunnit vä-
 jen, och då först komma till-
 ; ty männen woro ganska
 feligen handterade.
 Som Ammoniterne wäl wiste
 he hos David gjort sig för-
 iga, sände theras Konung
 un tusend stikar silfwer, att
 bre ifrån Mesopotamien, Ma-
 i Syrien och Zoba besolda
 r och ryttare. The besolda-
 herføre tu och tretio tusend
 krigsfolk, hwilka med Ro-
 en af Maacha och theß folk
 nmo och slogo läger för Me-
 Samlades theßlikes Am-
 lerne utur theras städer till

strids. David underrättad härom 2.
 sände Joab emot them, med tapp-
 raste folket af hela krigshären.
 Ammoniterne gingo ut och ställte 9.
 sig framför stadsporten i slagord-
 ning: men the Konungar, som
 med hjelptroppar ankommit, togo
 sin särskilda ställning på slätten.
 Då nu Joab såg, att han hade 10.
 fienden både framför sig och på
 ryggen, tog han thet utwaldaste
 folket af hela Israels här, stic-
 kade thet emot Syrerne och lämnade
 thet öfriga, under sin bro- 11.
 ders Abisai anförande, att möta
 Ammoniterna. Han sade: om 12.
 Syrerne warda mig öfwermdg-
 tige så kom mig till hjelp: om
 åter Ammoniterne warda dig
 öfwerldgse, will jag undsätta
 dig. War oförsträckt och låtom 13.
 och tappert strida för wårt folk
 och för wår Guds städer:
 S E R X E T I warder görande
 hwad honom bäst synes! Joab 14.
 med sitt folk angrep thet efter Sy-
 rerne och the flydde för honom.
 När Ammoniterne sågo att Sy- 15.
 rerne flydde, woko the jemwål un-
 dan för Abisai och drogo sig in
 uti staden. Joab gick sedan till
 Jerusalem tillbaka.

Dien Syrerne, som funno sig 16.
 af Israel hafwa lidit ett stort ne-
 derlag, låto igenom utstickade kal-
 la hjelp, af the på andra sidan
 om Euphrat boende Syrer. Theß-
 sa anförde Sopyach, Hadadesers
 förnam-
 D. 3.

17. förnämste Hårhöfvidsman. Efter århållen kunnskap här om, församlade David hela Israel, gick öfver Jordan, och då han hunnit fram, ställde sin här i slagordning emot Syrerna, hvilka började strida med honom. Men the wordo på flykten drefne för Israel, och David slog af them sju tusend man till häst och syreatio tusend man till fot, tillika med sjelfwa fältherren Gophach, som blef på platsen. När således Hadadesers Ryd-konungar sågo, att the måste wila för Israeliterna, söto the frid med David och wordo honom underdånige. Icke heller wågade Syrerne mer komma Ammoniterna till hjälp.

- Cap. Följande året, wid samma tid, 20. som Konungarne, året tillförne utdragne woro, förde Joab styrkan af Israelitiska krigshären i fält, härjade Ammonitiska landet, ankom till Rabba och belägrade thet. Imedlertid blef David stilla i Jerusalem. Joab intog Rabba och förstörde thet. Ut af Ammonitiska Konungens hufvud tog David kronan, som war af guld till en flickas wig och med ädla stenar besatt. Hon sattes sedan på Davids hufvud. Thertill förde han ganska mycket byte utur staden. Stadens invånare lät han utföra samt med sagnar, tröstwagnar och jernbilar för

derhåcka. Så förfor David alla Ammonitiska städer, och gick sedan med allt folket tillbaka till Jerusalem.

En tid therefter uppkom krig med Philisteerna, då träffningen stod wid Gazer. Här slog Sibechai Israän Usa, en wid namn Sippai, af Mesarnas släkte, och Philisteerne wordo förödmjukade. En annan gång föreföll en träffning med Philisteerna, då Elhanan, Jaks son, slog Lahmi, Goliaths broder från Gath, hwars spjuistkast liknade en wåfboom. Deter war krig, då träffningen stode wid Gath. Ther war en man af orwanlig storlek med sex fingrar på hwar hand och sex tår på hwar fot, tillsammans fyra och tjugo. Han war öfwer af Mesarnes släkt och smådade Israel. Honom slog Jonathan, son af Simea, Davids broder. These af Mesarnes släkt födde män woro bördige af Gath och stupade för Davids och hans krigsmäns hand.

Emot Israel trädde satan upp och förledde David, att hela Israel utskrifwas till tjänst. Konungen befalle Joab tillika med folkets Höfdingar, gå och antelna Israel allt från Bersaba intill Dan, samt Joab sade: SEKRETT sitt folk hundrade fallt

, du thet nu är! äro the
 icke alle, o! Konung, tinc
 erfätare? hwi will tu min
 e göra thenna utskrifning?
 skulle sådant draga synd-
 F öfwer Israel? men Ko-
 ens bud måste owiltkorligen
 ställas af Joab; ty drog Jo-
 ab, för all Israel omkring och
 till Jerusalems tillbaka. Du
 eländade Joab längden på
 utskrefna folket till David.
 Israel funnos elofwa hundra
 d, och i Juda, fyra hundra
 sjuttio tusend stridbare män.
 Levi och Benjamin hade Jo-
 ab beräknat, emedan Konun-
 gens bud förekom honom ganska
 tid.
 Jud fann misshag häruti och
 sade förthy Israel. David
 så till Gud och sade: Jag
 öfwer swärtiligen syndat, att
 thetta gjort, dock förlåt tin
 arens misshandring: stor är
 galenskap som jag begått.
 HERREN gaf Gud, Davids
 önske, befallning, att gå till Da-
 vid och säga honom: så säger
 HERREN: Treggehand
 F förelägger jag dig: wälj
 etthera af them, hwilket
 skall låta dig öfwergå.
 David gick nu till David och sade
 honom: Så säger HERREN:
 HERREN: wälj antingen try ärs
 gersnödd, eller tre månaders
 för tina stender, i fara
 falla för thetas swärd, el-

ler tre dagars pest i Landet,
 så att HERREN igenom sin
 Angel låter sitt swärd breda
 fördöelse inom alla Israels
 gränser. Besinna hwad swär
 jag skall gifwa honom, som
 mig såndt. David svarade Gud: 13.
 Jag är i mycken angst, dock
 må jag falla i HERRENS
 hand, ty Hans barmhertighet
 är ganska stor, och icke i män-
 niskors händer!

Alltså lät HERREN Pest 14.
 komma öfwer Israel, hwaraf om-
 kommo sjuttio tusend Israeliter.
 Gud hade ock såndt mordängelen,
 att fördöda Jerusalems: men under 15.
 fördöelsen såg HERREN thet
 till, lät sig af eländet bewelas
 och sade till Angelen: Thet är
 nog: håll nu tin hand tillbaka.
 HERRENS Angel stod så wid
 Jebuseens Arnans Laga.

David hof sina ögon upp och 16.
 såg HERRENS Angel stå emel-
 lan himmel och jord, med blott
 tadt swärd i handen, utstråkt öf-
 wer Jerusalems; ty föll Konungen
 med the äldsta, klädde i sorg-
 drägt, ned på sina ansigten: och 17.
 David sade till Gud: är icke jag
 thet, som befallt att låta ut-
 skrifwa folket? jag allena är
 thet, som syndat, och thet on-
 da begått. Men thesa får
 hwad hafwa the för skyllat?
 HERREN, min Gud, må tin
 straffande hand wändas emot
 mig

18. mig och min faders hus; men icke emot ditt folk! **HERMAN'S** Angel befälte nu Gud säga till David, att han skulle gå upp till Jebuseen Arnans Loga och ther
19. resa **HERMAN** ett altare. David gick, enligt then befallning, som Gud på **HERMAN'S** väg
20. när honom förkunnat. Arnan, som tröstade hwete, hade wändt sig om, sett Angelen och undsluckit sig med sina fyra söner.
21. Men då David kom till honom, såg han upp, blef Konungen warse, gick af Logan och kastade sig för honom med ansigtet till marken. David sade då till Arnan: Lemna mig thetta ställe att theruppå bygga **SERRAT** ett Altare, så att plågan öfwer folket må återwända. Gör fulla penningar skall tu lemna
23. mig thet. Arnan svarade David: tag thet och gör, o! Konung, hwad tig tåkes. Si här gifwer jag och oxarna till bränneoffret, tröstredskapen till wed och hwetet till spisoffer:
24. allt gifwer jag tig. Men Konung David sade: Icke så, utan för fulla penningar will jag köpa thet. Jag will ingalunda taga thet ditt är, att nedläggga inför **SERRAT**, eller offra något thet jag för
25. intet fått. Alltså gaf David Arnan för platsen, sex hundra siklar i guld, byggde thepå **HERMAN**
26. ett Altare, och offrade bränneoffer och tackoffer. Han åkollade **HERMAN** och **HERREN** swarade honom med eld af himmel, som nedföll på bränneoffers Altaret. **HERREN** befälte och 27. Angelen att åter sticka sitt swärd i skidan.
- Zfrån thenna tid, som Da. 28. vid såg, att **HERREN** på thet stället, ther Jebuseen Arnans loga stätt, honom bönhört, offrade han ther. **HERMAN'S** Taber. 29. nakel, som Mose uti öken gjort hade, och bränneoffers Altaret, swado then tiden på högden i Sibeam. Men David dristade icke gå thit 30. och söka Gud: Så försträckt war han för swärdet af **HERMAN'S** Angel.
- David sade: här skall **HERMAN'S** Tempel. och 31. 32. skall Altaret för Israels bränneoffer stå. Han bød förthenstul, att låta församla främlingarna, som funnos uti Israeliska landet, och beställte of them fruhuggare, att hugga sten till byggnaden af Guds hus. David lät jämwäl en myckenhet järn till spylar för dörrarna och ankare i murarna anstallas, förutan koppars i oräknelig mängd och cedror utan tal. Ty Sidonier och Tyt förde Konungen sådant trä i myckenhet tillhanda.
- David tänkte: min son Salomo är ännu ung och spåd och 33. 34.

„ som HERRN till ära
as skall, måste wara stort,
tigt och ryktbart i alla län-
ty will jag samla honom i
beredskap. Förthen skull on-
ade David ett öfverflöd här-
ör sin ödd.

En son Salomo lät David
n förekalla, befalle honom
ja HERRNS Israels
is Tempel och sade: min son,
in hafwer jag i sinnet haft,
HERRNS, min Guds,
in till ära bygga ett Tem-
men i thesa ord är mig
s wilja uppenbarad: tu haf-
mycket blod spillt och ör-
fört. Therefore skall tu ic-
mitt namn till ära, byg-
Tempel, efter tu så mycket
inför mig på jorden ut-
it. En son är dig född, som
der en fridsam man, then
ro förlåna will för alla si-
flender, allt omkring, han
l med stål beta Salomo;
sällhet och lugn will jag i
s tid förlåna Israel. Han
l mitt namn till ära ett
mpel bygga. Han skall wa-
min son och jag skall wara
s Sader. Hans rites Thron
l jag för ewärdlig tid öf-
Israel stadfäst. Således,
i son, ware HERRN
d) dig, att tu lyckosamligen
uppföra HERRNS,
s Guds, Tempel-byggnad,
gt hans gifna löfte om tig.

framför allt, förlåne dig HER- 12;
REN förstånd och klohet, och
wise dig huru tu öfwer Israel
regera skall, under sorgfälligt
iakttagande af HERRNS,
tins Guds, lag. Då warder tu 13.
lycklig, när tu troligen tig be-
slutar att hålla the stadgar och
rätter, som HERRN ige-
nom Mose budit Israel. War
modig och behjertad, frukta tig
icke, bdfwa icke. I mina be- 14.
tryckte omständigheter hafwer
jag till HERRNS Tempel
anstafat hundra tusend littar
guld, tusend gånger tusend lit-
tar silfwer, samt koppar och
järn i otalig mängd, jemte ett
förråd af timmer och sten,
thet tu sjelf må föröka. Så 15.
hafwer tu och en myckenhet ar-
betsfolt hos dig af timmers-
män, stenhuggare, snickare och
konstnärer af alla slag. Jemte 16.
guld, silfwer, koppar och järn
utan tal. Ty gör dig redo och
grip werket an. Ware HER-
REN med dig.

David bdd jämwäl alla Isra- 17.
els Hufdingar, att bistå hans son
Salomo. HERRN, edet 18.
Gud, sade han, är ju med e-
der, och hafwer edet lugn för-
lånat från alla sidor. Län-
dets inbyggare hafwer han lå-
tit min hand besegra: thet är
HERRN och Hans folt un-
dergifwet. Wandet nu alla e- 19.
E dra

dra tankar och omsorger ther-
hån, att söka **HERRN**, e-
dar Gud, bereder eder att byg-
ga **HERRN** Gud en Hel-
gedom, ett Tempel till Hans
ära, thit **HERRNS** för-
bunds Ark, samt med Guds
heliga tåril föras må.

- Cap. 23. **D**å David war gammal och
mått af lefnad, satte han
sin son Salomo till Konung öf-
wer Isracl och lät förthenstull
2. alla Israels höfdingar tillika med
3. Presten och Leviter samlas. Levi-
terne wordo antecknade ifrån tju-
gu år och therutöfwer, och war
talet af them, som räknades, ätta
4. och tretio tusend man. Af these
wordo till tjänstens förståndande i
HERRNS Tempel fyra och
tjugu tusend förordnade: till do-
mare och befallningsmän sex tu-
5. send: till waktsware wid dö-
rarna fyra tusend och till musi-
kanter på the af David till **HERR-
NS** låf beställda instrumenter
fyra tusend.
6. David delte them och efter ta-
let af Levi söner, Bersom, Re-
hath och Merari, i särstilla stift-
7. ten. Till Bersoms stift hörde
8. Laedan och Sinei. Laedans sö-
ner, Furstens för ätten, woro
Zehiel, Setam och Joel tillsam-
9. man tre. Simei söner, Selo-
mith, Hosiel och Haran, tillsam-
man tre. These woro the för-
nämste fäder för ätten Laedan.

Simei söner woro, Zabath, **Et** 10.
sa, Zeus och Beria. These fyra
wordo söner af Simei. Zabath 11.
war then förnämste, Sisa ther
näst. Zeus och Beria hade icke
många barn, ty wordo the för en
ått räknade.

Rehath söner woro, Amram 12.
Zigear, Hebron och Uziel, fyra
Amrams söner Aaron och Mose 13.
Aaron wordt med sina söner öf-
sändrad och till then allraheliga-
ste tjänst för erwardelig tid för-
ordnad, att bära rökwerk inför
HERRN, tjäna inför honom
och i hans namn utdela wälse-
nellen. Men Mose Guds tjän- 14.
res barn wordo till Leviterna i
gemen räknade.

Mose söner woro Bersom och 15.
Elieser. För Bersoms barn war 16.
Sebuel höfdinge. För Elieser, 17.
Rehabia: flera söner hade Elieser
icke; men Rehabia söner woro the
flere. För Zigeas barn war **Et** 18.
lomith höfdinge. Bland Hebron 19.
söner war Jeria then förnämste,
Amaria then andre, Zabathel then
tredje och Zekameom then fjer-
de. Bland Uziels söner war **M** 20.
cha then förnämste, thernäst Ja-
sia. Merari söner woro Mose 21.
li och Musi, Mabeli söner, **Et**
ozar och Kis. Eleazar dog **w** 22.
tan söner och efterlämnade blott
dottrar. These togo sina näm-
ste anförwandter, Kis söner, **Et**
akta. Musi söner woro **M** 23.
Et

och Fremoth, tillsammans
 hette de Levi barn efter the-
 ätter, och förnämsta fäder,
 hade till att fördrätta tjänst i
 HERMANS hus ifrån tjugu
 år therutöfver. Allthenstund
 HERM, Israels Gud, gif-
 sse folk ro och för ewärdelig
 lagdat sin boning i Jerusalem,
 före Leviterne icke behöfde wi-
 böra Tabernaklet med all then-
 ap, som till thes tjänst hør-
 ty gjorde David på sina sid-
 dagar then författning, att
 Leviterna ifrån tjugu år och
 öfver, såsom tjänstgörande
 räknas. Och skulle thesas be-
 rige ämbetsplikt wara att bi-
 i Arons söner i tjänsten wid
 HERMANS Tempel, hafwa
 igt öfver gårdarna och för-
 ummen, förja för renlighet.
 Helgedomen, fördrätta hward
 tröfve arbete wid tjensten i
 HERMANS Tempel fordrades,
 a städe-bräden, mjölet till
 ffret, osyrade kakor och annat
 ert, besörja om all slags
 och mått, hwarje morgon
 ifton wara tillstådes, att tac-
 th-löfwa HERMAN, samt
 Sabbater, Nymånader och hög-
 uppwakta wid alla bränn-
 , som offrades HERMAN,
 efter thet antal och sätt,
 them i HERMANS tjänst
 refue woro. För öfrigt skul-
 de hålla wakt wid försam-

lings Tältet, Helgedomen och the
 flera ställen, thet thesas bröder,
 Arons söner, under tjänsten wid
 HERMANS Tempel, en sådan
 tarfwade.

Fördelningen af Arons barns
 lifsten, war thenna. Arons
 söner woro Nadab, Abihu, Ele-
 azar och Jthamar. Nadab och
 Abihu dödde före än thesas fa-
 der, och efterlämnade inga söner;
 ty tillföll Prestämbetet Eleazar
 och Jthamar allena. Thesas ef-
 terkommande indelte David i lif-
 ten, öfver hwilkas syflor och äm-
 beten inseendet lemnades Zadol af
 Eleazars ätt och Ahimelech af J-
 thamars ätt. Eleazars söner woro
 do wid beräkningen af fullwuxna
 män, talrikare fundne, än Jtha-
 mars; ty blefwo Eleazars söner
 under sexton ätt-höfdingar, men
 Jthamars söner under ätta för-
 delte. Fördelningen skedde efter
 lottkastning, utan skillnad båda
 husen emellan. Ty af Eleazars
 och Jthamars samfalta ättlingar
 waldes, utan åtskillnad, the förste
 män i Helgedomen, och the för-
 ste wid lagstipningen.

Secreteraren Semaja, Natha-
 neels son, bördig af Levi stam,
 anteknade them, i öfwerwaro af
 Konungen, af the förnämsta äm-
 betsmän, af Presten Zadol och
 Ahimelech, Abiathars son, samt
 af Höfdingarna för Presternas och
 Levi

Leviternas ätter. För Ithamar drogs en lott, så två drogos för Eleazar.

7. Then förste lotten tillföll Jojarib, then andre Jezada, then tredje Harim, then sjerde Scorim, then femte Malchija, then
10. sjetta Mijamin, then sjunde Harkoz, then åttonde Abia, then nittonde Jesua, then tionde Sechania, then ellfte Eliafib, then tolfte Jakim, then trettonde Huppa, then fjortonde Jesebeab, then femtonde Bilga, then sextonde Immer, then sjuuttonde Hesir, then adertonde Happtez, then nittonde
16. Methaja, then tjugonde Zebekel, then förste och tjugonde Jachin, then andre och tjugonde Gamul, then tredje och tjugonde Delaja, then sjerde och tjugonde Mahasja.
19. Under thesas insende, kommo Presterne, i sina Risten fördelte, att göra tjänst i HERODIUS hus, efter fatt, som igenom thesas stamfader Aaran af HERODIUS, Israels Gud, föreskrifvet var.
20. Af the sfriga Leviter war, i bland Amrams barn Subael then förnämste; bland Subaels barn
21. Zebdeja; bland Nehabia barn, ättlingarna
22. höfdingen Ibia, bland Zizeariterna Selomoth, bland Selomoths barn Jahath. Bland Hebrons barn war Jaria then förste, Amarta then andre, Jahasiel then tredje,
24. Jerameam then sjerde. Öfwer
25. Ufela barn war Michä, Öfwer

Michä barn Samir, Öfwer Ibia; Michä broders, barn, Sacharia: Öfwer Merari barn, Maheli och 26. Musi: Öfwer Jaasia barn Beno. Till Merari barn af Jaasia höra 27. nämligen, Beno, Soham, Saccur och Jbri. Öfwer Maheli barn 28. war Eleazar, hvilken inga söner efterlemnade. Öfwer Kis barn 29. Jerameel. Öfwer Musi barn 30. heli, Eder och Jeremoth. These 31. woro the Levitiska ätter, hvilka och, jemte sina bröder Aarons söner, i närvaro af Konung David, af Zadok, Ahimelech samt Presternas och Leviternas höfdingar, drogo lott; then större utan åtskillnad med then mindre.

David samt med öfversta Benjaminiterna, Ristade 25. men tjänstföreläggningen emellan Asaphs, Hemans och Jeduthans efterkommande, att på cithor, psaltare och cyborer uppföra then heliga Musiken, efter föreläggning af alla, som Ricklige woro, att häröfwer föra styrelsen. Af Asaphs barn, woro hans söner, Saccur, Joseph, Methania och Asaria, the som under hans förande uppförde the heliga sånger, hvarom han af Konungen undfick omedelbar befallning. Jeduthans ätt hans söner Helia, Zei, Jesaja, Simei, Heliab, och Mattithia, tillsammans hvilka och under sin faders

på cithror spelte heliga såna
 ill HERMUDS tack och låf.
 Hemans ätt hans söner Buz,
 Mattania, Uziel, Sebucl,
 noth, Hanania, Hanuni, E-
 a, Siddalchi, Komamthieser,
 nekasa, Mallothi, Hothir och
 kastoth. Alle these söner af
 ian, Konungens Siare, ha-
 tt blåsa bastinerna wid Gud-
 ten. Gud hade gifwit Heman
 n. söner och tre döttrar.
 lle förenämnde wordo under
 s faders anförande satte, att
 bra Tempel-musiken, wid
 stånsten-på cymbaler, psal-
 och harpor, hwardstwer As-
 , Jeduthun och Heman, när-
 Konungen, hade högsta in-
 ret. Talet af them och theras
 ir, som woro måstare i then
 a Tempel-musiken, war tu-
 ra ätta och ättatio.
 he kastade nu lott om tjänst-
 ngen, utan affseende på stör-
 ker mindre ätt, eller måstare
 lärking i konsten. Första lot-
 utföll på Joseph af Akaphs
 then andra på Sedalia, med
 och ättlingar, tillsammans tolf;
 tredje på Saccur, med sö-
 och ättlingar, tillsammans tolf.
 i fjerde på Jizri, med under-
 vande ättlingar tolf, then fem-
 å Methania, med underhaf-
 de ättlingar tolf, then sjette
 Bakkija, med underhafswande
 igar tolf, then sjunde på Je-
 a, med underhafswande ätt-

lingar tolf, then åttonde på Je-
 saja, med underhafswande ättlingar
 tolf, then niunde på Mattania, 16.
 med underhafswande ättlingar tolf.
 Then tionde på Simel, med un- 17.
 derhafswande ättlingar tolf; then 18.
 ellofte på Usarel med underhaf-
 swande ättlingar tolf; then tolfte 19.
 på Hafabia med underhafswande
 ättlingar tolf. Then trettonde på 20.
 Subael, med underhafswande ätt-
 lingar tolf. Then fjortonde på 21.
 Mattithia, med underhafswande ätt-
 lingar tolf; then femtonde på Je- 22.
 remoth, med underhafswande ätt-
 lingar tolf: then sextonde på Ho- 23.
 nania, med underhafswande ättlin-
 gar tolf: then slutttonde på Jos- 24.
 bekaja, med underhafswande ätt-
 lingar tolf. Then adertonde på 25.
 Hanani, med underhafswande ätt-
 lingar tolf: then nittonde på Mal- 26.
 lothi, med underhafswande ättlin-
 gar tolf: then tjugonde på Elia- 27.
 tha, med underhafswande ättlin-
 gar tolf: then första och tjugom- 28.
 de på Hothir, med underhafswan-
 de ättlingar tolf. Then andra och 29.
 tjugonde på Siddalchi, med un-
 derhafswande ättlingar tolf. Then 30.
 tredje och tjugonde på Mahastoth,
 med underhafswande ättlingar tolf.
 Then fjerde och tjugonde på Mo- 31.
 mamthieser, med underhafswande
 ättlingar tolf.

Wid invigningen af dörrwal-
 tarena, war Mesetemia, 26.
 E 3 Lort

1. Kore son, af Ahaphs ätt, satt hufvudmans anförande; stiftades
2. öfver Korahiterna. Me felenia med sina bröder, hade ätt gbra söner woro: Zacharia then äldste, tjänst wid HERODUS hus; Iedjael then andre, Sebada then: The kastade, utan afsende på min- 3. tredje, Jathael then fjerde, Ederz eller större ätt, lott för hvarje lam then femte, Johanan then port. Lotten öfver ut till följ. Se- 4. siette, Elioenai then sjunde, lemia. Öfver hans son Zacharia, hwilken en kiof och rådig man 5. Obed Edoms söner woro: Se- maja then äldste, Josabad then: war, utföll lotten norr ut, för 6. andre, Joah then tredje, Sair Obed Edom söder ut; för hans 7. then fjerde, Nethaneel then fem- söner, wid huset Asuppim; söder 8. te, Ammiel then siette, Zsachar Suppim och Hosa väster ut wid 9. then sjunde, Reuthai then ättom- porten Sallech, then Konungs- 10. de. Så hade Gud wälsignat ho- wägen löper, then ena wägen, 11. nom. Hans son Semaja hade ä- gest emot then andra. Öfver ut, 12. ter följande söner, hwilka woro höllo sex Lecker dagelig wakt; norr 13. anförare i theras ätter, och ut- ut fyra; söder ut fyra: men wid 14. märkte af anseende bland folket, Asuppim två om två. Wid porten 15. 7. nämligen: Othai, Nephael, Obed ten på ändan af Konungswägen 16. och Ekhabad. Hans bröder, män wäster ut fyra; på sjelfwa vägen 17. af mycket anseende, woro Elihu till porten två. These woro söder 18. 8. och Semachia. Alle these woro des portwaktarens siffren af sö- 19. af Obed Edoms ätt, the sjelfwe, rah och Merari ätter. 20. 9. theras bröder Leviterne, som 21. hade wården öfwer häfsworna i 22. Sudds hus och öfwer the heligade 23. statter, woro följande: Saedon 24. 10. efterkommande af Serfoms ätt med 25. sina ätt-höfdingar. Jehieli och Jo- 26. hiel söner, jemte Serham och 27. Joel hans bröder, hade infem 28. öfwer häfsworna i HERODUS 29. 11. Tempel, hwilkas förwar war 30. roms, Zighars, Hebrons och 31. els efterkommande öfwerantwara- 32. 12. dad. Serbuel, Serfoms son, som 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

stämmande af Elisei. Konung Davids i alla Sids och
 i war nämligen Neha- Konungens wärf antwardade befä-
 ia son Jesaja, Jesaja let öfwer Ruben, Gad, och halft-
 Jorams son Sichri, wa Manasse stam.
 Selomith. Thenne Se- Efter anteckning war öfwen 3. Cap.
 sina bröder, hade in- Israels folk i wiisa troppar in- 27.
 ser alla the Patter, delte under sina ätt-höfdingar, öf-
 iung David, hufwud- werstar, höfwidsmän och befall-
 ättarna, folkets höf- ningshafswande, att en månad i
 fältherrarne till heligt sänder, året igenom, gbra tjänst
 t. Af frigsbytte hade hos Konungen och månatligen af-
 Patter till underhållan- lösa hwarannan, hwar tropp fyra
 NARNS hus helgat. och tjugu tusend man stark.
 till the Siaren Sa- Öfwer första troppen i första 2.
 Saul Ris son, the månaden hade Jasabeam, Gab-
 uja son, till Helgedo- diel son, befålet, och i hans tropp
 med ett ord, alla hel- woro fyra och tjugu tusend. Han 3.
 or woro under Sela- war af Perez ätt, ypperst ibland
 jans ättlingars wärd. alla härens höfwidsmän. Then 4.
 igbars ätt woro The andra månadens tropp anförde
 hans söner såsom be- Dodal af Abohi och näst honom
 n och domare, satte Mikloth: troppen fyra och tjugu
 wärf, som röbde Isra- tusend man stark. Then tredje 5.
 s angelägenheter, utom troppens anförare för tredje må-
 Af Hebrons ätt, Ha- naden war Benaja, Josada son,
 jans bröder, berömlige ätt-höfdingen för Presterna: trop-
 id och sju hundra: the pen fyra och tjugu tusend man
 i HERANNS och stark. Thenne Benaja war en 6.
 ärender, befälhafsware hjelte bland trettio och öfwer tre-
 el på thenna sidan om tio. Under honom war hans son
 kfter ut. Och war i Aminadab troppens befälhafsware.
 ironiterna Jeria then Then fjerdens anförare i fjerde må- 7.
 fäderna i theas ätter. naden war Asahel, Joabs broder,
 de året af Davids re- och estet honom hans son Geba-
 redo af these i Jarser dia: troppen fyra och tjugu tu-
 utskötte och befundne send man stark. Then femtes, i 8.
 sju hundrade stickete fränke månaden war Sambut af
 hufwudmän i ättarna Jis-
 bröder för Jeria, them

Efter anteckning war öfwen 3. Cap.
 Israels folk i wiisa troppar in- 27.
 delte under sina ätt-höfdingar, öf-
 werstar, höfwidsmän och befall-
 ningshafswande, att en månad i
 sänder, året igenom, gbra tjänst
 hos Konungen och månatligen af-
 lösa hwarannan, hwar tropp fyra
 och tjugu tusend man stark.
 Öfwer första troppen i första 2.
 månaden hade Jasabeam, Gab-
 diel son, befålet, och i hans tropp
 woro fyra och tjugu tusend. Han 3.
 war af Perez ätt, ypperst ibland
 alla härens höfwidsmän. Then 4.
 andra månadens tropp anförde
 Dodal af Abohi och näst honom
 Mikloth: troppen fyra och tjugu
 tusend man stark. Then tredje 5.
 troppens anförare för tredje må-
 naden war Benaja, Josada son,
 ätt-höfdingen för Presterna: trop-
 pen fyra och tjugu tusend man
 stark. Thenne Benaja war en 6.
 hjelte bland trettio och öfwer tre-
 tio. Under honom war hans son
 Aminadab troppens befälhafsware.
 Then fjerdens anförare i fjerde må- 7.
 naden war Asahel, Joabs broder,
 och estet honom hans son Geba-
 dia: troppen fyra och tjugu tu-
 send man stark. Then femtes, i 8.
 fränke månaden war Sambut af
 Jis-

9. Zisrah ätt: troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then sjettes i sjette månaden war Ira, Ilkes son, af thekoa: Troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then sifundes i sjunde månaden war Helez af Delon af Ephraims stam: troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then ättendes uti ättionde månaden war Sibbechai ifrån Husa af Garha ätt: troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then tiondes uti tionde månaden war Maharai ifrån Netophat, af Serah ätt: troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then elloftes uti ellofte månaden war Benaja från Pirgathon, of Ephraims stam: troppen fyra och tjugu tusend man stark. Then tolfstes uti tolfte månaden war Heldai från Netophat af Atniels ätt: troppen fyra och tjugu tusend man stark.
16. Befälhafware öfwer Israels Stämmar woro: öfwer Ruben, Elieser, Sichri son, öfwer Simeon Serphatia, Maacha son; öfwer Levi, Hasabia, Kemuel son
18. öfwer Arons ätt, Zadok; öfwer Juda, Elibu, en bröder af David; öfwer Joschar, Omri, Michaël son; öfwer Gebulon, Zismaja, Obadja son; öfwer Naphthali, Jerimoth Aziel son; öfwer

Ephraim, Hosea Asassa son, öfwer halfwa Manasse stam, Joab, Bediaia son; öfwer then andra hälften af Manasse stam i Gilead, Jidda Sacharia son; öfwer Benjamin, Jaasiel Abner son; öfwer Dan, Asarel Jerohams son. These woro Förstar för Israels Stämmläger.

Talet af the Israeliter, som woro i tjugonde året och therefter, lät David icke anteckna, emedan HERREN lofwat, att göra Israel lika oräknelig, som stjernorna på himmelen. Joab, Jerusa son, hade wäl begynt att författa en sådan längd; men fullbordade then icke. Så kom ock ett syndstraff förthy öfwer Israel. Alltså wardt thetta Konung Davids tidböcker fördr.

Öfwer Konungens Rättare de Asmabeth, Adiel son, det öfwer förrådsrusen Jonathan Ufia son: öfwer männerna, som stötte landets Esri Ehelub son: öfwer dorna, Simej af Rama: öfwer wisförrådet i källarna Serpham: öfwer aljogårderna Elymorerna på flöttnaker Hanan: af Sedera: öfwer förrådet Joas: öfwer som bette på Sharon, öfwer dalarna, Saphat, öfwer

Den Sjätte Öfverhöfvet.

melerna; Ochraf Ismaels
 hwet Isnarna; Zedeja af
 af: öfwer förbjorderna,
 af Hagar. I hse alle ha
 oprinsendet öfwer Konung
 h ägodelar.

iothan, Davids farbroder,
 ig och klof man, war Ro-
 s Secreterare, Zehiel,
 wni son, war Hofmästare
 ongliga barnen, Achitophel
 gt Råd, och Husai af U-
 konungens förtoagne. I U-
 els ställe trädde Jojada,
 i son, och Abjathar. Joab
 konungens Hårhöfwidaman.

bid lät till Jerusalem same
 manfälla alla Israels Höf-
 Stamfurstarna, Befäl-
 ena öfwer tropparna, som
 tjänst hos Konungen, hö-
 lögre frigsbefälet, Skatte-
 na öfwer Konungens och
 rns inkomster och ägodelar,
 med hofbetjeningen, frigs-
 och alla män af anseende,
 ngen stod upp och sade:
 mine Bröder och mitt
 Jag hade föresatt mig,
 gga ett Tempel till sta-
 oning för HERRENS
 ds Ark, war Guds so-
 , och har äfwen skaffat
 ingsämnen i beredskap.
 Gud hafwer låtit såga
 u skall intet Tempel byg-
 elgadt åt mitt namn, ty
 wet många frig fört och

mycket blod utgjutit. Tu haf-
 wer HERRENS Israels Gud
 utur hela min faders hus ut-
 walt mig, att wara Konung
 öfwer Israel för ewärdlig tid.
 Juda hafwer han Spiritan till-
 ägnat och af Juda ätt, min
 faders hus; men ibland min
 faders barn hafwer Han för-
 mig fattat thet wälbehag, att
 sätta mig till Konung öfwer he-
 la Israel, och ibland alla mie-
 na söner, them HERRENS
 mig i ett rikt tal förlånat, hafa
 wer Han torat min son Sa-
 lomo, att HERRENS rita
 Thron öfwer Israel intaga.
 Om honom hafwer Han mig
 förtunnat: tin son Salomo
 skall mitt hus och mina gardar
 bygga: honom hafwer jag mig
 till son utwalt; och will hans
 fader wara: hans Rike will
 jag för ewärdlig tid stadfä-
 sta, om han lika fast och tros-
 get mina bud och rätter håll-
 ler, såsom i thenna dag tillgår.
 I närwaro af hela Israel,
 HERRENS samlade menig-
 het, och inför war Gud, som
 thetta hörer, bjuder jag för-
 thenskull, att I sorgfälligt
 winlägggen eder, att hålla alla
 HERRENS eder Guds bud,
 att I mågen bestitta thetta gon-
 da landet och i ewärdlig tid
 lemna thet edra barn, efter er-
 der till arf. Och tu, min son.
 Salo

4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.

Den Jäsa Ordsittelse.

- Salomo, vandra till din faders Gud och dyrka honom med o svärkligt hjerta samt med vil dig hog; ty HERRE kan sakta alla hjertan och tännes alla tankar och uppfat. Om du honom söder, låter han sig sin nas af dig: men öfvergifver du honom, varder han dig ewigt 10. förkastande. Vet att HERRE hafver dig utkorat, att bygga honom ett hus till Sögedom. Uppfyll med nit och alswar thetta werck.
11. Härjemte öfverlämnade David sin son Salomo en teckning af förhuset, hufvudbyggnaden, stoffkammaren, öfverrummen, the inre kamrarna och församlingshuset, en teckning af allt hward han i sinnet öfverlagt, af gårdarna till HERRENS Tempel, och hwardfven the omkring, af stoffkammarna för Templet och för the helgade gofwar, jemte en förteckning af Presternas och Leviternas liften och theas gromål i alla the wärf, som tjänsten röde i HERRENS Tempel, samt på alla lärl, hwilka till samma tjänst 14. hörde, både the af guld och the af silfwer, såsom the i all slags tjänst nyttjas borde, stycke för 15. stycke wägda. Han utfatte wigtan för the gyldene ljusstakarna, och goldene lamporna, hwat ljusstaka och lampa sin wigt, sammalunda och för silfwerljusstakarna och theas lampor, stycke för stycke, såsom HERRE wäl befäl öfverlämnade, gaf han guld till staden i bredds borden, för hwat bord till mig, såsom och silfwer till stoffkammaren, jemte sinere guld till gafflar, fat och stolar, kanner af guld och silfwer oberäkande, hwat stycke särskildt sin wigt; till tillse Altaret, efter beständ wigt, the aldrastaste guld, såsom och guld till förgyllning af Öfverternas wagn, hwilka, efter öfwen ritning, med stredta wägar täckte HERRENS förbands till. All thetta, sade han, är beständ med efter then undervisning och öfversyn, hwilka mig af HERRE om allt arbetet gifte öfver.
- Till sin son Salomo sade David ytterligare: grip werket till nit och styrka an, wad HERRE sagd och öfverstrakt; ty HERRE Gud, min Gud, allwara med dig och icke wägr sin hand ifrån dig eller öfver gifwa dig, in till theg till fullkomnat hward HERRENS Tempel och theg tjänst wärf. Presterna och Leviterna hafwer tu till all slaga tillse wid Guds hus i sine slaga indelta; thetill i alla slaga beten konstärnarna mön, till ligg att dig bistå, jemte öfwer widsammanerna och alla öfwerfärdiga sina bud och öfverlämna.

David den Yngre talade Konung
 David till hela menigheten
 i Sader Salmos; then ene af
 ina Sner, besätten Gud ut
 alt, de ihu ung och spid;
 en werdet de stort; ty thet
 stder hde för männistor en
 ning utan för HERREN
 ud. Ed långt min förma
 i stadt sig, beswer jag till
 in Guds Tempel byggnad
 iffat i herdskap, guld till
 idene, sifwer till sifwers,
 ppar till koppars, järn till
 rns och tald till tröds red
 sp, kanske onyxtar och un
 a till infättning och bröder
 ig tjälige äbla snar, all
 igs kostbar sten och marmor i
 mnighet. Rätterligare vill jag
 i godt hjerta för min Guds
 id; ödsstet allt thet jag re
 m till betgedomen anstätt,
 mitt anstälts guld och sif
 te sderad, till samna min
 uds hus, gifwa try tusend
 klar Ophtrist guld och sju
 send tidlar renadt sifwer, att
 rändas till förgyllning af
 byggnadens waggat och till
 wad annat arbete af guld och
 siver thet Konstnæret sådant
 östa. So de nu bland edet,
 en med fulla händer i dag
 till hila HERREN frwilli
 g beswer? De ärbdo sig så
 till sifvingar, som Gram
 sifwar i Israel, thet hgre och
 de frigsbefalet, samt Sifer

forne för Konungens Hånsteman,
 ett frwilligt till Tempels tjänt
 försåra fem tusend tillar guld, tio
 tusend Dariker och tio tusend til
 lar sifwer, aderton tusend tillar
 koppar och hundrade tusend tillar
 järn. Then, som theutom hade
 äbla stnar; stänkte them till tem
 plets statter, allt under Jesu
 wad af Guds det. Folket glade
 des öfwer thesa frwilliga giswor
 hwilla af uppriktigaste hjerta be
 ras. HERREN. Ed frögdade
 sig thesiles Konung David hö
 gteligen.

Nu talade David Gud in
 för hela församlingen och sade:
 Lofwad ware Tu, HERRE,
 Israels wår Gubers Gud, i
 feån ewighet till ewighet! Tig, 11.
 HERRE, tillhöret Majestät
 magt, härlighet, luf och pris.
 Allt hwad i Himmeten och på
 jorden finnes de Ett. Tig till
 höret anwaldsmagt och fursta
 wåne öfwer allt hwad högt
 de. Omkong Tig spedes ch
 12.
 sedom och ära. Tu råder öf
 wer allt. Kraft och styrka de
 ro i Din Hand: i Din hand
 står thet, att göra then ene och
 then andra stor och stert. Tig 13.
 tade wi, wår Gud, och prise
 Ett ärerika namn. Swad de 14.
 jag! hwad de mitt folk! att
 wi skulle wåra mäggtige att
 fönsibda sådana giswor? af
 Tig de all thetta kommit. Af
 G a Din

7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14

15. Tin egen hand undfångit, haf- gen offrade the: och **HERRN**
 offer, till brändoffer: tusend oxar,
 tusend, wädrar och tusend får,
 med thetill hörande drickoffer, för
 utan andra offer, hwilka i öm-
 nighet offerades för hela Israel,
 under stora frögdebergelser: **22**
 lo the samma dagen högtidliga
 måltider **HERRN** till ära,
 hyllade Salomo Davids son för
 andra gången till **Rönung** och
 smorde honom **HERRN** till
 en Kurfste, öfwen som Jedor till
 Öfwersta Prest. Salomo **23**
 sedan **HERRN** Thron, **24**
 som Konung i sin Faders Da-
 vids ställe, war ihälsam och
 de hörsamhet: of hela Israel: **24**
 le höfdingar och teigshjeltor, **25**
 likes och Konung Davids son
 swors honom trohet. **26**
 gen för hela Israel gjorde **HERRN**
 honom ju sörre och **27**
 och gaf hans spira then: **28**
 att ingen, för honom **29**
 öfren Israel: **30**
 David, Isai son, hade **31**
 rat öfwer hela Israel, **32**
 tid af fyratio år, i Hebron **33**
 och i Jerusalem: **34**
 år. Han dog i en hederlig **35**
 der, mått of lefnad, of **36**
 och af ära, samt efterträdde **37**
 regeringen af sin son Salomo **38**
 Hans lefnadslöpp: thet **39**
 thet sista sinas i **40**
 Samuels, Nathans, och **41**
 debbet: **42**
43
16. **HERRN**, war Gud, ifrån
 Tin hand ar allt thetta rita
 förträd kommit, som wi same
 manlagt hafwe. Titt heliga
 namn till ära, att bygga ett
 17. Tempel: Titt ar allt. Jag wet,
 min Gud, att Tu pröfwar
 hjertat och att redlighet ar
 Tig täd. Af redligt hjetta
 hafwer jag allt thetta frivil-
 ligt gifwit och hafwer järn
 wäl med glädje fett. Titt här
 församlade Jolt bära tig sina
 18. frivilliga hafwor. O **HERRN**,
 wära fadders, Abrahams,
 Isaacs och Israels Gud, wir
 behåll samma sinne hos Titt
 folk ewimmerliga, och lät the-
 ras hjettan alltid wara fästa
 19. de wid Tig! Gif min son
 Salomo ett öfwiiktigt hjerta,
 att hålla Tina bud, Tin lag
 och Tina stadgar, att werk-
 ställa allt och fullkomma then
 boning, hwartil jag thet nö-
 diga anskaffat.
 20. Till hela församlingen sade Da-
 vid ytterligare: Låfwer **HERRN**
 eder Gud! hela För-
 samlingen låfwoade **HERRN**
 thetas Faders, Gud, och lofjade
 sig inför Gud och Konungen med
 21. till märken. Eben följande da-

hans regering, hans hiektebedrif-
ter och the tiders Händelser, hvil-
ka i gemenskap med honom och

Israel, förelupit i andra länders
riften.

Then Andre Chrönikboken.

Salomo, Davids son, wardt
i sin regering ganska be-
fästad. HERRENS, hans
Gud, war med honom, och gjor-
de honom ju större och större.

Efter stedd kallelse af Salo-
mo, till meniga Israets högre och
lägre krigsbefäl, domare och öf-
verstar ibland folket, jemte huf-
wadmännen för ätterna, gick han
samt med hela thessa menighet
till högden i Gibeon: emedan thet
war Guds församlings stält, som
Mose, HERRENS tjänare,
gjort hade i öken. Guds År
hade wäl David ifrån Kirjath
Heearim låtit föra till thet för ho-
nom beredda rum, och i Jerusa-
lem låtit ett stält för honom upp-
slås; men thet kopper Altare,
som Bezalel, Uri son, Hurs sons,
gjort, stod ännu i Gibeon fram-
för HERRENS Tabernakel, och
thet war thet, som Salomo, samt
med then samlade menigheten,
gick att förbräta sin Guds tjänst.
Slå på thetta kopper altare, som
här framför ingången till HER-
RENS Tabernakel stod, offerade

nu Salomo: tusend brännoffer of-
frade han.

Samma natt uppenbarade sig 7.

Gud för Salomo i thesa ord:
bed hwad jag dig gifwa skall.

Salomo svarade Gud: af syn- 8.

nerlig nåd för min fader Da-
vid hafwer Tu satt mig på

Thronen efter honom. Ware 9.

the löften, som Tu min fader
David tillsagt, fasta och oryg-

geliga! Öfwer ett folk, otä-
ligt såsom stoftet på marken,

hafwer Tu mig till Konung
satt. Gör låna mig thesöre 10.

wisheit, och förstånd, att rätt-
ligen föra styrelsen. Öfwer thet-

ta folk; ty ho förmått eljest
öfwer thetta Titt talrika folk

regera? Då sade Gud till Salo- 11.

mo: emedan thetta är ditt sin-
ne, att tu icke bedit om rike-

domar, agodelar, eller anseend-
e, icke om tina fienders ofärd,

eller om långt lif, utan om
wisdom och förstånd, att sty-

ra mitt folk, thesöfwer jag dig
till Konung satt, så ware dig

§ 3 wis

- wisdom och bestånd förkännte!
12. thertill will jag och gifwa dig ritedomar, ågodelar och anseende i then mån, att tin life bland Konungar hwarken för dig varit, eller efter dig war.
13. da Kall. Salomo gick sedan ifrån offerhöjden i Gibeon ifrån församlings Tältet till Jerusalem igen, och förde Riksstyrelsen öfwer Israel.
14. Salomo skaffade sig wagnar och ryttare, så att han ägde tusend och fyra hundra wagnar, samt tolf tusend ryttare, them han dels i the för rytteriet använde fläder, dels hos sig i Jerusalem förklade.
15. Silfwer och guld samlade Konungen så ömngt i Jerusalem, som stenar, och cedarträ i then mängd, som Eykornen på sidan länta orter. Hästarna lät han hämta från Egypten, ther upphandlingen skedde igenom Konungens Köpmän efter betingadt pris,
17. och köplade hwart spann, som infördes ifrån Egypten, sex hundra siklar silfwer och hwar häst hundra och sextio. Helt samman pris skaffade the öfwen hästar åt alla Herthiska och Syriska Konungar.
- Cap. Salomo fastade thet beslut att
2. bygga ett Tempel, helgadt åt HERODAS namn, samt för
2. sitt Konungs säte ett Palats. Till then ändan bestände han sju tusend män till handlangare och
- attatio tusend, som ark och steg byggde på berget, samt sex tusend och sex hundra uppbyggingsmän, hwilka öfwer them hade att beställa.
- Till Hiram, Konungen af Tyrus, skände Salomo jemwät och lät säga honom: min fader David vid hafwer tu then willija bewisat, att tu sändt honom cedarträ till att bygga ett hus, hwaruti han be stult; nu will jag HERODAS, min Guds wotan till den, bygga ett Tempel, helgadt till Guds tjänst, ther han må dyrkas, rådwert af wälkända specerier för honom tänkas, the heliga bröden alltid tänkas och brännoffer hwarje morgon och afton, såsom och på Sabbater, nyårsdager och andra högtider, helgads. Att HERODAS wär Gud, offens för Israel för ewadlig till mig. Tempel, som jag byggd will, måste wada högre än alla Gudar the Gud. So wote will mig att bygga honom ett hus, himlshöjden och alla himmel och ho är jag, att jag byggd bygga honom ett höningshus är endast, att theruti honom namn rådwert. Guds namn thet skall kunnigt född för står att arbete i guld, silver

st, järn, purpur, carmo-
 och mörtblätt, jemte them
 n uti stensnidare konst för-
 ne dro, att biträda the ar-
 are, hwilka jag i Juda och
 rusalem när mig hafwer,
 tillta af min fader David.
 Ind mig afwen cedrar, cy-
 for och sandelträ af Liba-
 3; ty jag wet, att ditt folk
 ditt trähygge kunnoge dro,
 mitt folk skall häruti wa-
 dem behjelpigt. Men gan-
 mycket wirtke de mig af
 ben, emedan huset, som jag
 gga will, måste warda on-
 nligt stort. Them af ditt
 k, som wirtket hugga och för-
 eta, will jag till underhåll
 wa tjugu tusend Corer hwer
 tjugu tusend corer bjugg,
 gu tusend bath win och tju-
 usend bath olja.
 Hram Konungen af Tyrus
 kade Salomo i skrifwelse, som
 i sände honom tillbata: af lär-
 till ditt folk hafwer **HER-**
ET therdöwer satt dig till
 mung. Ytterligare skref Hi-
 r: läswad ware **HERKETS**
 raelis Gud, himmelens och
 dens skapare, som gifwit
 mung David en wis, klof-
 förständig son, then **HER-**
ET ett Tempel och sig ett
 munga sätte bygga må. All-
 ständer jag dig nu en konst-
 aren och kunnig man, Si-
 n Abi, till mödernet bördig

af Dans stam, men på faders
 net en Tyrer, then insigt haf-
 wer att arbeta i guld, silfwer,
 koppar, järn, sten, trä, purpur,
 mörtblätt, bysus och carmo-
 sin, såsom och snidarewert och
 allehanda andra konststycken,
 hwilka honom anbefallas tun-
 na, under biträde af tina och
 tin Saders, min Herres Da-
 wids, beställta konstfänder. Swer 15.
 tet, Kornet, Oljan och Winet
 som min herre lofwat, må tu
 sända tina tjänare. Wi wilje 16.
 på Libanon hugga timmer, så
 mycket tu behöfwer och i flottor
 föra thet till redden af Joppe.
 Sedan må tu låta hemta thet
 till Jerusalem.

Salomo lät ytterligare antef- 17.
 na alla främlingar, som funnos
 uti Israeltiska landet, sbeutan
 then utskrifning, som hans fader
 David gbra låtit, och wordo fund-
 ne hundra och femtio tusend och
 sex hundra. Af them gjorde han 18.
 stutio tusend handtlångare, åttat-
 tio tusend till trä och stenhuggare
 på berget, samt try tusend och
 sex hundra uppsyningsmän, som
 arbetet drestwo.

Salomo begynte nu att bygga ^{Cap.}
HERKETS Tempel i 3.
 Jerusalem på Moria berg, thet
 Gud för hans fader David up-
 penbarat sig; ett ställe som Da-
 wid på Jebusitens Urnans log-
 plats

2. plats ihertill förordnat. På andra dagen i andra månaden af sitt fjerde regerings år, begynte han att bygga. Och efter ihetta mått grundlade Salomo Guds hus: längden war sextio alnar, räknade efter gamla måttet, och bredden tjugu. Förhuset framför ingången, lika långt med husets bredd, hade tjugu alnar i längden samt hundra och tjugu alnar i högden.
5. Inantill girade han ihet med inläggningar af fint guld. Ihet stora Tempelrumet panelade han med ceder och cypress och förgylte ihet med ålta guld, sedan palmer med hängande tjesjewerl ihet emellan uppå panelningen blifwit
6. usfurne. Åsfrwen låt han med inläggningar af dyrbara stenar på ihet präktigaste pryda Templet.
7. Hela huset med bjelkar, dörrar, wäggar och dörrar kläddes med förgyllningar. Guldet war gedit från Parbaim. I wäggarna låt han åsfrwen skära Cherubims bilder.
8. Ihet Aldrahelgaste rummet gjorde han, efter husets bredd, tjugu alnar långt, så ock tjugu alnar bredt, samt åsfrwerdrog ihet med ålta guld till sex hundra til-
9. lars wigt. Men wigten af guldet, som användes till naglar, war femtio siltlar. Åsfrwer-rummen låt han åsfrwan åsfrwerallt förgylla.
10. Två Cherubiner, Konst-stycken med Guld åsfrwerdragna, satte han

i ihet aldrahelgaste. Tjugu alnar i längden innefattade ihet Cherubinens wingar tillsammans. Med sin ena winge, fem alnar lång, rörde ihet ene Templets wägg, och nådde med ihet andra, likaledes fem alnar lång, ihet andra Cherubs winge; så rörde ihet ihet andra Cherubs ena winge, fem alnar lång, Templets andra wägg, men ihet andra, likaledes fem alnar lång, wingen af ihet första Cherub. Tjugu alnars wida innefattade således sträckningen af ihet Cherubinens wingar. Ihet stodo upprätte på sin fötter, och ansigten wände emot hwarandra. Förlåten gjorde han of Boas, med mörkblått, purpur och corrusin, samt låt Cherubiner ihet på wiskas.

Framför Templet gjorde ihet två stoder fem och tretia alnar höga, med fem alnars höga frönor, med festoner af tedjeant, likasom i Choret, woro kronorna prydde samt med granatäppelhundradetals fästade wid festonerna. Ihet stoder reste han framför ingången till Templet, ihet på högra och ihet andra wänstra sidan, ihet till höger lades Jachin och ihet till wänstra Boas.

Han gjorde ock ett koppelstare, tjugu alnar lång, tjugu alnar bredt och tio alnar

2. Vidare ett gullt haf, tio alnar emellan bräddarna, rundadt, fem alnar högt och af tretio alnars mått i omkrets. Nedantill woro oxhufwads bilder, tio på hwar aln, allt omkring i två rader, med hafwet i ett stycke gätnen. Thet stod upp på tolf oxar, tre wände norr ut, tre wäster ut, tre söder ut och tre öster ut, med baddelarna inåt och hafwet ther ofwanupå. Tjockleken theraf war en twär hand och brädden såsom then på bågarn plågar göras, i skapnad af en utsprucken lilja. Tretusend Bath innehöll thet. Så gjorde han ock tio tvättkar, them han satte fem till höger och fem till wänster, att theruti skölja hwad brännoffren tillhördte. Men hafwet war för Presterna att två sig theruti.
3. Vidare gjorde han tio gyldene ljusstakar, efter föreskrift, och satte them i Tempel, fem på then höggra och fem på then wänstra sidan.
4. Vidare tio bord, som ställes i Tempel, fem till höger och fem till wänster, jemte hundra gyldene Fat.
5. För Presterna anlade han en gård, och omkring thenna, then stora förgården med sina portar. Portarne för gårdarna öfwerdrog han med koppar och satte hafwet på then höggra sidan, sydöst om Tempel.
6. Hiram förfärdigade jämwäl båda gyltor, skoflar och bäcken samt fullkomnade ock, hwad han för Konung Salomo till HERODS. Tempel hade att arbeta, nämligen: the två stödnerna med stånga Pro. 12. nor ofwan på them, och löfwerket omkring Kronorna, fyra hundra granat åplen i två rader omkring hwarthera löfverket, hwarmed the 13. två kronorna ofwanpå stödnerna woro omgifne, ställningarna, och 14. Pären ofwanpå them; hafwet med 15. sina tolf oxar therinunder; gyltor, 16. skoflar, gafflar, jemte alla öfriga kåril, som Hiram Abi för Konung Salomo till HERODS Tempel hade att förfärdiga, af polerad koppar. Uti dällden mid 17. Jordan, emellan Succoth och Zerubath, lät Konungen i hård lejord gjuta them. Sådan war mängden af then koppar, som Salomo på all thenna redskap användt, att thet wigt icke stod att uträna. Salomo lät ock alla the kåril, 19. som Guds Tempel egenteligen tillhördte, af guld förfärdigas, såsom gyldene Altaret, the gyldene borden för stådebröden, ljusstakarna, med thesas lampor, hwilka på behörigt sätt skulle bringa framför Choret, af gediget 21. guld; jemte blomverket mid lamporna och ljusstakarna af guld, som war fullkomligen renadt; the 22. till knifwar, bäcken, stolar, redskapar af gediget guld, samt inre dörrarne till thet aldrabelgaste, så wäl som dörrarne till Tempels

Stora rum med guld öfverdrag-
ne.

5. Sedan allt thetta arbetet såle-
des fullkomadt war, som
Salomo för HERNADE Tem-
pel göra låtit, låt han äfwen thit
föra och i Templets förvarshus
infatta alla the guld och silfver-
färlil, som thes fader Konung Da-
uid till heligt bruk ämnadt.
6. Därefter låt Salomo högtid-
ligen till Jerusalem sammankalla
Israels äldsta, alla Stamhuf-
dingar och förnämste Ättefäder
bland Israels barn, att bewise
flyttningen af HERNADE för-
bunds Ark ifrån Davids borg på
7. Zion. Hos Konungen samlades
förthenställ till högtiden alle an-
sedde män i Israel uti sjunde må-
naden. Och sedan menige Isra-
els äldste instått sig, lyftade Dri-
terne Arken och flyttade honom
tillika med församlings tältet och
alla helgedomens redskap, som i
8. tältet förvarades. Presten och
Leviter wore the, som thetta boro.
Framsör Arken gick Konung Sa-
lomo beledsagad af Israels sam-
lade menighet, hwarwid större och
mindre bostap i sådan myckenhet
offrade words, att man them icke
9. tälja eller räkna kunde. Prester-
ne boro HERNADE förbunds
Ark på sitt ställe i Templets Chor,
i thet aldrabeligaste, under Che-
10. rubinernas wingar. Cherubinerna
med sträckta wingar öfwer the

plats, thet Arken ställes, betäde
te både Arken och thes stänger.
Thessa stänger wore så långa, att
man i helgedomen hade sett en
ändan af them råcka intill förklä-
ten, men utantill wore the icke
synbare. Wid sjelfwa Arken haf-
wa the intill thenna dag förblif-
wit. Uti Arken war intet, utan
the två stentaffor, hwilka Mosse
wid Horeb inlade, innehållande
förbundet, som HERNADE med
Israels barn upprättade wid the-
ras utgång ur Egypten.

Allu skulle Presterna gå utur
helgedomen; ty alle Presten, som
funnos, hade, utan afseende på
wisa ämbets stiftet, helgat sig
till thenna dagens tjänst. Leviter
11. ne, som med sårer och bröder all-
mänt samlade, under anförande
af Asaph, Heman och Jeduthan,
spelade på cymbaler, psaltare och
harpor, stodo öfter om Altaret,
klädde i Byxus, samt med the
hundra och tjugu Presten, som
blåste i trompeter. Såsom blåsten
12. röst warit hörd, så instånde tro-
petare och musikanter i löf-
tacksjägelse sänger insö
HERNADE: och lå risten af trom-
13. terna, cymbalerna och andra In-
strumenter som starkast uphöll
under psalmen: Löfwer HERNADE
14. Sans godhet warar ewinnelig-
gen, wardt HERNADE: Tem-
pel uppfylde af ett mått, som

Herne för målnet icke förmod-
 ä och förrätta sin tjänst. Så
 HERRENS härlighet upp-
 hans Tempel.

å sade Salomo: I torndöns
 moln hafwer HERRE
 sig bo. Ett hus hafwer
 byggt till såte för Dig,
 Tempel till ewrdelig bo-
 . Sedan wände Konungen
 m och helsade Israels samla-
 menighet, som nu war stående,
 sade: ware HERRE,
 aels Gud, lifswad, som
 sin hand uppfyllt, hwad
 min fader David med sin
 i lofwat, så han sade: i
 then tid, så jag mitt folk
 ael förde utur Egypten, haf-
 jag icke walt någon stad
 d Israels släkt, att ther
 ett Tempel byggas, hel-
 at mitt namn; hafwer ej
 r någon man uttorat att
 a Furste öfwer mitt folk
 ael, innan jag Jerusalem
 alde till ett såte för mitt
 ns dyrkan och David, att
 as till Regent öfwer mitt
 Israel. Tu hade min fa-
 David i sinnet, att HER-
 RE Israels Guds namn
 dra, bygga ett Tempel:
 n HERRE gaf honom
 wilja i thessa ord tillkän-
 then föresatts tu fattat,
 mitt namn till dra bygga
 Tempel, är god, dock skall

ide tu bygga thetta Tempel, a-
 tan tin son, som af dig födes,
 är then, som Templet bygga
 skall, helgadt åt mitt namn.
 Sitt ord hafwer HERRE 10.
 i werket fullbordadt. Upphögd
 till min faders Davids efter-
 trädare, sitter jag på Israels
 Thron, såsom HERRE lof-
 wat: Hans namn, Israels 11.
 Guds namn, till dra hafwer
 jag byggt thetta Tempel och
 theruti satt Arken, i hwilken
 förwarat ligger thet förbund,
 som HERRE med Israels
 efterkommande upprättat.

Therester wände sig Salomo, 12.
 i meniga Israels åsyn, at HER-
 RENNS Altare, och utsträkte si-
 na händer. Salomo hade gjort 13.
 sig en ställning, lik ett kar, af
 koppar, fem alnar lång, fem al-
 nar bred och tre alnar hög och
 satt honom i then stora Tempel-
 gården. Uppå then samma stäl-
 te han sig med böjda knän, i å-
 syn af hela Israels samlade me-
 nighet, sträckte sina händer till
 himmelen och sade: HERRE, 14.
 o! Israels Gud, Tig lit sin-
 nes ingen Gud, hwarken i him-
 melen eller på jorden; lika o-
 föränderlig i nåd, som öfwid-
 lög i förbund med tina tjäna-
 re, hwilka af allt hjerta wan-
 dra Tig till behag. Att Tu 15.
 Tin tjänare, min fader Da-
 vid, jemwål troligen hållit,
 hwad

- hwad Tu honom tillsagt; samt med Tin hand uppfyllt hwad Tu med Tin mun lofwat, ther
16. om wittnar thenna dag. Uppfyll o! **HERRE**, Israels Gud, An widare the löften Tu samma Tin tjänare gifwit, så Tu fode, att af honom arfwinge alldrig felas stulle på Israels Thron: allenast hans efterkommande i sorgfälligt beslitande om en wandel, enlig med Tin
17. lag, liknade honom. Ware, o! Israels Gud, thessa Tina ord, som Tu Tin tjänare David tillsagt, fasta och dryggeliga!
18. I sanning wet jag väl, att ingen mänsklig boning på jorden gifwas kan för Gud. Si, himmelen, ja alla himlars himmel kunna Tig icke omfatta: huru mycket mindre thetta hus,
19. som jag nu byggt? Anse dock med nåd Tin tjänares böner och suckar: o! **HERRE**, min Gud, hör then ödmjuka bön, som Tin tjänare inför Tig ned-
20. lägger. Wate Tina ögon dag och natt öfwer thetta Tempel, thetta rum, som Tu till Titt namns dyrkan utwalt och låna Tina öron till the böner, som Tin tjänare uppå thetta rum inför Tig framdrande
21. warder! måtte Tu bönhöra både Tin tjänares och Titt folks Israels suckar, hwilka the på thetta ställe komma att utgwata! måtte the till thet rum,
- ther Tu Tin Thron hafwer i Himmelen, framtomma för Titt öra, och när Tu them hörer, att Tu och wille nådelig wara och förlåta?
- Jörbryter sig någon emot? sin nästa och honom äldgges ed, som inför Titt Altare i thetta Tempel gången warder, wille Tu thet i himmelen höra; self döma och stija Tina tjänare emellan, så att Tu then brottliga fäller, och låter hans gärningar drabba hans eget hufwud; men then oskyldiga friar och låter hans oskuld rätt wederfaras.
- Om Titt folk Israel af si: na fiender slaget warder, emdan thet sig emot Tig förfyndat, men åter wänder sig till Tig, wörddar Titt Majestät och i thetta Tempel anropar Tig om nåd; wille Tu af himmelen höra thet, förlåta Titt folks Israels misgärning och sika thet tillbata i thet land Tu them och theras söder gifwit.
- Om himmelen, för thetas misgärningars skull tillhelt nekar them rågn, och thet för thetta rum bönfalla, wille Tu höra da Titt Majestät och öfverhörd da sig ifrån sina willesedan Tu them förödmjukat, wille Tu i himmelen höra thet nådeligen eftergifwa Tina tjänares, Titt folks

hubb samt wisa them then
 wa wägen, hwilken the wan-
 böra, låtande rågn falla
 Titt land, thet Tu Titt folt
 egendom förlånt.

Om hungersnöd, om pest,
 om torka, med brand i så-
 om gråshoppor eller rot-
 i landet infälla, eller fi-
 em inom thes gränser gör
 intrång: ehwad landsplå-
 eller farsot inträffa må;
 er all then bön eller suckan,
 hwar och en i synnerhet,
 alle i gemen af Titt folt
 ael utgjuta, så the kånna
 rån af sin plåga och sina
 der upp till thetta Tempel
 råda, wille Tu af himme-
 lsrån Tin Thron them nå-
 gen höra, förlåta synder,
 och willfara theas böner,
 t wedergålla en hwar, efter
 a wandel, såsom Tu thes
 ta kånner; emedan Tu al-
 kånner männistors hjer-
 att Titt folt oupphörligen
 frukta Tig och i Tina wä-
 wandra, så länge the les-
 i landet, thet Tu wåra så-
 gifwit.

Om och utdänningar, hwilka
 höra till Titt Folt Israel,
 a aflågena oetter ankomma
 Titt ärerika namns, Tin
 itiga hands och Tin wid-
 ta arms skull, och i thet
 Tempel bönsfalla, wille Tu
 himmelen ifrån Tin Thron

nådeligen höra och efterkom-
 ma thet hwarom främlingen
 Tig anropar: att alla folt-
 slag på jorden må kånna Titt
 namn, dyrka Tig, på sätt som
 Titt folt Israel, och ärfar-
 ra, att thetta af mig byggda
 Tempel, Titt Namn till ära
 betgadt är.

Om Titt folt emot sina fi- 34.
 ender i fällt går, thit Tu them
 wisande warde och i böner de
 kallar Tig, med ögonen wån-
 da till then stad, som Tu ut-
 torat och emot thet Tempel,
 som jag till Titt namns dyr-
 kan uppbyggt, wille Tu af him- 35.
 melen höra theas böner och
 suckan, och theas sat utföra.

Om the emot Tig synda; 36.
 ty ingen människa gifwes som
 icke syndar, och Tu i wrede
 thedsfwer, låter them af sina
 fiender öfwerwinnas och fång-
 ne bortföras uti annat land,
 fjerran eller när, men the i 37.
 thet land, thit the förde blif-
 wit, besinna sig, omwända sig
 och i sitt fångenskap sucka till
 Tig: wi hafwe syndat: wi
 hafwe illa gjort: wi äre straff-
 wårde. Om the i så måtto up- 38.
 riktigt och allwarligt i sin fån-
 genskap, thit, the förde blifwit,
 omwända sig till Tig och böns-
 falla med ögonen wände. till
 thet land, som Tu theas för-
 såder gifwit, till then stad som

- Tu utvalt och till thet Tempel, som jag till Titt namns dra
39. uppbyggt, wille Tu af himmeln, af Tin Ebron, höra the- ras böner och sutkar, the- ras sat utföra och nådeligen förlåta Titt folk hwad the emot Tig brutit.
40. Må öppna ögon och upp- märksammas öron af Tig, min Gud nådeligen lånas till the- bödn, som i thetta rum nedläg-
41. ges! Intag nu, o! **HERRE** Gud, Tin blifwande boning, Tu och Tin härlighets Ått: må tine Prester, o Gud, i be- lig prydnings klädas och Tine benådade öfwer sin sällhet frög-
42. das! **HERRE** Gud låt icke Tin smorda öhörd ifrån Tig! låt på Tin myckna nåd emot Tin tjånare David.

Cap. 7. Så Salomo thesna bödn full- ändat, föll eld af himme- len, som förtärde brännoffret samt 2. med the öfriga offren, och **HER- RENS** härlighet uppfyllte så Tem- plet, att Presterne icke tordes in- gå i **HERRENS** hus, så länge **HERRENS** härlighet thet upp- fyllte. Allt Israels folk såg elden nedfalla, och **HERRENS** härlighet omgifwa Templet, kastade sig thesfrö, med ansigten till marken, ned på stengolfwet, tillbad och låf- wade **HERREN**; ty San är mild; ty Sans godhet warar ewinnerliga.

Ronungen samt med helo 3. 4. Israel offrade härjante offer till **HERREN**. Ronung Salomo gaf för egen del tu och tjugu tusend oxar samt hundra och tjugu tusend får. Härmed inwigde Ronungen och meniga folket **HERRENS** Tempel. Presterne stodo på sin waker, så wäl som Lewiteras, hwilka med helgade Instrumenter, thes Ronung David göra lått, låfwade **HERREN** och Hans wigigt warande nåd, under uppfyll- de af Davids psalmer: gent emot them blöste Presterne i Trompet- ma och hela Israel war: stånda.

... Nu inwigde... ifrån Salomo 7. hela kretsen af gården framåt **HERRENS** Tempel, att the offra brännoffren, allra med fet stycken af tackoffren: emedan the par-altaret, hwilket Salomo gån lått, war för litet att kunna rymma alla brännoffer, förtär och fetstycken af tackoffren.

Salomo samt med hela Is- 8. el ifrån Hamath till Egypti bödn samlad i ett ganska stort tal, rå- rade thesna gång högtiden i sju dagar förutan the sju och sju ra Helgen, som the höll på the tonde dagen. Altarets inwigde stode the i sju dagar och the den sammalunda i sju dagar i tredje och fjogonde dagen i den månaden hemsfärlowade Ronung folket, gladt och förnögd the the lycksalighet, som **HERREN**

David, Salomo, och sit
wederfared.

han Salomo fulländat bygg-
t af HERMANS Tempel
Kongliga Slottet, samt efter
förefats han om båda ställen
att verkställa, allt lylla
utfört; uppenbarades honom
HERM om natten och sade:

Hafwer hört tin bön och
a rum mig till ett offer-
walt. Om jag himmelen
star, så att äntet rågn fal-
om jag gråshoppor bju-
ad uppfreda landet, eller
stigar ibland mitt folk,
mitt folk, thet närmet af-
bär, fördomsjutar sig, till-
r mig, söker min nåd och
a sina onda wägar sig om-
der; will jag af himmelen
thet, förlåta theß synder
återställa landet i ett häl-
mt. Sitt: till the böner,
på thetta rum ständras,
jag öppna ögon och upp-
flamma öron låna. Jag
r nu thetta Tempel och
ar thet för ewig tid at mitt
as dyrkan: beständigt skall
för mitt öga och mitt hjer-
tans ett mål. Om då så
mig wandrar, som tin fa-
David wandrat, efterkom-
allt thet jag tig bjuder
troligt håller alla mina
par och råtter, will jag
fåsa tin Konunga thron,
st thet förbund, som jag

med tin fader David appet-
tat, så jag lofwade, att, af
honom stulle arfwingar ide fe-
las, som spiran förde öfwer
Jrael. Men om J affällige 19
warden, öfwer gifwen mina
stadgar och bud, them jag es-
der förelagt, och gån att tjä-
na andra Gudar, samt tillbe-
djen them, skall jag utrota e- 20
dert folk utur mitt land, som
jag them gifwit, widt ifrån
min åsyn stija thetta Tempel,
som jag at mitt namns dyr-
kan helgat, och ibland allt folk
låta thet blifwa en straffbild
och warnagel. Tho så förbigår 21
thetta så högt ansedda Tem-
pel, skall håpna och säga: hwi
hafwer SERRATI så hand-
lat med thetta land och med
thetta Tempel? man skall swa 22
ra: emedan folket öfwer gifwit
SERRATI, thetas faders
Gud, som them utur Egypten
fört, hållit sig till andra Gu-
dar, them tillbedit och dyrkat;
ty hafwer SERRATI låtit
allt thetta onda them öfwergå.

Sjugu är woro nu förledne un- 29
der then tid Salomo byggt 8
HERMANS Tempel och sit e-
get palats. The städer, som Hi- 2
ram Salomo återlämnat, uppbyg-
de han öfwen, och gaf them J-
sraeliter att bebo. Salomo gif 3
therefter till Hamath Zoba och be-
fåsa.

4. påstade thet: byggde Thadmor i bekyddom, sedan **5. 22. 13**
 sknen, tillika med andra städer i Ark thit blifwit inbrd.
 Hamath, hwaruti han anlade för Uppå **5. 22. 13** Utdre, 14
 5. rådshus, thet öfre och nedre Beth byggd framför Templets förhus,
 Horon med murar, portar och bo offrade Salomo **5. 22. 13**
 mar wäl befästade, Baalath och brännoffer, för hwarje dag efter
 6. alla the städer, them Salomo, Mose stadga, Sabbathen sitt, ny
 dels för förrådshusen, dels för månaderna sitt och the tre bestäm
 swagnarna och rytteriet ämnat; för da årliga högtider, öfytrade **1. 10**
 utan, hwad mer Konungen i Je högtiden, weckohögtiden, och öf
 rusalem, på Libanon eller elsest i hyddo högtiden sina offer. **Salist 14**
 theß underliggande land för godt sin faders Inrättning, tillhöll han
 7. fann att bygga. Här till nyttjade äfwan Presternas skiften, att
 han alla öfwerblefna Herbeer, A noga fullgöra sina ämbeten, och
 moreer, Pherefeer, Hebeer och Le witerna sina skyldigheter, att up
 buser, hwilka icke woro af Isra föra musiken mid lässängen och att
 8. ellist härkomst: nämligen thetas betjäna. Presterna, öfter hwarje
 efterkommande, som i landet öf dags beskaffenhet, såsom ock port
 werblifwit, och them Israeliterna waktarna, i thetas skiften, mid
 icke alldeles utrotat. Alla thesa hwarje port, de hälla wakt, på
 pålade Salomo, att wara Konun sät som af them helliga **1. 15**
 gens ständiga trälar, såsom the David föreskrifwit war. **1. 15**
 9. intill thenna dag förblifwit. Men thetta Konungens förordnande af
 af Israeliterna gjorde han ingen Presterna och Leviterna, som
 till lifegen arbetsstrål, utan walde hwarje handa thetas göromål och
 af them sitt krigsfolk, sina högre om Templets häfwar, öfver
 Ambetsmän, sina öfwerstar och icke. Om allt arbetet, som
 höfwidsmän för stridswagnar och relbyggnaden tillhörd, ifrån the
 10. rytteri. öfwerinscendet öfwer allt första grundläggning, intill the
 arbetet delade Konungen emellan fullkommande, anstaltade Salomo
 tu hundrade och femtio uppby och Templet war nu färdigt, och
 ningsmän, hwilka öfwer folket Salomo reste sedan the
 hade att befalla. ongeber och Elash, som
 11. Pharaos dotter lät Salomo mid hafsstranden uti **1. 15**
 flytta utur Davids borg i thet pa landet, och Hiram stände **1. 15**
 lats, som han för henne byggd både steyp och befarit **1. 15**
 Ty, sade han, i Davids, Israels besättning utof sina **1. 15**
 Konungs hus, kan min hustru these for med Salomo **1. 15**
 icke bo: The boningar äro en

Ophir och hämtade thetifrån fyrahundra och femtio tikkar guld, som the förde till Konung Salomo.

1. Nu hade ryktet om Salomo, 9. tillika med HERRARNS namn kommit för Drottningen af Saba. Ty gjorde hon honom besök, i afsigt, att med mörka spörsmål försöka honom. Hon kom, under anseeligt medfölje, och med Comeler öfvermåttan rikt lastade med wälluktande specerier, guld och ädla stenar till Jerusalem, inställte sig hos Salomo och talade med honom om allahanda ämnen, hwarpå hon war betänkt.

2. Salomo gjorde henne besked i allt, hwarom hon honom sporde, och ingen ting war Konungen så mörkt, 3. att han thet icke utredde. Drottningen af Saba skådade med förundran alla Salomos wisa anstatter, Templet, som han byggt, 4. rättningen af hans töffel, hofbetjäningens rum, ordningen i thet hos tjänstgöring, thetas beklädning, Konungens dryckes-skänkar, samt offren, som han lät frambringa i HERRARNS Tempel. Helt 5. utom sig, sade hon till Konungen: Ganska sant är thet jag i mitt land hört om dina inrättningar och tin wishet. Jag har icke trott hwad härom varit sagdt, innan jag kommit och med egna ögon skådat thet. 6. Nu finner jag, att hälften af

tin mycna wisdom är mig icke berättad. Tu öfwerträffar wida thet rykte, jag om tig hört. O! huru lyckligt är ditt folk, huru lycklig thenna betjäning, som dageligen får uppas sa dig och höra tin wishet! warre 7. HERRARNS tin Gud lofwad, som haft then nåd för dig, att sätta dig på sin Thron, i HERRARNS tin Guds stad, att regera. Af en utmärkt läro 8. let, hwarmed tin Gud för en wärdelig tid will befästa Israel, måste thet stett, att HERRARNS tin Gud till Konung satt, att rätt och rättwisa handhawa. Thersente gaf hon Konun 9. gen skänker af hundra och tjuga tikkar guld, ganska mycket wälluktande specerier och ädla stenar. Sådane specerier hade aldrig varit sedde, som them Drottningen af Saba förärade Konung Salomo. Hiram och Salomos folk, 10. som hämtade Guld ifrån Ophir, förde äfwen thetifrån Sandelträ och ädla stenar. Af thetta Sandelträ 11. delträ lät Konungen göra gallerwärl i HERRARNS Tempel och i Kongliga Slottet, samt cithror och harpor för Capellet. Icke hade heller ett sådant trä tillföre varit sedt uti Juda land.

Konung Salomo begofwade 12. äfwen Drottningen af Saba med allt hwad hon efter sin önskan begärade, förutan thet han af lifen wärdet

wärde med hennes gifna stänket fördrade henne, hwarefter hon med sin betjäning återreste till sitt land.

13. I wigt utgjorde thet guld, som innom ett års tid Konung Salomo tillhanda fördes, sex hundra sex och sextio stikar, oberäknadt hwad af köpmän och främare är.
14. I ädres. Så boro och alle Arabiske Rydkonungar, jemte Landshöfdingarne i orterna guld och silfwer Konung Salomo tillhanda.
15. Tu hundra stöldar lät Konung Salomo utaf wertguld förfärdigas, på hwar stöld sexhundra stikar guld beräknade; jemte tryhundra hjelmor, liksom af wertguld, till hwarje helm try hundra stikar. Med thesa lät han pryda stottsbyggnaden kallad Libanons lund.
17. Också lät Konungen göra en stor Elphenbens Thron, med inläggningar af hårdt Guld: sex trappsteg hade Thronen, ryggstödet war en gyldene wäddar, och wid armstöden, på ömse sidor om sätet, stodo två lejonor, öfwen som tolf mindre lejon. På ömse sidor wid the sex trappstegen. Thes like hade ej i något Konungarike varit gjord. Alla Konungens dryckeskärl woro af rent guld; öfwen som hwarjehanda redskap för stottet Libanons lund, utaf naturligt guld. Af silfwer war ingen ting gjordt, emedan sådant i Salomos tid aktades af föga värde.

Konungens stapp, hvilka med Salomos undersåtare gjorde samfärd till sidresor, kommo en gång hwart tredje år tillbaka, lastade med guld, silfwer, Elphenben samt Indiska djur och fogder.

Uti rikedom och wisshet öfwerträffade Salomo alla Konungar på jorden. Ifrån hwarjehanda länder kommo Regenter, som önskade att se honom och att höra then wisshet Gud honom förlänt. En hwar medförde stänket af guld och silfwerkärl, af kläder, wapen, wärluktande specerier, hästar och mästnor. Thetta Bedde är från år.

Salomo hade stall för fyra tusend hästar och stridswagnar och höll tolf tusend man ryttari, them han dels i wisa them anställa städer, dels hos sig förkade i Jerusalem.

Han war en råwande kung öfwer alla Rydkonungar från Eupheat intill Indiska länder och till gränser af Egypten. Salomwer samlade theenne Konung i Jerusalem så bännigt, som firn, och cedrar i then mängd, som hvar moret på sårlanta orter. Salomwer lät han ifrån Egypten och andra länder inkomma.

Salomos öfriga händelser förste med the sista, äro nämnda i Propheten Nathans. Iddöroprophetian af Abia från Salomuti Staren Jeddos uppenbarelse rörande Jerobeam, Ahas och Salomo.

fyrtio de regerade Salomo
 re hela Israel uti Jerusalem.
 an han med döden afgått och
 i faders Davids borg blifwit
 afwen, efterträdde honom hans
 Rehabeam i regeringen.

Rehabeam reste till Sichem, e-
 medan hela Israel samlat
 her, att hylla honom till Ko-
 ning. Då ryktet härom kom för
 Rehabeam, Rehob son, som uppe-
 sig i Egypten, thilt han flytt
 Konung Salomo, for afwen
 ifrån Egypten tillbåla.

Kallad igenom en beskickning
 folket, inställte sig nu Jerobe-
 am, samt med meniga Israel,
 Rehabeam och sade: tin sa-
 tryckte oss med tunga på-
 r: lätta tu then hårda träl-
 och thet tunga ot, som
 oss alagt, så wilje wi wa-
 dig underdånige. Rehabe-
 befällte them att efter tre da-
 återkomma. Folket gick: Ko-
 nen öfwerlade imedertid med
 äldsta, som tjänt hans fader
 Salomo, medan han lefde, och
 hwad swar råden J mig,
 jag skall gifwa thetta fol-

The sade: om tu i dag be-
 re thetta folket wänligt,
 iljart thetas begäran och
 ar them nådigt, så blifwa
 hela tin lifstid dig under-
 ige men han försakade the-
 as råd, som the honom öf-
 öfwerlade med the unga, som

med honom upväxte wörd och nu
 stodo i hans tjänst, och frågade
 them: hwad råden J, att wt
 stole swara thetta folket, som
 gjort mig förefällning, att lät-
 ta thet ot, hwilket min fader
 them pålagt? Unglingarne, som

med Rehabeam uppväxte wörd,
 swarade: thet folk som till dig
 sagt; tin fader hafwer oss ett
 tungt ot pålagt, lätta tu oss
 thet, måste tu gifwa thetta
 swar: Jag de öfwer ryggba-
 stet widare än min fader om-
 bring båda änderna. Min fa-

der hafwer beswadrat eder med
 ett tungt ot: jag will annu
 göra thet tyngre. Med gifel
 hafwer min fader tuktat eder:
 men med skorpionörnen will
 jag eder tukta. På tredje da-

gen inställte sig Jerobeam med
 meniga folket hos Rehabeam, så-
 som han them befällt, så han sa-
 de: kommer på tredje dagen ä-
 ter. Konung Rehabeam gaf them

nu ett hårdt swar, fölgde icke the
 äldstas råd, utan tilltalade folket
 efter ynglingarnas inrådan, såle-
 des, thet tunga ot, min fader
 eder alagt, will jag annu göra
 tyngre: med gifel hafwer min
 fader eder tuktat; med skorpi-
 onörnen will jag eder tukta.

Alltså hörde Konungen icke folket.
 HERNANDES stickelse war thet,
 att fullbordas skulle hwad han
 genom. Uria af Silo, Jerobeam
 H 2. Rehabs

16. Nebats son, förkunnat. Då me-
nige Israel märkte, att Konun-
gen icke wille höra them, gafswo
the Konungen thetta genswar:
hwad del hafwe wi med Da-
uid? hwad arfslott med Isai
son gemensam? gadt tu i ti-
na hyddor, Israel; se sjelf titt
hus före, David. Härmed gick
hela Israel hem i sina hyddor.
17. The Israeliter allena, som bodde
i Juda städer, behöll Rehabeam
18. under sin spira. Då Konung Re-
habeam therefter till Israeliterna
affsände Adoram, som hade öf-
werinseendet öfwer Ritsuppbör-
den, stenade the honom till döds,
och Konungen hade sjelf yttersta
möda, att undankomma på en
stridswagn, hwarmed han flydde
19. till Jerusalem. Alltså wardt I-
srael ifrån Davids hus söndradt
såsom thet intill thetta dag för-
blifwit.
- Cap. Efterkommen till Jerusalem, sam-
11. lade Rehabeam förthenfull
hela Juda tillika med Benjamin,
hundra och åttatis tusend man ut-
waldt och stridbart folk, att dr-
liga med Israel och att återbrin-
ga riket söndradt under sin spi-
2. ra. Men HERREN uppenba-
rades Propheten Semaja och sa-
3. de: tala till Rehabeam, Sa-
lomos son, Konungen af Ju-
da och till alla Israels barn
af Juda och Benjamins hus:
4. thetta bjuder HERREN: I
- stolen icke i fältt gå, icke trög
föra med edra bröder: gange
hwar och en hem till sitt; ty
af mig dr thetta så Rickadt.
The hörsammade HERREN
ord och affsodo från såget emot
Jerobeam.
- Rehabeam hade sitt säte i Je-
rusalem och befästade åtskilliga
städer i Juda, nämligen Bethle 6.
hem, Etham, Thekoa, Bathjur, 7.
Socho, Adullam, Bath, Mare 8.
sa, Siph, Adoram, Lachis, Ase 9.
ra, Zorga, Ajalon och Hebron, 10.
hvilka i Juda och Benjamin wo-
ro faste städer. The fordna fäst-
ningswerken fatte han i ännu båt-
tre förswarsstånd, insatte befäl-
hafware öfver och försåg them
med förråd af lifsmedel, olja och
win. Han anlade jemwäl uti 12.
lä städer tyghus för hwarjehanda
bewaring och befästade them på
thet starkaste.
- Juda och Benjamin wore ho-
nom troget tillgifne. Äfwen 13.
wo sig under honom Presterna
och Leviterne från alla landsort-
uti Israel, lemnade sina ägor och 14.
bestitningar och kommo till Juda
och Jerusalem: emedan Jerobeam
med sina anhängare förflutit thet
ifrån HERREN Presternas 15.
te, och stiktat sina egna Prest-
för the offerhöjder, stograde och
kalfswar, them han låtit göra. 16.
viternas eftersyn fölgde och 17.
af alla Israels Stämmar, 18.

Sina Hertån helgat åt HER-
NS, Israels Guds, allvar-
dyrkan, och kommo till Je-
lem, att offra HERMAN si-
ädens Gud. Härigenom wardt
a rike förjårkt och Rehabe-
Salomos son, mer och mer
itig, under try års tid, som
i ännu wandrade på Davids
Salomos väg.

Rehabeam tog till Gemåler
halath, en dotter af Jeremoth,
vids son, och Abihail, dotter
Eliab, Isai son. Thenna fød-
honom sönerna, Jehus, Se-
ia och Saham. Therjemte tog

Maacha till äkta, en dotter
Absalom. Utaf henne föddes
a, Attal, Sifa, och Salo-
s. Rehabeam hade henne bland
sina Gemåler och frillor så-

Hans Gemåler woro aders-
och frillorna sextio, med hvil-
han födde åtta och tjugu sö-
samt sextio döttrar. Abia,
acha son, nämnde han ibland
i bröder till Thronföljare. Si-
sfriga söner fördelte han i the
iga fästningar, them han uti
i Juda och Benjamins land-
byggt, tillfog them ett rikt un-
säll och försåg them med män-
hustrur.

Pen så Rehabeam på Thronen
blifwit stadfäst och wun-
styrka, öfvergaf han HER-
NS lag och hela Israel med
om. Ty stödde för thetta the-

ras brott skull emot HERMAN,
i femte året af Konung Rehabe-
ams regering, att Sifak Konungen
af Egypten gjorde ett frigståg e-
mot Jerusalem, med tusend och tu-
hundra stridswagnar, sextio tusend
man rytterier och en otalig folksta-
ra af Egyptier, Libyer, Troglo-
diter och Euschiter, intog fästnin-
garna i Juda och ankom för sielf-
wa Jerusalem. Propheten Se-
maia gick nu till Rehabeam och
till the förnämsta i Juda, hvil-
ka för Sifak flyktat undan till
Jerusalem, och sade: thetta sä-
ger HERMAN: J hafwen öf-
wergifwit mig; ty hafwer och
jag öfvergifwit eder i Sifaks
hand. Israels förnämste, samt
med Konungen, ödmjukade sig
så och sade: rättwis är HER-
MAN. När HERMAN såg
thetta thetas förödmjukande, kom
Hans ord till Gemasa af thetta
innehåll: the hafwa ödmjukat
sig; ty will jag icke platt för-
göra them, utan snarligen gö-
ra them undsättning. Sifaks
hand skall icke wara thet med-
let, hvarigenom min wrede
öfwer Jerusalem må utguten
warda. Dock stola the warda
hans lydnad undergifne, att
the måga känna hwad thet är,
att tjäna mig och att tjäna
jordiska Konungamagter. All-
så bekrigade Sifak, Konungen af
Egypten, Jerusalem, plundrade
H 3 flatter

3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.

- staterna så i **HERRARNS** Tempel, som i Kongliga flottet, tillika med alla gyldene sköldar, 10. them Salomo göra låtit. I thesas ställe låt Konung Rehabeam göra kopparsköldar och lämnade them under befälhafwarenas vård för drabanterna, hvilke höllo wakt i porten till Kongliga flottet. Så ofta Konungen gick upp i **HERRARNS** Tempel, boro drabanterne them, men aflämnade them sedan i drabantwakter tillbaka.
22. Men emedan han ödmjukade sig, afbögdess **HERRARNS** wrede ifrån honom, så att han icke alldeles gick under. Och så wardt Juda med wälsignelse hugswolad.
23. Härigenom blef Rehabeam å ny förstärkt på Thronen i Jerusalem. Ett och fyratio år gammal war thesse Konung, så han tillträdde regeringen och regerade i sutton år i Jerusalem, i then stad, som **HERRN** bland alla Israels Stamslögter utkorat, att helgas åt sitt namns dyrkan.
14. Hans moder het Naama af Ammonitisk härkomst. Han betedde sig illa, i thy hans hjerta war icke fast i **HERRARNS** fanna dyrkan.
15. Rehabeams händelser, the förste med the sista, finnas i Propheeterna Semajas och Jedos historiska längder skrefne, tillika med krigen emellan honom och Jerobeam, som warade i hela thesas

lystid. Sedan Rehabeam med 16. döden afgått, blef han ibland sina söner i Dabids stad begrafwen, och efterträdess i regerigen af sin son Abia.

Till adertonde året af Jerobeam 2. ams regering, steg Abia på Juda Thron, then han i trycke innehade uti Jerusalem. Hans moder war Michaja, Uriels dotter, af Sibeas. Emellan Abia och Jerobeam warade kriget allstadigt.

Abia rustade en här af fyra hundra tusend man utwäldt och tappert krigstolk: theremot gjorde sig Jerobeam med åtta hundra tusend man utwälda trappar redt till strids. Abia ställte sig på den Zemaraim i Ephraimitiska bergsbygghden och talade: här mig, Jerobeam och menige Israels, weten icke, att **HERRN** Israels Gud, i kraft af ett tryggeligt förbund, tillärdt David och hans manliga efterkommande riksstyrskan öfwer Israels för ewardelig tid? Men Jerobeam, Nebat 6. son, Salomos, Davids söner, tjånare, hof sig upp och gjorde ett upplopp emot sin Söner. Till honom sållade sig lösaktigt, ärelöst folk, som öfsmannade Rehabeam Salomos son. Rehabeam war ung, kramodig och fann sig icke

ta sig emot them. Tu me-
 J eder wata mächtige, att
 etwådiga **SERRATS**
 , gifwet at Davids att, es-
 van J utgöten en stor hop
 hafwen the gyldene kalfwar
 eder, som Jerobeam eder
 Gudar satt. J hafwen ju
 triswit **SERRATS** Pres-
 , Aarons söner, tillika med
 kerna, och gjort eder eg-
 Prester efter hedniska folk-
 s satt. Then, som allena
 stade bestå koftnaden af en
 stut och sju wädrar, wardt
 : afguda Prest. Men wär
 d at **SERRAT**, then wi
 öfwer gifwet och wäde Pres-
 , som honom tjäna, dro sö-
 af Aaron, samt Leviter,
 lka the heliga syflor förredt:
 morgon och afton bränn-
 t tända inför **SERRAT**,
 te thet heliga rökwertet,
 den aneddta på thet gyllene
 det, och hwarje afton lam-
 na på then gyldene sta-
 antända. Wi tage **SER-**
ATS wär Guds tjänst i no-
 rakt; men J hafwen ho-
 öfwer gifwit. Med öf ar
 n Sdgste Guden i spitsen,
 ars Prester i krigstrompe-
 na skola blåsa härskri emot
 r, J Israels barn: striden
 emot **SERRAT**, edra
 ers Gud, thet kan icke lyc-
 eder wäl.
 Jerobeam hade emedlettid sic-

kat ett bakhål igenom en örnadg
 att kamma them på ryggen, så
 att Juda hade stenteliga krigshä-
 ren framman och bakhället efter
 sig. Då Juda män sågo sig om 14.
 och märkte fienden både för och
 efter sig, ropade the till **SER-**
AT, Presterne blåste i trompe 15.
 terna och hwar Judisk man haf-
 upp härskri. Wid thetto härskri
 gaf Gud, att Jerobeam och he-
 la Israel af Abia och Juda wor-
 du slagne. Israeliterna flydde för 16.
 Juda, och Gud gaf them i the-
 ras hand. Abia och hans folk 17.
 gjorde bland them ett stort ned-
 lag, och stupade af Israel fem
 hundra tusend man utwaldt folk.
 På then tiden wordo Israels barn 18.
 undertryckte och Juda barn singo
 öfwer magten, emedan the förlätt
 sig på **SERRAT**, thetas faders
 Gud. Abia fullföljde öfwen sin 19.
 seger emot Jerobeam samt åröf-
 rade af honom städerna Bethel,
 Jeshan och Ephron, med thetas
 tillhörande byar. Et heller kom 20.
 sig Jerobeam mer före, så länge
 Abia lefde. **SERRAT** slog ho-
 nom thertill med sjukdom, hwaraf
 han dog.

Abia, som nu war bleswen 21.
 mächtigare, tog fjorton Gemåler
 och födde två och tjugu söner
 samt sexton döttrar. Hans öfri- 22.
 ga händelser, wändel och bedrif-
 ter, äro skrefne i Prophetens Jo-
 dos historiska samlingar.

Cap.

14. Sedan Abia med döden af gått och i Davids borg blifwit begrafwen, efterträdde honom hans son Ufa i Regeringen och landet njöt i hans tid tio års lugn.

2. Ufa skickade sig wäl och tillbörligt inför HERREN sin

3. Gud. Han lät affskaffa främmande Gudars Altaren och offerhögar, sönderbryta stoderna, ned-

4. hugga lunderne, och gaf Judarna befallning, att winläggas om HERREN, deras faders Guds sanna dyrkan samt lag och

5. bud efterlefwa. Utur alla Juda städer lät han bortröjda offerhögderna och solens bilder. Som landet under honom njöt lugn, an-

6. wände han thenna tid, under the år han intet krig hade att utföra, och HERREN honom ro förlånat, att befästa städerna i Juda.

7. Han uppmuntrade Juda folk, att befästa sina städer samt med murar, torn, portar och bomar them försä. Ty, sade han, landet är nu wårt, och emedan wi allwarligen sökt HERREN vår Gud, hafwer Han gifwit oss ro allt omkring. Alltså byggde the, och thet

8. gief them wäl i hand. Ufa hade också en här med sköld och spjut rustad, af Juda try hundra tusend, och af Benjamin, the ther sköld boro och boga spanna kunde, tu hundra och åttatio tusend man stridbart folk.

Emot thesa giorde Serach i från Eusch ett frigtåg med tusend gånger tusend man och try hundra wagnar, hwarmed han ryckte fram intill Marefa. Ufa 10 gief honom emot, och på the uti dalen Zephata wid Marefa ställt sig i slagordning, å kallade Ufa HERREN sin Gud och sade: HERRE, när Tig är ingen åttillnad att hjälpa en mig tig eller en swag. Hjelp oss, HERRE, wår Gud, ty på Tig förlate wi oss, och i Tit namn gå wt thenna hopen emot. Tu HERRE äst wår Gud: tillåt ej ått människa sätta sig upp emot Tig. Ufa 11 gaf HERREN Ufa och Juda seger öfwer Euschiterna; Euschiterna togo flykten; Ufa och hans folk förföljde them allt till Serar och gjorde ett stort nederlag, att ingen af them kom med lifwet. Så aldeles ått do the af HERREN och Ufa här nedgjorde. Juda folk tog ått åttwå ganska mycket frigtåg, bemäktigade sig alla städer omkring Serar, emedan en försäkelse af HERREN öfwer the fallen war, plundrade them och war bytet, som the åttbör senliat. Så skickade the wår dadyddorna, bortförde en ått ått ått af får och konar, och de sedan om till Jersusalem.

Guds Ingifwelse gick nu Asaria Odds son emot Asa och Södrer mig Asa och Ige Juda och Benjamin, **IKELI** är med eder, ta en med Sonom, och när den Sonom, låter Han sig af eder; men öfwerigif I Sonom, så öfwerigif Han öf eder. Uti Israel dan en lång tid som inätter Gud sunnits, ingen som underwisar, ingen Dock, om folket i sin nöd ände sig till **HERKAL**, els Gud, och Sonom sötkulle Han öfwen af them sig finna. Imidlertid är illståndet sådant, att inkan med säkerhet ut eller utan alle inbyggare ther det leswa i största oroligthen ena slågten strider then andra; then ena n emot then andra: Ja, **IKELI** hafwer låtit them lebanda nöd plågade warMen I, warer frimodige aller icke händer; ty edert hafwer sin lön.

I Asa hörde thesa ord föde af Propheten Asaria, ve han mod och ränsade all ist stuggelse både utur hela och Benjamins land, samt the städer, som han på Ems bergsbygd ärdfrat, åter i sitt forpna stic **HERS** Altare, som för ingan

gen till Templet stod, och låt he 9. la Juda och Benjamin samt med främlingarna ifrån Ephraim, Manasse och Simeon, hvilka ibland them bodde, församlas; ty många utaf Israel hade till honom öfwerigift, så the sågo, att **HERKAL** hans Gud war med honom. Uti tredje månaden af Asas femtonde regerings år, samlades the i Jerusalem, offrade **HERKAL** samma dag af bytet, som the hemfört, sju hundra oxar, samt sju tusend får, och trädde allmänneligen i förbundet, att af allt hjerta och af all själ winklägga sig om **HERKAL**, theras faders Guds, dyrkan. Eho **HERKAL**, Israels Gud, icke dyrkade skulle dö, ware sig stor, eller liten, man eller qwinna. Med höga frögder 14. sti under trompeters och basuners ställ sworo the **HERKAL**. Hela Juda gladdes öfwer en ed 15. then the uppriktigt sturrit. Och som the af all hog sökte **HERKAL**; låt Han sig finnas af them och gaf them ro alle omkring. Ro 16. nung Asa tog öf all del i regeringen ifrån sin Farmoder, Maacha, hwilken låtit ett skändeligt beläte refas lunden. Thenna af gudabild låt Asa nedhugga, och till aska bränd kasta i dalen Riddron. Och ehuruwäl offerhögder 17. na ibland Israels efterkommande icke wordo affskaffade; war dock Asas hjerta **HERKAL** fullkomligen

- ligen tillgifswet så länge han lef-
 18. de. The belgade käril af guld och
 silfwer, them både hans fader och
 han sjelf förfärdiga låtit, låt han
 äfwen komma i **HERRALIG**
 19. Tempel. Intill femte och tjugon-
 de året af Asas regering, war
 sedan intet delig.

Cap. Men uti siette och tjugonde
 16. året af Konung Asas re-
 gering, föll Baesa, Israels Ko-
 nung in uti Juda och befästade
 Rama, för att affstära Juda Ko-
 2. nung all ut och införfel. Asa tog
 då silfwer och guld både utur tem-
 plets och utur Kongliga Slottets
 skattkammrar, och sände thet till
 Benhadad, Konungen af Syrien,
 hwilken i Damascus hade sitt sä-
 3. te, och låt säga honom: Jag är
 tin bundsfrwandt, såsom och
 min fader och tin fader bunds-
 frwanter woro: här sänder
 jag dig guld och silfwer, med
 begäran, att tu wille upphäfwa
 ditt förbund med Baesa, Isra-
 els Konung, på thet han må-
 te draga sig ifrån mina grän-
 4. sor. Benhadad willfor Konung
 Asa, sände sina Fältherrar med
 manskap, att angripa Israels stä-
 der, och stöfste Zjun, Dan, A-
 helmajim och alla förrådsstäder u-
 5. ti Naphtali. Underrättad härom,
 upphörde Baesa med befästandet af
 6. Rama och låt arbetet hwila. Men
 Konung Asa tog hela Juda med
 sig, bortförde all sten och timmer,

som Baesa ämnat till fästningswä-
 len för Rama, och använde thet
 till befästande af Gibea och Mizpa.
 Nu kom Propheten Haiman 7.
 till Asa, Juda Konung, och sade
 till honom: emedan tu på Ko-
 nungen af Syrien, men icke på
HERRALIG tin Gud, satt tin
 lit; ty, har Syriska Konun-
 gens här undgått tin hand. Wo-
 ro icke Cuschiterna och Lybierna
 en stor härsmagt, med många
 wagnar och ryttare rustad, hw-
 wäl gaf **HERRALIG** them i
 tin hand, td tu på honom för-
 litade dig? ty **HERRALIG** 9.
 ägon waka öfwer all land, att
 bewisa them ett kraftigt stöd,
 hwilkas hjertan äro Sonom &
 switeligen tillgifne, Tu haf-
 wer här uti sticket dig omwän-
 gen; ty förestå dig och håll
 efter flere delig. Asa förbrö-
 des högeligen här öfwer emot Pro-
 pheten och låt kasta honom i få-
 gelse. Jämwäl öfswade Konun-
 gen wid thenna tid emot andra
 folket mycken hårdhet.

Asas handlinger the förste och
 the sista, äro skrefne uti 1.
 och Israels Konungabok. Ut
 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 1

de året af sin regering. I Davids borg hade han för sig låtbreda en graf, hvarud han af begrafwen. Man lade honom en sång, uppfylld med rödwerk och specerier af allahanda blandis och beredning, samt brände honom till åra ett ganska stort k. theraf.

Josaphat, Alfa son, efterträdde honom i regeringen och bibe-ll öfverwigten emot Israel. I alla Juda befästade städer lade n besättningar, och satte gränser icke allenast i Juda land, men ock i the Ephraimitiska städer, som hans fader Alfa ärfvat. HERRÉN war med Josaphat; han wandrade i sin stamfader Davids fordrna vägar, sökte icke valen, utan sin faders Gud och lte sig thes bud, men icke Israels antagna seder, till efterlefd. HERRÉN gaf ock regerandet i hans hand styrka. Hela da var skänker, och han förwadades i rikedom och åra ansenem. Thertill bemannades hans rta; mer och mer med frimohet i then sanna Gudstjänsten, p bragte honom, att utur Juda viligare låta affläffa alla afda lundar och offerhögar. All tredje året af sin regering de; han sina höfdingar, Benzil, Abadja, Sacharia, Nerhael och Mahaja, att gifwa un-ewisning i Juda städer, samt

med them Leviterna Semaja, Nathania, Asahel, Semiramoth, Jorathan, Adonia, Tobia och Zabadonia och Presterna Elisama, och Joram, hwilka i sådan affigt förde HERRNS lagbok med sig, foro omkring i alla Juda städer och lärde folket. Öfwer alla omkring Juda belägna riken kom en sådan båfwan af HERRN, att the intet örlig dierdes föra med Josaphat. Af Psallisterna boro åtskillige honom skänker samt årlig skatt af silfwer: och Araberne tillförde honom af sina hjordar tio tusend och sju hundra rådrar, samt sju tusend och sju hundra bockar. Alltså nådde Josaphat i magt och anseende allt större och större högd, byggde i Juda slott och städer, med för rådshus försedde, ägde i städerna många, som idlade skogder och hade en här af tappert krigsfolk omkring sig i Jerusalem.

Thetta år förteckningen på the ras befälhafware med underhafwande manskop: Af Juda Öfwerstar, then förnämste Adira, under hwars befäl stodo try hundra tusend tappre krigsmän; näst honom Johanan, Öfwerste för tu hundra och åttatio tusend man: then näst Amassa, Sijri son, then frivilligt gått i HERRNS tjänst, och under sitt befäl hade tu hundra tusend man tappert krigsfolk. Af Benjamin, Eljada

en Hjelte, then tu hundrade tusend man anförde, med boga och 18. sköld rustade; och seekte honom Josabab, anförare för hundra och åttatto tusend färdiga män till 19. strids. Thetta war thet krigsfolk, som tjänste Konungen i fält, besättningarne oberådade, hwilka Konungen lagt i alla Juda fästningar.

Cap. 20. Sedan Josaphat wunnit en 18. anseelig tillväxt af rikedom och ära, befründade han sig med 2. Achab. Efter några års förlopp reste han och till Achab i Samaria, då Achab till gästbud för honom och hans folk lät mycket får och få slagas, samt öfvertalade honom, att göra ett fälttog 3. emot Ramoth i Gilead. Will tu sade Achab, Konungen af Israel, till Josaphat, Juda Konung, följja mig i fält emot Ramoth i 4. Gilead. Han swarade: jag gör ett med dig och mitt folk med ditt folk. Jag följer dig i striden, dock, tillade Josaphat, må 5. du först fråga Gud här om. Israels Konung lät therefore sammankalla alla Propheterna, till ett antal af fyra hundra personer, och sporde them: Skole wi gå till strids emot Ramoth i Gilead, eller affstå therifrån? the swarade: god, SEXXXTI war der thet gifwande i Konungens 6 hand. Josaphat frågade: Är här nu ingen SEXXXTI

Prophet mer, then man afwen kunde rådfråga? Konungen af Israel swarade: Annu finnes wäl en man, igenom hwilken man kunde fråga SEXXXTI; men jag styr honom gånna, emedan han annu alldrig spält mig något godt, utan alltid öndt. Denne är Micha, Jimla son. Josaphat sade: Konungen tale dock icke så. Israels Konung lät så då kalla en hofbetjänt och besökte honom, att genast hämta Micha, Jimla son. Både Konungarne sätto hwarthera på sin Thron, klädde i Konglig drägt, på torget framför Samarie port, och samtliga Propheterne spådde inför then. Afwen hade Zedekia, Ebenamias son, gjort sig järnhorn och sade thetta säger SEXXXTI; så dane dro the, hwarmed the platt förgör them. Alle Propheterne spådde thet samma och sade: Angrip Ramoth i Gilead; lycka till! SEXXXTI warden thet gifwande i Konungens hand. Budet, som afgick till kalla Micha, talade afwen till honom och sade: Samtliga Propheterne instämma i goda domar för Konungen: lät afwen titt tal likna thetas, att tu förkunnar hwad han sagt ligit är. Micha swarade: sant SEXXXTI lefwet jag sådant tal föra, som mig ingifwande warden.

Da han nu inställt sig för Konungen, tilltalade honom Konungen således: Micha, stole vi mot Ramoth i Gilead till trids gå, eller afstå therifrån? Micha svarade: gån, lycka till! Det warder eder i händer gifvit. Konungen sade åter: huru många gången måste jag bedes dig, att i **SERRATS** lamm icke tala annat med mig, än allware och sanning? Micha svarade: jag såg meniga Jeruel förströdd på bergen så som får utan herde: ty, sade **SERRAT**, the hafwa ingen förare; må therefore en hwar gå hem i frid! nu sade Konungen af Israel till Josaphat: afwer jag icke sagt dig, att du spår mig intet godt, utan belöndt. Micha sade ytterligare: hörer **SERRATS** ord. Jag såg **SERRAT** sitta på en Chron, och hela himlastanen stående omkring honom till böger och wänster. **SERRAT** sade: ho kan intala Agab, att han drager upp och spar för Ramoth i Gilead? Men ene gaf ett, then andre ett annat förslag. Andteligen trädde spådoms-andan fram inför **SERRAT** och sade: jag vill öfvertala honom thertill. **SERRAT** frågade: på hwad lät? jag vill gå, svarade han, och lägga en falsk spådom i alla hans Propheters mun. Tu

warder honom intalande, så som **SERRAT** och framgång vinnande, gadt therefore och gör så. Igenom alla thesa 22. tina Propheters mun hafwer **SERRAT** tillatt en falsk spådoms-anda tala, emedan han bestatit en olycka öfwer sig. Här wädde Jedekia, Chenaana 23. son, fram, slog Micha på kindbenet och sade: hwilken wäg de **SERRATS** anda ifrån mig faren, för att tala igenom dig? Micha svarade: the lärer tu 24. sjelf så erfara then dag, ta du kommer att löpa ur rum i rum, för att undandölja dig. Men 25. Konungen af Israel befälte: tager Micha och förer honom till Ramon, befälhafwaren i staden, och till Prinsen Joas, med tillfälgelse, i mitt namn, 26. att sätta honom i fångelse och blott med fångspis underhålla honom, intill thes jag lydligt återkommer. Micha sade så: 27. kommer tu lydligt åter, så de the icke af **SERRATS** ingifwelse, som jag talat. Gör thetta, tillade han, tu meniga folk.

Nu drog Konungen af Israel, 28. tillika med Josaphat, Juda Konung, upp emot Ramoth i Gilead. Till Josaphat sade han: jag 29. will förkladd gå till strids: men kladd tu mig i din Kongliga rustning. Alltså bewäpnade Israel

- Israels Konung saget förlödd, tu rensat landet ifrån afgöda
 30. Men Konungen af Syrien hade befallt Öfverstarna i sitt rymteri, att icke angripa någon, stor eller liten, utan Israels Konung allen.
 31. Då nu these blefwo Josaphat wäse, mente the, att han war Konungen af Israel och ställte förthy sina anfall emot honom. Josaphat ropade och HERREN help honom och gaf att the wände sig ifrån honom. Ty så Öfverstorne märkte, att han icke war Konungen af Israel, drago the sig ifrån honom tillbaka. Men en man som spändt sin båge att ofbrödt sluta i hopen, träffade Israels Konung emellan fogningarna af harnesklet. Konungen fode så till sin kuff: wänd om och fde mig af walplatsen; ty jag är särad. Träffningen blef then dagen allt hårdare och hårdare. Israels Konung blef med sin wagn midt fde Syriska hären qwarstående intill aftenen och dog midt solens nedergång.
- Cap. Men Josaphat, Juda Konung, 19. Sam. ofkadd hem igen till 2. Jerusalem. Propheten Jehu, Harnani son, gick så ut emot honom och talade således till Konungen: Skulle tu så hjelpa then ogudattiga, och dista them, som HERREN hata? förthen skull swärfwar HERREN wrede 3. öfwer tig. Dock likwdl är något godt funnit hos dig, att tu rensat landet ifrån afgöda lunderna och warit ständattig i ditt hjerta, att allwarligen dyrka HERREN. Josaphat blef sedan tillä i Jerusalem och gjorde blott inhemsta refoer ifrån Beerfaba allt intill Ephraims berg: byggd, fde att leda folket tillbaka till HERREN, Israels Gud. Han tillsatte thesamma Dömmare i landet, hwilka uti hwarje befästad stad hade sin säten, och förmanade them: ser till hwad I göra: ty I dömen icke i människors ställe, utan i HERREN, och san de ut i dommen. All theseföre HERREN fruktan förwara eder, att I gifwen sorgfälligt allt edra wärd, ty int HERREN war Gud finnes ingen wärdhet, intet anseende till person, intet ofskende på stället rum. All Jerusalems förmyndare och Josaphat wisa af Leviternas Presbtera och Israeliska äldringarna, höllde the i synsam badde, att i rättgång med afgöda HERREN högsta stol. Därmed han ifråsat sig sade: fördrättet så edra fruktan, med tro och öfverhjerta. Utå alla the sättes till eder hänsigtan ifrån bedden, hoende i sine wärdwate sig brottmålig eller om lag och stid, om intet

och plågseder, stolen J
 rvisa them, så att the
 förbryta sig emot HER-
 N och draga hans wra-
 straff både öfwer eder och
 ielstwa. Sticker edet så, att
 ingen ingen syndastuld. I
 the mål, som sätas efter
 KANTS lag, är Öfwer-
 resten Amaria eder öfwer-
 are; i them åter, som hö-
 till Kongliga författningar,
 adia Ismaelson, Stamböf-
 en af Juda. Befallnings-
 hafwen J af Leviterna
 tillagd. Går med manna-
 , att uppfylla edra tält:
 HERREN med the
 innsiga!

herefter kommo Moabiter,
 Ammoniter och med them en
 Edomeer, att stentelligen an-
 Josaphat. Man kom och
 de honom, att en stor myc-
 t folk från Edomeiska träl-
 å hinstidan om hafwet, wore
 ägande emot honom, och re-
 hunnit till Hazegon Thamar,
 plågar kallas Engedi. Inta-
 if fruktan, wände sig Josa-
 till HERREN, att söka
 hjelp, och lät utropa en sa-
 hela Juda. Juda folk som-
 nu både af landet och af
 råder, att bedja HERREN
 jelp. I närvaro af thenna
 och Jerusalems samlade me-
 , stälte sig Josaphat uti

HERRENS Tempel, framför
 then nya gården och bad: HER-
 REN, wära faders Gud, är 6.
 icke Tu then samma Gud i
 himmelen, som råder öfwer al-
 la folkslags riken, i hwars hand
 then enda magt och styrka gif-
 wes, hwaremot ingen kan bestå? 7.
 hafwer icke Tu, wår Gud, för-
 drifwit thetta lands inbyggare
 för titt folk Israel och för es-
 wärdlig tid gifwit thet Abra-
 hams estertkommande, then Tu
 afstade? the bo nu ther uti och 8.
 hafwa therjemte, Titt namn
 till ära, byggt en helgedom i
 mening, att, om någon ofärd, 9.
 något straffande swerd, påst-
 eller hunger öfwer oss komme,
 skulle wt inför Tig uppträda
 till thetta Tempel, helgadt at
 titt namns dyrkan, och anropa
 Tig i wår nöd, så Tu oss hö-
 ra och frälsa wille. Tu, si 10.
 Ammoniter, Moabiter och in-
 byggare af Seirs berg, hwil-
 ka Israeliterne, wid thetas ut-
 gång utur Egypti land, till
 följde af Titt förbund, icke an-
 tastade, utan undweto, för att
 icke utrota them, the låta oss
 thet nu umgilla: the komma 11.
 att fördrifwa oss utur thet land
 Tu oss till egendom fördnat.
 Stulle Tu, wår Gud, icke ut- 12.
 föra wår sak emot them? hos
 oss finnes eljest ingen magt, att
 tunna emot thet thenna stora ho-
 pen,

- pen, som kommer att angripa
 oss. Vi wete icke hwad wi skole
 göra. Till Tig allena äro våra
 13. ögon ställda. Hela Juda stod nu
 inför HERREN, samt med sina
 14. små barn, hustrur och söner, så
 HERRENs ande ingaf Levi-
 ten Jahasiel, Sacharia son, Be-
 najas sons, Jehiels sons, Mattha-
 nias sons af Ahsaphs ätt ett tala.
 15. Hörer, sade han, menige Juda,
 I Jerusalems inbyggare, och
 tu Konung Josaphat: så säger
 HERREN till eder: I må-
 gen icke frukta eder eller upp-
 gifwas för thenna stora ho-
 pen, ty thet är icke I, som
 16. strida stolen, utan Gud. Dra-
 ger i morgon ned till them.
 The skola intaga högden Siz
 och wid ändan af dalen fram-
 för öknens Jeruel stolen I träfs-
 sa them. I stolen här icke be-
 höfwa att strida emot them:
 17. träder allenast fram, står stil-
 la och skåder then segerrika
 hjälp, hwarmed HERREN
 eder bistår. Frukter eder icke
 och försträckens icke, I Juda
 och Jerusalems inbyggare, dra-
 ger i morgon ut emot them.
 18. HERREN är med eder. Så
 höjde sig Josaphat med ansigtet till
 jorden: föllo theslikes alle Juda
 och Jerusalems inbyggare ned och
 19. tillbådo HERREN. Leviterne af
 Kehats och Korahs efterkommande,
 stodo upp, att läfwa HERREN,
 Israels Gud, med hög röst.

Följande morgonen gick folket ut till öknens Ekeoa. När ut-
 läget skedd, trädde Josaphat upp
 och sade: hörer mig, I Juda
 och Jerusalems Inbyggare,
 tror uppå HERREN, eder
 Gud så woeder I trygge: tror
 Hans Propheet, så går eder
 wäl. Efter hållit råd med folket,
 satte han äfwen Tempel muske-
 ter, med all then pragt, som hö-
 gedomen på högtidsdaggar tillhörd,
 att föregå then wäpnade hären och
 uppföra sången: Läfwer HER-
 REN; ty hans godhet warer
 ewinnerliga. I thet samma år
 begynte sina högtidliga läffdag-
 gar HERREN, att the i stället
 lagde Geiriter, som skulle ontaga
 Judiska folket, stötte på Am-
 moniterna och Moabiterna och höf-
 de en blodig träffning med the.
 Ammoniterna och Moabiterna föll
 te sig så emot Geirs inbyggare
 genwårn; gofswo them så till föll-
 lo, att ingen enda uadslapp, och
 sedan the alldeles gjort en ände
 med inbyggarena af Geir, sty-
 po the hwarannan inbördes
 och fåttade intill sista man. I
 Juda föll humit till högden, och
 waktornet låg emot öknens, och
 sig om att finna then fiendliga
 pen, befanns marken höglad och
 da kroppar och ingen med
 wora undkommen. Josaphat
 hans folk kommo blott att
 thetas röst, hwaraf the

enlig mängd i Agodelar, kläder kostelig tyg, och drömlö så det, att the icke mer kunde . I tre dagars tid warade dringen, så ansenligt war by-

På fjerdde dagen samlades i Lásdalen att the láfwa **MRM**, och goswo i onled- háraf thetta stället namn af dalen, som thet intill then- dag behállit. Hátifrån wán- Juda och Jerusalems meniga, anfördt af Josophat, med debetygelse tillbaka till Jeru- n, i anseende till then glada , som **HERREN** gifwit i öfwer sina fiender. Intåget erusalem, och så widare till **MARNÉ** Tempel, höllo the r psaltares, harpors och trom- res klang. Men öfwer alla när- ifande riken föll en báfwan af), tá the hörde huru **HER- N** hade stridt emot Israels her. Alltså niht Josophats rike . Hans Gud gaf honom ro omkring.-

Fem och trestio år gammal war phat, tá han tillträdde rege- en öfwer Juda, then han i och tjugu år förde i Jerusa-

Hans moder war Asuba en er af Gilhi. Uti en rättstaf-

Gudstjänst följde han sin er Asas wåg och wék icke the- r, dock worde icke offerhögder- alldeles affkaffade; ty folkets kan woro ánnu icke ståndaktige ra faders gudsdyrkan. Josa-

phats öfriga händelser, the förste med the sista, finnas skrefne i bland Jehu, Hanania sons hand- lingar, them han infört uti Isra- els Konungabok.

Josophat, Juda Konung, fbr. 35. bandt sig med Abasia, Konungen af Israel, hwilken ugudaktig war i sitt wäsende, att samfållt bygg 36. ga stepp, till långwäga sjöresor. These stepp woro byggde wid E- ziongeber. Af en Prophetisk in- 37. gifwelse förkunnade Elieser, Do- dave son, af Maresa, thenna dom öfwer Josophat: theförde att tu förenat dig med Abasia, hafwer **HERREN** titt werkt om intet gjort. Steppen worde och sönderflagne, och kunde icke lö- pa ut till sjö.

Sedan Josophat gått att hwi- ^{Cap.} la bland sina fäder, och när 2 1. them i Davids borg blifwit be- grafwen, efterträdde honom hans son Joram i regeringen. Jorams 2. bröder, Josophats söner, woro A- saria, Jehiel, Sacharia, Asaria, Michael och Sephatia. These woro alle söner af Josophat, Juda Konung. Them hade thesas fader 3. begoswat med silfwer och guld, och andra dyrbarheter, tillika med befästade städer i Juda: men ri- ket gaf han Joram; ty han war then förstjööde. Men tá Joram 4. uppstigit på sin faders Thron och thet såg sig befästad, tog han alla

- alla sina bröder af daga, thertill och några af the förnämsta rikets s. män. Tu och tretio år gammal war Joram, så han Konung wardt och regerade nära åtta år uti Jerusalem. Han wandrade Israelitiska Konungarnas wäg på ena handa fatt, med Achabs hus, emedan han hade en dotter af Achab till gemål, och gjorde hwad misshageligt war inför HERREN. 7. RUM. Dock wille HERREN icke platt förgöra Davids hus, i anseende till thet förbund, som han med David gjort och thet löftet han honom gifwit, att i alla tider bibehålla hans efterkommande i en oafbruten ättelängd.
8. I hans tid drogo sig Edomeerne undan Judiska wäldet och byllade sig sjelfwa en Konung. Joram gick med sina Öfwerstar och herytteriet thit öfwer, gjorde ett anföll om natten och slog sig igenom Edomeerna, hwilke honom samt med anförarena för ryttari.
10. et inneslutit. Imedertid blef Edom ifrån Juda söndradt allt intill theana dag. På samma tid afföll och Libna ifrån honom, emedan han öfwer gaf HERREN sina faders Gud. På bergen i Juda lät han och anlägga altaren, försörde Jerusalems inwånare till ett ständligt afguderi och bragte jemwäl Juda folk thedan.
12. Till honom kom thesöre en strifwelse ifrån Propheten Elia af thetta innehåll: Så säger HERREN, tin faders Davids Gud, thesöre, att tu icke wandrat i tin faders Josaphats, eller i Asa Juda Konungs wägar, utan följt Israelitiska Konungarnas wäg, och i likhet med Achabs hus, försört Juda och Jerusalems inbyggare till ett ständligt afguderi, thertill dödat tina bröder, tin faders barn, som bättre woro än tu; ty will HERREN med ett stort plågoris straffa titt folk, tina barn, tina gemåler och allt hwad dig tillhörer. Tu sjelf skall af en häftig sjukdom i tina inälswor under längre tid plågad warda, till thes the andteligen utgå ifrån dig. Desså lät HERREN emot Joram Profeterna resa sig upp tillika med Araberna, som gränso intill Cush. The inföllö i Juda, bröto sig all leslädes igenom och bortförde all egendom, som fanns i Kongliga Slottet, tillika med Konungens barn och gemåler, så att honom, förutan yngsta Prinsen Amasia, ingen son öfrig lämnades. Efter all thetta slog HERREN honom med en sådan sjukdom uti hans inälswor, som icke stod att bota. Then warade år ut och år in, och så tu är förledne woro: gingo hans inälswor ut af wärk, och han dog under smärtesammaste plågor. Honom till åra brände hans folk int

Skatt, såsom the för hans
gjort. Tu och tretio år
mal steg han på thronen, re-
de nära åtta år uti Jerusa-
och gick utan affaknad utur
den. Man begrof honom uti
ids borg, dock icke uti Ko-
jarnas grifter.

Jerusalems invånare satte A-
hasia, Jorams yngsta son,
hronen efter honom, emedan
äldre söner woro af en ströf-
ve här Araber, under thesas
i landet, dödade. Ursä-
t Ahasia, Jorams son, Ko-
öfwer Juda. Tu och tju-
re gammal war Ahasia, så
Konung wardt och regerade
r i Jerusalem. Hans moder
Athalia söndotter af Amri.
wandrade ock enahanda wäg
Achabs hus, intald af sin
r till allt hwad ogudaktigt
samt uppförde sig på ett li-
kräftbart sätt insfr HER-
R, som thet hus, hwars ätt-
r, efter hans faders död, wo-
ans rådgifware, honom sjelf
bresta olycka. Theas råd följ-
an, bland annat, så han med
m, Achabs son, gjorde ett
tåg emot Hasael, Konungen
Syrien, att återtaga Ramoth
lead. Joram blef nu särad
Syrrerna och måtte wända om
Zisreel för att låta låka sina
them han af Syrrerna, i fri-
med Hasael, sått wid Ra-

moth. Under thenda fludom för
öfwen Ahasia, Jorams son, Ju-
da Konung, ned till Zisreel, att
göra Joram, Achabs son, ett be-
söl. Till Ahasia ofärd war thet-
ta af Gud stickadt, att han Kul-
le komma till Joram och sedan
med honom draga ut emot Jehu,
Amisi son, hwilken HERREN
utsatt att utrota Achabs hus. Så
nu Jehu utförde straffet öfwer
Achabs hus, sann han några öf-
dingar af Juda, söner utaf A-
hasia bröder, hwilke stodo i Aha-
sia tjänst; them drap han. Han
sökte öfwen Ahasia, som undstun-
git sig i Samaria och fick honom
fången. Man förde honom fram
för Jehu och dödade honom; man
gaf honom likwäl en anständig be-
grafning: Ty, såde man, han
war dock en son af Josaphat,
hwilken af allt hjerta sökte
HERREN.

Nu war ingen mer af Aha-
sta hus öfrig, som kunde tillägna
sig Konungamagten. Ty så Atha-
lia, Konung Ahasia moder, såg
att hennes son war död, tog hon
sig före, att bringa oss ättlingar
af Juda Konungahus om listwet.
Dock hade Priasiskan Josabeth ta-
git Joas, Ahasia son, och slutt
honom undan, så the öfriga Kong-
liga barnen dräpne wordo, samt
gömt honom innesluten, med hans
omma, i en af Templets kamrar
för Athalia, så att han icke dö-

dad wardt. Denne Josabeth war en dotter af Konung Joram, gift med Öfwerste Presten Jojada och
 12. syster till Athasia. I sex år war Prinsen när them undandölgd i Templet, under hwilken tid Athasia styrde landet.

Cap. **U**ti sjunde året fattade Jojada
 23. mod och förbandt sig med Höfwidsmännerna Asaria, Jerohams son, Ismael, Johanan son, Asaria, Obed son, Maascija, Adaja son, och Elisafhat, Sichri
 2. son. The foro omkring i Juda och samlade Leviterna tillhoppa utur alla Juda städer, samt med the förnämsta ättfädren, för att
 3. inställa sig uti Jerusalem. Här upprättade hela then samlade menigheten i HERODOS Tempel ett förbund med Konungen, så Jojada således till them talade:
 Ser, Konungens son måste Konung wara, såsom SERACHIA Davids efterkommande
 4. lofwat. Thetta är nu hwad I bören göra. Tredje delen af eder, som nästa Sabbath kommer på wakt, skall förena sig med the wid Templets portar waktbaswande Prester och
 5. Leviter; then andra tredje delen hålla wakt på wägen till Kongliga stottet, och then tredje wid porten Jesod; men meniga folket uti förgårdarna
 6. till SERACHIAS Tempel. Uti SERACHIAS Tempel må in-

gen komma förutan Presterna och the Leviter, som them i tjänsten biträda. The skola gå therin; ty the äro helgade; men allt thet öfriga manskapet skall granneligen bewaka Templet utomkring. Leviterna skola med
 7. wäpnad hand på alla sidor omgifwa Konungen: eho sig innom Templet intränger skall döddas: så Konungen utgår eller ingår, skola Leviterna tätt hålla sig omkring honom. Leviterna och menige Juda fölgde i
 8. allt Öfwerste Prestens Jojada förskrift. Hwar Höfwidsmän hade sitt manskap med sig, både them, som om sabbathen gingo på wakt, och them, som ther ifrån
 9. afflötes; ty Presten Jojada hade här intet affseende på then wärliga fördelningen i tjänstestiften. Presten Jojada utdelade äfwen
 10. bland Höfwidsmännerna the fetfar, sköldar och lantsfar, som sedom tillhört Konung David och nu woro i Guds hus förwarder, samt lät hela menigheten med wäpen i händerna uppställas ifrån
 11. then ena ändan af Tempelgården till then andra, till höger och vänster om altaret och slets wa Templet, att på alla sidor wara
 12. nungen till betäckning. Thersförde man Prinsen ut, satte en krona uppå honom, lade lagten för honom och gjorde honom till Konung. Jojada med sin sk

- ner. sworde honom och ropade: Lefwe Konungen!
12. Då Athalia hörde sorlet af folket, som tillrop och lyckönskade Konungen, inställte hon sig ibland menigheten i Tempel. Här såg hon Konungen wid ingången stå i sin stol, omgifwen af Högwidsmän och trompetare, och landets meniga folk, under trompete klang, yttra sin glädje, tillita med musikanterna, som förordnade woro, att på allehanda instrumenter uppföra låfsången; thy ref Athalia sina kläder och ropade, uppror!
4. uppror! Öfwerste Presten Jojada befalle till Högwidsmännen, som hade befälet öfwer manskapet, att föra henne ut igenom wäternas, men att nedgöra hwem hållt wille följa henne - efter: ty sade Presten, innom HERKUNES Tempel mågen J
5. icke döda henne. The grepo då och förde henne bort: och när hon kommit på wägen åt Håstporten ifrån Kongliga slottet, dråpo the
6. henne the. Jodada upprättade nu ett förbund sig och folket och Konungen emellan, hwarigenom the förpliktade sig, att wara ett HERKUN allena tillgifwet folk.
7. Hela Menigheten begaf sig the, efter till Baals tempel, förstörde the i grund och nedbröt thes altare och bilder: Baals Prest Ma
8. than dråpo the wid altaret. Till föreståndare öfwer HERKUNES Tempel satte Jodada wisa Pre-

ster och Leviter, att hafwa noga tillsyn öfwer ämbets-förättningarna i HERKUNES hus efter Konung Davids gjorda indelning, så wäl wid offren, enligt HERKUNES föreskrift i Mose lag, som mustkens uppförande wid högtidliga tillfällen, efter Davids ergit förordnande. Så beställte han 19. och öfrawaktare wid portarna till HERKUNES Tempel, att förwara, thet ingen i någon måtto ören måtte thit inkomma. Beled, 20. sagad af Högwidsmännen, af the förnämsta och Herrarna bland folket, samt af landets meniga inbyggare, förde han sedan Konungen ned utur HERKUNES Tempel, igenom then öfra porten, till Kongliga slottet och satte honom uppå Konunga Thronen. Allt 21. landets folk gladdes och staden njöt lugn, sedan Athalia war af daga tagen.

Sju år gammal war Joas då han Konung wardt, och re- 24. gerade i fyratio år uti Jerusalem. Hans moder war Zibia af Berseba. Joas gjorde hwad HERKUNES 2. Öfwerste Presten Jodada lefde. Jodada wälde honom äfwen två 3. gemåler, af hwilka honom föddes söner och öbitrar.

Therestef fattade Joas thet 4. beslut att förbättra HERKUNES Tempel. Han lät förthenfull 5. R 3 same

- sammanfalla Presterna och Leviterna, och gaf them befallning, att fara ut till alla Juda städer, och af hela landet ärligen samla penningar till Tempelns förbättrande, hwilket wärf the med all
6. skyndsamhet skulle bedrifwa. Men Leviterna woro försumlige. Ty lät Konungen förekalla Öfwersta Presten Jojada och tilltalade honom således: hwi gifwer tu icke att på Leviterna, att the af Juda och Jerusalem uppbara then skatten, som **HERANES** tjänare Mose påbåd Israelitiska menigheten, att arldgga
 7. till helgedomens tält? ty then ogudaktiga Athalia och hennes anhängare hafwa lätit Guds hus förfalla och theß heliga tåril användt till Baals dyr-
 8. kan. På Konungens befallning blef nu en lista gjord, hwilken sattes utanför porten till **HERANES** Tempel, och ett påbud
 9. i Juda och Jerusalem utfärdadt, att bära **HERAN** then skatt, som Guds tjänare Mose på Israel lagt hade i sknen. Af gladt hjerta skdo både högre och lägre tillhops i listan, intill theß hon
 10. full wardt. Då öfwerlämnades listan af Leviterna till Konungens ombud, på thet sätt, att när the märkte något onsenligt af penningar wara inslutit, som Konungens Cankler jemte någon i Öfwersta Prestens ställe förordnad, tömde listan och satte henne på sitt ställe igen. Så gjorde the tid efter annan, och insamlade en onsenlig mängd penningar. Konungen och Jojada lemnade them sedan åt Skaffarena, som arbetet drefwo på **HERANES** Tempel, att dels använda till afböning för stenhugare och timmermän, som arbetade på Tempelbyggnaden, dels och till inköp af sådant, som smeder och metallarbetare till Tempelns i ständsättande behöfde. Uppsyningsmännen öfwer arbetet drefwo werket så, att förbättringen igenom theas drift wam sin fulla framgång: Tempel återställes i sitt fordna skick och wardt ännu fastare gjordt. Sedan the fullbordat arbetet, boro the penningarna, som öfwerblefne woro, till Konungen och Jojada, theaf gjordes nu tåril för **HERANES** Tempel, både till tjänsten och till offren, skalar och andra guld och silwer tåril. Äfwen wardo brännoffer, så länge Jojada lefde, i **HERANES** Tempel beständigt offerade.
 11. Jojada wardt gammal, och dog, af alder mått, i sitt hundra och tretionde år. Man beundrade honom i Davids borg, bland Konungarna, theföre att han gjort sitt fädernesland godt, och betrosat trohet emot Gud och Hans Tempel.
- Efter Jojada död, kommo förnämste i Juda och förnämste Konungen med sina böner, att

em öfvergifwa **HERRANS** sin faders Guds Tempel, och alla afguda bilder i Sundar, samt o igenom sådana sina brott, som vore öfver Juda och Jerlem. **HERRN** sände **Pro-**phet till them, att återkalla them till Gud: the warnade them; men förde them icke.

Isa Guds ingifwelse fleg nu **aria**, son af Öfversta **Pre-**stos **Josada**, fram för folket och lade them således: **Thetta** sä-der Gud: hwi öfwertröden **J-**osada bud? thet kan wäl betommas eder. **Efter** **SEKXATT** öfvergifwit, och **Han** öfvergifwa eder. **I** emot **Zacharia** sammansworo någre, på Konungens befallning, och stenade honom till döds. **Den** sbr **HERRANS** Tempel. **Så** llet tänkte **Konung** **Joas** the wälgärningar, som hans fader **Josada** bewisat honom, att drap hans son. **Wid** sin döds the: **SEKXETT** skall ta se och hemsöka.

Efter ett års förlopp Redde att en **Syrisk**-här anföll **Jo-**sada med örlig, bröt in i **Juda** till **Jerusalem**, dödade the ämsta bland folket och sände **En** mycket frigsbytte till **Ko-**ningen af **Damascus**. **Syriske** n war sbya manstark: likwäl **HERRN** honom segra öf-ven wida större magt, ther-att then samma öfvergifwit

HERRN sin faders Gud; samt att således öfver **Joas** ut-sädra straffet. **Id** **Syrerne** drago 25. ifrån honom, lemnade the honom illa särad, och hans egne tjänare sammansworo sig emot honom, till straff för **Presten** **Josada** sons, utgutna blod: samt dräpo honom på sin säng. **Man** begrof honom uti **David**s borg, dock icke uti **Konungarnas** grifter. **The**, som 26. sammanswurit sig emot honom, woro **Sabad**, son af **Amonitiskan** **Simeath**, och **Josabad**, son af **Moabitiskan** **Simriith**. **Om** hans 27. barn och the flera emot honom sbrkunnade **Propheetter**, såsom och om upprättandet af **Guds** hus, är skrifwet i samlingarne till **Ko-**nungarnas historia. **Uti** regerin-gen efterträdde honom hans son **Amazias**.

Fem och **tjugu** år gammal war **Amazias**, då han **Konung** 25. wardt, och regerade i nio och **tju-**gu år i **Jerusalem**. **Hans** moder war **Joaddan**, bördig af **Jerusa-**lem. **Han** gjorde hwad **HER-** 2. **REN** wäl behagade, dock icke af allt hjerta. **Då** han på **Thronen** 3. blifwit befastad, lät han afträtta the samma sina tjänare, hwilla mördat **Konungen** hans fader; men **theras** barn lät han icke döda, enligt **Mose** lag, therutt **HER-** 4. **REN** sjelf stadgat: **Så** dren **so-**la icke för barnen straffas till lif-

af Israell, och förtörade ho-
 rig. Jehoas, Israels Ko-
 nung, lät smara Amazia, Konun-
 g i Juda: Edrabusten; på
 angh stälade en gång till
 ren och anhöll för sin son
 thes dotter. Oförseht lopp
 af wildjuren på Libanon
 och förtrampade busten.
 tänker: tu hafwer slagit
 omearna; ty förhöfwer sig
 hjerta och gör dig öfwer-
 sig. Sitt hemma, hwi will
 draga dig ett öfventyrligt
 och storta både dig och
 ja i olycka? men Amazia
 intet gehör: ty af Gud war
 en sticketse, att han med sitt
 stalt gifwen warde i fienda
 theföre att the Edomeer-
 Sudar ärat hade. Alltså bröt
 Jos: Israels Konung, upp
 både Konungarne råkade i
 ning med hwarannan, wid
 hemes uti Juda land.
 Juda folk led här af Israe-
 ra ett stort nederlag och flyd-
 jem hwar till sitt. Amazia
 Juda Konung, blef af Je-
 s Konung Jehoas i Bethse-
 till fånga tagen. Thenne,
 honom med sig till Jerusa-
 lät ther nedrifwa Stads-
 rna ifrån Ephraims port allt
 hörnporten, fyra hundra
 långt, borttog alla guld och
 er färil, som under Obed
 ns wård funnos i Templet,
 he i Kongliga Slottets stätt.

famrar woro att tillgå; tillta med
 flera personer till gislan, och för-
 dermed till Samaria tillbaka. U. 25.
 mazia, Joas son, Juda Konung
 öfwerlefde Jehoas, Joahas son,
 Konungen af Israel i femton år.
 Amazia öfrige händelser, the för- 26.
 ste med the sista, äro beskrefne
 uti Juda och Israels Konunga-
 bok. Efter then tid att Amazia 27.
 afwet ifrån HERMANNS sanna
 dyrkan, yppades en sammangadd-
 ning emot honom i Jerusalem.
 Han flydde undan till Dachs; men
 the sammanstörne sände folk ef-
 ter honom till Dachs, som dräpo
 honom ther. Man förde honom 28.
 sedan på hästar till Jerusalem och
 begrof honom ibland hans fäder
 i Davids berg.

Meniga folket i Juda tog nu ^{Cap.}
 Ufia, wid sexton års ålder, 26.
 och satte honom, i sin faders A-
 mazia ställe, på Thronen. Han 2.
 återwann Eloth under Juda, och
 uppbyggde thes fästningswerk.

Sexton år gammal war Ufia, 3.
 då han Konung wardt, och rege-
 rade i tu och femtio år uti Jeru-
 salem. Hans moder war Jeho-
 lia, bördig af Jerusalem. 4.
 allt, hwad hans fader behageligt
 gjorde inför HERMAN, liknade
 han honom. Han sökte Gud all- 5.
 warligen så länge Zacharia les-
 de, hwilken honom i Gudsfruk-
 tan underwiste: och så länge han
 the

- Detta gjorde, lät Gud honom
 6. väl gå. Han drog ut och strid-
 de mot Philisteerna, bröt ned mu-
 rarna i Gath, i Jabne och i As-
 dod, och befästade thememot an-
 dra städer uti någden af Asdod
 7. och i Philisteiska landet. Gud
 gaf honom seger öfwer Philiste-
 erna, öfwer Araberna, som be-
 bodde Gurbaal, och öfwer Meu-
 8. niterna. Ammoniterna årlade till
 Ufsia Katt, och hans namntun-
 nighet sträkte sig allt intill Egyp-
 ten; ty han wardt ju mer och
 9. mer mäktig. Ufsia byggde i Je-
 rusalem fästvarstorn på hörsport-
 ten, och på alla utgående wint-
 lar, samt befästade them väl.
 10. Han uppförde och wårdtorn på
 betesmarkerna, och grof många
 brunnar; ty han hade mycket bo-
 skap. I dalar och på slätter sat-
 te han åkerbrukare: på berg och
 fruktbara höjder wingårds män;
 ty han war en ålfkare af landt-
 11. bruk. Ufsia hade thesutom en
 krigsmagt af stridbart manskap,
 kroppwis ofvelt, efter en mun-
 sterrulla författad af Cansleren
 Jegiel och Befallningsmannen
 12. Maaseja. Öfwer theenna här ha-
 de Hanania en af Konungens
 förnämsta Höfdingar befäl. Talet
 af the åttshöfdingar, som anför-
 de hären, war tu tusend och sex
 13. hundra. Under thesas befäl stod
 en krigsmagt af try hundra stu-
 tusend och fem hundra man, ste-
 dliga till strid, att manligen be-
 slå Konungen emot Fenderna. Här 14
 hela theenna här lät Ufsia i bered-
 skap hafwa sköldar, spjut, hilt-
 mar, hornest och bogar; tillika
 med sten för slungare. I Zera- 15
 salem lät han göra konstiga verk-
 tyg, att ställa på tornen och hös-
 nen af Murarna, och themed
 fjuta pilar och kasta stora ste-
 nar. Hans ryckbarhet sträckte sig
 tvdt, i onseende till then magt,
 hwartil han besynnerligen hulpen
 wardt.
 Men då han war mäktig war 16
 den, hof sig hans hjerta upp till
 hans fördärf; och han förgrep sig
 emot HERKAD sin Gud, i ty
 han gick in i HERKADZ Tem-
 pel, att på rekaltarets stända wä-
 17. verk. Öfwerste Presten Amon
 samt med åttatis HERKADZ
 Prestes, män af mod och witt-
 het, gingo då efter honom. De 18
 ställte sig omkring Konungen och
 sade: tig, Ufsia, hörer thet ic-
 ke till, att bära rödwerk inför
 HERKADZ, utan Presterna
 af Aarons ätt, som till the-
 19. na tjänst helgade äro. Gadt ut
 ur helgedomen; ty tu fögrer
 per dig, då tu tillägnar dig
 ära, then dig af HERKADZ
 Gud icke tillstadd ä. Men 19
 sia wardt wred och som han ut-
 trade med Presterna, med the
 sekaret i handen, färdig att
 20. da rödverket, slog i Presterna
 syn spitalsta ut i hans ätt.

han inför riktarett stod i
 apfel. När Öfverste Presten
 ria och the öfrige Presterne
 rkte spitalstän i hans ansigte,
 fwo the honom tidan. Sjelf
 adade han sig och håpen ut;
 han kände sig slagen af HER-
 M. Konung. Ufia förblef se-
 spitalst allt intill sin död, och
 de förthy i ett ofskildt hus, i
 HERMAN Tempel u-
 sten. Imedertid förde hans
 , Jotham, befålet i Kongliga
 otter och skpade lag bland fol-
 i landet.

Ufia öfriga händelser, the sbr-
 med the sidska, höfwer Pro-
 ten Esaia, Amos son, beskri-
 . Ed Ufia med döden afgått,
 rof man honom när sina få-
 på then grasplatsen, the Ko-
 igagrifternas word belagna, af
 stål, att han war spitalst.
 hans son Jotham efterträd-
 honom i regeringen.

hem och tjugu år gammal war
 Jotham, då han Konung
 edt, och regerade sexton år u-
 Jerusalem. Hans moder war
 usa, dotter of Zadok. Han
 rde hwad HERMAN wäl be-
 sade alldeles efter sin faders
 ia föresyn, förutan thet, att
 icke på lika sätt inträngde sig
 HERMAN Tempel. Dock
 tfor folket ännu i sina för-
 fwelliga plågseder. Han bygg-
 then öfra porten till HER-

MAN Tempel och gjorde män-
 ga förbättringar på muren om-
 kring Zions borg. Thertill bygg-
 de han i Juda bergsbyggd städer
 och i fästningarna, Slott och torn.
 Med Ammoniternas Konung för-
 de han örlig, och wardt han them
 öfvermågtig, så att Ammoniterne
 samma år måste betala honom hun-
 dra tillar silfwer, tio tusend Co-
 rer hwete, och tio tusend Corer
 bjugg. Så mycket årlade the och
 till honom i andra och tredje året.
 Jotham wardt ganska mågtig; ty
 han war ståndaktig i sin wandel
 inför HERMAN sin Gud. Hans
 öfrige händelser, tillika med alla
 hans krig, och hans lefnad, äro
 beskrefne uti Israels och Juda
 Konungabol. Fem och tjugu år
 gammal steg han på Thronen,
 then han i sexton år innehade
 uti Jerusalem. Jotham gick se-
 dan att hwilla bland sina fäder
 och blef i Davids borg begrafwen.
 I regeringen efterträdde honom
 hans son Uhas.

Uhas war fem och tjugu år gam-
 mal då han Konung wardt,
 och regerade sexton år uti Jeru-
 salem. I en rättskaffens Guds-
 tjänst ingalunda lil sin stamfader
 David, wandrade han Israeltiska
 Konungarnas wäg, ända till att
 resa gutna bilder för Baal. I
 Hinnoims dat bar han rötwerk,
 lät i eld störa sina barn, efter
 . 2 2

4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 28.
 2.
 35.

- the folkflags vederstyggeliga sält, som HERREN för Israels barn
4. fördrifwit; offerade och rökte på alla högder, böckar och under alla stuggrifa irån. Thersfore lät HERREN Gud honom af Syriens Konung undertryckas, som slog hans folk och förde en stor hop theraf fångat till Damaseus. Så wardt han ock af Israels Konung öfwermannad, hwilken till
 6. fogade honom stora nederlag. Ty Petah, Kemalia son, slog af Juda på en dag hundra och tjugutusen man stridbart folk, emedan the öfwergifwit HERREN, 7. theras faders Gud. Sichert, en härfdrare från Ephraim, drap ock Maaseja, Konungens son, jemte Slottshöfdingen Asrikam och Elkana then ypperste näst Konungen. Thertill förde Israeliterna af Judiska folket fångna bort tu hundra tusend qvinnor och barn, togo mycket rof och förde rofwet 9. till Samaria. Då war ther en HERRENs Prophet, wid namn Obed. Han gick ut emot then till Samaria ankommande härn och talade således till them: förtönd öfwer Juda haswer HERREN, edra faders Gud, gifwit them i edra händer. I haswen uppå them gjort ett så grusligt nederlag, att thet är 10. himmelsstriande. Nu tänken I öfwen på Juda och Jerusalems barn lägga thet ock, att wara edra trålar och trålinnor.
- Ären I sjelfwe icke brottlige nog emot HERREN eder Gud? hörer alltså mig och sörer thesa fångna, them I af edra bröder tagit, tillbaka. Annars skall HERRENs wrede förgrymma sig öfwer eder. Nu gingo någre af the förnämsta bland Ephraims barn, Asaria, Johanan son, Berechja, Meslemoth son, Jehiskia Gallum son, och Amasta, Hadlai son, emot them, som ifrån krigståget återkommo, och sade till them: I stolen thesa fångar icke inför; ty thermed dragen I intet annat än skuld öfwer oss inför HERREN, then I med oss brott icke mågen föröka. Wär syndastuld och then wredes eld, som öfwer Israel lågar, är stor nog tillförene. Solterne gofwo therefter fångarna, samt med krigsrofwet, lösa löste öfwerstarna och hela menigheten. Då the män, som nyssnämnde är, antogo sig thesa fångar, och klädde alla, som ibland them något woro, af bytet, gofwo öfwen the öfriga kläder och skor, spisade them med mat och dryck, uppströkte them med smörjelse, satte the snoga på åsnor och förde them till Palmstaden Jericho, uträ lägen intill theras bröders, hwarefter the sjelfwe wände till Samaria igen.
- Thet war wid them

Ronung Ahas sände till Konungen af Assyrien och bad om hjälp. Därför hade Edome infallit i Juda, härjat landet och fört många i fångenskap. Listerna hade också i städerna slättbygden sunnan till i Juda utbredd sig, inkräktat Betsean, Ajalon och Gederoth, samt också med thertill hörande byar, men med thertill hörande byar och Gimso med thertill hörande byar, och nedfatt sig uti dem. Ahas lät Juda för thes konung Ahas skall förbömjukas, men infört själfswäld och fört thetta folk till the svåraste krigar emot Gud. Ty kom därför Tiglath Pilneser, Konungen af Assyrien, öfver honom och fört honom, i slottet för att erlösa honom. Ahas plundrade wäl HERMANNS Tempel, Konungshuset och Höfdinnorna bland folket och gaf skatten åt Konungen af Assyrien: men hade han söga bättnad thestaden i nöden, förmyndade thes Konung ännu mer efter HERMANN, offerade åt offerarna i Damascus, hvilka honom slagit hade; ty, sade han, sedan Syriska Konungarnas idar hjälpa them, will jag offera åt them, att the må hjälpa mig: ändock the woro om själf och hela Israel till dår. Thertill lät han bortta the kåril, som Guds hus till

hörde, och them sönderstä, till de offerarna i HERMANNS Tempel och gjorde sig altaren uti hwarje gathörn i Jerusalem. Uti alla 25. Juda städer, ingen undantagen, upprättade han offerhögar, att theruppå bära andra Gudar rökelsete, och förtörnade således HERMANN, sina faders Gud. Om 26. hans lefnadslopp och bedrifter, the första med the sista, är för öfrigt skrifwet uti Juda och Israels Konungabok. Sedan Ahas med 27. döden afgått, begrof man honom uti Davids borg; men lät honom icke läggas uti Konunga grifterna. I regeringen efterträdde honom hans son Hiskia.

Fem och tjugu år gammal war Hiskia, då han Konung wardt, och regerade nio och tjugu år i Jerusalem. Hans moder war Abija, dotter af Zacharia. I en rättsläffens Guds tjänst liknade han alldeles sin stamfader David.

Genast uti första året af sin regering, i första månaden, öppnade han portarna till HERMANNS Tempel och satte them i stånd. Här lät han på then breda gatan östan till Priesterna och Leviterna samlas och talade således till them: Hörer mig, I Levi barn, helger eder, helger sedan HERMANNS, edra faders Guds, hus, och staffer hwad örent är ut helgedomen; 2 3 ty

6. ty wære fæder hafwa försyn-
dat sig, gjort hwad ständligt
warit inför **SERRATI** wære
Gud, öfwer gifwit Sonom,
wändt sina ansigten ifrån Sans
boning och wisat Sonom ryg-
7. gen. The hafwa tilllutit för-
husets portar, utslätt lampor-
na, intet råkwert brinna låtit,
eller något brännoffer, Isra-
els Gud i helgedomen offrat.
8. Theras de **SERRATIS** wre-
de kommen öfwer Juda och
Jerusalem, att San lemnat
theras inbyggare till sköfning,
till förödelse, och till spott, så-
som J med edra ögon sen.
9. Görthen skull dro och wære fæ-
der fallne genom swärd, wæ-
ra söner, döttrar och hustrur
10. i fångenskap bortförde. Tu
hafwer jag i sinnet, att med
SERRATI Israels Gud
upprätta ett förbund, så att
Sans brinnande wrede ifrån
11. öf wändas må. Wæret allt,
så icke försumlige, mine barn,
ty eder hafwer **SERRATI**
utwakt, att stå inför Sonom,
Sans tjänst fördrätta, Sans öf-
fer tända.
12. Leviterne gjorde sig straxt re-
do, nämligen af Rehabs ätt, Ma-
hat, Amasai son och Joel, Ma-
ria son; af Merari ätt Kis, Ab-
di son, och Asaria Jehakeel son;
af Gersons ätt, Joas, Simma
13. son, och Eden, Joab son; af E-
lisaphans ätt, Simri och Jiel;
- af Ahas ätt, Sacharia och Ma-
thania; af Hamans ätt, Zebiel 14.
och Simeel; af Jedathuns ätt,
Semaja och Usiel. The försam- 15.
lade sina ättlingar, helgade sig och
inställte sig, efter Konungens, på
Guds wagnar, gifna befallning,
att rena **SERRATI** Tempel.
Presbyterne gingo in i Templets in- 16.
ra rum, renade thet och förde allt
hwad örent the thet funno ut på
gården till Tempel. Leviterne to-
go thet sedan upp och förde thet
widare utom staden i Kidrons dal.
På första dagen i första måna- 17.
den beghnte the Templets rening
och på ättionde dagen i samma må-
nad hunno the till **SERRATIS**
förhus. I åtta dagar helgade the
sedan hwad till tempel hörde och
fulländade på sextonde dagen i
första månaden sitt wärk. The 18.
gingo då in till Konung Hasis
och sade: wi hafwe renat hwa
SERRATIS hus; brännoffe-
fers altaret, med allt thet till-
behör, stådebröds bordet, med
allt thet tillbehör. Så hafwe 19.
wi och i sitt förra stic åter
ställt och helgat alla the tänd-
them Konung Ahas, under sin
regering, på ett syndigt sätt
förkastat. The stå nu inför
SERRATIS altare.
- Idigt lät Konung Hasis
följande morgonen församla
förnämsta i staden och gic
them upp i **SERRATIS**

styckena af tackoffren och drick-
offren, hörande till brännoffren,
gansta många. **HERMANS** Tempel uti
30. fullkomligt stic återstald, och Hi-
sra samt med hela menigheten
frögdade sig öfwer then redebö-
genhet och framgång, som **HER-**
REN förlånat folket; ty med
hast wardt thetta wärf fulländadt.

Cap. 30. **H**isra sände här efter bud till
hela Israel och Juda, jem-
te kallade bref till Ephraim och
Manasse, att komma till **HER-**
MANS Tempel i Jerusalem, och
sira **HERMAN**, Israels Gud,
2. Påsa högtid. Sedan Konungen,
efter hållet råd med Högdingarna
och med then samlade menigheten
i Jerusalem öfwerenskommit, att
sira thenna högtid uti andra må-
3. naden, emedan the icke kunde gå-
ra thet i then första, allthenstund
icke nog Prestes helgada woro, och
folket ej heller så hunnit samlas
4. till Jerusalem; wardt thetta be-
slut af Konungen och hela then
5. samlade menigheten faststaldt. I
kraft hwaraf jemmål stadgadt blef,
att öfwer hela Israel, ifrån Ber-
seba intill Dan, låta kalla folket
att komma och sira **HERMAN**,
Israels Gud, Påsa-högtid i Je-
rusalem, ty the hade i lång tid
icke efterkommit hwad lagen här-
6. om stadgade. Buden gingo, efter
Konungens befallning, igenom hela
Israel och Juda, med bref, un-

der skrefna af **Samuelen** och hans
Högdingar i thesa ord: wänder
om, o! Israels barn, till **HER-**
REN, Abrahams, Isaacs och
Israels Gud, så skall ed och San
wända sig åter till the af eder
öfwerblefna, som utur Ägypti-
ska Konungens hand frälste blif-
wit: warer icke såsom edra fö-
der och bröder, som sig emot
HERREN, thesas söders
Gud försyndat hafwa, then
San och förthy lämnat till the-
sas ofärd, såsom I hafwa
sett. Likner ej i halsstarrighet
edra söder; utan undergifwer
eder **HERREN**: samlens till
Sans helgedom, then San se-
wardlig tid belgadt, och tju-
ner troget **HERREN** edet
Gud, att Sans vredes läga i
från eder wändas må. Om
I omwänden eder, stola edre
bröder och barn hos sine fe-
gerwinnare finna barmhertighet
och tillåtelse att återkomma i
thetta land. Ty **HERREN**
är nådig och mild, och skall
icke wända ansigtet ifrån eder,
om I eder till Sonom om-
wänden. Buden gingo stad från
stad, igenom Ephraims och
Manasse länder, allt intill Sebulon;
men folket gjorde gärd af dem och
bespottade them. Dock följde
få sig någre af Aser, Manasse
och Sebulon och kommo till Je-
rusalem. På Juda bemärdade **HER-**
REN

HERMANNS hand, så att han gaf them ett endrättigt hjerta, att efterkomma hvad Konungen och Höfdingarne bland folket på Guds wagnar bjuda låtit. Till Jerusalem samlades alltså uti andra månaden, att fra osfrade bröds högtiden, en myckenhet folk, en gapsta talrik menighet. The företogo genast, att bortskaffa alla altaren och rökelsetyg, som funnos uti Jerusalem, och att kasta them i dalen Kidron. På fjortonde dagen i andra månaden blef sedan Pasch slagadt. Presterna och Leviterne, som blygdes för sin förra försømmelse, hade nu helgadt sig och boro brännoffer i **HERMANNS** Tempel. The stodo på sina wakter, såsom sig borde, enligt Mose, then Guds Propheetens lag: Presterna släkte blodet, som the af Leviterna emottagit. Många af menigheten hade icke helgat sig: therförre slagade Leviterne Pasch för alla them, som icke rene woro att bärta thet heligt war inför **HERMANN**. Och emedan en ansenlig myckenhet folk af Ephraim, Manasse, Issaschar och Sebulon icke renat sig och dock äto Paschalmat, emot lagens föreskrift; tyhad Hissia för them och sade: **MA HERBERT**, som mild är, wara them alla nådelig, hwilka med ett fast och uppriktigt hjerta söka **HERBERT**, thetas faders Gud, antönt the

icke renade äro, efter helgedomens lagar! **HERBERT** hörde Hissia och förlåt folket.

The till Jerusalem ankomne 21. Israeliter frade nu osfrade bröds högtiden i sju dagar med stor högtidlighet. Leviterne samt med Presterna låfwade **HERMANN** hwar dag med must inrättad till **HERMANNS** låf. Och Hissia 22. uppmuntrade med wänligt tal alla Leviter, som utmärkte sig i wara sänger inför **HERMANN**, att troligen hålla högtidens sju dagar ut, under hwilken tid folket offerade tackoffer och prisade **HERMANN**, thes faders Gud.

Efter hållet råd, wardt hela 23. menigheten öfwerens att ännu begå högtiden i andra sju dagar: och frade äfwen thesa sju dagar högtidligen. Hissia, Konungen af 24. Juda, gaf menigheten härtill tusend oxar och sju tusend får. Höfdingarne ibland folket gafwo jemwål tusend oxar och tio tusend får. Nu hade ock ett ansenligt tal af Prester helgat sig. Hela 25. menigheten af Juda, Presterna, Leviterne, såsom ock hela then af Israel samlade menighet, utlita med främlingarna, hwilka dels i från Israel ankommit, dels i Juda nedsatt sig, frögdade sig, och war i Jerusalem en stor glädje; ty ifrån Salomos, Davids sons, 26. Israels Konungs tid, hade en sådan högtid icke warit i Jerusalem

27. hällen. Presterna, Levi söner, stodo upp och wälsignade folket: deras röst wardt hörd och deras bön upptagen när Gud i Hans heliga boning i himmelen.

Cap. 31. Då allt thetta fulländadt war, gingo alle samlade Israelliter ut i Judiska städerna, bötto ned afgudabilderna, höggo bort lundarna och förstörde i grund alla offerhögar och altaren, i hela Juda och Benjamin, i Ephraim och i Manasse, och drogo sedan alla till sitt hemwist och sina städer tillbaka.

2. Hifia förpliktade jemwäl Presternas och Leviternas ämbets Risten, en hwar efter sin indelning, att behörigen göra deras syflor, så wäl wid brännoffren, som annan tjänst, jemte then att låsta och tacka Gud i portarna af HERMANES läger. Af sin egenom gaf Konungen en wiss del till brännoffren, hwilka så wäl morgon och afion, som ock på sabbathen, nymånader och wissa årliga högtider, efter föreskriften i HERMANES lag, offras borde.

4. Therjemte anbefallte han landfolket och Jerusalems inbyggare, att utgåra then för Presterna och Leviterna bestämde del, att the theß nogare måtte uppfylla sina skyldigheter, enligt HERMANES lag. Sedan thetta bud blifwit offentligen kändgjordt, gofswo jemwäl Israelliterae förjelling af fäd,

win, olja, konung och all ämbets, såsom ock tionde af allt sådant i stor myckenhet. Men Judar och the Israelliter, som i Juda städer bodde, boro therjemte tionde af större och mindre bostap, samt af allt sådant, hwaraß tionde HERMAN, deras Guds, helgades borde, och sammansförde the i hopar. Uti tredje månaden begynte man att upplägga thesa hopar, och i sjunde månaden slutades the med. Hifia och Högdingarne bländ folket kommo då och besägo hoparna, tackade HERMAN och wälsignade Hans folk Israet. Hifia befrågade äfwen Presterna och Leviterna om thesa hopar; och Hifia, hufwudmannen Zadok Presterliga ätt, swarade honom ifrån then tid man begynte bära helgade gäswor till HERMANES hus, hafwe wi haft wårt rikliga underhåll, till och med mycket öfrigt; ty HERMAN hafwer wälsignat the folk; och härpå ät thetta rikliga föresad öfwer blifwit.

Hifia böd nu att tillreda sig en rådsrum i HERMANES Tempel: thetta stede, och wordo gån worna, tionden och hwar helgades wardt, på åra och tre theß öfwerinscendet häröfwer äfwen dades Leviten Chanania och honom hans broder Simej, uppsyningsmän, under Chanania och hans broder Simej, Jona

1. **Uk,** **Asafa,** **Isach,** **Asafel,** **Zeremoth,** **Jasabod,** **Uziel,** **Zimachia,** **Mahath** och **Benaja:** allt efter anordning af Konung Hissia och **Asoria,** Föreståndaren i Guds hus. **Leviten** **Rora,** **Zanna** son, som var portvaktare: skän till, hade inskrifvade öfver the skrivliga bokswor hvilka boro **SEMAJA,** och öfver the befunnerligen belliga, hvilka honom tillkom utskifta. Hanom till biträde woro **Eden,** **Minjamin,** **Jesua,** **Semaja,** **Antoria,** och **Sechania** i Presternas städer förordnade, att på åra och tre ibland sina bröder, hwar i sitt stift, utdela the-ras tillhörighet, then minsta på två som then största. Nemligen alla manspersoner, i åttioåden upplagda ifrån tre (trettio) år och återutskrifver, hvilka hwar på sin dag kommo till **SEMAJA** i Tempel, att fördrätta tjänsten, efter biflossenheten af sina wakter, och indelningar: Presterne efter sina årtidlingder, så och Leviterna, ifrån tjugå år och återutskrifver, bestående till sina gbrömål, hwar på sitt stift. Thestiles tingo alla sina barn af thenna menighet, efter förteckning, sina andelar: att alla wardu the belgade häfwor på åra och tre utdelte. Wordu också och the till Presternas städer hörande utmarker, wid hwarje stad, wisse män af Drons ått förordnade, att utskifta theg för hwarje Prest bestämde del, såsom och

bland Proiterna all brood the-ras utskiften tillkom. **Ukisa** gjorde också Hissia, i hela Juda och öfswade thet godt, rätt och redligt war inför **SEMAJA** sin Gud. **321.** alla the wärf, som han företog, rörande tjänsten i Guds hus, samt lagens och budens återställande, fölte han af allt hjerta Guds åra; ty gick han thet och wäl igenom.

Efter ett sådant wälförhållande **Cap.**
322. **Som** **Sanherib,** **Konungen** af **Assyrien,** gjorde ett infall i Juda, belägrade årtulliga befästade städer och fötmente sig säkert kunna årbefa them. **2.** Då **Hissia** förnam, att **Sanherib** war i antågande och hade för affigt, att Assyrien bestormade **Jerusalem,** fattade han i samråd med sina Högdingar och förwäntade härskrare, thet beslut, att tillstoppa alla källsprång utom staden. **3.** Med the-ras biträde samlades en ansenlig höp folk, som fyllede alla källor tillika med bätten, som flyter igenom landet, i tanka att, när Konungarne af **Assyrien** worde antonimande, skulle the icke finna någ watten. **4.** Sjelf fattade han mod och upprättade alla förfallna murar, gjorde tornen högre, drog utan för muren ännu en annan, befästade utanverken omkring **Dauids** borg ytterligare och lät spjut och skildar i myckenhet försärdigas. **5.** Han satte jemwäl **6.**

- Här hvarvids man öfver folket,
 7. samlade them inför sig på torget
 mid stadsporten och upmuntrade
 them, att vara modige och be-
 hjertade, icke frukta eller uppgif-
 was för Konungen af Assyrien
 och all then stora hop, som med
 honom var: ty större, sade han
 är then magt, som öf bistår,
 8. än then med honom är. Hans
 bistånd är en löstlig arm: wärd
 är **SEKRETT** wär Gud, then
 öf hjälper och wädra trug utför-
 rer. Och folket förlåt sig på Hi-
 stia Juda Konungs ord.
9. Därefter sände Sanherib, Ko-
 nungen af Assyrien, sina tjänare
 till Jerusalem; ty sielf låg han
 för Dachis med hela sin frugsmagt,
 och lät säga Histia, Juda Ko-
 nung, samt alla Juda män, som
 10. i Jerusalem woro: så säger San-
 herib, Konungen af Assyrien,
 hwad förliten J eders uppå,
 allthenstund J hållen eders in-
 11. om Jerusalems fästning? Hi-
 stia förleder eders anda till att
 låta eders af hunger och törst
 omtomma, så han säger, att
SEKRETT, eders Gud, skall
 eders undsäta utur Konungens
 12. hand af Assyrien. Är icke Hi-
 stia, then hans högder och al-
 tare förstört, samt Juda och
 Jerusalem anbefallt, att inför
 ett enda altare nedfalla och
 13. theruppå offra? weten J icke
 hwad jag och mine fäder gjort
 andra länders folk? hawwa och
 thessa folks Gudar kunnat fräl-
 sa theras land utur mitt wäld?
 So är bland alla thessa län-
 14. ders Gudar, hwilka mina fä-
 der ödelagt, then sitt folk kun-
 nat rädda utur min hand? Skul-
 le så eders Gud förmin rädda
 eders? Later icke Histia bedra 15
 ga eders, eller sådant sinne in-
 tala eders! tron honom icke, ty
 så ingen Gud i något land er-
 ler rike kunnat frisa sitt folk
 från min och mina fäders magt,
 kan wisserligen eders Gud icke
 16. heller frälisa eders: med mer fö-
 klenligt tal, som Sanheribs utfrö-
 lade emot **SEKRETT** Gud och
 emot hans tjänare Histia förde.
 Sjelf stref han och bref ut, föll 17
 af hädelser emot **SEKRETT** J-
 sraels Gud, theruti han bland an-
 nat så utlåt sig om honom: så
 som andra länders gudar icke
 förmatt stydda theras folk
 mot min magt; så skall ej bli
 18. ler Histia Gud rädda hans folk
 utur mitt wäld. Till Jeru-
 19. lems folk, som på muren woro,
 ropade the med hög röst på Je-
 distt mål, för att iafaga the
 fruktan och försträrelse, samt
 20. måtte sätrare ärfra staden. **SEKRETT**
 Jerusalems Gud talade the,
 som om andra folkslags gudar
 jorden, hwilke människo händer
 21. wärl woto. Men Konung Sanherib
 samt med Propheten Esaias,
 22. son, bad och ropade till **SEKRETT**

Men. Och HERREN sände en Engel, som dödade alla krigshjeltar, Furstar och Höfdingar uti Assyriska Konungens läger, så att han med Ram måste wända om till sitt land igen. Och då han sedan gick i sin Guds hus, dröpo honom thet med swärd thet, som af hans eget lif komne woro. Så hals HERREN Hiskia och Jerusalems inbyggare utur Sancheribs hand, Konungens af Assyrien och alla andras, samt lät them från alla sidor njuta ett fällt lugn. Många boro HERREN offer till Jerusalem samt med kostbara skänker, till Hiskia Konungen af Juda; och han wardt i från thenna tid högt aktad af alla utländska folkslag.

Wid samma tid wardt och Hiskia dödligt sjuk: han bad thet före till HERREN, hwilken gaf honom försäkran om sitt wedersäende, och till wisshet härom, ett tecken. Men Hiskia emottog thet undfångna wålgärningar icke med then tacksamhet, som sig borde, utan wardt stolt i sitt sinne: thet före kom HERREN wrede öfwer honom, och öfwer Juda och Jerusalem: dock ödmjukade sig Hiskia i anseende till sin stolthet, samt med Jerusalems inbyggare, så att HERREN wrede icke drabbade them, medan Hiskia lefde.

Hiskia ägde ganska stora rikedomar och egodelar. Han sam-

lade statter af silfwer, guld, ädla stenar, wälluktande specerier, Pleudier och allehanda dyrbarheter: anlade förrådshus för inkommande spanmål, win och olja, så som och stall för allehanda boskapshjordar, särskildt för hwarje slag, byggde nya städer och förwärfwade stor egendom, både af mindre och större boskap: ty Gud gaf honom ganska många egodelar. Hiskia war och then, som tillköppte öfra utloppet af Sihons watten, och ledde thet ned wäker om Davids borg. Uti alla sina gärningar war Hiskia lydosam. Men wid thet förnåma sändebudens ankomst ifrån Babel, som till honom sände woro, att underätta sig om thet underteckn, som i landet stedt war, öfwer gaf Gud honom, för att sätta honom på prof och att uppenbaras skulle alla hans hjertas tankar.

Hiskia öfrige händelser och egenskaper, finnas, tillika med synen, som Propheten Esaja, Amos son, om honom uppenbarad wardt, bestrefne uti Juda och Israels Konungabok. Sedan Hiskia med döden afgått, blef han på ett af the högsta ställen i Davids barns grifter begrafwen. Hela Juda och Jerusalem wifade honom ära i hans dödd, och hans son Manasse efterträdde honom i regeringen.

33. **F**olk är gammal war Manas-
se så han Konung wardt,
och innehade i fem och femtio år
2. Thronen i Jerusalem. Han gjorde
hwad misshageligt war inför
HERRN, efter thet folkslags
wederstyggeliga sätt, hwilka HERREN
föR Israels barn utdrifwit.
3. Offerhögderna, som hans fader
Hiskia förstört, lät han återställa;
reste altaren för Baal, anlade
afgudalunder, tillbad all himme-
lens här och dyrkade them.
4. Inom sjelfwa HERRNS
Tempel, thet HERRN sitt
namns ära, för ewärdelig tid i
5. Jerusalem belägt, byggde han up-
på båda theß gårdar altaren för
6. hela himmelens här. Sina barn
lät han, i Hinnomns dal, gå ige-
nom eld; öfwade theß utan alle-
handa widsteplig spådom och troll-
dom, beställte döds beswårjare och
tecknethdare, och bedref otaligt
ondt inför HERRN, hwarmed
7. han honom förtörnade. Semels
bild, som han göra lätit, upp-
ställte han i thet samma Tempel,
hwarom HERRN till David
och hans son Salomo sagt: I
thetta Tempel, och i Jerusa-
lem, som jag ibland alla I-
sraels stamslägter utwält, will
jag för ewärdlig tid låta mitt
8. namn dyrkas. Israels fot will
jag icke mer låta wita af thet
land, som jag theß fäder till-
dgnat; allenast the sorgfälligt
iakttaga allt hwad jag them

budit hafwet, the lagar, bud-
och rätter likmätigt, som thet
igenom Mose, förelagde. Äro
Manasse förledde thet med Juda
och Jerusalems inbyggare, att be-
te sig wärre, än the bedärfsta folk-
slag, hwilka HERRN för I-
sraels barn utdrifwit. HERRN
hotade Manasse och hans folk; men
the attode icke thet uppå. The
före lät HERRN Ägyptiska Ko-
nungens Gålherrar komma öfver
them. The togo Manasse fängin
i en törnhäck och förde honom i
fjättar stuten, till Babel. Ut
thenna sin nöd wände han sig med
trängna böner till HERRN,
ödmjulkade sig i skofret för sin
fäders Gud och bad honom in-
ligen. Då och HERRN lät sig
betockas, hörde hans sökar och
lät honom komma till sitt rike,
gen uti Jerusalem. Manasse
kände nu, att HERRN är Gud
och ingen annan.
Efter sin återkomst, upp-
de han yttre muren omkring Jeru-
slems borg, wänster till om Eufra-
t i dalen allt intill Hittareporten.
Inneslöt thet med högden och byggde
de muren gansta hög. I alla Jeru-
salem befästade städer satte han
höfwidamän med wanster.
främmande Gudar. HERRN
bort, Semels bild utur HERRNS
Tempel och alla städer
som han på Tempelberget i
Jerusalem uppfört, och kastade

kon såsom staden. Theremot
 kalle han **HERMAN** al-
 i sitt stic, offrade theruppå
 ffer och låsoffer, och befalle
 i att troligen sjåna **HER-**
R, Israels Gud. Follet fort-
 wål ännu att offra på sna-
 re, dock likväl **HERMAN**,
 s Gud, till åra.

Kanöke öfrige händelser, hans
 till Gud och the hotelser, som
 heterne i **HERMAN**, J-
 s Guds namn; honom för-
 af, sinnas uti Israels Ko-
 abol tecknade. Widare om
 bönshärfse, om hans mång-
 ga synder och öfwerträdels-
 se ställen ther han offerhög-
 byggt, lundar anlagt och bil-
 rest, för än han ödmjukad
 t, är allt skrifwet i Chronikan
 bokal. Sedan Manasse med
 i afgått, begrofs han i sin
 ts trögård och hans son A-
 efterträdde honom i regerin-

n och tjugu år gammal war
 n, då han regeringen tillträd-
 then han i tu år förde i Je-
 em. Ut sin fader Manasse,
 Påndligt uppdrande inför
MAN, bar Amon alla the
 bar, som hans fader Manasse
 låtit, offer och dyrkade them;
 ödmjukade sig icke för **HER-**
R, såsom hans fader Manas-
 s ödmjukat hade, utan blade
 affalden mångfaldigt. Hans
 sjånare sammansworo sig e-

mot honom, och mördade honom
 i sitt eget hus; men follet i lan-
 det nedgjorde alla them, som sam-
 manswurit sig emot Konungen,
 och satte hans son Jossa på thro-
 nen i hans ställe.

Sitta år gammal war Jossa då
 han Konung wardt, och re-
 gerade i ett och tretto år uti Je-
 rusalem. Han gjorde hwad be-
 hogligt war inför **HERMAN**,
 wandrade alldeles i samma wäg,
 som hans stamfader David och
 wet icke therifrån hwarken på then
 ena eller andra sidan.

Uti åttonde året af sin rege-
 ring, då han ännu war gansta
 ung, begynte han söka sin faders
 Davids Gud, och i tolfte året,
 att rensa Juda och Jerusalem
 från offerhögder, lundar och af-
 gudabilder, af hwad art the wara
 måtte. I sin åsyn låt han för-
 södra Baalims altare, nedhugga
 solens bilder, som ther uppå sto-
 do, samt med lundarna, sönderst-
 alla slags afgudabilder och allsam-
 man till stoft krossadt strö på the-
 ras grifter, som för them offrat.
 Jemwål låt han Presternas ben
 på thetas egna altaren brännas:
 alltså rensade han Juda och Je-
 rusalem; förfor ock på lika sätt
 med städerna i Manasse, Ephraim
 och Simeon, allt intill Naphtali,
 förstörde thetas Tempel alltom-
 ring, nedbröt altaren och lund-
 arna.

7. darna, förfade afgudarna till stoft och nedhögg solens bilder uti hela Israels land, hvarefter han for åter till Jerusalem tillbaka.
8. Uti adertonde året af sin regering, sedan landet och Templet renade woro, sände han Saphan, Azalia son, tillika med Stadshöfdingen Maaseja och Secreteraren Joah, Joahas son, till att sätta HERMANE, sin Guds, Tempel i stånd. These kommo till Dfwersta Presten Hilkia och uppboro the till Guds hus insluta penningar, hwilka Leviterne, som Portwaktare woro, samlat af Manasse, Ephraim och af alla dferwblefna Israeliter, såsom ock af hela Juda och Benjamin samt af inbyggarena i Jerusalem. These penningar lämnade the sedan i uppsyningsmännens händer, som satte woro dferw Tempelbyggnaden, hwilke åter använde them, att bota thet förfallna, och i dfrigt sätta Templet i stånd, såsom till afdning för Konstnärer och byggmästare, samt inköp af huggen sten och träwirke, tjänande till förbindningar och bjälklag, i the byggnader, them Juda Konungar låtit förfalla. Männen handlade på ära och tro i thetta wärf, och hade till föreståndare dferw sig Johath och Obadja, Leviter af Merari ätt, jemte Sacharia och Mesullam utaf Kehats ätt, alla Leviter af then ordningen, som hade Tempelmusiken under sin hand. These hade dferwinstadets dferw allt werket. Dfwer handlangarna och alla andra arbetare i hwarjehanda förrättningar, woro thesutan till uppsyningsmän of Leviterna satte Skrifwäre, Befallningsmän och waktswäre.
- Medan the nu ofhämtrade penningarna, hwilka i HERMANES hus inslutt, hade Presten Hilkia funnit Lagboken, gifwen af HERMANE genom Mose. Hilkia berättade alltså thetta för Konungen Saphan, och sade: jag hafwer i HERMANES Tempel funnit Lagboken. Therjemte gaf Hilkia Saphan boken. Saphan bar henne till Konungen, gjorde Konungen bested om sitt wärf och sade: allt thet dina tjänare äro befallt blifwit, hafwa the rättadt. Penningarne, som i HERMANES hus varit tillgå, hafwa the lämnat uppsyningsmännen och förwallerena af byggnaden i händer. Therjemte anmätte Saphan, dferwste Presten Hilkia, honom en bok, hwaruti Konungen läste för Konungen. Konungen hörde innehållet af boken, ref han sina Kläder, och gaf befallning till Dfwersta Presten Hilkia, till Abiam, Saphans son, och till Uddan, tillika med Confeleeren och Ufaja, en annars af Konungens ämbetsmän, att

28. Säg till mig, för the af Israel öfverblefna och för Juda, i anledning af thea fundna bokens innehåll; ty, sade han, en stor **HERRE**s vrede, måste öfver og utguten warda emedan wåre fäder icke wärdat **HERRE**s bud, att efterkomma allt hwad i thenna bok förestrifwet står.

Hilla, samt med the öfriga, som af Konungen sände woro, gingo nu till Prophetiskan Hulda, Klådwaktaren Gallums, Tavlehatjons, Høsta sonsons hustru, som bodde i förstaden till Jerusalem, och sade henne thetta sitt ärende.

Hon swarade them: thetta säger **HERRE**, Israels Gud: säger then man, som eder till mig sändt: olycka, säger **HERRE**, will jag låta komma öfver thenna ort och thes inbyggare: ja alla förebannelser skrefna i boken, som för Juda Konung läsen de. Allthenstund the mig öfvergiftit, burit andra Gudar offer, och med alla sina gårdningar förtörnat mig; ty skall min vrede öfver thenna ort utgjutas och icke hämmad warda. Men Juda Konung, som eder sändt att fråga **HERRE**, stolen J swara: så säger **HERRE**, angående the ord, som tu hört mig föreläsa, emedan tu med botfärdigt hjerta förödmjukat mig

tsäde Gud, så tu börde hwad han emot thenna ort och thes inbyggare förtunnat; thes försödmjukat mig inför mig och med resna kläder tätar fällt; så beswer och jag bönhört dig, säger **HERRE**. Bland tina söder will jag låta dig komma i ro, och stredad läggas i tin graf. Tina ögon skola icke se then olycka, som jag öfver thenna ort och thes inbyggare komma låter. Thetta swar boro sändebuden sin Konung tillbåta.

Konungen lät thefter till sig 29. sammankalla alla Juda och Jerusalems äldsta, gick så af hela Juda, alla Jerusalems inbyggare, Prester, Leviter, och meniga folket, både små och stora, beledsagad upp i **HERRE**s Tempel, och lät them föreläsa allt, hwad skrefwet war i förbundets bok, som i Templet återfunnen blifwit. Stående i sin Konungs stol, förnyade Konungen förbundet inför **HERRE**, att obrottsligen dyrka honom, och af allt hjerta, af all siät, troligen hålla Hans bud, Hans lagor och rätter, alldeles efter förbundets ord, som i thenna bok skrefne woro. Alle i Jerusalem och af Beniamin, som samlas kunde, lät han förplika sig, att noga uppfylla förbundet med **HERRE**, thes faders Gud. Jostia skaffade jemväl bytt all öfgudist styggelse.

attur alla landsorter, som Israels barn tillhöro: och hvilken Isra- elit som bäst träffas kunde, then förbandt han, att troget tjäna HERREN sin Gud. Så län- ge Josia lefde med folket icke af ifrån HERREN, theras faders Gud.

Cap. Josia strade och HERREN 35. Josia strade och HERREN i Jerusaleem, och lät på fjortonde dagen i första må- 2. naden slagta Paschlammen. Pre- sterna stälte han på sin wakt och tillhöll them, att noga uppfylla sin tjänst wid HERRENS Tem- 3. pel. Leviterna, Israelliska folkets lärare, hvilka HERREN helga- de woro, gaf han sådan befäl- ling: sättet then heliga Arken i Templet, som Salomo Da- wids son, Israels Konung, byggt hafwer. I behöfwen icke widare bära honom på 4. dra axlar. Tjänar theremot HERREN eder Gud och hans folk Israel, och förät- ter ordenteligen edra syflor ef- ter then attförbedning och ord- ning i edra stiften, som föro- strefne dro af David, Isra- els Konung, och af hans son 5. Salomo. Attwis indelte i e- dra Levitiska stiften, står på edra walter i helgedomen, att wara edra bröder bland meni- ga folket till tjänst, i sina åt- 6. ter fördelta. Slagter Pasch, helger eder och bereder thet för

edra bröder, så att alla HERRENS ord igenom Mose förordadt warde. Josia gjorde och meniga fallet, som wid högtiden tillfädes war, en gosse af lamm och tid till Pasch, till node till tretti try tusend oxar, allsammans af Konungens w- stifta egendom. Så gossor af hans förnämste höfwidsmän bland Presterna och Leviterna frivilliga gossor för folket: nämligen He- fia, Sacharia och Jehiel, the ef- verste Befälhafwarena i Guds hus bland Presterna, gossor tu tusend och sex hundra lamm och tid till Pasch och try hundra oxar. Cha- nania åter med sina bröder Se- maja och Netanuel, Hefbia Je- jel, och Josabad, Ofwer hundra bland Leviterna, gossor them fem tusend lamm och tid till Pasch, och thesutan fem hundra oxar. Nu war till högtidens hållning allt redo. Presterne stode på sin walter och Leviterna i sin stift till stiftet, såsom Konungen stode. The slagade Pasch, och Presterne stälte blodet, som the Leviternas hand emottogs. The- terne drogo och the haben the stifts bröd såsom brännoffre till de offras HERREN, och the stode lag, men stiftade the ut ibland folket, indelt i åt- tetter. Sammalides gjorde the med oxarna. Paschamannen te the wid the, såsom the

Men den öfriga befvade spiken ka-
 lade the i gyltor, letklar och pan-
 nor, och satte thet genast för me-
 niga folket. Sedan tillredde the
 för sig och för Presterna; ty Pre-
 sterna of Aarons ätt hade att kof-
 fa med brännoffren in till natten,
 thet the måste Leviterne tillreda
 för sig och för Presterna of Aa-
 rons ätt. Musikanterne of Is-
 sachs ätt stodo på sina platser,
 enligt Davids och hans Söners
 befäl, Hemans och Jeduthuns
 intäckning; såsom och portvaktare-
 na, hvar vid sin port, och var
 ingen tillstodt, att gå från sin
 ämbets förättning, ty thetas brö-
 der Leviterne tillredde för them.
 Således wardt all HERAENS
 tjänst på then dagen ordentligt
 förättad, Pasahdagid hållen och
 brännoffer på HERAENS Alt-
 tare offerade, efter Konung Josia
 befäl. Så många of Isra-
 els barn, som närvarande woro,
 fröde så Pasah samt med öf-
 frade bebbes högtiden i sju dagar.
 Men ifrån Propheten Samuels
 tid och under alla Konungars re-
 gering, hade ett sådant Pasah i
 Israel icke varit hållet, som thet
 Josia med Presterna, Leviterna,
 och Juda, the af Israel för han-
 den wärande och Jerusalems in-
 böggare höllt. Men obertonde
 thet af Josia regering wardt thet
 Pasah hållet.

Sedan Josia således fört Lem-
 naden i fullkomligt stic, gjorde Ne-

cho, Konungen af Egypten, ett
 fälldag för att dröfra Chercha-
 mis wid Euphrat, och Josia gref-
 med härsmagt emot honom. Ne-
 cho sånde så bud och lät säga
 honom: hwad hafwe wi med
 hwarannan att göra, o! Ju-
 da Konung? Jag kommer nu
 icke, att strida emot dig, utan
 emot mina affagda fiender, och
 Gud hafwer befällt mig, att
 strida: watta dig, att göra
 Gud emot, som med mig är,
 att han icke må förgöra dig.
 Men Josia wände icke af ifrå 22.
 sin förefatts, utan wäpnade sig
 till strids emot honom, och lydde
 icke the ord, som Necho, på Guds
 wägnar, honom förkunnot. På
 flåten wid Megiddo föreföll ett
 slag them emellan. The tråffade 23.
 Ryttarne Konung Josia. Konun-
 gen befälte så sina tjänare att fö-
 ra honom bort, emedan han war
 illa skad. Och hans tjänare to-
 go honom af wagnen, satte ho-
 nom på sin andra wagn och fö-
 de honom till Jerusalem, thet
 han blef död och begrafwen i si-
 na faders griffter. Hela Juda och
 Jerusalem sörgde högtigen öfwer
 Josia. Jeremia gjorde klagoditt 25.
 ter öfwer honom och alle sångare
 och sångerkor stungo ännu i dag
 forgerwiset öfwer Josia, hwartil
 man en stadgård klagodag uti I-
 srahel bestämt. The finnas uti sam-
 lingen of klagosånger införd.

Josia

26. Jossa öfrige handlinger; hans trohet att uppfylla **HERNENS**
 27. lag efter bokstafven, och hans be-
 drifter, the första med the sidste,
 äro skrefne uti Israels och Juda
 Konungars bok.

36. Folket i landet tog Joahas,
 Jossa son, och satte honom
 i sin faders stad på Thronen i
 2. Jerusalem. Tre och tjugu år gam-
 mat var Joahas, då han Konung
 wardt, och regerade i tre måna-
 3. der i Jerusalem. Ty Konungen
 af Egypten satte honom ifrån re-
 geringen och lade, till plikt på
 landet, en skatt af hundra tiklar
 4. silfver och en tiklar guld. Hans
 broder Eliakim satte Konungen af
 Egypten sedan att regera öfver
 Juda och Jerusalem, och bytte
 namnet i Jojakim; men Joahas
 förde Necho med sig till Egypten.
 5. Fem och tjugu år gammal var
 Jojakim, då han Konung wardt.
 Han regerade elofwa år uti Je-
 rusalem och gjorde hwad straffbart
 war inför **HERNEN** sin Gud.
 6. Emot honom gjorde Nebucad-
 nezar, Konungen af Babel, ett
 krigståg och lät honom i kädjor
 7. stien föras till Babel. Nebucad-
 nezar förde jemväl en del af lä-
 riken, hörande till **HERNENS**
 Tempel, med sig till Babel och
 8. satte them thet i sitt Palats. Jo-
 jakims öfrige handlinger och skän-
 deliga gåringar, themed han be-
 svaren wardt, ännas skrefne uti

Israels och Juda Konunga bok,
 i regeringen efterträdde honom
 hans son Jojachin.

Aderton år gammal steg Jo-
 achin på Thronen i Jerusalem,
 innehade honom blott i tre måna-
 der och tio dagar, och var i sitt
 wäsende straffbar inför **HERNEN**
 sin Gud. Innan året omgick han
 de Nebucadnezar sitt folk, som
 förde honom, tillika med Tem-
 plets dyrbaraste häfwor, till Ba-
 bel och satte hans broder, Zedekia,
 till Konung öfwer Juda och Je-
 rusalem.

Ett och tjugu år gammal war
 Zedekia, då han Konung wardt
 och regerade elofwa år uti Jeru-
 salem. Misshagelig uti sitt
 förande inför **HERNEN** sin
 Gud, ödmjukade han sig thet
 ter thet, som Propheten Jeremia
 af Guds ingifwelse till honom
 lade. Thertill wardt han öfver-
 ifrån Nebucadnezar, Konungen
 af Babel, hwilken en ed med
 of honom tagit, war baltlyf och
 förhårdad i hjertat, så att han
 icke omwände sig till **HERNEN**
 Israels Gud. Sammalunda gre-
 14. grepo sig och höfdingarna af
 de bland Presterna och folket
 gamla swära förfetter, som
 allahanda styggelser, som
 bedningarna, och örnade
 15. **HERNENS** Tempel, thet han
 i Jerusalem helgat hade, och
 thetas faders Gud, och

sändebud tidigt och ofta war-
 them, emedan han sitt folk
 sin boning stona wille. Men
 begabbade Guds budskap, för-
 ide Hans ord och bespotta-
 Hans Propheter, intill theß
HERN wrode öfwer Hans
 bragtes till en obotelig högd.
 låt han them af Chaldeer-
 Konung stenteligen angripas,
 lken med swärd, i theras hel-
 oms hus, drap theras utwalda
 och hwarken stonade yngling
 jungfru, ströblig eller gam-
 . Allt gaf Gud i Chaldeer-
 wäld. Alla läril i Guds
 , stora och små, alla statter,
 tillhörde Tempel, Konungen
 hans Höfdingar, allt låt han
 Babel föras. **HERN**
 ipel wardt uppbrändt, Jeru-
 ms murar nedbrutne, palatsen
 la lagde, och alla kostbara så-
 förstörde. The, som swärdet
 ergätt, fördes af Nebucadne-
 till Babel och wrodo hans och

hans efterkommandes trälar in-
 till theß rike kom under Persist
 wälde. Thetta warade i sjuttio 21.
 år, att fullbordas skulle **HER-**
N ord taladt igenom Jere-
 mia, och att landet måtte njuta
 sina hvilodagar, them thet strade
 så länge förbedelsen warade.
 Men i första året af Cores 22.
 regering, Konungens af Persien,
 att till prida uppfyllas skulle thet
HERN igenom Jeremia ta-
 lat, wälte **HERN** thenna
 Konung, att han öfwer hela sitt
 rike låt utgå påbud och bref af
 följande innehåll: thetta bjuder 23.
 Cores, Konungen af Persien:
SERETI, himmelens Gud,
 som mig alla jordens riken gif-
 wit, hafwer mig anbefallt, att
 låta theß Tempel uppbyggas
 uti Jerusalem, beläget i Judi-
 sta landet. Swilken nu ibland
 eder är af Hans folk, han gån-
 ge thit och **SERETI**, hans
 Gud ware med honom!

Första Esra Bok.

besta året af Cyri regering, konungens i Persien, upväckte HERREN Cyriens i Persien sinne, till att låta thet, som HERREN Jeremia talat hade, så att utgå en befällning i hela landet och äfwen skrifteligen: Så säger Cyrus, Konung i Persien: alla Jorden har jag gifwit HERREN, Iherusalems Gud, gifwit mig, afwer och befalle mig, att bygga sig ett hus i Jerusalem i Juda land. Swikand eder nu är af alle folk, som will upp till mig i Juda land och HERRENS, Israels Guds, med honom ware iud! Han är then Gud, Jerusalem är. Och alle efne (Judar) skola af oss hwilka the sig såsom gagnar uppehållit, undermed silfwer, guld, boskap och bostap, utom frivilliga skänker till Guds hus i Jerusalem.

williga skänker till Guds hus i Jerusalem.

Så gjorde the förnämste bland Juda och Benjamin samt Presterne och Leviterne och alle, hwilkas hog Gud upväckte, sig redo att draga upp och bygga HERRENS hus i Jerusalem. Och alle thesas grammar understödde dem med silfwer-kärl, guld, bohagsting, bostap och dyrbara saker; förutan allt thet, som frivilligt blef sammankömt. Konung Cyrus låt och lämna att the HERRENS hus kärl, som Nebucadnezar låtit föra ifrån Jerusalem och insätta uti sin Guds hus: Genom Högskåpningen Mithredat låt Cyrus, Konungen i Persien, gifwa ut them och råtna them till Seschbazar, Högskåpningen för Juda. Antalet theraf war följande: Tretio bäcken af guld, tusende bäcken af silfwer, tjugonio knifwar: Tretio skålar af guld, fyra hundra och tio af silfwer, af

Sörsta Esra Bot.

- mindre värde och tusende andra
11. kåril. Alla kåril af guld och silfver woro tillkammas fem tusende och fyra hundra; hwilket allt Scheschbazar tillika med them som flyttade från Babel utur fångenskap, förde till Jerusalem.
- Cap. 2. **S**hefe dro the män, som utur fångenskapen i främmande land, thit Nebucadnezar, Konungen i Babel, lärte bortföra them, återgående till Jerusalem och Juda land, hwar och en till sin Stad.
1. Af Israelitiska folket, som återkommo med Serubabel, Josua, Nehemia, Seraja, Reglaja, Marsdechaj, Bilsan, Wispar, Bigvaj, Nehum och Baana, war antalet
3. thetta: Paros efterkommande, tu tusende ett hundra sjutio två. Sephatia efterkommande tre hundra
5. de sjutio två. Arach efterkommande
6. de sju hundra sjutio fem. Parhatmoabs efterkommande af Josua och Zoabs barn, tu tusend
7. åtta hundra tolf. Elams efterkommande, tusende tu hundra
8. femtio fyra. Sattu efterkommande
9. de, nio hundra sjutio fem. Saccaj efterkommande, sju hundra
10. sextio. Bani efterkommande, sex
11. hundra sjutio två. Bebai efterkommande, sex hundra tjugu
12. tre. Abgads efterkommande, tu
13. sende tu hundra tjugu två. Adonikams efterkommande, sex hundra
14. sextio fem. Bigvaj efterkommande, tu tusende femtio sex. Adjins
- efterkommande fyra hundra tio fyra. Ater efterkommande Jehiskia, nitio åtta. Bejai kommande, tre hundra tju
- Johra efterkommande, ett hundra tolf. Hasums efterkommande, tu hundra tjugu tre. G
- efterkommande, nitio fem. Ichemiter, hundra tjugu
- Män af Neopha, femtio
- Män af Anathot, hundra åtta. Män af Asmaveth, tu
- två. Män af Kiriath Sephera och Beerot, sju hundra
- de sjutio tre. Män af Jericho och Geba, sex hundra tjugu
- Män af Michmas, hundra tjugu två. Män af Bethel och Netofa, tu hundra tjugu tre. M
- Nebo, femtio två. Män af Bebis, hundra femtio sex. E
- nan Elams efterkommande, de tu hundra femtio fyra.
- rims efterkommande, tre hundra tjugu.
- Män af Eod, Jericho och Ono, sju hundra tjugu
- Män af Jericho, tre hundra sjutio fem. Män af Setaim, tre tusend sex hundra
- Presten, Jedaja efterkommande, Josua slägt, nio hundra tre. Jammers efterkommande, sende, femtio två. Passurs efterkommande, tusende tu hundra sjutio sju. Harims efterkommande, tusende sjutio. Leviter, sua och Kadmiels efterkommande af Hodavia barn, sjutio

ngare, Afaphs efterkommande, drade tjugu ätta. Ddra-wak, Sallums, Aters, Talmoms, Abs, Hatita och Sobaj barn, Ammans ett hundrade tretio

Helgedomens lifegne Zihab, Hasupha barn, Ehabaoth, Keros barn, Siaba barn, Soms barn, Lebana barn, Hasab barn, Akkubs barn, Hagabs, Samlai barn, Hanans barn, Dels barn, Sahars barn, Reabarn, Rezins barn, Nekoda, Safams barn, Ufa barn, Rab barn, Besai barn, Asna, Meunims barn, Nephusims, Bakbuls barn, Hafupha, Harhurs barn, Bazluts barn, Ida barn, Harsa barn, Barabarn, Sisera barn, Shamah, Neziab barn, Hatipha barn. Salomos lifegne Sotai barn, berets barn, Peruda barn, Aba barn, Dracons barn, Sidon barn, Sephatja barn, Harsabarn, Pocherets barn af Zerubabel, Ami barn. Alle Helgedomens och Salomos lifegnas efterkommande woro tillsammans tre hundrade nitio två.

The, som afwen drogo upp Ehel Melah, Ehel Harsa, Ehel Abub, Abban och Immer, kunde upprisa sitt släktregister sin härkomst, om the woro eliter, Delaja barn, Eobia, Nekoda barn, sex hundrade och nitio två. Och af Presternas efterkommande Habaja barn, Konj

barn och Barsillaj barn, som tog sig hustru af Gileaditens Barsillaj dötrar från Gilead och blef efter dem nämnd. These sökte efter sitt släktregister; men funno the icke hwarföre the ifrån Prest-ämbetet blefwo uteslutne. Och Thirsata tillade them, att the icke singo äta af the aldrabelgaste til the en Prest komme, som efter Guds uppenbarelse, kunde the om dömma.

Hela menigheten utgjorde till sammans fyratio tu tusende tre hundrade och septio, förutan theas tjänare och tjänarinnor, som woro sju tusende tre hundrade tretio sju och thesutom tu hundrade Sångare och Sångerskor. The hade sju hundrade tretio sex hästar, tu hundrade fyratio fem Muldsnor, fyra hundrade tretio fem Cameler och sex tusend sju hundrade tjugu åsnor.

När the nu kommo til Jerusalems hus i Jerusalem, woro alle fäderne beredwillige, att sammanstjuta till Guds hus åter uppbyggande. The gofwo, efter sin förmåga, till werkets förråd, septio ett tusend dariker af guld och fem tusend pund silfwer, samt hundrade Prest-äldningar, hwaraf ter Presterne, Leviterne, meniga folket, Sångarena och dötrawaktarena, samt helgedomens lifegne, och således hela Israel satte sig ned i sina Städer.

Cap. 3. Så nu hunde månaden inföll, församlades Israels barn, som bodde i sina städer, enhälligt tillhöva i Jerusalem. Och Josua Jozadaks son, med Presterna af hans ätt, och Serubabel, Sealthiels son, samt med sina anförwanter, företogo sig att bygga Israels Guds Altare, till att theruppå offra brännoffer, såsom skrifvit står i Mose, then Guds mans.

3. nens, lag. The reste Altaret på sitt förra ställe, ehuru en råddhoga war öfwer them för nästgränsjande folkslag, och offrade HERMAN brännoffer therpå, nemli-

4. gen morgon och afton. The firade och löfhyddo högtiden såsom föreskrifvit är, och offrade dageligen brännoffer, efter thet antal och thet sätt, som hwarje dag tillhörde. Ed och dageliga brännoffret, offren på nymånader och alla HERMAN helgade högtider samt frivilliga offer them the för

6. HERMAN framburo. Första dagen i hunde månaden begynte the att offra HERMAN brännoffer; men grunden till HERMANES Tempel war ännu icke

7. lagd. Alltså gofwo the penningar åt stenhuggare och timmermän samt lifsmedel, dricka och olja åt Zidonierne och Tyrierna, att the skulle låta komma wärke af Cedar från Libanon sjövägen till Zatto, efter thet tillstånd, som Cyrus, Konungen i Persien, hade gifwit them.

Och i andra året sedan the kommit till Guds hus i Jerusalem, uti then andra månaden, gjorde Serubabel, Sealthiel son, och Josua, Jozadaks son, och the andre af thetas ätt, Präster och Leviterne, samt the, som urt fångenskapet komne woro till Jerusalem, en bdrjan, och satte Leviterna, som woro tjugu år och the öfwer, att hafwa tillsyn wid arbetet på HERMANES hus. Af 9. wen åtogo sig Josua med sina söner och them af thetas ätt, samt Radmuel, med sina söner, Juda barn, ett gemensamt öfwerinsende på them, som arbetade på Guds hus, såsom och Denadads söner, med thetas barn och bröder Leviterna. Och då byggningsmännen la de grundwalen till HERMANES Tempel, stodo Prästerna i sin skrud med trumpeter och Leviterne, Asaphs efterkommande, med cymbaler, till att låfwa HERMAN, efter Davids, Israels Konungs, inrådning. The söngo till 11. skiftes HERMANES låf och tack sågelse; att Han är god och att Hans barmhertighet warar i ewighet öfwer Israel, och all folket uphof ett stort glädje rop, låfwande HERMAN, att grunden till HERMANES hus lagd war.

Men många af the gamla 12. Präster, Leviter och Ätte Fäder, som sett thet förra Tempel, och

war i stånd, gredo bitterligen, he sågo ihetta Tempels grund: så många andra theremot, ofrwo glädje och frögdskri. att man icke kunde skilja glädjet ifrån the gråtandes röst; vilket ropade så högt, att ljudet hördes på långt håll.

Den när Juda och Benjamins motståndare hörde, att the återkommit utur fångenskap bygde på HERANES, Guds Tempel, kommo the Serubabel och Ättefäderna och: Låt oss bygga med eder; oi dyrke eder Gud lika som och honom hafwe wi of alle ifrån Konungens i rien Esar Saddons tid, förde oss hit upp. Men Serubabel med Josua och the öfrige Ättefäderna i Israel svarade: ther låter sig icke göra, wi gemensamt med eder ge. wår Guds hus; utan wilje allena bygga HERANES Israels Gud, såsom wi Konungen i Persien, händic hafwer. Härpå skedde, folket i thetta landet gjorde arna efterlämna och störde the lande. The mutade Rådsherrarna att wara them emot, för göra om intet thetas anslag, unge Cyrus, Konungen i Persien, lefde, allt till Persiska Konungens Darii regering.

Uti begynnelsen af Ahasveris regering skrefwo the en klagoskrif emot Juda och Jerusalem's inbyggare. Och uti Artahsahsta tid skref Balam, Methredath, Tabeel och the öfrige af thetas band, till thenna Konungen i Persien, bref på Syriska, som blef uttydte på Persiska språket. Nemligen Höfdingen Nehum och Skrifwaren Simsai skrefwo till Konung Artahsahsta emot Jerusalem's inwånare bref således: Höfdingen Nehum, Skrifwaren Simsai och öfrige i Rådhet, the af Dina, Aphasach, Charpelath, Persien, Arach, Babel, Susan, Deba och Elam, samt the andre folkslag, hwilka the then stora och förträffelige Anappar låtit flytta och gifwit staden Samaria, att bebo jemte the öfriga på thenna sidan om ålfwen, m. m. Thetta är innehållet af brefwet som the till Konung Artahsahsta skickade: sine tjänare som bo på thenna sidan om ålfwen, med mera, helsa. Kunnigt ware Konungen, att the Judar, som ifrån sig till oss hit komne äro till Jerusalem, uppbygga thenna onda och uproriska staden, samt låta ifrån grunden uppressa thes murar. Så må nu Konungen weta, att om thenna stad åter uppbygd warder, och murarne igen uppreste; så warda the

- icke gifwande skatt, tull och the utstylder; hwarutas Konungarne i sina inkomster måste blifwa lidande. Thersfore hafwe wi, som njute af Konungens underhåll, och som icke längre kunde se Konungens skada, sändt och låtit thetta
14. kungöra Konungen: Att estersökas må uti tina förfäders minnesböcker, i hwilka tu låter sinna och ärfara att thena stad af ålder warit upproffrig, Konungar och länder skadelig, och kommet andra till affall, hwarfore then och för
15. störd blifwit. Ty gifwe wi Konungen härmed tillkänna, att om thenna stad med thes murar uppbygd warder, så behåller tu icke titt wälde öfwer them, som bo på thenna sidan af ålfwen.
16. Så swarade Konungen: Lösdingen Nehum, Skrifwaren Simsai och the öfrige af the ras Råd som i Samarien bo, jemte the andra på thenna sidan af ålfwen frid och hälsa.
17. Brefwet som J till oss sändt hafwer, är för mig uteskadt
18. och uppläst. Och är af mig befallt, att man estersöka skulle och är befunnit, att thenna stad af ålder satt sig upp emot Konungar, åstadkommit uppror
19. och affall, och att mågtiga Konungar warit i Jerusalem, som warit rådande öfwer allt
- thet, som på andra sidan ålfwen är, åt hwilka tull, skatt och årliga utstylder årlagde blifwit. Så låter nu bud utgå, att thesa män måga upphöra och att staden icke bygges, intill thes befällning af mig gifwen warder. Och ser noga till att J icke göden något hwar igenom Konungen någon skada sker. Så snart thetta Konung 21. Artahastas bref för Nehum, Simsai Skrifwaren och the ras Råd uppläst blifwit, drogo the skyndsam meligen till Jerusalem till Judarna och med magt och wäld förhindrade them. Då stadnade arbetet på Guds hus i Jerusalem alle intill andra året af Darii, Konungens i Persien, regering.
22. Så talade Propheterne Hagaj och Zacharia, Jodoson, till Judarna i Juda och Jerusalem, uti Israels Guds namn: hwaruppå, efter thesa Propheters 2. tillstyrkande, Serubabel, Sealtiel son, och Josua, Jozadaks son, med the förenämde begynte till att bygga Guds hus i Jerusalem. Men 3. då kommo till them Thathnai Öfvingen på thenna sidan ålfwen, och Sethar Bosnat med thes Råd, och sade till them: ho hafwer gifwit eder tillstånd, att bygga thetta hus och uppdraga thesa murar? Wi sade då till the männerna hette, som the byg

rad för händer hade? Guds
 gn gjorde dock, att Judarnas
 ste icke låto arbetet stadna till
 befallning ifrån Darius an-
 , hvarom bref till honom skul-
 fga. Och thetta är brefsrets
 håll, som Tharshnai, Höfdin-
 på thenna sidan om ålfwen,
 Sethar Bosnai samt theras
 , af Apharsach, som på the-
 idan om ålfwen woro, sände
 Konung Darius. Sålunda
 igen war skrifwit till honom:
 ung Darius tillönstas all-
 et! Konungen ware wet-
 gt, att wi begifwit oss till
 ifta landet till then stora
 ens Tempel, hwilket man
 ger med stora stenar, och
 vilket bjeltar redan äro in-
 e och arbetet drifwes med
 samhet och framgång, af
 is händer. Wi frågade så
 ldsta och sade till them:
 afwer gifwit eder tillstånd,
 bygga thetta hus och upp-
 a thesa murar? Widare
 ide wi efter thesas namn,
 äro huswudmän ibland
 och hafwa them uppstref-
 att wi skulle kunna gifwa
 hem wid handen. Hårtill
 ide the oss sålunda: Wi dyrke
 melens och Jordens Gud
 uppbygge thet hus, som
 många år af en stor J-
 Konung bygde och full-
 adt är. Men så wåre så-
 örtörnade thenna Simmes

lens Gud, gaf han them uti
 then Chaldeiska Konungens i
 Babel, Nebukadnezars, hand,
 som förstörde thetta hus och
 bortförde forket till Babel. Men 13.
 i första året af Konungens i
 Babel, Cyri, regering befall-
 te samme Konung, att thetta
 Guds hus skulle uppbyggas.
 Therefore och Konung Cyrus 14.
 lät taga utur Templet i Babel
 the tåril af guld och silfwer i
 Guds hus, som Nebukadnezar
 utur Templet i Jerusalem
 borttagit hade och förde till
 Templet i Babel, och lämna
 them till en wid namn Sez-
 bazar, then han till Söfdinge
 satte, och befalle honom taga
 thesa tåril, och föra them ned 15.
 sig till Templet i Jerusalem och
 uppbygga Guds hus på sitt rum.
 Denne Sezbar kom thesfd. 16,
 re och lade grundwalen till
 Guds hus i Jerusalem: alle
 ifrån then tiden hafwer man
 bygt, och är ännu icke fullkom-
 nadt. Om nu Konungen tår. 17.
 tes, så kunde man i Konun-
 gens Archiv, som i Babel är,
 söka efter om thet så befallt
 är af Konung Cores, att Guds
 hus i Jerusalem skulle upp-
 byggas, och sände oss Konun-
 gen sin befallning härom.

Så befalle Konung Darius, Cap.
 att man skulle söka i Can. 6.
 c. 11.

- celliet uti Konungens Archiv, som
 2. i Babel war. Hwaruppå man
 änteligen fann i Ahmeta i land-
 skaper Medien, en hoprullad bok,
 3. hwarutinnan så stod skrifwit: „Uti
 „första året af Konung Cores re-
 „gering, befalle Konung Cores
 „uppbygga Guds hus i Jerusa-
 „lem på thet rum, thet man plä-
 „gade offra, och lägga en fast
 „grundwal till sextio alnars högd,
 „samt älfwen sextio alnars bredd,
 4. „tillika med tre betäckta gångar
 „af stor sten och en af nytt trä-
 „wirke, hwartill omkostnaden skul-
 5. „le af Konungen bestås. Älfwen
 „skulle the Guds hus köril af guld
 „och silfwer, som Nebukadnezar
 „taget ur Tempel i Jerusalem
 „och fört till Babel, igengifwas,
 „och föras till Tempel i Jerusa-
 „lem, och på sitt ställe sättas i
 6. „Guds hus.“ Så wiker nu långt
 tberifrån, tu Batnai Höfdinge
 på andra sidan af älfwen, Ses-
 thar Bosnai och thetas Råd
 af Apharsach, som på andra
 7. sidan älfwen ären. Låter them
 arbeta på theta Guds hus, så
 att Judarnas Höfdinge och
 thetas Äldste, måga bygga
 8. Guds hus på sitt rum. The-
 utom befaller af mig, att man
 skall understödja the Äldsta i
 Juda uti Guds hus byggnad,
 och utan drögsnål gifwa them
 af Konungens inkomster, som
 inflyta på andra sidan af älf-
 wen, så att arbetet icke måtte
 affstadna. Swad the widare 9.
 behöfwa såsom oxar, kalfwar,
 wädrar eller lamn till bränne-
 offer åt Himmelens Gud, hwe-
 te, salt, win och olja, efter
 som Presterne i Jerusalem ä-
 ska, skall them dageliga utan
 försummelse lefweretas, att the 10.
 måga offra Himmelens Gud
 och bedja för Konungens och
 thes barns wälgång. Af mig 11.
 bjudes sluteligen, att hwilken
 härutinnan gör någon fördrö-
 dring, utaf hans hus skall man
 taga en bjelke, resa then upp
 och hänga honom thepå och
 hans hus skall för thenna gär-
 ning, skamliga förstörde war-
 da. Men Gud, som låtit sitt 12.
 namn bo thet, förstör alla Ko-
 nungar och folk, som uträcka
 sina hand till att omändra och
 förstöra Guds hus i Jerusa-
 lem. Jag Darius bjuder att
 theta skall ofördröjeligen wer-
 ställas
 Så fullgjorde Thatnai, Höfdin 13.
 gen på thenna sidan om älfwen och
 Sethar Bosnai med thetas Råd,
 utan drögsnål, hwad Konung
 Darius them befallt hade. Men 14.
 Judarnas Äldste bygde med fram-
 gång efter Propheternas Haggai
 och Sacharia, Jddo sons, ord, och
 fullbordade byggnaden efter Jeru-
 sals Guds befallning, samt Der-
 ska Konungarnes Cores, Darius
 och Artahasthas påbud. Huset 15.
 full

komnadit på tredje dagen i månaden Adar, i sätte året af Kong Darit regering. Israels präster, Leviterne och the sje, som kommit åter utur fångenskap; invigde åter på thetta Guds hus med glädje. Och offerade wid thetanna Guds hus inbringning hundrade orar, tu hundrade wädurar, fyra hundrade lam och till syndoffer för hela Israel tolf bockar, efter släktetal i Israel.

Sedan infatte the Prästerna sin fördelning och Leviterna deras skift till att fördrätta Guds tjänst, som i Jerusalemen är, såsom skrifwit står i 2de bok. Och the återkomne ur fångenskap höllo och Pasah på tredje dagen i första månaden. Prästerne och Leviterne hade sig, så att the allesammans vore rene: the slagtade thesamma lammen för alla them som kommit utur fångenskap, för dottringar, Prästerna, och för slemna. Och Israels barn, från fångenskap återkomne, äro tillika med alla them, sig till them afflitte hade i Hedningarnes orenlighet i Landet till att dyrka HERREN Israels Gud. The firade också med glädje: förthy HERREN hade gjort them glädje och det Assyriske Konungens hien till them, att understödja them

i arbetet på Guds, Israels Guds hus.

Under Artaxastas, Konungens Cap. i Persien regering, kom se. 7. dermera ifrån Babel Esra, Serajab son, Asaria sons, Hilkia sons, Sallums sons, Zadoks sons, Abi-tob sons, Amaria sons, Asaria sons, Merajoth sons, Serajab sons, Uki sons, Bukki sons, Abisua sons, Pinehas sons, Eleazars sons, Arons, then Öfversta Prestens, sons. Denne Esra, hwilken en riklig och lärdom var uti Mose lag, som HERREN, Israels Gud, gifwit hade, reste upp från Babel, och Konungen gaf honom allt thet han begärade, genom HERMANE, hans Guds, nådiga skickelse för honom. Med honom drogo, uti sjunde året af Artaxastas regering, någre af Israels barn, Präster, Leviter, Sångare, Ödraware och Helgedomens lifegne upp till Jerusalem. Han ankom till Jerusalem i femte månaden af Konungens sjunde regerings år. Ty på första dagen i första månaden företog han resan från Babel: och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem, efter Guds goda hand war öfver honom. Ty Esra hade beslutit i sitt sinne, att använda sig på HERMANE lag och efterlekta the

- then samma, samt underwisa Israel om lag och rätt.
11. Och ihetta är thet breswets innehåll, som Konung Artahastha gaf then skriflärda Presten Esra, hwilken kunnig war i HERRENS Ord, samt Hans rätter.
12. och bud till Israels Artahastha, Konungars Konung, helsar Esra then i Himmelens Guds lag lärda och fullkomliga Presten.
13. Af mig är befallt, att alle af Israels folk, Prestes och Leviter, uti mitt rike, som wilja fara till Jerusalem, må ga resa med mig. Emedan tu warder af Konungen och hans sju Rådsherrar utskickad, at i Juda och Jerusalem undersöka om Guds lag, som tu om händer hafwer, samt medtaga thet silfwer och guld, som Konungen och hans Rådsherrar gifwa Israels Gud, hwilkens boning är i Jerusalem. Jämte alle thet silfwer och guld, som tu i Babyloniska landet få kan, och thet som folket och Presterne frivilligt sammanstjura till sin Guds hus i Jerusalem. För thesa penningar skall tu, utan drögmål, köpa oxar, wäddrar, lamm, spisooffer och drickoffer, och ofra på Altaret i edar Guds hus i Jerusalem. Swad mig och tina bröder rådes att göra af the penningar, som ofwerblifwa, thet görer efter eders Guds wilja. Och the 19. ril, som mig lemnas till tjänst i din Guds hus, skall tu leverera i Templet inför Gud i Jerusalem. Swad mera nödiget kan vara till din Guds hus, som tu behöfwer, thet lät gifwas mig utur Konungens skatkammare. Ty jag Konung Artahastha hafwer gifwit alla Räktemästare, på thessa sidan älfwen, then befallning, att alle hwad Esra, then i then Himmelsta Gudens lag lärde Presten, af eder äskar, thet skall ofördröjeligen ske. Alle intill 22. hundrade Rikar silfwer, hundrade Corer hwete, hundrade Bath wtu, hundrade Bath olja och salt efter behof. Alle thet, som efter Guds i himmelen wilja bör ske i Guds hus, skall ofördröjeligen gå i fullbordan, att en wrede icke må komma öfwer Konungens rike och hans barn. Widare låte wi eder weta, att I icke hafwen magt att lägga någon utskuld, tull eller pålaga på någon Prest, Levit, Sångare, Dröwakare eller betjente och tjänstgörande i thessa Gudens hus. Men tu Esra, tillskickad efter then wisdom som tu af Gud undfart hafwer, Ambetsmän och Domare som alle folket döma måga, som bo på andra sidan af älfwen, sådana

Kunnoge äro uti tin Guds ; men then okunnoga Kolen
 underwisa. Och alle the, 6.
 icke med acksamhet efter-
 da tin Guds lag och Ko- 7.
 zens lag, the skola straxt
 målets bestaffenhet dö- 8.
 , anrtingen till döds, eller
 landsflygtighet, eller till 9.
 ninge böder, eller till fän-
 e.
 Käfwad ware HERREN, wä- 10.
 faders Gud, som bögt Ko-
 zens hjerta, att proda HER-
 NS hus i Jerusatem, och
 tillwunnit mig ynnest hos Ko-
 zen, Hans Rådsherrar, och
 Konungens höga Ämbetsmän.
 edes understödd af HER-
 N min Gud, samlade jag
 yppersta i Israel till att med
 begifwa sig på resan.

henne är förteckningen efter
 släktregistren på Ättfäderna,
 på then tiden, då Achasab-
 regerade, med mig drogo upp
 i Babel. Af Pinehas efter-
 mande Gersom: af Itamars
 kommande Daniel: af Da-
 efterkommande Hattus. Af
 hanja efterkommande. Af Pa-
 efterkommande Sacharia, och
 honom hats ättlingar af
 bönet räknade hundrade fem.
 Af Nahatmoabs efterkom-
 de Eljonai, Seraja son, och
 honom tu hundrade män.
 Sechania efterkommande Je-

hasiel son, och med honom try
 hundrade män. Af Adins efter- 6.
 kommande Ebed, Jonathans son,
 och med honom femtio män. Af 7.
 Elams efterkommande Jesaja, A-
 thalia son, och med honom hutio
 män. Af Sepharja efterkomman- 8.
 de Sebadja, Michael son, och med
 honom åttatio män. Af Joabs 9.
 efterkommande, Obadja, Jechiel
 son, och med honom tu hundrade
 aderton män. Af Selomits efter- 10.
 kommande Josphia son, och med
 honom hundrade sextio män. Af 11.
 Bebai efterkommande Sacharia,
 Bebai son, och med honom tjugu
 åtta män. Af Asgads efterkom- 12.
 mande Jehanan, Katans son, och
 med honom hundrade tio män.
 Af Adonikams efterkommande, 13.
 wid sednare flyttningen, hwilke
 hette Eliphetet, Jehiel och Se-
 maja, och med them septio män.
 Af Bigvaj efterkommande Uhai 14.
 och Sabbud, och med them hutio
 män.

These förfamlade jag wid flo- 15.
 den, som löper till Ahava, ther wi
 sloge läger i tre dagar, och då jag
 öfwerfåg folket och Presterna, fann
 jag theribland inga Leviter. För- 16.
 thenskull sände jag hufvudmän-
 nerna Ellezet, Ariel, Semaja,
 Elnathan, Jarib, Elnathan, Na-
 than, Sacharia och Mesullam,
 samt Lärarena Jojarib och Elna-
 than; och gaf them befallning 17.
 till Jddo, then förnämsta uti Land-
 B 2

- Papet Caspbia, samt lärde them huru the tala skulle med Guds och Hans Bröder af Helgedomens lifegne i Caspbia, så att the måtte kunna skaffa of them, som kunde göra tjenst uti vår Guds hus. The förde of till of, efter Guds milda skickelse, en flok man af Maheli barn, en afkomling af Levi Israels son, samt Serebia med hans söner och slägtingar, tillsammans aderton.
19. Åfwen Hafabia och med honom Jesaja af Merari efterkommande, med hans bröder och thes sönner tjugu. Och af Helgedomens lifegne, hvilka David och the förnämste gofwo att beröjna Leviterna, tu hundrade tjugu, alle till namn antecknade. Sedermera lät jag the wid åfwen som ledper till Ahara, utropa en fasta, till att förödmjuka of för vår Gud och bedja om en lycklig resa för of, våra barn och alle hwad wi med of förde. En jag bligdes begära af Konungen krigsfolk till häst och fot, till beredning för of under wägen emot fienden, emedan wi hade sagt till Konungen: Vår Guds hand är till the bästa öfwer alla them, som honom söka, men hans swära wrede öfwer alla them, som honom öfwer gifwa. The förde fastade wi och anhöllo härom hos vår Gud och Han bönhörde of. Sedan åstode jag tolf af the förnämsta Presterna, nemli-
- gen Serebia och Hafabia, och med them, tio af thes ätt. Å 25. hvilka jag lät wäga the silfwer, guld, käril och skänker till vår Guds hus, som Konungen, hans Rådsherrar, Förstar och hela Israel, som tillrådes war, gifwit hade. I thes hand lät jag wäga sex hundrade femtio likkar silfwer, och af silfwer käril hundrade likkar, samt i guld hundrade likkar, tjugu skälar af guld, nio send Dariker och två gläntfande koppar käril, kosteliga som guld. Och sade till them: I ären belige för HERREN, åfwen som the käril, the silfwer och guld är beligt, som frivilligt är gifwit HERREN edra fädrens Gud. Warer the förde åf same och bewarer the, till thet I wägen the upp för Öfwersta Presterna, Leviterna och the förnämsta såderna i Israel uti Jerusalem uti Tempels förrådsrum. På 29. mottogo Presterna och Leviterna the wägda silfret, guldet och kärilen, att föra them till Jerusalem till vår Guds Tempel. Dwar 31. efter wi på tolfte dagen i första månaden anträdde resan ifrån åfwen Ahava till Jerusalem, och vår Guds hand förde of och bewarade of från fiendens anfall och försät under wägen. På 32. kommo således till Jerusalem och blefwo the i tre dagar. På 33.

de dagen wägdde wi upp silfret, guldet och färilen uti wår Guds hus, under tillsyn af Presten Meremoth, Uria son, och Eleazar, Pinehas son, som med honom war, samt Leviterna Josabath, Jesua son och Noabia Binui son, efter thet tal och wigt, som all ting hade, och all wigten blef på samma gång upp-tecknad.

35. Men flygtingarne, som återkommit utur fångenskapen, offrade Israels Gud bränneoffer, tolf stutar för hela Israel, nitio sex wöddrar, sju lamm och tolf bockar till syndoffer. Allsammans offrades HERMAN till bränneoffer. Sedan lämnade the fram Konungens förordnande till hans Högdingar och Befallningshafwande på ihenna sidan af äfwen; hwilke äfwen understödde folket och Guds hus.

27. Då nu alle thetta fulländade war, kommo the förnämste till mig och sade: Israels folk, samt Presterne och Leviterna, hafwa icke affskilt sig från the folkslag i thesa länder, som ännu bibehålla the Cananeers, Hethiteers, Pherezeers, Jebuseers, Ammoniters, Moabiteers, Egyptiers och Amoreers flyggelser. Ty the hafwa tagit sig och sina söner hustrur af the ras döttrar, och genom en sådan blandning offarat thet folk, som

borde wara heligt, till hwilken förbrytelse någre af the förnämsta och föreståndarena hafwa gifwit första anledningen. Då jag theta hörde, ref jag mina kläder och min mantel sönder, uttryckte mitt hufwudhår och skägg, och satt bedröfwad. Och till mig församlade sig alle the, som fruktade Israels Guds ord, för ihenna thetas öfwerträdelse, som i fångenskapen warit hade; men jag satt bedröfwad alle intill aftenoffret.

Wid aftenoffret stod jag upp af min bedröfwelse, ref mina kläder och min rock sönder, föll uppå mina knän, och utsträckte mina händer till HERMAN min Gud, och sade: Min Gud, jag skämmes och blyges att upplysta mina ögon till dig, min Gud, ty wåra synder hafwa wuxit öfwer wårt hufwud, och wår skuld råcker ända upp till Zimmelen. Alle ifrån wåra

Såders tid hafwe wi warit i stor skuld alle intill ihenna dag, och för wåra misgärningars skull, äre wi, wåre Konungar och Prester, öfwerlämnade i Konungarnas wäld uti thesa länder, till swärd, fångelse och blygd, såsom för alla bekant är. Nu någon tid är öf barmhertighet af HERMAN wår Gud wedersfaren, hwartigenom någre af oss öftrige blifwit och fått en fast boning uti

Zans heliga rum, så att vår Gud låtit ljuset lysa för våra ögon, och gifwit oss litet lif 9. uti vår tråldom. Ty trålar äre wi, men **HERREN** hafwer icke öfvergifwit oss uti vår tråldom, utan förskaffat oss ynnest hos Konungarna i Persien, att the låtit oss lefwa, uppresa vår Guds Tempel utur thes grus, och gifwit oss en hägnad plats i Juda 10. och Jerusalem. Nu hwad skole wi säga, o! vår Gud, efter thetta, emedan wi hafwe 11. öfvergifwit tina bud, som Tu genom tina tjänare Propheterna budit hafwer och sagt; thet land, som I Kommen att intaga, är förorenade genom folkens orenlighet, som med sina wederstyggligheter uppfyllt thet 12. allt omkring. I stolen thes före icke gifwa edra döttrar, ät theras söner, och theras döttrar stolen I icke taga ät edra söner, icke heller stolen I någonsin wara sorgfällige om theras bästa och wälgång, på thet I mågen blifwa mäktige, njuta landets goda och lämna thet ät edra barn till swärdes 13. lig besittning. Sedan nu allt thetta öfvergått oss, för våra onda gärningars och stora synders skull; ändock tu vår Gud, icke låtit straffet swara mot våra misgärningar, utan gjort, att någre blifwit öfrige, såsom

nu för ögonen är, skulle wi rå 14. wända om, tin bud bryta, och bestrynda oss med thesa wederstyggliga folkslag! må tu icke med rätta wredgas öfwer oss och så alldeles förgöra oss, att allt wore ute, och ingen öfverblefwen! Men, **HERRE**, I. Israels Gud, Tu är nådig; ty wi äre igenblefne och behållne, såsom för alla synbart är: si, wi bekänne vår skuld för dig; ty ingen kan häruti blifwa för dig beständande.

När Esra således bad, bekän- 10. de synderna, gret och idg insår Guds hus, församlade sig till honom en ganska stor myckenhet af Israeliter, män, qvinnor och barn; ty folket gret och bitterligen. Då sade Sechania, Jehiel son af 2. Elams afkomlingar, till Esra: Wisserligen hafwe wi syndat emot vår Gud, då wi togo oss strämmande hustrur af thes 3. sa länders folk; dock är här ännu hopp öfrigt för Israel. Låt oss heligt förplikta oss för 4. vår Gud, att utdrifwa alla thesa hustrur och them, som af dem födde äro, efter min Herres och theras råd, som frubta vår Guds bud, så wadde thet steende efter sagen. Si 4. statt nu upp, ty saken hört sig till att utföra: wi stole wara med dig: war wid god

d och verkställ. Då stod
 a upp och tog en ed af Öf-
 sta Presterna, Leviterna och
 Israelt, att the så skulle gö-
 och the svoro. Esra gick se-
 ifrån Guds hus in uti Jo-
 ans, Eliasibs sons, Kamma-
 men åt ther intet bröd, och
 t intet watten; ty han sörgde
 er flygtingarnas brott. Ther-
 läro the en kungörelse utgå
 juda och Jerusalem, till alla
 tingarna, att the skulle för-
 las till Jerusalem. Och hwil-
 som icke komme inom tre
 ar, efter the Förnämstas och
 stas beslut, hans alla egode-
 skulle till spillo gifwas, och
 sjelf söndras ifrån flygtingar-
 menigheter. Då församlade sig
 män af Juda och Benjamin
 Jerusalem, inom thesa tre
 ar, på tjugonde dagen i tion-
 månaden, och allt folket satt
 gården utan för Guds hus,
 ande i bekymmer så wäl för
 ta ärendet, som för regners.
 Thesa tilltalade nu Pre-
 Esra sålunda: J hafwen
 gjort theruti, att J hafwen
 icke främmande hustrur, och
 emed annu mera förökt J-
 als skuld. Så bekännte nu
 tra för HERREN, edra
 ers Gud, görer efter hans
 ja och skiljer eder ifrån
 tra landets folk, samt ifrån
 främmande hustrur. Här-
 J swarade hela menigheten med

hög röst: alldeles efter tin ord
 till oss, stole wi göra. Men 13.
 folket är mycket och wäderleken
 regnaktig, så att wi icke kunne
 stå ute, icke heller är thetta en
 eller ewenne dagars göromål,
 emedan wi härutinnan myc-
 ket felat hafwe; Låt therför 14.
 våra förman sättas för hela
 menigheten, att alle the i wä-
 ra städer, som främmande hu-
 strur tagit hafwa, måga på
 bestämd tid, tillika med hwar-
 je stads Äldsta och Domare
 framkomma, till thes Guds
 wrede häröfwer kan ifrån oss
 afwänd warda. Alltså förord- 15.
 nades härtill Jonathan, Asabel
 son, och Zabesia, Thikra son, bi-
 erådde af Leviterna Mesullam och
 Sebbethai. Så gjorde flygtingar- 16.
 ne; men Presten Esra undånnde
 wisa män af Ättresäderne för
 hwarje släkt, hwilke satte sig på
 första dagen i tionde månaden, att
 ransaka om thetta ärende. Och 17.
 the slutade ther, angående alla
 them, som främmande hustrur ta-
 git hade, på första dagen i för-
 sta månaden. Ibland Presternas 18.
 barn, som främmande hustrur ta-
 git hade, nämligen ibland Jesua
 Joradaks sons, och hans bröders
 efterkommande, blefwo nu befunde-
 ne Maaseja, Elieser, Jarib och
 Gedalja, hwilke gäfwö sin hand 19.
 häruppå, att the wille skilja ic-
 från sig sina hustrur, och gifwa

- en wäddur till fulloffer, för sitt
20. brott. Ibland Zimmers efterkommande, Hanani och Sebadja.
21. Ibland Harims efterkommande, Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel
22. och Ufija. Af Daburs ätt, Eljoenaj, Maaseja, Ismael, Ne-
23. thaneel, Josabad och Eleasa. Ibland Leviterna, Josabad, Simel och Kelaja, som ock Kelica kallades, Perhaja, Juda och Elieser.
24. Ibland Sångarena, Eljasib; ibland Ödravaktarena, Sal-
25. lum, Telem och Uri. Ibland Israeliterna af Daros ätt, Kamija, Zissija, Malchija, Mijamin, E-
26. leazar, Malchia och Benaja. Ibland Elmas ätt, Mattanja, Sachaira, Jehiel, Abdi, Jere-
27. moch och Elia. Ibland Sattu efterkommande, Eljoenaj, Eljasib, Mattanja, Jeremoth, Sabad och
28. Afisa. Ibland Bebai efterkommande, Johanan, Janania, Sab-
29. baj och Athlaj. Ibland Bani efterkommande, Mesullam, Mal-
- luch, Adaja, Josub, Seal Jeremoth. Ibland Pahat abs efterkommande, Adna, El Benaja, Maaseja, Matta Bezaleel, Binnui och Mai Ibland Harims efterkommande, Ellefer, Josija, Malchija, Sja, Simeon, Benjamin, Ma och Semaria. Ibland Hal efterkommande, Matthenaj, Matta, Sabad, Eliphelet, mai, Manasse och Simi. I Bani efterkommande, Ma Amram, Uel, Benaja, B Heluhu, Banja, Meremoth, jasib, Mattania, Mattenaj, asar, Bani, Binnui, Seleimia, Nathan, Adaja, uadbaj, Sasai, Sarai, Ma Seleimia, Semarja, Salkum, maria, Joseph. Af Nebo kommande Zgiel, Mattithja, bad, Sebina, Jaddai, Joel, naja. These alle hade tagit fr mande hustrur, af hvilka hustru somliga äfwen hade född barn.

Nehemia,

eller

Andra Esra Bok.

1. Detta är hwad sig tilldragit
2. med Nehemia, Sacharia
 son. Uti tjugonde året i
 then månaden Chislew, så jag war
 på Stortet i Susan, kom Hana-
 ni, en af mina slägtingar och nå-
 gre andre män utaf Juda, hvil-
 ka jag frågade om tillståndet hos
 Judarna, som undslupne och öf-
 werblefne woro efter fångenskapen,
 samt huru thet tillgick i Jerusa-
 lem. These swarade mig: the
 öfwerblefne efter fångenskapen
 äro thet i landet uti stor we-
 dermöda och försmädelse: mu-
 rarne i Jerusalem äro förstör-
 de, och theß portar med eld
 uppbrände. Då jag sådanna ord
 hörde, satte jag mig att gråta och
 sörja i några dagar, samt fasta-
 de och bad till Himmelens Gud,
 sågande: **O! HERRE, Him-
 melens Gud, Tu store och för-
 sträckelige Gud, som håller
 thet Tu lofwar och är wälgö-
 rande emot them, som älska
 dig och lyda tina bud. Låt
 dock tina öron wara bögsda och
 tina ögon öppna, att märka
 på tin tjänares bön, then jag**

nu både natt och dag gör in-
 för dig, för tina tjänare, Isra-
 els barn, och bekänner thesas
 synder, som the emot dig gjort
 hafwa. Jag och min faders
 hus hafwe också syndat: Wi
 hafwe illa sticket oss mot dig
 och icke hållit tina bud, lagar
 och rätter, som tu tin tjänare
 Mose budit hafwer. Men tänk
 på the ord, som tu till tin tjä-
 nare Mose sade, när J affal-
 len från mig, skall jag för-
 stingra eder ibland andra folk-
 slag; men när J omvänden
 eder till mig, hållen mina bud
 och gören them, skall jag, om
 J än bortdrefne woren alle in-
 till Himmelens ända, dock så-
 dan församla eder, och låta es-
 der komma till then ort, som
 jag utwalt hafwer, till att lå-
 ta mitt namn thet bo. The
 äro dock tina tjänare och rite
 folk, som tu genom tin stora
 kraft och mågtiga hand för-
 lofsat hafwer. **Ad! HERRE, II.**
 låt tina öron böjas till att hö-
 ra tin tjänares bön, som med
 lust

Iust dyrkar Titt namn, gör i dag
 tin tjänare lyckosam, att sin-
 na ynnest hos denna mannen.

Jag var nemligen Konungens
 Munskänk.

- Cap. **S**å hände i månaden Nisan,
 2. i tjugonde året af Konung
 Artahastas regering, då winet
 var framsatt åt honom, tog jag
 thet och stänkte uti för Konun-
 gen. Jag plågade icke eljest se be-
 2. dröfwad ut. Men nu sade Ko-
 nungen till mig: hvarföre ser
 tu så sorgse ut, tu är ju icke
 sjuk? theta måste icke wara
 annat än hemlig sorg: hwar-
 wid jag wardt ganska håpen.
 3. Konungen lefwe länge, swara-
 de jag, skulle jag icke se bedröf-
 wad ut, då then staden, thet
 mina faders grafställen äro,
 4. äro med eld uppbrände? Då sa-
 de Konungen till mig: hwad är
 5. thet tu begär? Här bad jag Him-
 melens Gud och swarade Konun-
 gen: Om Konungen godt sy-
 nes och tin tjänare finner nåd
 för dig, beder jag, att tu wille
 sända mig till Judeen, till then
 staden, thet mina fader be-
 grafne äro, att jag måtte upp-
 6. bygga then samma. Häruppå
 sade Konungen och Drottningen,
 som jämtre honom satt, till mig:
 huru långt kan tin resa war-
 da och när kan tu komma i-
 gen? jag satte thetföre ut en

wis tid för Konungen, hwarefter
 han behagade sända mig åstad.

Sedan sade jag till Konungen: 7.

Om Konungen råckes, så gif-
 we han mig bref till Höfdins-
 garna på denna sidan om ålf-
 wen, att the befordra min re-
 sa till thet jag kommer till
 Judeen. Åfwen ock bref till
 Asaph, som har wård om
 Konungaparkerna, att han lå-
 ter mig få wirke till portar-
 na i staden thet Templet är,
 samt till stadsmurarna och till
 sjelfwa Templet, thet jag far:
 hwilket alle Konungen gaf mig,
 efter Guds milda stickelse för
 mig. Tillika sände Konungen med
 9. mig Hårhöfwidsmån och ryttare,
 och då jag kom till Höfdingarna på
 denna sidan om ålfwen, gaf jag
 them Konungens bref. Men när ra
 Horoniten Sanballat, och hans
 tjänare, Ammoniten Tobia, theta
 hörde, förtröt thet them ganska
 mycket, att någon människa wote
 kommen, som wille bestränja
 Israels barns bästa.

Sedan jag nu kommit till Jeru-
 rusalem och varit thet i tre dagar,
 stod jag upp om natten, tillika
 med några få män, som jag be-
 de med mig (ty jag uppade se
 ingen människa, hwad jag efter
 Guds ingifwelse, årnade företaga
 med Jerusalem, hade icke heft
 något djur med mig, utom thet
 jag red uppå), och red samman 19.

ur genom Dalporten, förbi
abrunnen åt dyngporten, och
Jerusalems murar, som wo-
förstörde, och portarna, som
eld uppbrände woro, kom
ire till brunnsporten och Kung-
dammen; hwarest kreaturer,
jag red uppå, icke kunde
ifomma. Jag gick thesfdre
natten upp öfwer bücken, be-
murarna, wände om och kom
ni Dalporten tillbaka igen.

The förnämste Ämbetsmännen,
icke hwad jag gått, eller
d jag gjort, emedan jag ännu
i ting yppat för Judarna,
sterna, the förnämsta och hög-
Ämbetsmännen, eller the öf-
, som werket förestå skulle.
ni sade jag till them: I sen
nsla belägenhet hwaruti
äre, att Jerusalem ligger
och thes portar äro med
uppbrände. Kommer, lås
och bygga upp Jerusalems
ar, att wi icke längre måt-
vara ett mål för andras
nådelse. Therpå lät jag
weta huru nådigt Gud styr
nig, och huru Konungen med
talat hade; så sade the: så
is nu begynna byggnaden;
he styrkte hwarannan uri the-
da uppsåt.

När Horoniten Sanballat,
tjänare Ammoniten Tobia,
Araben Gesem thetta singo
, begabbade the, och med
r frågade: hwad är thet

I företagen? wiljen I åter
falla af ifrån Konungen? Ed 20.
swarade jag them och sade: Him-
melens Gud warder oss lycka
gifwande, ty wi, hans tjänare,
hafwe företagit oss att bygga;
men I hafwen ingen del, el-
ler rättighet, eller minnesmär-
ke i Jerusalem.

Ed gjorde Öfwerste Presten **Cap.**
Elijasib med sina ättebröder 3.
Presterna, bdrjan, och bygde få-
raporten, upplagade then samma
och infatte portarna, samt fortsatte
byggnaden intill Tornet-Nea, och
therifrån vidare till Tornet Ha-
naneel. Brederwid them bygde 2.
the af Jericho, och näst them
Sachur, Juri son. Men sifpor- 3.
ten uppbygde Senaa efterkom-
mande: honom täckte the och in-
fatte hans portar med lås och bom-
mar. Näst them bygde Mers 4.
moth, Uria son, Haffors sons;
näst them bygde Mesullam, Be-
rechia son, Mesefabeels sons:
näst them Zadol, Baana son.
Näst them bygde the af Thefoa; 5.
men the förnämsta ibland them,
gjorde sig inter smak till sin Her-
ras tjänst. Then gamla porten 6.
bygde Tojada, Pasrah son, och
Mesullam, Besodja son: honom
täckte the och infatte portarna med
lås och bommar. Näst them byg- 7.
de Melatja af Sibeon, och Ja-
don af Merono, samt andre in-
märken

- wånare från Sibeon och Mispa, som lydde under Höfdingens domsaga, på thenna sidan om ålfrven.
8. Näst honom bygde Uziel, Harhaja son, Guldimeden, och näst efter honom Hanania, Öttråmarren, hwilke inneslöro Jerusalem
9. allt intill then breda muren. Näst thann bygde Nephaja, Hur son, som förestod ett halft qwarter i
10. Jerusalem. Näst honom bygde Jodaja, Harumaphs son, midt emot sitt hus. Näst honom bygde
11. Hattus, Hasabjenja son. Thet andra stycket och Tornet wid ugnarna, bygde Malchia, Harims son, och Hasub, Pahat Moabs son.
12. Näst honom bygde, tillika med sina döttrar, Sattum, Halloches son, som förestod ett halft qwar-
13. ter i Jerusalem. Dalporten bygde Hanun, med inwånarna från Sanoah: the bygde honom, satte in portarna, lås och bommar, samt thes utom tusende alnar på muren, allt intill dyngporten.
14. Men dyngporten bygde Malchia, Rechabs son, som förestod qwarteret Bethherem, samt insatte dörrar, lås och bommar.
15. Brunsporten bygde Sallun Eholhose son, som förestod en del af qwarteret Mispa; han täckte honom, satte in dörrar, lås och bommar: thes utom ålfrven muren wid dammen Siloah, mot Kongs Trågård, allt till trapporna, som gå ned från Davids borg. Efter honom bygde Nehemia, Asbubs son,
- som förestod halfwa qwarteret Bethzur, till alle inemot Davids grafwar, och then gräfda dammen och Lifwaktens rum. Efter 17. honom bygde Leviterne Nehum, Bani son, och bredewid honom, för sitt qwarter, Hasabia, som förestod halfwa qwarteret Regila. Efter honom bygde thesas ättbröder 18. der Barai, Henadad son, som förestod andra qwarteret Regila. Bredewid honom bygde Eser, Ju 19. sua son, som förestod Mispa, ena stycket till hörnet af muren. Med 20. lika nit bygde näst honom Baruch, Sabbai son, andra stycket ifrån hörnet allt intill dören af Öfversta Presten Eliasibs hus. Efter 21. honom bygde Meremoth, Uria son, Hakkors son, ett annat stycke ifrån dören af Eliasibs hus allt intill ändan af huset. Efter honom bygde 22. Presterne som bodde i dalen. Efter thesa bygde Benjamin och 23. Hasub, midt emot thesas hus; och efter them Asaria, Maaseja son, Anania sots, gent emot sitt hus. Efter honom bygde Binnui, Ju 24. nadad son, ett annat stycke ifrån Asaria hus, allt intill innersta Hörnet, och Palal, Usai son, från 25. hörnet och tornet, som skjuter ut från öfra delen af Kongshuset wid gården af fångahuset: efter honom åter Nedaja, Baros son; men Helgedomens lifegne, Ju 26. bodde i Ophel, allt intill wassporten öfver ut, och tornet. Efter 27. 27.

De bygde the af Theloa thet
 ca stycket emot stora tornet
 allt till Ophels mur. Men is
 hastporten bygde Presterne,
 och en gent emot sitt hus.
 och them bygde Zadok, Im
 s son, emot sitt hus, och Se
 a, Sechanja son, waktfast
 de i östra porten. Efter them
 de Hanania, Selemia son, och
 man, Zalaphs siette son, thet
 ca stycket, och efter them bygg
 Mesullam, Besechia son, midt
 i sin boning. Efter them bygg
 Malchija, Guldsmedens son,
 intill Helgedomens lifegnas
 krämarenas hus, midt emot
 en Wiphkad, intill hörnsalen.
 emellan hörnsalen och fära
 en, bygde Guldsmederne och
 narena.

Å nu Sanballat hörde, att wi
 bygde upp murarna, wardt
 vred och harmades swårtilga,
 och bespottade Judarna, och sa
 i närvaro af sina anförwan
 och krigsmän i Samarien:
 id företaga sig these wan
 stige Judar? När man
 tillåta them? När the
 ia offra? männe the stola
 fullkomna thet the begynnt?
 ine the stola igen uppresa
 vrända murar utur sina
 shöggar? Då swarade Ammo
 a Tobia, som hos honom war:
 e Råfvarna löpa thit upp,

stola the wäl sönderbryta the
 ras stenmurar som the bygga.

Hör, wår Gud, huru förak: 4.
 tade wi äre, wänd thetas för
 smädelse på thetas egit huf
 wud, och lämna them till stofs
 lings uti thet land, theruti the
 sjelfwa mä fångar warda. Of: 5.
 werse icke med thetas ondsk
 och förlåt icke thetas synd; ty
 the hafwa swårliga retat them
 som bygga.

Men wi fortforo, att uppbygg: 6.
 ga murarna, och nu war hela
 muren till hälften uppförd; ty
 folket hade hog art arbeta. Då 7.
 nu Sanballat och Tobia, samt
 the Araber, Ammoniter och Ae
 doditer hörde, allt murarna i Je
 rusalem wore nästan fullbygde,
 och att thetas refwor begynnt till
 täppas, blefwo the ganska wrede.
 Och sammanswore sig, att sam: 8.
 fällt anfälla Jerusalem, och åstad
 komma willerwalla. Men wi bådo 9.
 wår Gud, och satte ut wakt mot
 them dag och natt. Thersföre kla: 10.
 gade Judarna, att bårarena icke
 wore i stånd, att bortskaffa thet
 myckna gruset, hwarföre the icke
 kunde fortfara med byggnaden på
 muren.

Men wåre fiender tänkte kom: 11.
 ma öfwer oss och slå oss ihjäl, in
 nan wi skulle få se eller weta thes
 om, och således komma arbetet att
 afstadna. Då nu Judarne, som 12.
 när them bodde, kommo från alla

- ställen, och wäl tio gånger under
 rättade of om thet, som the emot
 13. of stämplade, stälte jag på af-
 rögda platser bakom muren, fol-
 ket efter sina slægter, försedt med
 14. swärd, spjut och bågar: Säg så
 öfwer them, och sade till the för-
 nämsta och befälhafwande, samt
 öfriga folket: Stricker eder icke
 för them, utan kommer ihåg
 then stora och försträckeliga
 ZERXAN, och strider för
 edra bröder, söner, döttrar,
 15. hustrur och hus. Då nu wåre
 fiender hörde, att wi hade fått
 weta om thetas uppsåt, gjorde
 Gud thetas råd om intet, och wi
 wände of alle åter till muren,
 16. hwar och en till sitt arbete. Ifrån
 then dagen war sedan hälften af
 mina tjänare sysselsatt med arbe-
 te, och then andra hälften höll
 spjut, stöldar, bågar och pansar,
 och the befälhafwande stodo bak-
 om Judarna, som arbetade på mu-
 17. ren; Men the som boro, eller la-
 stade på bördor, förrättade med
 ena handen arbetet, och med then
 18. andra höllo the spjutet. Hwar
 och en som bygde, hade under
 arbetet sitt swärd wid sidan; men
 then, som blåste på basunen stod
 19. hos mig. Häruppå sade jag till
 the förnämsta, föreståndarena och
 thet öfriga af folket: arbetet är
 stort och widlöfsteigt, så att wi
 äre fördelte på muren, länge
 20. ifrån hwarandra. På hwad
 ställe J theföre hören blåsa

i basunen, thet Skolan. J för
 samla eder till of: wår Gud
 warder för of stridande. Så 21.
 ledes författe wi arbetet; min
 hälften af of stod under wapen,
 ifrån morgonrådnadens uppgång,
 intill thet stjernorne började synas.
 På samma tid befalle jag, att 22.
 hwar och en skulle med sin dräng
 blifwa öfwer natten i Jerusalem,
 samt att wi om natten skulle be-
 förja wakhållningen, och om da-
 gen arbetet. Hwarken jag, eller 23.
 mine ättebröder, eller mine tjäna-
 re, eller the, som wero med mig
 på wakt, togo af of wåra kläder,
 utan hwilade hwar och en wid
 sitt spjut, och sin wattungsgare.

S herefter uppfom en ganska stor
 klagan af thet ringare fol-
 ket och thetas hustrur, emot Ju-
 darna sina Landsmän. Somige 24.
 sade: wi hafwe många söner
 och döttrar, hwarifran skole
 wi taga såd, att wi måge äta
 och lefwa? Andre sade: wi haf-
 we satt ut wåra åkrar, wåre
 wingårdar och wåra hus, hwar
 ifrån skola wi taga såd i then-
 na hårda tiden? Andre äre
 25. sade: wi hafwe lånt penningar
 på wåra åkrar och på wåra win-
 gårdar, att betala stätt till Ro-
 nungen. Likwål äre wi af samma
 natur, och födde till samma
 26. wilkor som wåre Landsmän,
 och thetas söner äro lika som
 27. oss.

de söner, icke theß mindre
 ve wi nödgats lämna wara
 er och våra döttrar till lif
 . Och några af våra döt
 lida wäld, och wi äre icke
 länd att them förswara:
 a åkrar och wingårdar bru
 af andra.

När jag hörde thenna theas
 an, och thesa theas ord, blef
 ganska wred. Och sedan jag
 vlagt saken, tog jag wid thet
 t, att bestraffa the förnåma
 föreståndarena, och tilltalade
 sålunda: Wiljen J ockra
 ene på then andra? hwar
 jag lätt falla tillhopa emot
 en stor församling. Och
 till them: wi hafwe efter
 förmåga igenlöst våra
 bsmån, Judarna, som till
 ningarna sålde blifwit; men
 wiljen sälja edra Lands
 , och the äro sale ibland
 . Då tego the och hade intet
 wara: Ucan jag sade widare:
 är icke godt som J gören:
 den J icke snarare leswa
 judsfruktan på thet Sed
 arne, våre fiender, icke
 e försmåda oss? Jag, mis
 tlingar och tjänare, haf
 också lånt them penningar
 såd, men låt oss afstå i
 thetta ockrande. Och låt
 i thenna dag få igen si
 krar, wingårdar, oljogår
 och hus, samt råntan på
 ingar, såd, win och olja,

som J hafwen tagit af them.
 Häruppå swarade the: wi wilje 12.
 lara them få thet igen och icke
 något fordra af them; wi wil
 je göra såsom tu sagt hafwer.
 Hwarefter jag tillkallade Prester,
 nå och tog en ed af them, att the
 så göra skulle. Eherjemte skakade 13.
 jag stoftet ur mitt sköte och sade:
 Så skudde Gud hwar och en
 ifrån sitt hus och sin näring,
 som icke håller thetta! warde
 han utskuddad och utrömd! He
 ka församlingen swarade: Amen!
 låfwande HERMAN, och folket
 gjorde hwad thet lofwat hade.
 Theßlikes nyttjade hwarcken jag el 14.
 ler mine förwanter Höfdingeför
 taringen allt ifrån then tiden, då
 mig blef befalkt, att wara Höf
 dinge i Juda land, som war ifrån
 ijugonde till trettionde andra året
 af Konung Artahastass regering
 och således i tolf år. Då the förre 15.
 Höfdingar, som före mig varit
 hade, mycket bekwadrat folket, och
 jämte foratio Sallar slfwer, ta
 git af them brödd och win, utom
 hwad theas tjänare af folket ut
 präskat. Men jag gjorde icke så,
 af fruktan för Gud.

Då murens byggnad använde 16.
 jag afwen mycken slit och köpte
 ingen åker; hwarföre ock alle mi
 ne tjänare kunde therwid insinna
 sig till arbetet. Wid mitt bord 17.
 woro af Judarna och the förnåm
 sta, hundrade och femtio, utom
 them.

18. dem, som ifrån nästgränsande folkslag till oss ankommo. För mig måste dageligen beställas en eye och sex feta får, utom foglar, och hwar tionde dag, allehanda slags win i myckenhet; dock likväl skade jag icke Högdingafördringen; ty tyngden war ändå 19. nog swår på thetta folket. Tänk min Gud, mig till godo, på allt thet jag för thetta folket gjort hafwer.

Cap. 6. Då Sanballat, Tobia och Araben Gesem med våra öfriga skender singo weta, att jag så wida uplagat muren, att ingen refwa theruppå war, ehuru jag ännu ej hunnit sätta in portarna, 2. sände Sanballat och Gesem till mig och låto säga: Kom lät oss rådas i Bephirim i dalen Ono; men the tänkte göra mig ondt. 3. Jag sände thesöre bud till dem och låt säga. Jag hafwer ett stort werk för händer, så att jag icke kan komma: om jag lämnade thet, och fore ned till eder, skulle thet komma att afstadna. The sände wäl fyra gånger bud till mig i samma mening, och jag swarade dem på lika sätt. 5. Anteligen sände Sanballat i samma ärende, femte gången sin tjänare till mig, med ett öppet bref i händerna, hwarutinman war strifwit: ett ryckte är uppkommit bland Sedningarna, och Gesem har sagt, att tu och Judarne

wilja stämpa uppror, att muren thesöre uppbygges, och att tu är hufwudmannen för dem härutinnan: Thestom att tu har beställt Propheter, som i Jerusalem skola utropa, att tu är Judarnas Konung. Som nu thetta måste komma för Konungen; så kom lät oss öfwerlägga med hwarannan. Men jag sände till honom och låt swara honom. Thet är intet steds af thet tu säger; thet är allt näst uppdiktadt af dig. Ty the wille alle sträma oss, i tanka att wi skulle blifwa huglöse i arbetet, och thet således komma att afstadna. Men jag fattade thes mera mod. Thestefter kom jag uti Seimaja hus, Delaja sons, Mehetabeels sons, hwilken hade inneslutit sig. Han sade till mig: Låt oss komma tillhoppa i Guds hus, midt i Templet, och tillsluta Templets dörrar; ty the war da kommande, som ärna dröpa dig: i thenna natt komma the. Men jag swarade: Skulle en sådan man som jag, fly? en sådan man som jag, gå in i Templet, för att rädda sitt lif? Jag går icke thet in. Ty jag förstod, att Gud icke hade skickat honom, att underrätta mig härmed, utan att Sanballat och Tobia hade sagt honom thetill. Och han blef legd, på thet jag af frukt skulle så göra och förge mig, och

funna utskämma och försma-
nig. Tänk, min Gud, på
ia och Sanballat efter thes
gärningar, och på Prophe-
n Noadja, samt the öfri-
Propheterna, som mig skrä-
wille.

Anteligen blef muren fullkom-
på tjugu femte dagen i må-
n Elul, efter femtio två da-
förlopp. Och när alle wä-
ender thet hörde, och alla folk-
som omkring of woro, thet
, förföll moder hos them;
e märkte, att thetta werket war
år Gud. På thenna samma
woro många af the förnåma-
judar, som skrefwo till Tobia,
fingo bref af honom tillbaka.
månge af Judarna woro ho-
med ed förbundne, emedan
war Swäger med Sechanja,
son, och hans son Johanan,
gift med Mesullams, Berechja
, dotter. The talade godt om
m för mig; men thet jag sade
: the för honom, att nemligen
a hade skickat bref till mig,
thermed welat affträcka mig.

edan nu muren fullbygd war,
låt jag insätta portarna och
lla Portwaktare af Sänga-
och Leviterna. Och bidd min
der Hanani, och Stårhållaren
Jerusalems Slott Hanania,
edelig och framsför många an-
gudfruktig man, att portar-
Jerusalem icke skulle öppnas

före än solen wore högt uppe och
i theras närvaro åter tillslutas
och låsas, och walt utsättas af
Jerusalems Inwånare, hwar och
en på sitt ställe, gent emot sitt
hus. Men som staden war wid-
lyftig och stor, och folket thet inne
ringa, samt många hus icke upp-
bygde; så ingaf min Gud i mitt
hjerter, att jag låt församla the för-
nämsta och föreståndarena, samt
folket, för att efter theras åttelång-
der antecknas. Och jag fann ett
slägtregister på them, som först
uppkomne woro, uti hwilket war så
skrifwit: These äro the flygtin-
gar, som drogo ur fångenska-
pet i Babel, thit Nebukadne-
zar i Babel, lärte bortföra them,
och återwände till Jerusalem
och Juda land, hwar och en
till sin stad.

Antalet af Israellter, som å-
terkommo med Serubabel, Josua,
Nehemia, Asaria, Naamia, Na-
hamani, Mordechai, Bilsan, Mi-
speret, Bigbai, Nehum och Ba-
ana, war thetta. Paros efter-
kommande, tu tusende ett hundrade
sjutio två. Sephatja efterkom-
mande, try hundrade sjutio två.
Arab efterkommande, sex hundra-
de femtio två. Pahat Moabs
af Jesua och Joabs efterkomman-
de, tu tusend åttå hundrade adert-
ton. Elmas efterkommande, tu
send tu hundrade femtio fyra.
Sattu efterkommande, åtta hun-
drade

14. drade fyratio fem. Sachaj efterkommande sju hundra sextio.
15. Binnui efterkommande, sex hundra.
16. drade fyratio åtta. Bebai efterkommande, sex hundra tjugu.
17. åtta. Usgads efterkommande tu tusend try hundra tjugu två.
18. Adonikans efterkommande, sex hundra.
19. hundra sextio sju. Bigbai efterkommande, tu tusend sextio sju.
20. Adins efterkommande, sex hundra.
21. de femtio fem. Aters efterkommande af Hifia, nitio åtta. Hasums efterkommande, try hundra.
22. de tjugu åtta. Bezai efterkommande, try hundra tjugu fyra.
23. Hasiphs efterkommande, hundra.
24. de tolf. Gibeons efterkommande, nitio fem. Mån af Bethlehem och Netopha, hundra åttio åtta.
25. Mån af Naathot, hundra tjugu åtta.
26. Mån af Bethasmabet, fyratio två.
27. Mån af Kiriarh Gearim, Kephira och Beerot, sju hundra fyratio tre.
28. Mån af Rama och Gaba, sex hundra tjugu en.
29. Mån af Michmas, hundra tjugu två; Mån af Bethel och Ai hundra tjugu tre; Mån af Nebo then andras, femtio två.
30. Elams, then andras, efterkommande, tusende tu hundra femtio fyra.
31. Harims efterkommande, try hundra tjugu.
32. Mån af Jericho, try hundra fyratio fem.
33. Bördige af Löd, Hadid och Dono, sju hundra tjugu en, af Senaah try tusend nio hundra trettio.
34. Prästerne Jedaja efterkommande, af Jesua hus, nio hundra trettio tre.
35. Immers efterkommande, tusende femtio två.
36. Pashurs efterkommande, tusende fyratio tu hundra fyratio sju.
37. Harims efterkommande, tusende sutton.
38. Leviterne, Jesua efterkommande, af Kadmiel: barn af Hodavia, sutton fyra.
39. Sångarena, Asaphs efterkommande, hundra fyratio åtta.
40. Ödravaktarena, Sallums, Aters, Thalmons, Akubs, Hathitas och Zobais efterkommande, alle tillsammans, hundra trettio åtta.
41. Helgedomens lifegne, Has, Hasuphas, Thabaoths, Ros, Zias, Vadons, Lebanas, Hagabas, Zalmals, Hanans, Giddels, Sahars, Keajas, zins, Nekodas, Sakams, Uhas, Pafeahs, Bezais, Mennims, phisefims, Bakbuls, Hakuphas, Harhurs, Baglits, Mehidas, Hahas, Barkos, Siferas, Thamahs, zia och Harhiphas efterkommande.
42. Af Salomos lifegna, Sotai, pherez, Perida, Jaala, Darcons, Giddels, Sephaja, Hattis, pherez, Zebainus och Ammons efterkommande.
43. Alle Helgedomens och Salomos lifegnas efterkommande, woro tillsammans, tu hundra nitio två.
44. The, som äskwen drogo upp från Thelmetah, Thelhafa, Cherub, Addon och Immer, kunde icke uppvisa sitt släktregister och sina stamfäder, om the woro Israeliter.
45. Delaja, Zobia

ia och Nekoda efterkomman-
woro sex hundra de fyratio

Och af Presternas efter-
nande, Sabaja barn, Halkos
och Barsillai barn, som tog
hustru af then Willaditens
sillai döttrar, och blef efter
nämnd. These sökte efter
lögtsregister, men funno thet
hwarföre the ifrån Presta-
retet blefwo uteslutne. Och
dingen tillfode them, att icke
ita af thet aldrabelgaste, till
en Prest komme, som, efter
s uppenbarelse, kunde thet
ddma. Hela menigheten ut-
de tillsammans, fyratio tu-
try hundra de sextio. Söru-
theras tjänare och tjänarin-
som woro sju tusend try
rade tretio sju, och thesutom
undrade fyratio fem Sångare
Sångerskor. The hade sju
rade tretio sex Hästar, tu-
rade fyratio fem Mulåsnor,
hundrade tretio fem Came-
och sex tusend sju hundra de
Åsnor.

Och någre af Utesåderna goswo
verket, nämligen: Hödingen
till Skattkammaren, tusende
er, semtio bäcken, och hun-
e tretio fem Prestklädningar;
Utesåderne goswo till wer-
skattkammare, af guld tjugu
d dariker, och af silfwer tu-
d två hundra de minner. Thet
a folket gaf af guld, tjugu
d dariker, af silfwer tu tu-

send minner, och sextio sju Prest-
klädningar. Hwarefter Presterne, 78.
Leviterne, Ödrawaktarena, Sån-
garena, meniga folket, samt Hel-
gedomens lifegne, och således he-
la Israel satte sig ned i sina stä-
der.

Israels barn woro nu uti sina ^{Cap}
städer; men i sunde måna-
den församlade the sig enhälligt,
på platsen framför wattuporten,
och sade till then skrifslårda Esra,
att han skulle hämta fram Mose
Lag, som HERREN Israel gif-
wit hade. Och sedan Presten E. 2.
sra på första dagen i sunde må-
naden, hämtade fram Lagen, för
menigheten af både män och qwin-
nor, och för alla them, som thet
förstå kunde; las han theruti på 3.
platsen framför wattuporten, allt
ifrån lysningen intill middagen,
för män och qwinnor, och för them,
som thet förstå kunde, och allt
folkets dron, woro uppmärksamme
på Lagen.

Och then skrifslårde Esra stod 4.
på en hög ställning af trä, then
the hårtill gjort hade, och brede-
wid honom stodo, till höger Mat-
thithia, Sema, Anaja, Uria,
Hilkia, och Maaseja, och till
vänster, Jedaja, Misael, Mal-
chija, Hasum, Hasbadana, Sa-
charia och Mesullam. Era öpp: 5.
nade boken i allt folkets åsyn, och
så han öppnade henne, ^{Reg all}
folket

6. folket upp. **E**t läfwade Esra **HERMAN**, then stora Guden, och allt folket swarade med upp-räckta händer, Amen, Amen! the bugade sig och tillbådo honom
7. med ansiater ned till jorden. Men Jesua, Bani, Serubia, Jamin, Akub, Sabberhai, Hodija, Maaseja, Kelita, Asaria, Josabad, Hanan, Pelaja, och Leviterne, förklarade lagen för folket, som
8. nu stodo. Och the läste uti Guds lag, toskade then, och utlade så, att the kunde förstå thet som läst wardt. Sedan sade Höfdingen Nehemia; then Skriftlärde Presten Esra, och Leviterne som underwiste folket, till them: thenne dagen, är helig **HERMAN** Gud, therför förjer icke och gräter icke, (ty allt folket gret, idå the hörde Guds ord), Utan går hem, åter thet seta och dricker thet söta, samt meddelar och them något, som intet för sig tillredt hafwa. Ty thenne dagen är helig wår **HERMAN**; warer alltså icke bedröfwade; ty frögd öfwer **HERMAN**, är edar å-
11. ra. Och Leviterne sökte stilla folket, och sade: warer tyste, ty dagen är helig, och förjer icke.
12. Så gick allt folket bort till att äta och dricka, och dela med sig åt andra, samt woro ganska glade; ty the hade förstått the ord,
13. som them föreläste woro. På andra dagen, församlade sig stesfäderne ibland allt folket, och Presterne, tillika med Leviterna, hos then Skriftlärda Esra, till att lära närmare underrätta sig i lagen. Och the funno skrifwit i 14. lagen, som **HERMAN** genom Mose budit hade, att Israels barn skulle på Högtiden i fjunde månaden, bo i löshyddor, och att the 15. skulle läta utropa och kungöra, i alla theras städer, och i Jerusalem, med tillsägelse: Går ut på bergen, och hämtar qwistat af oljoträn, balsamträn, mirten, palm och andra löftrika trän, att göra löshyddor, efter som skrifwit står. Folket gick the 16. före ut, hämtade, och gjorde sig löshyddor på taken af sina gårdar, och Guds hus gårdar, samt på platsen wid waturporten, och then wid Ephraims port. Her 17. la menigheten af them, som watur fångenskapet igenkomne woro, gjorde löshyddor och bodde thet uti, hwilket Israels barn, ifrån Josua Muns sons tid, allt intill thenna dag, icke så gjort hade, och war en ganska stor glädje. Men i Guds lag wardt läst hwar 18. dag, ifrån första dagen intill then sista, och the höllo högtiden i sju dagar, men på årtionde dagen förade the thet slut, såsom för skrifwet war.
- P**å tjugunde fjerde dagen i thenna månaden, kommo Israels barn tillsammans, fastade i sju

dder och stoft uppå sig. Och
 n the afstilt insödda Israeli-
 från alla främlingar, bekäm-
 the stående sina synder, och si-
 faders misgärningar. Sjunde
 n af dagen, blefwo the stå-
 på sina ställen; under thet
 läste i **HERMAN**, the
 Guds, lag; och then andra
 vedelen bekände the sina syn-
 och tillbådo **HERMAN**, sin
). Då uppstego Jesua, Ba-
 Radmiel, Sebania, Bunni,
 ebia, Bani och Chenani, på
 ternas höga trappor, och ro-
 med stark röst till **HER-**
M, theas Gud. Och Levi-
 Jesua, Radmiel, Bani,
 abnia, Hodija, Sebania, Pe-
 sade: Står upp och läs
HERMAN, edar Gud,
 i ewighet, till ewighet:
 prisadt ware ditt härliga
 n, som är öfwer all wäl-
 else och läf. Tu allena är
HERMAN, Tu hafwer gjort
 nelen, och alla himlars
 ar, med all theas här,
 en och allt hwad theruppå
 hafwer och allt hwad ther
 ar: Tu uppehåller allt wid
 och himlarnas här tillbe-
 Tig. Tu är then **HER-**
M Gud, som urwalde A-
 si, förde honom från Ur-
 ldeen, och kallade honom
 ham. Och när Tu fant
 sinne trofast för Tig,
 e Tu ett förbund med

honom till att gifwa hans ef-
 terkommande the Canancers,
 Gethcers, Amoreers, Pheres-
 seers, Jebuseers och Girgas-
 seers land: Tu hafwer också
 hållit Tin ord, ty Tu är sans-
 färdig. Tu hafwer sett till 9.
 våra faders betryck i Egyp-
 ten, och hört theas rop wid
 röda hafwet. Tu gjorde tecken 10.
 och under på Pharao, på alla
 hans tjänare, och på alle fol-
 ket i hans land; ty Tu för-
 märkte, att the öfwade wäld
 emot them, och gjorde Tig så-
 ledes ett namn, som ännu i dag
 wördas. Hafwet delte Tu för 11.
 them, så att the gingo torre
 therigenom, men kastade the-
 ras förföljare i hafsbottenen,
 såsom stenar i djupt watten.
 Med ett stående moln, ledsa 12.
 gade Tu them om dagen, om
 natten med en eldstod, till att
 lysa för them, på then wägen
 som the draga skulle. På ber- 13.
 get Sinai steg Tu ned, och
 talade med them från himme-
 len, och gaf them billiga rät-
 ter, rättwisa lagar, goda bud
 och stadgar. Och fungjorde 14.
 them rin heliga Sabbath, samt
 gaf them bud, stadgar och la-
 gar, genom Tin tjänare Mo-
 se. Bröd af himmelen gaf Tu 15.
 them, då the hungrade, och
 lät watten springa utur bergs-
 klippan, då the törstade, och
 besälla

- befallte them ändreligen att gå och intaga thet land, som Tu med ed lofwat att them
16. gifwa. Men the och wåre fäder, woro ställte och halstysfwe; så att the icke lydde Tina bud.
17. The wille icke lyda, icke heller komma ihog Tina underwerk, som Tu bland them gjort hade: utan woro halstysfwe och wille utse en anförare åt sig, för att gå tillbaka till sin tråldom i Egypten; men Tu Gud gaf them dock till, war nådig, barmhertig, solig och af stor mildhet, så att Tu icke öfswergaf them.
18. The gjorde sig thesutom en guten kalf, och sade: Thenne är tin Gud, som tig utur Egypti land fört hafwer, och förtörnade Tig således ganska
19. mycket. Likwål öfswergaf Tu them icke i öken, för Tin stora barmhertighet, thet stående målnet, wesk icke ifrån them om dagen, att ledsaga them på wågen, icke heller eldstoden om natten, att lysa them på wågen, som the
20. draga skulle. Tu gaf them Tin gode Ande at underwisa them: Titt manna drog Tu icke undan theas mun, och gaf them watten när the törstade.
21. I fyratio år uppehöll Tu them i öken, så att them intet fattades: theas kläder wordo icke förfärlne, och theas fötter
- swullnade icke. Tu gaf them, 22. riken och folkslag, som Tu utan affortning helt och hållna utdelte ibland them. The intogo Sihons land, Konungens i Hesbon, och Ogs land, Konungens i Basan. Tu fördröde 23. theas barn, såsom sijnerna på himmelen, och lät them komma i thet landet, som Tu theas fäder tillsagt hade, att the skulle så draga thein och intaga thet. Barnen kommo 24. och thein, och intogo landet; Tu lät landets inbyggare, Cananeerna, undertryckas för them, och gaf them uti theas händer, att göra med theas Konungar och folken i landet efter sin wilja. The intogo 25. fasta städer, och ett fruktbart land, och fingo hus fulla med allahanda föräd; utbugna brunnar, wingårdar, oljogårdar och fruktbarande träan, i stor myckenhet: the äto, wordo mätte och frodige, och lefde i wällust af Tin stora goder. Men sedan blefwo the 26. uppstudsige och upproriske emot Tig, fördröde Tin lag, slogo ihjäl Tina Propheter, som förmanade them att omvända sig till Tig, och förtörnade Tig ganska mycket. Thersdre gaf 27. Tu them uti theas fienders wäld, som plågade them; men när the uti sin nöd, ropade till Tig.

hörde Tu them af him-
 n, och efter Tin stora
 barmhertighet, gaf Tu them
 lifvare, som räddade them
 thes fienders wäld. När
 nu till rolighet komne wo-
 wände the sig åter att gö-
 het ondt war för Tig, thes
 öfwer gaf Tu them, å nyo,
 thes fienders wäld, att
 skulle herrska öfwer them;
 , så the åter omwände sig
 Tig, hörde Tu them af
 melen, och halp them, ef-
 Tin barmhertighet, flera
 : Tu lät påminna them,
 the skulle återwända till
 lag; men the woro sturste
 lydde icke Tina bud, och
 ade emot Tina råtter, på
 kas efterlefnad en menni-
 wälfärd beror. The wo-
 approriske, halstyswe och
 ige. Således hade Tu rå-
 od med them i många år,
 genom Tin Andas förman-
 hem genom Propheterna;
 så the icke aktade thes up-
 öfwerlämnade Tu them i
 ens wäld uti thesa länder.
 Tina stora barmhertighet,
 ver Tu dock icke gjort ån-
 på them, eller alldeles öf-
 gifwit them; ty Tu är en
 undsam och nådelig Gud,
 war Gud, Tu store, måg-
 och förfärlige Gud, Tu,
 håller förbund och trohet,
 dock icke ringa, all then

wedermöda som drabbat på of-
 och wära Konungar, Förstar,
 Prester, Propheter, Säder och
 hela Titt folk, ifrån the Assy-
 riska Konungarnas tid, allt in-
 till thenna dag. Tu är råte- 33.
 wis i allt thet Tu lätit komma
 öfwer oss; ty Tu hafwer hand-
 lat rått, men wi hafwe warit
 ogudaktige. Wära Konungar, 34.
 Förstar, Prester och Säder
 hafwa icke gjort efter Tin lag,
 och icke aktat på Tina bud och
 lärdomar, som Tu them gif-
 wa lätit. Under sin regerings- 35.
 tid, uti then Kungliga magt
 som Tu them gifwit, samt uti
 thet widsträckt och fruktbara
 landet, som Tu them lätit till-
 falla, hafwa the likwäl icke tjänt
 Tig, eller omwändt sig, ifrån
 sina onda gerningar. Thersöre 36.
 äre wi i thenna dag trålar, ja
 trålar i thet land, som Tu wä-
 ra Säder gaf, till att äta thes
 frukt och njuta thes goda. Thes 37.
 ymniga afkomst tillfaller Ko-
 nungarna, som Tu öfwer oss
 satt hafwer, för wära synders
 skull, hwilke råda öfwer wära
 personer och war boskap, ef-
 ter sitt behag. Wi äre således
 uti stort betryck.

Men efter alle thetta gjorde Lag.
 wi et fast förbund, hwil- 10.
 ket wära Förstar, Prester och Le-
 witer, underskrifvit och beseglat.

- och the, som beseglade thet, woro Högdingen Nehemia, Hachalia son, och Zedekia, Hattus, Sebanja, Malluch, Seraja, Acharia, Jeremia, Pashur, Amasaria, Malchija, Harim, Meremoth, Obadja, Daniel, Ginnethon, Baruch, Mesullam, Abia, Mijamin, Maasia, Bilgai och Semaja: These woro Presterne. Leviterne woro Jesua, Asania son, Binnui af Henadads ätt, Kadmiel, och thesas bröder, Sebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, Micha, Rehob, Hasabias, Saccur, Serobia, Sebanja, Hodija, Bani, och Beninu. Huswudmännen för folket: Paros, Jahat Moab, Elam, Sattu, Bani, Bunni, Argad, Bebai, Adonia, Bigvai, Adin, Ater, Hiftia, Agar, Hodija, Hasum, Bezai, Hariph, Anathoth, Nebai, Magbias, Mesullam, Heser, Mesesabeel, Jaddok, Jaddua, Pelatja, Hanan, Anaja, Hofea, Hananja, Hasub, Halohes, Pilha, Sobek, Rehum, Hasabna, Maaseja, Ahija, Hanan, Anan, Malluch, Harim och Baana.
28. Men thet öfriga folket, Presterne, Leviterne, Öbravaktarena, Sångarena, Helgedomens lifegne och alle the, som afföndrat sig ifrån folket i landet, till att hålla Guds lag, med thesas hustrur, söner och döttrar, alle the, som funnige och förståndige woro, höl-
- lo med sina bröder, thesas söner, och förpliktade sig med aflygd ed, att wandra efter Guds Lag, som genom Guds tjänare Mose gifwen är, och att wilja hålla och göra efter alla HERMANES wår Guds bud, rätter och stadgar! Att wi icke skulle gifwa döttrarna i landet wåra döttrar; icke heller taga thesas döttrar åt wåra söner. Thestikes, att wi icke skulle köpa af them på Sabbathen, eller annan helgedag, wår, och något som till salu wore, så the på Sabbats-dagen sådant till försäljning införde, samt att wi hwart sjunde år, skulle lämna wår åker offröd, och ingen skuld infordra. Wi påtogo oss äfwen att ärligen gifwa tredje delen af en Sicke, till tjänsten i wår Guds hus: nemligen till skådo-brödet, dagliga spisoffret och dageliga brännoffret på Sabbather, Nymånader och Høgtids dagar, till thet helgada och till syndoffren, att the med försöna Israel, samt till alle behof uti wår Guds hus. Wi drogo äfwen lott om then wår folket ärligen, på bestämd tid, af hwarje slägt lefwerera skulle, till Presterna och Leviterna, att bebuda på HERMANES, wår Guds Altare, såsom i lagen föreskrifft är. Och att ärligen frambringa förstlingen af wår jord, och af linan af alla trädts frukter, till HERMANES hus; så och the

af våra söner och af vår
 up, såsom i Egen Kristwit står,
 i förestlingen af våra orar
 får till Presterna, som göra
 i uti vår Guds hus. Ehes
 att vi skulle frambära åt
 erna, att lämnas i förråds-
 i uti vår Guds Tempel, först
 n af thet vi bake, af våra
 or, samt af allehanda träs
 t, af drufmust och olja, jämte
 en af vårt land, åt Leviter-
 hvilka borde hafva tionde
 a städer thet vi bruke åter.
 Att en Prest af Arons ätt
 warda med Leviterna, så the
 n tionden, emedan Leviterna
 lämna, tionden af sin tionde
 igs Tempel, uti thet förråds-
 Ly uti thesa förrådsrum-
 , borde Israels och Levi barn
 a gofworna af säd, drufmust
 olja: thet äro Helgedomens
 , tänstgbrande Prester, Ddra-
 are och Sångare, så att vi
 delst vår Guds hus icke öf-
 öfwe.

de förändraste bland folket bodde
 de i Jerusalem; men the
 e af menigheten fastade lott
 m, att af tio, skulle en bo
 m heliga staden Jerusalem,
 is i the öfriga städerna. Men
 t tackade alla them, som af
 jelfwe woro willige att bo i
 salem.
 Ehesse äro huswudmännerna
 landet, som bodde i Jeru-

salem; men i Juda städer bodde
 Israelliterna, Presterna, Leviter-
 ne, Helgedomens lifegne, och Sa-
 lomos lifegnas efterkommande,
 hwar och en i sin arfwedel och
 sina städer. I Jerusalem bodde
 4. älså några af Juda och Benja-
 mins efterkommande; af Juda ef-
 terkommande, Athaja, Uzia son,
 Sacharia sons, Amaria sons, Se-
 phatja sons, Mahalalees sons af
 Parez ätt. Och Maaseja, Ba-
 5. ruchs son, Chol, Hose sons, Ha-
 saja sons, Adaja sons, Jojaribs
 sons, Sacharia sons, Siloni sons.
 6. Alle Parez efterkommande, som
 i Jerusalem bodde, woro fyra
 hundrade sextio åtta stridbare män.
 Och af Benjamins efterkommande,
 7. Sallu, Mesullams son, Joeds
 sons, Pedaja sons, Kolaja sons,
 Maaseja sons, Zihiel sons, Jesa-
 8. ja sons. Och efter honom Gab-
 bai, Sallai, nio hundrade tjugu
 9. åtta. Öfwer thesa war Joel,
 Sichi son, föreståndare, och näst
 honom Juda, Hasnua son, be-
 10. fälhafwande i staden. Af Pre-
 11. sterna, förestod Jedaja, Jojaribs
 son, Jachin, Seraja, Hilkia son,
 Mesullams sons, Zadoqs sons,
 Merajochs sons, Ahitobs sons,
 12. Guds Tempel, Och thetas ättlin-
 13. ggr, som förrättade tjänsten i Tem-
 14. pel, woro åtta hundrade tjugu
 två, och Adaja, Zerohams son,
 Delatja sons, Amzi sons, Sa-
 15. charia sons, Pashurs sons, Mal-
 16. E

13. Hija sons, Och hans ättbröder, hufvudmän för ättarna, woro tu hundrade fyratio två, och Amasai, Asareel son, Ahfai sons, Mesillemoeths sons, Immers sons, 14. och hans ättlingar, alle raste män, woro hundrade tjugu ätta, hvilkas Hufding war Sabbiel Gedolims son. Af Leviterna woro Semaja, Hasubs son, Afrikams sons, Hasabia sons, Bunni sons. 16. Men Sabbethai och Josabad, som woro af Leviternas hufvudmän, förestod the ärender, som utom 17. Templet woro att föda, och Marthania, Micha son, Sabeli sons, Asaphs sons, som war öfwer fången och böderna, och Bakbuzia näst efter honom af hans bröder, samt Abda, Sammua son, 18. Galal sons, Jeduthun sons. Alle Leviterna, som bodde i then helga staden, woro tu hundrade 19. ättatio fyra. Ödravaktarena Akub, Salmon, samt the ras ättlingar, som höllo wakt wid portarna, woro hundrade hundra två. 20. Men the öfrige Israelliter, Prester och Leviter, bodde uti alla Juda städer, hwar och en i sin 21. arfwedel. Helgedomens lifegne bodde i Ophel, och hade till förmyndi, Bitha och Gissa. Föreståndaren för Leviterna i Jerusalem, hwilke tid tjänsten i Guds hus uppförde fången, war Ussi Barnai son, Hasabia sons, Marthania sons, Micha sons, en af Asaphs 23. efterkommande. Ty så war ko-

nungens inredning, och för hvars je dag war ett wijs underhåll Sångarna anlagit. Petaja, Mesesabeels son, af Serah efterkommande, Juda sons, war Konungens befälningshafwande, uti alla saker som rörde folket.

Af Juda efterkommande, bodde många i småstäder och på landet, i Kiriatheba och thes malmar, i Dibon och thes malmar, i Rabjeel och thes malmar, i Jesua, Molada, Berphalet, Hozar, Sual, Berseba och thes malmar. I Ziftag, Mechona och thes malmar, i Errimmon, Sarega, Jarmuth, Sandach, Adulam och thes malmar; i Ladis och thes malmar, i Aseka och thes byar. The bodde thesutom i allt alt ifrån Berseba intill Ginnonad. Men Benjamins efterkommande, bodde ifrån Geba, i Masmas, Aja, Bethel och thes byar, Anathot, Rob, Anania, Jarmuth, Rama, Sitthaim, Gadid, Boim, Neballat, Lod, Othdalen Karaschim. Af Leviterna bodde somliga ibland Juda, andre ibland Benjamins efterkommande.

These woro the Prester och Leviter, som med Serubbabel, Gualthiels son, och Jeshua foro till Jerusalem: Seraja, Jeremia, Esra, Amaria, Sattu, Sachania, Mesai,

4. rentoth, Jodo, Ginnorhei, Abia,
5. Minjamin, Maadia, Bilga, Se-
6. maja, Jojarib, Jedaja, Callu,
7. Amof, Hiltia och Jedaja. These
woro hufvudmän ibland Presters-
na och sina ättlingar i Jesua tid.
8. Men Leviterne woro Jesua, Bin-
nui, Radmiel, Serebia, Juda
och Matthanja, hwilken med sina
9. släktningar förestod sången. Och
Babufia och Unni, thesas bröder,
hade sin tjänstgöring gent emot
hem.
10. Jesua födde Jojakim, Joja-
kim födde Eliasib, Eliasib födde
11. Joadas, Joadas födde Jonathan,
12. Jonathan födde Jaddua. Och i
Jojakims tid woro these Presters
hufvudmän bland ätterna. Af
13. Sereja ätt war Meraja, af Je-
remia war Hanania, af Esra war
Mesullam, af Amaria, Johanan.
14. Af Maluch war Jonathan, af
15. Sebania Joseph. Af Harim war
16. Adna, af Merajoth war Heltai,
af Jodo, Scharia, af Ginne-
thon, Mesullan. Af Abia war
17. Sibri; af Minjamin af Moa-
dia war Hiltai, af Bilga, Sam-
mua, af Semaja, Jonathan.
18. Af Jojarib war Matthenaj, af
19. Jedaja, Ubi. Af Sallat war Kal-
lai, af Amof, Eber. Af Hiltia
war Hasabia, af Jedaja, Me-
thanee.
20. Af Leviterna blefwo the för-
nämste ätterne tillika med Pres-
terna, upptecknade i Eliasibs,
Jojadas, Johannans och Jadduas

tid, då then Persiske Konungen
Darius regerade. Ättfäderne för 23.
Levi efterkommande, äro altså upp-
tecknade i tideböckerna, allt intill
Johanans, Eliasibs sons, tid.
These woro the förnämste bland 24.
Leviterna, Hasabia, Serebia och
Jesua, Radmiels son, hwilke ha-
de sina ättlingar till biträde, att
ömsom till stiftes sjunga låf och
tacksägelse, efter then Guds mag-
nens Davids inrättning. Marra 25.
nia, Babufia, Obadja, Mesul-
lam, Salmon och Akub, höllo
wakt såsom döramaktare om för-
rådsbhusen wid portarna. These 26.
hafwa således lefwat i samma ti-
de warf som Jojakim, Jesua son,
Joadas sons, och Högdingen Ne-
hemia, samt then Kristlärde Pre-
sten Esra lefde.

Och då muren i Jerusalem in- 27.
wigas stulle, sökte man tillhopa
Leviterna från alla ställen, att få
them tillsammans i Jerusalem, till
att hålla en högtidelig inwigning,
med tacksägelse och sång, samt med
Cymbaler, strängspjel och harpor.
Musikanter, blefwo thes för sam- 28.
lade från dalen wid Jerusalem
och Netophati byar. Och från 29.
trakten wid Gilgal, Geba och A-
smaveth; ty Sångarena hade fast-
sig ned i byarna omkring Jeru-
salem. Sedan nu Presterna och 30.
Leviterna hade klatrat sig, renade
the folket, portarna och muren.
Derupå låt jag the förnämsta 31.

af Judarna stiga upp på muren, och uppställde tvenne stora Chorer, som gingo på muren parvis; then ena till höger i förestrefwen ord-

32. ning åt dyngporten, efter hvil-

33. ken Hofaja och hälften af the

34. förnämsta Judar gingo; samt A-

35. saria, Esra, Mesullam, Juda,

Benjamin, Semaja och Jeremia,

och någre af Presterna med trum-

peter, nemligen, Sacharja, Jo-

nathans son, Semaja sons, Mat-

thania sons, Michaja sons, Sae-

36. cur sons, Asaphs sons, och hans

ättlingar Semaja, Asreeel, Mi-

lalai, Stalal, Naaj, Nehaneel,

Juda och Hanani, med then Guds

mannens Davids strängaspel, och

then Eriftlärde Esra gick fram

37. för them. Och wid brunnsporten

gent emot, gingo the trapporna

wid Davids borg upp för på mu-

ren, förbi Davids hus, allt intill

38. wärrporten öster ut. Men then

andra Choren, hvilken jag och

andra hälften af folket efterföljde,

gick åt andra sidan ifrån Ugns-

rottet. Intill then breda muren;

39. och widare förbi Ephraims port,

igamta porten, Askareporten, tor-

40. nen Hananeel och Mea, allt in-

till färporten, och stadnade i por-

ten wid fånghuset. Sedan sanna-

makstode bägge Chorerne i Guds

hus, och tillika med mig, hälften

41. af Föreståndarena. Och Preste-

ne: Sialim, Maakeja, Minjannin,

42. Michaja, Eljama, Sacharja,

Hanania, stötte i trumpeten: *Waa* 42.
seja åter, Semaja, Eleasar, Uff,
Johanan, Malchia, Elam, och
Ejer, anförde af Israbia, instäm-

de med sång. På thenna dagen 43.
skedde stora offer till glädjebengel-

se; ty Gud hade gjort them en
stor glädje, så att både qvinnor
och barn frögdade sig, och Jeru-

salems fågelslud hördes lång väg.

På samma dag tillfätrades upp 44.
syningsmän öfver förråds husen,

theruti gotsworna, förstlingen och

tionden förwarades, att the skulle

i them låta insamlas af åkrarna

omkring städerna, the andelar,

som lagen för Presterna och Le-

viterna anslagit; Ty Judarna såg-

nade sig theröfver, att Presterne och

Leviterne åter gjorde tjänst. *Th* 45.
iakttago och allt thet, som till the-

ras Gudstjänst och till reningen

hörde, äfwen som Sångarena och

Öbravaktarena sågde Davids och

hans sons, Salomos, föreställ.

En redan i Davids och *Waps* 46.
tid, woro föreståndare för Wap-

kanterna förordnade, att the skulle

sjunga Gudi låf och tacklåge-

se Psalmer. Uti Serubabels och 47.
Nehemia tid, gaf therför hel-

Israet, Sångarena och Öbravak-

tarena fulla dagliga andelar, af

wen som the affilde. At Leviterna

then helgade tionden, och *Wap*

na gotswornande delen thes af

Wrons efterkommande.

här Mose bok på thenna ti-
den den låstes för folket, fanns
uti wara skrifwite, att ingen
amonit eller Moabit, skulle nå-
sin få inkomma i Guds me-
het: therföre att the icke kommo
ut them med bröd och watten,
han legde Bileam emot them,
han skulle förbanna them, an-
tän war Gud wände förbannels-
en uti wälsignelse. Då the hörde
dessa lagen, skilde the all bland-
as af främmande ifrån Israel.

Men förden thetta skedde, ha-
de Presten Eljasib, som war satt
utöver förrådsstolen uti wår Guds
högskola, och tillika war släkt med
Nehemia, lämnat honom stora rum-
mar, hwaruti fordons insamlades
offer, råttelse, käril och tion-
del af säd, win och olja, som
Presterne, Sångarena och Öbra-
darena tillfalla börde, jämte
dessa gofwor som Presterna tillhörde.
Men all thetta war jag icke i
Jerusalem. Ty uti trettonde an-
dret af Konungens i Babel,
basaltas, regering, kom jag
Konungen tillbaka, och fick
ett år thefester tillstånd att
återvända honom. Då jag nu å-
terkom till Jerusalem och för-
stod huru illa thet war, som
Eljasib för Tobia gjort hade, att
han inrymt honom ett rum uti
Guds Tempels gårdar, för-
stod thet mig högeligen, och se-
de jag låtit lasta ut allt Tobias
geråd, befalle jag, att rum-

men skulle renas och Guds hus
käril, spisoffer och råttelse thet
åter inläggas. Jag förnam af 10.
Nehemia, att thet, som Leviterne bör-
de få, icke blef them gifwit, hwar-
förde Leviterne och Sångarena, som
börde akta på tjensten i Templet,
hade begifwit sig bort, hwar till
sin egendom. Therföre bannade 11.
jag förståndarena och sade: hwar-
förde låte wi Guds hus öfwer-
gifwas? Sedan samlade jag Le-
viterne åter och insatte them till
sina förättningar. Hwarefter al- 12.
le Judar förde fram tionden af
säd, win och olja, i förrådsstol-
en, öfwer hwilka jag satte Pre- 13.
sten Selemia, Skrifwaren Zadok,
och af Leviterne, Bedaja, och gaf
them till biträde Hanan, Saccur
son, Matthania sons; ty the wo-
ro kände för redelige män, och
the hade att besörja utdelningen
bland sina Ättbröder. Tänkt 14.
therföre på mig, min Gud,
och förglöm icke then dina om-
sorg, som jag wisat för min
Guds hus och thet tjänst.

På thenna tiden såg jag och 15.
så, att man i Juda trampade
winpräskarna om Sabbathen, och
på then dagen förde in lastade
Åsnor med sädeskärswar, win,
drufwor, silon och allehanda bär-
dor, som infördes till Jerusalem.
Jag underrättade them therföre
om tiden, på hwilken the borde
skäja matwaror: Likaledes skedde 16.

the Tyrer, som bodde i Jerusa-
 lem, in siff och andra waror, som
 the på Sabbathen försåte till Ju-
 17. darna i Jerusalem. Då bannade
 jag the förnämsta i Juda och sade
 till them: Swad är thet för ondt
 som I tillåten se, till Sab-
 18. bathens ohelgande? hafwa icke
 edra Säder också gjort? hwar-
 före wår Gud lätit komma allt
 thetta onda öfwer oss, och öf-
 wer thenna staden, och I gö-
 ren straffet öfwer Israel ännu
 19. större, genom thet I ohelgen
 Sabbathen. Så snart förthen-
 skull som thet började mörkna,
 then dagen så Sabbathen ingick,
 befalle jag att portarna i Jeru-
 salem skulle tillslutas, och icke upp-
 låtas förr än efter Sabbathen:
 satte och några af mina tjänare
 wid portarna, att ingen börda
 skulle inkomma på Sabbathesda-
 20. gen. Men när främare och the
 som handlade med allehanda wa-
 ror, en och annan gång legat
 öfwer natten utan för Jerusa-
 lem, föreställte jag them och sade:
 21. Swarföre liggen I Om natten
 utan för muren? om I mer
 så gören, brukar jag wäld e-
 mot eder. Ifrån then tiden kom-
 22. mo the icke om Sabbathen. Men
 Leviterna tillfode jag, att the, som
 gingo på wakt wid portarna, skul-
 le rena sig, till att helga Sab-
 bathen. Min Gud, tänk på
 mig öfwen för thetta och Ro-
 na mig af tin stora mildhet.

Jag såg och på then tiden, att 23.
 Judarne togo sig hustrur från A-
 dod, Ammon och Moab. Och att 24.
 thes barn talade half Adodiska,
 och kunde icke tala Judiska, utan
 blandade ihop flere folkslags tungor-
 mål. Jag bestraffade theföre och 25.
 bannade them, slog öfwen och här-
 drog några, samt tog en ed af them
 wid Gud, att the icke skulle gifwa
 sina döttrar åt thes söner, icke el-
 ler taga thes döttrar åt sina sö-
 ner, eller åt sig hufwva. Syndade 26.
 icke, sade jag, Salomo, Israels
 Konung, theruti; och ibland
 många folkslag, war dock ingen
 Konung honom lik; Han war
 för sin Gud så kär, att Gud
 satte honom till Konung öf-
 wer hela Israel. Likwäl kom-
 mo the utländska qwinnor
 honom till att synda. Kunna 27.
 wi hålla med eder uti en så-
 dan ond gärning, och affalla
 ifrån wår Gud, genom gifte
 med främmande qwinnor? Och 28.
 så en af Jojadas söner, öfwen-
 sta Prestens Eliasibs son, hade
 blifwit then Horoniten Sanballats
 måg, dref jag honom ifrån mig.
 Tänk min Gud på them, att 29.
 the hafwa besmittat Prestar-
 digheten, och Prester och Le-
 30. viternas ämbete. Alltså rensade
 jag them från allt utländskt, och
 insatte åter Prester och Le-
 31. witer i tjänsten, hwar och en till sin
 förrättning. Föranstaltade the 32.
 33.

om wædens framförande på lingen. Tänk på mig min Gud
utsatte tiderna och om först til thet bästa!

R u t h s B o k .

På then tiden, då Domarena styrde i Israél, wardt en tid i landet, hwarföre en af Bethlehem Juda, flytta bort och uppehöll sig såsom uti Moabiternas land, a med sin hustru och twänne söner. Han hette Elimelech, hans hustru Naemi, och hans twänne söner Mahlon och Chilion; these wæro Ephraæter af Bethlehem Juda. Sedan the kommit till Moabiternas land och warit ther någon tid, blef Elimelech, Naemi, död, och hon wardt qwar sin twänne söner. These Moabitiska hustrur, then erwid namn Arpa, then andra h. Och sedan the bodt ther påf tio år, blefwo Mahlon och Chilion både döde, så att man war allena öfreg efter båda söner och sin man. Då hände hon thet beslut, att med sin twänne sonahustrur fara till Moabiternas land; ty the hade thet fått höra, att Naemi warit sitt folk så någon tid, att han gifwit them uppehälle. Hon begaf sig thesfore med sin sonahustrur ifrån thet

stället, ther hon uppehållit sig, på vägen hem åt Juda-land igen. Under vägen sade hon till båda sina sonahustrur: Wänder tillbaka hwar och en till sin moders hus: **HERREN** göde eder gode, såsom **J** the döda och mig gjort hafwen. **HERREN** gifwe, att **J** båda måten finna ro hwar och en uti sin mans hus! hwarpå hon kyste them; the upphofwo sin röst, och greto, sågande till henne: **Nej**, wi wilje gå med sig till ditt folk. Men Naemi swarade: wänder der tillbaka, mina dötrar, hwi wiljen **J** följa mig? Kan wäl jag härefter söda söner, som edre män blifwa kunde? wänder der tillbaka, mina dötrar, och skiljer eder ifrån mig: Jag är nu för gammal att åter gifwa mig. Om jag och sade: thet kunde wara hopp för mig att i thenna natt få en man, och sedan söda söner, skullen **J** wäl bida intill thet the wordo store? skullen **J** för theras skulleswa instängde utan män? ingalunda mina dötrar, jag ä

- mycket olyckeligare än J, ty
 14. **HERREN** hafwer swärliga
 bedröfwat mig. Då höfwo the
 sin röst åter upp och gredo. Hwar
 uppå Arpa tog affed af sin swär-
 mor; men Ruth blef qwar när
 15. henne. Då sade Naemi till hen-
 ne: Si, tin Swägerka hafwer
 wändt om till sitt folk och till
 sina Gudar, wänd ock tu om
 16. efter tin swägerka. Ruth swa-
 rade: sök icke förmå mig att
 jag skall öfwergefwä mig och
 wända om ifrån mig: thit tu
 går, thit will ock jag gå: ther
 tu blifwer, ther will jag ock
 blifwa: titt folk skall wara mitt
 folk, och tin Gud skall wara
 17. min Gud. Ther tu dö, will
 ock jag dö, ther will ock jag
 begrafwen warda. Så sant
HERREN lefwer, så skall
 döden allena skilla oss åt.
 18. Som hon nu såg, att Ruth
 stod fast i thet sinnet, att wilja
 följa henne åt, upphörde hon att
 19. tala mer therom med henne. Så
 gingo båda med hwarannan intill
 theß the kommo till Bethlehem,
 och då the thit kommo, blef hela
 staden håpen öfwer them, och frå-
 20. gade: är thetta Naemi? Men
 hon swarade them: Kalla mig
 icke Naemi, utan Mara; ty
 then Allsmågtige hafwer swär-
 21. liga bedröfwat mig. Förmod-
 gen drog jag härifrån, men
 utblottad hafwer **HERREN**
 låtit mig komma tillbaka, hwar-

öre kallen J mig Naemi, då
HERREN så tryckt mig, och
 then Allsmågtige så straffat
 mig? Thet war i början af korn 22.
 anden, som Naemi med sin son-
 hustru, Moabitiskan Ruth, åter-
 kom ifrån Moabiternas land till
 Bethlehem.

Men Naemi hade en frände på
 sin mans sida af Elimelech's
 lecks släkt, wid namn Boas, som
 war en gansta wärdmående man.
 Då sade Moabitiskan Ruth till
 Naemi: låt mig gå ut på åkren
 och hämta ar hos then jag fin-
 ner wara så god, att han låns
 nar mig tillstånd thertill. Hon
 swarade henne: gack min dotter.
 Hon kom thersöre och hämtade
 ar på en åker efter fördemänne-
 na, och träffade händelsewis på
 then åker, som Boas tillhörde,
 han som war af Elimelech's släkt.
 Boas kom nu ifrån Bethlehem
 4. till fördemännerna, och sedan han
 hälsat them och the swarat, frå-
 5. gade han then tjänaren, som satt
 war öfwer fördemännerna: hwem
 hörer thessa unga qwinnas
 till? Tjänaren, som öfwer för-
 6. demännerna satt war, swarade:
 thet är then Moabitiska quin-
 nan, som med Naemi ifrån
 Moabiternas land kommen är:
 hon kom och bad, att så
 fördemännerna pläcka och hämta
 ta upp emellan kärswarna; och

sålendes sedan i morgons
 nu, ständigt arbetat, och
 nast något litet hwilat hem.

Då sade Boas till Ruth:
 min dotter, gack icke på
 en annan åker till att häm-
 och skilg mig icke härifrån,
 och hållt mig till mina pigor.
 I wara uppå, hwar the
 a på åkern och fölg them.
 ; drängarne hafwer jag
 agt, att icke göra mig nå-
 för när; och så tu blifwer
 mig, så gå till kårilen och
 k af thet mina drängar
 itat. Då föll hon på sitt an-

och hållade honom ödmjukt,
 sade till honom: hwarigenom
 wer jag sunnit then ynnest
 mig, att tu will kånna
 , som dock en främling är?
 is swarade: Jag har blif-
 underrättad om alle thet
 gjort hafwer med tin swår-
 , efter tin mans död, att
 hafwer öfwer gifwit fader
 moder, och titt sädernes-
 , och farit till ett folk,
 tu tillförene icke kânt.
 RARET wedergålle mig thet
 gjort hafwer, och HER-
 U, Israels Gud, till hwil-
 i bestydd tu tin tillflykt
 t, lönne mig rikeligen! Hon
 : jag har sunnit ynnest hos
 min Herre; ry tu hafwer
 swalat mig, och talat wån-
 med tin tjänarinna, än
 jag icke är såsom en af

tina pigor. När tiden insöll 14.
 att äta, sade Boas till henne:
 Kom hit och ät med, och dop-
 pa titt bröststycke uti ärtikan.
 Hon satte sig thesfdre när stödes-
 männerna, så han lade henne rå-
 stade af fdre, och hon åt sin mått
 och lämnade något öfrigt. Swar 15.
 efter, så hon stod upp till att häm-
 ta, Boas befalte sina drängar
 låta henne hämta, äfwen emellan
 kårswarna, och icke förmena hen-
 ne, så ock skaka af kårswarna, 16.
 och kånna qwar åt henne att upp-
 hämta thet, och icke sändsa henne
 thesfdre.

Hon hämtade således på åkern, 17.
 alle intill aftenen, och när hon
 tröskade thet hon upphämtat ha-
 de, war thet wid pass ett Epha-
 korn. Thet bar hon till staden, 18.
 wiste sin swärmor hwad hon häm-
 tat hade, samt tog äfwen fram
 och gaf henne thet öfrigt blifwit
 sedan hon ätit hade. Då fråga 19.
 de hennes swärmor: hwar haf-
 wer tu hämtat i dag, och hwar
 hafwer tu arbetat? wålsignad
 ware then, som wist mig thet
 na godheten! Hon berättade så
 för sin swärmor hos hwilken hon
 arbetat hade, och sade: then man-
 nen, hos hwilken jag i dag
 arbetat, heter Boas. Härpå 20.
 sade Naemi till sin sonhustru:
 HERARET wålsigne honom,
 efter han wisat wålwilja emot
 lefwande och döda. Naemi till-

- lade: Thenne mannen är i skyld-
skap med oss, och en af våra
21. bördesmän. Moabitiskan Ruth,
talade vidare: Han sade åfwen
till mig, håll mig till mina
22. pigor, till theß skörden för
mig är slutad. Naemi sade till
sin sonhustru Ruth: thet är bät-
tre min dotter, att tu går ut
imed hans pigor, att, på en
annan åter, icke någon måtte
23. afwisa mig. Alltså höll hon sig
till Boas pigor, och hämtade or,
till theß korn och wetanden slu-
tad war, sedan wistades hon åter
hos sin swärmöder.

- Cap. 3. Therefter sade hennes swärmö-
3. Naemi till henne: min dot-
ter, jag önskar dig ro, och att
2. dig må wäl gå. Thenne Boas
wår skyldman, när hwilkens
pigor tu warit hafwer, kastar
i thenna natt korn på sin lega.
3. Så bada och smörg rig, tag
sedan dina bästa kläder på dig
och gick till logan, så att han
icke märker dig, innan han ä-
4. rit och druckit. När han så
will lägga sig, så se efter stäl-
let hwar han lägger sig; gick
tu sedan, lyse upp täcket wid
hans fötter och lägg rig, så
warder han rig wäl sägande
5. hwad tu göra skall. Hon swa-
rade: allt thet tu sagt mig,
will jag göra.
6. Hon gick så till logan och
gjorde alldeles som hennes swär-

moder henne budit hade. Ty så 7.
dan Boas hade druckit och druckit,
så att han blef glädd, kom han
och lade sig wid ändan af sädens
droffen: Då gick hon säkra, lyse
upp täcket wid hans fötter, och
lade sig. Wid midnattstiden blef
8. mannen försärad, så han tog em-
kring sig och märkte, att en kvinna
låg wid hans fötter. Han fråga-
9. de så: ho äst tu? Hon swarade:
jag är Ruth, din tjänarinna,
tag mig till din hustru; ty bör-
den hörer mig till. Swarande
10. han swarade: HERRN wa-
re dig nådig, min dotter! thet
ta sednare profwet af din till-
giftwenhet, är ännu större, än
thet förre, i thy tu icke gått
efter ynglingar, wars sig fattig-
11. na eller rika. Nu min dotter,
frukta icke, hwad tu säger, will
jag göra emot rig; ty thet är
hos mitt folk öfwer allt kün-
nigt, at tu är en ärlig kvin-
12. na. Sant är wäl äre jag
bördesman, men här är icke
en annan, som har närmare
rätt än jag. Blif stilla i kornet
13. i morgon, om han, efter skid-
skaps lagen, will taga sig till
hustru, så är thet wäl, om
will han icke, så skall jag taga
14. rig, så wist som HERRN
leswer: rig stilla till morgon.
Hon så thesöre wid till
till morgonen, men hon
någon thet ene kunde

, ty han sade: låt icke be-
blifwa, att en qwinna
sit till logan, och tillade:
dit klådet, som tu hafwer
tig, och håll thet fram:
t när hon gjorde, måtte
pp. sex mått korn, som han
id henne, och hon gick till

å hon nu kom till sin swår-
frågade hon: So äst tu,
dotter? Swarpå hon berdt
att thet manden hade gjort

Och att han hade gif-
anne thesa sex mått korn,
gt: Tu skall icke komma
omna händer till tin swår-

Edå sade hon: war till
min dotter, till thes tu
, hwad utgång thenna
it; ty mannen låter icke
sig ro, innan han i dag
thensamma till slut.

n Boas gick upp i stads-
porten och satte sig thet;
t bårdesmannen, om hwil-
in talat hade, gick förbi,
Boas honom wid sitt namn,
re: Kom och sätt dig här,
: id thenne gjorde, tog han
in af stadens äldsta, och
sätter eder här: Och id
the satt sig, sade han till
magnen: Naemi, som från
itiska landet, återkom-
tr, will sälja ett stycke
som war slägtunge Eli-
tillhört. Jag har trott

mig böra underrätta dig thet-
om, på thet tu, i närvaro af
thesa bisittare, och mit folks
Äldsta, må kunna köpa then-
samma; om tu therföre, efter
tin bårdesrätt, will lösa till dig
thenna åter, så gör thet, och
om tu icke will, så säg mig
thet, att jag måtte wetat; ty
thet är ingen, som är närmas-
re thetill än tu, och jag thet-
näst. Hårtill swarade han: Jag
will inlösa thensamma. Edå sa:
de Boas: när tu köper åkren
af Naemi hand, så köper tu
och then aflednas hustru, Mo-
abitiskan Ruth, till att bibe-
hålla then aflednas namn, wid
thet arfwedel. Thertill swa-
rade bårdesmannen: Jag kan
icke lösa, utan att förderfwa
min ingen arfwedel. Lös tu
hwad jag lösa skulle; ty jag
kan icke lösa. Men thet war

7.
en gammal sedwånja ibland Isra-
eliterna, när någon afstod sin bår-
desrätt till lösen eller byte åt nå-
gon annan, att han, till bekräf-
telse theraf, drog sin sko utaf och
gaf then andra. Thetta gälde för
hewis hos Israeliterna. Bårdes-
8.
mannen sade therföre till Boas:
köp tu åkren åt mig, och drog
sin sko af. Edå sade Boas till the
9.
Äldsta och alla närwarande: J
åren i thenna dag wittnen, att
jag hafwer af Naemi hand
köpt allt thet Elimelech, och
alt

10. allt thet Chilion och Mahlon tillhört hafwer. Afwen Mahlons hustru, Moabitiskan Ruth, tager jag mig till hustru, att jag må bibehålla then aflednas namn, wid hans arfwedel, och att hans minne icke måtte förgås ibland hans släktingar och uti theß fädernes stad: thet till den 7 wittnen på thenna
11. dag. Hårtill swarade alla, som i stadsporten närwarande woro, samt med the Äldsta: wi äre wittnen. **BERRETT** göre then qwinnan, som kommer i ditt hus, lik Rachel och Lea, hwilka båda Israels hus genom efterkommande grundat hafwa. Utträtta Tu mågriga ting i Ephrata, och gör Tig namn
12. kunnig i Berlehem. Blifwe ditt hus, såsom Peres hus, hwilken Thamar födde Juda, genom afkomlingar, som **BERRETT** sig gifwande warder af thenna qwinnan?
13. Boas tog alltså Ruth till hustru, och då han besöf henne, gaf

HERREN henne, att hon warder hafwande och födde en son. Då 14. sade qwinorna till Naemi: lås, wad ware **BERRETT**, som icke hafwer i thenna dag lärt sig fattas arfwinge, hwilkens namn bland Israelliterna nämnas må. Han warder dig hug: 15. swalande och försörjande, uti din ålderdom; ty din sonhustru, som hafwer älskat dig, och är för dig bättre än sin sön, hafwer födt honom. Men 16. Naemi tog Ylten, lade honom i sin famn och stötte honom. Orann: 17. hustrurna gifwo honom namn, och sade: Naemi är född en son, kallande honom Obed. Han är Isai fader, som är Davids fader. En thetta är Peres släkt: 18. Peres födde Hezon, Hezon födde Ram, Ram födde 19. Aminadab, Aminadab födde Na: 20. heson, Naheson födde Salmon, 21. Salmon födde Boas, Boas födde Obed, Obed födde Isai, Isai födde David.

Esthers Bok.

- Cap. **D**å Konung Ahasverus, hwilken
1. fev war rådaande allifrån Indien intill Ethiopien, öfwer
2. hundrade tiugu sin Landskap, satt på sin Kongliga Thron i Slottet

Eufan. Då han, i tredje året af sin regering, anställd ett gånge bud åt alla sina Herrar och öfverbetsmän, nemligen, **Befälhållare**

a öfwer the Persers och Mes
 krigsmagt, samt Häfdingar,
 och befallningshafwande öf-
 fina länder. Till att i flera,
 ligen hundra de ättatis dagar,
 sitt Rikes härliga rikedomar,
 sin stora och lysande prakt.
 Sedan thesa dagar ute woro,
 Konungen ett gästabud i su-
 r, uti en sal i trädgården wid
 gsborgen, åt alle folket som
 lottet Eufan fans, både sto-
 och små. Hwita och mörkblå
 iner af finaste linne, hängde
 hören af Byfus och Purpur
 wer ringar, mellan marmor-
 re. Bänkarne woro af guld
 fistwer, på golf af Porphyre
 Marmor, inlagdt med Perle-
 och dyrbara stenar. Drycken
 fram uti goldene kåril, af
 liga slag, winet war utwaldt,
 gafs ymnigt, med Konglig
 stighet. Dock war ingen fö-
 idt huru mycket han dricka
 ; ty Konungen hade befallt
 kändarena i sitt hus; att läm-
 swar och en sin frihet. Drott-
 en Wasti gjorde öfwen ett
 ibud för Fruntimren, på Ko-
 , Ahasveri Slott.
 På sjunde dagen, då Konun-
 wardt glättig af winet, bes-
 : han the sju wakthafwande
 marherrarna, Mehuman, Bi-
 , Harbona, Biatha, Abag-
 Sethar och Tharchas, att
 skulle födra Drottning Wasti,
 o med Konglig Krona, insöde

Konungen, på thet han skulle lä-
 ta Folket och Herrarna se henn-
 nes skönhet; ty hon war dagellig.
 Men Drottning Wasti, wille icke 12.
 komma, efter Konungens befall-
 ning genom sina Kammarherrar:
 hwaröfwer Konungen blef ganfka
 förtrönad och upptänd af wrede.
 Han rådfrågade thesfore the wis- 13.
 sa, som i landets häfder och se-
 der kunnige woro, hwad man, ef-
 ter lag, skulle göra Drottning Wa-
 sti, för thet hon icke lydte Konun-
 gens bud, genom sina Kammar-
 herrar. Ty Konungens ärender 14.
 måste sättedes först förwifas, till
 them, som i lag och rätt kunnige
 woro. Men the sju Förstar af 15.
 Persien och Medien, som hade till-
 tråde till Konungen, och främsta
 stället i regeringen, och då woro
 the närmaste till honom, hette
 Tharsena, Sethar, Admatha,
 Tharsis, Meres, Marsena och
 Memuchan. Af hwilka, Memu- 16.
 chan swarade uti Konungens och
 the andra Förstarnas närwaro:
 Drottning Wasti hafwer icke
 allenast illa gjort emot Ko-
 nungen, utan ock emot alla
 Förstarna och alle folket, uti
 Konung Ahasveri länder. Ty 17.
 när thetta Drottningens uppfo-
 rande kommer ut bland quin-
 norna, så warda the föraktan-
 de sina män, och idgande;
 Konung Ahasverus bödd Drott-
 ning Wasti komma in till sig,

18. men hon kom icke. Samma lunda warda nu Förstinnorna i Persien och Meden swarande alla Konungens Förstar, när the få höra thetta om Drottningen, hwaraf mycket förakt och illwilja måste upp-
19. komma. Om theförre Konungen råddes, så låte han ett Kongligt påbud utgå, som intages ibland the Persers och Meders lagar, så att thet icke förändras kan: att Wasti icke mer skall få komma in för Konung Abasverus, och att Konungen gifwer hennes Drottninga wärdighet åt en annan,
20. som bättre är än hon. När thetta Konungens beslut uti theß stora rike kunnigt warder, så skola alla qwinnor bedra sina män, af hwad stånd 21. the wara må. Thetta behagade 22. Konungen och Förstarna. Konungen fölgde Memuchans råd, och låt theruppå utgå bref till alla sina länder; till hwarje landskap, efter theß språk och till hwarje folkslag efter theß tungomål: att hwar och en man, skulle wara husbonde i sitt hus, och befalla efter sitt folks sedwänja.

Cap. 2. Theresfer, sedan Konungens wrede hade saktat sig, kom han ihåg Wasti hwad hon gjort hade och hwad öfwer henne beslutit 2. war. Då rådde Konungens Hofmån, som honom uppvaktade, att

låta uppsöka åt sig dageliga unga Jungfrur. Och att Konungen skulle förordna wisa män, att wtur alla rikets landskap, låta komma tillhopa alla unga Jungfrur, som woro dageliga, till Slottet Susan i scrubuset, under Konungens Hofmästares Hegai uppsigt, hwilken hade att waktia qwinorna, och försä them med hwad nödigt war till thetas beredelse. Då och 4. then Jungfru, som wunne Konungens wäke, skulle blifwa Drottning i Wasti ställe. Thetta biföll Konungen och han låt så ske.

En Jude war då på Kongliga 5. Slottet Susan, wid namn Wardchai, Jair son, Simei sons, Kis sons, af Benjamins stam, hwilken i fångenskap bortförd blif. 6. wut ifrån Jerusaleem, med Juda Konung Zechonia, som Nebucadnezar, Konungen i Babel, bortförde. Han war förmyndare för 7. sin farbroders dotter Hadassa, som och het Esther, emedan hon hade hwarken fader eller moder. Thenna Jungfru war dagelig och skön, och då hennes föräldrar woro döda, upptog Wardchai henne så som sin dotter. Då nu Konungens beslut och påbud blef bekant, och många flickor samlades till Kongliga Slottet Susan, under Hegai wärd, blef och Esther fördd till Kongliga Borgen och till Hegai, som wakt hade om qwinorna. Thenna Jungfru wana de 2.

- hog och ynnest hos honom: hvars före han skyndade med hennes beredning, och lät henne få sitt bestämda, tillika med sju stickliga tjänstepigor, som waldes inom Kongliga Borgen; samt gaf henne och hennes tjänstepigor bästa rummet i Fruhuset. Men Esther upptäckte icke af hwad folk och slägte hon war; ty Mardechai hade förbudt henne att thet göra. Mardechai spattferade nu dageligen framför Fruhuset, att sdenimma huru Esther mädde, och hwad med henne sig tilldraga kunde.
2. Men hwarje sådan Jungfru, måste efter en wis ordning införas till Konung Ahasverus, sedan tolf månader förflutne woro, enligt then lag, som qwinborna sderestrefwen war; ty så många dagar behöfdes, nemligen: sex månader att smörja henne med Mirrhams olja, och sex månader med Spetserie och hwad annat thertill hörde. Så kunde en flicka komma till Konungen, och hwad hon ästundade med sig ifrån Fruhuset till Kongliga Borgen, blef henne gifwit. Om aftenen inkom hon, och om morgonen gick hon tillbaka till thet andra Fruhuset, under Konungens Hofmästares Saasgas wärd, som hade wakt öfwer frillsorna, och hon fick ej komma åter till Konungen, om hon icke fann behag hos honom, och han lät henne wid namn påfallas.

15. Då nu ordningen kom till Esther, Abihais dotter, som war farbror till Mardechai, hwilken henne till dotter uppragit, att hon skulle föras till Konungen, begärte hon icke anna; än thet, som Konungens Hofmästare, Hegai, som hade wakt öfwer qwinborna, sade henne före; ty Esther fann ynnest hos alla thew, som henne sågo. Esther fördes nu till Konung Ahasverus, på Kongliga Slottet i tionde månaden, som kallas Thebet, i siunde året af hans regering. Och Konungen fattade kärlek till Esther öfwer alla qwinbornor, och hon wunn hans tycke och behag framför alla Jungfrur, så att han satte Konglig Krona på hennes hufwud, och gjorde henne till Drottning i Babil ställe. Där uppå gjorde Konungen ett stort gästbud åt alla sina Förstar och Ämbetsmän, för Esthers skull, efterter gaf sina länder utskyder, och utdelte skänker på Kongligt wis.

19. Då Yngsurne för andre gången samrades, satt Mardechai i Slottsporten. Esther hade ännu icke upptäckt af hwad slägte och folk hon war, såsom Mardechai henne besakt hade; ty Esther gjorde efter Mardechais besallning, lika som då hon war hos honom att uppfostras. På then tiden så Mardechai satt i Slottsporten, blefwo Bichan och Thebas, wänne Konungens Kammarherre, af

Esthers Bot.

- them som hälls waft mid döden, han att förgöra alla Judar, som misändgde, och sökte bära båra händer, man sagt honom vara Mardechai
22. på Konung Ahasverus. Thetta Mardechai wera och underrätt-
 fief Mardechai wera och underrätt-
 tade Drottning Esther therom, som är Misan, i tolfte året af Ko-
 som, på Mardechai wägnar, sade nung Ahasveri regering, begyn-
 23. thet för Konungen. Och när sa tes Pur, som är Lottkastning, hos
 ken undersöktes, blef then så be- Haman, ifrån then ena dagen till
 sunnen, och the worder både i then andra, och ifrån then ena
 trå upphängde, hwilket inför Ko- månaden till then andra, alle in-
 nungen i minnesböckerna upp- Adar. Så sade Haman till Ke-
 tecknades.

Cap. 3. Therefter upphögde Konungen, nung Ahasverus: Thet är et fol-
 Agagiten Haman, Medartha slag, som är förströdt och Eri-
 son, till then wärdighet, att hans sprid bland alle folk uti I-
 stol sattes öfwer alla Förstars, titt Rike, hwars lagar äro I-
 2. som när honom woro. Hwarföre aktige från andra folks lo-
 alle Hoffolket, som war i Konun- gens lagar: thet är Kon-
 ned för honom; ty Konungen ha- gen anständig att lång-
 de så befallt; men Mardechai knä- thet. Om Konungen
 bögte icke, och föll icke ned för så må skrifelig befalln-
 3. honom. Så sade Konungens Hof- ga, att förgöra theta
 folk, som på waft woro, till Mar- verkställa, låta Konu-
 dechai: hwarföre bryter tu Ko- nungens skackamma
 4. nungens bud? Och som the ena send Rikter silfwer
 dagen efter then andra förhölls Konungen sin ring af
 honom sådant, och han aktade Agagiten Haman, s
 icke theuppå, gafs the thet an- Judarnas fiende, o
 för Haman, till att få se, om skänker rig silfwer
 han och blefwe ständande mid si- thetill, att göra
 na ord; ty han hade sagt them, rig räddes. The
 att han wore en Jude. Kallades Konungen
 5. Så nu Haman såg, att Mar- trettonde dagen i
 dechai icke bögte knän, icke heller hwilke skrefwo I
 nedföll för honom, warden han fallte, till Konu-
 < aantka wored: dock ansåg han icke att båra sina händer på

Höfdingar och Befallningshafwan
 de, öfwer theß folk och landska-
 per, till hwarje landsort, efter
 theß bruk, och till hwarje folkslag
 på theß tungomål. Brevfen skref-
 wos i Konung Ahasveri namn,
 2. förseglades med hans insegel, och
 fringsändes genom löpare, uti al-
 la Konungens länder, med befäl-
 ning, att på en dag, nämligen:
 trettonde dagen i tolfte månaden,
 som är Ndar, dräpa, förgöra och
 utrota alla Judar, både unga och
 gamla, barn och qvinnor, samt
 4. sköfa theß gods. Thetta war
 påbuders innehåll, som uti alla
 landskaper, och bland alla folkslag
 kungjordes, at the till then dagen
 5. skulle hålla sig färdiga. Löpare-
 na gingo äftad med hast, efter
 Konungens befällning, och påbu-
 det utfärdades på Slottet i Su-
 san. Konungen och Haman sat-
 te sig att dricka; men inråna-
 rena i staden Susan, woro be-
 fymrade.

4. När Mardechai fick weta allt
 hwad sedt war, ref han
 sina kläder, tog på sig sorgedrägt,
 strödde aska på sig samt gick uti
 staden och klagade öfwerlynde bit-
 2. terligen. Han kom til Slotts-
 porten; men therigenom fick ingen
 inkomma, som bar sorgedrägt.
 3. Och i alla länder och orter, thit
 Konungens förordnande och påbud
 hann ankomma, blef en stor jäm-
 mer ibland Judarna, som fasta-

de, greto och beklagade sig, och
 många sutto i aska uti sorgedrägt.
 Esthers Tjänstepigor och Kammar-
 herrar kommo och berättade henne
 thetta: Då hon blef ganska be-
 stört, och sände kläder till Mar-
 dechai, att han skulle lägga af
 sorgedrägten, och klåda them up-
 på sig. Men han tog them icke
 emot.

Då kallade Esther Hathach,
 en af Konungens Kammarherrar,
 som hos henne till uppvakning
 förordnad war, och befälte honom
 att af Mardechai underrätta sig,
 hwad thetta betydde, och hwad
 orsaken thetill wara kunde. Ha-
 thach gick ut till Mardechai, på
 then gatan i staden, som går fram
 för Slottsporten, och han berät-
 tade honom allt hwad hänt war,
 jämte summan af silfret, som Ha-
 man lofwat skulle inslyta i Ko-
 nungens skattekamrar, genom Ju-
 darnas förgörande. Mardechai gaf
 honom öfwen en affkrift af på-
 budet om Judarnas utrotande, som
 i Susan utgifwit war, för att wi-
 sa then samma för Esther, och för-
 må henne, att gå intill Konungen,
 bönsälla hos honom, och anhålla
 om nåd för sitt folk. När Ha-
 thach återkom och berättade Esther
 hwad Mardechai sagt, lät Esther
 Hathach å nys gå och säga Mar-
 dechai: Alle så wäl wid Kong-
 liga Hofwet som i landsorterna,
 weta, att the som går in

uti Konungens inre gård, war re sig man eller qwinna, utan at wara kallad, then skall efter lagen ds, så framt icke Konungen råcker ut emot honom guldspiran, att han må få lefwa; och jag är icke på tretio dagar kallad, att kom-

12. ma in till Konungen. När

13. thesa Ehsters ord, sadet för Mardechai, låt Mardechai sidara henne: Tånt icke, att tu allena af alla Judar, kan rådda ditt lif,

14. efter tu är uti Konungens Hof. Ty, om tu tiger stilla på thenna tiden, så kunna Judarne, på en annan wåg, få hjelp och undsättning, men tu och tin faders slägt skola förgås, och ho wet, om icke tu, för thenna tidens skull, är kommen till Drottninga wårdig-

15. beten? Då låt Esther swara Mar-

16. dechai: Så gack tå bort och församla alla Judar, som i Susa finnas; faster för min skull, åter och dricker icke i tre dygn, hwarken dag eller natt.

Jag med mina tjänstepigor, will också fasta. Therpå will jag försöka, att gå in till Konungen, ehuru thet är emot förbudet: går jag förlorad, så

17. må jag wara såblorad. Mardechai gick bort, och gjorde såsom Esther honom befallt hade.

Cap. 5. På tretio dagar klädd Esther sig uti sin Drottninga-Krud,

och inställte sig på inna gården till Kongliga Slottet, och Konungen satt på sin Kongliga thron, midt emot ingången till Kongliga Slottet. Då Konungen fick se Drottning Esther stå på gården, wann hon then nåd hos Konungen, att han råckte ut Guldspiran, som han hade i sin hand, emot henne. Hon gick så fram och tog på ändan af Spiran. Konungen sade tå till henne: hwad wilt tu, Drottning Esther; och hwad är din begäran? till och med hälften af riket, skall tig gifwit warda. Esther swarade: Om Konungen tåckes, så komme Konungen och Haman i dag till then måltid, som jag tillredt hafwer. Konungen befallte tå skunda på Haman, till att efterkomma Esthers begäran, hwaruppå både Konungen och Haman, kommo til måltiden, som Esther tillredt hade. Under thet Konungen drack wine, sade han till Esther: Hwarom anhåller tu? thet skall tig gifwit warda, och hwad är din åstundan? om thet och wärdet, hälften af Riket, så skall thet ske. Esther swarade: Min bön och anhållan är, om Konungen har nåd för mig, och tåckes, uppfylla min åstundan, och göra hwad jag begärrer, att så Konungen och Haman, wille komma till then måltid, som jag anao för them tillaga, så

I jag i morgon göra, som
aungen befalle; hanwer.

Haman gick så i den dagen
glad, och wid godt mod;
så han i Slottsporten fick se
Mardechai, som icke uppstod, och
en gång rörde sig för honom,
han högeligen förbittrad på
Mardechai: dock lät han icke
läsa sig, utan gick hem, och
blef efter sina wänner och sin
fru Seres. För dem omtal-

jan sina stora rikedomar, &
många barn, och huru Ko-
nigen upphögt honom till ära
anseende, öfwer alla sina För-
och Ämbetsmän. Haman fort-
och förtälde vidare, att Drott-
Esther låtit ingen med Ko-
nigen komma till ihen måkåd
tillagat, utom honom; af-
i i morgon, sade han, är
budet till hente, tillika
Konungen. Men med allt
ta kan jag icke vara till-
s, så länge jag ser. Juden
Mardechai sitta i Slottsport.

Så rådde hans hustru Se-
och alle hans wänner, att
uppresa en galge, femtio al-
höj, och i morgon bittba,
ära af Konungen, att Mar-
ai måtte thesuti hängd war-
så kan du sedan, sade the,
idgd gå med Konungen till
tiden. Thetta behagade Ha-
i wäl, och han lät uppresa
en.

Thenna natten; så Konungen
icke kunde sofwa, befalle

han att minnesböckerna, hwaruti
framfarna händelser woro anteck-
nade, skulle tagas fram, och thes-
uti läsas för honom. Uti thesa
fanns uppskrifwit, at Mardechai,
hade angifwit the twenne af Ko-
nigens Kammarherrar, som höls
lo wakt wid döden, Bigthan och
Theres, hwilke hade haft i sin-
net, at bära händer på Konung

Ahasverus. Konungen frågade
hämwid: hwad beder och belö-
ning Mardechai thesfdre und-
fätt? Då swarade Konungens Hof-
berjenter, som honom uppvaltrade,
att han allsingen belöning und-
fätt hade. Hwilken är på gärd-
den? frågade nu Konungen; ty

Haman hade imedlertid kommit
til ytre gården i Kongliga Stort-
tet, till att begära af Konungen,
att Mardechai måtte hängas i then
galga, som han för honom upp-
resa låtit. Konungens Hofberjen-
ter swarade: thet är Haman,
som står på gården; hwaruppå

Konungen befalle at han skulle
komma in. Haman kom thesfdre
in, så Konungen sade till honom:
hwad skall man göra then man,
som Konungen särdeles will
hedra? Då tänkte Haman, wid

sin self, hwem skulle Konungen
willja mycket hedra, utom mig.
Thesfdre swarade han Konungen:
G 2

8. Sör then man, som Konungen mycket hedra will, skall man hafwa fram en Konglig Klädning, som Konungen plägar bruka, och en häst, som Konungen plägar rida uppå, samt sätta på hans hufwud en Konglig Krona. Thenna Klädning och häst skall lämnas åt en af Konungens förenämsta Herrar, at påkläda then man, som Konungen mycket hedra will, och föra honom på hästen till stadens torg och låta utropa framför honom: så skall man göra then man, som Konungen mycket hedra will.
9. Konungen sade härpå till Haman: Tag genast Klädningen och hästen, såsom tu sagt hafwer, och gör alltså med then Juden Mardechai, som i Slottsporten sitter: låt intet fels af allt thet tu sagt hafwer.
10. Då tog Haman Klädningen och hästen, klädde på Mardechai, förde honom ridande till stadens torg och låt utropa för honom: så skall man göra then man, som Konungen särdeles hedra will. Mardechai kom sedan igen till Slottsporten; men Haman skyndade sig hem, sorgsen och med bedröfwadt ansigte. Här berättade han för sin hustru Seres, och sina wänner, allt hwad honom händt hade. Då sade hans wise man och hans hustru Seres till honom: är Mardechai af Juda slägte,

för hwilken tu begynte falla, så kan tu icke för honom blifwa ständande, utan måste alldeles fullfalla. Medan the ännu talade med honom, kommo Konungens Kammarherrar till att skynda på Haman, att insinna sig till måltiden, som Esther tillredt hade.

Då Konungen med Haman kommit till måltiden hos Drottning Esther, sade Konungen, äfwen på andra dagen till henne, sedan han sin druckit hade: hwad anhåller tu om, Drottning Esther, thet tig gitwas må? och hwad ästundar tu? wore thet och halfwa Riket, så skall thet se. Drottning Esther svarade: hafwer tu nåd för mig, o! Konung, och om tig tådes; så stånd mig mitt lif, för min böns skull, och mitt folk, för min ansöknings skull. Ty jag och mitt folk, äre sålde till att förgöras, dräpas och utrotas: om wi allenast blifwit sålde till trålar och trålnnor, så wille jag hafwa tegat; men owännen war icke nögd med then förlusten för Konungen. Då svarade Konung Ahasverus, och frågade Drottning Esther: ho är then och hwat är then, som wågat sätta sig i sinnet, att sådant göra? Esther svarade: Then fienden och owänneren är thenne arge mannen Haman; hwat

- hwarwid Haman blef bestört för
 7. Konungen och Drottningen. Konungen stod iherrpå upp ifrån måltiden uti sin wrede, och gick i Slottsträdgården, men Haman blef qwar för att bedja Drottning Esther om sitt lif; ty han såg, att hans ofärd war af Konungen besluten.
8. Konungen kom imedlertid åter ifrån Slottsträdgården in i salen, thet man spiset hade, och fick se Haman liggande framför soffan, på hwilken Esther satt, så sade Konungen: will han också i mitt hus, göra wäld på Drottningen? Så snart these orden woro af Konungen talade, beröckte man Hamans ansigte;
9. hwarpå Harbona, en af Konungens Kammarherrar, som tillstådes woro, sade: wid Samans hus står en galge, feintio alnar hög, then han låtit uppresa för Mardechai, hwilken talade till Konungens bästa. Så sade Konungen: Låt hänga honom theruti. Alltså hängde man Haman i then galga, som han för Mardechai upprest hade. Therefter saktade sig Konungens wrede.
10. På thenna dagen, gaf Konung 8. Ahasverus åt Drottning Esther Hamans hus, som Judarnas fiende varit hade. Och sedan Esther låtit förstå, hwad för bindelse hon hade med Mardechai, fick han komma inför Konungen. Då gaf Konungen sin ring, som han ifrån Haman tagit hade, åt Mardechai; och Esther satte honom öfwer Hamans hus. Esther fortfor att tala med Konungen, kastandes sig för hans fötter, gret och bad honom afwända thet onda uppsåt, som Agagiten Haman emot Judarna förehäft hade. Konungen råkte guldspiran åt Esther, så stod hon upp och talade inför Konungen: Om Konungen tänkes och jag sunnit nåd hos honom, samt om saken pröfwes af Konungen billig, och jag anses med wälbehag, så beder jag, at the bref måtte skriftligen återkallas, som Agagiten Saman, Medatha son, skrifwit, och hwarigenom han tänkt förgöra Judarna uti alla Konungens länder; Ty huru skulle jag kunna utbärda thet elände, som mitt folk förestår, och huru skulle jag kunna se uppå mitt slægtes undergång? Konungen swarade Drottning Esther och Juden Mardechai: At Esther hafwer jag gifwit Samans hus, och han är redan hängd i galga, thesöre, att han företog sig att stada Judarna. Så låter I nu, uti Konungens namn, skrifteliga kungörelser utgå om Judarna, som eder behagar, och beseglar them med Konungens ring;

ty hwad skrifwit är i Konungens namn, och besegladt med hans ring, thet kan icke återkallas.

9. På tjugonde tredje dagen i tredje månaden, som är Sivan, blefwo thesfore Konungens Skrifware kallade, hwilke skrefwo alldeles som Mardechai befalle, till Judarna, Eråthållarena, Höfdingarna och Befallningshafwande öfwer landskaperna, ifrån Indien allt in till Ethiopien, nämligen ett hundrade tjugusju landskaper; till hwarje land efter thes språk, och till hwarje folkslag, uppå thes tungomål, samt till Judarna, efter thes språk, och uppå thes tungomål. Brefwen uppsattes i Konung Ahasveri namn, förseslades med hans ring, och afflicades med enspännare, ridande på Hästar och Mular af thet aldrafuabbaflaget. Theruti gaf Konungen Judarna tillstånd, att i alla städer samla sig, förswara sitt lif, och förgöra, dräpa och utrota alla them, som i städer eller på landet them förtroctte, jämte barn och qwinnor, samt sösta thes ras gods. Hwartil utsattes en dag i alla Konung Ahasveri länder, nämligen: trettonde dagen i tolfte månaden, som är Ubar.
13. Påbudet, som i alla landskaper, och för alla folk kungdras skulle, innehöll, att Judarne på then dagen, skulle hålla sig färdige att
14. hämnas på sine fiender. The ut-

sticade enspännare, redo på Mular af thet snabbaste slaget, med största skyndsamhet, efter Konungens befallning, och kungdrelsen, utgafs på Stotret Susan.

Mardechai gick thesfter ut i 15. från Konungen, klädd uti en mörkblå och hwit Konglig drägt, med en stor Guldkrone, och mantel af Byssus och Purpur, under allmänt frögderop och glädjebegjelse i staden Susan. För Ju. 16. darna i synnerhet, war uppgångit ljus och glädje, frögd och ära. Och uti alla landsorter och städer, 17. thit Konungens påbud och kungdrelse anlände, uppkom hos Judarna en ganfka stor frögd, så att the gjorde sig lustiga och glada dagar; och många af landets folk blefwo Judar, emedan en fruktan för Judarna kom öfwer them.

På trettonde dagen i tolfte månaden, som är Ubar, på 9. hwilken Konungens kungdrada påbud, skulle gå i verkställighet, och på hwilken Judarnas fiender hopades blifwa them öfwermågtige, wände thet sig så, att Judarne blefwo sina motståndare öfwerlägse. I alla städer uti Konung 2. Ahasveri länder församlade sig alltså Judarne till att anfälla them, som hade ondt i sinnet emot them, och ingen kunde stå them emot; ty en fruktan för them, hade kommit öfwer allt folk. Af 1.

wen hos alla Befallningshafwan-
 de i landskaperna. Stårhållarena,
 Höfdingarna och Konungens Äm-
 betsmän, woro Judarne i stort
 anseende, af fruktan för Marde-
 4. chai. Ty Mardechai war mågtig
 i Konungens Hof, och ryckte
 om honom, geck ut i alla lands-
 orter, att han tilltog i wälde och
 5. anseende. Judarne slogo förthen-
 skull allg sina owänner med swerd,
 dråpo och förgjorde them, samt
 utöfwade på sina fiender all sin
 6. hämndelystnad. På Slottet i
 Susan, ihjålslogo och nedergjorde
 Judarna fem hundrade män.
 7. Thefutom dråpo the sin fiendes
 Hamans, Medatha sons, tio sö-
 8. ner. Nemligen Parsandatha, Dal-
 9. phon, Aspatha, Poratha, Adal-
 10. ja, Aridatha, Wormastha, Arisai,
 Aridai, Bajesatha, men thesas
 egodelar sköflade the icke.
 1. Då Konungen på themna da-
 gen fick weta antalet på the slag-
 2. na i Slottet Susan, sade han
 till Drottning Esther: Judarne
 hafwa i Slottet Susan drå-
 pit och nedergjort fem hun-
 drade män, tillika med Sa-
 mans tio söner: hwad låra the
 wäl hafwa gjort uti mina öf-
 riga länder, dock hwad begär
 tu mer? thet skall ock gifwas
 sig, och hwad åstundat tu wi-
 3. dare? thet skall åswen se. Es-
 ther swarade: Om Konungen
 tackes, så tillåte han Judarna
 i Susan, att åswen i morgon

så göra såsom i dag, enligt
 Konungens påbud, samt hån-
 ga the tio Samans söner i
 galge. Konungen befalle att så 14.
 ske skulle. Påbudet gafs thefö-
 re ut i Susan, och Hamans tio
 söner blefwo upphängde. Judar- 15.
 ne i Susan församlade sig då,
 på fjortonde dagen i månaden A-
 dar, och ihjålslogo i Susan, tre
 hundrade män; men thesas ego-
 delar sköflade the icke.

The öfrige Judar uti Konun- 16.
 gens länder, församlade sig åf-
 wen till att förswara sitt lif, och
 skaffa sig ro för sina owänner, af
 hwilka the ihjålslogo huro fem tu-
 send; men thesas egodelar rödde
 the icke wid. Thetta skedde på 17.
 trettonde dagen i månaden Adar,
 och på fjortonde dagen i samma
 månad fingo the ro, samt frade
 then samma med måltider och frög-
 debetyggher. Men Judarne i Su- 18.
 san samlades både på trettonde
 och fjortonde dagen, och fingo först
 ro på femtonde dagen, hwilken
 the frade med måltider och gläd-
 jebetyggher. Thersföre frade the 19.
 Judar, som bo på landsbygden
 och i små städer, then fjortonde
 dagen i månaden Adar, med gläd-
 jebetyggher, anställa måltider och
 sånda stänker till hwarannan.

Thesa händelser, som sig tilldra 20
 git, skref Mardechai upp, och sän-
 de till alla Judar uti alla Konung
 Ahasveri länder, både them, som

- närmare och them som fjernare.
21. woro. Till att pådägga them att ärligen sira then fjortonde och femtonde dagen i månaden Adar,
22. såsom the dagar, på hwilka Judarne woro komne till ro för sina fiender och såsom their månad, på hwilken thesas sorg blifwit wänd i frögd, och thesas bedröfwelse i en glädje dag. På thesa dagar skulle the thesforre göra sig glada och lustiga, sända skänker till hwarannan och gofwor till
23. the fattiga. Judarne åtog sig att göra, som the redan begynt, och som Mardechai till dem skref:
24. Huru Agagiten Haman, Medatha son, som war en fiende till alla Judar, hade haft i sinnet att förgöra them, och hade anställt et slags Lottkastning, som kallades Pur, till att fördärfwa
25. och utrota them. Men då Esther hade fått tala med Konungen, besallte han skrifteligen, att thet onda, som Haman haft i sinnet emot Judarna, skulle wändas på hans eget hufwud; hwarforre the hängde honom och hans tio söner
26. i galga. Hårutaf, nämligen af Lottens namn, kallades thesa dagar Purim, och så wäl i anledning af thetta breswet, som af hwar Judarne selswe sett, och
27. genom ryckte hört hade, besluto och förbundo the sig och sina efterkommande, och alla them, som
28. gäfwro sig till thesas folk, att the obrottsligen, skulle hwar år sira thesa twenne dagar, på tid och sätt som föreskrifwit war, så att thesa dagar skulle blifwa i äminnelse, och sira warda, barn efter barn, i alla slägter, uti alla länder och städer; och således the dagar, Purim kallade, aldrig försummas bland Judarna, eller thesas minne förgås bland thesas efterkommande. Till att yttermera fastställa firandet af thesa dagar, Purim kallade, skref Drottning Esther, Abihails dotter, och Juden Mardechai, andra gången bref. Och sände them til alla Judar, uti the hundrade tjugu sju landskaperna i Konung Ahasveri rike, med wänlig och alfwarlig förmaning, att the skulle hålla thesa dagar Purim, på thesas bestämda tid, såsom Juden Mardechai och Drottning Esther them föreslagt hade, och såsom the selswe sig och sina efterkommande sig åtagit hade, samt thesådante fasta och bedja. Esther stadfastade således genom förordning thetta ärendet om Purim, och lät skrifwa thet i en bok.
- Konung Ahasverus lade en skatt på fasta Landet och Darne. Men om hans stora gärningar och wärd, samt om then ära och scende, hwar till Konungen upphöjde Mardechai, är skrifwit uti the Konungars af Medien och Persien minnesböcker. En Juda s

Archai, var i värdighet then
 ra näst Konung Ahasverus,
 t stor bland Judarna, och all
 af alla sina Landsmän. Han

var en man, som sökte sitt folks
 bästa, och talade för hela sitt
 släktet väl.

SALOMOS SEDESPRÅK.

Salomos Sedespråk, Davids
 Söns, Israels Kongs,
 krefna till att theraf
 Wisbet och Sedelära; att
 kloka förefrister; att fatta
 Sedoreglor, dygd, rättwis
 ett rättsskaffens förhållande;
 then ensaldiga implanta klok
 ynglingen wett och försig
 (blifwande then wise, om
 rättar sig therefter, dnm
 wigare, och then kloke öfwoad
 wesse wett); såsom ock att
 tänkbilder och sinrika språk,
 Wisas tal och gåtor.

HERRANES fruktan är up
 a kloket: wisbet och sedolä
 anse wanwettige med förakt.
 A dig, min son, tin faders
 omat till esterrättelse, och låt
 tin moders förefrister ur akt.
 dro dig en skön hufwudpyrydnad
 en kostelig halskedja. Min son,
 illgerningsmän locka dig, följ
 om the säga: Kom lär oss
 efter blod, och ställa för
 för then oskyldiga, som sig
 t ondt tilförset: Wi skole
 utå them, såsom dödsbo

ningarne the lefwande, och
 them som trygga sig wid sin
 ostuld, såsom the ther i graf
 wen störta: alle hwad kostbart 13.
 är skole wi taga, och fylla vårt
 hus med byte. Tin lott skall 14.
 tu få med oss: en gemensam 15.
 casta skole wi hafwa; inläte sig
 icke, min son, i theras sällskap:
 wakta tin fot från theras stigar; 16.
 ry theras fötter löpa efter för
 dars, så the skynnda att urgjuta
 blod. Saklöst ursättes nätet för 17.
 alla slags foglar; Men these stål 18.
 la förslat för sitt eget blod: henn
 liga snaror lägga the för sitt e
 get lif. Så går thet med alla, 19.
 som få efter ordet winst: then
 tager sina egares lif med sig.

Wisbeten upphöjer offentligent 20.
 sin röst: på wägar, i gatuhörn och 21.
 på stadens torg, ropar hon öfwer
 ljudt och säger: Zuru länge wil 22.
 jen J, såwise, älsta såwitsta,
 och J bespottare, uti spotteri
 hafwa edet lust, samt galne
 sky bättre wett? wänder om att
 låta edet rättas af mig! Jag 23.

- will meddela eder mina tan-
 kar: jag will göra eder mina
 24. föreställningar begripliga. E-
 medan jag ropar och J wän-
 den eder bort; emedan jag ut-
 sträcker min hand, och ingen
 25. aktar till; emedan J läten se-
 ra alla mina råd, och förle-
 26. ten mina lärdomar; skall jag
 le, när ofärd drabbar eder:
 begäbba, när thet kommer, som
 27. försträcker eder. När thet så-
 som en storm kommer, hwil-
 ket eder försträcker, och eder
 ofärd såsom ett ilwäder in-
 träffar: när ångest och trån-
 gande nöd öfwer eder kommer;
 28. då skall man anropa mig, men
 jag skal icke svara; tidigt och
 sent söka, men icke finna mig:
 29. thesöre att man flytt klo-
 het, icke funnit behag i HER-
 30. NENS fruktan, icke aktat mi-
 na råd, utan föraktat alla mi-
 31. na warningar. The skola då
 åta sina gärningars strukt, och
 af sina anslags fölger måtte
 32. warda. Ty öwisas afsteg skall
 tillflynda them döden, och dår-
 tares sorglöshet föra them i
 33. undergång. Men then mig
 hörsammar, skall bo trygg och
 i ro, utan fruktan för olycka.
- Cap. **M**in son, om tu annatnar
 2. mina föreställningar och
 grannesigen hos mig förwarar mi-
 2. na lärdomar, så att tu låter titt
 bra gifwa akt på wissheten, och be-
 ser titt hjerta till then samma kün-
 skapen; ja, om tu beder om för- 3.
 stånd och ropar efter klohet; om 4.
 tu eftersöker henne, såsom silfwer,
 och noga efterspanar henne; så
 som dolda skatter: då skall tu fin- 5.
 na HERMENS fruktan och sin-
 na Guds längedama. Ty HER- 6.
 NEN är then, som gifwer wis-
 het: af Hans mun kommer kün-
 skap och klohet. Han låter the 7.
 redliga wäl gå: Han skyddar them,
 som wandra ostraffeligen, och icke
 8. aktaga then rätta stigen, samt håll-
 ter wärd om sina älskades wäg.
 Då skall tu fatta, hwad sanstol- 9.
 lig dygd, ett rättsskaffens wäsende
 och all god wandel är: emedan 10.
 wisshet skall taga boning i titt hjer-
 ta, samt künskap förnöja titt själ.
 Gudsfigighet skall wårda dig; klo- 11.
 het skydda dig: att tu blifwer 12.
 bewarad från then onda wägen;
 från then man, som fallhet öf-
 war; från them, som öfwergifwa 13.
 then rätta wägen, för att tråda
 uppå mörka stigar; som glade dro 14.
 att göra ondt och högeligen fög-
 na sig åt arga funder; hwilkas wäg- 15.
 stigar dro krolige och listige i sina
 omgångar. Att tu widare blifwer 16.
 bewarad ifrån annan mans hustru,
 then troldsa, som i sitt tal är ful
 och fördriff, hwilken öfwergif- 17.
 wit sin ungdoms älskade maka och
 förgäter sin Guds Lag. Ty hem 18.
 nes hus är en dödsfälla: till the
 19. aflednas boningar föra hvar en sin
 20.

Thi, som ingå i hennes hus,
 ja icke åter, och träffa ej
 att undkomma med lifwet.
 Tu ändteligen måtte wandra
 sommas wäg, och bibehålla
 the råtesfärdigas stig. Thi
 wäige flöta bebo landet, och
 e theruti befästas; men o-
 edige ur landet bortrensas,
 olöse i grunden utrotas.

Min son, måtte tu icke glö-
 ma mina lärdomar! titt
 förwäre mina förestifter!
 e skaffa dig långt lif, mån-
 och sälla dagar: sanfyllig
 ng skall alldrig ifrån dig wi-
 Sind them såsom en pryds-
 m tin hals: skrif them i titt
 , och tu skall finna nåd och
 inför Gud och människor.
 rtrösta af alle titt hjerta på
 HERRN, men lita ej på e-
 skhet. Se i alle titt före-
 nde på Honom, så skall Han
 ma wägar lyckosamma. Låt
 e i egna ögon tyckas, att
 wis. Frukt HERRN
 l ifrån thet ondt är. The-
 l wara dig en hellsa för tin
 och en wedergwäckelse för
 mmar. Ära HERRN
 in förmodgenhet, och med
 gen af all tin ärswärjt. Då
 ine förredshus af ömniga
 upfölte warda, och tina
 e flöda af druffast.
 tag icke, mitt barn, HER-
 S tuktan med mörwilja, och

låt icke Hans äga förtryta dig.
 Thi then HERRN äskar, then 12.
 ägar Han, såsom en fader then
 son, han wäl will.

Säll är then människa, som 13.
 wishet finner, och then kloshet är
 när. Thi att herne winna, är 14.
 bättre än siffwer, och aflastningen
 theraf, bättre än guld; dyrbarare
 än pärlor; alla tina snipcken fun- 15.
 na dermed icke förliskas. Långt 16.
 lif förer hon i högra handen, i
 then wänstra, rikedom och ära.
 Hennes wägar äro angenäme, och 17.
 alle hennes stigar säkre. Hon är 18.
 ett lifsigiwande medel för alla, som
 henne fatta, och lycklig är then,
 som henne befaller.

Med wisheten hafwer HER- 19.
 REN grundat jorden; med kloshet
 heren befästat himmelen. Genom 20.
 Hans förståndsljus är thet, som
 hafwen frambrustit och Kyarne
 dagg droppa.

Min son, låt mina lärdomar 21.
 icke undfalla tina ögon: iakttag
 goda råd och försigtighet. Thi äro 22.
 helsa för tin själ, och en ödn pryds-
 nad för tin hals. Då wandrar 23.
 tu tin wäg säkert och stöter icke
 emot med tin fot. Ligger tu dig 24.
 ned, behöfwer tu icke frukta: tu
 skall sofwa, och tin sömn wara
 söt. Icke skall tu frukta för ha- 25.
 stig försträckelse, eller för then o-
 lyckstorm, som hörar the ogudal-
 tiga: Thi HERRN skall wara 26.
 H 2

- rita säkra värn, och wakta tin fot
 för suaror.
27. Unddrag dig icke, att göra
 then torftiga godt, när thet står
28. i tin förmåga. Säg icke till tin
 vän: gå, kom i morgon igen,
 så skall jag gifwa dig; så tu strax
29. är i stånd theril. Stämpla in
 set ondt emot tin nästa, som i
30. all trygghet med dig omgås. Bde
 ja icke twist med någon saklös,
31. så han dig intet ondt tillfogat. Af-
 unnas icke öfwer wäldswerkaren,
 och wälg icke någon af hans wä-
32. gar. Ty för HERREN är then
 dolste en styggelse; men med red-
 liga plågar Han förtroligt om-
33. gånge. Öfwer then orättfärdigas
 hus blifwer HERRENS förban-
 nelse; men the rättfärdigas bo-
34. ning wälsignar Han. The Ho-
 nom förakta, föraktar Han: men
 them, som sig förödmjuka, bewi-
35. sar Han nåd. Hra ernå wise;
 men af fram warda dårar ut-
 märkte.
- Kap. 5. Hörer, barn, faderlig warning,
 4. och fatter med upmärksam-
 a. het förståndig lära. Jag gifwer
 eder en god underwising: wiler
3. alldrig ifrån mina lärdomar. Jag
 war min faders älskade son, dan-
 och såsom enda barnet hyllad af
4. min moder. Han gaf mig then-
 na lärdom: Satta mitt tal i
 hjertat, och förwara noga mi-
 na föreskrifter; så warder tu
5. lycklig. Köp wisbet, köp klo-
 het: måtte tu alldrig förgäta,
 alldrig afwika ifrån mina för-
 reställningar! Öfwergif henne 6.
 icke; så skall hon warda dig:
 allsta henne, så skall hon skyd-
 da dig. Wisheten är then för- 7.
 nämsta. Köp therefore wisbet,
 och för allt, hwad tu äger, köp
 klohet. Stöd dig wid henne; 8.
 så uphöjer hon dig: till dra för-
 rer hon dig, om tu omfattar
 henne. Titt hustruud skall hon 9.
 med en stöntrans omgifwa,
 och med en kostelig krona be-
 gafwa dig. Hör, min son, och 10.
 håll dig mitt tal till efterlefnad;
 så leswer tu ett långt och lyd-
 ligt lif. Jag wisar dig wis- 11.
 hetswägen och förer dig på rät-
 ta stigar. Då tu them går; 12.
 skall tin gång wara obehindrad,
 och i loppet skall tu icke stapla.
 Gåll dig fast wid sedoldran; 13.
 släpp henne icke ifrån dig; wär-
 da henne, ty hon är ditt lif.
 Gack icke på the ogudaktigas 14.
 wäg, och träd icke på the wän-
 gas stigar. Undwit them, fölg 15.
 them icke: stilg dig therifrån,
 och gack förbi. Ty the sowa 16.
 icke, utan the ondt gjordt, och
 gifwa sig ingen ro, utan the
 kommit andra på fall. The 17.
 föda är orätt fångit bröd; the
 ras dryck röswadt win. The 18.
 rättfärdigas wäg liknar mor-
 gonrodnans ljus, mer och mer
 upplarnande; intill fulla dagen 19.

ogudaktigas, liknar mid-
dens märker, the weta icke,
ur the stöta emot.

Min son, akta uppå mitt tal:
titt dra till mina föreställning-

Lämna them alldrig ur ög-
ne: förwara them djupt i titt
hjärta. The dro hållja för them,
them annama; för hela kropp-
en läkedom. Framför allt
titt, haf wård om titt hjerta:
det är ursprungt till lifwet.
Säkhet i munnen och list på
arna wara widt ifrån sig list.

Låt tina ögon se rätt fram,
tina ögonkast lyfta på rätta
mål. Wät tina fötters gång
rätt, så går tu säkert. Wät
titten till höger eller wänster:
titt för undan thet ondt är.

Min son, gif akt på min wis-
doms hers lära; ödg titt dra till
alla klokers regler: att tu win-
ner sig om försigtighet, och i
tal iaktager hwad klokt är.

Wät honing dropa en trolldö-
rus läppar: halare än olja är
des tunga. Men jill slur war-
hon bitter såsom maldrt; skarp
är ett tweeggadt swerd. Hen-

fötter leda till döden: till
iwen hennes steg. På lifwets
nära ban, skäller hon icke sin
g: hennes steg wackla hit och
der, blindwis. Therefore, darr,
titt mig och afwiker icke ifrån
alla föreställningar. Låt tina
ögon wara fierran ifrån henne:

mätte tu alldrig nalkas ören till
hennes hus! Att tu icke må upp-
offra titt förmodgenhet åt främman-
de, och tina åt then grymma; att
obehdrige icke må fördrå titt go-
da, och titt med swelt och möda
förwärswade egendom komma i en
annans hus, och tu till slur, med
fördråd kropp och lifstrafver, suc-
kande måste klaga: Huru hafwer
jag så kunnat sky sedolära, och
mitt hjerta så storligen sdrå-
ta warningar, att jag icke lydt
mina lärars röst, icke hörsam-
mat them, som mig underwiste!
Snart råkar jag i yttersta
lycka, insdr Domare och Sob-
lets menighet.

Drick watten ur egen brunn, 15.
friskt watten ur egen källa. Wät-
te tina springkällor offenteligen ut-
breda sig i flytande wattubäckar:
men titt allena tithöra, och ingen
främmande jemte titt! Ware titt
källa byrt aktad! och skatta tu titt
lycklig att öga titt öftra maka,
then titt sin ungdoms kärlek gaf;
af titt kallad titt räcka hind, titt
sköna rä. Hennes ömhet weders-
qwicke titt alltid: af hennes kär-
lek blifwe tu beständigte hämsykt!
Hwi skulle tu, min son, wilja
låta titt förledas af en främman-
de qwinna, och omfamna then en
annan tilhörig är? Insdr HER, 21.
KÄRNE ögon dro hwars och ens
wägar uppenbare: alla thest steg
afwärdger Jan. Wät egna misger-

ningar ståtjes then lastbare, och
23. fastnar i egna synders garn. Han
omkommer, emedan han icke låter
sig råta, förwillad af sin myck-
na galenskap.

- Cap. **6.** Min son, har tu för tin med-
6. broder i borgen gått, och
2. gifwit en annan tin hand, fång-
slad af tina ord, och fångad af
3. tina löften; så bemöda dig med
all slit therom, min son, att tu
gör dig lös, emedan tu råkat i
annan mans wåld: Skynnda dig,
slit banden sönder, och maza sig
4. digt på tin medbroder: Unna tina
ögon ingen sömn; tina ögonlock,
5. ingen slummer: Ödr dig lös, så
som en rå ur jagtbyggen, och så
som en fogel ur fångarens snara.
6. Gack till myran, tu late; be-
7. trakta hennes seder och lär. Sin-
dock hon ingen anförare äger, in-
gen pådrifware, eller styresman,
8. samlar hon likwål om sommaren
sin föda, och bärgar i andetiden
9. sin spis tillhoppa. Huru länge wil
tu late, blifwa liggande? När
10. wil tu uppstå af tin sömn? ännu
litter sofwa, ännu litter slumra,
ännu litter lägga händerna till-
11. samman att hwila! Skall fattig-
domen snart öfverräffa dig såsom
en landstryfware, och armödet så-
som en strårröfware.
12. En nedrig och bedräglig män-
niska bär falskhet i munnen,
13. klipper med ögonen, tecknar med
föten, knäpper med fingrarna,

hafwer rådför i sinnet, stämpar 14.
alltid ther endt år, och åstadkom-
mer tråtor. - Therför skall haus 15.
ofärd oförsedt dragga honom: plö-
sligen skall han förtröfas, utan
att kunna beläs.

Thessa sex stycken hatar HEN 16.
REN, eller rättare, thesa sju ö-
ra honom en sänggelle: stolta ö- 17.
gon; en falsk tunga; händer, som
utgiuea oskyldigt blod; ett hjerta, 18.
som stämpar arga funder; fötter,
som snabbe äro att löpa efter thet
ondt år; ett falskt vittne, som 19.
fräckt talar ofanning, och then
tråtor åstadkommer emellan bröder.

Min son, håll tin faders bud, 20.
och låt icke tin moders lärdom ur
akt. Bind them städse wid titt 21.
hjerta, och häng them såsom en
prydnad om tin hals. När tu 22.
går, stola the leda dig; när tu sof-
wer, hålla wakt om dig; och när
tu uppvaknar, utgåra titt falskap.
Buden äro en fackla; läran ett 23.
ljus; wägen till sällhet äro råttelser
och warningar: waktande dig för 24.
tin nästas hustru, then troldras
smiltande tunga, att hennes söm- 25.
het icke må tända lusta i titt hjer-
ta, och hennes blickar icke fånga
dig. Priset på en södla är till af- 26.
wentyrs ett stocke bröd; men en
gift mans hustru, blottställer thet
öskartbara lifwet för faror. Kan 27.
ock någon bära eld hos sig, och
icke antända sina kläder; eller gå 28.
på glödbande kol, och icke bränna
sina

fötter? Så är thet med then, omgående hafwer med annan
s hustru: then kommer icke
ffad undan, som henne nal-

Man råknar ej en tjuv till
ära, att han stjal så mycket
kan märta sig med, så han
var. Wårder han gripen;
han mångdubbelt betala thet
, ända till att utgifwa allt,
d han äger i-huset. Men then
hor bedrifwer med en hustru,
n däre: hufspilling är then,
med henne har att beställa.
g och fram drabba honom,
hans skymf står icke att ut-
as. Ty af harm sättes man
wrede i låga: han skonar ej,
tillfalle gifwes att hämnas.
vad löfpenning som häkt, ta
han icke an, och wårdat ej,
tu än så mycket wille skänka
m.

Min son, förwara mina före-
ställningar, och göm noga
mig mina föreskrifter. Förwara
mina föreskrifter, att tu må
da lyktig, och mina lärdo-
, såsom tin ögnasten. Bind
i om tina fingrar: skrif them i
hjerta. Aftra wissheten såsom
yster, och klosheten såsom tin
ogna; att tu måtte bewaras
i annan mans hustru, ifrån
troldras förförande tal.

Ed jag en gång uti fönstret
mitt hus såwade ut igenom
rörket, märkte jag ibland

the fåwisa, och blef bland the
unga manspersoner warse en o-
förständig yngling, som gick ga- 8.
tan förbi hennes hön och tog wa-
gen åt hennes hus. Redan war 9.
skynning, redan afson, redan ha-
de natten infallit och fullt mörker.
Sindresligen kom honom en qwinna 10.
till mödes, i sköklädnad, listig, 11.
yr och wildsint, så att hennes
fötter hemma i huset hade ingen
ro. An på gatan, an på torgen, 12.
än wid hwarje hön, lurade hon.
Thenna tog honom fatt, kyste ho- 13.
nom, och med fräkt uppsyn tilta-
lade honom således: Mig har ett 14.
rackoffer ålegat: i dag har jag
fullgjort mitt helgade löfte.
Therfore har jag utgått att rå, 15.
ka dig; ända till att natterid
skäta dig: och nu finner jag dig
här! Min sång har jag utbredd 16.
med broderade täcken, med dy-
nor af Egyptiske tyg. Med 17.
myrtha, aloë och canel, haf-
wer jag gjort min sångkamma,
re walluftande: kom, låt oss 18.
tills dagar bli förlusta oss i
färket, och i åstrogondjen tills
bringa natten. Min man är 19.
icke heima: han är lågwäga
bortrest, tagit penningpungen
med sig och kommer först på
nymanaden tillbaka. Hon fann 21.
gade honom med sitt söta tal, och
med sina hala ord förförde hon
honom. Strax följde han henne 22.
efter, såsom en ox, hwilken till

- slagibanken föres; såsom en hjort
 23. hwilken rusar i garnen, tills pilen genomboxar hans hjerta; och såsom en fogel, hwilken flyndar i snaran, icke wetande, att thet gäller hans lif. Thersföre hörer mig, mine söner, och gifwer noga akt på
 24. mina föreställningar. Mätte aldrig ert hjerta tygellöst lämna sig åt hennes wägar! måtte I aldrig förwilla er i hennes stigar!
 26. Ty många äro the mördade, som hon nedergjort: talrike, the hon
 27. om lifwet bragt. Hennes hus är en ingång till grafwen, ned till dödens innersta boningsrum.

- Cap. **Wisbeten** ropar; Klokheten
 8. låter sin röst höras: högst
 2. uppå högderna, wid wägen och wägskifnaderna står hon; wid portarna, wid ingången till staden, för dötrarna upphöjer hon sin röst:
 4. Till eder ropar jag, I män; till eder, I människo barn, låter jag min röst utgå. Lären eders slughet, I enfalldige; lären edet att wara förståndige, I dārar! Hörer! jag will tala hwad tydeligen i ögonen faller, och med mina läppar förkunnar, hwad rätt och riktigt är.
 7. Sanning talar min mun: och rätt är mina läppars affly.
 8. Rätt är alle mitt tal: intet wrängt eller falskt finnes thes uti; allsammans tydligt för then förståndige, och riktigt för then kunnige. Emottager

mina rättelser: håldre, än silfwer, och rättesskaffens kändedom håldre, än renaste guld. Ty 11. wisbet är kosteligare än pärlor: inga smycken kunna med henne förliknas. Jag, Wisbeten, bor 12. i listighetens grannskap och låter klokaste rådighet finnas när mig.

SERAXNS fruktan är 13. thet, at fly thet onde är. Stolthet; högfärd; syndiga wägar, falsta munnar styra jag. Hos 14. mig är både råd och dād; Klokhet och hjeltestyrka. Igenom 15. mig regera Konungar, och Rådsherrar stadga rättwisa laggar. Igenom mig föra Sur 16. star befäl, och högst Styrers män i landet, äro sina kall wurne. Jag älskar the mig 17. älska; och the mig söka, finna mig. Hos mig äro rikedom 18. och ära; waraktiga och fasta egodelar. The frukter, jag med 19. delar, äro ypperligare än guld, och then afkomst, jag gifwer, yppare än renaste silfwer. Jag förer på rättesskaffens wäg, uppå rättwisa sans banade stigar; sätter mina älskare i besittning af fast egendom, och fyller thes stamkamrar med ömnheter.

SERAXNS egendom war 22. jag, thet första af Hans wärd; innan Skapelsen. För outgymdelig tid insattes jag at styra

werldens begynnelse, förr någon jord war. Annu o inga haf, td jag född; danu inga källor som af tn flödade. Innan bergen gades, förr än högderne, jag född. Annu hade icke danat jorden, öderterna eller fruktbårande berna af fasta landet. Td bestäde himmelen, war tillstädes; td San drog eln öfwer werldshafwet, rde flyarna ofwantill och ldt källorna till Oceanen, satte hafwet sina gränfor, wattung icke skulle flöda öf theß strand, samt aspafjordens grundwalat; war såsom ett stötebarn hos om. Jag war Sans dagförnöjelse, och lette inför om beständigt: Jag lette Sans fruktbårande jordkrets hade min förnöjelse af mistors barn.

Tu, mina barn, hörer mig! le dro the, som iakttaga a wdgat! akter uppå rätt r och blifwer wise: undjer Öder icke. Säll är then mista, som hörer mig, dag i wakar wid mina öder wardar mina tröstlar! ty nlig finner, finner säll och ernär ynnest hos SÆ. 7; men then wilsse far om, han spiller sitt eget lif: the mig hata, Alsta ödden,

Wisbeten byggde sig ett pa. Cap. lats med många huggna pe. 9. lare, slagade sin gödboskap, till 2. redde sitt win, antrådade sitt bord, 3. stikade ut sina pigor och ldt ut 3. ropa på högderne i Staden: then 4. sätunnig är, stige här in! Till the oförståndiga låter hon säga: 5. kommer, åter mitt bröd och dricker af winet, som jag till 6. reder: öfwer gifwer såwitstap, att J mågen blifwa lycklige, och wandrer på klothetens wäg. 7. Then en genwördig råtta will, adrager sig hån: och then en lastbar bestraffa will, får stam till takt. 8. Bestraffa icke then genwördiga, td blifwer han tin owän; bestraffa then wisa, så har tu hans wänstap. 9. Underwis then wisa, så warder han wisare: ldt then rättfärdiga, så tiltager han i kunstap.

Början till wisbet är SÆ. 10. RÄTTS fruktan: och then Sel ligas dyrkan, rättstafvens klot, het. Igenom mig warda tine 11. dagar talrike, och tina lefnads, är förökade. 12. Äst tu wis, är thet tin egen förmon: äst tu en genwördig, måste tu allena omgälla thet.

Därskapen i qwinno gestalt, 13. vordentlig, dum och wårdslös, är 14. ter utan för öden af sitt hus, på en Thron högst upp i staden, och 15. bjuder the förbigående, som wan

16. dra sin wåg rått fram: Then få-
wis är, stige här in! till then
17. oförståndiga låter hon säga: stu-
let watten är fört: och i lön-
dom fångat bröd, wälsmakan.
18. de. Men han wet icke, att thet
äro dödsboningar, och att hennes
gäster nedfänkas i grafwen.

Salomos Sedolärande Tån- kespråk.

- Cap. En wis son gör sin fader glä-
10. die: en galen, sin moder
sorg.
2. Orätt gods hjälper intet: wäl-
görande friar ifrån döden.
3. HERREN låter icke then
rättfärdiga hungra: orättfärdigas
begär tröttnar Han.
4. En lat hand gör fattig: en
idos, rik.
5. Then om sommaren insamlar,
är en wdlartad son: then i för-
den sofwet, en wanbörding.
6. Wälsignelser omgifwa then
rättfärdigas hufwud: förbannelse
hödjer the orättfärdigas ansigten.
7. Then rättfärdigas minne lef-
wer i wälsignelse: men orättfär-
digas nämn förgås med wandra.
8. En wettig antager lärdomar:
en omis störtar oförwäget omkull.
9. Then redligt wandrar, går sä-
kert: then krokwägar går, lefwer
i fruktan.
10. Then illfundige sätter snaror,
och störtar, lik en däre, hufwud
hwa theruti.

Then rättfärdigas mun, llb 11.
nar en hälsökälla: wrängwisas, dö-
jer wäldswerkan.

Hat wäcker tråtor: all förseet 12.
se ofwerspillet kärlek.

På then klokas löppar, finnes 13.
wisheit: för däreus rygg är pygel.

Wise förwara hwad them är 14.
förtros: däreus mun spiller sö-
sta förtroende.

Rikedom är then rika ett för 15.
swarswerk: fattigdom, then fat-
tigas förstöring.

Then rättfärdigas lön är såll 16.
het: orättfärdigas skörd, ofärd.

Wägen till lycksalighet är thet, 17.
att följa råttelser: i willo föret
then, som warnung å sidofätter.

Then hat dödjer, är en from 18.
tare: then förtal utbreder, wan-
wettig.

I mångordighet fattas ej för 19.
seelser: klok är then sina löppar
tyglar.

Then rättfärdigas tunga lifnar 20.
renadt silfwer: orättfärdigas hjer-
ta, slagg.

En rättfärdig myn leder män 21.
ga: af wanwert omkomna därer.

HERRENS wälsignelse rik 22.
tar, man att göra arbetet tungt.

Såsom illfundighet är then 23.
wisa ett nöje, så är rättfärdigas
wisheit then kloka.

Hwad then orättfärdige frukt 24.
tar, thet wedersfars honom: hwad
the rättfärdiga önska, thet wan-
der them gifwet.

Ed stormen främfar, är then
rättfärdige icke mera till: then
färdige står ewigt grundfast.

Såsom syra skadar änderna,
röf ägonen, alltså then för-
lige them, som honom utskändt.
HERNANS fruktan förlän-
lifwet: men ogudaktigas är
fortas.

Rättfärdigas hopp slutas med
ne: orättfärdigas går förloradt.

HERNANS lära är then
igas wärn: en sträckt för os-
ningsmän.

Then rättfärdige blifwer alltid
ändande: then orättfärdige skall
n fast fot hafwa i landet.

Then redligas mun bär wis-
frukt: en lögnaktig tunga,
id utrotas bär.

Then rättfärdigas läppar tala
id räktt är: orättfärdigas mun,
id som är wrångt.

iff wåg är en styggelse för
HERNAN: full wigt Hans
behag.

Stolthet har wandra i följe:
wisshet ledsagas the ödmjuka.

Ärligas redlighet leder them:
agares wingleri snärjer them
wa.

På olycksdagen hjälper rikedom
: - men rättfärdigher friar is-
undergång.

Then redligas rättsinnighet
r hans wåg: igenom egen
nghet faller then wrångsinte.

Ärligas rättsinnighet, räddar

them: i egen skullhet warda bedra-
gare fångade.

När then orättfärdige bär, är 7.
hoppet allt: syndares wäntan blif-
wer om intet.

Then rättfärdige förlofas ur 8.
nöden: och then orättfärdige trä-
der i hans ställe.

Äf skrymmares mun warder nå- 9.
stan förb i förbärf: igenom rätt-
sinnigas kloshet räddad.

Öfwer the rättfärdigas wäl- 10.
gång, gläder sig staden: öfwer the
orättfärdigas undergång höres frög-
derop.

Igenom the rättfärdigas wäl- 11.
signeller warder staden befästad:
igenom orättfärdigas mun, förstödd.

Then sin nästa illa beryftar, 12.
är wanwertig: en flok man tiger
stilla.

Örnataflaren yppar hwad i 13.
förtroende säges: en ärligt sinnad
ödljer thet.

I brist af styrelse-wett, går 14.
folket under: thet mogna råd gif-
was, står wäl till.

Then för en annan i borgen 15.
gått, är ständigt i fruktan: then
ögärna handslag gör, lefwer trygg.

En skön qwinna winner ära, 16.
sifsom ströfwande krigsmän, rike-
domar.

Then gör sig sjelf godt, som 17.
människo-kärlek öfwar: then hård-
hertade är sin egen plågåre.

Then orättfärdige arbetar för 18.
en bedräglig lön: then rättfärdig-

- het utsår, gör en säker vinst.
19. Rättfärdighetens råda ban fö-
rer till lifvet: then hastar till sin
död, som far efter thet ondt är.
20. Ett falskt hjerta är en stög-
gelse för HERREN: the thet
redligen wandra, Hans wälbehag.
21. Ifrån arfwinge till arfwinge,
blifwer then orättfärdige icke o-
straffad; men rättfärdigas efter-
kommande, undgå olyckan.
22. Lik en so, med guldring i nä-
san, är en skön qwinna, utan
ärbarhet.
23. Rättfärdige åstunda intet an-
nat än thet godt är: orättfär-
digas årråd är arghet.
24. Then ene utströbr thet han haf-
wer och får alle stadiget mer: then
andree är öfwer höfwan karg och
liber dect brist.
25. En wälgörare förkofras: then
för andra ömning insänker, har
sijelf fullt upp.
26. Then sin spannmål innehåller,
honom önskar folket ondt: wälfig-
nesser komma öfwer honom, som
then usäljer.
27. Then sig besittar att göra godt,
ernår allmänt bifall: then som es-
terraktar att göra ondt, honom
drabbar thet.
28. Then sig på rikdom förlitar,
han faller: såsom en uppgående
selning skola the rättfärdige grön-
ska.
29. Then ordet gods i sitt hus
förer, lämnar wäder till arf: then
siftne dären, blir then wisas trål.

Wälgörande är frukten af then 30.
rättfärdigas wärf: then wisas lä-
ra förddlar själen.

Warder then rättfärdige på 31.
jorden wedergullit; huru mycka
mer then orättfärdige och spudaren!

Then underwisning åskar, de^{Cap.}
får kunskap: then warning¹²
hatar, är öfbrusfig.

Then fromme winnar nåd af 2.
HERREN: then swel öfwar,
dömer Han brottslig.

Igenom orättfärdighet får man 3.
ingen fast fot: rättfärdigas rot swig-
tar ej.

En dygdesam hustru är sin 4.
mans prydnad: en wanartig, haus
tårande mark.

Rättfärdigas öfwerläggningar, 5.
äro billighet och rätt: wängwisas
flokter, swel.

Wängwisas tal är försätligt 6.
för lifwet: rättsinnigas tal, rädd-
ning.

Orättfärdige omförtas, så att 7.
the icke mer finnas till: rättfär-
digas hus hafwer bestånd.

En hwar prifas efter siet för 8.
stånd: en tof föraktar man.

Lyckligare är theu ringe, som 9.
tjänar sig sådan, än then förnam
wara wäl, och inter brödd hafwer.

En rättsinnig låter sig öfwen 10.
wärda om siet öf: hos the wäng-
sma är själfwa barmhertighets
gryn.

Then sin jord brukar, har brödd 11.
all

illfölest: then the sysslösa föler, har brist på förstånd.

Ethen orättfärdige har sin lust, att utslåna olycks-garn: the rättfärdige stå beständigt rotfaste.

Falske läppar äro en farlig nara: then redlige undgår faran.

Äf thet goda man med sitt al urrättar, njuter man ömning ruft: och hwad godt en med sina händer, gör, thet warder honom wederguller.

Därens wdg tyckes honom själf iktig wara: then wise tyder goda råd.

Dären låter offentligan märka in harm: en flok dölijer sin ledsla skymf.

Ethen är en trofast man, som öppet sanning talar: then lömsk, om falske wirtnar.

The oberäknsammas tal liknar fsta wärjestyng: the wisas tunga, ikedom.

En sanfärdig mun består ewärdigen: en sanningslös tunga, enast för ett ögnablick.

Ethen dätas, som ondt stämpar: then hugnas, som frid stifrar.

Icke skall någon nåd öfwerwälsiga then rättfärdiga: för orättfärdiga warder olycksnättet fullt.

Falske läppar äro en straggelse ör HERKAD: Hans wälbehag öinna the thet redeligen handla.

En flok man dölijer sina inigter: narvar utropa dårskaper öfwerljudt.

En wifwen hand warder mäg-

tig: men en lat, stattsölsdig.

När sorg i hjertat nedtrycker; 25. kan ett godt ord uppmuntra.

Ethen rättfärdige wäljer sin wdg 26. med öfwerlågning: the orättfärdige fara wille af och an.

En lat upjagar icke sitt will 27. bråd: sliit är en kostbar rikedom hos en man.

Ethen rätta wägen föder till 28. lyckalighet: afwägar leda till umbergång.

En wettig son låter sig rätta af 29. sin fader: then genwärdige, i 3. aktar icke bestraffning.

Äf thet goda man urrättar, 2. njuter man wälsmakande frukter: obehagliga swälja bedragare.

Ethen sin mun waktar, bewa- 3. rar sitt lif: then sina läppar för widt upplåter, föder sig i olycka.

Ethen late will gerna hafwa, 4. och har dock intet, then trefne har öfwerhog.

En rättsinnig styr lögn: then 5. wrångsinte befordrar hwad skändeligt och skamligt är.

Rättfärdighet förwarar honom, 6. som sin wdg redeligen framgår: wrånghet gör syndabanan slipprig.

Wången ställer sig rik, och har 7. allsintet: mången, fattig, och har mycken förmodgenhet.

Ether man med rikedom kan 8. lösa sitt lif, warder then fattige icke antastad.

Rättfärdigas ljus brinner klart: 9. 3 3

- orättfärdigas blöf utfloknar.
10. Dumbhet med högfärd åstads
kommer ewedragt: wishet, sam-
drägtighet.
11. Förmodgenhet, wunnen med v-
rdit, förminskas: men, samlad
genom idoghet, förmeras.
12. Ett förhaladt hopp gör hjer-
tat sukt: läkemedel är wunnen
dnstän.
13. Then Budet föraktar, måste
plikta therför: then lagen wör-
dar, har belöning theraf.
14. Then wisas lära är en hells-
källa; ther man undgår döds-
snaror.
15. Wälwilja medförer wänlighet:
omgånge med trolösa, werkar styf-
sinnighet.
16. Then klof är, handlar med för-
sigtighet: en däre utbreder sitt o-
förstånd.
17. En wrång fullmårig medlar
till thet wärsta: ett redligt sän-
debud ställer till rätta.
18. Fattig och skymfad blir then,
som sedolära förkastar: then rät-
telsef aktar, ernår rikedom och ära.
19. Ett dämpadt begär är själaro:
att wika ifrån thet onda, är däre-
rars wänjelse.
20. Then med wisa omgås, war-
der wis: därears stallbroder för-
därswas.
21. Syndare förförljas af olycka:
rättfärdige stå med sällhet i för-
bund.
22. En from man, lämnar sina
barnabarn arf: för rättfärdiga

warder syndares gods förwaradt.
Then fattigas återströcke gifwer 23.
rikelig spis: men utan tillbörlig
hushållning förswinna rikedomar.
Then riset spar, hatar sitt barn: 24.
then thet äskar, agar thet i tid.
Then rättfärdige lefwer för 25.
nögd: orättfärdige få alldrig nog.

Genom kloka hustrur warder hu-^{Cap.}
set uppbyggt: en dåraktig 14
rifwer thet med egna händer ned.

Then wandrar rätt, som HEN 2
NAN fruktar: then wanwördar
Honom, som krostigar går.

Then omwisas mun utgjuter fräde 3.
ka hoteller: the wisas läppar skyd-
da them.

Ther inge opar finnas, är sa 4
dan tom: ther dragarne äro star-
ke, finnes inkomst nog.

Ett påitligt wittne är then, 5
som alldrig osant talar: then fräckt
ljuger, wittnar fallst.

Then genwördige söker wishet, 6
och ingenstädes finnes hon: then
kloke fattar kunskap lätt.

Ställer tu tig inför en däre; 7.
skall tu intet wettigt ord förnim-
ma af hans mun.

Then klokas wishet är upp 8
märksamhet på sin wandel; därears
galenskap, selfbedrägeri.

Öngdigas samband är med 9
brottighet: rättfärdigas inbördes
wälwilja.

Hjertat bär sin egen sorg in 10
nom sig: äfwen i theß glädje kan
sig

igen främmande inblanda.

Rättfärdigas hus warder i förstånd: men rättsinnigas & grönskande.

Rången wåg tyckes en rätt warars ändaslyck förer till unng.

Jämwal under leende kan hjerwida; och slutet af glädje & ångest.

Then lastbare njuter frukten af andel: en from man af sina ngar.

En fåwis tilltror sig all ting: kloke är wid hwarje steg akt-

in wis är warsam och undhet onda: then galne går ofsam samt therpå löst.

En snarsticken besår dårskaper: lömske är affky wård.

Dumhet är fåwisas lott: kunthe klokas prydnad.

Ör the fromma skola the onnedböja: och the orättfärstå wid then rättfärdigas

idantwät af sin like warder fattige försmädd: then rike dänner nog.

Then sin medmänniska föraktar, ynd: såll then, som förbar sig öfwer then elända!

Welt wist skola the fela målet, onde stämpa: men sanfyllig ing möta them, som godt stwa.

It tråget arbete gifwer förshet: bara munprat, armod.

Rikeedom pryder en wis: men 24. gör then galna till en narr.

Ett sanfärdigt vittne frälsar 25. lifwer: en fräck lögnare stjulet dolst.

HERNANS fruktan är en 26. säker borg: sina barn är HERREN ett tryggt beffärm.

HERNANS fruktan är en 27. hellsökälla, ther man undgår dödsfnaror.

I folkrikhet består Regentens 28. magt: i folkbrist, Furstens wammagt.

Then långmodige wisar mycket 29. förstånd: en hastig till sinnes blot tar offentligent söt wammwett.

Wälwilja är kroppshelsa: af 30. und, en tärande matk i benen.

Then en fattig undertrycker, 31. wandrar theß skapare: Honom är rar then sig öfwer then torstiga förbarmar.

I sin olycka warder then orätt 32. färdige nedslagen: afwen i sin döddär then rättfärdige frimodig.

I then klokas hjerta har wis 33. het sin boning; i dårars hjerta warder hon förskuten.

Rättfärdighet upphjert ett folk: 34. synd är folks fördärf.

En wälartad rånare winner sin 35. Konungs nåd: en wanartig drabbar hans wrede.

Ett höfligt svar stillar wrede: Cap. hårda ord sätta honom i låga.

The wisas tunga meddelar 90.

- da kunskaper: ovisas mun låter
därskaper urströma.
3. I all rum skåda **HERRAN**
ögon: utforska både goda och onda.
4. Tungans styrfel är en hellsogif-
rande läkedom: hennes yngellds-
het, lif ett härjande wäder.
5. Dären föraktar faderlig war-
ning: then rättelser aktar, warder
klof.
6. I then rättfärdigas hus finnas
goda skatter: bland then ogudak-
tigas inkomst, ingen ren winst.
7. The wise sprida renad kunskap:
the owise Orätt.
8. Orättfärdigas offer dro en styg-
gelse för **HERRAN**: rättfärdis-
gas bön, Hans wälbehag.
9. En stoggelse inför **HERRAN**
är then orättfärdigas wäg: then
rättfärdighet med allwar söker,
honom älskar Han.
10. Olycksåren förestå honom, som
rätta wägen öfwerlågner: then
rättelser styr, omkommer.
11. Afgrund och dödsboningar dro
för **HERRAN** uppenbare: huru
mycket mer människornas hjertan!
12. En genwördig tycker icke om
then honom rättar: med the wisa
omgås han icke.
13. Ett gladt hjerta gör ansigtet
blidt: när hjertat bekymradt är,
faller och modet.
14. Kunskap söker en klof: med
därskap omgår en wantwertig.
15. En usling haftwer ingen god
dag: dock är ett godt mod ett
dagligt gästabud.
- Bättre är litet, med undergif- 16.
wenhet under **HERRAN**; än sto-
re skatter, med oro.
- Bättre är ett fat gröndäl, med 17.
wänskap förenad; än en gödd öre,
med hat.
- En hetlig äggar. tråtor: en 18.
tålig stillar lif.
- Then måttligas wäg förekom 19.
mer honom såsom med rönehäcker
berödr: then ofötrutnas, slår och
obehindrad.
- En wis son gör sin fader hug 20.
nad: en galen, sin moder hån.
- Därskap är then wantwertiga 21.
en lustig wäg: en klof går jäm-
na steg.
- Anslag utan öfwerläggning 22.
warda om inter: ther mogne råd-
gifsware finnas, ega the bestånd.
- Man fågnar sig åt ett wäl af 23.
passade swar: ett ord i sin tid,
hwad thet är tåckeligt!
- Wägen till lifwet leder then 24.
wisa uppføre: att han måtte und-
gå then till dödsboningarna, som
utföre bår.
- Inkräktares hus skall **HER-** 25.
REN omstödrta: men ånkors rå-
märken stadfåsta.
- En stoggelse för **HERRAN** 26.
dro arga funder: tåckelige, wäl-
menande affigter.
- Then förstödrer sitt hus som sig 27.
besticka låter: then mutot styr,
befåster thet.
- Ett rättspassens hjerta best 28.
när hwad swaras bår: en orätt-
färdig

man utser hvad värdigt

HERREN är långt borta i
the orättfärdiga: men the
digas bön hörer Han.

ett mildt ansigte gör hjertat
ett godt budskap weder
froppen.

heet dra, som hellsamma
gar åstypder, finner boning
i wisa.

then warning förkastar, för
sig hufv: then rättelser hö
rödtsfwar sig insigt.

HERREN fruktan är wis
seboldra: för dra går för
ande.

niskan gör förslager i hier
tat: af HERREN beror,
tal tungan förer.

in hwar tyckes hans wandel
:en: men HERREN pröf
ertat.

demstån HERREN tina
så tyckas tina anslag wäl.
Ne hafwer HERREN be
l sut andamål: afwen then
tiga, till olycksdagen.

dr HERREN är then of
ige en stuggelse: från arf
till arfwinge lämnas han
cassad.

nom fromhet och trohet war
isgångning försonad: genom
RANES fruktan undgår
ret onda.

: HERREN wälbehag sin
någons wandel; så böjer

Han afwen hans stender till wäns
kap.

Bättre är litet med rätt, än
mycken inkomst med orätt.

Människans hjerta föresätter
sig stna wägar: men HERREN
styrer thet steg.

Konungens ord äro Sunda swar:
i domen må hans mun icke enst
digt handla:

Rätt wäg och wägbalk äro
HERREN heliga: af honom ä
ro alla wägar stadgade.

För Konungar ware thet en
stuggelse att orätt göra: ty ge
nom rättwisa warbet Thronen be
fastad!

I uprättighet hafwa Konun
gar wälbehag: then redelig är, win
ner thetas ynnest.

Konungens råde är ett böde
bud: en wis allena blidkar honom.

Konungens milda blickar gifwa
lif: hans udd liknar ett regndigert
moln om wären

Att äga wisbet, är bättre än
guld! och at kloshet förwärfwa,
kostbarare än silfwer.

The redligas jämnna ban föder
them undan thet onda: then be
watar sitt lif, som på sin wäg
aktar.

För ofärd går ståtthet: för
fall, högmö.

Bättre är ödmjuk vara i fall
kap med the ringa, än rof kista
med öfwerfittare.

Then en sal moget öfwerdiga
R

- ger, vinner framgång: then sig på HERMAN förlorar, sällhet.
21. En vis kan man falla måltalig: ett angående tal thet, som befrämjar upphysning.
22. Förstånd är en helsökälla för them, som thet äga: dårskap en snara för dårer.
23. Ett wist hjerta gör talet klokt, och lägger förnuftig lärdom i munnen.
24. Goda ord likna honing; ljusliga för smaken och helsosama för kroppen.
25. Wången wåg tyckes en rätt vara, hvars ändalockt förer till undergång.
26. Then arbetandes hunger nödgår honom arbeta: hans myn är hans pådrifware.
27. En dreförgåten gräfwer vlycks-grop: på sina läppar bär han brännande eid.
28. En lögnare åstadkommer lif: drnatasflaren söndrar the bästa wänner.
29. En wåldswerkare loftar sin nåsta, och förer honom på en otycklig wäg. Medan han blinkar med ögonen, uppstår han rånsför: medan han biter sig i läpparna, är thet onda b. suir.
30. Orå här är en hederskrona, then på dygdens wäg funnen warder.
31. En råttmodig är berdmiligare än en stridshjette: och then sitt sinne förer, berdmiligare än thet städer eröfrar.
32. Rotten fastas i hjertet: af HERMAN betor utdraget.
33. Bättre är en torr bit bröd i en ro; än fullt bo, med trä. 17. Tosamma måltider.
34. En wållstard rådnare, warder 2. then wanartade sonens Herre, och delar arfwet med bröderna.
35. I smidningen warder silfwer, 3. i degelen guld, af HERMAN warder hjertat pröfwadt.
36. En bos märker noga, när thet 4. om skalkstycken; en fattig, när thet om någons störande talas.
37. Then en fattig begabbar, kom 5. far thet Skapare: then sig af annars ofärd gläder, slipper icke en nåpst.
38. Alderstegnas krona är barns 6. barn: barns ära, thetas fäder.
39. Thet klöder en äreids illa, att 7. vara rund i löften: en hedertlig man annu sämre, att swika i thet han lofwat.
40. Rutor är i thems ögon, som 8. them annammar, ådelstenar: på hwad sida han wänder them, glänsa the.
41. Then förefeller öfwerstyrt, 9. vinner kärlek: then them å uppupprepar, förlorar then bästa wän.
42. Förebrädder werka djupare 10. tryck på en klokt; än hundrade pröget, på en dårer.
43. En bos söker endast gott 11. ser, tills bödelstnekten honom på klätas.

2. Vdt helbre hjörnen, som ungarne skäntagne blifwit; än en däre, i sin pra.
3. Then godt med ondt wedergälder; ifrån hans hus skall thet onda icke återwända.
4. Bdejan till redtor liknar en öppning, thet watten får sig ut innan thet kommer thehdån, att man tänderna wisar, affåt lif.
5. Then en brottslig frisläger, och then en offydig brottslig dömer, dro både en stryggelse för DENNAN.
6. Hwartil skola penningar i därethens hand? att löwa wishet? men thet är ingen tankekräft.
7. Beständig ättar then rätt wännen: att wara en broder i nåd ända tid, ä han född.
8. En oförståndig gör handslag, samt går för andra i borgen.
9. Then ättar får, som ättar lif: then sin döer hög gör, bereder sig fall.
10. Then ett falskt hjerta hafwer, finner icke lycka: then rwerelige stupar sjelf i olycka.
11. Then ett wanwettigt barn hafwer, hafwer sorg: därethens fader kan ingen glädje hafwa.
12. Ett muntert sinne gör ansigtet glädt: ett bedröfwadt mod utredglar benen.
13. Lönliga skänker tager then wärrättfärdige, för att thet med wärrättiga rätten.
14. En klag hafwer wisheten för dögen: därethens dögen gå wida

werlden omkring.

En owis son är sin faders 25. grämelse, och sin moders bedröfwelse.

Att pliktfulla then offydiga, 26. är lika skändligt, som att straffa ämberöman för thet the rätt göra.

Then höf hafwer i talet, wi 27. far insigter: then saktmodige, klager.

Skwen then oförståndige warer 28. der för wis, akta, så han tiger; och för klag så han sin mun tillsluter.

En sjelflot öder undsygter: alla Car. hjälpsamma medel förlustar 18. han.

Dären tyder icke om warfamt 2. het; utan att blotta sitt smä.

Med wärrättfärdiga följer för 3. akt: med ättar, han.

Mängens tal liknar djupt 4. watten: wishetens sälla, en klart zinnande bäck.

Att hafwa anseende till then 5. brottsligas person, är lika skändligt, som att wränga then offydiga rätt i domen.

Därethens läppar inblandar sig 6. snart i tråtor: hugg och slag ädra ger honom hans mun.

Därethens mun är hans egen 7. lycka: hans läppar, farliga snaror för hans lif.

Ornarasflares ord swäljas be 8. gärligt, och tränga djupt in i thet allrainnersta.

9. Ifröwen then fina wärf försum-
ligen föder, är en broder till then
förfälskare.
10. HERMANNS åkallan är ett
fast flott: then rättfärdige styr thit
och sinner skydd.
11. Then rikas gods är hans fäst-
ning, och i hans tanka en of-
wermänerlig mur.
12. För fall går högmod: för dra,
ödmjukhet.
13. Then som svarar, innan han
hört, till slut, kan anses såsom en
galen och en narr.
14. Ett manligt sinne kan fördrä-
ga kroppslågor: men ett säradt
sinne, ho kan dermed utbärda?
15. Then klokas hjerta förwårswar
sig kunnkap: och then wisas dra
förskar thestet.
16. Glänker göra en man wälfoms-
men, och skaffa honom tillräde
till the stora.
17. Then synes råder hafwa, som
först anförer sin sak: får hans
wederpart inställa sig; blifwer fan-
tingen uppdragad.
18. Dotten gör en anda på twister,
och filjer the mäktiga emellan.
19. En för fördelad broder är swä-
rare att winna, än en fästning:
och råder emellan bröder att si-
ta, såsom en bonn för ett flott.
20. Såsom man sticker sig till,
warder man lönt: och hward man
talar, thet får man igen.
21. Ödd och lif stå i tungans wärb:
then henne styrer, njuter förmån
therat.

Then sig hustru tager, bereder 22.
sig lycka och ernär ymest af HERN
MAN.

Ödmjukt beder then fattige: 23.
spotket svarar honom then rike.

Then, som will wara allas 24.
wän, skadar sig läte: dock gifwes
ofta en wän, tillgifware än en
broder.

Bättre är, wara fattig och red-
lig, än rik och bedräglig. 19

En oflof ifröwer, lyckas icke 2
wät. Then förhastig är på fötter
na, hant stappat.

En människas egen galenskap 3
gör thet wäg slipprig: likwät kno-
rar hon i sitt hjerta emot HERN
MAN.

Rikedom skaffar många wän 4
ner: then fattige warder af sin
enda wän förskäten.

Ett falskt vittne blifwer icke 5
straffadt: en fräck lögnare und-
slipper ej.

Många dro the, som uppöat 6
ta then mäktiga: en hwar är then
gifmildas wän.

Then fattiga, sty alle hans 7
anhörige: thet mindre må man
undra, om ifröwen hans wänner
källa sig ifrån honom: han för-
tar sig på löften: the dro ett inat.

Then sig förstånd förwårswar, 8
har sitt lif läte: then uppå klob-
het altar, honom går wät.

Ett falskt vittne warder icke 9
straffadt: en fräck lögnare war-
der om inat.

o. Thet lidder en narr illa, att pråla: en skaf ännu sämre, att råda öfwer Furstar.

1. Att hålla vreden tillbaka är klokt: att förlåta fel, ådel.

2. Konungens onåd liknar ett lejons rystande: hans nåd, daggen, som gräset bedäcker.

3. En dåraktig son är sin fader ett haf af sorg: lika ett ständigt taldropp dro en hustrus tråtor.

4. Hus och ågodelar ärfwas af försåder: men en förnuftig hustru är en älska af **HERMAN**.

5. Maklighet medförer sömn: en lat nödgas hanger lida.

6. Thet lärdomar aktar, vaktar sitt lif: then sin wdg wårdsldst går, omsommer.

7. Thet sig öfwer then fattiga förbarmar: är en **HERMAN** borgendr: han skall wedergålla honom hans wålgärning.

8. Frukta tin son, medan ännu något hopp öfrigt är: att tu ej måtte önska hans ödd.

9. En styffint måste eftertrykigen straffas. Skonar tu honom, går tu honom wårre.

o. Hör goda råd och antag warning: att tu till flus må wis war da.

1. Människan går sig många förflager i hjertat: **HERMAN** råd äga bestånd.

2. Thet pryder en människa att göra godt. Bättre är fattig wara, än ogin.

3. **HERMAN** fruktan förer till

fann ickfatighet. Thet fromme hwilar förnögd: honom träffar intet ondt.

Thet late sticker handen i faret: men gitter ej föra henne till munnen tillbaka.

Tu behöfwer så en genwördig, om han i sin sakkunnighet skall klokt blifwa; straffa then sediga med ord, så rättar han sig.

Thet fadren plundrar och modren udrifwer, är en wanbörding och en niding.

Åskär tu, min son, att åstydning warning; så warder tu snart i willo för, från then råttas kunskapen.

Ett åreförgäret wittne bespot: tar rätten: wångwisas mun dränker sig i ord.

För genwördiga dro straff beredda: och hugg, för dårars rygg.

Win dårar, och starka drycker. Göra ömsfende: then sig i dem förwillar, handlar icke wisligen.

Konungens hot liknar ett lejons rystande: then honom fördrar, försyndar sig på sitt eget lif.

Thet är en hedertig man, som lif afstår: then wettids, som tänberna wisar.

För löbens skall, gitter then late icke påja: i förden söker han sig om, och så är intet att tillgå.

Hjertats anslag dro ett djup watten: en klokt man hafwer ösat thertill.

6. Månge dro the, som kalla sig människovänner! men ho finner en rättssakens from?
7. Then rättfärdige, som wandrar i sin redlighet fort; hans efterkommande warder wäl gående.
8. En Konung, som self sitter på domstolen, förskingrar med sin åsyn, hwad ordt är.
9. Ho kan säga: jag är ren i mitt hjerta, och fri från synd?
10. Twäggehandta wigt, och twäggehandta mål, dro båda en styggelse för HERREN.
11. Ätwen i sina lekar rdjer sig ett barn, om thet framdeles warder rent och rättssakens i sitt uppförande.
12. Thet hörande drar, och seende ögat, hafwer HERREN båda gjort.
13. Älska ej sömn, om tu ej annars will nöd lida: war waksam; så har tu bröd nog.
14. Thet duger icke, thet duger icke, säger man, så länge man något hafwer: sedan thet bortmist är, då rosar man thet först.
15. Så goda, som guld och pärlor i myckenhet, samt kostbart husgeråd, dro läppar, som tala flokt.
16. Sag kläderna af then för en annan i borgen gått: och pantsa honom i then andras ställe.
17. Ordtt bröd smakar wäl: men efteråt får man munnen full af grus.
- Anslag winna framgång, då 18. man goda råd hörer: med betänksam öfwerläggning måste thet företagas.
- Then hemlighet öppar, dr be 19. lackaren lif. Med gladdrare inlåt thet icke i sällskap.
- Then fader och moder bannar; 20. hans ljus skall utlockna under tjockaste mörker.
- Egendom, sammantassad med 21. snålhet i början, har till slut ingen wälsignelse.
- Säg icke: jag skall wedergå. 22. Ia thet onda. Förbida HERREN; Han skall wara tin förswarare.
- Dubbel wigt är en styggelse 23. för HERREN: fallt wäg, Hans affsty.
- Af HERREN bero ens wä 24. gar. Hwad wet en människa, huru henne gå skall?
- Thet är wädeligt för en människa, att förhastta sig i heliga löften, och sedan löftet gjort är, först bestuma sig.
- En wis Konung, urfiljer the 26. brottliga, och låter straffet öfwer them gå.
- Människans samwete är et 27. HERRENS ljus, som utfor skar hjertats innersta gdnor.
- Mildhet och rättwisa 28. Konungen: genom människofärlig stadgar han sin thron.
- Unglingars heder är thetas 29. styrka: älderstegnas prydnad, thetas grå hår.
- Dulor

24. Beträda kan man kalla en hög-
färdig tof, som handlar i stolt-
hets öfverdåd.
25. Under daskan omkommer then
late, emedan hans händer icke wil-
ja arbeta.
26. Duppfulligen snålas then snit-
ne: then ädelmodige gifwer och
afflår intet.
27. Ordafärdigas offer äro wede-
styggliga: ännu mer, the man un-
der lömska affigter offer.
28. Ett fallst vittne talar förwilt-
radt: then sig wid sanningen håll-
ter, frimodigt.
29. Then wrånge är hårdnackad:
then rättfärdige rättar sin wandel.
30. Ingen wisshet, ingen klofhet,
intet råd förmår emot **HERRAN**.
31. Hästar må till stridsdagen ut-
rustas: när **HERRAN** står
segen.

Cap. **R**osteligare är godt ryckte, än
22. stor rikedom: att vara ät-
skad, bättre, än silfwer och guld.

2. Rike och fattige måste vara
bland hwarannan: **HERRAN**
hafwer them alla skapat.
3. Then kloke förefser olyckan och
tager sig tillwara: the såwise gå
fram och plika therefore.
4. Sakmodighets lön, under
HERRANS fruktan, äro rike-
dom, ära och wälgång.
5. Taggar och snaror ligga på
then falltas wäg: then bewarar
sitt lif, som widt följer sig ther-
ifrån.

Såsom man i början wänjer 6.
ett barn, så låter the icke af, så
thet gammalt warder.

Then rike är herre öfwer then 7.
fattiga: gåldenären är borgens-
rens trål.

Then ordet får, skall ofärd upp 8
skära: hans ondskas skaf skall för-
derbruten warda.

Then godhertade wälsignas; 9.
ty han delar sitt bröd åt then
fattiga.

Drif bespottaren bort; så gå 10.
redtor sin kos; så få lif och små-
dels en ända.

Then ärligt tänker och talar 11.
wät, winner sin Konungs för-
troende.

HERRAN ägon wårda then 12.
menslösa: bedragaren låter Han af
eget tal snårlas.

Then late säger: ett lejon är 13.
utanföre: på öppen gata kun-
de jag dödas

Then trolösa hustruns mun är 14.
en farlig grop: then **HERRAN**
smild är, stupar theruti.

Galenkap låder wid pistens 15.
hjerter: ris och tuktan skilja hen-
ne therifrån.

Then en fattig förordtar, gör 16.
honom rikare: then en rik mutar,
gör honom fattigare.

Wäg tina öron och hör the wi 17.
sas lärdomar: på ditt hjerta lägg
min sedolära. Thet skall wät de 18.
komma dig, att tu henne hos sig
förwarar, och stadigt bär henne

9. På alla klippor. Att tu sätter till till **HEXREN**, råder jag dig 0. Ännu i dag: sig, säger jag, som jag så mångfalliga resor råder och
1. lärdomar förefrisvitt: för att lära dig hvad rätt och riktigt är: att tu rätteligen måtte kunnat gifva dem besked, som dig utstånd.
 2. Rådswa icke then fattiga, emedan han fattig är: och gör ej
 3. uslingen ordet i rätttegängen. Ty **HEXREN** utför hans sak, och råder hans doliska förtroddare sin uteglistighet med lifvet umgälla.
 4. Gif dig icke i sällskap med then ärgifvna: och omgås icke med then
 5. usliga. Tu kunde annars lära hans sedet, och råda i lifsfara.
 6. Låt dig icke finnas bland them, som gifva sin hand och för skuld
 7. i borgeri gå. Om tu intet hafver att betala, skulle tu då vilja låta din sång under dig borttagas?
 8. Flytta icke gamla råmärken, them dine förfäder lagt hafva.
 9. Ser tu en man, som driftig är i sina wärf; then bör stå i Konungars, men icke i ringare folks tjänst.
20. Sitter tu till bords med en Reserande; så betänk wäl, 21. hmem tu för dig hafwer. Sätt en knif på din hals, om tu äst för skäl. Önska dig icke hans 22. frälseligheter: the äro bedrägliga.
4. Gif icke efter att göra dig rik: från din höga inbillning afstå.
 5. Skulle dina ögon flyga efter ris

sedom; som så lätt försvinner? medan han gör sig wingar såsom en örn, och swingar sig högt upp i luften.

6. Gif icke med en smulgräter: och önska dig icke hans frälseligheter. Ty, lik en som afmåder mot lusten efter kostnaden, bjuder han dig äta och dricka, men har ingen mening dermed. The bitar tu & 7. tit, njuter tu med misfunsamhet: och dina goda ord hafwer tu förspilla.

8. Tala icke, att häken hörer thet: 9. hvad flokt tu säger, anser han med årbje.

10. Flytta icke gamla råmärken: och gåck icke in på faderlöfvas åker. Ty mäktig är then, som the 11. ras bördstätt eger, och then the ras talan mot dig utföra skall.

12. Helga ditt hjerta åt Sedwärd, 13. ra, och dina öron åt wiså föreställningar.

14. Låt pilten icke fattas tuktran: 15. basar tu honom med ris, behöfver man icke stå honom ihjäl. Slå 16. tu honom med ris; så friar tu hans lif från dödsboningarna.

17. Min son, om tu wis warder; 18. så gläder sig mitt hjerta. Innet 19. lig sågnad råder jag, om dine sågpar tala thet rätt är. Ett hier 20. ta följ icke syndare, utan **HEXREN** fruktan, dagligen: så skall 21. dig till slut wäl gå, och ditt hopp icke fela.

22. Hör min son och war 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.

20. I det titt hjerta wana råstfaffens i
 21. sin wandel. War icke i lag med
 22. drinkare och frobare. Drinkare
 23. och frobare utarmas: i tiggare-
 24. pastor kläder smnaktighet.
 25. Lyd tin fader, som tig fødte,
 26. och förakta icke tin moder, om
 27. hon och gammal warder. Råd
 28. fanning och sålg henne icke åter:
 29. Råd wishet, sedolära och klohet.
 30. Then dygdigas fader frögdar sig,
 31. och then en wis son hafwer, haf-
 32. wer hugnad af honom. Låt tin
 33. fader och tin moder afwen hug-
 34. nas, och, then sig burit hafwer,
 35. frögdas. Gif mig, min son, titt
 36. hjerta: fästa tina ögon stadigt på
 37. then wäg, jag wisar sig. Eld,
 38. kan siknar en djup graf, horka
 39. nah en träng grof. Hon lurar
 40. såsom ett rofbiur och samlar the
 41. idusinniga bland människorna till
 42. sig. Ho har we? ho har acker?
 43. ho har kiff? ho stywar omkull? ho
 44. har får utan sak? ho har röda
 45. ögon? om icke the, som tiden i
 46. drockenfkap förndra, och samman-
 47. komma, att flastorna utbma. Se
 48. icke på winet, at the så rödt är,
 49. i bågaten ser så wackert ut, och
 50. så lätt nedrinner. Till slut stignar
 51. the såsom en orm, och särar så
 52. som giftigaste huggorm. Då se tina
 53. ögon efter ändras qwinnor: titt
 54. hjerta tänker oförnuftigt och tu
 55. liknar en, som safwer på wilda
 56. hafwer; en, som hōast upp i mass-
 57. forgen, insomnar. Då heter the:
 58. mah har slagit mig, och jag

har icke känd the: man har
 kymfat mig, och jag har icke
 märkt thet. När hinnet jag
 blifwa fullsöfd, att jag å nyo
 må söka mig om.

24. Adls icke onda människor och
 25. önska ej, att vara i theas
 26. sällskap. Ty att såda göra, är
 27. theas hjertans trakta: förpås
 28. tala theas läppar.

Genom wishet warder huset
 3. uppbyggd: genom klohet hålles
 4. thet wid magt: genom försigtig
 5. hushållning warda boningsrummen
 6. med all, hwad löffbart och wac-
 7. kert är, uppfyllt.

Then wise är then starka af
 5. werklögen: och en förständig man
 6. öfwerträffar honom, som stora tros-
 7. ter hafwer. Med beräntsam öf-
 8. werläggning måste in frig föra:
 9. thet moque rådgifwars finnas, wä-
 10. nes seger.

Wishet är dären för hög: of
 7. fenteligen, icke han icke upläsa sin
 8. mun.

Then med heräde mod stahn
 8. gör, honom kallat man en wä-
 9. stål.

Svuder äro dårskaps fel:
 9. Gudsföraktare, stuggulter, hån-
 10. människor.

Faller tu i nödens tid hån-
 10. na; så är tin starka trästige.

Updått them, som i jern
 11. ro att, ddgas: updrög tis, the
 12. them, som på wägen äro att

2. pås. Du siger: vi kunne bage
nåbim icke. Menar tu, att thet,
som hjertat pröfwar, icke märket
thet? och then på tin själ allt
hafwer, icke förnimmet thet, samt
lönar en hwar efter hans gär-
ningar.

3. Din son, såsom honing sma-
kar sig väl, och drasslast är an-
ganden för tin mun: så är och
wisshetens kändedom för tin själ,
all tu henne ernär. Thet warder

4. ett i framtiden väl gående, och
ett hopp skall icke fåfänge wara.

5. Eura icke försärligen, tu myn-
ge, på then rättfärdigas boning,
och gör hans hjordalaget ingen

6. skada. Ty, om än en rättfärdig
sin resor faller, står han upp i
gen: men orättfärdige blifwa i
olyckan liggande.

7. Gläd dig icke åt tin owäns fall:
öfwer hans ofärd må icke titt hjerta

8. frögdas. HERREN måtte thet
annars se, hafwa misshag thertill,
och wända sin wrede från honom
på sig.

9. Förtryt ej bostwars lycka: och
afunnas icke orättfärdigas lott.

10. Ty bostwars lycka hafwer ingen
wärlighet: orättfärdigas blöf ut-
sloctnar.

11. Frukt Gud, min son, samt
Konungen: och förbind dig icke

12. med uprorsstiftare. Ty oförmo-
dadt kommer fördröfwer öfwer
them: man wet ej ordet af, för
än både then emts och andras straff
infaller.

Jämwal må blott folk för 23.
kande märka:

13. Att hafwa anseende till personen, 24.
är en skändelig ting. Thet
ett brottlig fröfäger: öfwer honom
öfkar fottet onde, honom förban-
nar Lander. Men then, som rätt 25.
öfmer, winnet kärlek: honom öf-
skar man godt.

14. Then wisar om wänskap, som 26.
öfwer redligt svar:

15. Förträtt först min hylor ut 27.
om hus, och besög om tin äter:
gadt sedan och bygg sig hus.

16. Gör icke tin nästa ohemula till 28.
målen: war ren och ofonstlad i
titt tal. Säg icke: såsom han 29.
gjort mig, will jag göra ho-
nom: jag will wedergälla en
hwar efter hans gärningar.

17. En gång gick jag then latas 30.
äter, samt then hogbåsas wingård
förbi. Och se, allt war thet med 31.
tistel öfwerwäxt, samt med tör-
ne betäckt: stenvuren theromkring
war nedfallen. Wid åsynen thet 32.
af, lade jag thet på sinnet: jag
betraktade thet och tog mig en lär-
dom theraf: Annu litet söfwa, 33.
ännu litet slumra, ännu litet
lägga händerna tillsammans att
hwila! Skall fattigdomen snart
öfwerasta sig, såsom en land-
strytare, och armodet, såsom
en stråtröfware.

Cap. Qilalehes äro thesa Salomos
25. Sedespråk, hwilka the af
Zistia, Juda Konung, thecill
förordnade män tillhopa sam-
lat.

2. Guds ära är thet, att han
belfer förborga: Konungars, att
them utransaka.

3. Såsom himmelen till sin högd,
och jorden till sitt djup, ware Ko-
nungars hjerta outranasafeligt.

4. Skiljer man slagget ifrån sif-
ret, kan theraf i Gudsmedens
hand blifwa ett kostbart förit;

5. Skaffar man then orättfärdiga bort-
ur Konungens tjänst; warder hans
Thron genom rättwisa stadfastad.

6. Vår dig icke dredryg inför en
Konung, och intag ej the förnd.

7. Was ställen. Bättre är, att man
bjuder dig stiga fram, än gå ned
om en ädning, then tina ögon öf-
wer aret fett.

8. War icke hastig att börja rät-
tegång: betänk först, hwad tu ill-
slur will göra, sedan tin wederpatt
bragt dig på skam.

9. Afgör tin sak med tin wede-
part: men yppa ej annan mans
10. hemlighet. Han kunde eljest, så
han thet förnimmer, swärta dig:
och tin skamsäck stode ej att ut-
plåna.

11. Eika guldene äplen i skrade
sifweförgar äro ord i tjänliga
uttrykt föreställa.

12. Lik en goldene dring och ju-
wellsmycke är then wisas warning
för ett hörsame öra.

Såsom snöflöja i andewiden, är 12
ett pålitligt sandabud för honom,
som thet utfärdade: thet wede-
qwicker sin Herres själ.

Lik moln och blåst, utan regn, 14
är en, som skryter af löufer, them
han icke gifwer.

Genom salmodighet kan en, öf. 15.
werhet blidkas: en len tunga brö-
ter ben.

Finnet en hönig, är lagom, 16.
at tu ej måtte wänjas thewid och
gifwa öfwer. Gaf sällan i tin, 17
wäns hus: at han ej måtte ledsig
wid dig och sedan fly dig.

Lik en stridshammare, ett swerd 18.
och en hwar pil, är then fallt
witningar ättor sin nästa.

Lik en bruten tand, och en 19.
lamdd. fol, är bedragares tillspett
i nöden.

Att klida sig i skidul om win. 20.
tren, eller gjuta språ på lutsalt,
och sjunga lustiga wisor för en sorg-
sen kommer på ett ut.

Hungrar tin öwan, gif honom 21.
mat: törstar han, gif honom dric-
ka. Så samlar tu glöddande fol 22.
på hans hufwud, och HERREN
skal löna dig igen.

Nordan wäder föder regn: en 23.
taflande tunga sura minner.

Bättre är, att bo uti en wård 24.
på taket, än hos en trötsam hu-
stru i stora wäningsrum.

Såsom friskt watten för en af 25.
törst utmattad är en god ridning
från ett afdags land.

6. Lik en förman på källa, och en fördärwad brunn är then af ordårfärdiga undertryckta oskulden.
 7. Att äta förmycket honing är icke godt: att försaka ära, är mer än ära.
 8. Lik en förstörd stad, utan murar, är en man, then inga frankor sätter för sina begär.

9. Såsom snö för Sommaren, och regn för Anderten; alltså påfar ära illa för en däre.

10. Likasom sparfvoen flyger hit och thit, och flyttfoglen far hit och thit; alltså drabba icke oförskollte förbannelser.

11. Håsten tillkommer piskan, ännu innan piken; men dårens rygg prygel.

12. Svåra icke dåren på hans galenskap, att du och icke vorder honom lik: svåra dock dåren på hans galenskap, att han icke må tycka sig vara vis.

13. Att afhugga benen, dricka thet skadeligt är, och beställa en sak igenom en wanwettig, kommer på et ut.

14. Såsom linkande höfter på en halt, äro Sedespråk i dårens mun.

15. Att tillägna en däre ära, är thet samma, som att lasta en ådel sten på en stenad mans hög.

16. Lika friska törenen, i then drucknas hand, äro Sedespråk i dårens mun.

17. En tråtgirig sätter allt i ord: da: lik then en däre i sin tjänst lejer, eller och hvarje kringstråkande.

Lik hunden, som äter uppäter sin spya, är en däre, som å nyo öfwoar sin galenskap. 11.

Seer du en, som tycker sig wara vis, kan du om en däre göra dig mer hopp, än om honom. 12.

Then late säger: Ett rofdjur är på vägen, ja, ett Lejon utte på gatan. Såsom en döer wändes på sin hake: så wänder sig then late i sin sång: han sträcker sin hand i fatet, men orkar ej föra henne till munnen tillbaka: han tycker sig klokare wara, än sin andre, som bära sig förnufsigt åt. 13.

Lik en, som fattar en hund i örnen, är then, som i förbigående blandar sig i annars twist. 14.

Lik en, som för ro skall få stat hwaka pilar och mordgewär omkring sig, är then som bedrager sin nästa, och sedan säger: thet war blott mit skämt. 15.

När weden tryter, stöcknar den; när klaffaren borta är, stiblas träta. Såsom kolen nära glödd, och weden eld; alltså äggas en tråtgirig lif. 16.

Drnataglarens ord swäljes bedrögligt, och tränga djupt in i thet skrammersta. 17.

Like lerkärl, med silfwer glitt öfwoertragna, äro hete läppar med illakt hjerta. 18.

3 talar föreställer sig en orod i hjertat hoser han swet. 19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

- han än så wänligt talar, tro honom ej: ty of wederstygelliga anslag är hans hjerta fullt. Under glada hålsningar döjer han sitt hat: inför råttan lägger han sin ondskan i dagen.
27. Ehen en groy gräfwet, faller sjelf däruti: then en sten kastar; på honom studsar han tillbaka.
28. En fallt tunga hatar them hon smeker: en smickrande mun bereder fall.

Cap. **S**tryt icke öfwer morgondagen; ty tu west icke, hwad i dag hända kan.

2. Låt andra beröma dig, men icke din egen mun: främmande, men icke dina egna läppar.
3. Stenen är swår; sanden tung: tyngre än båda, är dårens sorg.
4. Brede är en groy ring: hidsighet, en öfwerswämmande flod: men afunden, ho kan then emotstå?
5. Bättre är öppet tilltal, än fördeckt kärlek.
6. Wälmenande äro en wäns slag: widrige en owäns lysar.
7. Ehen mått är, trampar med fötterna på renaste honing: then hungliga är allt bittert sött.
8. Lik en fogel, utan näste, är en huswill människa.
9. Salwor och rökwärk frögda hjertat: dock är wänskap ljuswäre än wälplågning.
10. Öfwer gif icke din och din faders wän, så behöfwer tu ej an-

lita dina blodsfränder i nöden. Wät tre är en granne i nådheit, än en fjerran aflågsle bröder.

War wis, min Son; så glad i det sig mitt hjerta, och jag kan stå lastaren till genswar.

Ehen klods förefor oljetan och tager sig till wara: the såwis gå fram och plikta thesfore.

Sag kläderna af then för en annan i borgen gått, och panta honom i then andras ställe.

Ed en mod hög röst i ord öfwer lofa, kan thet anses såsom en ond dastan.

Lik ett ständigt dropp, under rätta regn, är en tråfsam hustru: ja, ett winterwäder. Nordanwädder stormar, men sunnan möter thet sakta.

Järn hwårer järn: så ock en man then andra.

Ehen sitta sikontad wårdat, får rätta thet frukt: then uppå sin Herrens altår, winnet ära.

Såsom watinet swallar du hit, du hit; så har hjertat du thet ena, än thet andra sinnet.

Gräfwen och dödsboningarne bliwa aldrig fulla: så bliwa ock människans ögon aldrig mätta.

I småtugnen pröfwat silfwer; i digeln guld: af sitt goda namn får en man sin stämpel.

Om tu än i mortare stöte dåren med störel sönder som gryn, kunde hans galenskap ändock icke skiljas ifrån honom.

Stöt dina fät, och låt dig wä-

4. Da om tina hjoer. **E**y the stö-
sa förrådshus wara icke erwin-
nerligen: icke ens Kronan på sam-
5. ma Slägt beständig. Spåda dr-
ter fluta fram: tjocka gräset wi-
far sig: hdet af bergen samlas till-
6. hupa. Lammen klåda tig, bockar
7. beata: tig återtesan, af getmjölk
njuter tu och ditt hus tillräcklig
föds, komt liflig hälsa, tina tje-
narinnor.

8. **H**ar brottlige flye, ånkänt in-
gen jagar honom, the off-
rige äro ofbrädrade, såsom lejon.

2. **A**r ett land uproisist: blifwa
thess Regenter många: i en klot
och rättwis mans hand kan Rege-
mentet blifwa långvarigt.

3. **E**n förmodgen, som förreper
en fattig, är lik ett slagregn, som
försörder årstörten.

4. **L**agens öfwertrådare gifwa then
ordtfärdiga låford: the lagen i
helgd hålla, säga them emot.

5. **G**udlöse fatta ej hwad rätt och
billigt är: the, som **HERMAN**
dyka, fatta allt.

6. **B**ättre är wara fattig, och i
sin wandel redlig, än bedräglig
och rik.

7. **E**hen anständigst lefwer, är en
wettig son: then med slöfare om-
gås, wandrar sin fader.

8. **E**hen sin förmodgenhet med so-
fer och råma ökar, han samlar
de fattigas wälgörare.

9. **E**hen sit dra ifrån lagen afwän-
der, hans bön warder en styggelse.

Ehen en from man inns en ra-
fartlig wdg förleder, störtar hief
i then grop han tillredt: men red-
lige njuta en öförd sällhet.

En rik som tycker sig hief wara 11.
wis, föraktas dock af en fattig,
som är klok.

Eher ofskuld segrar, ser man all 12.
män prakt: the ordtfärdige få öf-
werhanden, bär man sorgedragt.

Ehen sin misgärning öfwersty 13.
ter, honom går icke wäl: then her-
ne wälgår och afläter, winner nåd.

Säll är then, som städse är 14.
warsam: then öfwerdådig är, stö-
rar i stycka.

Lik ett glupande lejon, och en 15.
hungrig björn, är en orättwis Re-
gent öfwer ett fattigt folk.

2. **A**r 16.
en Furste ofärsständig: sker ofta
wäld och förreper: hatar han o-
rättwisst, blifwa hans år många.

En man med blodskulder be 17.
häftad, må fly i grafwen, om man
ej skall taga honom fast.

Ehen redligt wandrar, winner 18.
frågång: then oreditige, som wän-
ne wägar går, störtar på enthera.

Ehen sin jord brukar, har bröd 19.
ndg: then sybellösa sötjer fattig-
dom nog.

En ärlig man njuter mycken 20.
wälfignelse: then sig i hast rikta
will, blifwer icke onäpft.

Att hafwa wäsende till pers 21.
ner, är en fändtig säng: ikwäl
kan en i wärdig: man för en
bröd wärdiga råden.

22. En sniken brådfstar att väfwa rik: men wet ej ordet af, fördrån fattigdom honom öfverräfflar.
23. Then en annan bestraffar, får til slut mer tack, än en som smickrar.
24. Then fader och moder bestid, samt thet för ingen synd håller, hörer till samma class, som strårbösware.
25. Then omåtteliga begär hafwer, inwecklar sig i tråtor: then sin lit till **HERMAN** sätter, warder rikeligen försörgd.
26. Then sig på eget förstånd förlitar, är owis: then warsam wandrar warder fladeslös.
27. Then en fattig gifwer, lider ingen brist: men then sin ögon från honom bortwänder, ädrager sig mycket förbannelse.
28. Så orättfärdige öfwerhanden, förborgar sig en hwar: gå the under, förmera sig the rättfärdige.
- Cap. **29.** Then emot bestraffning hållstarrig är; warder plössligen krossad, utan all hjälp.
2. Hafwa rättwise magten, gläder sig folket: herrska orättwise, suckar thet.
3. Then dygd älskar, gläder sin fader: then med stökor lefwer, förlorar sin egendom.
4. Genom rättwisa stadgar en Regent landets wäl: älskar han mutor, förstörer han thet.
5. En man, som smickrar sin nåsta, lägger nåt för hans fötter.
- Falskhet slår sin egen man: 6. then öfplidige segtar och gläds.
- Then rättfärdige gör sig under, 7. rättad om then fattigas rättgångs sak: then orättfärdige bryr sig icke thetom.
- Beröfse slår staden i gäs: 8. ning: wise stilla buller.
- Är then wise med dären i de 9. 10: han må wredgas eller te, får han ingen frid.
- Blodgirige hata then fromma: 10. rättfärdige wårda hans lif.
- Dären låter allt sitt sinne brya 11. ta ut: en wis håller thet råbaf.
- Then Regent, som lånar sin 12. dra är ofanting, får af alla sine betjante skälmar.
- Usligt och wäl kläddde gå hwar 13. om annan; både then: ena och andra gifwer **HERREN** ett muntert ansigte.
- Then Konung, som the fattiga 14. ga rätt dömer, Hans Thron warder i alla tider beständande.
- Ris och ruktan ästadkomma 15. klohet: men en öyglad yngling gör sin nöder hän.
- Warda orättfärdige råbande, 16. härskar troldshet: thetas fall äfwa da the rättfärdige med sågnad.
- Håll tin son i tukr, så haf 17. wer tu hugnad af honom, och wallust för tin själ.
- Utän Gudaldra lefwer folket 18. tygellöst. Gåll thet, som lagligt lefwer!

19. Knappt låter en träl sig bättre af föreställningar, om han höder och icke svarar.

20. Ser tu en, som öfverilar sig i sitt förhållande; kan tu om en dåre göra dig mer hopp, än om honom.

21. Ehen sin slaf från ungdomen för wettigt uppföddar, till hans tjänst warder han med tiden för swag.

22. En arg sint äggar till lif: en hitfig förgår sig ofta.

23. Stolthet förnedrar en människa: then ödmjuk är, vinner dra.

24. Ehen med tjuifwar del hafwer, hatar sitt lif: då han beswärjes, och icke säger sanningen.

25. Människo-fruktan medförer osäkerhet: tillförsigt till HERMAN förddar.

26. Många äro the, som söka Regentens ynne: af HERMAN beror dock hwarjes tilldömda rätt.

27. För rättfärdiga äro misddådare, och för orättfärdiga äro rättfärdens män, en styggelse.

28. **A**gur, Jake sons, tal: then Gudalära, hwart han underwiste Jehiel: nemligen Jehiel och Uchal.

2. Jag är oförståndigare än någon: jag hafwer icke så mycken insigt, som andre. Wisset hafwer jag icke lärt: måtte jag känna the heligas lära!

4. Ho är then, som uppstiger i himmelen, och therifrån nedstiger?

Ho fattar wärdet med sina händer? ho sammanfnyter hafwet så som i ett kläde? ho stadgar jordens gränser? huru heter Han, och huru heter Hans Son? måtte tu känna thet!

Alla Guds löfren äro ostwickliga: ett skydd är Han för them, som till honom taga sin tillflykt. Läg intet till Hans ord: att tu inför Hans domstol icke måtte sanningens löd befinnas.

Tu ting beder jag af dig: måtte tu icke wägra mig them, så länge jag lefwer! afguderi och fallskilda: fattigdom och rikedom fördrän mig icke; men låt mig mitt skilja underhåll njuta.

Att jag ej, om jag förmycket hade, måtte bliwa en Guds försakare och säga: ho är HERMAN? eller, om jag förlitet hade, stjåla, och för-gripa mig mot min Guds Majestät.

Förtala icke tjänaren för sin Herre. Han kunde annars fatta leda till dig, och tu blefwe helf brottslig.

Thet gifwes folk, som banna sin fader, och icke önska sin moder godt: folk, som tycka sig själwa rene wara, och dock från sin orenhet icke twagne äro: folk, hwars ögon äro stolta, och ögnakast hörsdragna: folk, hwars tänder swerd och knifwar, som äro icke hvar sin.

M

- hjelplösa af landet, och fattiga i från människors gemenskap.
15. Järfsven hafwer två döttrar: gif hit, gif hit. Likaså äro thesare fyra, som icke få föllnad:
16. grafven, then ofruktsamma, jorden, som icke får watten tillfyllst, och elden som aldrig mättas.
17. Thet äga, som sin fader begabbar, och sin moder wantwödar, skola korpar i dalen uthugga, och örnars afföda uppäta.
18. Thessa try ting äro mig outgrundeliga, eller rättare thesa fyra begriper jag icke: örnens wäg i luften, ormens wäg på klippan, skeppers wäg i hafwet, och en mans wäg till en jungfru. Likaså är öf horkonans wäg: hon njuter, ströfker sig om munnen och säger: jag hafwer intet illa giordt.
21. Thet äro try ting, under hwilka jorden bäfwar, eller rättare fyra, som hon icke kan fördraga:
22. En träl, då han Regent warder, en narr, då han hafwer mer, än han uppäter, en förskuten hustru, då hon en man återwinner, och en tjänstepiga, då hon sin frus ställe intager.
24. Thessa fyra äro bland the minsta på jorden, men konstigare än the konstigaste: myrorna, ett wårnlöft slägte, som dock om sommas
26. ren kamlar sin föda; fjällnidsen, ett wanfört slägte, som dock gör sig bänlig i skenklippan; gråshoppen, som ingen anförare hafwa, och dock i slagfördring toga; öf 28. lan, som förgiftar hwad hon med fötterna widrör, och dock finnes i Konungapalats.
- Thessa try, eller rättare, thesa 29. fyra hafwa en präktig gång: se 30. jonet, hjelten bland djuren, som för ingen til rygga wiker; en rustad krigshäst, bocken, som anförer hjorden, och en Konung i spetsen för sitt folk.
- Hafwer tu i stolt mod en nestlig gerning begätt, eller hafwer tu sådant i sinnet, så lägg handen på munnen. En, såsom af mjölkens stummande fås grädda, men af en riswen nåsa blod, så kommer ett fräkt ansigte förargeligt afstad.
- Lära för Konung Lemuel: Cap. 1.
Dygderreglor, them bonom 31.
hans Moder gaf.
- O! min son, o! tu mitt lifs son, 2. tu mitt önskebarn, lämna icke in styrka åt qwinnor, eller tina wärf i theras händer, som Konungar fördräfwä.
3. Icke må Konungar, Lemuel, 4. icke må Konungar, win dricka; eller theras Rådsherrar starka drycker ästunda. 5. The kunde annars, 5. medan the dricka, förgåta Lagen, och förwända then nödlidandes rätt.
6. Gif heldre uslingen starka drycker, 6. och then bedröfwade win dricka, att han må glömma sin nöd, och 7. sin wedermöda icke widare ibesomma.

8. Öppna din mun för dumbar,
och för allas thetas sak, som wägn-
9. löse äro: öppna din mun, att rätt
döma, samt fattigas och nödlidan-
des sak urföra.
10. **H**o finner lätt en idog hustru?
Wida öfwer pårtor är henn-
nes wärde.
11. Är henne kan theß man med tryg-
het lämna sin omsorg.
Rikelig winst fattas honom icke.
12. I alla sina lifsdagar gör hon ho-
nom thet ljufte är, icke ledt.
13. Med ull och lin syfelfätter hon sig
sitigt,
Och arbetar gärna med sina händer.
14. Lik ett Köpmanskepp,
Hämtar hon fjerran ifrån sin bär-
ning.
15. För dager står hon upp:
Och förefätter husfolket sina wis-
sa göromål.
Sina tjänstepigor, thetas bestäm-
da arbete.
16. Hon önskar sig en åker, och för-
wårftwar honom:
Af thet hon med sina händer för-
tjänat, planterar hon winberg.
17. Hon omgjordar sina länder fast,
Och bemannar sina armar med
styrka.
18. Hon smakar sötnan af sin sit.
Om natten släcket icke theß lam-
pa ut.
19. Sina händer utsträcker hon till
spinnrocken,
Och skäret med them sin slända.
20. Samwål öppnar hon sin hand
för then fattiga,
Och räcker henne then törstiga.
Hon bekymras icke för sitt hus, 21.
wid infallande snö:
Emedan allt hennes husfolk haf-
wa dubbel klädnad.
Broderade täcken gör hon sig: 22.
Kläder, af Byfus och purpur.
I offentliga sammankomster är 23.
hennes man hedrad,
Eå hon bland folkets äldsta sitter.
Sina ryger förfärdigar hon till 24.
försälgning,
Och görklar, them hon till Köp-
mannen aflåter.
Wärdighet och heder äro hennes 25.
klädnad,
Och leende går hon then följande
dagen till mötes.
Hon talar med wett, 26.
Och befaller med wänlighet.
Huru i Hennes hus tillgår, stå 27.
dar hon med uppmärksamhet:
I lättja äter hon icke sitt bröd.
Hennes söner bringa sig upp och 28.
wälsigna henne;
Ufwen prisar henne, hennes man.
Många qwinnor hafwa gjordt 29.
dråpliga gerningar:
Men tu öfwerträffar them alla.
Skönhet är förgånglig, fågning 30.
ett damm;
Men en hustru, som **HERAN**
fruktar, then är löfward.
Gifwer henne then beidning hon 31.
förtjänat.
Offenteligen skall man hennes wett
prisa.
M 2

Salomos Predikare.

- Cap. **S** hese äro Predikarens ord,
 I. Davids sons, Konungs i Jerusaleem.
 2. O! hvilken förgånglighet, sader Predikaren. O! hvilken förgånglighet. Förgångetigt är allt.
 3. Hvad vinning hafwer människan af all sin möda, som hon gör sig
 4. här i werlden? Ett sågde går bort, ett annat kommer till; men jorden består i alla tider. Solen går upp och går neder, och hastar till thet rum, thet hon åter skall
 6. nppgå. Wädrer går söder ut och kommer norr igen, löper beständigt omkring och kommer i sitt oms
 7. lopp åter till sin ort. Alla floder löpa ut i hafwet; dock warder hafwet icke uppfyllt: till thet rum, hwarifrån the utlöpa, thit flyta
 8. the igen. All ting äro werksamma, så att ingen the uttala kan, intet öga se sig mått, intet öra höra sig mått. Hvad skede är, thet samma sker hädanefter. Hvad igenom konst är gjordt, thet samma skall igenom konst ännu här
 10. efter göras. Nytt är intet under Solen. Öfswes och något thetom man säger: Si thetta är nytt; är dock thet samma skede i urminnes tider, the för oss wa
 11. rit hafwa. Man förgäter, huru tillförene skede är, äfwen som the ting, hvilka hädanefter ske, af en

tillkommande efterwertd förgätas.

Jag Predikare, war Konung 12. i Jerusaleem öfwer Ifrael, och 13. bestade mig, att wisligen forska och ransaka allt thet, som sker under himmelen; then ulla möda, hwarmed Gud tillätit människorna, att quälja sig. Jag betraktade allt, hvad under Solen sker, och si, allt war förgånligt och fluktigt. Krofligt kan icke warda rätt, icke heller kunna alla brister räknas. Jag tänkte wid mig self: 16. Jag är förmögnare och wisare, än the för mig warit hafwa i Jerusaleem. Ja, mitt förstånd hafwer mycket insett och pröfwat. Ty will jag också med all sit winläggja mig om kunskaper, samt lysande och förträffeliga insigter. Men också i them fann jag ett ofullkomligt nöje. Ty med mycken wisheit följer också mycket bekymmer, och then, som will öka sina kunskaper, ökar äfwen sin oro.

Jag tänkte wid mig self: Jag will söka nöjen och göra mig glada dagar. Men si, så dant war och fåfångligt. Jag sade till löjet: hvad bätar tu? och till glöddien: hvad utdrötar tu? Jag såg fattade så thet beslut i mitt herte:

- tar att hålla min kropp ifrån rotn,
 låta mitt hjerta ledas af wisheten
 och sysselsätta mig med floka
 wärf, till theß jag måtte utredna
 hwilketdera för människorna gags-
 neligast är, att göra under then
 korta tid, the här i werlden lef-
 4. wa. Jag gjorde stora werk, byg-
 5. de Palatser, planterade wingårdar,
 anlade trädgårdar och lustgårdar,
 och satte ther allhandas fruktträn.
 6. Jag gjorde mig wattu-dammar,
 att thermed watta lunden af the
 7. planterade trän. Jag köpte slaf-
 war och slafwinnor, ägde hem-
 södda trädar, och hade i få och
 får större egodelar, än alle the
 för mig warit hade i Jerusalem.
 8. Jag samlade ock silfwer och guld,
 skatter af Konungar och länder,
 beställte mig Sångare och Sån-
 gerstor, all slags människo förnö-
 jelse: jag war större och förkofra-
 de mig mer, än alle the för mig
 9. warit hade i Jerusalem. War
 ock wisheten min beständige ledsa-
 10. gare. Hwad hålst mina ögon
 önskade, wägrade jag them icke:
 nekade ej heller mitt hjerta någon
 glädje, thet gladde sig af allt mitt
 arbete, och thenna glädje war min
 1. winst af all min möda. Jag såg
 nu på alla mina werk, som mi-
 na händer gjort, och then möda
 som jag hast hade. Men si, för-
 gångligt war allt och flyktigt, war-
 aktigt finnes intet under Solen.
 2. Jag gjorde ytterligare betrak-
 telser öfwer wishet, sinnlighet och

dåraktighet. Hwad, tänkte jag,
 skall then göra, som efter mig
 kommer, annat än hwad andra
 längst tillförene gjort? Jag såg, 13.
 att såsom ljuset öfwerträdfar mörk-
 ret; så öfwerträdfar wisheten
 sinnligheten: att then wise nyttjar 14.
 sina ögons ljus; men then sinnli-
 ge wandrar i mörkret. Dock märk-
 te jag, att thet går then ena så
 som then andra. Såsom thet går 15.
 then owisa, tänkte jag, så kan
 thet ock gå mig. Hwi hafwer jag
 winlagt mig, att wara wisare än
 han? Jag tänkte förthenfull i mitt
 hjerta, att ock sådant är såfång-
 ligt. Then wisas minne, likaloms 16.
 then owisas, warar icke erwin-
 ligen, och till öfwentrys komma ti-
 der, då allt förgått warer: ja,
 med then owisa skall ock then wis-
 se dö. Therefore fattade jag leda 17.
 till lifwet, och misshag till allt,
 hwad under Solen förhafwes,
 att thet så alldeles förgångligt och
 flyktigt är.

Mig leddes wid allt mitt ar- 18.
 bete, som jag här i werlden gjort,
 att jag måste lämna thet åt en
 annan, som efter mig komma skall.
 Och om han warer klof eller o- 19.
 förståndig, ho wet thet? likwäl
 skall han råda öfwer allt mitt ar-
 bete, hwaruppå jag här i werlden
 användt möda och kunskap: hwil-
 ken såfånglighet!

Jag företog mig nu, att wän- 20.
 da mitt hjerta ifrån allt thet mö-

21. Dosamma arbete, hvarom jag här i världen winlagt mig. Ty hvar en människa med wisheit, förnuft och sticklighet arbetar, thet måste hon en annan, som theruppå ingen möda användt, till egendom lämna. Hwilken fåfänglighet!
22. Hwilken stor gråmelse! hvar vinner människan med allt sitt arbete och hjertas bekymmer, som hon hafwer i världen? bekymmer följa alla hennes dagar: sorger hennes göromål, icke ens natttid hafwer hennes sinne ro. Hwilken fåfängelighet!
24. att äta och dricka, samt med sitt arbete förena sinnes förnöjsamhet, är en tycksalighet för människan, then jag sett komma af Guds hand. Ty ho hafwer bättre lefwat, och themed förenat mer arbetsamhet än jag?
26. Then from är inför Gud, gifwer Han wisheit och sanskyllig glädje. På syndaren lägger Han besvärret, att samla och lägga tillhopa, för att gifwa thet åt honom, som täck är. Således är allt förgångligt och obeständigt.

Cap. 3. Allt hvar under himmelen sker är thet tid och stund bestämd.

2. Tiden att föddas, tiden att dö, tiden att plantera, tiden att uprycka.
3. Ja hvar planteradt är. Tiden att såra, tiden att sålla, tiden att nederbryta, tiden att uppbygga, tiden att gräta, tiden att le, tiden att klaga, tiden att frögdas. Tiden att kasta bort sten, tiden att

5. samla sten, tiden att omfamna, tiden att afhålla sig ifrån famntag. Tiden att söka, tiden att förlora, tiden att spara, tiden att slösa. Tiden att sönderrifwa, tiden att sammansömma, tiden att tåga, tiden att tala: tiden att åtska, tiden att hata. Strid hafwer sin tid, frid sin. Hwilken waraktig winst får då arbetaten af all sin möda? jag såg the mödosamma wärf, hvarmed Gud tillåtit människorna att plåga sig. Allt hafwer Han wäl inrättat för sin tid och i människornas hjerta lagt förmåga at betrakta världen; blot att ingen människa finnes, som i från början till slut kan begripa Guds werk. Jag har theförde funnit, att ingen tycksalighet gifwes större, än wata nögd och göra godt här i lifwet. Att lefwa wäl och med förnöjsamhet blanda allt sitt arbete är en gofwa af Gud. Jag wet, att allt hvar Gud gjort skall och i framtiden se. Man kan intet lägga thertill, eller taga thet ifrån. Så gör Gud på thet att man skall frukta honom. Hvar nu sker och hvar se skall, har längst tillförrätt skett. Gud föret thet förbigångna åter.

16. Ytterligare såg jag under solen ställen, thet rätt borde skrivas, innehafwas af orättwisa, och rättwisans thron wara ett sått för wäld. Gud, tänkte jag wärd mig sjelf, skall döma både then

- rättfärdiga och then orättfärdiga; ty hvar och ett är thes tid bestämmd, och öfwer all verk styrer.
8. Han. Jag betraktade i mitt hjerta människornas wäsende och fann, att Gud (framsör the andra kreaturen) gifwit them ett utmärkt förerråde; men hjewer tycka the sig likna fånaden. Ty såsom thet går fånaden, så går thet ock människan. The dö: så ock hon. Enahanda andedragt hafwa the alla. Människan är icke bättre än fånaden. Förgångligt är allt.
10. Till ett samlingsrum gå alle bort. Af stoft är allt gjordt och warer der stoft igen. Huru få äro the, som besinna att människans ande far uppåt, och att Fånadens ande går nedgård under jorden? jag hafwer sett, att ingen större lyckalighet för människan gifwes, än att blanda sitt arbete med förnedsamhet. Thetta är hennes del. Ty ho kan föra henne thehån, att se hwad efter henne ske skall?
11. Jag wände mitt äga tillbaka på alla the wäldsamheter, som under Solen öfwas. Jag såg tårar af förtryckta, the ingen tröstare hade, och styckan på förtryckarenas sida, att ingen them tröstade.
2. Så djerfdes. Så prisade jag the döda, som redan afidit, lyckligare, än the lefwande, som ännu wid lif woro, och lyckeligare än båda, then, som ännu icke är til, och thet önda sett, som under Solen sker.
- Jag såg ytterligare på alla handa arbeten, hwaruti framgång och sticklighet wisade sig, och fann them förenna med then enas afund emot then andra. Hwilken få fånga och ofullkomligt nöje! Then omwise lägger samman händerna och förströer sig sjelf. Bättre är en hand full i ro, än båda händerna fulla under fåfång möda.
- Ater såg jag thenna werldens fåfånglighet. En war ensam och hade hwarcken maka, barn eller styfson, likwål war ingen ända på hans arbete, och hans ägon woro aldrig mätta af rikedomar. För hwem skulle jag så arbeta och icke göra mig sjelf godt? hwilket få fångt och uselt arbete! Bättre äro två än en, ty the hafwa dock gagn af sitt arbete. Fallor enthra kan then andra honom upphjelpa. O, lycklig then ensamme! faller han, har han ingen som honom hjälper. Ligga två tillsamman, wärma the hwarannan; men then ensamme, hwem wärmer honom? en kan öfwerwunnen warda; men två kunna stå emot: ett twinnadt snöre warer icke lätt sönderslitit.
- Bättre är en fattig Ungling, som är wis, än en gammal Konung, som en däre är, och icke will längre låta råttta sig. Ofta uppstiger en urur ett fattigt hus till Konunga magt: men en som födes till Konung, warer fattig. Jag såg alle lefwande under
- So. 15.
1677

16. **l**ed soga en sådan, som skulle eftertråda then förra. På allt thet folk, som för honom gick war ingen ånde. Men the som efterföljde, gladdes dock icke wid honom. Häruti wisade sig öfwen
17. **w**anstkighet och obeständighet. War uppmärksam på dig sjelf, när tu går i Guds hus. En willig hörsamhet är bättre än dårars offer, ty the akta uppå ingen ting, thes före göra the thet ondt är.

Cap. Förhåsta dig icke med tin mun

5. **O**ch låt ditt hjerta icke öfwerila sig, så tu framgår din bön inför Gud. Betänk, att Gud bor i högden och tu på jorden: låt thes före dina ord wara få.
2. **T**y såsom drömmar komma under många omsorger, så kånes dårars röst af många ord.
3. **N**är tu gör Gud ett löfte, så dröj icke att uppfylla thet; ty Han hafwer intet behag till the oberäknsamma: hwad tu lofwat, thet håll.
4. **B**ättre är att tu intet lofwat, än att tu intet håller hwad tu lofwat. Tillstå icke tin mun, att göra dig brottlig till synd: att tu inför Guds sändabud, icke må behöfwa angifwa dig för öfwerilning. Hwi skulle Gud wredgas öfwer ett ord af tin mun, och låta ditt företagande miståckas?
6. **S**åsom i mycket drömande, alltså är i mångordighet mycken tomhet. Haf tu wördnad för Gud.
7. **S**er tu then fattiga förtryckas

och rätt och rättwisa frångås i landet, så förtwifla icke. **T**y öfwer then höga wakar en högre, och öfwer the båda, then aldraghögre. En waraktig sällhet njuter thet land, hwars Konung tjänar then Allsmågtiga.

Then som älskar penningar, gwarder af penningar aldrig mått. Kan man och älska rikedomar; hwaraf man ingen frukt njuter? hwilken fåsånglighet! **T**her många ägodelar äro, thet äro och många som förtära them: hwad fördel hafwer egendoms herren thes af, annan, än att han ser thes uppå med ögonen. **S**öt är sömnen för arbetaren, ehwad han hafwer lutt eller mycket att äta. Men then rikas öfwerflöd tillstår honom icke att sofwa.

En usel plåga säg-jag under solen: rikedomar sparda till ägarens skada. **I**genom en olycks händelse förtorade han rikedomarna, och för hans son war intet att efterlemna.

Naken, såsom man ifrån derlifwer kommen är, går man ut werlden, alldeles såsom man ankom, och tager intet med sig af alle sitt arbete i sin hand, när man bor:går. **T**hetta är också uselt. **A**ldeles sådan, som mdaniskan kommen är, går hon hådan. **H**wad fördel hafwer hon så thes af att hon arbetar i wäddret? **U**nder alle sin tid äter hon sitt bröd i

- ter, med mycket bekymmer, sorg
 7. och förrret. Jag hafwer iherfsör
 re ansett för thet bästa, thet an-
 gendmaste, att under then korta
 lefnads tid, som Gud oss här i
 werlden gifwer, äta, dricka och
 med allt vårt arbete sörena för-
 nöjsamhet, ty thetta är vår del.
 8. Förklar Gud någon rikedom, och
 egodelar, och magt iherfsörwer, att
 han kan äta, njuta sin del och
 under sitt arbete gdra sig glada
 dagar, är thet en Guds gofwa.
 9. Hans lefnadsdagar framgå, utan
 att han tänker mycket iheruppå.
 Ty Gud låter allt foga sig efter
 hans hjertas glädje.

10. Ett ondt säg jag under Solen,
 6. som är allmännetigt ibland
 2. människorna. Jag säg människor,
 hvilka Gud gifwit rikedomar, gods
 och dra, att them fattades intet
 hwad thetas hjertan önskade. Men
 Gud hade icke gifwit them magt
 att thet nytja, utan andre för-
 tärde thet. Sådant är fåfång-
 3. lighet och en usel plåga. Födde
 en sådan än hundrade söner, och
 lefde så länge, att hans år wo-
 ro otaliga; men åt sig icke mått
 af sina egodelar, och blefwo of-
 4. wen utan anständig graf, om ho-
 nom säger jag, att ett otidigt so-
 5. ster är tyckligare än han. För-
 gåfwes kommer han i werlden, i
 märker går han bort, och med
 märker warder hans namn betäckt.
 6. Then Solen icke sett, icke känd,
 6. hafwer iller ro än han. Om han

än lefde tu tusende år, smakar han
 intet nöje. Alle samtlas anteligen
 till ett rum. Människan gör sig 7.
 all möda för sitt uppehälle, dock
 warda hennes begär alldrig mät-
 tade. Hwad förman hafwer icke 8.
 then wise framför then owlfa, och
 then fattige kloke, som omgås med
 människor; Bättre är att njuta thet 9.
 man för ögonen hafwer, än plå-
 gas af ständiga begär. Thetta är
 en fåfång och onyttig möda.

Alle som födas, bära sitt namn 10.
 med sig. Man wet, att thet är
 människa. The förmd icke gå till
 rätta med then, som måstigare är.
 Stolsta ord äro fåfånga: hwad 11.
 bära the människan?

Ho wet hwad människan nyt-
 12. tigt är här i lifwet? under 7.
 thetta korta och flyktiga lifwet,
 hwilket såsom en flugge framgår:
 och ho kan säga människan, hwad
 efter henne ske skall i werlden?
 Bättre är gode rykte, än lukten 2.
 af en kostlig saltwa; bättre är
 dödsdagen, än födelse-dagen, bät-
 3. tre att gå i sorgelhus, än i gäst-
 buds-hus. I thet förta ses alla 3.
 människors ändalykt, och then lef-
 wande lærer att efterfinna thet.
 Bättre är förja, än le: på sorg 4.
 följer ofta glädje. Then wise truf- 5.
 wes i sorgelhuset: dären i glädje-
 huset. Bättre är att höra then 6.
 wisas knorr, än dårars sång. Likt 7.
 språkande törne under grytan är
 dårars löje: hwilken fåfånga!

12

Sin

8. Förtryck sätter then wisa i ljuset: men skänter förwilla förstånder. Bättre är änden på en ting, än begynnelsen, och lyckligare then tolmödige, än then stolte.
9. Låt icke ditt sinne öfwerilas af wrede. Wreden bor blott i dårens hjerta. Säg icke: huru går thet till, att the förra tidder woro bättre än thesa? Du tu frågar sådant icke wisligen.
10. Wisheit är god i betryckta omständigheter, men i synnerhet nyttig för them, som njuta lifwets nöjen. Wisheten bekräftar: penningar bekrästa och; men kloshet mer. Wisheten gör then lycklig, som henne äger.
11. Se uppå Guds werk: ho kan råtta thet, som Han gjort kroligt?
12. I goda dagar war glad, och then onda tag och till godo; ty Gud hafwer ihenna skapat jemte then andra, att människan icke skall weta hwad tillkommande är. Jag hafwer allahanda sett under min förängeliga tid, öfkyldige som förängos under theras öfsuld, och orättfärdiga, som länge lesde i sin ondskas. War icke allt för mycket rätfärdig; icke allt för mycket wis, att tu öfwer sådant skulle förargas.
13. War och icke allt för orättwis och öflok, att tu i öid förer dig helf i döden. Thet är bäst, att tu then ena dagen fattar mod, och then andra icke fäller händerna. Eben Gud fruktas för allt lyckat igenom. Wisheit skyddar then wisa mer, än tio wäldige i staden. Så öfkyldig är ingen människa på jorden, att hon alltid gör thet godt är och aldrig syndar. Säg och icke på hjertan allt thet man säger, att tu jemwäl icke må höra tin egen tjennare banna dig; ty ditt hjerta wet, att tu och andra ofta bannat hafwer.
14. Allt sådant hafwer jag wisligen begrundat, och tänkt: nu är jag wis; men wisheten war sterran ifrån mig. Sierran skuld, hwars finnes hon? Djupe förbergas, ho kan henne finna? Jag wände mitt hjerta, att känna, pröfwa och utforska wisheit och förnuft på ena sidan, och syndens dårskap och prälande sinnlighet på then andra. Jag fann något, som war bittert: du ödden, en qwinna hwars hjerta war nåt och snaror, och hwars händer woro bojor. Then idet de inför Gud undgår henne; men syndaren warder af henne fångad. Si, thetta fann jag, sade Preddaren, id jag satte thet ena mot thet andra; för att finna förhållanden. Hwad jag vidare sökte fann jag icke. En man hafwer jag funnit bland tusend, men ibland lika många hafwer jag icke funnit en qwinna. Si, thetta allena hafwer jag funnit, att Gud gjort människorna, att wata rättfärdens; men the söka många willor.
15. Ho är then wissa ill? ho kan utryda hwad wärdet är? människans wisheit gör thet enda.

- re gladt, och theß ägon frimodiga.
2. Hørsamma Konungens bud, och uppsiåd themed then ed, som
3. tu wid Gud swurit. Öfwerila dig icke, att gå utur hans tjänst, och tag icke del i onda anslagningar; ty hwad honom lyfter för,
4. må han göra. I Konungars ord ligger magt. Ho kan af honom fordra råkenkap för thet han gör? Then lagen håller gillar icke hwad
5. ondt är. Tid och dom wer en wis
6. man. Ty hwar sak hafwer sin tid och sin dom, ehwad olycka som
7. hålst, rycker människan. Hwad ske skall wet ingen, och ho kan förkunna människan thet tillkommande? Människan hafwer icke ens magt öfwer andedrägten, att hålla then tillbaka. Gnuu mindre galler människlig magt på dödsdagen. Ifrån then striden kan ingen frias, och orätt, kan then orättfärdiga ingalunda rädda. Thetta allt såg jag, och betraktade i mitt hjerta allt hwad som sker i werlden. Till en tid allena, råder then ena människan öfwer then andra, till theß förfång. Jag såg förtrefkare begrafsas, och ingå i thetas hwilofamrar; men, utan hederlig jordsfärd, borggå och ådmmas i staden
10. them, som rätt öfwar. Hwilken ofullkomlighet? efter domen icke straxt går öfwer onda gärningar; ty warder människornas hjertan
11. fråcka att göra ondt. Om en syndare hundrade resor illa gör, och dock får länge lefwa, så wet jag sikwål, att alla them warder wålgående, som Gud frukta, the, som Honom med allswar dyrka. Men the orättfärdiga skall ingen lyckfalsighet wedersaras. Lik en skugge skall thetas lefnad förswinna, som Gud icke frukta.
- Till timmelige lifwets wanflighet hörer ock, att thet går the rättfärdiga, såsom the hade the orättfärdigas gärningar gjort, och the orättfärdiga, såsom hade the gjort the rättfärdigas gärningar. Jag tänkte, thetta är ock ofullkomlighet. Therdfore prisade jag glädjen, emedan människan intet bättre hafwer i werlden, än att äta och dricka, och under sitt arbete njuta glada dagar, såsom en gofwa, then Gud henne, under hennes lefnadstrid här i werlden, förlånar.
- Tå jag således bestitrat mig, att wisligen forska och pröfwa thetta mödosamma lifwet på jorden, thet människorna ofta hwarcken dag eller natt unna sina ägon någon sömn; betraktade jag Guds werk och fann, att människan icke kan begripa the werk, som under Solen ske. Hon må ydra sig så mycken möda hon gitter, att utforska, begriper hon them icke. Ja ock then wisaste, om han tror sig förstå them, begriper dock inter.
- Thetta allt hafwer jag sagt på hjertat, tå jag wille ransaka allt, särdeles att the dygdige och wise, och hwad them hända kan,

- äro i Guds hand, och att ingen wet hwad them förestår, kärlek
2. eller hat. Thet wedersäres then ena så, som then andra: then rättfärdiga så, som then ordtfärdiga, then goda såsom then onda, then rena, såsom then orena, then som offerar, såsom honom, hwilken intet offerar. Såsom thet går then fromma, så går thet ock syndaren: menedaren såsom honom, hwilken eden dyrt aktar.
 3. Thetta är thet uflaste af alle hwad i werlden sker, att thet then ena så går, som then andra. Theraf warda ock människornas hjertan fräcke att synda, och uppfyllte af galenskap, så länge the lefwa, till thet thetas slut warder döden.
 4. Ho är nu then, hwilken Gud utväljer? alle lefwande hafwa något att hoppas; en lefwande hund är bättre, än ett dödt lejon: The lefwande weta, att the skola dö, men the döda weta intet: the hafwa ock intet mer att förwärfwa, thetas äminnelse warder förgäten. Kärlek, hat, afund till them äro förswundna, och the hafwa ingen del mer i alle
 7. thet, som i werlden sker. Alltså är the bröd med frögd, och drick ditt wiu med gläd mod? i förtrostan att Gud skall hafwa wälbehag till tina gärningar. Lef alltid glad och förnögd. Dets lifwets lycksalighet med tin ättade maka, så länge tin korta lefwadstid warar, then tig i werlden är beskär. Ty thetta är tin del, och

frukten af ditt arbete här i tiden. Allt thet dig åligger, att göra, thet gör med drift och alfwar; ty i grafwen, tit tu går, är hwarken gärning, konst, wettenskap eller wishet.

Så jag ä nyo betractade huru thet tillgår i werlden, märkte jag, att then snabbaste icke winner i loppet, icke then starkaste i striden, att thet till bergning icke hjälper att wara wis, till rikedom icke, att wara klof, till winnande af ynnest icke att wara stickelig, utan att alle står till tiden och lofan. Människan wet ej sin tid, såsom fiskarne fångas i ett farligt nät, och foglarna i snaran, så warda ock människorna borttryckte i olycks tiden, som them oförmodadt öfverraskar.

Therjämte såg jag en werkan af wishet i werlden, then mig stor syntes. En liten stad hade en byggare, och anfölls af en wäldig Konung, som belade honom allt omkring, och lät stora botwerket emot honom uppkasta. Therrinne wardt sunnen en fattig, men wis man, then med sin wishet undsatte staden, och ingen tänkte mer på thetta fattiga mannen. Jag tänkte: wishet är dock bättre än starkhet, ehuru then fattigas wishet föraktad warder, och hans icke höras. The wisas stilla äro mer att aktas, än omwäntenters rop. Wishet är bättre än krigsrustning, och en enda kan mycket godt förstå.

Cap. **S**tiftiga flugor i en kostbar falsk
 10. wa, göra herme illa luktan-
 de, så ock lites dårskap, en af wis-
 2. het och dra berömd man. Werk-
 samt är then wisas hjerta, trögt
 3. then omisas. Och ändå att then gal-
 ne self är oförståndig i sina wärf,
 håller han lifwål alla för galdn.
 4. Går tin herres wrede öfwer
 tig, så öfwer gif dock icke tin plats;
 ty sakmod försomar stora fet.
 5. Kanu en usel ting säg jag i
 werlden, nemligen: oförstånd, thet
 allmänt är ibland the wärdiga.
 6. Dårar upphöjas till högsta wärd-
 elighet, och öpperliga midn sitta
 7. neder. Jag säg tjänare på hä-
 star, och Furstar till fots gå, så
 som tjänare.
 8. Then en grop gräfwer faller
 self therut: then en mur ristwer
 9. honom stinger ormen. Then ste-
 nar wältar, säras af them, och
 then wed klyfwer, warder theraf
 10. fargad. Om järnet warder slöt
 och man icke hwäfer äggen, må-
 ste man öka krafterna: alltså är
 wissheten gagnelig när man will
 11. göra thet rätt är. Svinger en orm
 obeswuren; så hjelper icke tjufarens
 12. konst. En wis mans ord winna
 ynnest; men dårens läppar störta
 13. honom i fördärf. Begynnelsen på
 hans ord är dårskap, och slutet en
 14. förderfwelig galenskap. En omis
 är sterordig, dock wet ingen män-
 niska hward ste stak, hward efter
 henne komma skall: ho kan säga
 15. henne thet? Dårars bemöddande
 nedtrycker them så, att the affön-

dra sig ifrån människors sällskap.

16. **W**e tig land, hwars Konung
 warit slaf, och hwars Furstar bde-
 ja dagen med frohände! Wäl tig
 17. land, hwars Konung adal är, och
 hwars Furstar i rättan tid göra
 theras mäktid, till styrka och icke
 till wällust. Genom wärdslöshet
 18. försalla bjelkarna, och genom för-
 summelse får huset tafdropp: Ther
 19. mäktider hållas till wällust, uigdr
 win lifwets nöje, och penningar
 förms allt.

20. **D**annas icke på Konungen i
 sina tankar, eller på then mägtis-
 ga i titt hemligaste rum: emedan
 foglarna i lusten skola föra tin
 röst, och the ther wingar hafwa
 säga thet efter.

Cap. **S**änd tin Spannmål öfwer
 hafwet, så finner tu then
 1. efter en tids förlopp åter. Upp-
 2. tag sju eller åtta i titt bolag;
 ty tu wet icke, hward olycka på
 jorden komma kan. När molnen
 3. fulle äro, giuta the slagrågn på
 marken. Och faller trä söder ut
 eller norr ut, på hwilket rum thet
 faller thet ligger thet. Then som
 4. aktar på winden, han får intet,
 och then efter molnen ser, står in-
 tet upp. Såsom tu icke wet wä-
 5. deens wäg, eller huru beuen i
 moderlifwet danade warda, så kan
 tu ock icke känna alla the werk,
 som Gud gör. Såd tin säd om
 6. morgonen, och lät tin hand ej
 hwila om aftenen; ty tu wet icke
 N 3

hvilketdera bättre kan lyckas, eller om både thet och thet andra kan vara lika förmånligt.

7. Ljuset är angenämt för ögonen: att se Solen är lust. Om en människa än så länge lefver, bör hon i allt vara glad, och med glädje ihogkomma the musnad bägar, ehuru många hon öfwerlefwat. Allt thet tillkommande är för henne en töken. Gläd dig, yngling, i tin ungdom: njut förnöjsamt tina ungdoms år: gör hwad ditt hjerta begärer och thet tina ögon behagar; men wet, att Gud för allt thetta skall fordra dig för domen. Skilg forg från ditt hjerta, och plåga från tin kropp; ty ungdoms åren äro flyktiga såsom morgonrodnan.

Cap. 12. **M**en tänk öfwen på tin Stäpare i tin ungdom, för än the trumpna dagar komma, och the är nalkas, om hvilka tu wardest sågande: The göra mig inset mer nöje. För än Solen och ljuset, månen och stjernorna, märke warda, och molnen återkomma efter regn. För än wäktarena i huset darra, the starke kröka sig, mölnarena stå såfånge, theförre, att the så så wordne äro, och the sköna, som igenom sönstren ståda de, hölgt sig i mörker. För än dödrarna till gatan tillslutne warda, och ljudet af qvarnen förswagas: för än man stiger upp wid foglarnas qwitter, sedan alla sångens tjänarinnor gått till hwila:

för än man fruktar för högderna, och på jämna wägen rådes: för än mandelträdet blomstrar, gräsheoppan förwandlar sin hud, och bergären upphöra: för än människan bortgår till sin ewärdliga bostning, och grätare på gatorna omkringgå: för än silfwertäget slutes, och then goldene staken för lampan krossas; krukans bräckes wid källan, och hjulet brötes wid brunnen: för än stoftet åter kommer till jord igen: såsom thet varit hafwer, och anden till Gud igen som. Honom gifwit.

Allt är förgångligt, sade Predikaren, förgångligt är allt. The samme Predikaren war icke allnäst self wis, utan lärde, och följte nyttiga wetenskapen, war uppmärksam och ransakade allt, och sammansatte många tänkespråk. Han skre tjänliga uttryck, och i alla alle hwad han skref, then rena sanningen. The wisas ord likna spjut och naglar. The ras samla äro äro tillätte af en öfwerwärdstare. För alla andra tag dig tillwara, min son; ty att skrifa böcker är ingen återwärd: af mycken lösning rödtas kroppen.

Ätton: och höra hufwudsumman af all lärdom: frukta Gud och håll hans bud. Theenna är alla människors plikt. Ty Gud skall fordra alla gerningar fram för domen, ja och the fördolda, ehwad the äro goda eller onda.

Söga Wisan.

1. **S**an lyse mig med Anmuns
 I. Eghar.
 2. **B**juftvare än win är tin muns
 söma.
 3. **F**örträffelig är sulken af tina sab
 wor.
 Lik en utguten Balsam, är ditt
 namn,
 4. **T**ig älska alla Jungfrur.
 5. **F**ör mig till dig:
 Efter dig flynde wi.
 I sitt innersta rum,
 Vardar Konungen mig föränd.
 6. **W**i sedgoms och glädjoms öfwer
 dig:
 Kostbarare än win, äkte wi tin
 muns söma.
 Tig älska alla dygdiga.
 7. **B**run är jag, dock skönt smyckad,
 O! Jerusalems dötrar, lik wil
 da Arabers tåtr,
 Lik Salomos Pannuner.
 8. **A**nsen mig icke föraktligt,
 Att jag så svaribrun är,
 Emedan Solen mig brännt.
 Esträngt hafwa min moders barn
 Med mig försarte,
 Till vingårds waktersta har man
 mig satt;
 Men min vingård hafwer jag icke
 wårdat.
 9. **S**äg mig, o! Tu,
 Ehen min Själ älskar,
 Hwarest betar Tu?
 Hwarest rastar Tu middags tid?
- Att jag ej må lifna en wilsse
 kommen
 Bland tina stallbröders hjordar.
 West tu, thet icke,
 Tu skönaste bland qwinnor,
 Så följ sporren af fåren.
 Och beta tina fid wid herdar,
 nas låger.
 Lik en kostbar häst,
 Sör Pharaos stridswagnar,
 Ginner jag dig, min älskarinna,
 Præktiga äro tina kinder,
 I sina juwel-spann,
 Och tin hals
 Med pärkrader omgifwen.
 Gyldene spann,
 Skola wi dig göra,
 Med silfwer slätor.
 Då jag nalkas Konungen, omgif
 wen af sitt medfölie,
 Strax spriddes omkring mig,
 En lukt af nardus.
 Ett dyrbart myrrha-knippe, är mig
 min älsfare,
 Hwilande i min barm:
 Ja, en blomstrande palmdruswa,
 Från Engedi trädgårdar,
 Är min älsfare mig.
 O! hwad tu äst skön,
 Min älskarinna,
 Skön äst tu,
 Tina ögon lifna dufwors.
 O! hwad tu äst skön,
 Min älsfare,

- Ja älsfvärd:
Grönt och blomsterrikt
Är vårt läger.
17. I våra hus dro bjelkarne Cedrar,
Våra sparrar Cypresser.
- Cap. En blomma är jag blott,
2. Af the allmänna på fältet:
En lilja i dalen.
2. Såsom en lilja ibland rörne:
Är min älskarinna bland dörr-
rarna.
3. Såsom ett äpletred bland fogstrå,
Är min älskare bland sönerna:
Under thes skugga
Njuter jag ett lust skugg,
Och smakar sötman af thes frukt,
Med wällust.
4. I glädjehuset förde han mig,
Och baneret, som för mig gick,
Var kärleken.
5. O! wedersvicker mig med Druf-
lakor,
Och styrker mig med äplen;
Ty kärleken gör mig wanmägtig.
6. Wätte hans wänstra hand,
Understöddja mitt hufvud,
Och hans högra hand,
Omsamma mig!
7. Eder besvär jag,
I Jerusalems dötrear,
Wid Gazeller och hinder i mar-
ken,
Att I icke uppwäcken,
Eller oroen then alldrakäraste,
Innan henne sjeft behagar.
8. Jag hörde rösten af min älskare.
Si, han kom,
Springande öfwer bergen,
- Hoppande öfwer höjderna,
Lik en Gazell,
Lik then snabbfotade hjorten.
9. Si, redan stod han thet,
Bak om muren,
Såg in genom fönstret,
Dittade genom Gallerverket.
10. Så tilltalade mig min älskelige:
Upp! min herdinna, min söna,
Kom! si, wintren är förbi,
11. Then regniga åretiden öfwer-
ständer
Och förswunnen.
Blomstren wisa sig på marken,
12. Foglarnas sångtid nalkas,
Och Turtur-duswan låter sig
höras,
I våra parker.
På fikontredet mognar frukten,
13. Och winrankans späda druf-
klasar
Spreida sin lukt.
Upp, kom,
Min herdinna, min söna,
Ja, kom.
14. O! min duswa,
Tu, som i stenklyfter
Och bergöresfwor sitter:
Låt mig ståda titt ansigte,
Låt mig höra tin röst;
Ty lustig är tin röst,
Täck är tin åsyn.
15. Sånger of bort schackalsarna,
The små schackalsar,
Som förstöra wingårdarna,
Våra späda winrankor,
Min wän tillhöret mig,
Jag honom,
Som betar bland liljor.

17. Medan bagen swallas;
 Och watters Ruggor frambruta.
 Wänd hastigt om, min älskelige,
 Lik en Gazell,
 Lik then snabbforade hjorten
 På Bethers bergen.

Cap. 3. Då jag i min sång midt i natten

3. Jag sökte jag min älskare.
 Jag sökte,
 Men fann honom icke.

2. Jag vill uppstå; (tänkte jag)
 Och i staden omkringgå
 På gator och torg,
 Att söka then jag älskar.

Jag sökte;
 Men fann honom icke.

3. Mig träffade waktarena,
 Som i Staden omkringgå.
 Then jag älskar, (frågade jag,)
 Säger i Zionom?

4. Då jag then lier förbi gått,
 Håm jag then jag älskar.
 Jag fattade honom,
 Och släppte honom icke,
 Innan jag fört honom i min mo-
 ders boning,
 I min moders innersta rum.

5. Eder besvär jag, I Jerusalems
 döttrar,
 Wid Gazeller och Hinder i marken,
 Att I icke uppväcken
 Eller oroen then akreakaraste,
 Innan honom self behagar.

6. Hwad kan thetta vara,
 Som uppstiger ifrån sålter?
 Namlike molnroder af röd;
 Wälsse af Myrthas

Rödwerk, och allehanda dyrbara
 spexar!

Si, Salomos tädta här:
 Septio äro Drabanterna,
 Som omkring henne gå.
 Ut af hjeltarna i Ifrad.
 Alle med swärd wäpnaade,
 Alle i krig ärfarne.

Wäpnade hwarje sitt swärd wid se
 dan,

För nattens försärfighet.
 Ett brud tält är thet, som Konung

Salomo lätit göra sig

Ut af trä från Libanon;

Stängerna af silfwer,

Himmelen af Guld,

Sätet af Purpur,

Och bottnen täckt med blommor
 strödd

af Jerusalems döttrar.

Går ut, i Zions döttrar,

Och stöder Konung Salomo,

I then Krona,

Thermed hans moder honom pryde
 hafwer,

På hans förmåningsdag,

På hans glädjefulla högtidsdag.

Cap. 4. D! hwad tu äst stön,
 Min älskarinna, o! hwad
 stön!

Eina ögon, oberäkta af stöjan,

Litna duswors:

Eina här getbjordar,

hwilka i Solgängen nedgå att
 wattnas

Ifrån berget Gilead:

Eina sänder nywädda få-
 rar

D

- hjoleda,
 Som uppstiga utur wassydain,
 men,
 Alla twillings par,
 Ingen omaka.
 3. Lika rosenfärgade snören
 Äro tinn läppar:
 Ingen äm tin tunga,
 4. Lika kläfna granatäpplen, äna
 kinder,
 Obetäcke af sjäan.
 4. En hals liknar Davids Slott,
 Bygde till en Wapenborg,
 Med tusend stödar bekransad,
 101. Idel hjeltars rustning.
 5. Tina bröst lika
 Unge twillings Gazeller,
 Sömlika bländ liljor i het gå.
 6. Medan dagen swalkas
 Och nattens fluggor frambräta,
 Till myrrhaberget will jag gå,
 11. Till högden
 Med wälluktande trån bewärd.
 7. Sullkomlig skön äst tu,
 Min älskarinna,
 På dig är ingen släkt;
 Sölg mig från Libanon.
 8. O Brud,
 Med mig skall tu från Liba-
 non komma,
 12. Skåda utstigen från Amans
 högder,
 Från spitsen af Senir och Sid-
 mon,
 Från lejonens boning,
 Från Leopardernas borg.
 9. Tu hafwer härnytt mitt hjerta,
 Allstade Brud;
 13. Tu hafwer härnytt mitt hjerta,
 Med ett ritt öga, med en tin
 halsperla
 Sutu angenäm är tin mun ro-
 sörtina,
 Allstade Brud,
 Sutu mycket lustware än win,
 Är tin muna sörtina,
 Och lukten af tina salwor,
 Skäms för alla wälluktande löp-
 der förtäfflig.
 Af tina läppar dryper sörtina, 11
 O! Brud,
 Under tin tunga
 Slyta honing och mjölk,
 Såsom lukten af Libanon,
 Är lukten af tina kläder.
 En kringstångd lustgård äst tu, 12.
 Allstade Brud,
 En kringbyggd källa,
 En wäl förwarad brunn.
 Ett Paradis, 13.
 Swaruti wåre granater
 Jämtes ädlaste frukterän,
 Blomstrande palmet och nar-
 dus trån,
 14. Nardus och saffran,
 Bannia och kanel,
 Jämtes alla slags rökwerke trån,
 Myrrha och Aloe.
 Samt alla slags yppersta wäl-
 luktis frydder.
 I lustgården en springkälla, 15.
 En brunn af tjannande watten,
 Thet ifrån ett Libanon ned-
 flyten,
 Upp Jordan, 16.
 Kom Sunnan,
 Blås igenom min lustgård,
 Låt strömer af thet an-
 ma lukt spridas.

Min vän kom till mig i lustgården
 Och njute ihjäl de frukter
 Jag: hafver begjäre i min
 5. Lustgård,
 Allstada Brudgömmen
 Jag hafver fördat min nybr
 2. Gården min Balsam
 Jag hafver ätit min honings
 Kaka,
 7. Samman min badelsaf
 Jag hafver druckit min vin,
 Samt med: ehon bästa af mig
 8. must: druckit i min: vänners
 dricker, ja, i dricker smutze
 Mine älskelige
 2. Jag sofvand om
 Dock valade min herte
 3. Ed: älskade af min: vän
 Som klappade:
 Lät upp, min: vän,
 Min älskarinna,
 4. Min urvalda,
 Mitt husvud är fullt af dogg,
 Mine lockas smattans droppar
 3. Min underklädning hafver jag af
 11. Skulle jag åter påkläda henne?
 Mina fötter hafver jag tvagit
 Skulle jag åter kamma hem?
 4. Min vän stäck handen genom ny
 Leihålet:
 Ed påfwade jag.
 5. Jag uppstod, och upplåta för min
 vän,
 12. Mina händer dröjs af Myrtha,
 Svorer min: finare
 13. Det knaste Myrtha

Från handtaget af sigla
 Jag uppade för min vän;
 Men borta var han och försvunnen, 6.
 Utom mig af hans tal,
 11. Sötes jag
 Men fann honom icke:
 12. Kropade;
 Men han svarade mig intet,
 7. Mig träffade wäktarena,
 Som i staden omkringgå:
 Med hugg och slag lärade the mig,
 13. Själans mig: bafte
 8. Bortryckte Wäktarena mig
 ren.
 9. Eder besvär jag,
 Jerusalems dötror,
 Finner I min vän,
 10. Eds: honom,
 11. Utrjas af sädes: väres
 12. Surs: är sin: vän för andra
 9. wänner?
 Tu skönaste bland qvinnor,
 10. Surs: är sin: vän för andra
 wänner?
 Att tu of så besmurt
 11. Min vän strålar af skönhet
 10. Pråktigt lysande öfver många
 tusend:
 Hans husvud glimmar af guld, 11.
 Hans hår,
 Lika blomsterqwastar af palmen,
 12. Tre swarta sälom: forpenis,
 Hans ögon liena duswors wid
 12. warrubäckar,
 13. Mjölkhvita och fullad:
 Hans kinder, wälfuktande blom: 13.
 14. Gullgullar,
 15.

- Hans läppar rödte,
 Dryppande af finaste myrker:
 Hans armar guld Cyllindrar,
 14. Prydde med Chrysolithet.
 Hans lif äger Eiphenbenets glans
 Med infattade Saphirer:
 15. Hans ben äro Alabaster pelare,
 Stående på guldens fötter:
 Hans utseende liknar Libanons,
 Präktige, såsom Cedern:
 Hans mun är Sö
 16. Hela hans lif som ett
 beten.
 Sådan är min wän.
 8. Sådan är min älskare.
 O! Jerusalems dötar!

27. Svart är så din wän gånge?
 Tu skönaste bländ. ungdomer:
 Svart hafwer tin wän tagit
 9. Svart är så din wän gånge?
 Söka honom.

Cap. 6. Min wän wat mögigen du
 6. Min wän wat mögigen du
 trögard,
 Till blomsterlingarna,
 10. Att förlusta sig i drogärdarna,
 Att plöcka klijet.

11. Min wän är min
 Och jag är hans,
 Som betar bland kljor.
 9. Tu äst Sö, min älskarinna,
 Skön såsom Thirza,
 10. Äst såsom Jerusalems,
 Sörfärande såsom ett frigo-
 baner.
 11. Wänd tina ögon ifrån mig;
 Lycke göra mig förvirrad.
 12. Lik färdjordan är ditt hår

Svarta i Sökingarnas nedgått
 wän som följde Gilgad.
 2. Tina ränder likna färdjordan,
 3. Swälla uppstigningens mattudastu-
 men,
 Alla twillingpar
 4. Ingen omka.
 5. Lika kusina grandes öplän
 6. tina kinder,
 Oberäkta af flöjan.
 7. Sextio äro Drottningarna,
 8. Direktio frillskvar,
 På Jangfrurna tater val;
 9. Men en är min waldäp
 10. Min oförlörliga;
 11. Hon sin broders gudasta,
 12. Hon sin moders allratärfasta:
 Jungfrurna sägo hennes
 Och prisade henne:
 13. Hon sägo Drottningarna och
 14. Frillsorna,
 Och uphöjde hennes lif.

15. So är ebenna,
 16. Som uppgåen till
 17. Sö, såsom månen,
 18. Blar såsom Solen,
 19. Sörfärande såsom ett
 20. baner?
 21. I Drottningens stund
 22. Wä jag mögigen
 23. I ditt wän göda
 24. Att mig förlusta:
 25. Att se
 26. Din minniskan
 27. Din granarens blommande
 28. Öfverfärd rädade jag
 29. På Drottningarnas

2. Wänd om, wänd om,
 O! Salamich,
 Wänd om, wänd om,
 Att wi må skåda tig,
 Swad wilsen I hos Salamich
 beskåda?
 Sigerhärars högrids prakt.

7. Huru sköna äro dina fötter,
 49. I sina skorpnader,
 Du Fursta dotter!
 Gärdein omkring tina länder, är
 ett dyrbart Fedjemerk,
 Gjorde af mästare hand:

2. Din midfjas prödnad,
 Liknar en rund bågare,
 Ther drufswans soft icke felar,
 Ditt lif hwärefårswan,
 Skådad med liljor.

3. Lika unga twillings Bayeller,
 Äro tina bröst:

4. Lik ett Eiphenbens torn,
 Är tin hals;
 Tina ågon, likna Hesbons dammas
 Wid Bath Rabhans port.
 Din näsa stötter på Libanon,
 Med ursigien åt Damascus.

5. Ditt hufswud berget Carmel,
 Och håret på hufswudet,
 En rift lindad Konglig turban.

6. O! hwad ty äst skön, huru tåck,
 Huru allfwård i årbörder!

7. Din wäxt liknar palmen,
 Och tina bröst dadlar:

8. Mätte jag dock,
 (Hör jag wid mig tänkt,)
 I ebenna Palmen uppstiga,
 Mätte jag fatta thes qwistar!
 Såsom windruswor för mig

Äro tina bröst:
 Såsom lukten af äple tin an:
 bedräge;
 Såsom kryddade win tin mun,
 Ett win som nedrinner lått,
 Och ljustigt är för läpparna.

Min wän är min: 10.

Min pfikt är åtrån till honom.
 Kom, o! äffelige, 11.

Låt oss i marken utgå,
 Och på Ländöbygden wistas:
 Ther uppstå wid dagens gryning, 12.

Att gå till winbergen,
 Att se om winrankan knoppas,
 Om the unga drufsworna utslagit,
 Om granat trädu blommas.

Ther will jag skänka dig mina lysar.
 Ther skola liljorna omkring oss, 13.

Sprida sin lukt,
 Och wår dörr,
 Med allhandas förträffeliga frukt
 ter prydas,
 Både af yngre och äldre wårter,
 Them jag dig, min wän, förwarat.

O! att tu min broder wore, Cap.
 when min moders bröst ditt; 8.
 Offenteligen kunde jag dig lysa,
 Utan att rodnas.

Jag skulle dig sepa 2.

Jag skulle dig föra
 I min moders hus,
 Hon skulle mig wisa,
 Jag skulle dig gifwa,
 Drycker af kryddade win,
 Och must af granat äplen,
 Att dricka.

3. Vätte hans wänstra hand under,
 Hödja mitt hufvud, och hans
 högra hand omfamna mig!

4. Eder beswår jag,
 I Jerusalems dötrar,
 Att I icke uppwäcken
 Kler oroen ehon allrafräste
 innan henne sjelf behagar.

5. So är ehenna som uppgår i
 från fälter,
 Och stöder sig wid sin käraste?

Under äplet, väkt jag sig,
 Ther tu af tin moder trost
 wades:

Ther tu af hennes trostswades,
 Som tig födr.

6. Bild mig såsom ett insekt,
 Wid ditt hjerta,
 Såsom en Signets ring
 På tin arm.
 Öfswermannelig, såsom döden,
 Är kärleken:
 Öberwältig, såsom grafwen,
 Är mildiskan:
 Lika ljungeliden,
 Äro thes lågor.

7. Thessa lågor förmoda inga floder släcka,
 Inga strömar quäfsa.
 Wille hägon med alla sina rikedomar,
 honom betala,
 Woro the theymot för intet att afka.

8. En syster hafwe wi

Ännu äro
 Ännu icke manndat.

Swad stolt wi wår syster göra
 Then tid man henne tillhöriet

Är hon en
 Wille wi med lifwer bröfswet
 Äro pryda:

Är hon en port
 Wille wi med Eder
 Zenne befästa.

En mur war jag;
 Såsom fastningswett
 Woro minna bröst;
 Ty wann jag behag för honom,
 Then högsta löga.

En wängård tillhöriet Salomo
 I Baal Hamon,
 Lämnd till förwärtare
 Att för thes astoma betala
 Swarthera tusend sklar,
 Tyu wängård mig tillhöriet
 Upplåter jag och nu
 Tusend thes med tu, Salomo,
 Och wängårdade förwärtarens
 Af frukten betalkina.

Tu, som i lustgård
 Sällskapet lystnar på
 Låt mig henne höra.

Hastigt och öwändligt
 Wisa mig,
 O! äfvelige,
 Såsom en Gogel,
 Såsom then unga
 På wölluksprån

The page contains a large area of white space with scattered black specks and noise, characteristic of a blank page with scanning artifacts. There is no legible text or structured data present.

1